

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

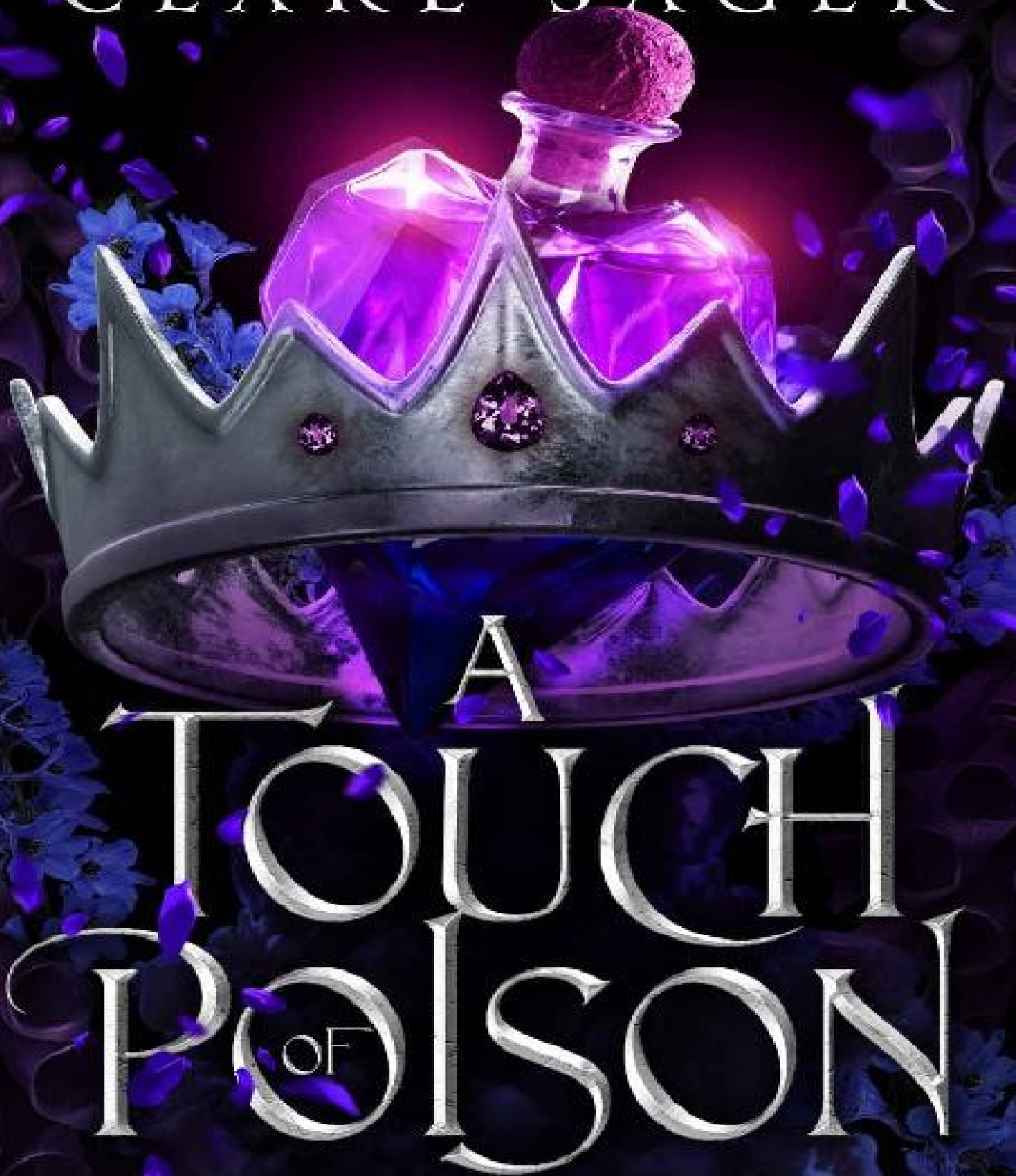
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLARE SAGER

SHADOWS OF THE TENEBRIS COURT 2

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarıları _

1. Bastian
2. Kat
3. Kat
4. Kat
5. Bastian
6. Bastian
7. Kat
8. Bastian
9. Kat
10. Kat
11. Kat
12. Kat
13. Bastian
14. Bastian
15. Kat
16. Kat
17. Kat
18. Kat
19. Bastian
20. Kat
21. Bastian
22. Bastian
23. Kat
24. Kat
25. Bastian
26. Bastian
27. Bastian
28. Kat
29. Bastian
30. Bastian
31. Kat
32. Bastian
33. Kat
34. Bastian
35. Kat
36. Bastian
37. Kat

38. [Kat](#)
39. [Kat](#)
40. [Bastian](#)
41. [Kat](#)
42. [Kat](#)
43. [Kat](#)
44. [Kat](#)
45. [Bastian](#)
46. [Kat](#)
47. [Kat](#)
48. [Kat](#)
49. [Bastian](#)
50. [Kat](#)
51. [Bastian](#)
52. [Kat](#)
53. [Bastian](#)
54. [Bastian](#)
55. [Bastian](#)
56. [Bastian](#)
57. [Kat](#)
58. [Kat](#)
59. [Bastian](#)
60. [Kat](#)
61. [Kat](#)
62. [Kat](#)
63. [Bastian](#)
64. [Bastian](#)
65. [Kat](#)
66. [Kat](#)
67. [Kat](#)
68. [Kat](#)
69. [Bastian](#)
70. [Kat](#)
71. [Kat](#)
72. [Kat](#)
73. [Kat](#)
74. [Kat](#)
75. [Kat](#)
76. [Bastian](#)
77. [Kat](#)
78. [Kat](#)
79. [Bastian](#)
80. [Kat](#)
81. [Bastian](#)
82. [Bastian](#)

83. [Bastian](#)
84. [Kat](#)
85. [Bastian](#)
86. [Kat](#)
87. [Bastian](#)
88. [Bastian](#)
89. [Kat](#)
90. [Bastian](#)
91. [Kat](#)
92. [Bastian](#)
93. [Bastian](#)
94. [Kat](#)
95. [Kat](#)
96. [Bastian](#)
97. [Bastian](#)
98. [Kat](#)

[Yazar Notu](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Clare Sager - Sabreverse'de geçiyor Yazar](#)

[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

A TOUCH OF POLSON

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARILARI

Lütfen güvenle okuyunuz - bu kitap yetişkinlere yönelik temalar ve cinsel içerikli sahnelerin yanı sıra bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği aşağıdaki içeriği de içermektedir:

- İntihar da dahil olmak üzere ölüm
- Aile içi şiddet de dahil olmak üzere şiddet ve işkence
- Cinsel şiddet tehdidi
- Kötü muamele gören evlerde büyüyen karakterler
- Sivillerin öldürülmesi de dahil olmak üzere savaşa geri dönüşler
- Kadın düşmanlığı ve şişmanların utandırılması
- Cinsel saldırı/r*pe'den bahsedilmesi
- Tıbbi içerik (operasyon/televizyon)
- Hayvan ölümü
- Alkolizm

Okumanız konusunda bilinçli bir seçim yapmanıza yardımcı olması için atlamak, gözden geçirmek veya güvendiğiniz bir arkadaşınıza kontrol ettirmek isteyebileceğiniz daha yoğun bölümlerin bir listesi için [web siteme](#) bakın.

OceanofPDF.com

*Öfkelerini güce dönüştüren kadınlar için.
Hepsini .*

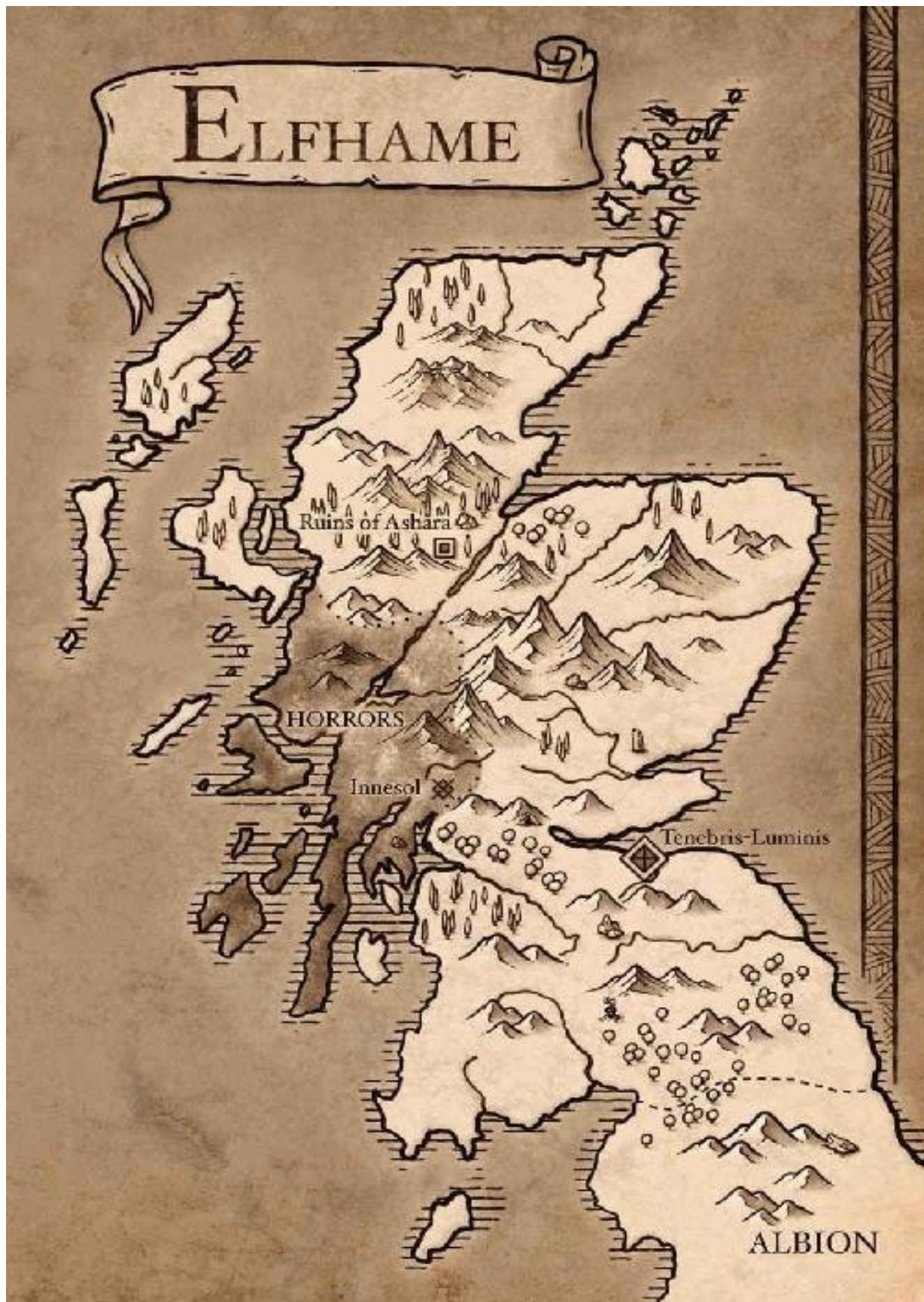
OceanofPDF.com

Ay , perde incedir.

VahŖi Av sŭrdŭğŭnde
Kaçın, saklanın.
Kaçın, saklanın!

- ALBİYONİK FOLKLOR

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BASTIAN

I Kırmızı boyayla yazılmış, tam kan renginde olmasa da buna yakın, bir metre yüksekliğindeki harflerde şöyle yazıyor:

HYDRA ASCENDANT!

Ünlem işaretinin noktasından sıçrayan birkaç damla, kanlı izlenimi daha da artırıyordu. Heykeltıraşın evinin yan tarafına aşırı hevesli bir genç tarafından çizilmiş gibi görünüyordu.

Aşağıda, üç başlı kaba bir yılan biçimi beni izliyordu, gözleri boş bırakılmıştı, böylece Luminis'in ay taşının soluk parıltısıyla parlıyorlardı.

Lanet olası Hydra Ascendant. *Benim* şehrimde. Kordon altına almamış olsaydık normalde işlek bir cadde olan yeri işaretliyor.

Ceplerimde, ellerim yumruk olmuş.

Yanımdaki Faolán, sanki burası bir sanat galerisiymiş ve bu şaheserin ne *anlama geldiğini* çözmeye çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

Yumuşak, küçümseyici bir ses çıkardım. "O kişinin sanat okuluna geri dönmesi gerekiyor."

Bana bir bakış fırlattı, kaşlarının tüm ağırlığı çökmüştü. "Ama-"
"Biliyorum. Biliyorum." Bunun bir şaka olduğunu söylemek için ağzımın bir tarafını kaldırdım.

Bu iki boyalı kelimenin kemiklerimi ne kadar kaşındırdığını açıkça söylemektense şaka yapmak daha iyiydi. "Ben yokken sessiz olduklarını söylediğini sanıyordum."

"Onlar... *vardı*." Sanki boyalı hidraya bakıp onu yok edebilecekmiş gibi kaşlarını çatarak grafitiye baktı.

Onu suçlayamazdım.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca raporlar gelmişti. Bir muhafız karakolundan çalınan malzemeler, duvara kazınmış bir hidra faillere dair tek ipucuydu. Kalplerinin üzerinde üç başlı yaratığın amblemini taşıyan halk tarafından yağmalanan kervanlar. Pek Kötü Kadın sayılmazdı ama...

Bembeyaz bir yastığın üzerinde koyu kızıl saçlar. Kaşları çok uzun süren bir uykuyla çatılmıştı. Parmaklar-

"Bastian?" Faolán göz hizama eğildi ve irkildim. Dev cüssesinden değil, çalışmam gerekirken dalıp gitmiş olmamdan ve daha da kötüsü bunu fark etmiş olmasından.

Sanki bu beni arkadaşımın uzun uzun bakışlarından koruyacakmış gibi kollarımı kavuşturdum ama o beni çok iyi tanıyordu. O an bunun için ondan nefret ettim - sadece birazcık.

Boğazını temizledi ve eğilerek koluma girdi. "O hala-?"

"Evet." Bu kelime sokağı kesti. "Hâlâ bilinci yerinde değil." Bir hafta sonra. Her gün Şifa Salonu'na gittim, orada uzun zaman geçirdim. Eğer yalnız uyanırsa.

Düşüncelerimi engellemek için pazularımı sıktım.

Bütün bir hafta. Şifacı Elthea endişeli görünmüyordu ama gözlerinin kapalı kaldığı her günün sonsuza dek öyle kalma ihtimalini artırdığı hissinden kurtulamıyordum. Boğazımın arkasını safra yaladı.

"onu yemeğe götürmelisin." Kafamı çevirdim. "Ne?

Neden?"

Ağzının kenarı seğirdi. "Çünkü... yemek yemen mi gerekiyor? Ben de onu tanımak istiyorum." Rahatça omuz silkti.

Çok gelişigüzel.

"*Sen* ister miydin? Yoksa Rose mu ister?" "Karımın arzuları benim arzularımdır."

İç çektim. Faolan'ın aradığını bulduğunda böyle olacağını tahmin etmeliydim. Dayanılmaz derecede aşık. İri cüssesi ve sert bakışlarıyla en azından eğlenceliydi.

Sorun şu ki, şimdi kendimi onun nasıl hissettiğini anlarken buldum.

"Bu konuda yüzünü buruşturmana gerek yok." O sert bakış kaşlarını çatı. "Rose'un yemeklerini sevdiğini sanıyordum?"

Onu savuşturmak için ellerimi kaldırdım. "*Bunu* eleştirmeye cüret edemem. O bir soba büyücüsü. Daha çok... Zamanım olacağından emin değilim. Özellikle de bu pislikler şehre sızmışsa." Mükemmel bir bahane.

İstenmeyen bir kokuyu temizleyen bir kurt gibi burnundan soludu. "Hayatta işten daha fazlası var Bastian. Aceleye gerek yok. Önce alışmasına izin verebilirsin. Ama"-sakalları ayrıldı ve dişleri parladı-"onu akşam yemeğine getireceksin."

Kat. Ben. Rose ve Faolán. Sıcacık masalarının etrafında birlikte oturmuş, yemek yiyor ve gülüyorduk. Kolumu Kat'in sandalyesinin arkasına dayadım, parmak uçlarım saçlarının arasında gezindi.

Baştan çıkarıcı bir görüntüydü... ve imkansız bir görüntü.

Ona ihanet etmiştim ve uyandığında boynumu kıracaktı. Ona izin bile verebilirdim.

Boğazımı temizledim ve lanetli bir görev olsa da kafamı Kat'ten arındırmaya çalıştım. Yine de, Faolán'ın dikkatini benden ziyade grafitiye çekmek ve odaklanmamı sağlamak için başımı salladım. "Kim gördü bunu?"

"Sadece birkaç yerli. Biri ihbar etti. Alacakaranlıktı, bu yüzden doğruca bize geldiler."

"Güzel." Gerçi bununla ilgili hiçbir şey iyi değildi.

Hydra Ascendant ile ilgili diğer tüm raporlar uzaktı - Tenebris-Luminis şehrinde hiç yoktu. Yine de burada, şafaktan kısa bir süre sonra, bu kırmızı boya onları yüzüme vururken duruyordum.

Her .

Anlayabildiğimiz kadarıyla, mitolojik yaratıklardan, küçük çaplı baskınlardan hoşlanan ve ikiz tahtlardan hoşlanmayan bir tür isyancı gruptu. Kim olduklarını ve ne istediklerini kimse tahmin edemezdi ama Prenses Sura'nın kötü planlanmış darbesinin olduğu gece yaşadığım korkunun aynısı içimi ürpertti. Eğer bu da aynı yönde ilerliyorsa...

Bu sefer olmaz. Kan dökülmeyecekti.

O zamanlar Queensguard'daydım - güçten çok kibir sahibi ukala bir çocuktan biraz daha fazlasıydım. Şimdi ise fısıldayan gölgelerden oluşan bir ağım ve Kraliçe'nin kulağı vardı. Faolán ve her türlü yararlı sırrı ortaya çıkaracak bir sürü yararlı insan vardı.

Yükselenler her ne planladıklarını düşünüyorlarsa, bu gerçekleşmeyecekti. Ben hâlâ ayaktaymken olmaz.

"Temizleyin." İşe gidip gelen insanlara rağmen korumaların temiz tutmak için iyi bir iş çıkardığı yola baktım. "O tanıkların gördüklerini sandıkları şeyi görmediklerini anladıklarından emin olun. Sonra da tüm bunlar hakkında neler bulabileceğinize bakın."

Kocaman kollarını kavuşturdu ve başını eğdi. "Hmm."

Faolan'ın kelime dağarcığında çok sayıda Hmm vardı. Bu kadar az şeyle bu kadar çok şey anlatan bir adam tanımamıştım.

"Başka ne var?"

Ela gözleri harap olmuş duvardan bana kaydı. "Rose ailesini ziyaretten döndü." Sakallı çenesini kaşıdı, umursamaz bir tavır takındı. "Ve ona bir özür , değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırdım, sanki bu Albion'dan döndüğümde ona nasıl davrandığımın ekşi tadını uzak tutabilirmiş gibi. Kat'in kollarımdaki hareketsiz halini hatırlayınca parmaklarım titredi, İçimde kabaran çaresizlik, ham ve korkunç ihtiyaç.

"Biliyorsun." Burun delikleri, içinden nefes verirken alevlendi. "Benimle nasıl konuştuğun umurumda değil. Ama-"

"Biliyorum." Omzuna vurdum. "Pislik gibi davrandım. Ona bir özür borçluyum ve bunu almasını sağlayacağım."

"Hmm." Bu, çenesini eğerek çıkardığı imza sesinin onaylayıcı bir versiyonuydu.

Belki özür dilemekten ya da dönüşümüzü hatırlamaktan kaynaklanıyordu ama hain bakışlarım tepenin üzerinde, sabah ışığında pırıl pırıl ve altın renginde duran Şifa Salonu'na doğru kaydı.

Uyanmış olabilir.

Elbette, onun uyanmasını istedim. Güvende, sağlıklı ve bütün olmak için. Ve yine de...

Yüzümü buruşturdum.

Çünkü bunu yaptığında, ona haberi vermek zorunda kalacaktım.

OceanofPDF.com

2

KAT

D Yumuşak, neredeyse müzikal, geniş bir alanda yankılanıyormuş gibi hafif sesler. Tanıdık değil.

Ağırlaşan göz kapaklarımla savaştım. Burada bir yerde yatma fikri Bilmediğim bir yerde, bilmediğim insanlarla birlikte olmak içimi ürpertti - çok savunmasızdım. Sesi noktalayan ayak seslerinin eksikliği de *tuhaf* hissettiriyordu.

Güvensiz.

Gözlerimi açmayı başardım ve parlak, parlak ışığın içeri girmesine izin verdim.

Ölmüş müydüm? Böyle hikâyeler duymuştum. Kral Arthur Yeraltı Dünyası'ndaki maceralarına başladığında ilk olarak saf beyaz bir ışık görmüştü.

Gözlerimi kısıtım ve sessiz kalmaya çalıştım -yakınımda kim olursa olsun, uyanık olduğumu bilmelerini istemiyordum- ama bedenim tam olarak kontrolüm altında değildi ve sertliği inlememe neden oldu.

Yakınlarda, bir nefes. Hareket hışırtısı. Tutulan bir nefesin ani sessizliği.

Gizlilik buraya kadarmış. Gözlerimi ovuşturmaya çalıştım ama belki de bedenimin zihnime yetişmesi biraz zaman alıyordu çünkü kollarım hareket etmiyordu. Bunun yerine uykunun ağırlığını ve bu kör edici ışığı göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Tavanda beyaz bir tonoz yükseliyordu; tavanda ve duvarlarda sürünen damarlara bakılırsa mermerdi. Damarlar, iki büyük cam kapaklı, küçük çekmecelere bölünmüş büyük bir dolaba açılıyordu. İçeride yüzlerce boyda ve yüzlerce renkte kavanozlar ve şişeler parlıyordu.

Ve orada.

Bir yanda, gölgeler çalkalanıyor, sandalyesinde öne doğru oturuyor, gümüş gözleri kocaman-Bastian.

Gülümsedim. Elimde değildi. Kaşlarının bir umut imgesiyle yukarı kalkmasına engel olamadım. Aşinalığının, bu kadar yabancı bir yerde uyanmanın getirdiği o rahatsız edici kırılganlık hissini yatıştırmasından değil.

Uzun bir nefes verirken göğsü ve omuzları çöktü, durgun havada rahatlama hissediliyordu. "Katherine." Sanki korkutup kaçırmak istemediği bir orman hayvanıymışım gibi yumuşak bir sesle söyledi.

Göğsümde sıcak bir şeyler alevlendi ve bir aptal gibi başımı salladım. Tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı.

Bir adım daha yaklaşmıştı ki içinde bir şeyler yıkıldı. Bakışları benimkinden kayarken çenesi eğildi ve kaşları birbirine çarptı. Bir an için gözleri kapandı.

Bu pişmanlık mıydı? Ve... başka bir şey? Ayaklarının etrafında biriken gölgeler gibi karanlık bir şey. Elleri yumruk oldu ve gölgeler, tasmaı çekilmiş bir tazı gibi birbirine yaklaştı.

Sessizce döndü ve kapıya doğru yürüdü.

O dönüşüyle kalbimi ayağının altında ezdi. Ama sonra hatırladım.

Zehir. Değişen. Gerçek.

Yankılanan koridorda birini çağırırken başımı yastığa koydum.

O bana ihanet etmişti, ben de ona ihanet etmişim. Elbette bana gelmeyecekti ve ben de gelmesini istemiyordum. Sadece o an uyandım, her şeyi hatırlamadan önceki an.

Başka anlardan da kesitler vardı. Asher beni tedavi ediyordu. Kan hakkında konuşmalar. Kar. Bir geyiğin boynuzları. Garip ateşli rüyalar.

Gözlerimi kapatarak başımı salladım, sanki bu her şeyi bir düzene sokacakmış gibi. Geçmiş daha sonra çözebilirdim -şu an hakkında hâlâ bir şey bilmiyordum. "Neredeyim-?"

Ama ellerimi kaldırmayı tekrar denediğimde, yapamadım. Hareket etmedikleri için değil. Hayır. Çünkü deri kayışlar bileklerimi ısırarak beni yatağa .

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, çekiştirdim. "Bastian?" Bir anlık pişmanlık ifadesi takınmasının nedeni bu olmalıydı. Ne yapmıştı ki? Ne yapacaktı? Onu zehirleme planımın intikamı mıydı bu? Boğazım düğümlendi. "Neler oluyor?"

Kapı aralığından, benim şaşkın bakışlarım karşısında irkildi.

Babasını öldürmeden önce ona böyle mi bakıyordu? O kötü bir müttefikti. Güvenilecek biri değildi. Bütün o zor öğrenilmiş dersleri hatırlamam gerekiyordu.

Doğrulup nefesimi kontrol etmek için üçe kadar saydım. "Bana ne yapacaksın?"

İrkildi. "Ne? Hayır, değilim..." Başını salladı, dönerken yumuşak olmaktan ziyade sarsaktı, yatağa geniş bir mesafe bıraktı. "Öyle bir şey değil." Ama gözlerinin etrafı bir kez daha buruştu. "Uykunda sağa sola saldırıyordun. Kimseye zarar vermeni istemedik."

Yalan söyleyemezdi, doğrudan değil. Yine de bağları çekiştirdim. Kapana kısılmıştım ve tonozlu tavanın geniş kavis ve havadaki *bir şey* bana buranın Lunden olmadığını söylüyordu. "Neredeyiz biz?"

"Elfhame." Kollarını kavuşturmuş, dolaba yaslanmış ve kayışlara rağmen hâlâ koşabilecekmişim gibi beni izliyordu. Gelip onları da çözmedi.

Alba. Fae diyarı. "Nasıl? Neden?" Ama biliyordum ve bu bilgi daha fazla anıyı ortaya çıkararak gelişti. "Zehir. Asher buradaki şifacıların-"

Kapıdan uzun boylu bir kadın girdi; uzun, krem rengi saç örgüleri boyunun uzunluğunu daha da belirginleştiriyordu. "Sonunda uyandım." Işıқта parlayan bir tür ince malzemeden yapılmış bir çift eldiven giyerken dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi.

"Bu Elthea. Seninle o ilgileniyor." Bastian'ın ses tonunda hiç sıcaklık yoktu, sadece sert ve neredeyse resmi bir şey vardı.

"Aynen öyle." Üzerimde durdu, aşağıya baktı. "Neredeyse ölüyordun." Sanki aptalca bir şey yaptığım için bu benim suçummuş gibi söyledi.

Sanırım bu doğrudu. Ne de olsa akonit bağıcıklı bal likörünü yudumlarırken bardağın içinde ne olduğunu biliyordum. Yine de içmememin sonuçlarının tamamen farkındaydım.

Bastian beni incitmiş olabilir. Hatta kraliçenin eli için kızışan rekabeti manipüle etmiş bile olabilirdi. Ama ben kararımda direndim: Ölmeyi hak etmiyordu ve zehiri içmesine izin verseydim, bu diplomatik bir felaket olurdu.

Elthea'ya "İnsanlar, ha?" dercesine hafifçe omuz silkdim.

Beni kontrol etti, gözlerimin içine baktı, kalbimin üzerine oyulmuş bir kristal parçası yerleştirdi, sonra durdu, dinliyormuş gibi başını eğdi. O sırada

Sonuçları bir deftere not ettikten sonra sorular sordu: başımın dönüp dönmediği, bacaklarımı hissedip hissetmediğim ve hareket ettirip ettiremediğim gibi. Daha sonra, önce yavaşça hareket eden, sonra tavana doğru fırlayan küçük bir fae ışık topunu takip etmemi sağladı.

Bu sırada Bastian sessizce olanları izledi.

Sonunda Elthea tatmin olmuş gibi başını salladı. Bileklerimdeki kayışları çözdü ve ona bakmadan önce bir adım geri çekildi. "Ona söyledin mi?"

Yine irkildi. Başını salladı ve içime bir huzursuzluk yayıldı.

Dehşet. Yüzünde savaşıırken gördüğüm diğer duygu da buydu ve şimdi onu da hissediyordum.

"Bana ne söyledin?" Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttığımda çıplak kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu. "Ne oldu? Neyin var?"

Elthea çenesini kaldırdı ve defterini kapattı. "Zehri sisteminizden tam olarak uzaklaştıramadım. Gece çöktüğünde gücü sıfırlanıyor gibi görünüyor." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Durumunuz stabil ama panzehire ihtiyacınız var" -soluk gözleri donmuş gibi görünen Bastian'a kaydı- "her gün gün batımından önce panzehiri almalısınız, yoksa zehir etkisini yeni almışsınız gibi sürdürecektir."

"Yeterince panzehir var mı? Asher bir hafta sürdüğünü söyledi-" "Çok var."

"İyi o zaman."

Ama Bastian dolaba yaslanmış, hareketsiz, kaskatı ve sessiz duruyordu. Herkes zehirlendiğini yeni fark eden kişinin o olduğunu düşünebilirdi.

Bundan daha fazlası vardı.

Yutkundum ve ondan ona, sonra tekrar ona baktım. "Öyle değil mi?"

Kolları göğsünde sıkılaştı ama konuşan Elthea oldu. "Ben senin için kalıcı bir tedavi üzerinde çalışırken Elfhame'de kalman gerekecek, ama bir tedavi bulacağıma eminim." Ve öyle *görünüyordu*. Kibirli değil, sadece kendinden emin ve yetkin.

Beni rahatlatan şey de buydu. İyileşecek, sonra malikâneme -Robin'in malikânesine- dönecek ve tüm dünyadan saklanacaktım. Özellikle de Bastian'dan. Evime, ondan ve entrika, aldatma ve neredeyse sahip olduğuma inandığım şeyin korkunç aptallığını hatırlatan şeylerden uzağa. Sonra ne yapacağıma karar verebilirdim.

Ella'yı kontrol etmem gerekecekti ama UnCavendish öldüğüne göre en azından o güvendeydi. Sarayda hoş karşılanıp karşılanmayacağım belli değildi.

Düğündeki davranışlarımdan dolayı yasaklanmıştı, bu yüzden onu kontrol etmek biraz manevra gerektirebilirdi. Dua edelim de kraliçeyle başım belaya girmesin - belki de Fae'lerle savaşı önlemeye yardım ettiğimi biliyordu. Belki beni ödüllendirmek isterdi ve sonunda boşanabilirdim.

Sessizlik devam etti ve Bastian sınıksız kenetlenmiş halde kaldı.

Bir hançerin ucundaki tehdit gibi içimi sızlattı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Elthea nefesini içine çekti ve ağzını açtı.

"Ben yaparım." Bastian çenesini sıktı ve eğildiği yerden doğruldu. "Haklısın. Dahası da var; zehrin ve pek çok farklı büyüünün bir araya gelmesinin yan etkisi."

Farklı büyüler mi? Ondan Elthea'ya kaşlarını çattım ama Elthea'nın soğuk ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu.

Sanki kaçabilecek vahşi bir hayvan değil de saldırabilecek bir hayvanmışım gibi yavaşça odanın içinde ilerledi. "Vücudun çok kısa bir süre içinde pek çok büyüünün birleştiği yer olmuş. Dönüşen zehrin içine ne koyduysa o var." Bir parmağını kaldırdı. "Asher'ın seni iyileştirme çabaları. Benim..." Kaşları birbirine çarptı. "Lunden'den ne hatırladığınızdan emin değilim."

"Bana kanını verdin."

Boğazı düğümlendi. "Yaptım. Yani benim sihrim senin içinde." Şimdi üç parmak. "Ve sonra Elthea seni kurtarmak için yeteneklerini kullandı."

Sessiz ol. Dört parmak. Sanki bunları bir araya bir cevap bulmam gerekiyordu. Ama bu saçma bir bilmeceydi. Dört artı sessizlik yeni bir bakış açısı ya da şaşırtıcı bir çözüm getirmiyordu. Bu sadece bana söylemedikleri bir şeydi, yanlış bir şey.

"Eşi benzeri görülmemiş bir şey." Elthea ellerini açtı, eldivenleri yoktu, bir elinde not defteri vardı. "Bırakın bir insanı, bu kadar yoğun büyüye maruz kalan çok az fae tanıyorum." Sanki fazladan bir kafam çıkacakmış gibi beni izliyordu ve sadece bu fikri merak ediyordu. Muhtemelen bunu defterine not edecekti.

"Siz ikiniz sadece-"

Yüzümü fırçalamaya gittim ve o zaman gördüm.

Parmak uçlarını ve tırnaklarını böğürtlen toplamışım gibi koyu kırmızımsı mor lekeler . İlk parmak eklemine kadar normal ten renginden eser yoktu. Kangrenin parmakları siyaha çevirdiğini duymuştum ama

Çürük kokuyordu ve başparmağımı işaret parmağımın ucuna sürttüğümde bunu hissedebiliyordum, yani etim ölü değildi.

"Bu mu?" Ellerimi kaldırdım. "Bu mu yani?" Bir kahkaha attım. "Parmaklarımın mor olmasıyla başa çıkabilirim." Sonunda Elfhame'den ayrılabilirdim ve bu arada Bastian'dan uzak durabildiğim sürece, her şeyle başa çıkabilirdim.

Bastian'ın ağzı büküldü ve gölgelerinde belli belirsiz bir dalgalanma oldu. Elthea izliyordu, her hareketimi zihnine not ettiği o kadar belliydi ki sinirlerimi kaşındırırdı.

Yutkundum. "Sadece değil, değil mi? *Anlat bana.*"

Elthea sonunda, "Sen sadece tüm bu güç için bir buluşma noktası değilsin," dedi. "Artık kendine ait bir gücün var. Bir armağan."

"*Büyü* mü demek istiyorsun?" Alay ederek Bastian'a döndüm, sanki o da Elthea'nın benim kadar deli olduğunu düşündüğünü belirten bir gülümseme atabilirdi.

Ama bakışları yatağımın yanındaki zemine sabitlenmişti. Omuzları, Elthea'ya bakıp çenesini kapıya doğru sallamadan önce çok çaba sarf etmiş gibi görünen bir nefesle yükselip alçaldı.

Sertleşti, kaşları çatıldı ve pürüzsüz yüzü buruştu. "Ama-"

"*Elthea.*" Uzun bir süre Elthea'nın bakışlarını üzerinde tuttu ve hava ikisinin iradelerinin çarpışmasıyla uğuldadı.

Sonunda oflayıp pufladı ve parmakları defterinin etrafında bembeyaz olmuş bir halde dışarı çıktı.

Bastian sandalyeyi yatağımın yanına getirmek için zaman harcarken boğazım her an daha da kalınlaştı.

Onun önünde bana söylemek o kadar kötü olan şey neydi?

Oturdu, dirseklerini sandalyenin kollarına dayadı, parmaklarını birbirine geçirdi ve onların üzerinden beni izledi, omuzlarında ve kalçalarında çalkalanan gölgeler sakinliğini yalanlıyordu. "Sen sadece zehirlenmedin, Katherine. Sen zehirlisin."

Gözlerimi kırdım. "Ne?" Az önce söylediği kelimeleri teorik olarak anlıyordum ama bu sırada hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

"Zehir ve büyü... sisteminizde birleşti. Dokunduğun herkesi zehirleyeceksin."

İçimi bir ürperti kapladı. Başımı salladım ama...

Elthea'nın eldivenleri. Deri kayışlar. Tabii ki. "Bileklerim uyurken kimseye dokunmamam için bağlanmıştı." Sesim çok, çok uzaklardan başladı ama gerçek kafatasımı delip beynime girdikçe her kelimeyle daha da yaklaştı.

Bastian başını salladı.

Dokunuşum zehirliydi. Akonit gibi ölümcül. Mor lekeleri belli olan ellerimi kucağıma ittim. "Ama... ama panzehir bunu temizleyecek. Her gün aldığımda zehirli olmayı bırakacağım, değil mi?"

Sessizliği kalbimin pır pır etmesine

neden oldu. "Değil mi?"

Bakışları başka yöne kayd. "Hayır."

Başımı salladım. "Yanıyorsun. Olmalı. Sistemimdeki zehri durduracak, böylece zehirli olmamı engelleyecek. Sana inanmıyorum." Yalan söyleyemezdi ama yanılıyor da olabilirdi. "Bana panzehiri getir, ben de alıp sana göstereyim." Kelimelerim nefesim gibi geliyordu - çok hızlı, çok sığ.

Ella'dan bir sarılma. Baloda bir dans. Morag'ın ara sıra omzuma dokunması. Bunların hepsi birden *yasak-ölümcül* hale gelemezdi.

Elthea buna hediye demişti. Bastian'ın tarif ettiği şey hediye değildi. "Bana panzehiri getir."

Titremelerini gizlemeye çalışırken parmaklarımın birbirine dolanışını izledi. "Zaten burada."

Yan masada sıvı şişesi ya da tablet kavanozu yoktu, sadece Elthea'nın atılmış eldivenleri vardı. UnCavendish'in bana verdiği gibi büyü bir kolyeden ya da başka bir büyü mücevherden de iz yoktu.

Arkasında, dolabın cam kapaklarında pürüzlü yansımalar oynayıyordu. "Orada mı?" Öne doğru eğildim, ayağa kalkmak üzereydim.

Yutkundu ve başını salladı. "O

zaman *nereye*?"

Bakışları kucağımdan yukarı kayd ve benimkilerle buluştu. Ellerini açıp kendini işaret ederken yaralı dudaklarında yavaş ve üzgün bir gülümseme belirdi.

Bu şu anlama geliyordu.

Bastian benim panzehirimdi.

OceanofPDF.com

3

KAT

B Astian bir panzehir değil, bir *insandı*.
Ama ben ayaktayken hâlâ gerçekmiş gibi konuşmaya devam ediyordu.

"Panzehir zaten sistemimdeydi, Asher tarafından dzeltilmişti." O birkaç deneme adımı atmamı izledi. Beklediğim kadar sallanmıyordum ama düşersem üzerime ullanacakmış gibi bakıyordu. "Aramızdaki bağlantı noktalarını -kan, Asher'ın büyüsü ve Elthea'nın büyüsü- kullanarak beni... senin zıttın haline getirmeyi başardı. Senin dokunuşun zehirler, benimki ise iyileştirir."

Beynim Bastian'ın açıklamasını bozuk bir mekanizma gibi algıladığında, bir paravanın arkasına saklandım ve geceliğimi çıkardım. "Neden normal panzehir olan bir iksir alamıyorum?"

Uzun bir duraklamanın ardından beni bekleyen koyu gri elbiseyi ekiştirdim.

"Dönüşen, normal panzehiri etkisiz hale getirmek için zehre bir şey yaptı. Tek yolu bu."

"Siktiğimin Cavendish'i," diye mırıldandım, önümdeki minik kristal düğmeleri iliklerken. Bir süre daha durakladıktan sonra paravanın arkasından çıktım ve dar kolların manşetlerini ilikledim.

Bunun bir şaka olmasını istedim.

Ya da bir yalan. Gerçek dışında herhangi bir şey.

Ama Bastian bana daha önce gördüğüm aynı korkuyla baktı. Ben çıkarken sandalyeden kalktı, bütün bunlardan ne ıkaracağımı merakla bekliyordu.

Bundan ne anlam çıkarmam *gerekiyordu* ki? Hiçbir görgü kitabında rehber yoktu. Bu babamın dersleri arasında değildi. Bu değildi.

Toplunun bana nasıl davranmam gerektiği konusunda aşıladığı bir şeydi.

Ben de kız kardeşim gibiydim: Bilinmeyen sulardaydım.

Başımı salladım ve pratikliğe geri döndüm. "Ne yani? Hayatta kalmak için her gün sana dokunmak zorunda mıyım?" Sözlerim kahkahaya dönüştü, çünkü bu hayatım boyunca söylediğim en saçma cümleydi.

Ama Bastian gülmedi. Dudaklarını birbirine bastırdı, bir an için içine çekti ve sonra başını salladı.

Bu beni ayılttı. Ciddi biriydi. Çok ciddi. "Ve eğer başka birine dokunursam, onları zehirleyeceğim?"

Kaşları birbirine kenetlendi, başını tekrar öne eğdi.

Histeri ile hıçkırık arasında bir yerde boğazıma takılan kahkahalarım arttı. Kendimi kontrol edebilmek için nefesimi içime çekip tutmak zorunda kaldım.

Dolaba kaşlarını çatarak baktı, sanki benimle kalmaktan en az benim onunla kalmam kadar mutluymuş gibi.

Harika. Tek kelimeyle harika.

Şifa Salonu'nun sessizliğinden çıktık ve ışık, koşuşturma, sohbet ve koku bana çarptığında basamakların tepesinde duraklamak zorunda kaldım. Bu şehir de Lunden kadar canlıydı, fae'ler yanlarından geçerken gülüyor ve konuşuyorlardı. Çocuklar merdivenlerin dibindeki küçük meydana oynuyor, aralarındaki fae ışıklarını savuruyorlardı.

Onların ötesinde, soluk ve pırıl pırıl binalar gökyüzünü kuleleriyle deliyor ve kubbeleriyle yastıklıyordu. Pembe damarlı mermer ve aytaşı, ışık farklı açılar buldukça önce mavi sonra altın ve yeşil parlıyordu. Bu kadar büyük taş blokların nasıl oyulduğunu anlayamıyordum; Şifa Salonu'nun duvarlarında hiçbir ek yeri yoktu ve tepedeki kuleler arasında uzanan zarif kavisli köprünün ortasında hiçbir kilit taşı yoktu. Sanki her bina tek bir kaya parçasından şekillenmiş gibiydi... ya da belki de ondan büyümüştü.

Yeşillikler taş mimariyi yumuşatıyordu; yükselen ağaçlar ve dalgalanan çalılar, duvarlara ve pencere çerçevelerine tırmanan bitkiler ve kayanın kendisinden büyümüş gibi görünen küçük çiçekler. Belki de

Havada sürüklenen tatlı baharatlı kokuları, iyi bir konyak gibi yoğun ve baş döndürücüydü.

"İyi misin?" Bastian yanımda durmuş, meydana bakıyordu. Soruyu sordu ama cevabı umursadığına dair hiçbir işaret yoktu. Sanki binadan çıkmışız da içinde bir kapı kapanmış gibiydi.

Geniş mermer tırazanı kavradım ve sırtımı dikleştirdim. "Ben iyiyim. Bekle" -elimi çektim- "benim... dokunduğum şeylerin üzerinde kalıyor mu?"

Başını salladı, ifadesi düzdü, ama onu gözlerinde kalan bir pişmanlık ipucunu yakalayacak kadar iyi tanıyordum.

Ya da en azından onu tanıdığımı *sanıyordum*. Odasında bana bakan ve pes etmemem için yalvaran adam, bir düşmanı ortaya çıkarmak için beni kullanacak birine benzemiyordu.

Acı beni kırmakla tehdit ediyordu ama bunun altında sıcak bir öfke vardı. Bunu yarayı dağlamak için kullandım ve merdivenlerden aşağı sallanırken dişlerimi sıktım.

Öfke acıdan çok daha iyiydi. Ya da daha .

Ağaçlarla çevrili bir cadde boyunca sessizlik içinde yürüdük. Etrafımızda yeterince gürültü vardı ve kavak ağaçlarının esintiyile hışırdamasıyla üstümüzde de yeterince gürültü vardı. Gümüşü yapraklarının titreyen alt kısımları ve arkalarındaki yanardöner aytaşı evleri neredeyse öfkemi unutturmaya yetiyordu.

Neredeyse.

Ama ben bunu istemedim. Bu yüzden ellerimi çok yakınımdan geçen birinden uzak tutmak için kollarımı kavuşturarak Bastian'a keskin bir gülümseme gönderdim. "Beni benden çalmak, evli olduğum adamla arama girmek sayılmaz mı?"

Hiçbir şey pürüzsüz ifadesini bozmadı ama çenesi yukarı kalktı. "Kocanız, hayatınızı kurtarmak için sizi buraya getirmeme izin verdi."

Bu şaşkınlık öfkemi dindirdi. "Robin?" Bastian'a göz kırptım. "Beni buraya getirebileceğini mi söyledi?"

Tek bir baş sallama bunu doğruladı.

Öfkelendim. "Benim için yaptığı tek iyi şey." Belki de bir parçası beni sadece malı olarak değil, bir insan olarak da önemsiyordu. *Belki* de tam bir pislik değildi. Sadece yüzde doksan beş.

Yürüdükçe artan bir karıncalanma hissi tenimi okşadı. Geçmişte, anksiyeteye kapıldığımda ve nefes almakta zorlandığımda yanaklarım uyuşma sınırında bu şekilde hissederdi, ancak bu o kadar yoğun değildi ve sadece yüzümü etkilemiyordu. Yaşadığım şokun bir belirtisi .

ya da belki de sistemimde kalan zehirden.

Zehirli ve zehirli. Bu düşünmeden ürpererek uzaklaştım ve hem tuhaf hem de tanıdık olan bu yere odaklandım.

Lunden'de olduğu gibi sokaklar kalabalıktı ama tıklım tıklım değildi. Yine de halk bize geniş bir alan bıraktı. Bazıları aceleyle başka bir yola sapmadan önce bize göz ucuyla baktı. Görünüşe göre Gece Kraliçesi'nin Gölgesi gün ışığında bile korkutucu bir üne sahipti.

Daha işlek kavşaklara baktığımda, ata binen fae'leri gördüm, ama sabrecat yerine geyiklere binmişlerdi. Burası her ne kadar diğer şehirlere benzese de, hiç şüphe yoktu: Artık Albion'da değildim.

"Beni getirdiğin bu şehir nasıl bir yer?" Ona yan gözle baktım. "Şimdilik, Luminis. Güneş ufka değdiği anda Tenebris olsun." Sanki her gün ülkesinin başkentini insanlara açıklamak zorundaymış gibi ses tonunu soğukkanlı ve gerçekçi tuttu.

Belki de artık istediğini elde ettiğine ve UnCavendish öldüğüne göre onun için sadece bir ölümlüydüm. Zehir beni içine çekerken güzel şeyler söylemişti ama şimdi onlardan eser yoktu. Belki de amacı bana umut vermektir, böylece hayata tutunacaktım. Belki de hepsi bir rüyaydı ve o tek kelime bile etmemişti.

Gerçek ne olursa olsun, şimdi onun yanında yürümek yanlış geliyordu. Midemde dolduramadığım bir çukur vardı.

"Gün doğumundan itibaren Şafak şehri yönetir," diye devam etti. "Gündüz Kralı'nın sözü kanundur. Benim siyasi gücüm... azaldı." Çenesi seğirdi. "Onlar yükselişe geçtiğinde dikkatli olmalısın. Sizi güvende tutmak için benim konumuma güvenemezsiniz."

Ona güvenmek mi? Alay etmekten kendimi alamadım ama bakışlarının sadece bir saniyeliğine bana kayması dilimi tuttu.

Kırgın ve öfkeliydim, evet, ama yeni olan neydi? Ona bu tür şeylerle saldırıp ikimizi de perişan etmeme gerek yoktu. Beni Albion'da ölüme terk edebilecekken buraya getirerek hayatımı kurtarmıştı.

Onun yerine boğazımı temizledim ve bir kadının yanından geçerken Bastian'a başını eğmesini izledim. Boğazında gümüş bir kurdele üzerinde Alacakaranlık Sarayı'nın amblemi vardı: yan tarafında bir hilal ve ondan yükselen dokuz köşeli bir yıldız. Ancak onun şık ve koyu renk takım elbisesini gördüğümde, sokaklardaki diğer insanların çoğunun güneş amblemleri, daha açık renk kıyafetleri ve sarı, kahverengi ve yumuşak tonlardaki saçlarıyla Şafak Sarayı'ndan olduklarını fark ettim.

Gün doğumunun renkleri. Sanki herhangi bir rahatsızlığa yol açmadan geçip gitmesi gerekiyormuş gibi aralarından hızla geçti.

O gözden kaybolana kadar omzumun üzerinden izledim. "Yani Alacakaranlık halkı gündüzleri hala sokaklarda dolaşıyor, ama... bu zamanda 'azaldıklarının' farkındalar mı?"

Bastian boş bir ifadeyle beni inceledi. Şifa Salonu'ndan ayrıldığından beri bana en uzun süre baktığı andı ve beni yeniden görüp görmediğini merak ettim. "Güneş tepedeyken Gündüz Kralı hâlâ onların hükümdarı. Ona itaat edecekler, tıpkı senin kraliçene itaat ettiğin gibi, ama sadakatleri başka yerde."

"Peki tüm bunlar işinizle nasıl bağlantılı?"

"Gün batımından şafağa kadar kraliçem hükmeder. O uyurken olanları ona anlatır, uyumak için fırsat kollar, sonra da güneş doğmadan önce onunla tekrar buluşurum."

"Yani o... bütün gün uyuyor mu?"

Eğlenerek alçak sesle mırıldandı. "Eğer istediği gibi davranırsa olmaz. Ama büyülu Uyku ona başka seçenek bırakmıyor. Bu, toprakla yapılan pazarlığın bir parçası. Kral da aynı şekilde bütün gece uyur."

Tam bu pazarlığı soracaktım ki, yokuş yukarı çıkan geniş bir caddeye saptık. Caddenin sonunda ışıltılı bir kule yığını yükseliyordu. Altın çatılar ve balkonlar şehrin en yüksek noktasını işaret ediyordu. İmkânsız kuleler arasındaki boşluklar köprülerle kapatılmıştı ve beyaz bayraklar rüzgârda dalgalanıyor, üzerlerindeki yaldızlı semboller ışığı yakalıyordu. Sivri kavaklar ve çamlar alçak binaların üzerinden bakıyordu ama kuleler onları gölgede bırakıyor, masmavi gökyüzüne uzanıyordu.

"Saray." Bu bir soru değildi; büyüklüğü, ihtişamı ve şehrin en yüksek tepesindeki konumu düşünüldüğünde sormaya gerek yoktu. Ana yol onu işaret ediyordu, birbirine yaklaşan çizgiler ve yapraklı meşeler onu mükemmel bir şekilde çerçevesiyordu.

"Bekle." Ağaçlara göz kırptım. "Ne zamandır uyuyordum? Sonbahardı..." Zehirleme girişimimden bahsetmek yerine ona bir bakış fırlattım. Bardağına akonit damlattığım sırada korudaki ağaçlar yapraklarını döküyordu ama bu meşeler dolu ve yeşildi.

"Bir hafta." Bakışlarımı yukarı doğru takip etti. "Şehirdeki büyü yoğunluğu iklimi etkiler. Şu anda yaz hâlâ devam ediyor ama sonbahar çok yakında gelecek."

Sihir. O karıncalanma hissi. İçimde değildi, *havadaydı*. Hoş olmayan bir his değildi, sadece garipti. Yeni bir şeydi. Garip hissi yatıştırmak için yanaklarıma dokundum.

Peki ya bir hafta? Bu süre içinde ne olmuş olabilir? "Lunden'den haber aldınız mı? Ya da mülkünden? Ella iyi mi?"

"Şu anda sınırın güneyinde güvenli bir iletişim hattım yok," dedi, sesi kısık ve resmiydi. "Ama Asher kraliçenizle aranızı düzeltmek için geride kaldı. Ella'nın herhangi bir serpintiden korunmasını sağlamak için elinden geleni yapacaktır."

Konuşmaktan çok bir rapor alıyormuşum gibi hissettim... Bastian'ın benim için artık ne ifade ettiğinden tam olarak emin değildim. Kesinlikle bir arkadaş değil. Eski sevgili, aramızdaki karmaşık karmaşa için fazlasıyla basitleştirilmiş bir etiket olsa da en doğrusu gibi görünüyordu.

"Mülkünüze gelince" -geçen bir çift Dusk fae'sine başını salladı- "Dönüşen'in üzerinde büyük miktarda nakit para vardı. Buna ne diyordunuz, Cavendish dışı mı?" Omuz silkti. "Mülkünüze karşı olan borç ödendi."

Bir adımı kaçırdım.

İşte böyle. Borçlar silindi. Hem de ben uyurken.

Mülk güvendeydi. En azından o yüzde doksan beşlik pislik daha fazla borç biriktirene kadar. Ama şimdilik nefes alabiliyordum.

Morag ve Horwich'i hayal kırıklığına uğratmamıştım. Hâlâ evleri ve işleri vardı.

Gözlerim yandı. Tüm o korku ve manevralar, yalanlar, UnCavendish'in zalimliği ve Bastian'a yaptıklarım onlara yardım etmemi sağlamıştı. Her şeye rağmen buna değmişti.

"Ayrıca..." Ona yetiştiğimde Bastian tek kaşını kaldırdı. "Albion'daki her kasaba gizemli bir şekilde Lord Fanshawe'a kredi verilmemesi yönünde bir mesaj aldı. Biz konuşurken benzer bir mesaj tüm kıtaya ulaşıyor olabilir."

Ağzım açık kaldı. Gülsem mi yoksa ona sarılsam mı bilemedim. Ama şimdi işler farklıydı ve ikinci seçeneği imkânsız kılıyordu, bu yüzden katlanmış kollarımı kendime daha sıkı sardım ve usulca kıkırdadım. "Ne kadar *gizemli*."

"değil mi?" Sonra bana köpek dişlerini gösteren bir sırıtış fırlattı.

Ah. İşte oradaydı. Tüm bu konuşma boyunca kaçırdığım şey.

Daha önce sık sık gördüğüm o keskin dişler. Benimle flört eden ve yüzlerce kuralı çiğnememe yardım eden adam.

Ama o köpek dişleri ortaya çıktıkları kadar çabuk kayboldular, ilk dans ettiğimiz zamanki gibi sıkılmış bir ifadenin ardına gizlendiler.

Halkın içindeydik, hem de onun şehrinde. Elbette belli bir dış görünüşü korumak zorundaydı: Ne de olsa o Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'ydi.

Bunların gerçek.

Sesinin yankısını uzaklaştırdım ve önümdeki yola odaklandım. Biz yaklaştıkça saray büyüyor, gökyüzünü deliyordu. Tenebris-Luminis'teki diğer her şeyi ve Lunden'deki sarayı gölgede bırakıyordu.

Kapılara bakarken kaşlarımı kaldırdım. Riverton Sarayı'nın taş duvarları gibi kalın ve sağlam değil, uzun ve zarifti.

Ama beni en çok şaşırtan şey bu değildi; dallar ve çiçekler şeklinde oyulmuş, yaprakların arasına yusufçuklar ve kelebekler kondurulmuş bu kapılar *kristalden* yapılmıştı. Belki de camdan ya da elmastan. Tam malzemesi ne olursa olsun, berraktılar ve güneş ışığını binlerce gökkuşağı parçasına ayırıyorlardı.

Yaratılmalarının imkânsızlığı bir yana, böyle bir malzemeden kapı yapmanın aptalca olduğunu söyledim; güzel ama kırılgan olurlardı. Yine de burası Elfhame'di ve göründükleri kadar kırılgan olduklarından şüpheliydim.

Büyü gerçekten bir mucizeydi... sizi zehirlemekten sorumlu olmadığında.

Kapıların her iki yanında bir düzine muhafız duruyordu; yarısı göğsünde altın Dusk amblemi olan siyah zırh giymiş, diğer yarısı ise Şafak'ın doğan güneşiyle süslenmiş beyaz zırh giymişti. Biz yaklaşırken Alacakaranlık'tan altı kişi dönüp başlarını eğdi. Zırhları hareket ettikçe ışığı yakalıyor, siyah değil, gece mavisinin mümkün olan en koyu tonunda parlıyordu.

Karşılarında Dawn'dan gelen muhafızlar kısık gözlerle bizi inceliyordu. Ancak yaklaştığımızda beyaz değil, bulut üzerindeki gölge gibi soluk, soluk bir gri giydiklerini fark ettim.

Muhafızların ötesinde, bir köprünün zarif kavisi bir vadiyi ve tabanındaki akan nehri geçiyordu, ama biz ona ulaşmadan önce Şafak muhafızlarından biri öne çıktı ve mızrağını yere sapladı. "Marwood." Beni incelemeyen önce başını ona doğru eğdi. "Peki bu kim?"

OceanofPDF.com

4

KAT

I bakışlarındaki hesaplamayı hissedebiliyordum. Sadece *kim* olduğumu değil, neden önemli olabileceğimi de bilmek istiyordu. Yüzümü nötr tutarak bakışına karşılık verdim. Şafak ve Alacakaranlık bu şehirde ve sarayda birlikte yaşıyordu ama ben

anlaşmalarının inceliklerini anlamamıştı. Ve tüm hikayeler Fae'leri gücendirmemeleri konusunda uyarmamış mıydı?

(Birini neredeyse zehirlemenin hakaret olarak kabul edildiğinden oldukça eminim.) "Amandine. Sizi görmek her zamanki gibi büyük bir zevk."

Onun düz çizgisiyle

Bastian'ın dudakları hiç de memnun görünmüyordu. "Katherine Dusk'ın misafiri ve eve dönmeye hazır olana kadar sarayda kalacak."

"Bir insanın gelmesi için uzun bir yol." "İnsan" kelimesinden önce kısa bir tereddüt geçirdi, sanki bunu söylemekten hoşlanmıyormuş gibi.

Onun arkasında, diğer Şafak muhafızları hazır olda duruyordu ama bakışlarını bu tarafa çevirirken yakaladım. Solumuzda, Alacakaranlık muhafızlarının dikkatle baktığını hissedebiliyordum ve şöyle bir baktığımda, bir tanesinin iki eli mızrağında öne doğru adım attığını gördüm.

Belli ki Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'nin saraya girmesini engellemek standart bir prosedür değildi.

Havada gerginlik vardı. Buradaki alt akımları tam olarak anlamadığım gibi, durumu yatıştırmak ya da Amandine'in geri adım atıp bizi içeri almasını sağlamak için hiçbir şey yapacak gücüm de yoktu.

Ya Alacakaranlık muhafızının yaklaştığını fark etmedi ya da devam ederken umursamadı, "Majesteleri Elfhame'e girmesine izin verdi mi?"

Bastian'ın ağzı hoş bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama gözlerinin parıltısı bana orrerini çaldığımda bana attığı öldürücü bakışı hatırlattı. "Majesteleri geldi. Ay ışığında geldik."

Amandine yumuşak bir homurtu çıkardı. "Tabii ki yaptın."

Sanki bu her şeyin yolunda olduğu ve geçmeme izin verilmesi gerektiği anlamına geliyordu, ama o orada kaldı, mızrağı yolumuzu kapattı. Ön kollarımdaki tüyler kollarımın ipeğine sürtünerek diken diken oldu.

Alacakaranlık muhafızı bir adım daha yaklaştı ve ağzını açtı.

Ama Bastian, Amandine'in keskin bakışlarıyla karşılaşmadan önce parmaklarını hafifçe kıpırdatarak onu susturdu. "Başka bir şey var mıydı?"

Muhafızın çenesi bir o yana bir bu yana kaydı, sonra nefes verdi ve bir adım geri çekildi. "Şu anda olmaz. İnsanın kurallarımıza uyması için uyaracağına inanıyorum, Marwood."

"Elbette." Yolumuza devam ederken kibarca gülümsedi. "Ve uyandığında, Majestelerinin ne kadar yardımcı olduğunuzu anlamasını sağlayacağım."

Yanımdan geçerken Amandine'i irkilirken yakaladım. Bu küçük zaferin keyfini mi çıkarmalıydım yoksa Bastian'ı yeniden mi değerlendirmeliydim bilemiyordum - "azalmış" gücüyle bile, hayatımda bildiğimden çok daha fazlasına sahipti.

Köprünün yumuşak kemeri güvenli görünmesini sağlıyordu. Belki dört kişinin ya da iki sabrecatın yan yana yürüyebileceği kadar genişti ama korkulukları yoktu. Bir anlık dikkatsizlik ve *sıçrama -köprünün* kenarından baktım- *çarpmaya* neden olabilirdi. Tam ortasından düşmediğiniz sürece, aşağı inerken karanlık, sivri kayalardan kurtulduğunuz için şanslı sayılırdınız.

Yutkunarak yürüyüş yolunun ortasına doğru kaydım. Diğer tarafta, sarayın altından çıkan ve vadinin dibindeki nehri besleyen pırıltılı bir şelale vardı ve dikkatimi oraya verdim.

Tenimdeki karıncalanma arttığında, bunun uçurumdan düşme korkum olduğunu düşündüm, ancak orta noktaya yaklaştığımızda, his zirveye ulaştı. Sanki bir arı sürüsü gibi vızıldıyor, yoğunluğun etkisiyle sallanmama neden oluyor, beynim bulanıyordu.

"Kat?" Bastian kolumu tutacakmış gibi aramızdaki mesafeyi kapattı.

Durarak onu savuşturdum ve derin bir nefes aldım. Her saniye bu ağır duyguya alıştım, daha az bunaldım. "Ben iyiyim, sadece..." Sırtımı dik tutmayı başardım ve yola devam ettim. "Bu hissettiğim sihir mi?"

Bana bir kez daha uzun uzun baktı, yakın durdu. "Nehir sarayı korumak için büyülenmiş. Kalın ve uğultulu bir his veriyor."

"Arılar gibi."

Düşük bir homurtu çıkardı. "Onun gibi bir şey ama... daha kızgın. Eşek arıları."

Kaşlarımı çatarak, taş yüzeyinden indiğimiz köprü boyunca geriye baktım. Uğultu yoğundu ama kızgın değildi.

Ama resmi bahçelerle çevrili, ileride büyük bir girişi ve sağda ahır bloğu olan saray arazisine girdiğimizde, kendimi Bastian'ın taş yüzlü bir versiyonunun yanında yürürken buldum. Tartışmaya davet etmeyen biri. Zihnim hâlâ büyüünün etkisindeydi, bu yüzden başımı eğdim ve beni yan girişe götürürken bizi takip eden sorgulayıcı bakışları görmezden geldim.

Bir sürü sorgulayıcı bakış. Derimin üzerinde geziniyorlardı ve kendime daha sıkı sarıldım. Bu kadar ilgi güvenli değildi. Özellikle de kurallarını bilmediğim bir yerde.

Vücudum hâlâ toparlanmaya çalışıyordu, bir noktada başım dönmeye başladı. Bastian'ın yardımına el salladım ve kendimi ittim.

Sonunda Bastian'ın sihirle açtığı bir çift kapıya ulaştık. İçeri girdiğimizde, bergamot ve sedir kokusu bana daha başımı kaldırıp resmi ön odayı görmeden buranın onun odası olduğunu söyledi.

Kapılar kapandığında, ifadesindeki taş en ufak bir dokunuşla yumuşadı, granitten ziyade kumtaşına dönüştü. Ceketini çıkarıp astı, sonra yarı yarıya bana döndü. "Sen...?" Bakışlarını üzerimde gezdirerek sorusunu tamamladı.

Çenemi kaldırdım. Bir çocuk gibi bakılmaya ihtiyacım yoktu ve kolumu tutacakmış gibi bu kadar yakınımda durmasına da ihtiyacım yoktu. "Devrilmek üzere değilim."

Kendi kendine başını sallayarak büyük oturma odasına doğru ilerledi. Riverton Sarayı'nda kendisine verilen alanla kıyaslandığında sadece küçük değil, *şatafatlı* da görünüyordu.

Gri, siyah ve bir yaz günündeki derin deniz gibi koyu bir deniz mavisi ile dekore edilmiş geniş alan, bir şekilde kapalı, hatta güvenli hissettirmeyi başarıyordu. Şöminenin kayan yıldız tasarımı ve tavanı kaplayan gök haritası gibi birkaç yaldızlı vurgu eklendiğinde hem zevkli hem de lüks bir ortam ortaya çıkmış.

Sesi kısıktı, ana banyonun ve yatak odasının nerede olduğunu açıkladı. Kilitli bir kapı çalışma odasına açılıyordu, ancak ofislerinin sarayın başka bir yerinde olduğunu söyledi, bu yüzden tam olarak ne tür bir iş için olduğundan emin değildim.

Belki de onu gözetleyen insanlara işkence ettiği içindir.

Beni yatak odasının karşısındaki kapıya götürdü. "Bu da senin."

Onun süitinde kaldığım için kaşlarımı kaldırdım ama sormadan önce fark ettim ki o benim panzehirimse yakınımnda kalmalıydım.

Önümden eğilip kapıyı açtığında, taze boya kokusu yayıldı. Duvarlar gözlerinden biraz daha açık, soluk, gümüşü bir griydi ve iki büyük tabloyla kaplıydı: biri hilal şeklinde bir ayın olduğu gece gökyüzünü, diğeri ise tek bir parlak yıldızın parıldadığı gün batımını gösteriyordu. Geniş yatak, en sevdiğim elbiselerden biriyle aynı renkte olan menekşe rengi ipekle örtülmüştü. Şöminenin önündeki yuvarlak masanın üzerinde beyaz güllerle dolu bir vazoduruyordu.

"Banyonuz da şurada." "Kendi-?"

Döndüğümde, dikkatinin yoğunluğu kelimelerimi çaldı. Bir an için, sanki zamanının çoğunu benden başka her yere bakarak geçirmemiş gibiydi. Sanki gördüğü tek şey benmişim gibiydi.

Sonra odanın etrafına göz gezdirirken bitti. "Onayınızı aldı mı?"

Öyle olduğunu biliyor olmalıydı. Ayaklarımın altındaki kalın halıdan mobilyaların zengin ahşabına ve tepemdeki kümelenmiş fae ışıklarına kadar, burası şimdiye kadar adım attığım en zarif yerlerden biriydi. Ve bir şekilde benim olmuştu, en azından bir süreliğine. "Bu çok güzel."

Kaba bir baş hareketiyle kapıya doğru geri çekildi. "Pekala. Eminim acıkmışsınızdır. Size öğle yemeği getirmelerini söyleyeceğim, geç bir öğle yemeği." Kapı aralığında durakladığında dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Mutfakta harika pastalar yapıyorlar."

Sanırım ben de gülümsedim. Çünkü özel bir şaka gibi geldi. Eski zamanlardaki gibi. Sanki geçmişte olanları ve olmayanları seçebiliyorduk ve bu kısa süre için sadece en iyi anları seçiyorduk, kötü olanları ise hiç seçmiyorduk.

Şömine rafındaki saatin tik taklarıyla işaretlenen saniyeler ilerledi.

Sonra büyü bozuldu.

Boğazını temizledi ve döndü, "İşe geri dönmem gerekiyor. Toplantılarım var ve-"

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı ve nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi başını salladı. "Bilmiyorum. Ne kadar sürerse." Kaşlarının arasındaki kırışıklıklar derinleşti ve şaşkınlıktan ziyade kızgınlığa doğru ilerledi. "Normalde cevap vermek zorunda değilim-"

"Bana hesap vermeni istemiyorum, Bastian. Ama"- saate dikkatle baktım- "İşim bitmek üzere. Eğer gün batımına kadar dönmeyeceksen..." Ellerimi açtım, parmak uçlarımla şok edici karanlığı dikkatimi çekti.

"Ah." Yavaşça başını salladı. "Son tarih. Ölü olmak önemli. Tabii ki." Yaklaştı, kendi şakası karşısında en ufak bir sırıtma bile yapmadı. Benimle dalga geçmek ya da beni güldürmek için her fırsatı değerlendiren adam, alaycı bir şekilde bile olsa sırıttı.

İşte o zaman fark ettim.

Bu taş surat bir maske değildi, bu gerçek Bastian'dı.

İlgisiz. Tamamen işle ilgiliydi. Etrafta başka kimse yoktu ve gömleğinin kollarını sıvamıştı ama yine de mesafeliydi. Bu soğuk resmiyet, şehir halkının ve muhafızların önünde bir rol değildi.

Albion'da tanıştığım kişi rol yapıyordu. Casusluk konusunda ona açılacağımı umarak güvenimi kazanmak için bunu kullanmıştı.

Bu bilgi kalbimi kavradı.

Kütüphanede, ilk öpüştüğümüzde, kendini nasıl tuttuğunu fark etmiştim. -Kontrolü nasıl elinde tuttuğunu. O zamanlar tehlikeli hissetmişim ve haklıydım da. İlişkimiz tehlikeliydi çünkü benim için gerçeğe dönüşmüştü ama onun için dönüşmemişti. Beni sadece kendi amaçları için bir araç olarak istiyordu.

Ellerimi kavuşturdum, o yaklaşırken kıpırdamadan durdum. Gözlerimin yanmasını görmezden gelmek zorundaydım. Bu kadar yakın bir yerde yaşarken buna yer yoktu. Bir yalana inandığı için aptal olan benken olmazdı.

Durdu, ayak parmaklarıyla elbisemin eteklerini yokladı. Önüme baktım, gömleğinin açık grisinin gözleriyle aynı renkte olduğunu fark ettim, düğmelerinin sedefli parıltısını ve geniş göğsünün sürekli inip kalkmasını izledim. Sanki bunu nasıl yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun süre öylece durdu.

Sonunda boğazımın arkasını kaplayan tuzu yuttum ve elimi uzatacak kadar kendimi toparladım. Bir el sıkışma. Eğer o iş yapacaksa, ben de yapardım.

Ama aynı anda göğsü derin bir şekilde inip kalktı ve elimi değil, yanağımı uzattı.

Bana dokunmadan önce bile nefesimi içime çektim ve başımı kaldırdım. Bakışlarımız çarpıştığında, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi.

O kadar hafifti ki, tenime mi yoksa sadece ince tüylerime mi temas ettiğini sorgulayabilirdim. Olabilirdi, eğer gerçek olmasaydı

Köprüde hissettiğim uğultunun daha yoğun bir versiyonu içimde yankılandı.

Müziği sağır edici bir kreşendo ile yükselirken bir orkestranın merkezinde duruyormuşum gibi her sinirim boyunca titreşti. Her parçam, saatin bir sonraki tikinde parçalanacakmışım gibi titriyordu.

Dudaklarım aralandı ama ses nefesim .

Bu Bastian'ı da etkiledi çünkü kollarındaki tüyler diken diken oldu ve gözlerinin etrafındaki deri gerildi. Tüm vücudundan bir ürperti geçti ve göz bebekleri küçüldü - bu acı mıydı? Ama bile soracak vaktim olmazdı çünkü bir an sonra gözbebekleri kocaman açıldı ve anlık gerginlik kayboldu.

Taş yüzlü yabancı aynı anda ortadan kayboldu ve yerini tanıdığım adama bıraktı.

Bu Bastian'dı, bakışları gözlerimle ağzım arasında gidip geliyordu, daha yakına eğilmişti, parmak uçları çenemin altına takılmıştı. Bu Bastian'dı, arzulu ve aç, beni görüyordu -gerçekten görüyordu, kaşlarının arasındaki kırıksıklıkta önemsedini gösteren bir yumuşaklık vardı.

Onun umursamasını istememeliydim ama yine de kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Belki de hepsi yalan değildi. Belki de tamamen yanılmamıştım. Belki o-

Ama bir an önce durduğu yerde bir uçurum vardı. Sihir gitmişti. Yanağım, soğuk.

Ve Bastian, kapıdan çıkıp gidiyor.

OceanofPDF.com

5

BASTIAN

I Kendi odalarımından hiç bu kadar hızlı çıkmamıştım. Gürleyen kalbimi hızlı yürüyüşe bağlamak, her ne olduysa ona bağlamaktan daha kolaydı. Ya da neredeyse öyleydi.

Katherine Ferrers'ı öpmek istemedim.

Kim aksini söylediye lanet bir yalancıdır.

Saraylılar ve hizmetçiler yolumdan dağıldılar. Güzel. Yumuşamamıştım.

En azından dış görünüş olarak. Bu lanet kadın beni nasıl bu kadar zayıflattı?

Ofisime girdiğimde Brynan gözlerini bana dikti. Boğazı düğümlendi ve ağzını açtı.

"Yapma." Kendi ofisimin kapısının yarısına kadar nefesimi tuttum. "Şimdi olmaz. Rose gelsin. Teşekkürler."

Kapıyı çarpıp içine gömülmeden önce odadaki diğer kokuyu yakaladım.

Brynan sesinde özür dileyen bir tonla, "Orpha senin için burada," diye seslendi.

Bana anlatmaya çalıştığı şey buydu. Tabii ya. Döndüğünde rapor vermesini istemiştim.

Heybeler yere yığılmıştı ve bakışlarım masamın önündeki sandalyenin yanından geçip gitti; bu Orpha'nın yarı wraith kanının bir belirtisiydi. Görünmez olmaktan çok bakması zor biriydi. Gerçek anlamda. Wraith büyüğü gözünüzün sanki orada kimse yokmuş gibi onun yanından geçip gitmesine neden oluyordu.

Bu onu işe yarar bir ajan yapıyordu ama gözlerimi ona doğru çevirmeden önce hareketsiz durmam ve uzun bir nefes almam gerektiği anlamına geliyordu. Bu kadarını yapabilmem, yıllarca çalışmamın bir sonucuydu.

Keskin dişlerini göstererek bana sırttan Orpha koltuğuna geri oturdu ve ağzına bir fındık attı. Soluk gözleri benimkilerden birkaç ton daha açıktı ama beyaz saçları kadar açık değildi. Güzel olabilirdi ama ona doğrudan bakmak gözbebeklerimin kaşınmasına neden oluyordu.

"Brynan yolunuzu kestiklerini söyledi." Omuz silkti ve masamın üzerindeki kaseden bir avuç dolusu çilek ve fındık aldı.

"Gördüğüm kadarıyla sana iyi bakılmasını sağlamış." Brynan için tanrılara şükürler olsun. Kat'le birlikte zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Buna dikkat etmem . Bakışlarımı Orpha'dan kaçırarak masamın arkasındaki berjer koltuğa çöktüm. Derin bir nefes daha aldım ve dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Eee?"

"Bölgeyi taradım. Hiçbir iz yok..." Omuz silkti ve parmaklarını havada oynattı. "Şey, güç birleşmesi ya da onun gibi bir şey. Aslında, neredeyse tamamen dağılmış gibi görünüyor."

Nefes vererek başımı salladım. "Güzel." Hydra Ascendant'ın üstüne ihtiyacımız olan son şey o durumun tekrarlanmasıydı.

"Ama-"

Sertleştım.

"-önemli bir değişiklik oldu. Evin etrafındaki zaman karmaşası azaldı, böylece aylarca yok olmadan harabelere girebildim."

İstediğim gibi öne doğru eğilmek yerine dirseğimi sandalyemin koluna dayadım ve çenemi yumruğuma dayadım. Orpha bulduğu şeyle ilgilendiğimi anlarsa astronomik bir ikramiye isteyebilirdi. "Ve?"

"Çoğunlukla toz ve moloz. Sanki birkaç yıl değil de yüzyıllar geçmiş gibiydi. Kumaş ya da ahşap kalıntısı yok, sadece ufalanmış taş."

Başımı sallayarak onu acele etmesi için cesaretlendirirken ben de hayal kırıklığımı içime gömdüm. Mekânın yaşına bakarak, içinde kayıp kalıntılar olabileceğini ummuştum ama sanki mekân ve içindekiler tamamen yok edilmiş gibiydi.

"Ama Rose bir kütüphane olduğunu söylemişti, değil mi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Söyledi."

"Onu buldum. Birkaç kaya parçasını yerinden oynatmak ve dizlerime kadar tozun içinde yürümek zorunda kaldım." Ağırılığı hatırlıyormuş gibi omuzlarını yuvarladı. Önemli parçalar olduklarından şüphem yoktu - Wraith kanı da onu zayıf bedeninin görüldüğünden daha güçlü kılıyordu. "Buranın durumuna bakılırsa

fazla bir şey ummuyordum, ama her şeyin altında öyle kitaplar buldum ki..." Başını iki yana salladı. "Tertemizdiler. Ve zincirlenmişlerdi."

Nabzım hızlanınca savaştan vazgeçtim ve öne doğru oturdum. "Ve onları geri getirdin. Göster bana."

Sırıttı ve ayağa kalkıp çantaları karıştırmadan önce ağzına bir çilek attı. Eğer bu kitaplar şüphelendiğim şeylerse, ikramiyeye hoş gelmişti.

Birkaç yıl önce Faolán ve Rose kendilerini, kendisine sadece Büyükanne diyen bir kadının ev sahipliği yaptığı eski bir konakta kapana kısılmış halde bulmuşlardı. Orada olanları bana bir başkası anlatsaydı ona deli derdim ama Faolán hayallere kapılacak biri değildi. Bu sarayın altındaki taş kadar sağlam ve neredeyse o kadar konuşkandı. Bu hikâyeyi anlattığına göre doğru olmalıydı. Rose da her sözünün arkasındaydı. Doğru olduğunu kanıtlamak için *arianmêl* almayı bile teklif etmişti.

O evde karanlık şeyler olmuştu. Kurban etme ve kan içme. İnsanların görünmeyenleri yapmakla suçladığı türden şeyler. Bu yasak büyü sayesinde, bu yer yüzyıllar boyunca muazzam bir güç toplamıştı ve Faolán ve Rose sayesinde yıkıldığında, bu gücün yanlış ellere geçme riskiyle karşı karşıya kaldık.

Bu nedenle ajanlarım düzenli olarak ziyaret ediyor ve konumu tüm haritalardan gizliyorlardı. Yıldızlara şükürler olsun ki büyü zamanla zararsız bir şekilde dağıldı.

Eserler bulmayı umduğum bu ev belki de bana sırlar verecekti.

Ve sırlar güç değil miydi?

Orpha bir gümbürtüyle masamın üzerindeki kitap yığınınını kaldırdı.

Havada, Kat'in köprüde hissettiği , güçlü bir büyüyle gelen bir değişim yoktu ama yanmış toprak ve odun dumanı kokusu aldım. Kül ve kan. Toz ve yaşlılık.

Eski büyü.

Yine de kitaplar sanki dün ciltlenmiş gibi görünüyordu; taze deri ve canlı altın varak. En üstteki koyu orman yeşiliydi ve ön yüzünde altın harfler vardı. Orpha en sevdiği levreyi zincirleri kırarak nasıl çıkardığını anlatırken ben de kabartmalı tasarımı parmakladım.

Zihnim Kat'in kitabına ve ona saygıyla dokunuşuna kayarken kalbim göğsümde ağır bir şekilde gümbürdedi. Sonra da yatak odasına girerkenki görüntüsüne. Dudaklarının kıvrımı ve

Çenesini. Onun için seçtiğim mor kalpli ahşap mobilyanın parlak yüzeyine dokunurken yaptığı bilinçsiz hareket. Parmak uçlarını mobilyanın yüzeyinde gezdirdiğinin farkında olduğundan emin değildim, sanki renk zenginliği onu çağırıyordu ve bunu deneyimlemesi *gerekiyordu*.

Ama en önemlisi, güneşin saçlarına vurarak onları alevlendirmesi ve böylece dünyanın donuk küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi görünmesiydi.

Onu istememeliydim. Onunla, onun görüntüsüyle, onun bahar kokusuyla ya da bana taze çarşafın ya da yeni bir sayfanın keskin temizliğini düşündürmesiyle bu kadar sarmalanmamam *gerekiyordu*.

Ama öyleydim.

Tanrılar aşkına, öyleydim.

Onu o adamla evlendiren her kimse, bağırsaklarını deşmek istedim.

Yavaşça.

Daha iyi bir adam olduğumdan değil. Ve daha çok hak eden biri de değildim. Lunden'de yaptıklarımın sonra değil.

Yine de onu asla onun gibi hayal kırıklığına uğratmazdım. Ona asla onun gibi karanlıkta kötü davranmazdım. Ona verdiğim her zararı, onun tatlı sesler çıkardığı küçük ölümlere dönüştürdüm.

Ama on yıl geç kalmıştım. Kocasını çok hayattaydı. Ve ülkesinde düşünülemez kadar barbar evlilik yasaları vardı.

Buraya gelen farklı bir yoldan gitmiştik.

On yılını yıkık dökük bir malikanede sıkışıp kalarak geçirmişti. Nefret ettiği bir kocaya bağlı on yıl. Bana da aynı şekilde kızmasını istemedim.

Tabii ki sana kızgın. Ona ihanet ettin. Onu kullandın.

Sistemdeki zehrin dilini kaplamasına ve keskinliğini üzerime salmasına izin vermeden önce acısı üzerinden akıp gitmişti. Sadece bir kez. Kısa bir süreliğine. Ama yeterliydi.

Bana sadece kızgın değildi, benden nefret ediyordu. Belki de en iyisi buydu.

"Bastian?"

Gözlerimi kırptım ve Orpha'nın tek kaşını kaldırmış beni izlediğini gördüm. Tamamen dikkati dağılmıştı. Yukarıdaki yıldızlar, benim neyim vardı?

Boğazımı temizledim. "Kitap." Sanki bu bir açıklamaymış gibi kitabı kaldırdım.

Yalan değil, çünkü bana Kat'i düşündürmüştü. "Ne diyordun?" "Burada bir yığın kitap daha var ama senin kitaplarını örtmek istemiyorum.

Masa. Onları nereye bırakmamı istersiniz?"

Yığındaki bir sonrakine baktım, kan kırmızısı derisinden gözlerimi ayırmakta zorlandım. Kadim dillerimizden biri olan Yüksek Valens'te "*Toprağın İlmî*" yazıyordu.

Eski sırlardan ziyade eski masalların işe yaramaz bir koleksiyonu gibi geliyordu. Yeşil kitabı elimden çıkardığıma sevinerek üstüne fırlattım. "Onları Brynan'a bırak. O onlar için bir yuva bulacaktır." Avuçlarımın tozunu aldım. "Başka bir şey var mıydı?" *Lütfen hayır de.* Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Kitaplar kadar heyecan verici bir şey değil." Ağzına bir fındık attı. "Orada-"

"Gerisini yazılı raporunuza ekleyin." Sesim amaçladığımdan daha kısık çıktı.

"Elbette." Ayağa kalktı, kâsenin geri kalanını avucuna doldurdu ve poşetleri omzunun üzerinden geçirdi. "Sonra gönderirim."

Odadan çıkışını takip etmekte zorlandım ama kapının açılmasından neredeyse çıkmak üzere olduğunu anladım. "Orpha?"

Gözümün ucuyla onun kapı aralığında durakladığını gördüm.

"Teşekkürler." Aldığı riskler ve sıkı çalışması için, ama aynı zamanda gitmem için çok da ince olmayan ipucumu aldığı için.

Keskin dişlerin parıltısını yakaladım. "Ne kadar minnettarsın?"

"Brynan ikramiyenizle ilgilenecek - *cömert* ikramiyenizle." Daha fazla para daha az soru demekti. Ve belki de iki düzine eski kitap getirmişti - büyük ihtimalle bunlar arşivlerimizde bulunmayan metinlerdi. Lysander memnun olacaktır.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Bir diş parlaması daha, sonra kapı onun ve dünyanın geri kalanının üzerine kapandı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

6

BASTIAN

A Sonunda şöminenin önündeki sandalyeye çöktüm, kemiklerim savaştan çıkmış gibi yorgundu. Gölgelerim de yorgunmuş gibi üzerimden yere döküldü. Yüzümü fırçaladım ve derin nefesler aldım, Havanın ciğerlerime girdiğini ve çıkarken dudaklarıma değdiğini hissediyordum.

Mercan pembesi alevler titredi ve gölgelerimin onlara doğru yılan gibi kıvrılmasına izin verdim. Onları kendi hallerine bıraktığımda genellikle ateşe doğru çekilirlerdi, sanki karanlıkları yakıcı parlaklığı arzuluyormuş gibi. Belki ben de öyleydim. Belki de bu yüzden Katherine'e çekilmiştim. Sadece ateşli saçları için değil, içinde gördüğüm ve çok uzun zamandır küçük tutulmuş ve boğulmuş olan şey için.

"Siktir." Onu düşünmemem gerekiyordu. Bir sonraki nefes alışımında sandalyenin kollarını kavradım ve düşünceleri uzaklaştırdım.

Ateş ve gölgelerim. Var olan tek şey buydu. Işık ve karanlık. Tamamlanma. Evrendeki her şey bu iki fikrin ve binlerce gölgenin birlikte dans ettiği bu iki fikrin orta noktasının içinde yer alıyordu.

Kapım çalındığında, kontrol yeniden bendeydi, düşüncelerim bana aitti, gölgelerim onları yakınımaya toplayıp "Girin" diye seslendiğinde itaat ediyorlardı.

Çilek sarısı saçlar, bugün beni içten içe ürperten bir şekilde kapanmış bir yüzü çerçeveleyerek ortaya çıktı. "Beni mi görmek istediniz?"

Ayağa kalktım ve yanımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Lütfen, bana katılın."

Odadan geçerken kaşlarını hafifçe çattı. Normalde o içeri girdiğinde ayağa kalkmazdım. Ama yine de normalde ona bir özür borcum yoktu.

Bunun bir tuzak olabileceğini düşünmüş gibi yavaşça oturdu. "Fazla vaktim yok. Ailemi ziyaret ediyordum ve Faolán evi darmadağın etti."

Ona bir kaşımı kaldırdım. Bu bir yalandı. Faolán, tüm iri ve kıllarına rağmen bir canavar değildi. Tanıdığım en titiz, temiz ve düzenli insandı ve karısının arkasını toplamak zorunda olan kişinin *kendisi* olduğunu bana defalarca anlatmıştı. Yine de onu bu konuda azarlamak bu konuşmaya başlamak için en iyi yol değildi.

"O zaman hemen konuya gireyim." Oturmadan önce sandalyemi onunkinin karşısına çektim. "Özür dilerim Rose. Seni son gördüğümde tam bir pisliktim."

Kaşları havaya kalktı, panjurlar düştü.

Öne doğru eğildim ve devam ettim, "Öfkeli ve saldırgandım ve gölgelerimin tamamen kontrolden çıkmasına izin verdim. Seni tersledim ve sen bunların hiçbirini hak etmedin. Seni korkutmak istememiştim ve her ne kadar..." Dilimi ısırđım. "Çok fazla şey hissediyordum, bunun acısını senden çıkarmamalıydım. Özür dilerim, neredeyse kontrolümü kaybediyordum, ben..." Başımı salladım, gölge kapıdan içeri adım attığımda içimde olup biten her şeyi dile getiremiyordum.

Uzun bir nefes aldı. "Sorun yok. Anlıyorum." Başını eğip yumuşak bir şekilde gülümsediğinde ona inandım.

Söylemediğim hiçbir şeyi anlayamaması dışında. Kalbimde ne olduğunu bilemezdi.

"Ona nasıl baktığını gördüm."

Gölgelerim hareketsiz kaldı.

Kahretsin. Anlamıştı.

Yutkundum. "Faolán biliyor mu?"

"Yani" - abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı - "gözbebekleri var, yani var diyebilirim."

Bir iniltiyle sandalyeme geri yaslandım. Bu kadar açık mıydım? Kat'e olan hislerimi saklamam gerekiyordu. Sadece yabancılardan değil, herkesten.

İnsanların onun evli olduğunu öğrenmesi an meselesiydi, o zaman Faolán da evli bir kadına karşı hissettiklerimden dolayı beni yargılamak için diğerlerine katılacaktı. Bir sözleşmeyi bozduğum için.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım.

Daha da önemlisi, eğer insanlar bunu öğrenirse, bu onun sırtında bir hedef tahtası oluşturacaktı.

Benimle hesaplaşmak isteyen herkes bunu onun aracılığıyla yapabilirdi.

Rose bizimle bir dakikadan az zaman geçirmişti ve zaten biliyordu.

Ellerimi bıraktığımda, sanki tüm bunlar çok eğlenceliymiş gibi neşeli bir gülümseme takındığını gördüm. "Ve insan gelinler hakkında söylediklerinden sonra, en azından birkaç yüzyıl boyunca bunu yaşamana izin vereceğinden şüpheliyim."

İnsan bir gelin alırsan olacağı budur. Bu sözleri hem Lysander hem de Faolán'la alay ederek söylemiştim. Durumumla herhangi bir ilgisini kabul etmeyi reddettim.

Bunun yerine Rose'a en kötü bakışımı attım - saray mensuplarının yolumdan dağılmasına neden olan bakışımı. "Buna ihtiyacı var."

Yüz ifadem karşısında irkilmedi ama ben konuştuğumda gülümsemesi yumuşak bir kaş çatmaya dönüştü. Rose'un en zor yanı da buydu, yumuşaklığı.

Her seferinde beni yakaladı ve şimdi yine ağzımı açtırdı. "Kat'e ihanet ettim," diye fısıldadım. "O da bana ihanet etti. Ve *eğer* bunu bir şekilde atlatmayı başarırırsak, o evli. Aramızda daha fazla bir şey olamaz."

"Ah." Kaşları yavaşça kalktı ve bakışları uzaklara daldı. Bunun Fae'ler için ne anlama geldiğini düşünürken zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Elfhame'de sözleşmeleri ve onları bozmayı ne kadar ciddiye aldığımızı bilecek kadar uzun süre yaşamıştı. "Peki bunu kim biliyor?"

"Hiç kimse. Henüz. Lunden'de olanların ayrıntıları bir devlet sırrı ve kocası da tam olarak... orada değil." Fırtınalı bir deniz gibi dalgalı ama kontrol altında olan gölgeler ayaklarımın etrafında dalgalanırken ellerimi sıktım.

"Ah canım, Bastian." Gölgelerimden ya da bakışlarımdan etkilenmeden dizimi sıktı. "Kendini oldukça zor bir duruma soktun."

Homurdandım ve ateşe döndüm.

"Tanrım, neredeyse Faolán kadar huysuzsun. İkiniz kişiliklerinizi mi değiştirdiniz?"

Boğazımdaki hırıltıya engel olamadım. Benimle alay ediyordu, sanki bu komik bir şeymiş gibi.

"Biliyor musun," diye devam etti, "özür dileyebilirsin."

Yine de yeterli gibi gelmiyordu ve nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Ve sonra," diye etti Rose, "bu düzeldiğinde, sadece... vermeyebilirsin"

Evli olması umurunda mı? Umursuyormuş gibi görünmüyor." "Bu işler böyle yürümez. Sözleşmeler-"

"Kutsal olmasının bir sebebi var. Biliyorum. Ben de biliyorum. Yine de bir tanesini kırarsan büyüü kaybedeceğini sanmıyorum." Durakladığında bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Ve çoktan yaptığınızdan şüpheleniyorum, yine de bakın, gölgeleriniz her zamanki gibi karanlık."

"Bu değil..." Öfkelendim. Mesele bu değildi. Sihrimi kaybetmekten korkmuyordum. Yasalarımızın bu kısmını hiçbir zaman gerçek anlamıyla almamıştım - bir sözden çok bir tehdit gibi geliyordu. Daha ziyade, Kat'in evli olduğu gerçeğini düşündüğümde, kemiklerimde, damarlarımda bir yanlılık hissediyordum.

Sözleşmeler kanımızı toprağa bağladı, bize büyü verdi. Fae'lerin olduğu her şeyden onlar sorumluydu.

Birini kırmak dünyanın kendisini kırmak gibiydi.

"Biliyorum," dedi, sesi ayıktı. "Karmaşık bir durum. Anlıyormuş gibi yapamam. Fae olmayan hiç kimsenin anlayabileceğini sanmıyorum."

Onayladığı için minnettar olarak ona küçük bir gülümseme vermeyi başardım. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, özrünü kabul ediyorum Bastian. Sana minnettarım

Veriyorum. Şimdi"-ayağa kalktı-"eğer başka bir şey yoksa, hazırlamam gereken bir akşam yemeği var. Bize katılacaksan üç kişilik hazırlayabilirim." Bir kaşını kaldırdı. "Ya da dört?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu gece olmaz. Yapmam gereken bir sürü evrak işi ve okumam gereken raporlar var."

"Hâlâ yetismeye mi çalışıyorsun?"

İçimi çektim ve kalkmak için hamle yaptım ama ona eşlik etme girişimimi elinin tersiyle itti. "Birkaç aylığına gidiyorum ve her şey boka sarıyor."

Ellerini iki yana açarak kapıya doğru geri çekildi. "Biliyorsun, büyük işlerde sana yardım etmesi için başka birine güvenseydin, bu kadar birikmezdi. Ve sen birkaç aydan fazla bir süredir yoktun - altı aydan fazla oldu."

Homurdandım ama onun parlak sırtışı ya da haklı olabileceği gerçeği karşısında sinirlenemedim. "Faolán gibi konuşuyorsun."

"Bazen haklıdır. Ama bunu söylediğimi ona söyleme."

Sırtışına karşılık vermekten ve göz kırpmaktan kendimi alamadım. "Sırrın benimle güvende."

"Seninki de öyle." Kapının kolunu tutarken durakladı ve ifadesi yumuşadı. "Eğer konuşacak birini arıyorsan - eski moda fae sözleşme yükümlülükleri fikirlerinin ağırlığını taşımayan birini... Ben buradayım."

Sonra başını sallayarak gitti.

OceanofPDF.com

7

KAT

T Ertesi gün ögle yemeğinden sonra bir hizmetçi Bastian'ın beni görmek istediğini söyledi.

Odasına kapanmıştım, bu yüzden beni her an görebilirdi. Son yirmi dört saattir, yine de buradaydım, yıldız tavanlı koridorlardan ofisine kadar eşlik ediliyordum. Yanından geçtiğimiz birkaç Fae gizlemedikleri bir merakla bizi izliyordu. En azından Albion'da halk genellikle bakmıyormuş gibi davranırdı.

Bastian gittikten sonra, dünün geri kalanını yalnız geçirdim ve yanımda sadece kitaplar vardı.

Ve benim düşüncelerim.

Bana ölüme yaklaşırken bedenimin nasıl kontrolden çıkıp titrediğini hatırlatan en kötü yoldaşlardı. Bana güvenliğin imkânsız olduğunu hatırlatıyorlardı - bu zehir kalıcı olarak güvensiz olduğum anlamına geliyordu.

Bundan kaçmak için kendimi kitaplara gömdüm ve gözlerimi açık tutamayana kadar uyanık kaldım ama yine de Bastian'ın döndüğünü duymadım. Bu sabah ben kalktığımda gitmişti.

Şimdi, ögle yemeğini yedikten sonra biraz midem bulanıyordu, sanki zehir varlığını hissettirmeye başlamıştı.

Paketlenmiş halde bulduğum ve kısa bir notla yatağımın üzerine yerleştirdiğim kolyeyi parmakladım. Göğüslerimin arasında asılı duruyordu, serin ve katı. Bir çeşit koyu kristalden yapılmış, bir santim uzunluğunda bir iksir şişesi. Işığı yakaladıkça yeşil-altın-mavi parlıyordu, dün gördüğüm aytaşı binaların karanlık bir muadili gibiydi.

İçinde panzehir vardı.

Yanında büyük bir şişe ilaç, küçük bir huni ve bir kavanoz önleyici vardı. Nota göre, bu karışımdan bir yudum almak kazara dokunduğum herkesi kurtarmak için yeterliydi. Neyse ki derimden sızan zehir normal akonitti ve normal panzehirle kolayca tedavi edilebiliyordu. Bunu denemek istediğimden değil.

Bu hediye düşünceli miydi yoksa pratik miydi? Karar veremedim.

Dün bana dokunan Bastian'ın düşünceli olduğunu söyleyebilirdim. Ama beni odasında kilitli bırakan?

Belki de gardıropta sadece önlük değil, farklı kıyafetlerle uyumlu olması için farklı tasarımlarda eldivenlerle dolu iki çekmece bırakan oydu.

Bugün, kristal kolyenin serinliğini hissedebileceğim ve inci çiçeği kolyemdeki her bir çiçeği oluşturan beş inciyi dokunarak sayabileceğim kadar ince siyah ipekten yapılmış sade bir çift seçmiştim.

Dönüşen'i düşündükçe tüylerim diken diken olurken, ellerimi boğazımdan koparma dürtüsüne karşı kenetledim. Yaptığı zehrin içimde yaşaması yeterince kötüydü, bir de onun mücevherlerini takmak.

Çift kanatlı büyük bir kapıya geldiğimizde rotayı unutmuştum, refakatçim beni kendisini Brynan olarak tanıtan gülümseyen genç bir adama teslim etti. Beni süzdükten sonra masasının arkasından çıktı ve beni koyu porsuk ağacından bir masanın ve arkasında oturan adamın hakim olduğu büyük bir ofise götürdü.

"Teşekkür ederim, Brynan." Bastian içeri girdiğimde bana bakmadı bile, onun yerine dikkati asistanına odaklanmıştı. "Rahatsız edilmediğimizden emin olun."

Kapı kapandıktan sonra masasının önündeki sandalyeye başıyla işaret etti.

Nabzım boğazımda atıyordu. Neden kraliçe beni taht odasına çağırdığında hissettiklerimin aynısını hissediyordum?

Resmiyeti tamamen yanlıştı. Aramızdaki bu mesafe tamamen yanlıştı. Yine de içinde bulunduğumuz imkânsız durumdan çıkmanın tek yolu buydu.

O beni incitmişti. Ben de onu incitmiştim. Belki de hatalarımın bedelini zehir içerek ödedim. Belki de bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Hayatta kalmak bazı şeyleri değiştirmişti, benim için, benim içimde. Onu almaya karar vermiştim ve bundan emindim -hala da öyleyim- ama sonrasında başa çıkacak kadar yaşamayı beklemiyordum.

Yine de .

Hayatta ve kendimle ne yapacağımdan emin değilim, kararımın ne anlama geldiğinden emin değilim, hiçbir şeyden emin değilim.

Ve karşımda Bastian oturuyordu, bir yabancı gibi görünüyordu.

Ben de resmi bir toplantıdaymışım gibi ellerim kucağımda oturdum. "Beni mi görmek istediniz?"

Sanki bana baktığını fark etmiş gibi gözlerini kırptırdı. "Umarım iyi dinlenmişsinizdir, çünkü konuşmamız gereken birkaç konu var."

Biz de o konulardan biri miydik? Midem sinirden o kadar gergindi ki bunu istiyor muydum yoksa korkuyor muydum bilemiyordum.

Bir defter açtı ve gümüş bir kalem aldı. "Bana Dönüşen ile yaşadığın her etkileşimi anlatmanı istiyorum. En başından itibaren."

Söylemeye çalıştığım her kelime boğazımda düğümlendi. Hepsi bu kadardı. Hâlâ düşmanını yakalamak için beni istiyordu. Öfkemi ve incinmişliği yuttum ve Dönüşen'in ofisine yapılan o ilk çağrıdan başladım.

Bastian dinledi, kitabına notlar aldı, her karşılaşmanın sonuna geldiğimde bir dizi soru sordu. Çok fazla soru.

Ama UnCavendish'in yaptığı gibi alanımı işgal etmedi. Bana dokunmadı ya da bakmadı. Tam bir profesyoneldi.

Cavendish'in nasıl davranması gerektiğini.

Tanrı aşkına, onun gerçek casusluk ustası olmadığını bilmeliydim. Beni bir duvara doğru ittiği zamanı anlatırken, farkına varmak içimi burktu.

Parmaklarını göğsümde ve omuzlarımda hissedebiliyordum. Vücudumdaki her tüy, onun dokunuşunun hatırasından kaçmak istercesine dikkat kesilmişti.

Ellerim eklemlerim ağrıyana kadar birbirine sıkıştı.

Bilmem gerekirdi.

Sandalyemde kayarak, kalçamın arasına bastıran hayaletini silmeye çalıştım. Boğazımdaki safrayı yuttum, kelimelere, cümle kurmanın basitliğine odaklandım, her ayrıntıyı dışarıdan izliyormuşum gibi aktardım.

Ancak bu karşılaşmanın sonuna geldiğimde ve Bastian hiçbir soru sormadığında bakışlarımı masasının yüzeyinden kaldırdım.

Kalemi elindeki beyaz mafsallın içinde hareketsiz kaldı ve korkunç bir durgunluk onu sardı. Göğsü nefesiyle birlikte zar zor hareket ediyordu. Yakasının üstünde, nabızı boğazında atıyordu. Aksi takdirde bir heykel olabilirdi.

Ama gölgeleri?

Omuzlarından fırladılar ve masanın üzerinde savrulmaya başladılar.

Be

n. Geri çekilmedim. Belki de bu kadar şiddetli hareket ettiklerine göre, yapmalıydım. Masanın yarısına gelmeden Bastian'ın çenesi seğirdi ve Gölgeler bir uçurumun yüzüne çarpan dalgalar gibi çarparak durdu. Derin bir nefes aldı ve gölgeler geri çekilerek kucağına dökülüp gözden kayboldular. Sorularına devam ederken sesi gıcırdıyordu.

Orada ne kadar oturduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Kısık sesle konuştum ve Bastian dolaptan soğuk su getirdi, çay ve kahve ikram etti ama sorgusu dinmedi.

Sonunda düğüne, UnCavendish'in düşündüğüm kişi olmadığını farkına varmaya ve Bastian'ın ikizinin ellerinde ölmesine ulaştım. Soruları kesilince sandalyemde geriye yaslandım.

Başım ağrıyor, kalbim sıkışıyordu ama aynı zamanda bir tür rahatlama da vardı, sanki bunu dile getirerek her şeyi bir başkasına devretmişim.

Daha önce fark etmediğim için kendimi hâlâ aptal gibi hissediyorum. Bastian'a güvendiğim için kendimi hâlâ aptal gibi hissediyordum.

Ama gizli tuttuğum ve içimi kemiren tüm o korkunç anları ortaya dökmüştüm. En azından o zehir gitmişti.

Bastian notlarını gözden geçirirken kaşlarının arasında düşünceli bir ifade vardı.

UnCavendish'in son nefeslerinden sonraki anlar zihnimde devam etti. Orada olduğu için bunları sormamıştı ama sanki beynim bir rotaya girmişti ve duramıyordu.

"Henüz ölmene izin yok. O şey öldü ama başka biri için çalışıyordu."

Hareket. Acı. Dünyanın garip bir şekilde dönmesi, dönmesi ve dönmesi.

"Sana hâlâ ihtiyacım var."

O zaman *bana* ihtiyacı varmış gibi doğru hissettirmişti. Ama şimdi daha iyi biliyordum. İhtiyacı olan şey buydu - UnCavendish'in komplosunu kaynağına kadar izlemesine yardımcı olacak bilgilerim.

Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdiğim için başıma gelen buydu.

İşin kötüsü, gerçeği ortaya çıkarmak istediği için onu suçlayamazdım. Bu onun sarayını, kraliçesini, ülkesini ve beni tehlikeye atıyordu.

Ben de aptalca duygularımı bastırdım ve "Sence kimin için çalışıyordu?" diye .

Bastian nefes verdi, kaşları daha derin çatıldı. "Bu seni ilgilendiren bir konu değil. O dünyayla yeterince uğraştın."

"Öyle mi?" Dişlerimi sıktım. "Altında çok daha fazlası olup biterken yüzeyi zar zor kazımışım gibi hissediyorum ve bu yüzden buraya geldim."

Bastian bir süre durakladıktan sonra defteri kapatıp masanın üzerine koydu ve elini defterin üzerine uzattı. Sanki beni tartıyormuş gibi bir süre beni izledi. "Bütün bunları çözmek benim işim. Sadece güvende kalmanı istiyorum. Bilmen gereken tek şey, birilerinin Albion'la ittifak kurmamızı istemediği."

Bu kişi hayatımı altüst etmekten sorumlu olsa da bana söylemeyecekti. Devlet sırlarını. Ya da sadece bana güvenmediğini. Aynı sonuca varacaktı.

Homurdandı, ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve istediklerini aldılar."

Bastian'a düğünden bahsettiğimde, Kraliçe Elizabeth'in Asher'la olan evliliğini nasıl iptal ettiğini anlatmıştı. Excalibur'un geri dönüşü sayesinde artık kendi büyüüne sahipti ve yönetimini desteklemek için bir kocaya -insan ya da fae- ihtiyacı yoktu.

Böyle şeylerde seçme şansına sahip olmak güzel olmalı.

Bakışları uzaklara, düşüncelere dalarken parmakları defterin deri kapağına vuruyordu.

"Bilmiyorsun, değil mi?" Farkındalık içimde patladı. "Albion'da geçirdiğin onca zaman ve buraya döndüğün bir hafta ve hâlâ onları ortaya çıkaramadın."

Bakışları donuklaştı. "Hâlâ bilgi topluyorum."

"Ama şimdiye kadar daha fazla bilgiye sahip olabilirdik, değil mi? Seni gözetleyen kişiyi ortaya çıkarmaya çalıştığını söyleseydin, yardım edebilirdim. Bana antidot aldığını söyleseydin-"

"Yani, bana casusluğundan bahsettiğin gibi mi? Ve zehir hakkında?"

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi.

Ve bir an için -göz açıp kapayıncaya kadar, gerçekten- Business Bastian'ın dış görünüşünün ardında yaralı ve kanlı bir şey gördüm.

Acı iki yönden de kesildi, değil mi?

Başka bir gün olsa, bunu kasvetli bir şekilde komik bulabilirdim. Ama bugün boğazımı temizledim ve gözlerimi . "Özür dilerim Bastian.

Durmak istedim ama sonra Ella'yı tehdit etti ve bir çıkış yolu bulamadım.

Hiç istemedim-"

"Tenebris Lunden gibi değildir, Katherine."

Sarsıldım, sanki parmak eklemlerime vurulmuş gibi dimdik durdum. Aramıza çizdiği resmiyet sınırlarını aşmıştım.

"Burada farklı kurallar geçerli. Öğrenmek için iyi yapacağın kurallar." Haksız da sayılmazdı. Ne de olsa kurallar sizi güvende tutmuyor muydu?

Çenesi sertleşti. "Özellikle de Dawn bu kadar yakinken."

"Yakın mı?" Kapıya bir göz attım. "Buraya gelirken Dawn'dan kimseyi görmedim." Koridorların hiçbirisi Dusk'tan ziyade Dawn'a ait olduklarını belli edecek şekilde dekore edilmemişti - en azından benim görebildiğim kadarıyla.

". Bizim bölgemizde kaldınız."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Yani... sarayın bir tarafı var. Doğu ya da -?"

"Öyle değil. O kadar sıradan değil." Tabii ki öyle değil. Bu bir peri.

"Sarayın iki versiyonu birbirinin üzerine biniyor." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi eliyle işaret etti.

Başımı eğdim.

Bir iç çekiş patlattı. "Bunu anlamam gerek Katherine. Alacakaranlık'ın bir konuğu olarak biraz korumaya sahipsins ama yanlışlıkla Şafak'a girersen..." Başını sallayarak masayı taradı. "Bu kâğıt parçasını al." Bir gölge yumuşak bir hışırtıyla yığının içinden bir tane çekti. "İki yüzü var, ikisi de aynı, sadece en ince engelle ayrılmış, değil mi?" Gölge kâğıdı ona uzattı ve o da bana kenarını gösterdi.

"Kesilebilecek kadar ince." Alay ettim.

"Elfhame'de pek çok şey kesilir." Gülümsemesi mizahtan uzaktı. "Düzen olarak neredeyse aynı iki saray." Kurşun kalemle kâğıdın bir tarafına bir kare çizdi, sonra ters çevirip bir tane daha çizdi. Kâğıdı ışığa tuttu ve kâğıdın içini görebildim; kareler birbirinin üzerine binmişti. "Ama bunlar varoluşun farklı düzlemlerinde, en ince zarla ayrılmış durumdalar. Sarayın bizim versiyonumuzdaki kütüphanede olabilirsiniz" -karenin içine bir X çizdi- "aynı anda başka biri Dawn'ın kütüphanesinde olabilir" -kağıdı çevirdi ve aynı yere küçük bir daire ekledi- "ve diğer kişinin orada olduğunu asla bilemezsin. Aynı mekândasınız ama farklı düzlemlersiniz." Kağıdı tekrar havaya kaldırdı.

Hem bir arada olan hem de olmayan daire ve haça kaşlarımı çatarak baktım. "Yakınlar... ama aynı zamanda ayrılır."

Başını salladı. "Tıpkı bizimle Yeraltı Dünyası arasında uzanan perde gibi."
"İnsanlar bu perdenin arkasından duyabilir mi?" Bu fikir midemi bulandırdı.

Dawn'dan birinin böyle bir ofiste oturması ve UnCavendish'in bana yaptıklarının tüm ayrıntılarını duyabilmesi.

"Hayır. Herhangi bir şeyin karşıya geçmesinin tek yolu, ikisi arasındaki sabit noktalardan biridir. Biz bunlara lodeston diyoruz." Kalemi kâğıda doğru itti. "Dün geldiğimizde bir tanesini deneyimledin. Girerken bir devrilme hissi oluyor ama alışıyorsun. Sarayın her yerinde birkaç tane var. Elbette korumalı. Kral dairesi, kütüphane, balo salonu; her birinde iki tane var, her iki tarafta da birer tane. Ama taht odası, büyük salon, kraliyet balkonu, örneğin, bunlar lodeston. Alacakaranlık ve Şafak tarafından erişilebilen tek bir taht odası vardır." Kalemi çıkardı ve bana deliği gösterdi.

Bunun imkânsızlığı karşısında başımı ovuşturdum. Ama bu gerçekten de güneş doğup batarken bir halden diğerine geçen bir şehirden daha mı imkânsızdı?

O kâğıda baktığımda, bir karıncanın bir taraf boyunca yürüdüğünü, deliğe ulaştığını ve oradan diğer tarafa geçtiğini hayal edebiliyordum. Tanrılar için biz sadece karınca değil miydik?

"Eğer lodestonlar korunuyorsa, yanlışlıkla karşıya geçmem gibi bir tehlike yok, değil mi?"

Ağzı düzleşti, yara izi ışıktaki solgun görünüyordu. "Karşı tarafa geçmek istemeyebilirsin ama Dawn'dan biri seni yanlış kapıdan kendi taraflarına çekmeye ya da kandırmaya çalışabilir."

"Ama... neden?"

Çenesindeki kas tekrar titredi. "Çünkü takip edecek gücüm olmazdı."

Tüylerim diken diken olurken ellerimi kollarıma sürme dürtüsüyle savaştım. Bastian'ın dilindeki "güçsüz" kelimesi, suyun altında büyüyen bir ağaç kadar imkânsız görünüyordu.

"Neden şehrimi ve kurallarını anlamam gerektiğini anlıyor musun?" Kaşlarının düşük çizgisi beni cevap vermeye davet etmedi.

"Bu bir zorunluluk." Ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek şehre bakan yüksek pencerelerden birine gitti. "Birine asla adını sormayın, bu tabu sayılır. Siz kendi adınızı söyleyin, onlar da kendi adlarını söylesinler."

Kolunu pencerenin çerçevesine dayayıp dışarı bakarken kaşlarımı çatarak sırtına baktım. Önce sözleşmeler, sonra isimler -fae garip kurallarla doluydu.

"Durumundan kimseye bahsetme. Zehirden ya da bana olan ihtiyacından..." Elini yumruk yaptı ve pencereye bastırdı. "Yalan söyleyebildiğin gerçeğini kendi yararına kullan. Çoğu fae insanlarla pek sık muhatap olmaz ve teorik olarak yalan söyleyebileceğini bilseler de, buna dikkat etmeye alışkın olmayacaklardır."

Sanki zaten yalanları kendi çıkarım için kullanmıyormuşum gibi.

Yumuşak bir sesle ekledi: "İnsanlarla ve onların güzel, yalancı ağızlarıyla başa çıkma konusunda deneyimleri yok."

Samimi ses tonundan, bunu yüksek sesle söylemeye niyetli olup olmadığından emin olamayışından ve benim yalancı ağızımla birçok kez nasıl başa çıktığını hatırlayınca ürperdim.

Sinirlerim boyunca sıçrayan ve karnımda biriken ani enerjinin bir kısmını dağıtmak için ayağa kalkmak zorunda kaldım.

Meğer varlığından bile haberdar olmadığım bir parçamı açan birinden nefret etmek beklediğimden çok daha zormuş.

Ya da en azından *sadece* onlardan nefret etmek zordu. Bastian'ı arzulamanın yanı sıra ondan çok kolay nefret edebilirdim.

Dışarıda ilginç bir şey görmüş gibi doğruldu ve ben de fae şehrinin garip güzelliğinin cazibesine kapılarak yaklaştım.

"En önemlisi, kalbini asla ama *asla* açığa vurma." Başını eğdi ve bir an için ona uzanma arzusu o kadar yoğundu ki ellerimi birbirine kenetlemek zorunda kaldım. "Kim olduğunu. Ne istediğini. Ne hissettiğin. Neyi sevdiğini." Sesi alçaldı, boğuk, çiğ bir niteliğe büründü. "Bu şeyleri yakınında tutmalısın yoksa sana karşı kullanılırlar."

Güldüm. "Ne olduğumu bilmediğimi sanıyordum. O kadar aşağılandım ki, artık alev olduğumu bile bilmiyorum. Sen de öyle demiştin."

Döndü, sonra sanki bu kadar yaklaştığımı fark etmemiş gibi sertleşti. "Ben ciddiym, Kat. Ölümüne ciddiym." Aramızdaki mesafeyi kapatırken bana attığı bakış, boğazımdaki kahkahayı öldüren fiziksel bir şeydi. Üzerimde yükseldi, kaşları o kadar derindi ki gözlerini gölgeledi ve parıltılarını ortaya çıkardı. "Eğer kalbini biliyorlarsa, onunla ziyafet çekmek için seni parçalara ayırırlar."

Benimki daha sert vurdu, belki tehditten, belki de bu kadar yaklaşmış olmasından. Ama her ikisiyle de yüzleşecek kadar cesurmuşum gibi tek kaşımı kaldırdım. "Fae'ler kalp mi yer?"

"Tam anlamıyla değil. Ama yine de acımasızca." Bir adım daha atmak ister gibi eğildi.

Uyarıları nazikti. Hatta koruyucuydu. Ama sanki Fae'lerin tehlikeli olduğunu zaten bilmiyor değildim. Onun ne olduğunu fark ettiğim anda içimdeki alarm zilleri çalmamış mıydı? O andan itibaren tehlikede olduğumu biliyordum.

"Merak etme." Omuz silktim ve güven verici bir gülümsemeye geçiştim. "Artık ne istediğimi bilmiyorum. Başka birine nasıl söyleyebilirim ki?" Gülmeye çalıştım, geceleyin elinde tabancasıyla yola çıkan Kötü Kadın gibi küstah ve cesur. Ama bunu söylemek...

Bunu söylemek onu gerçek yaptı. Ve bunun gerçekliği komik olmanın tam tersiydi. Bakışları gözlerimin arasında gezindi. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok uzun zamandır hayatta kalmaya çalışıyorum. *Yıllardır*." Tanrım, dün kaçmaya çalıştığım düşünceler dökülmeye başlamıştı ve onları durduramıyordum; bir nehrin taşması kadar amansızlardı. "Ve yine de, koruda bunu bıraktım. O zehri almayı *seçtim*. Hayatta kalmamayı seçtim."

O zaman solmuş olabilir. Arkasında pencere varken ve yüzü gölgede kalmışken bunu söylemek zordu. "Neden bunu seçtin?"

"Çünkü hayatta kalmaktan daha önemli bir şey olduğunu fark ettim." Kendimi, birbirine dolanmış zehir lekeli ellerimi incelerken buldum. "Ama... Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Bunun beni şu anda kim yaptığını bilmiyorum." Uzun zamandır kim olduğumun ve ne yaptığımın özünde bu vardı. O olmadan ben kimdim? "Hayatta kalmak istemiyorsam ne istiyorum? Başka ne *var*?"

Bunun dehşeti boğazımı sıktı.

Yumuşak bir sesle konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu, "Belki..." Elleri omuzlarıma kapandı, elbisemden sıcaklık sızdı. "Belki de yaşamak vardır."

Başımı sallayıp ona *bunun* ne olduğunu bilmediğimi söyleyemeden kapı açıldı.

Brynan orada durmuş, ağzı açık bir şekilde ikimize bakıyordu. Yere gözlerini kırıştırdı ve boğazını temizledi. "Özür dilerim. Sadece... bir sonraki randevunuz burada."

Bastian geri çekilirken kollarını iki yana açtı. Gölgeler ayaklarının dibinde köpürdü.

Ellerimi kavuşturdum ve omurgamı dikleştirdim, duygularımı güvenli bir şekilde kapattım.

Elfhame için kurallar açıktı: pazarlıklar para , yalanlar silahtı ve kalbiniz en büyük zayıflığınızdı.

OceanofPDF.com

BASTIAN

"Y "Küçük arkadaşının uyandığını bana söylemedin."
Kraliçe Braea'ya bir soru sormak üzereyken ağzımı . Koyu,
karanlık gözleri üzerimde kaldı, düz, bir parıltı
içlerinde eğlence.

Onu kraliçem olarak seviyordum. Ama aynı zamanda benim içimi bu kadar kolay görmesinden de nefret ediyordum... ve hiçbir şey olmamış gibi küpelerini çıkarmadan önce sabah raporunun ortasında bulgularını kaldırmasından.

Yorgunluk üzerime çökmüştü. Kat'ın bilgilendirmesinden sonra iyi uyuyamamıştım. Sessizlik bulduğum her an, onun sözleri içimi kemiriyor, Dönüşen'i tekrar tekrar kestiğim rüyalara dönüşüyordu. Ama her seferinde, kesik ve kanlı bir şekilde ayağa kalkıyor ve Kat'ın peşinden geliyor, her adımında onu takip ediyor, parmaklarını ona batırıyor, onu parçalara ayırıyor, ben ise kanının yürümekten başka bir şey yapamıyordum.

Günüm önceki Hydra Ascendant karşılaşmalarının tanıklarıyla yeniden görüşmekle geçti. O döneme ait tüm raporları okuyup tekrar okudum ve olaya karışan herkesi bizzat görüşmek üzere çağırdım. İlk seferinde gözden kaçırdığım bir ayrıntı varsa, onu şimdi bulacaktım.

Şimdilik bir şey yok.

Bunun yarattığı hayal kırıklığı dün gece uyumamı zorlaştırdı. Uykuya dalmayı başardığımda ise, Cavendish'le ilgili kâbuslar yerine, ofisimdeki o anın nasıl daha farklı geçebileceğini düşünürken, omurgamda ve karnımın alt kısmında sıkışan farklı türden bir hayal kırıklığı beni buldu.

Ama bu asla onu masamda düz düşünemez hale gelene kadar becermekle bitmezdi. Gerçekte değil. Kat ile olan tüm umutlarımı yok etmiştim.

onu kullandığım zaman.

Benden özür dilemesini dinlemek suçluluk duygumu daha da arttırdı. Özellikle de ben karşılık vermeye bile cesaret edemezken.

Çok büyüktü. Çok fazla kelime vardı. Nasıl yapacağımı bilmediğim bir açıklama.

Şimdi kraliçemin karşısında, o imkânsız rüyalardan yeni çıkmış, halsiz ve huysuz bir şekilde duruyor ve her şeye profesyonel bir yüz vermeye çalışıyordum.

"Ben söylemedim mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Aklımdan çıkmış olmalı."

Tuvalet masasında otururken, özenle yaptığı saç modelinden iğneler çıkardı ve onları bir tabağa bıraktı. Sıkı bukleler serbest bırakıldıklarında omuzlarının üzerinden aşağıya indi. "Onu buraya getirmek için bir geyiği ölümüne koşturdun. Önemli biri olmalı. Aklınızdan çıkmayacak kadar önemli."

"Dönüşen'i ortaya çıkardı. Benim yüzümden ölseydi kendimi kötü hissederdim." Yanlış değil. Sadece gerçeğin *tamamı* değil.

Dilini şaklatarak başını salladı. "Gerçekten mi Bastian? Önce döner dönmez bana rapor vermiyorsun, sonra da bu mu? Başka hangi sırları sakladığını merak ediyorum."

Saraya vardığımda Şafak'ın Yükselen olduğunu hatırlatmak için dilimi ısırdım. Bunun bir faydası olmazdı. "Sizden ne saklıyor olabilirim Majesteleri?"

Aynada bana bir kaşını kaldırarak baktı. "Asıl soru bu değil mi?"

Bu oyunlara alışık olduğum için kıpırdamadan durdum ve onun delici bakışlarına sıkılmış bir bakışla karşılık verdim. Başkalarının dengesini bozmanın ne kadar faydalı olduğunu bana öğreten oydu ve can sıkıntısı maskesinin birçok günahı gizleyebileceğini *babamdan* öğrenmiştim.

"Onunla tanışmak
istiyorum." "Bu
olmaz-"

"Ennet," diye seslendi, sesi odasının kapılarını delip geçecek kadar emredici bir nitelik kazanmıştı.

Bir anda, elinde defteri ve kalemiyle asistanı kapıda belirdi. "Majesteleri?"

"Gelecek hafta için bir balo ayarla."

Ennet cebinden ince bir günlük çıkardı. Sayfalar kendi kendine hareket ediyordu. "Majestelerinin takvimi bütün hafta dolu. Gelecek aya kadar hiçbir şey yok."

"Peki." Braea elini hafifçe salladı, sabırsızlığı tek kelimenin içinden fıskırıyordu. "O zaman ayarla. Ama beni detaylarla sıkma."

"Çok iyi, Majesteleri." Ennet günlüğü bir kenara koymadan önce bir şeyler karaladı. "Belirli bir konu var mı, yoksa ben mi halledeyim?"

"Bastian'ın bu insanını sarayına yaptığı hizmetler için ödüllendirmek istiyorum." "O benim değil," dedim sıkılmış dış görünüşüme göre biraz fazla hızlı bir şekilde.

Ennet bana bir bakış attı ama başını salladı. "Bastian haklı. Hatırlarsanız artık insan çalmıyoruz. Kabul etmiştin-"

"Neyi kabul ettiğimi çok iyi biliyorum Ennet!" Braea tabağa bir saç tokası daha attı. "Yukarıdaki yıldızlar, bu kadar gerçekçi olmak zorunda mısınız? Tek demek istediğim, kızın onuruna bir şeyler organize etmen."

Kanım dondu. İleri atılmak ve bunu durdurmak istedim ama kendimi ve sakın olmanın ne demek olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Braea umursamazca devam etti. "Ona Gece Kraliçesi'nin sadakati ödüllendirdiğini göster." Homurdandı. "Hatta belki de onun küçük insan aklını fae misafirperverliğinin tüm harikalarıyla uçururum."

"Buna gerek kalmayacak." Kıkırdadım ve ne kadar rahat görüldüğümle gurur duyarak elimi salladım.

"Saçmalık!" Gece gökyüzünün şafak için hazırlandığını gösteren paravanın arkasında kaybolmadan önce başını salladı.

Çok geçmeden Uyku onu ele geçirecekti ve benim hala sorularım vardı - Kat'in çok fazla dikkatini çekecek bir balodan ziyade işle ilgili sorular. "Yapmamız gereken-"

"Kız senin hayatını kurtardı ve ben onunla tanışmak istiyorum," diye kesildi sesi ekranın diğer tarafından. "Bir balosu olacak. Ennet, bunu sen ayarlayacaksın. Hepsi bu kadar."

"Olmuş bilin, Majesteleri." Kraliçe bizi göremese de Ennet kapıya yönelmeden önce başını eğdi.

Braea bir sabahlık giyerek ortaya çıktı. "Oh, ve bunu lodestone balo salonunda yap. Dawn'ı da davet et." Siyah gözlerinin parlamasına neden olan dar bir gülümseme verdi. "Gölge'mi zehirlenme girişimlerini sadece bir insan kızın engellediğini onlara hatırlatmak istiyorum."

Bir iniltiyi bastırdım. Harika. Böylece Dawn'a da Kat'in önemi hatırlatılmış olacaktı.

Ennet bir adım bile atmadan defterine bir şeyler karaladı. "İyi geceler, Majesteleri." Başıyla selam vererek çıktı.

"Sevgili Bastian." Braea yaklaşırken iini çekti. "Kaşlarını atmana gerek yok. Herkesin Kate'i tanıdığından emin olacağım-"

"Kat."

Yanağımı avulamadan önce parmaklarını umursamazca salladı. "-*Kat* sadece senin değil *benim* de korumam altında. Çok güzel vakit geçirecek, bundan eminim. Mutlu musun?"

"Kendinden geçmiş."

Elleri batarken burnundan soludu. "Peki, iğneleme de olur." Bir esnemeyle yatağa doğru ilerledi. "şanslısın. Çoğu kraliçe seni benim kadar şımartmazdı, biliyorsun."

"Biliyorum. Ve sonsuza dek minnettarım."

Bu da yalan değildi. Beni bu konuma getiren tek sorumlu oydu. Sadece sarayda tüm avantajlarıyla yaşamak değil, aynı zamanda iki sarayımızı dengede tutan ve her şeyi kontrol altında tutan pek çok ipi elimde tutabileceğim bir rol.

"Sana minnettar olması gereken kişi benim." Gülümsemesinin kenarlarında bir hüzün titriyordu ve onun için öldürdüğüm kızını düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Eğer üzerinde durursam, *ellerimde* onun kanının -kraliyet kanı-babamınkine karıştığını hissedebilirdim. Kafasının taht odasının zeminine çarpıp yuvarlanışını, buna karşılık olarak çıkan ortak soluğu duyabiliyordum. Ben vurmadan önce onun korkusunun kokusunu alabiliyordum; o kadar baskındı ki diğer tüm kokuları bastırmıştı.

Bu yüzden üzerinde durmadım.

Onun yerine, çok şey verdiğim kraliçenin bronz tenine hafif kokulu bir yağ sürmesini izledim. "Dnşenlerle ilgili araştırmalarınızda ilerleme kaydettiniz mi?" diye sordu, yüzen el aynasından başını kaldırmadan.

"zerinde çalıştığım birkaç konu var ama Hydra Ascendant işi zamanımın çoğunu alıyor. Yine de Kat bana unCavendish hakkında bazı yararlı bilgiler verdi ve-"

"Ne?"

"UnCavendish. Bu onun Dönüşen'e verdiği isim."

Braea'nın kaşları bıçak gibi keskin bir şekilde kalktı.

"yle mi şimdi?"

Bunun gibi küçük şekillerde bile Kat'in etkisi derimin altına işlemişti. Zehri kadar tatlı, keskin ve sinsi.

Ona günün ilk dokunuşunu yaptığımdaki acıya rağmen, parmaklarındaki şeyi memnuniyetle yalar ve daha fazlası için yalvarırdım. Panzehirleri siktir et. Diğer her şeyi siktir et. Siktir et.

Aman Tanrım, Bastian. Kendine hakim ol.

İçimde yükselen çılgınlığı bastırdım ve boğazımı temizledim. "Çok yardımcı oldu. Ne yazık ki casuslarından aldığım notu yaktı." Bunu çözmek bize Dawn'ın Lunden'de gerçekten neyin peşinde olduğu hakkında bilgi verebilirdi. Caelus insan kraliçeye kur yapmak için gerçek bir girişimde bulunmuş gibi görünmüyordu.

"Hmm." Braea'nın ifadesi bozuldu. "Sanırım bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Şimdi-"

Geniş ve kontrolsüz bir şekilde esnedi. Giydirme ekranı gecenin en parlak noktasını, güneşin ufku yarmasına az bir süre kaldığını gösteriyordu.

"geldi."

Homurdanarak yatağa çöktü ve aynası yan sehpanın üzerine düştü. "Tabii ki öyle. Bunu sadece yüzyıllardır yapıyorum." Bir esneme daha cümlesinin sonunu bastırdı. "Günaydın." Bana el salladı.

"Günaydın, Majesteleri."

Şafağa saniyeler kala kapıya ulaştığımda, sesi bana doğru sürüklendi. "Teşekkür ederim Bastian. Sarayım için yaptığın tüm fedakârlıklar için. Gözden kaçmıyor."

Kapı aralığında durakladım, göğsümde bir sıkışma oldu ama başka bir şey söylemedi.

Giyinme ekranında gün ağarmıştı.

9

KAT

I Elfhamedeki tüm akşamlarım gibi başlamıştı: okumak ve içmek. Ama kitaplarım bitmişti, o yüzden şimdi sadece içiyordum.

Yine de yalnızlığımın acısını .

Yıllarımı arazimde sadece iki kişiyle birlikte geçirmiştım.

O zamanlar yalnız çalışıyordum. Bu beni hiç rahatsız etmemişti. Ama Ella'nın arkadaşlığı ve Bastian'la aramda olduğuna inandığım şey bir boşluk bırakmıştı.

Kitaplar yarısını doldurmuştu ve normalde içki geri kalanını tamamlar ve uyumama yardımcı olurdu.

Ama yarısı boş sürahinin de kanıtladığı gibi artık sarhoş olamıyordum. Bu büyü alkolü durduruyordu. Öyle olmalıydı. En ufak bir bulanıklık hissetmiyordum. Şimdi yalnız olduğum için gelen anıları kesinlikle susturmamıştı.

Riverton Sarayı'nda titreyip tökezlerken bedenimin kontrolünü kaybediyordum, zehir damarlarımda dolaşıyordu. Acı. Parmaklarımdaki uyuşukluk. Dünya griye dönüyor ve bir var olup bir yok oluyordu.

Ve tüm bunların altında yatan, Bastian'ın gelip bana panzehiri vermeyi unutması halinde aynı zehrin sistemimde dolaşarak canımı almaya hazır olduğu bilgisiydi.

Bilgilendirmenin üzerinden bir hafta geçmişti ve onu neredeyse hiç görmemiştım. Her gün ona panzehiri hatırlatmak için bir not bırakıyordum. Ben öğle yemeğimi yerken (her zaman ağzım doluyken) ortaya çıkıyor, bileğime dokunuyor ve ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan ortadan kayboluyordu.

Hizmetkârlar dışında, başka bir ruhu sadece o zaman gördüm. Onlarla konuşmaya çalıştım. Bana yemek getiren kadınlardan biri

Ella'nınki gibi karamel rengi saçları vardı. Onun kişiliğinden bir şeyler taşıyabileceğini ummuştum. Hayal kırıklığına uğradım.

Sadece bir Ella vardı.

Bu kadın kibardı ve bazı sorulara cevap verdi ama çoğunu geçiştirdi. Diğer hizmetçiler de aynıydı.

Gördüğüm diğer tek yüz aynadaydı ve o kadını da artık tanıyamıyordum. Elthea'dan yarınki randevuya gelmemi söyleyen bir mesaj geldiğinde gülümsemeye bile tenezzül etmemişti.

Onun yerine, raflarındaki kitaplarda insanları ya da en azından onların kopyalarını buldum. Zihnimi sakinleştirmek için yeterince iyiydi. Beni maceralarına taşıdılar, omuzlarında oturan sessiz bir gözlemci, düşüncelerini gözden geçiriyor, aynı durumlarda hiç bulunmamış olmama rağmen tanıdığım kalıpları ve deneyimleri görüyordum. Beni yalnızlığımdan kurtardılar. Bir süreliğine.

Neyse ki hikâyelerin çoğu Albionic dilindeydi. Ama onları çok çabuk bitirdim. Bir tanesi Frenkçeydi - ilk bölüm paslanmış bir dingile sahip bir el arabasını itmek gibi bir mücadeleleydi. Yine de azimle bu zorluğun üstesinden geldim ve kendimi kralın ünlü muhafızlarının saflarına katılmak için erkek gibi giyinen bir kızın hikâyesinden keyif alırken buldum. Ama çok erken bitti.

Kitapların bir kısmı, ne olduğunu anlayamadığım bir senaryoyla yazılmıştı -Daha önce hiç görmediğim kesik bir alfabe kullanıyordu. Birçoğu Latium'a pek benzemeyen bir dildeydi. Fiil çekimleri tamamen farklıydı -çok şükür ki çok daha basitti- ama çoğu kelime aynı görünüyordu. Belki de bir öncül? Yine de anlayabileceğim kadar yakındı ve o kitapları bocalayarak okudum.

Sonuncusunu yemekten hemen sonra bitirmiştım. Ve şimdi yalnızdım.

Bir süre volta attım, zihnimi hareketle dağıtmaya çalıştım ama kendimi eldivenlerimin dikişlerini karıştırırken buldum.

İşte burada, işe yaramaz bir kemik çuvalı olarak oturuyordum. Lanet olası kasvetli bir kemik çuvalı.

İçkimin geri kalanını zar zor tadararak mideye indirdim ve bir tane daha doldurdum.

Beni sonsuza kadar burada kilitli tutmak istemiş olamaz, değil mi? Öğle yemeğinde ortaya çıktığında sormaya çalıştım ama tekrar ortadan kaybolmadan önce ancak iki kelime edebildim.

Tabii ki. Yapacak işleri vardı.
Belki de kadar acelesi vardı ki kapıyı kilitlemeyi unutmuştu.
Ayağa fırladım, o kadar içmiş olmama rağmen sallanmadım bile.
Ön odaya ulaştığımda nefesimi tuttum ve kapıyı denedim.
Hala kilitliydi. Ve sihirli bir şekilde, bu yüzden ilkel kilit açma becerilerim zaman kaybıydı. (Bunu öğrenirken birkaç saç tokası kırmıştım.)
İhtiyacım vardı.
Bir şeye ihtiyacım vardı. Ellerimi ovuşturarak kanepeye döndüm ve kendimi üzerine attım.
Cevaplar. Yapacak bir şey. Hatta bir konuşma. Burada oturup o Dönüşen'in zehrinden ölmeyi beklemekten başka bir şey.
Eğer yeterince geç kalırsam, Bastian'ı yakalayabilirim.
Bu yüzden, fae ışıklarının sönmesini emrettim ve konyağıyla birlikte yaklaşan karanlıkta oturup bekledim.

Saatler sonra kapı açıldığında ben . Bastian başını eğmiş, gözleri ıslıl ıslıl, ışıkları çağırmadan içeri süzüldü, ama onu yanan ateşin tuhaf pembemsi parıltısında görebiliyordum. Dilimin damağıma yapıştığını fark ettim.

İşe yaramıştı. Beni görmemişti, bakmaya zahmet etmemişti çünkü uyanık olmamı beklemiyordu.

Ve çünkü odalarının sığınağı olmasına çok alışmıştı.

Planladığım tüm kelimeler uçup giderken yüzümü buruşturdum.

İçkimden başımı kaldırdığımda neredeyse kapıya varmıştı ve onu gömleğini çıkarırken buldum. Etinin üzerinde, mürekkepli bir yılanın kıvrımlı kıvrımları omuzları boyunca ve sırtından aşağıya doğru oyulmuştu. Ateşin ışığı, karanlığın içinde ışık parçacıkları seçiyordu. Yıldızlar mıydı?

Onun vücuduna bakmamam gerekiyordu. Bu bir tuzaktı.

"Listende bir kuralı atlamışsın." Sesim sessizliği böldü. "Odalarınızdan çıkmama izin verilmeyen kural."

Doğruldu ve döndü, kaşları birbirine kenetlenmiş bir halde apliklerindeki fae ışıklarının yanmasını istedi. "Yukarıda ne yapıyorsun?" Bakışları boş sürahiye takıldı. Bana attığı bakış deliciydi, alkolün etkisiyle yumuşamamıştı bile. "İçiyor musun?"

Ses tonundaki suçlama karşısında homurdandım. "Beni odalarınıza kilitlediniz. Kapıdaki muhafızlar çıkmama izin vermiyor. Ne yapmamı bekliyordunuz?"

Kaskatı kesildi, gözlerinin etrafındaki karanlığa bir irkilme daha eklendi. "Bir sürü kitap var-"

"Hepsini okudum." Elimi salladım. "Bıçak yarıklarına benzeyen o garip alfabedekiler hariç."

Kaşları kalktı. "Onları nasıl bu kadar çabuk okudun? Ve-" "Bir hafta oldu, Bastian."

Gözlerini kırpıştırarak bir elini saçlarında gezdirdi, bakışları günlerin hesabını yapar gibi kalın halıda gezindi. "Kahretsin. Ben... Uyandığında tam olarak hazır değildim ve burada eğlencesiz kalacağını düşünmemiştim. Bununla birlikte, içki içmek çözüm değil."

Nefesim beni yüksek sesli bir inançsızlıkla terk etti. Tam bir kahkaha değildi ama yakındı. "İş adamı Bastian bana ders veriyor." Çünkü sesi böyle çıkıyordu; resmi ve yargılayıcı. Ayağa kalktım, ellerim kalçamda. "Beni bir sarayın ortasında bırakıp bir haftalığına siktir olup giden adam bana ders veriyor. Bu çok zengin bir şey."

Çenesi dalgalandı ve kare şeklindeki omuzlarını indirmek için harcadığı çabayı görebiliyordum. "Yatağına git, Kat. Sarhoşsun."

"Hayır, değilim. Sorun da bu zaten, sarhoş olamıyorum ama yine de İş Bastian'dan ders alabiliyorum, öyle görünüyor." Gülümsedim ve ellerimi açtım. "Lütfen devam edin. Odanızda ne yapmam gerektiğini söyleyin bana. Eğer cevap içki değilse, nedir?"

Göz kapakları titredi ve bir nefes aldı, ama hiçbir kelime gelmedi.

Bir yanım gözlerinin etrafındaki karanlık halkaları ve gölgelerinin ayaklarının etrafında bir dalgalanmadan fazlasını zar zor toplamasını görünce acıdı. Bitkin düşmüştü.

Ama ben de öyleydim.

Yorgun, yalnız ve kaybolmuş.

Kaybolmuş.

Ellerimi işe yaramaz yumruklar halinde sıkarken gözlerim yanıyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsun Bastian? Burada hiçbir amacım yok. Yapacak bir şeyim yok. Konuşacak kimsem yok. Belli ki hizmetkârlara benimle konuşmamalarını emretmişsin."

Öfkelendi. "Ben öyle bir şey yapmadım-"

"Sen yapmasan bile onlar yapmayacak. Denedim. Ama..." Gözlerimin arkasındaki basınç artarken nefesimi tuttum. Ama faydası olmadı. İki şeyi de edemiyordum. "Beni burada kendi zihnimden başka hiçbir şeyim olmadan bıraktın. Ve ben yapamam

Her şey hakkında düşünmeyi bırak." İnci çiçeği kolyemi çekiştirdim. "Yalnız olmadığım tek zaman otuz saniyeliğine görüldüğün, bileğime dokunduğun ve kaybolduğun zamandır çünkü... çünkü..." Ellerimi kaldırdım, mor lekeler parmaklarımı kaplamış ve avuç içlerime kanıyordu; zehir de en az bozuk kelimelerim kadar kontrolsüzdü. "Kanını içime koydun ve şimdi ben bu şeyim."

"Hayatını kurtardım," diye

hırladı. "Kurtarmaya değmezdi."

Dinginlik odaya hücum etti ve her sesi emdi.

Bastian gözlerini kocaman açarak bana baktı. Ona tokat atmış olsaydım daha fazla şok olmuş görünemezdi.

Midem konyağın etrafında yoğunlaştı, sıkıştı ve çalkalandı. Kelimeleri havadan çekip ağzıma geri tıkabilseydim, tıkardım.

" demek istemedin," diye mırıldandı, o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymuyordum. "Sadece içki konuşuyor."

Belki de haklıydı. Belki de konyak beni etkilemişti ve ben fark etmemiştim. Yine de bu onu yanlış mı yapıyordu? Yoksa içkinin söylememe izin verdiği bir gerçek miydi?

Eğer zehir beni öldürseydi, ölümümün (ve dolayısıyla hayatımın) bir anlamı olurdu. Şimdi ise...

Başımı salladım.

Yönlendirilmeye ihtiyacım vardı. Yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. UnCavendish'in hayatımı mezarın ötesinden yönetiyormuş gibi hissetmemeye ihtiyacım vardı. Zehir onundu. *Onun yüzünden* buradaydım. Ve bu kolye, bu lanet kolye onun parmaklarının boğazıma dolanması gibiydi.

Nedenini bile bilmiyordum. Kimin için çalışıyordu? Burada Tenebris'te miydiler? Sarayda mı? Hâlâ Bastian'ın peşindeler miydi? Ya da benim?

Onu yoluma ne ya da *kim* çıkardı? Ella'nınkine... Lara'nınkine?

"Kat, ben..." Bastian yaklaştı, durdu ve ellerini iki yanına bıraktı.

Tekrar konuşmadan önce göğsünün geniş kısmı birkaç kez kabardı.

Zihnimde uçuşan soruları bir kenara iterek, delici aletin parıltısını izledim; bu, bakışlarıyla karşılaşmaktan daha iyiydi.

"Özür dilerim." Omuzları çöktü. "Seni buraya kilitlemenin ne kadar zalimce olduğunu fark etmemiştim." Sanki odayı yeniden görüyormuş gibi etrafına bakındı.

Az önce söylediklerimi söylememiş gibi davranmaktan çok mutluydum. Bu tartışma sadece hapse atılmakla ilgiliydi. Düşüncelerimin karanlık dönüşü-

bunun alkolden kaynaklandığına inandırdı.

"İşime o kadar dalmıştım ki..." Başını eğdi, kaşlarının arasına acı kazınmıştı. "Hayır, ondan değil. Kat, seni güvende tutmak istedim."

Tüm bunlar, güvenlik için mi? Benim takıntım. Tanrıların bazen boktan bir espri anlayışı oluyor.

"Beni kilit altında tutmak beni güvende tutmuyor. Bu bir işkence."

Bakışlarımla buluştuğunda, İş Bastian'ın tüm soğukkanlılığı eriyip gitti. Şimdi karşımda duran adam acı çekiyordu, pişmanlık duyuyordu ve ellerini sıkıp açısına bakılırsa yırtılmıştı. "Özür dilerim. Gerçekten. Söz veriyorum, sabah ilk iş bunu düzelteceğim."

"Dışarı çıkabilecek miyim?"

"Evet, tabii ki. Ben..." Başını iki yana salladı. "Yarın şehri güvenle göreceksin. *Bunu düzelteceğim.*"

Şehir. Güzel ve tehlikeli, tıpkı Fae'ler gibi.

Ama cevaplar içeriyordu. Birileri UnCavendish'i biliyor olmalıydı. Bu kolye bendeydi ve beni onun tasmaına bağlayan bir tasma gibi hissettirse de, aynı zamanda bir başlangıç noktasıydı.

Bastian işini ve sırlarını benimle paylaşmayacağını açıkça belirtmişti. UnCavendish'in kimin için çalıştığını öğrenmek istiyorsam -ki kendi iyiliğim ve Lara'nın hatırası için buna ihtiyacım vardı- bunu kendi başıma öğrenmem gerekecekti.

Bastian sessizlik içinde sürahiye yerine koydu ve beni odama götürmesine izin verdim. O giderken fae ışıkları söndü.

Ayaklarının gölgesi uzun bir süre kapımın altındaki aralıkta kaldı.

KAT

Bastian sözüne sadıktı ve ertesi sabahın kör bir saatinde kendimi onunla birlikte saray koridorlarında yürürken buldum. Hedef talimi demişti, kendimi koruyabilmem gerekiyordu.

Odasında kilitli kalmaktansa bunu tercih ederim.

Dün gece söylediklerimi hatırlamaktansa bunu kesinlikle tercih ederim.

Hayatım hakkında gerçekten düşündüğüm bu değildi; sadece yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu kadar yılımı buna tutunarak geçirdiğime değdiğini düşünmeliydim.

Yoksa sadece alternatiften mi korkuyordum?

Yanımdaki Bastian hâlâ yorgun görünüyordu, belki daha da yorgun. Güneş henüz doğmamıştı ama yakında doğacaktı. Büyülü uykusuna dalmadan önce Gece Kraliçesi'nin yanına gitmiş olmalıydı. Fazla uyumuş olamazdı.

Ona endişelenmemesini, geri dönüp biraz dinlenmesini söylemek üzereydim ki antrenman sahasına bakan bir terasa çıktık. Ama sabahın erken saatlerindeki havanın serinliği, sözlerimi başlamadan kesen şey değildi.

Mankenlerin, hedeflerin ve sarayın diğer alçak binalarının ötesinde Tenebris vardı.

Eğer Luminis'in güzel olduğunu düşündüysem, Tenebris muhteşemdi.

Koyu, ışıltılı taşlar aynı zarif kulelerde yükseliyordu, ancak altın çatılar bir şekilde daha keskin görünüyordu. Cilalı siyah bazalt, şafak öncesi loş ışığı yakalıyor, yüzlerce pencereden yayılan neşeli mercan pembesi ışıltıyla tezat oluşturuyordu. Fae ateşlerinin neden pembe olduğunu çözememiştim, büyülü bir özellikten kaynaklandığı dışında, ama şimdi tuhaflığı geceleri kasvetli bir şehir olabilecekken mükemmel görünüyordu.

Ve karanlık bir şehir değildi. Hem de hiç.

Evlerden yayılan ışığın yanı sıra, bir düzine soluk renkteki fae ışıkları da sokaklarda süzülüyordu. Binalara tırmanırken ve kayaların üzerinde büyürken gördüğüm bitkiler yeşil ve mor renkte parlıyordu.

Etrafımda saray yükseliyordu, karanlık bir ihtişamla. Luminis'teki sarayın soluk ay taşının mavi-altın-yeşiliyle parıldadığı yerde, Tenebris'in yanardönerliği bir saksaganın kuyruk tüylerinin derin mücevheriydi. Göğsüme dokundum; iksir şişemin taşı mükemmel bir uyum içindeydi.

Kendi ıstırabıma o kadar dalmıştım ki, pencereden dışarı bakıp geceleyin şehri görmek aklıma bile gelmemişti. Tüm bunları kaçırmışım.

"Tenebris'i ilk kez görmek bu etkiyi yaratmaya meyillidir." Bastian'ın alçak sesi hayretimi yarıp geçti ve ancak o zaman durduğumu ve ağzımın açık kaldığını fark ettim.

"Bu... inanılmaz."

Bana küçük bir gülümseme attı. "Şehrimin sizin onayınızı almasına sevindim. Önyargılı olabilirim ama aynı fikirdeyim." Antrenman sahasına inen merdivenlere doğru ilerledi. "Gidelim mi?"

Şehre ve saraya o kadar çok bakmamaya çalışarak takip ettim ki merdivenlerden aşağı düştüm.

Avluda yürürken Bastian alıştırma mankenlerini işaret etti. "Eğer kafaya net bir atış yapamıyorsanız, kasıklara nişan almanızı öneririm."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu daha da küçük bir hedef değil mi?"

Sırıtırken gözleri parlıyordu. "Evet ama eğer bir adam değerli mücevherlerini kaybetme korkusu yaşıyorsa, bu dönüp kaçmak için muazzam bir motivasyondur."

"Kötü niyetli." Alay ettim. "Bir erkekten böyle bir tavsiye almayı beklemezdim."

Bana yan gözle baktı, eğlencesi azalıyordu. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım, Katherine."

Bakışımla farkına varışım aynı anda oldu. Bu sabah uyandığımda eski Bastian'ın yerine, tamamen kopuk bir iş adamı vardı. İçimden vahşi ve aptalca bir çırpınma geçti. Yutkundum ve omuz silktim. "Onur konusunda bir endişen yok mu?"

Boğazından küçümseyici bir ses çıkardı. "Onur güzel bir fikir. Sizi hayatta tutmak için ona güvenmenin nasıl gittiğini bana bildirin."

Kendimi ona gülümserken buldum. Belki de fae'ler insanların onur ve kadın silahları hakkındaki fikirlerine sahip değillerdi.

Saçmalık.

Bir atış alanına ulaştık ve dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde etrafı taradım. Çünkü ona baktıkça ihanet ve lanet bir moron gibi sırtıtmamak gibi önemli şeyleri daha az hatırlıyordum. "Peki kendimi güvende tutmak için neyle ateş edeceğim? Tabancam sende mi?"

"Bir tabanca harika ama yine de bunlardan biri kadar hızlı doldurulamaz." Uzun bir dolaptan bir yay çıkardı. "İnsanlara reklamını yapmadığımız şey ise yaylarımızın da en az tabancalarımız kadar tehlikeli olduğudur." Sırtışı acımasızdı ve her iki silah kadar tehlikeli olduğunu söyleyebilirim. Gözlerini devirdi. "Nedense sizin insanların silahları tercih ediyor."

Ona kaşlarını çatarak bakmamın nedeninin hemcinslerimi savunma duygusu mu yoksa kendimi onlara ait hissetmediğim için mi olduğundan emin değildim. "Belki de herkes silah kullanabildiği içindir."

"Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

"Öyle değil mi? Kolaylıkla yay çekebilecek güce sahip bir adam gibi konuştun."

Bastian'ın yüzü . Yorgunluğuyla birleşince, kafa karışıklığı neredeyse... sevimliydi.

Ses tonumun yumuşamasından bunu sorumlu tuttum. "Üst beden gücü az olan bir kadın olsaydınız farklı hissedebilirdiniz. O zaman sadece tetiği çekmeniz gereken bir silahın değerini anlardınız."

Başını sallarken kaşları yavaşça kalktı. "Bunu daha önce düşünmemiştim. Yaylarımızı çekmenin sizinkiler kadar zor olmadığını duyduğunuza sevineceksiniz." Yayın ucuna dokundu ve "*Tennacht*" dedi. Hafif bir gıcırtyla yayın kirişi gerildi. Zarifçe kavisli silahı uzattı. "Dene bakalım."

Muhtemelen varsayımını bir fae kadınının gücüne dayandırıyordu ki bu güç benimkinden çok daha fazla olurdu. Düzgün tutmaya zahmet etmeden, ipi deneysel olarak çektim.

Yay esnedi. Hâlâ biraz direnç gösteriyordu -güven verici bir geribildirim- ama fazla çaba sarf etmeden tam uzamaya başladı.

"Gördün mü?" Sırtışı kendini beğenmiş bile değildi. "Yaylarımızı insanlara satmamamızın bir nedeni var." *Şimdi* kendini beğenmişti.

"Onları senin üzerinde kullanmamızı istemezsin." Bu bir şakaydı, ama bunu söylerken bile, bana fae'lerin insanlarla savaşarak yok olmaya ne kadar yaklaştıkları ve nüfuslarının ne kadar yavaş arttığı hakkında söylediklerini hatırladım.

Sırtışı kayboldu.

"Özür dilerim, hiç hoş değildi. Öyle demek istemedim-"

Özrümü elinin tersiyle itti. "Yayı yatay tutmalısın."

Görünüşe göre dersimiz başlamıştı ve benim tamamen acemi olduğum varsayımına atlamıştı.

Ona yanıldığını söylemek için en uygun an ne olurdu? Belki de bekler ve anlamasının ne kadar süreceğini görürdüm.

İtaat edip yayı eğdiğimde bana bir ok uzattı. "İp çentiğin içine girecek, en yukarıya saplanacak." Arkama geçti. "Okun ucunda tüyler var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, doğru. Şimdi, şu üç parmağı al." Yaklaşarak başparmağını ve küçük parmağını katladı. "İşaret parmağı okun üstünde, diğer ikisi altında. Onları ipe yerleştir."

Zaten hedeflerin yanında duruyordum ama o hâlâ fark etmedi, ben maskaralığa devam ettim. "*Sonra* ne olacak Bastian?" Sırıtişımı görmemesi için yüzümü başka tarafa çevirdim.

"Dik dur" -bileğimi yönlendirirken kolu etrafıma dolandı- "ve çek." "Yardım etti" ve ben de onun sırtına yaptığı baskıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Dirsek-oh, zaten yukarıda. *Güzel*."

Şu kelime. Siktir. *O kelime*.

Saçlarım örülmüş ve başıma dolanmışken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu görmeliydi. Aşırı hevesli bir cevap veremedim. Midem yaz gökyüzündeki bir kırlangıç gibi garip taklalar atarken olmazdı.

"Dirseğini kilitlemediğinden emin ol."

Kilitlemedim.

"Buradaki çekimi hissetmelisin." Bileğimi bıraktı ve avucu kürek kemiklerimin arasına indi. "O zaman tek yapman gereken nişan almak ve-"

Okumu fırlattım.

Hedefin iç tarafındaki bullseye'nin kenarına .

Başımı salladım ve omuzlarımı yuvarladım. "Biraz paslanmışım. Ama haklısın, bunu çizmek hatırladığımdan daha kolaydı."

kesildi. "Daha önce yay kullanmıştın."

Ona bir sırtıış attım. "Sadece birkaç kez. Ne zaman fark ettin?" "Çok geç. Bu bana sormamayı öğretecek, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım.

Başını yerdeki bir kazığa monte edilmiş sadağa doğru salladı. "Bir tane daha ateşle."

Bir ok daha yerleştirdim ve çektim. Bundan sonraki kısım tabanca atışından çok farklı değildi. Nişan al, nefes ver, nişanı ayarla, ateş et.

Tam ortada.

Geniş gülümsememe bulaşıcı bir şeymiş gibi karşılık verdi. "Bir tane daha." Sesinde, Elfhame'de uyandığımdan beri çenemde ve omuzlarımda taşıdığım gerginliği hafifleten şakacı bir meydan okuma notası vardı.

Lunden'de olan her şeyi neredeyse unutabilirdim. Neredeyse.

Belki bu sabah istedim. Bu yabancı şehirde bir arkadaşım varmış gibi hissediyordum.

Belki de beni ukala yapan buydu. "Hedef üzerinde iki bitişik renk ve bir ile on iki arasında bir sayı söyleyin."

Gözleri kısıldı ve bana şüpheyle baktı. "Mavi ve siyah. On bir."

Nişan aldım. Nişan aldım. Ateş ettim.

"Hmm. Sanırım her atış mükemmel olamaz."

Tam isabet değildi, hayır.

Ama nişan almamıştım.

"Ah, Bastian," diye iç geçirdim, başımı sallayarak. "Hangi renkler arasındaki çizgideyim?"

Kaşları çatıldı ve tekrar hedefe baktı. "Mavi ve siyah."

Gözlerimi açtım. "*Gerçekten* mi? Hah. Tuhaf. Eğer hedef bir saat yüzü olsaydı, nerede-?"

"On bir." İnançsız bir kahkaha attı. Uzun bir süre bana baktı, bakışları sanki beni o ana kadar hiç görmemiş gibi yüzümde ve aşağılarda gezindi.

Tenimi yaktı. Onun gizlemediği hayranlığıyla beslenen o aptalca çırpınıs yeniden canlandı. Boğazımı temizledim ve çok etkilenmemiş gibi omuz silktim. "Sana iyi bir nişancı olduğumu söylemiştim. Bu tabancadan okçuluğa da yansıyor, hepsi bu."

Ama ona yanıldığını kanıtlamak, beni hafife aldığı yerde onu şaşırtmak iyi hissettirmişti. Ve bana attığı bakış iyi hissettirmekten de öteydi. Sırıtmamı engelleyemedim.

Dudaklarında yavaş ve tehlikeli bir gülümseme belirdi ve kendimi yara iziyle meşgul buldum. "Peki, Kötü Kadın ateş edebiliyor. Peki ya dikkati dağıldığında?"

"Yakalanırsan idam edileceğinden endişe etmenin dikkat dağıtıcı olduğunu düşünmüyor musun? Ben yıllardır dikkat dağınıklığıyla yaşıyorum."

"Pekâlâ." Sesi alçak ve alaycıydı. "Eğer bu kadar tecrübeli olduğunu düşünüyorsan, devam et."

"Bu sefer nerede?" Bir ok daha çektim ve hazırladım. "Sadece bullseye yeterli olacaktır."

"Hmph. Çok kolay."

"Oyalanmayı bırak, Katherine."

Hay sikeyim. Dikkat dağıtmaktan bahsediyorum. Adımı tam olarak söylemesi.

Uzun, yavaş bir nefes aldım ve ipi geri çektim. O kadar kolay oldu ki, ondan kurtuldum. Hedefimi şaşırtmak için daha çok uğraşması gerekecekti.

Okumu hizaladım ve nefes verdim.

Tam bırakacakken bir parmak şakağımdan yanağıma doğru ilerledi. Vücudumda uğuldayan rezonansla nefesim kesildi ve yay kirişi parmaklarımdan kaydı. Okumun nereye gittiğini bile göremedim.

"Seni piç!" Ona doğru döndüm.

Ve teke tek durduğumuzu fark ettim.

Gözlerimi dikip bakarken nefesim kesildi. Günün ilk dokunuşunu bana karşı kullanacaktı.

Ama yüzüne yavaş ve aptalca bir gülümseme yayıldı. "Bunu bir daha söyle." "*Seni piç* kurusu," dedim ağzımdan çıkan kelimeleri izlerken.

Tenim

Bu yakın ilginin altında çok gerginleşti, kızgınlığım tamamen farklı bir sıcaklıkla birleşti.

"Normalde bu isimden nefret ederim," diye mırıldandı antrenman sahasının sessizliğinde ve ben bir anda burada sadece bizim olduğumuzun farkına vardım. "Ama sen söyleyince... hiç de aynı olmuyor."

Sesi ve yumuşaklıktan dolayı yayı bırakıp ellerimi göğsüne koymamla, ellerinin belimdeki çentiği bulması aynı anda oldu.

"Piç kurusu," diye fısıldadım.

Boğazından yumuşak bir ses çıktı, beni kendine doğru çekerken avuçlarımda mırıldandı. Bakışları ağzıma kilitlenmişti ve parmaklarımda gömleğinin yumuşak kumaşına dolandığını fark ettim.

Tanrım, kendini iyi hissediyordu. Sıcak, güçlü ve hayat doluydu. Benim olmadığım pek çok şey.

Bunun yanlış olabilmesi için birbirimize çok iyi , değil mi?

Rol yapabilirdik. Konuşmaktansa rol yapmak daha kolaydı. Bunu yapmak, geçen hafta yaşadığım gibi yaşamaktan daha kolaydı.

Başını eğdi ve ben de cevap vermek için parmak ucumda yükseldim.

Konuşmalar ve kahkahalar kulaklarıma, gerçekliğe ve antrenman sahasına doldu.

Bastian geri ellerini indirdi, dikkati girdiğimiz terasa . Bir grup acemi, yükseldiğini bile fark etmediğim güneşin aydınlattığı terasta salına salına yürüyordu.

"Bugün seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim."

"Benim bokumu bile yenebileceğini sanmıyorum!"

Merdivenlerden inerken daha fazla kahkaha. Biri sıçradı ama ağır bir şekilde yere düştü, tıpkı şu anda kalbimin karnımın çukuruna çarpması gibi.

Bastian parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Gitmeliyiz."

Kolumdan tuttu ve beni içeri götürdü.

KAT

I tartışacak ne nefesi ne de beyin gücü vardı. Ayrıca... belki de haklıydı. Öpüşmek üzereydik ve aptal olmama rağmen yine de bunun korkunç, korkunç bir fikir olduğunu anlamıştı. O kısacık birkaç an için doğru hissettirmiş olsa bile.

Kendimi kontrol gerekiyordu. Ne kadar cazip olursa olsun, Bastian yasak bölgeydi.

Özür bile dilememişti. En azından ben denedim. Karışmak sadece daha fazla acıya yol açacaktı ve ben yeterince acı çekiyordum.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Sadece şimdi değil, sonsuza kadar. Ev daha güvenliydi.

Sonunda göğsünün kabarması sakinleşti ve kolumu bıraktı. Birkaç dönüş ve bir kat merdivenden sonra ofisinin bulunduğu koridora ulaştık. Karşı yönden gelen, neredeyse koridoru kapatan kocaman bir adam vardı. Koyu gri saçları karanlık bakışlarıyla uyumluydu.

Yanında başka birinin daha olduğunu fark etmem bir anımı aldı; çilek sarısı saçlı bir kadın. Bizi gördüğünde çilli yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Bastian iç çekti, omuzları çöktü. Onlara ulaştığımızda döndü ama doğrudan bana bakmadı. "Bu Faolán." Devi işaret etti. "Ben kraliçenin sağ koluyum, o da benim. Bu da Rose. Katherine ya da Kat ile tanış."

Nedense Rose'un gülümsemesi daha da genişledi. "*Katherine*."

Faolán'ın gözleri bana bakarken biraz genişledi ve indirdiği kaşlarının kızgınlıktan çok merak belirtisi olduğunu fark ettim. "Kat." Başını salladı. "Çok küçük," diye mırıldandı ağzının kenarından.

Kıkırdamadan edemedim.

Bastian tek kaşını ona doğru kaldırdı. "Ama yine de kulakları var." Devin omzuna vurdu. "Rose benim için çalışıyor ve nedense onunla evlenmeyi kabul etti."

"Hayatı tehlikeydi," diye mırıldandı Faolán.

Rose ona vurdu. "Ama ben seninle evli kalmayı seçtim, değil mi? Tehlike söz konusu değil. Ve sana gelince..." Bastian'ı işaret etti ve gözlerini kıstı. Başını sallayarak bana döndü. "Her neyse, bu ikisini görmezden gelin. Sonunda sizinle doğru düzgün tanışabildiğim için çok mutluyum."

Bastian'a sorgulayan bir bakış fırlattım, ama o hâlâ titizlikle bakışlarımı kaçıırıyordu. "Ve ben-"

"Rose senin koruman olacak. Ona önlemler hakkında bilgi verdim bile" - gözleri eldivenli ellerime kayd- "önlemler."

Bizi süzdü, sonra koridordan aşağı baktı. "Siz ikiniz ne yaptınız da bu kadar telaşlı görünüyorsunuz?"

"Okçuluk antrenmanı," diye cevap verdi Bastian çok hızlı bir şekilde. "Görünüşe göre Kat'ın buna pek ihtiyacı yok. Sizi kendi gününüzle baş başa bırakayım." Boğazını temizleyerek kapıyı açtı ve Brynan'ı masasında bir anlığına gördüm. "Faolán, ofisime gel." diye seslenerek içeride kayboldu.

Faolan, Bastian'ın biraz önce durduğu yerden bana doğru kaşlarını çatı. "Ne-?"

"Şimdi," Bastian'ın sesi açık kapıdan içeri girdi.

"Üzgünüm, küçük çiçek, görev çağırıyor." Faolan Rose'u yanağından öptü.

Omzunu tutarken, bir nefesi ısırma zorunda kaldım. Parmaklarının ucunda tırnak yerine pençeler vardı, bir köpeğinki gibi kısa ve kütü.

Bana başını sallayarak Bastian'ı takip etti.

Arkalarından bakakaldım. Bir kasırgadan diğerine çarpılmış gibi hissediyordum.

"Bastian... bazen böyle olabiliyor." Yüzünü buruşturdu ve geldiği yolu işaret etti. "Sana şehri göstereyim. Duyduğuma göre pek bir şey görmemişsin." Dudakları birbirine yapışmıştı, bu ona hiç yakışmayan bir ifadeydi. Yüzü gülümsemek ve kahkaha atmak için yaratılmıştı.

Şehir, sarayın korumasından çıkmak anlamına geliyordu ama aynı zamanda bana unCavendish hakkında bilgi edinme ve Şifa Salonu'ndaki randevuma gitme şansı da verebilirdi. En azından Bastian'a bir günlüğüne dokunmuştum, o yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Sarayın içinde yürürken ona göz ucuyla baktım ve o da sarayın inşa edildiği tepenin bir zamanlar nasıl bir volkan olduğunu anlattı. Doğal sıcak su kaynakları bodrum katlarındaki hamamları besliyor ve sarayı şehrin geri kalanından ayıran nehre dökülüyordu.

Ancak şimdi Faolán onun yanında değildi, ona ne derse desin, onun "küçük" bir şey olmadığını anlayabiliyordum. Bir metre boyunda ve kaslı olmalıydı. Ve beni neden (göreceli olarak) rahatlatıldığını anlamam biraz daha uzun sürdü. "Sen insansın."

Bana bulaşıcı bir sırtış fırlattı. "Çoğunlukla." Koridor boyunca gözlerini gezdirdi.

Yalnızdık. "Kısa bir süre öncesine kadar, tamamen."

Gözlerimi kısarak ona baktım ama ne olduğunu sormak, fae olmayanlar için bile kabalık sayılırdı.

Bir köşeyi döndüğümüzde göz kırptı. Sonunda bir avuç muhafız bekliyordu. "Sana sonra anlatırım."

Kapıdan geçmeden önce beni bir lodosa gireceğimiz konusunda uyardı ve ben de kendimi beklediğimden bir basamak daha fazla olan bir merdivenden iniyormuşum gibi hissettiren sarsıntıya hazırladım.

Sütunlu bir oda önümüzde uzanıyordu, geniş ve uzundu, yüksek tavanı yarışan bulutlarla dolu bir gökyüzünü ve gün doğumunun altın rengini gösteriyordu. Görüntü hareket etti ve Rose'a sorgulayan bir bakış attığımda omuz silkti. "Büyü. Buna alışacaksın."

Aslında, cildimdeki vızıltı Şifa Salonu'ndan ayrıldığım zamankinden daha az fark ediliyordu ve odaklandığımda daha da netleşiyordu.

İleride, odanın ortasında bir çeşme parıldıyordu ve onun ötesinde dışarıya açılan iki büyük kapı duruyordu. Bastian'ın bahsettiği büyük salon. O ilk gün bana farklı bir rota çizmişti.

En kestirme yol olmasa bile buradan ofisine ve antrenman sahasına giden yolu bulabilirdim. Bu bir ilerlemeydi.

Yeni doğan güne adım atmadan önce arkama baktım. Girdiğimiz kapı odanın en sol köşesini keserken, eşdeğer bir başka kapı da sağ köşeyi kesiyordu. Bu Dawn'ın girişi olmalıydı.

İlk günkü köprünün aynısından geçtik ve köprünün kenarına bakmaktan kaçındığım için (hatta bir kenarı olduğunu bile kabul etmediğim için), yukarıdaki gökyüzünün koridordakiyle eşleştiğini fark ettim. Gerçekten de sihir.

"Her şeye alışacaksın." Rose bana orantısız bir sırtış attı. "Biraz zamanımı aldı ama şimdi burayı seviyorum. Ari de. O benim arkadaşım."

bize." Kulağının yuvarlak ucuna dokundu.

"Çoğunlukla" insandı ama köpek dişleri bir fae'ninki gibi uzun ve keskindi.

Merak beni yiyip bitirdi ama köprü bizi işlek bir caddeye bıraktı ve biz geçerken fae'ler bize baktı.

Bir sürü insan. Tek bir dokunuşla öldürebileceğim insanlar.

Tenimdeki vızıltı hissine tutundum, umutsuzca içimdeki büyüünün küçük olmasını dilemeye çalıştım. Yine bir kız çocuğuydum, babam masanın üzerinde bir cetvele vurarak beni zıplatıyordu.

Dik otur.

Dizlerini birleştir. Sen bir fahişe değilsin.

O derslere bel bağladığım için kendimden nefret ediyordum - bana ne kazandırmışlardı ki? Zehirlenmişim - sadece akonit tarafından değil, babam ve amcamın çok uzun zamandır içime damlattığı tüm kelimeler tarafından. Ama... o dersler olmadan, onların sıkı sınırları olmadan ben kimdim ki?

Bu çok büyük bir soruydu. Çok, çok büyük.

Ve şu anda bu büyüü kontrol altında tutmam gerekiyordu. Her ne kadar kurallarından nefret etsem de bana sessiz, küçük ve kontrollü olmayı öğretmişlerdi ve damarlarımdaki bu gücün de aynı şekilde olmasına ihtiyacım vardı.

Fae hâlâ izliyordu. "Neye?"

"Biz." Rose omuz silkti. "Ama çoğunlukla sen."

Kaşlarımı çattım, her yerim kaskatı kesilmişti. "Daha önce bu tarafa geldiğimde bu kadar bakmamışlardı."

Bana yan gözle baktı. "Bastian'la birlikte olma ihtimalin var mı?" "Sanırım çoğu insanın merakını uyandırmaya yetecek biri."

Yanıp sönen bir sırtıma daha. "Mm-hmm. Biz insanız, bu da yeterince sıra dışı. Ama ben artık eskidim. Hâlâ taze ve yenisin ve Fae'ler ve kızıl saçlar hakkında bir şeyler biliyor olmalısın. Eminim Bastian sana etkisini anlatmıştır."

"Hoşlarına gidiyor. Biliyorum." Ne benim Bastian üzerindeki ne de onun benim üzerimdeki etkisini düşünmek istemiyordum.

"İşte böyle. Ve elbette, Bastian kollarında yarı ölü bir kadınla şehre dörtlü gelip en iyi şifacının onun hayatını kurtarmasını talep ettiği anda dedikodu değirmeni çalkalanmaya başladı."

Bir tepkiyi yuttum. *Dörtlüye koştum. Talep ettim.* Kalbimin düştüğü göğsümü ovuşturdum.

Bunların hepsi gerçek.

Rose yol boyunca çeşitli binaları işaret ederek devam etti. Herkesin ziyaretine açık olan sanat galerileri. Açık ve kapalı tiyatrolar. Bir pencereden, elinde bir çift terazi ve omuzlarında bir yılanla poz veren çıplak bir modelin görüntüsünü yakaladığım bir sanat okulu.

Müzik açık pencerelerden süzülüyor, bir sokaktan geçerken bir şarkı düşüyor, ancak başka bir sokağa girdiğimizde yeniden başlıyordu. Bazen bir sonraki melodi daha hızlı veya daha yavaştı, bir öncekinin hüzünlü olduğu yerde mutluydu, ama bir şekilde hepsi birbirine benziyordu, aynı kumaştan kesilmiş giysiler gibi.

Fae'lerin sanatı ve güzelliği sevdiğini hikayelerde duymuştum ama bu...

Beni o kadar zarif bir şekilde boğdu ki, çevredeki yüzlere göz kulak olmaya çalışsam bile bir sonraki adımda nereye bakacağımı bilemedim. O kadın bizi takip ediyor muydu? Sadece paranoyaklaşıyor muydum?

"Muhtemelen önce sana sarayı gezdirmeliydim ama çok uzun süre kapalı kaldığını fark ettim."

Anlaştık. Sonunda dışarı çıkıp bir şeyler *yapabildim*. Lafi açılmışken...

"Aslında bir isteğim var." İçimde küçük bir heyecan olsa da ses tonumu rahat tuttum. "Bu kolye sanırım şehirden geldi ve ona uygun bir şey almak istiyorum. Kuyumcuyu bulabilir miyiz sizce?

nere-den geldi?"

İnci çiçeği kolyeden, tepesinde devasa bir orrery bulunan kuleye baktı. "Randevunuzdan önce birkaçını ziyaret etmek için vaktimiz var ve mücevher dükkânları aracılığıyla şehri tanımak da en iyi yol. Yine de sizi uyarıyorum, şehirde çok fazla kuyumcu var. Doğru olanı bulmamız biraz zaman alabilir."

"Zamandan başka bir şeyim yok." UnCavendish hakkında daha fazla şey öğrenmeliydim ve bu benim tek ipucumdu.

Rose yolu gösterdi. Şehirdeki farklı insanlar ve yerler hakkındaki bitmek bilmeyen sohbetiyle başım biraz döndü. Yaptığı tüm göndermeleri tam olarak anlamasam da rahatlatıcıydı ama bu rahatlık bizi takip eden bakışlarla çelişiyordu.

Kimin Şafak'tan kimin Alacakaranlık'tan geldiğine dair bir resim oluşturmaya başladım. Sarı, kahverengi ve yapraklı yeşilin yanı sıra, Şafak saç renkleri rüya gibi bir gün doğumunun yumuşak tonlarına eğilimliyken, Alacakaranlık muhteşem bir gün batımının parlak renkleri veya derin karanlık gibi daha derin renkleri tercih ediyordu.

Gece yarısı. Yine de birkaçının mavi, mor ve gümüşün soluk tonlarında yıldız ışığı saçları vardı.

Cilt tonu, insanlarda görülen en soluk ve en koyu tonların yanı sıra yeşil veya mavi tonları da dahil olmak üzere her ikisinde de değişiyordu.

Herkesin sivri kulakları ve keskin dişleri kadar tehlikeli hissettiren aynı imkansız güzelliği vardı.

Aslında öyleydi.

Özellikle de Şafak Fae'lerinde. Bildiğim kadarıyla, herhangi biri Cavendish'in arkasında olabilirdi. Doğru, güç ve nüfuz sahibi biri olması muhtemeldi, ama henüz oyuncuları tanımıyordum ve güçlü fae'leri sıradan piyonlardan nasıl ayırt edeceğimi bilmiyordum.

Bu yeni bir oyundu.

Hâlâ ölümcül ama Bastian'ın uyarıları dışında hiçbirini bilmediğim yeni parçalar ve yeni kurallarla.

"Bastian seni eğitmeme yardım etmemi istedi," dedi Rose, cam gibi kırılğan bir şeyden yapılması imkânsız görünen büyük, kavisli pencereleri olan dükkânlarla dolu geniş bir yola saptığımızda.

Yanıdaki çift uzun bıçaklara baktım. "Savaşmak için mi?"

Etrafına bakındı, sonra daha yakına eğildi. "Sihri kullanmak için."

Kullanmak mı? Uzun süre kullanmayı düşünmediğim için pek bir anlamı yok gibi görünüyordu. Elthea bir tedavi bulacağından emin olduğunu söylemişti. Parmaklar çapraz, bu yüzden bu randevuyu ayarlamıştı.

Yine de Rose'un "çoğunlukla" insan olma durumunu *biraz* kurcalamak için iyi bir bahaneydi. Eldivenlerimin manşetlerini çekiştirdim. "Sende de... benzer bir şey var mı?"

"Hayır, ama ben büyüsü olmayan bir insandım ve şimdi büyüm var ve onu kontrol etmeyi öğrendim. Bunun sana yardım edebileceğim anlamına gelebileceğini düşündü."

Bakışlarımla buluştuğunda kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım.

"Oh, ne olduğumu mu bilmek istiyorsun?" Kıkırdadı, sonra omuz silkti. "Faolán bir şekil değiştirici, başka bir forma geçebilen bir fae."

Yoldan geçen bir adam, Faolan'ın bok yediğini söylemiş gibi burnunu kırıştırdı. "Ve beni dönüştürmeyi başardı." Bana ön kolunu gösterdi.

Diş izleri çillerine karşı solgun görünüyordu. "Ben bir kurt adamım."

Yara izine baktım. "Yani... kurtadamlar gerçek mi?"

"Oh, evet. Çok gerçek." Sanki bunu kanıtlarmış gibi kolunu ters çevirerek başka bir dizi izi ortaya çıkardı.

Başka bir fae kaskatı kesildi ve aceleyle yolun karşısına geçti.

"Merak etmeyin," diye seslendi Rose , "güvendesiniz. Dolunay değil. Yoksa-bekle-o mu? Olamaz!" Sırtını kamburlaştırdı ve havayı pençeledi.

Adımın ortasında durdum. Yardım almam mı gerekiyordu? Tepeye baktım, saraya geri dönmenin yolunu bulabilir ve Faolán'ı getirebilirdim.

Ama... hayır. Gözleri korkudan kocaman değildi.

"Kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum, gidiyorum-" Uludu.

Fae dağıldı.

Dikkatleri üzerine çekmesinden duyduğum endişe ile insanları kendisinden uzak tuttuğu için onları zehirleme konusunda endişelenmeme gerek kalmamasından duyduğum rahatlama arasında gidip geldim.

Kolunu aşağı çekerek gözlerini devirdi. "Siktiğimin ikiyüzlüleri."

Onun performansına kaşlarımı kaldırdım. "Yani... Fae'ler kurtadamları sevmez mi?"

"Ya da şekil değiştiriciler. *Gerçi*," diye ekledi sokağı dolduran bir sesle, "ilk Gündüz Kralı da öyleydi. Belki hepiniz *sevgili* kahramanınızın bu yönünü unutmuşsunuzdur."

Kalan birkaç fae başlarını eğdi ve aceleyle yanlarından geçti. Biri dilini saklattı ve mırıldandı, "Tam da böyle *hayvanlardan* beklediğim şey."

Rose uzun bir nefes çekti. "Özür dilerim, gerçekten..." Dişlerini sıktı ve başını salladı. "Çoğu şekil değiştirici diğer fae'leri üzmemek için ne olduklarını gizli tutmaya çalışır. Ama ben onların canı cehenneme diyorum."

"Anlıyorum."

Kaşlarını çatarak ilerledi. "Bazıları bunun sadece isim takmak ve bir barda en son servis edilen kişi olmak olduğunu düşünüyor ama bazı köylerde hayvani bir şeyin kokusunu aldıkları anda size saldırıyorlar."

"Benden özür dilemene gerek yok." Koluna dokunmak istedim ama eldivenlerimin görüntüsü bana bunun neden riskli olabileceğini hatırlattı. Ellerimi birbirine kenetledim. "Biraz öfkenin arkasına sığınabilirim."

Doğruyu söylemek gerekirse, onu kıskanıyordum. Faolán'ın yanağını öpüşünden, ona "küçük çiçek" deyişine ve duygularını saklamayışına kadar onu kıskanıyordum.

"Teşekkürler." Bana diğerlerinden daha yumuşak bir gülümseme attı, sanki bu gülümseme daha derin bir yerden geliyordu. "Tenebris'i ne kadar sevsem de, fae'ler bazen çok saçma olabiliyor."

"Burada tartışma yok," diye mırıldandım.

Göz ucuyla bana beklediğimden daha bilgili olduğunu hissettiren bir bakış attı ama bir dükkânın önünde durup ağzını açtığında bu bir soru sormak için değildi. "İşte ilk kuyumcumuz."

OceanofPDF.com

KAT

T Tezgâhın arkasındaki Fae kolyeme bakarken burnunu kırıştırdı. "Hayır, ben değil."

Umut verici bir başlangıç değil.

Ama Bastian'ın odasının dışındaydım ve *bir şeyler yapıyordum*, bu yüzden onun ifadesi bile ruh halimi bozmadı.

"Kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Başını sallayıp bize iyi günler dilerken burnunu daha fazla kırıştırdı.

Ayrılıp yola koyulduğumuzda Rose bana "Merak etme," dedi, "Denenecek bir sürü kuyumcu var." Gözlerini genişletti. "Aslında *düzinelerce*."

Bir sonraki yer, Clio's, C'yi oluşturan bir ay ile benzer sonuçlar verdi. Ancak çıkarken tabelaya tekrar baktığımda fark ettim. Bunlar Dusk Court'tan insanlardı. UnCavendish'in kimin için çalıştığını bilmiyordum ama Bastian'ı öldürmeye çalıştığına göre, büyük olasılıkla Şafak'tan geliyorlardı.

"Belki de kolye Alacakaranlık'tan değil de Şafak'tan bir kuyumcudandı. Onun yerine onlara odaklanabilir miyiz?" Rose'a baktım, tamamen umursamazdı.

Kaşları çatıldı. "Eğer öyle düşünüyorsan. Bastian'ın bir Şafak kuyumcusundan kolye alması tuhaf görünüyor."

Yüzümdeki irkilmeyi zorlukla engelledim. "Bu... ondan değildi." "Oh."

Ona bakmaktan kaçınsam da ilgisinin yakınlığını hissedebiliyordum. Benim vermeyeceğim bir açıklama bekliyordu.

Yine de ilgisinin ağırlığı üzerimdeydi, özellikle de bu kadar arkadaşça davrandıktan sonra, bu yüzden ona hızlı bir gülümseme attım.

"Dawn'ın kuyumcularından bazılarına gidebiliriz - bir sonraki sokakta birkaç tane var. Ama sizi uyarıyorum, bizden daha fazla para isteyeceklerdir ve o kadar da misafirperver olmayacaklardır. Özellikle de bunun Bastian'ın hesabına gideceğini öğrendiklerinde."

"Ne?" Kaşlarım havaya kalktı. Aslında herhangi bir mücevher almayı planlamadığımdan, parasını ödemek aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Satın almak istediğiniz her şey halledildi. Derin bir kuyudan çektiğiniz için bundan en iyi şekilde yararlanmak isteyebilirsiniz." Kıkırdadı.

Bizi izleyen büyük bir grup fae'nin yanından geçerken kaşlarımı çattım ve kollarımı kendime daha sıkı sardım. Koyu renk kıyafetleri Alacakaranlık'tan olduklarını gösteriyordu ama yine de dikkatleri üzerimdeydi, güvensizdiler.

"Peki fiyat kim olduğunuza bağlı olarak değişiyor mu?"

"Daha fazlası... Dusk seni kendilerinden biri olarak görüyor - benimle de öyle. Dusk, Dusk'a göz kulak oluyor ve Dawn... şey, eğer yanıyor olsaydın görmezden gelebilirlerdi."

Bu görüntüyle alay ettim ve sırtışı genişledi. "Bu tamamen bir şaka değil, değil mi?"

Bu mu ". İki mahkemeli bir şehre hoş geldiniz."

" Şehrin görünümü gün batımı ve doğumu ile değişse de, çoğu Sokaklar bir ya da diğer avlunun egemenliği altındaydı. Yürüdüğümüz bu sokak, Dusk Court'un derin gün batımı renkleriyle süslenmiş takımyıldızları ve hilal ayları olan dükkan tabelalarıyla doluydu.

İki varoluş düzlemiyle bölünmüş bir saray. Gece ve gündüzle bölünmüş iki avlu. Ve öyle görünüyordu ki, bir şehir de bölünmüştü.

Yine de, Rose'un beni şımarık bir aristokrat olarak görmesine neden olsa bile bir görevim vardı. "Şey... Yine de bu küpelerin uyumlu olmasını istiyorum, yani..."

"Şafak Kuyumcusu o zaman." Omuz silkti ve beni bir sonraki yola götürdü.

Güneşler ve bulutlar, yumuşak pembe, mavi ve lavanta tonlarıyla birlikte ikonografiyi ele geçirdi. Değişim o kadar keskindi ki, daha önce fark etmediğime inanmadım.

Başka bakışlar da bizi takip etti ama burada gözler kısıldı. Çok az, neredeyse fark edilmeyecek kadar, ama bunu fark etmeme yetecek kadar. Konuşmalar durdu. Halk döndü.

İfademi nötr tutmak için mücadele ettim.

Kalbinizi asla açığa vurmayın. Buna etkilendiğimi görmelerine izin vermemek de dahildi.

Başka bir kuyumcuyu denedik. Bu kuyumcu içeri girdiğimizde bize sert bir gülümseme takındı ama Bastian'ın hesabından fazla para çekmek için büyük bir fırsat yakaladığından şüphelenmediği için gözleri parlıyordu. Ama kolyeyi sorduğumda başını salladı. "Daha önce hiç görmedim. Yine de ona uygun bir şey yapabilirim."

"Teşekkür ederim, ama aynı kişi tarafından yapılmasını istiyorum."

Sert gülümsemesi yerinde duruyordu ama gözlerinin etrafındaki deri sanki içten içe kızmış gibi gerilmişti.

Bize iyi günler dilemedi.

"Tüm dükkânları gezmek muhtemelen birkaç gün sürer." Biz çıkarken Rose ellerini iki yana açtı. "Ve yakında randevumuz var, bu yüzden..."

Sonraki sözlerini duymadım, çünkü sarı, yeşil ve kahverengi saçların arasında yolun sonundaki kumral bir parıltı gözüme çarptı. Uzun boylu, kıvrak, şehri iyi biliyormuş gibi ilerlerken sırtını bana dönmüştü. Lunden'de gördüğüm fae bu muydu? Yarıшта gördüğüm?

Hızımı artırarak o tarafa yöneldim ama yolumu bir kalabalık kesti. Üzerlerinden bakmaya çalıştım ama boyuma bakılırsa bu başarısız bir çabaydı.

Kör edici güneş ışığı saf, bembeyaz zırhın üzerinde parladı ve sokakta alçak bir uğultu yayıldı.

"Kral Muhafızı," diye mırıldandı Rose.

Ancak tilki renkli saçlara bir an daha bakmaktan vazgeçtiğimde herkesin neye, daha doğrusu *kime* baktığını fark ettim.

Altın yeşili yanardöner ipekler içinde, başında güneşten bir taçla kalabalığın arasında ilerleyen adam ancak Gündüz Kralı olabilirdi. Uzun, solgun saçları güneşi yakaladı ve yaldızlı uzunluklara dönüştü, o kadar güzeldi ki başka tarafa bakamadım.

"Şafak kraliyet ailesi bunu zaman zaman yapıyor," diye mırıldandı Rose, büyüyen kalabalığa karşı geride dururken. "Gelin ve 'küçük insanlarla' konuşun, hediyeler verin, kalpleri kazanın - bu tür şeyler."

Bir kadının elini sıktı, kadın konuşurken salladı ve yanındaki adam gülümsedi.

"Sanırım Gece Kraliçesi de gün batımından sonra aynı şeyi yapıyor."

"Ya da... asla. Saraydan ayrıldığını sanmıyorum - ya da en azından ben hiç görmedim."

Kral dikkatimi çekmiş gibi, paketlenmiş bir hediye adamın eline sıkıştırırken başını kaldırdı ve bakışlarımla karşılaştı.

Gözleri. *Gözleri.*

Sadece gök mavisi *değillerdi*, göz bebekleri olmayan parlak bir gökyüzü gibiydiler. Başını eğerek beni kısaca süzdü ve bu tarafa dönmeden önce kadına birkaç kelime söyledi.

Onun için bir yol açıldığında muhafızlar geri çekildi ve ben olduğum yerde kaldım.

Bir kral, lanet olası bir Fae kralı bana doğru yürüyordu. Güneşe rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Ne yazık ki, onunla kaçamadım.

Bunun yerine durdum ve bekledim, yanıt vermenin en güvenli yolunu bulmama yardımcı olacak her ayrıntıyı düşündüm. Başım belada mıydı? Yoksa sadece bir merak mı?

Ağzını çevreleyen ve kaşlarının arasında kalan hafif çizgiler, gülümsediği kadar sık kaşlarını çattığını da gösteriyordu ve Bastian ile Asher'dan daha yaşlı görünmesine neden oluyordu. Kırk yaşlarında gibi görünüyordu.

Ama bin yıl önce Veraset Savaşları'nda Gece Kraliçesi'yle müttefik olmuştu, tıpkı fae'lerle ilgili pek çok şey gibi, hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

Onun ötesinde, saçları yaz meşe yapraklarının renginde olan bir kadın arkasından baktı, tacı onunkinin daha küçük bir versiyonuydu. Karısı, Meredine. Bir kraliçe ama tahtı olmayan biri.

Başka bir adamla bakıştı ve bana doğru başını salladı. Altın sarısı saçları - gerçek altın sarısı, kralinki gibi soluk değil- ve güneşin doğuşunu tasvir eden tacı son derece yakışıklı bir yüzü çerçevesiyordu. Sırıtan dudakları ve gamzeli çenesinden kapüşonlu gözlerine kadar kıvrımlı hatlardan oluşmuş gibiydi. Bana kaşlarını kaldırdı ve sanki bir kralın huzurunda olduğumu hatırlatırcasına babası olması gereken kişiyi işaret etti.

Sanki unutabilmişim gibi.

"Kral Lucius." Önümüzde durduğunda Rose eğildi ve ben de hemen onu takip ettim. "Benim için bir onurdur."

Burnunu çekti ama onu görmezden gelerek sadece bana baktı. Ağzı, çekecek kadar güçlü olmadığım bir yay gibi yavaşça kıvrıldı. "Şehrime en yeni gelen bu değil mi? Ve ne kadar güzel olduğunu söyleyebilirim."

Bazı iltifatlar içimi ısıttı; bunlar onaydı, güvenlikti. Doğru bir şey yaptığımın işaretiydi.

Bu değil.

Yine de gülümsedim ve başımı eğdim. "Teşekkür ederim. Majesteleri çok nazıksınız."

"Sokaklarımı süslediğiniz için size yeterince teşekkür ediyorum."

"O halde Majestelerini memnun etmekten memnuniyet duyarım." Kulağa ne kadar samimi geldiğimi fark edince tüylerim diken diken oldu ama bir kralı memnun etmek güvenlik demekti, yani belki de tamamen yalan değildi.

Beni rahat edemeyeceği kadar uzun süre izledi. "Evet, bence Luminis'te iyi iş çıkaracaksın." Toplanan kalabalığa baktı ve ellerini iki yana açtı. "Ama işime devam etmeliyim; halkı olmadan kral bir hiçtir. Eğer bu gölgeden sıkılırsanız, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz." Başını eğerek bir adım geri çekildi. "Katherine."

Adım daha önce hiç bu kadar tehdit gibi gelmemişti.

Bir lokma bayat ekmek gibi boğazımı tıkadı ve Rose bizi Şifa Salonu'na doğru aceleyle götürmeden önce hoş gülümsememi korumak için mücadele etmek zorunda kaldım.

Parmaklarım tabancamın rahatlığı için hiç bu kadar kaşınmamıştı. Bastian'ın odasında kendimi kapana kısılmış ama aynı zamanda güvende hissediyordum.

Bu oyunun kurallarını bilmiyordum ama kilit parçalarından biriyle tanıştıktan sonra bir şeyden emindim.

Kraliyet ailesi tarafından *fark edilmek* güvenli değildi.

BASTIAN

"W 'Prenses iktidardayken' -dedikleri buydu." Tanık bakışlarımı tuttu, görünmeyen parıltıdan rahatsız olmadı.

Faolán ile bakiştık.

Prensesler yoktu. Artık yoktu. Dusk'ın kalan son varisinin kafasını kestiğimden beri.

Büyük kızı Prenses Nyx, ben doğmadan önce bir unseelie saldırısında ölmüş.

Parmaklarım kalemimin etrafında sıkılaştı. Hydra Ascendant'ı gerçek bir tehdit haline gelmeden durdurmak için bir sebep daha. Gece Kraliçesi'nin net bir varisi yoktu. Eğer ölürse, Asher gibi uzak akrabalarının etrafında hizipler oluşacak ve bu hizipler Ay Tahtı için bir yarışa girecekti.

Tam bir felaket.

Yükselenler'in şehirde faaliyet gösterdiğine dair söylentiler de öyle.

Önümüzdeki buruşuk kadın, erken saatlerde evinin dışında iki kişinin sesini duymuştu. Ani bir yağmurla onları patlattığında, kaçmışlardı. Ne yazık ki yaptığı hava büyü, bir kap kırmızı boya dışında tüm kanıtları da yok etmişti.

"Prenses iktidara geldiğinde bunların hepsi işe yarayacak." Başını salladı, gri kaşları sert bir şekilde çatılmıştı.

"Seni duyduk." İç çekişimi sesimden uzak tutmaya çalıştım.

"Hımm, ona tahtta iyi şanslar," diye mırıldandı Faolán.

Tanığın kaşları daha da çatıldı. Dürüst olmak gerekirse bu hoşuma gitmişti; bir sivilin benden korkmaması rahatlatıcıydı. "Ölü kadınlardan harika kraliçeler olmaz, değil mi Yılan?"

Yorumunu son derece eğlenceli bulmuş gibi bir gülümsemeyi sabitledim. Ama uzun zaman önce olmasına rağmen ellerimdeki kanı hissedebiliyordum. Kafasını taht odasına fırlatmak bana dramatik ve cüretkâr gelmişti.

Artık ne olduğunu biliyordum.

Küstah ve düşüncesiz.

Aynı durumla tekrar karşılaştım onu öldürmeyeceğimden değil. Ama bununla nasıl başa çıktığımın bazı yönlerini, eğer tekrar zamanım olsaydı değiştireirdim.

Şöminenin üzerindeki orrer usulca çınladı. Neredeyse toplantı zamanı gelmişti. Boğazımı temizledim ve doğruldum. "Başka bir şey var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Tüm duyduğum bu."

"Ve bunu bana getirdiğin için minnettarım." Ayağa kalktım ve kapıya doğru işaret ettim. "Eğer başka bir şey duyarsan-"

"Evet, seni ve *arkadaşlarını* nasıl bulacağımı biliyorum." Ofisime girdiğinden beri ilk kez Faolán'a baktı. Bir şeyleri kırmak istememe neden olan türden bir bakıştı bu. İnsanların şekil değiştiricilere çok sık verdiği bir bakış.

Bunun yerine kalemimi sıktım ve hem onu hem de Faolan'ı kapıdan dışarı çıkardım.

Bir sonraki görevimi o bile bilemezdi.

O gittikten sonra bana soru soran bir kaş çattı. "Prenses Nyx'in hayatta kalmış olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi? Cesedini kimse bulamadı."

"Üç ok ve köprüden düşmek mi? Sanırım çoktan gittiğini söylemek yanlış olmaz. Eğer bir mucize eseri hayatta kalabilseydi, şimdiye kadar çoktan dönmüş olurdu."

"Hmm. Doğru."

O gittikten ve kapı kilitlendikten sonra ofisimin uzak tarafına yaklaştım.

Oyma bir panelde gezegenler ve onları yutmakla tehdit eden Göksel Yılan, sevgili Tellurya Yılanı'nın kaybına öfkelenirken gösteriliyordu. Gezegenler ve yıldızlar arasında kıvrılan onun soluk bir yankısı, hepsinin onun bedeninden yapıldığını hatırlatıyordu. Keşke hatırlayabilseydi.

Başka bir panel onları *önceki* zamanda tasvir ediyordu. Ölümünden önceki zaman. Zamandan önceki zaman. Zifiri karanlıkta, çift yılanların dalgalı bedenleri evreni yaratmak için birbirine düğümlenmişti. Biri pullarını kaplayan karanlık yıldızlarla aydınlık, diğeri karanlık - her yönden onun tam tersi.

Karanlıktaki ışık. Aydınlıktaki karanlık.

Gizli bir kapının kenarları pullarının ve yıldızlarının arasında kayboldu, Faolan'ınki gibi keskin gözler için bile görünmez oldu.

Kara yılanın başını okşadım, etrafımdaki büyüü kullanarak aktivasyon kelimesini yüksek sesle söylemek zorunda kalmadım ve panel kayarak açıldı. Işıksız bir geçide girdiğimde arkamdan kapandı.

Karanlıkta göremesem bile, bu rotayı o kadar iyi biliyordum ki, gözlerim kapalı bile takip edebilirdim.

Yüzyıllar boyunca benim makamım hep bir önceki hükümdarın Gölgelerine aitti. Resmi olarak, iki hükümdar arasında süreklilik ve denge sağlamaya yardımcı olan bir konsey olan Toplantı'da sadece Braea'nın temsilcisiydim. Ama herkes benim bir casus ustası olduğumu biliyordu. Şafak'taki meslektaşımın kimliği bilinmiyordu ama diyarın iyiliği için bilgi paylaşmamız gerektiğinde bir uğrak noktamız vardı.

Bu işi yaptığım onca yıl boyunca boş kalmıştı.

Kendi gizli geçit ağları olup olmadığını merak ettim. Sarayın planlarında bana ait hiçbir kayıt yoktu, bu yüzden ne zaman ve kim tarafından inşa edildiklerini kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu. Ama paramı Tenebris'in ilk casus yöneticisinin sarayla aynı zamanda bunları tasarladığına yatırırdım. Beni odalarım, Braea'ya ve bugünkü hedefim de dahil olmak üzere çeşitli diğer stratejik yerlere götürerek çok sorunsuz bir şekilde entegre oldular.

İleride, karanlığın içinde bir kapı beni bekliyordu. Üçüncü parmağımdaki yüzüğü küçük bir girintiye bastırdım. Büyünün hafif tınısı kilidin açıldığını işaret ediyordu.

İçeri adım attığımda dünya değişti.

Gizli bir lodestone. Bildiğim kadarıyla tekti ve sarayı araştırıp zayıf noktalarını bulmaya çalışmışım. Bizim tarafın kilidi sadece casusbaşının yüzüğüyle açılabilirken muhafızlara gerek yoktu.

Öğleden sonra gökyüzü tepemizde açılmış, büyümüş avluyu ve kullanılmayan çeşmeyi güneş ışığıyla yıkıyordu. Burası Dawn'daki casusumla buluştuğum yerdi, böylece kimsenin bizi fark etmeyeceğinden emin olabilirdik. Bana bir sonraki buluşmadan söz etmişti; bu buluşmaya katılmayacak, *sadece gözlemleyecektim*.

Anahtarım üzerinde tersine mühendislik yapmışım ve onun için önümdeki Şafak'a açılan kapıyı açan bir anahtar yaptırmışım, ama sadece bu taraftan kilidi açık bırakırsam. Alacakaranlığa açılan kapı üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Onların yanına nadiren girdim, Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'nin orada bulunmasının ilişki için felaket olabileceğinin her zaman bilincindeydim

mahkemelerimiz arasında. Açıkçası, bunu bir savaş sebebi olarak görselerdi onları suçlamazdım.

Ama bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Caelus insan kraliçenin elini kazanmak için neredeyse hiç çaba göstermemişti ve Kral Lucius'la bu buluşma onun *gerçekte* neyin peşinde olduğunu kesinlikle açıklayacaktı. Kralın onu döndüğü gün çağırması önemli olmalıydı.

Örümcek ağı kaplı gözetleme delikleri ara sıra sağa sola açılıyordu ve ben Lucius'un çalışma odasına bakanı hedefledim. Burayı sadece daha resmi durumlarda kullanırdı - Caelus'u buraya kendi önemini hatırlatmak için çağırması olmalıydı.

Diğer tarafla mükemmel bir uyum sağlayan örgü kapağı kaldırarak içeri baktım. Kral çoktan içeri girmiş, masasında oturmuş, dudaklarını büzerek kâğıtları karıştırıyordu. Profilden bakınca biraz çökmüş olduğunu görebiliyordum; başındaki taç ve etrafını saran muhteşem zenginlikle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu bu rahat duruşu.

Geçitleri kim tasarladıysa bu gözetleme deliğini çok kullanmıştı çünkü duvarın içine taştan bir oturak yerleştirmişlerdi. Uzun zaman önce buraya bir minder yerleştirmiştim, bu yüzden ona yerleştim ve bekledim.

Hiç kimse casusluğun en önemli kısmının beklemek olduğundan bahsetmedi. Doğru zamanı. Birinin hata yapmasını. Hedefin size güvenmesini. Doğru bilginin önünüze gelmesini.

Çok bekledim.

Ama bugün fazla beklememe gerek kalmadı, çünkü Caelus tam zamanında geldi, kapıyı çaldı ve çan çalarken içeri girdi. Klasik Caelus-çok mükemmel. Çok sıkıcı.

Selam verdikten sonra kralın masasına bir dosya koydu.

"Hepsi orada, Majesteleri. Albion'da öğrendiğim her şey."

Kalbim sıkıştı. Lütfen, tanrılar, bana raporu tartışacaklarını ve buraya boşuna gelmediğimi söyleyin.

Lucius başını sallayarak dosyayı yaklaştırdı ve içindeki sayfaları karıştırdı.

Sessizlik Caelus ama yine de kovulmamıştı.

Lucius'un sessizliği kullanmasına sııttım. Güç gösterisi yapmak ve karşısındakini sırf kendi rahatsızlığını gidermek için gevezeliğe teşvik etmek için kullanılan eski bir teknik.

Caelus, "Sonuncusu ele geçirildikten sonra başka bir ara rapora güvenmedik," diye devam edince bu istenen etkiyi yarattı.

Şifreli mesaj. "Biz" derken onu ya da kız kardeşlerden birini kastediyor olmalıydı.

"Peki şu kısım nerede...? Ah, *işte*." Lucius öne doğru eğilerek elini sayfalarından birinin üzerinde gezdirdi, ben de ne yaptığını görebilmeyi dileyerek duvara yaslandım.

Bakışları kâğıdın üzerinde gezindi, uzun bir nefes verene kadar kaşları odaklanmıştı. "Doğru o zaman."

Dişlerimi sıktım. Doğru olan neydi? Gizlice dinlemek bir şeydi, ama kraldan bir rapor çalmak başka bir meseleydi. İmkânsız bir mesele.

"Evet, Majesteleri." Caelus başını eğdi. "Görünüşe göre Uyku'yu sona erdirmek mümkün."

Donup kaldım. Kraliçemi geceye, kralımı da gündüze bağlayan o büyüü uyku.

Eğer biri Uykuyu bozmayı başarırrsa, dengeyi de bozardı. Gece ve gündüz, kraliçe ve krala neyin onun neyin onun olduğuna dair net çizgiler veriyordu. Uykuya daldıklarında kontrolü bırakmaktan başka seçenekleri yoktu.

İkisinin de uyanık olduğu tek zaman güneş tutulmasıydı. Nadir görülen bir durumdu, gerçi yakında bir tane olacaktı. Bu nadir anlar, yüzyıllar sonra ilk kez bir araya gelmelerini sağladı - bu, her birinin uyurken krallığı idare etmek için diğerine nasıl güvendiklerini göstererek, toplanan saraylarının önünde birlikte görünmeleri için bir zamandı.

Hepsi bir gösteriydi elbette. İşin içine güven girmiyordu; gücü dikkatle dengeleyerek ip üzerinde yürümekten başka çareleri yoktu. Eğer kral barışı bozarsa, kraliçe gün batımında barışı yok edebilirdi ya da tam tersi.

Uyku onları ve mahkemelerini dizginleri ele almaya zorladı. Bu olmadan, her iki taraf da güç için yarışacak ve sonunda küçük çatışmalar tam ölçekli bir savaşa dönüşecekti.

"Tabii Majesteleri kutsal emaneti ele geçirebilirse."

Lucius rapordan başını kaldırmadı, avuçlarını birbirine bastırmış, parmak uçlarını dudaklarına değdiriyordu.

Daha fazla sessizlik, kalp atışlarıımın ağır sesi onu bozmaya çalışsa da.

Uykuyu bitir. Sikeyim. *Lanet* olsun.

"Ama..." Caelus ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı ve kaşlarını çatarak Lucius'a baktı. "Sırası gelmeden konuştuğum için beni bağışlayın ama iki mahkeme ve iki yöneticinin amacı denge değil mi?"

"Denge mi?" Lucius güldü ama bu gülüş eğlenmekten çok alaycıydı. "Dengeyi önemseydiğini mi sanıyorsun? Bunu kendi çıkarları için kullanmayacağını mı sanıyorsun?"

pençelerini geçirirse kendi sonunu mu getirecek? Caelus, buna inanıyorsan sen daha çocuksun."

Kraliçemden bahsediş şekli karşısında ellerimi sıktım.

İçini çekti ve henüz dünyadan kopmamış bir gence üzücü bir şey anlatıyormuş gibi başını salladı. "Sadece her iki taraf da buna sadık kaldığı sürece denge vardır ve bu kadın annesinin memesindeki bebekliğinden beri hiçbir şeye sadık kalmadı. Eğer biz bu şeyi güvence altına almazsak, o alacak."

Caelus'un boğazı düğümlendi. "Elbette, Majesteleri. Yani... planımız onu güvence altına almak, güvende tutmak."

"Rolünü iyi oynadın." Lucius yavaşça gülümsedi. "Ancak benim planım beni ilgilendirir."

Parmaklarının bir hareketiyle Caelus'u kovdu. Kapı tıkırdayarak kapanırken Lucius arkasına yaslandı, dişlerini göstererek geniş geniş gülümsedi.

O gülümsemenin ne anlama geldiğini biliyordum.

Planı bu kalıntıyı, her ne ise, sadece kendisi için kullanmaktı. Paylaşım olmayacaktı. Gece Kraliçesi hâlâ Uyku'ya tabi olacak ve Şafak'ın gücü kontrolsüzce yayılacaktı.

Benim için bir tehdit. Kraliçe için. Dusk'taki herkes için. Ve bu benim hatam olacaktı.

BASTIAN

T kulak misafiri olduğu toplantı kulaklarımda ağırlaşırken, ofisime geri döndüm ve duyduğum her şeyi bir rapor haline getirdim.

İşimi bitirdiğimde güneş batıyordu, ben de yürüyerek kahvaltı ederken onu bilgilendirmek için. Az önce duyduklarımı anlatmadım, bilgiyi işlemek ve doğrulamak için zamana ihtiyacım vardı. Bunun efsane ve mitten başka bir şey olmadığı ortaya çıkarsa onu endişelendirmenin bir anlamı yoktu.

Sonunda odalarımıza doğru dönebildim. Uyumam gerekiyordu. Ya da bir şeyleri kırmaya.

Hydra Ascendant yeterince sorun değilmiş gibi, şimdi de Dawn için endişelenmem gerekiyordu.

Belki de UnCavendish'in komplosuyla bağlantılıdır. Gerçi bilseydi Kat'ten notu almasını isterdi ve Kat de sorgulamasında bundan bahsetmemişti. Bana karşı dürüst olduğunu varsayıyorum.

Tek bir sarayda bile Alacakaranlık ve Şafak gibi farklı gruplar vardı. Cavendish bu söylentilere konu olan eser hakkında hiçbir şey bilmeyen biri için çalışmış olabilirdi.

Kat bana en başından beri güvenmiş olsaydı bilirdim. "Siktir."

Eğer kral uykudan kaçarsa...

Odamın kapısını açtım ve arkamdan çarparak kapattım. "Siktir!"

Oturma odasının kapısından ışık sızıyordu ve içeride Kat'i kanepeye kıvrılmış, gözleri fal taşı gibi açılmış halde buldum.

"Hâlâ ayakta ne yapıyorsun?" Normalde işten bu kadar geç dönerek onunla yalnız kalmaktan kaçınırdım.

Ses tonumdan irkildi, belki biraz sertti ama kaslarım başka türlü konuşamayacak kadar gergindi.

Kaşlarını kaldırarak bir kitap salladı. "Saatin kaç olduğunu fark etmemiştim. Bu bir sorun mu?"

Yatak odama doğru giderken kısık bir ses çıkardım.

Artık kütüphaneye erişimi vardı. İsteddiği her şeyi okuyabilirdi. Bu iyiydi.

Yine de kapıya yaklaştıkça çenem daha da sıkılaştı. Kolu kavrayarak nefesimi dışarı verdim. "O lanet notu bana öylece geri veremezdin, değil mi?"

Gizli avludan dönerken yol boyunca içimi kemirmişti. Beni soyduğu gece Riverton Sarayı'ndan ayrılma riskini göze aldığım, kehanetimde saklı olan mesaj, Uyku'yu iyileştirecek bu şey hakkında bir şeyler içeriyor olmalıydı.

Dişlerimi gıcırdatarak başımı salladım. "Onu yakarak hepimizi mahvetmiş olabilirsin." Ve almasına izin verdiğim ve daha önce geri almadığım için bu benim hatam olacaktı. Onu kehaneti geri vermesi için kandırabileceğimden o kadar emindim ki

-Ve yaptım. Ama yeterince çabuk değil.

Şimdi bile, döndüğümde onun gözlerini üzerimde bulduğumda, yeşil o kadar zengindi ki rengini buradan seçebiliyordum, onun için bir aptaldım.

Lanet bir aptal.

"I..." Başını salladı, göz kapakları titriyordu. "Ben ."

Yalan söylemişti.

Midem bulandı. "Yani ona sen verdin." Tabii ki o verdi. Onun için çalışıyordu.

Bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü. UnCavendish tahmin ettiğimden daha fazla bilgiye sahip olabilirdi. Onu sorgulamak için hayatta tutmalıydım.

Ama Kat ölürken onun başında dikildiğini görmek... Delilik beni ele geçirmişti.

Ve bu yüzden, beni baştan çıkarmak ve casusluk yapmak için gönderilen güzel bir kadın yüzünden, kraliçemi ve sarayımı -tüm ülkemi- hayal kırıklığına uğratma riskini aldım.

"Sanırım ona diğer benliğimden de bahsetmişsinizdir."

Bunu raporuna yazmamıştı ama insanlar yalan söyleyemez miydi? Ona inanmaya o kadar hazırdım ki, sorgusunda verdiği cevapları sorgulamamıştım.

Kimden bahsettiğimi birden anlamış gibi sertleşerek ayağa kalktı ve kitabı kanepenin üzerine fırlattı. "Hayır ve ayrıca hayır." Narin burun delikleri alevlendi ve gözleri ışığı yakalayan değerli taşlar gibi parladı. "Sarayımı güvende tutacağın konusunda sana güvenmemiş olabilirim ama kehanetini açtığımda Cavendish'e de güvenmediğimi anladım."

Çenesi bir o yana bir bu yana dönüyordu ve kalbimin sert çarpışı beni susturuyordu. Konuşmak ya da hareket etmek için kendime güvenmiyordum - patlayabilir ve gerçekten pişman olduğum bir şey söyleyebilirdim. Notu UnCavendish'e vermemiş olsa bile, o... ben... hepimizin sonunu *getirebilirdik*.

"O şeyi çok istiyorsun. *İyi o zaman*." Yanımdan geçip kapıyı açtı.

Kendimi yeniden kontrol edebilmek için uzun nefesler aldım. Odasında çıkardığı gürültü ve patırtılar koridor boyunca yankılandı.

Lunden'de dikkatimi çok fazla dağıtmıştı. Dawn delegasyonuna daha fazla dikkat etmem gerekirken, kendime bunun iş olduğunu söyleyerek ona odaklanmışım.

Koridora doğru tepinerek geldi ve kapı aralığında durdu, ağzı bir karış açıktı. "Seni gözetlemiş olabilirim Bastian, ama sana söyledim, bu benim için gerçek oldu. Fikrimi değiştirdim." Bir an için sesi titredi. "Bu yüzden seni korudum." Orrerimi bana doğru itti.

Teniyle temasım beni sarstı, büyümüz önce yakıcı sonra tatlıydı.

Bir tepki vermemek için nefesimi tuttum ama bakışlarımı onun içinden geçen ürpertiden ayıramadım.

Hoşuna gitmiş gibi görünmek yerine gözlerini kapattı ve kaşlarını çattı, sanki elinden gelse büyüü vücudundan yakıp çıkaracakmış gibi. Acıdan sonra bunun benim için olduğu gibi onun için de zevkli bir duygu olduğunu biliyordum - gözbebeklerinin büyüdüğünü, teninin kızardığını görmüştüm.

Ama bu gece sanki panzehir değil de zehir *benmişim*.

"Ben her zaman sana ait olanı, kişisel olanı sakladım." Muhtemelen ellerimizin hâlâ sarmaş dolaş olduğundan habersiz, bana dik dik baktı ama çenesi titriyordu. "İkinci benliğinden kimseye bahsetmedim, tıpkı kâbuslarından kimseye bahsetmediğim gibi."

Sözleri hazırlıklı olmadığım bir dizi yumruk gibiydi. Benim hakkımda benim gerçekten takdir ettiğimden daha fazla şey biliyordu, ve ne zaman o onu okudu

unCavendish ile yaptığı konuşmalarda bunlardan hiç bahsetmemişti - önemli bir şeyden değil.

Omuzlarım çökerken içimdeki sert kenarlar eridi.

Notu almış olabilirdi ama bu onun olduğu kadar benim de hatamdı. Doğrusu, kendime ona olabileceğimden yüz kat daha fazla kızgındım.

Elini çekmeden önce bir itme hareketi yaptı.

Sadece yarısı kapalı olan gözlüğüme göz kırptım. Buruşuk bir kağıt parçası düştü.

Not.

Benim sırlarımla birlikte onu da saklamıştı. Tabii ki sakladı.

"Kahretsin. Kat, ben-"

Ama kafamı kaldırdığımda gitmişti.

OceanofPDF.com

KAT

Y Dün iki kat kötü geçti. Elthea'yla ilk randevum, ateşimi ölçmek, kalp atışlarımı dinlemek gibi bir kontrolden başka bir şey değildi. Tedavi yoktu.

Sonra... Dün gece her ne halt olduysa.

Bastian beni gerçekten o kadar az düşünüyordu ki, sırlarını UnCavendish'e verdiğime inanıyordu.

Kuyumcuları dolaşarak geçireceğim başka bir gün için hazırlanırken benimle konuşma şeklini düşündüm. Öğle yemeği için buraya dönecektik, panzehirim için Bastian'ı görmem gerekecekti ama bunun dışında ondan uzak durabilirdim. Buna gülümseyip yıldız şeklindeki tıraşımı saçıma geçirirken süit'in kapısı çalındı.

Riverton Sarayı'nda Bastian'ın dairesine girmeme engel olan aynı suratsız muhafız Urien, elinde bir sandıkla çıkageldi - *benim* sandığım. Albion'dan buraya nasıl gelmişti?

"Üzerinde bir mühür var," dedi onu yere bırakırken. "Sadece sahibi tarafından açılabilir. Kimse açmadı." Başını sallayarak, aynı kabalıkla dışarı çıktı.

Kapağa dokunduğumda parmak uçlarımın altında sihir mırıldandı ve kolayca açıldı. Eşyalarımın üzerinde *Katherine*'in el yazısıyla yazılmış, gözlerimi yaşartan bir not duruyordu.

"Ella!" Mührü yırttım ve mektubu okumak için kanepenin koluna tünedim.

(p beac /cienb,

/Nasıl çıkış yapacağınızı , değil mi?! Locbs, beni neredeyse hiç tanımıyorsun. Kinblp bon't bo that again.

Ashec bana "Cavenbush" ile ne yapacağımı söyledi. Hasta hissediyorum /oc pou anb /oc mpsel/. Ama çok fazla heceyle yazmamalıyım, sadece içine girer diye. Ashec bana bu sandığı başka kimsenin açamayacağını söylüyor, ama mantığıma ne kadar güvendiğimden emin değilim.

(Bir kabile olarak, Peccp kendi içine kapanır. **Ben** kazandım. Faiclp suce pou can pictuce mp expcession cight now!)

Anpwap, uzun bir süre huccup oluyorum, bu yüzden bu bir koleksiyon olabilir. Eşyaları topladım, böylece başka birinin onları karıştırmasına gerek kalmadı. Ne olur ne olmaz diye tüm kıyafetleri (pes, dil de) dahil ettim...

(Şu anda masum bir gece geçiriyorum, haberiniz olsun).

Bunu aldığımda, çok iyi olacağından eminim. Umarım El/hame'in tüm hayatlarına katılmaktan zevk alırsın.

*Ama en , size dünyanın en büyük kucaklamasını
yapmak istiyorum. Tenebcis-Luminis'te sallanırken
beni unutma!*

*Tüm mp aşk,
Ella
X*

Sonunda gözlerim doldu. Onun düşünceliliği ve sarılma özlemi yüzünden. Bunun yerine notu göğsüme bastırmak ve onu unutabileceğime dair saçma fikre gülmek zorunda kaldım.

Sandığı karıştırdığımda tüm giysilerimi, mücevherlerimi, tabancamı ve en altta yatağımın altında sakladığım kutuyu buldum. Hala kilitliydi, anahtarlar sandığın astarındaki bir cebe sokulmuştu.

Mektubun verdiği cesaretle yıkandım. Banyodan çıktığımda vazoda bir buket sarı gül buldum. Birkaç günde bir, yeni bir buket ortaya çıkıyordu. Bugüne kadar hep temiz, bembeyaz olmuşlardı. Bu renk cümbüşü hoşuma gitmişti ve mücevher dükkanlarını dolaşarak geçireceğim bir başka güne hazırlanmak üzere giyinirken onlara bakıp gülümsemeden edemedim.

Bugün UnCavendish hakkında biraz bilgi edinecektim. Kendim için değilse bile, Ella için.

AMA GÜL'ÜN BAŞKA FİKİRLERİ VARDI-Önce başka bir yere uğramamız gerekiyordu.

"Kusura bakmayın. Uzun sürmez." Beni dar bir yola götürürken yüzünü buruşturdu. "Bastian seni daha önce götürmediğim için sinirlendi."

Ona bir bakış attığımda, planımın bu şekilde kesintiye uğramasından duyduğum hayal kırıklığını gizlemeyi neredeyse unutuyordum. "Ona kolyeden bahsettin mi?"

"Hayır." Ağzı buruştu. "O sormadı, ben de gönüllü olarak bilgi vermedim."

Söylemeden bıraktığı şeyi kaçırmadım. Bir şey söylememek ve açıkça yalan söylemek iki farklı şeydi. Rose için ikisi arasında bir çizgi vardı.

Ama sırrımı işvereni ve arkadaşı Bastian'dan saklamıştı.

Belki de benim için yalan söylemesini bekleyemesem bile ona güvenebilirdim. Ella'nın mektubu, güvenecek birine sahip olmanın ne kadar iyi bir his olduğunu hatırlattı.

Şehrin yüksek mermer kulelerinden birine ulaştığımızda "İşte geldik," diye duyurdu. Beni içeri götürdü.

Kapalı bir giriş holü yerine, kule çatıya kadar oyuktu ve dükkanlar dış duvarları kucaklıyordu. Her katta sahanlıklar vardı ve küçük bir çocuk birkaç kat yukarıdaki korkulukların arasından aşağıya bakıyordu.

Çiçek ve kuru otlardan oluşan çelenkler, toz zerreciklerini aydınlatan ışık huzmeleriyle birlikte mekânı boydan boya kaplıyordu. Ella'nın karışımlarından biri gibi çiçeksi ve misk gibi rahatlatıcı bir kokusu vardı.

Keşke burada olsaydı diye içim acıyordu. Ona anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki. Yatağımın başucunda ona yazdığım uzun mu uzun bir mektup duruyordu ve gördüğüm her şeyi anlatmayı henüz yarılamıştım.

"Hadi," diye seslendi Rose, merdiveni yarılamıştı bile.

Büyüyü tutarak onun peşinden koştum. *Sessiz. Küçük. İçeride.*

Sahanlıktaki üç kapı, aynı derecede zarif tabelaları olan şık dükkânlara açılıyordu. Bir parfümcü. Bir deri işçisi. Bir terzi.

"Şehirdeki en iyisi değil," diye fısıldadı Rose yanından geçerken. "Seni daha sonra ona götüreceğim, böylece kraliçenin balosu için bir şeyler alabilirsin."

Balo benim şerefime. Çekeceği ilgiden dolayı yüzümü buruştursam mı yoksa Cavendish olmayan bir şeylere dalma fırsatını dört gözle mi beklesem bilemedim.

Ama şimdi, nefes nefese kalmış bir halde bizi birbiri ardına merdivenlerden çıkaran Rose'un uzun adımlarına zar zor ayak uydurarak oflayıp pufluyordum.

"İşte geldik." Parlak gülümsemesiyle beni, tabelasında şaha kalkmış bir geyik olan bir mağazaya götürdü. Altından geçmeden önce bir kez daha baktım, tarzında tanıdık gelen bir şeyler vardı.

İçeride, çeşitli standlarda her şekil ve boyutta yaylar duruyordu. Uzun ve kısa. Kavisli. Koyu renkli ahşaptan, kemik olabilecek kadar soluk bir malzemeye kadar. Hatta bir tanesi gümüşü bir metalden yapılmış gibi görünüyordu.

Kıvrımlı dış duvar boyunca düzinelerce, hatta belki de yüzlerce ok ve gökkuşağı renklerinde yivler asılıydı. Hava sihirle uğulduyor, keten tohumu ve sedir ağacı kokusu taşıyordu.

"Bastian kendi yayına ihtiyacın olduğunu söyledi," dedi beni soluk gri saçlı küçük bir fae'nin beklediği tezgâha doğru yönlendirirken.

"O zaman doğru yere geldin," diye ekledi fae ellerini açarak. Onun Alacakaranlık'a mı yoksa Şafak'a mı ait olduğunu merak edebilirdim ama şimdi bakışlarımla buluştu ve gözleri...

Siyah ve yavrusuz, yıldızlı ışıklarla delinmiş. O Dusk olmalıydı.

Rose sırttı ve dükkânın etrafını işaret etti. "Onlar Elfhame'deki en iyi okçular."

Fae'nin sakın ifadesi Rose'a kısa bir gülümsemeye dönüştüğünde, *onun* yerine *onlar* doğrulandı. Bu bir ödül gibi geldi ve kendimi ödülün sahibi olmayı buldum. "Şimdi, bakalım..." Bana bakarak tezgâhın arkasından çıktılar ve bir mezura çıkardılar. Ucunu ayak parmaklarının altından geçirerek açtılar ve boyumu ölçtüler. Ardından kol açıklığımı ölçtüler ve ne kadar güçlü olduğumu sordular.

Bakışlarını uzaklara çevirerek bir rafa doğru koşuşturdular. " nasıl?"

"Bir insan için iyi mi?"

Rose boğazını temizledi. "Bastian etkilendi, yani mükemmel. Fae'ler arasında bile." Sorgulayan bakışlarım karşısında omuz silkti. "O abartan biri değildir."

İçimde bir sıcaklık yayıldı.

"Bunu dene." Raftan dönmeden, okçu bana antrenman sahasında kullandığımdan biraz daha uzun bir recurve yay uzattı. "Sadece çek."

İtaat ettim ve o yıldızlı bakışlarını üzerimde gezdirdiler. "Mmm." Başlarını sallayarak geri aldılar. "Bende tam aradığım şey var." Elllerinde derin, pas rengi bir ağaçtan, belki de porsuk ağacından yapılmış daha kısa bir yayla raftan döndüler. "Bu senin yayın."

"Önce benim çizmemi istemiyor musun?"

"İstersen yapabilirsin." Omuz silkti, ağzının kenarından belli belirsiz bir sırıtma geçti. "Ama ben bunu uzun yapıyorum. Bunun senin için olduğunu biliyorum." İki elleriyle tuttular.

Silah seçimi konusunda pek bilimsel bir yol gibi görünmüyordu. Ama parmaklarım yayın etrafına kapandığında, sanki büyüsü uyanmış ve bana ulaşmış gibi ellerimde derin bir uğultu yankılandı.

Bowyer kaşlarını kaldırdı ve bana daha önce Rose'a verdikleri gülümsemenin aynısını verdiler. "Gördün mü?"

Uğultu sıcak ve doğru hissettirdi, onay gibi. Deneysel bir çekiş yaptım. Kolayca tam uzandı ama çok kolay değil. Alıştırma bahçesindeki yaydan biraz daha az geri bildirim verdi. Bunu uzun süre kullanabilirdim.

Yorulmadan önce. Rezonansı beni aşıladı, daha uzun durmamı ve bir şekilde daha dolgun hissetmemi sağladı.

"Ben... Ben biliyorum."

"Sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi!" Kıkırdadılar ve özür dileme girişimimi ellerinin tersiyle ittiler. "Bu uzun zamandır burada doğru kişiyi bekliyor. Çoğumuz için çok kısa, anlıyor musun?"

Doğru, onlar gördüğüm en kısa fae'lerdi, benden belki bir santim daha uzun duruyorlardı.

"Ben sadece yarı doğmuşum - babam insandı. Ama okçu değilim. İronik bir şekilde." Sırttıklarında dişleri Bastian'ın ya da Rose'unki kadar keskin değildi. "Bu odun, yıldırım çarptığında Büyük Porsuk'tan geldi. Elimde çalışabileceğim sınırlı bir miktar vardı, dolayısıyla boyutu da bu kadar. Ama bir gün elime geçeceğini biliyordum ve işte buradasınız."

Gözleri zevkle parlıyordu, sanki uzun zamandır kafalarını kurcalayan zor bir bulmacayı çözmüş gibiydiler.

Rose kaşlarını kaldırarak yaya baktı. "Ve böyle kutsal bir odunu bir insana satmaktan çekinmiyorsun öyle mi?"

Bowyer homurdandı. "Onu seçti. Tam olarak istediği yere gidiyor."

Büyük Porsuk mu?

Rose'a sorgulayan bir bakış attım ama o başını salladı. "Sana sonra gösteririm."

Yaycı, sessizlik için peçeli baykuş tüyleriyle kaplı okları seçmeme yardım etti. "Yayı uzun yaydan biraz daha gürültülü yapıyor ama senin için bir büyü ekleyeceğim, mezar kadar sessiz kalmasını sağlayacak."

Belirli bir yere dokunarak *ve asgal* diyerek taşıma için ipi nasıl gevşeteceğimi gösterdiler.

Onlar yayı ve birkaç düzine oku paketleyip Rose'un kendisi için yeni oklar seçmesine yardım ederken, ben de tezgahı oluşturan cam kaplı dolaplar arasında dolaştım. Yayların yanı sıra tabancalar da yapıyorlardı ve benimkine uyan küçük bir bot tabancası buldum -küçük kardeşi. Saklaması kolay olacağı için onu da siparişime ekledim.

Kapının üzerindeki tabela gibi popoyu süsleyen altın geyiği işaret ettim. Tanıdık gelmesine şaşmamalı. "Bu, Fae'lerin tabancalarında kullandıkları yaygın bir sembol mü?"

"Bu *benim* yapımcımın işareti." Tezgâhın arkasında bir yaya vurdular. Kabzasını bir geyik süslüyordu ve arkamdaki rafı taradığımda daha fazla geyik gördüm - bazıları uca yakın pirinçten, ipi tutan boynuzlar

Diğerleri kabzada ya da yayın kollarını süslüyordu. "Bunu tanıdınız, değil mi?"

"O tabancanın tam boy versiyonu bende de var. Birkaç kez beni hayatta tuttu."

"Ah, evet." Dolabı açtılar ve bot tabancasını gösterdiler. "Aynı zamanda ortağını da yapmıştım ama bir tüccar ikisini ayırıp sınırın güneyindeki zengin bir müşterisine götürmekte ısrar etti. Temperlenmiş çelik geyikli bir kardeş parça da vardı."

Bir kahkaha attım ve tabancayı tarttım. "O zengin müşteri benim babamdı ve ikinci tabanca da kız kardeşime gitti. Onları kimin yaptığını hep merak etmişimdir. Artık biliyorum." Sıcaklık göğsümü doldurdu.

Belki bu yüzden, belki de artık silahlarım olduğu için, ama kuleden çıkıp gün ışığına adım attığımızda, şehir biraz daha az tehlikeli ve bir süreliğine de olsa evim diyebileceğim bir yer gibi geldi.

OceanofPDF.com

KAT

A ir sonraki dükkânda, Dawn'dan gelen ince bir adam bizi hiç sevindirmedi ama ondan sonraki dükkânda, kuyumcuya kolyeyi gösterdiğimizde, gözleri bir parça genişledi. *Tanıma.*

"Ben yapmadım." Başını salladı ve bir dolaptaki yüzükleri yeniden düzenlemeye başladı.

Doğru, buradaki diğer mücevherlerin hiçbiri inci çiçeği kolyesine benzemiyordu ve doğrudan yalan söyleyemezdi. Ama daha fazlasını bildiğine dair hayatım üzerine bahse girerim.

"Kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?" İçim yansa da, önemsiz bir gibi sıradan bir şekilde konuşmaya devam ettim.

"Size yardım edemem."

"Gerçekten mi? Çünkü bu çok garip bir şey... ama bu kolyeyi ilk gördüğünde, onu tanıyormuşsun gibi geldi." Başımı eğerek tatlı tatlı gülümsedim.

Yanımda Rose doğruldu ve bu tarafa doğru baktığını hissettim.

Fae kaşlarını birbirine yaklaştırdı, yüzüklerle uğraşmaktan başını kaldırdığında ifadesi sertleşti. "Size yardım edemem. Lütfen gidin."

Bir an için gözlerini tuttum. Ama Bastian'ın gücünün gün geçtikçe azaldığı uyarısı aklıma geldi. Eğer kuyumcu Alacakaranlık'tansa, bana yardım edebilirdi. Eğer gece vakti ise Rose ona cevap vermesini emredebilirdi ama

Bastian'ın çalışanı olarak ne kadar sözünün geçtiğinden emin değildim.

Bastian'a işimden bahsetmem söz konusu bile olamazdı. Dün gece bana güvenmediğini açıkça göstermiş ve güvenilmez olduğunu kanıtlamıştı. UnCavendish'in peşinde olduğumu öğrenirse, bunun güvenli olmadığını söyler ve Rose'un buna bir son vermesini sağlardı.

İçimi çekerek arkamı döndüm, Rose'un omuzları çökerken rahatladığı her halinden belliydi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı dışarı çıkarken. "Bu senin için Dawn."

Bu muydu? Yoksa kuyumcunun yapıcıyı saklamak ve UnCavendish'in ustasına giden izleri takip etmemi engellemek için bir nedeni mi vardı?

Caddeye döndük ve bir solukta, birine çarpmama bir adım kala durdum. İçimdeki zehri kaptım ve onu bastırmak için elimden geleni yaptım. *Küçük. Küçük kal.*

"Katherine!" Saçları güneş ışığında parıldayan Caelus beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi gülümsüyordu.

O zaman ve şimdi çarpışırken boğazım garip bir şey yaptı ve bir an için konuşamadım. "Lord Caelus. Hâlâ Lunden'de olduğunuzu sanıyordum."

"Daha yeni döndüm. Ama anlaşılan yokluğumda beni unutmuşsun. Beni adımla çağırman konusunda sana ne demiştin?"

"Ah, evet." Şaşkınlığımdan resmiyete kaymıştım. "Özür dilerim, *Caelus*." "Çok daha iyi." Gülümsedi ve Rose'a hızlı bir bakış fırlattı.

Boğazını temizleyerek döndü ve az önce çıktığımız dükkânın vitrinine bakmakla meşgul oldu.

Daha yakına eğildi ve daha sessiz bir şekilde devam etti, "Umarım eşyalarınız size sağ salim ulaşmıştır."

"Nasıl yaptın...?"

"Onları buraya kim getirdi sanıyorsun? Asher ve arkadaşın Ella, sandığı paketleyip kilitledikleri sürece bunu kabul ettiler."

Asher henüz şehre dönmemişti, bu yüzden sihirli bir şekilde taşındığını varsaydım. "O halde, *teşekkür ederim*."

"Oh, hayır." Caelus minnettarlığımı engellemek istercesine elini kaldırdı. Bakışları başka yöne kayarken ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Bunu özür dilemek için yaptım. Sen gittikten sonra amcanı öğrendim. Çok özür dilerim, Katherine. Odama gelmenin kabul ettiğin bir şey olduğuna inanmıştım. Asla yapmazdım..."

Cümlesinin geri kalanı kulaklarımdaki uğultunun ötesinde kayboldu. Parmaklarımı sıktım ve Rufus Amca'nın görüntüsünü, elinin boğazımdaki hissini uzaklaştırdım.

Burada ve şimdi olan şeyler. Ilık güneş ışığı. Tatlı, tarçın ve topuzla baharatlanmış fırın kokusu. Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, eldivenler susturuyor.

O geceyi sadece kelimelerle düşünebilirdim. Yeniden yaşamak zorunda değildim.

Rufus Amca beni Riverton Sarayı'nın koridorlarında sürüklediğinde, Caelus ona kendi isteğimle gittiğime inanmıştı. O gecenin ortaya çıkardığı anılar yüzünden rotamdan o kadar sapmışım ki, onun bu olaydaki rolünü bir an bile düşünmemiştim.

Şehir yeni tehditler barındırorsa da en azından amcamdan kurtulmuştum.

Yeniden odaklanıp Caelus'a hızlı bir gülümseme fırlattım. "Özrün ve açıklaman için minnettarım. Amcam... kararlı bir adamdır. Sizin iyiliğinizi kazanmak için yalan söylemesine şaşırmadım." En azından bunu yapardı.

"Hissediyorum..." Başını iki yana salladı. "Şey, senin düşündüğün kadar kötü değil. Bana Marwood'un haberdar olduğunu ve bu yüzden katılamadığını söyledi. Seni partide onunla birlikte gördüğümde, teklifim ikinizi ayırmaya çalışmadığımı göstermek için bir zeytin dalı olacaktı."

Fae ilişkilerinin garip işleyişi başımı döndürdü. Sanki Bastian'ın parmaklarında akıllara durgunluk veren bir doruğa ulaştığımı görmüş gibi tenim de yanıyordu.

Dizlerini birleştir, sen bir fahişe değilsin. Kelimeler zihnimde fısıldadı, babamın ve amcamın sesleri grotesk bir koroya katıldı.

Yutkundum ve acı bir gülümsemeye geçiştim. "Bunun için endişelenmenize gerek yok, biz kendimiz yeterince iyi idare ettik."

Bir kaşını kaldırdı. "Artık onunla birlikte değil misin?"

Kendimi konuşmaya zorlayamadım ve bunun yerine başımı hafifçe salladım.

"Çok yazık." Sesinin tonu hayal kırıklığına uğramış gibi değildi.

"Fae'lerin yalan söyleyemediğini sanıyordum."

"Onu kastetmiştim." Beni içine çekerken gülümsemesi yumuşadı. "Ve belki de senin için. Ama umarım benim için değildir." Başını hafifçe eğdi, cevap vermemeyi seçtiğim bir soru vardı.

Belki de ona Robin'den bahsetmeliydim, onu korkutmalıydim. Ama Bastian'ın kimseye bir şey söylememem konusundaki uyarıları kafamın içinde çınlıyordu.

"O kolyeyi hep sevmişimdir." Ancak bakışları kolyeye odaklandığında kolyeyi çekiştirdiğimi fark ettim.

Belki yapımcısını bulmama yardım etmesini sağlayabilirim. Tarzını tanıyabilir ve beni doğru yöne yönlendirebilir. Beni sormasını sağlayabilirsem, Şafak kuyumcularının onunla konuşma olasılığı artacaktı. Benden hâlâ etkilendiği açıktı ve ben de bunu kendi avantajıma kullanmaktan çekinmiyordum.

Kadınların silahları. Elimizden geleni yapmak zorundaydık.

Eldivenli parmak uçlarımla köprük kemiğimi okşamasına izin vererek yarım bir gülümseme verdim. "Ben de hoşlandığın kişinin *ben* olduğumu sanıyordum."

Gök mavisi gözleri hareketi takip etti, göz bebekleri büyüdü. "Seni bunu giyerken görmeden önce bile hoşuma gitmişti."

Tepkimi güçlkle kontrol ederek uzun bir nefes aldım. UnCavendish onu bana vermeden önce görmüştü. Dönüşen'in arkasında *o mu vardı?* Ama hayır, eğer durum böyle olsaydı, ağzından çıkarmak konusunda daha dikkatli olurdu.

Yine de çok belli etmeden nasıl dürtebilirim? Kirpiklerimin altından ona çapkın bir bakış atarak oyalandım.

"Mücevher mi arıyorsunuz?" Arkamda bir erkek sesi, yumuşak ve kendinden emin.

Caelus'un gözleri büyüdü ve başını eğerek bir adım geri çekildi.

Döndüğümde anlamıştım.

Prens Cyrus, dişleri bembeyaz, altın sarısı saçları yüzüne mükemmel bir şekilde dökülmüş bir halde yanımdaki yere oturdu. "Ama böyle güzel bir hanımın daha fazla süslenmeye ihtiyacı yok."

Caelus kısa bir veda mırıldandı ve kolyeyi sorma fırsatını kaçırdığım için kalbim sıkıştı.

Ama bir prens duruyordu, ben de eğildim. "Ekselansları."

"Hayır, burada öyle şeyler yapmayız, Katherine." Burnunu kırıttı. "Bana daha resmi bir şekilde takdim edilseydin belki, ama biz sizin insanların gibi görgü kurallarına pek bağlı değiliz." Gözleri yarı kapalı, bakışlarını kuyumcunun vitrinine dikti. "Alışveriş mi yapıyorsunuz?"

"Balo için yeni bir şey istedim." Omuz silkip yalan söylemek kolaydı - ismim babasından geldiği gibi bir tehdit gibi hissettirmiyordu. Bastian'ın benimle geldiğine dair söylentilerden ya da kraldan kim olduğumu biliyor olması mantıklıydı.

"Ah, ama alçakgönüllü davranıyorsun." Kıkırdadı. "Bu *herhangi* bir balo değil, sen onur konuğusun."

Gülümsememin ardında dişlerim gıcırdıyordu. "Majesteleri bana büyük bir iltifatta bulundu. Bunu hak etmediğime eminim."

"Eminim çok etkileyici bir şey yapmış olmalısınız."

Rose bana anlamlı bir bakış attı. "Randevumuz var."

"Böylesine güzel iki hanımın benim yüzümden geç kalmasına izin veremem." Prens göğsünü sıktı. "Bu 'randevu' her neyse, size eşlik etmeme izin vermelisiniz."

"Uzak değil, gerek yok-"

"Israr ediyorum." Bir an için rahat gülümsemesi sertleşti, ama o kadar çabuk kayboldu ki, görüp görmediğimi sorguladım. Eliyle sokağı işaret etti ve Rose'la benim onun yanına düşmekten başka şansımız yoktu. Biraz daha yaklaştı ve bir kaşını kaldırdı. "Ne de olsa bu bana günün kadınıyla dans etme firsatı verecek."

"Bir... dans mı?" şunu demek istemiş olamaz-

"Onuruna verilen baloda mı? Yoksa çoktan unuttun mu? Hasta olduğunu duymuştum ama başına bir darbe aldığını fark etmemiştim." Kendi şakasına kıkırdadı, ben de hafif bir kahkaha attım.

"Sarayınızın yelerinin orada olacağını fark etmemiştim." Bastian'ın bana anlattığında bu kadar tedirgin görünmesinin nedeni bu olmalıydı - Dawn'la karışmanın tehlikeleri.

Ama aynı zamanda firsatlar da getireceklerdi. Belki Caelus da orada olacaktı.

"Oh, evet." Caddenin karşısındaki bir adama el salladı ve sevimli bir gülümseme takındı. "Majesteleri bizi davet etti. Ortak balo salonunda düzenliyor. Eminim şimdiye kadar lodestones hakkında her şeyi biliyorsunuzdur. O halde beni bir dansla onurlandırır mısınız?"

"Ben..." Yapamazdım. Ona dokunmak onu öldürecekken olmazdı. Bunun diplomatik bir olayın çok ama çok ötesine geçip topyekn bir savaşa dönüşeceğinden oldukça emindim. "Korkarım şu anda dans edemiyorum. Hastalığım yüzünden."

"ok yazık. Dans pistinde birlikte oldukça muhteşem grnebilirdik." Elini saçlarının arasında gezdirip süslenmesi, onun gözüne nasıl girebileceğim konusunda bana çok şey anlatıyordu.

"Eminim Ekselansları ben olsam da olmasam da dans pistinde muhteşem görüneceklerdir." Ballı sözcükleri zorla söyledim. Eğer beni büyüleyici bir insan aristokrattan başka bir şey olarak görmüyorsa, bu beni güvende tutardı.

Alçak ve onaylayıcı bir ses çıkardı ve bana yan gözle bakarak doğruldu. "Oh, senden *hoşlandım*. Eğer bana böyle iltifat edeceksen sonsuza kadar burada kalabilirsin."

Rose boğazını temizledi. "."

Cam cepheli bir dkknın önünde durduk. Vitrinde yle bir elbise duruyordu ki, nefesimi öyle bir kesiyordu ki beni yere düşürmekle tehdit ediyordu. Ben izlerken ışıltılı etekleri renk değiştiriyor, koyu mor-siyahtan en koyu maviye ve kararmış altına dnşuyordu.

"Hımm. Yine zaman kaybı." Prens bize doğru eğildi ve şakacı bir ses tonuyla devam etti: "İkinizin de hiçbir şey gelmenizi tercih ederdim. Eminim herkes isterdi."

Dramatik bir şekilde göz kırptı ve ben de kıkırdadım. Rose da benzer bir ses çıkardı - benimki kadar zoraki.

"Ah, ama gitmeliyim. Görülecek şeyler, yapılacak insanlar var." Seyircisi varmış gibi güldü, ancak burası Dusk'ın hâkim olduğu bir caddeydi ve çoğu insan günlerine devam ederken ona sadece bakıyordu. "Seni baloda görmek için sabırsızlanıyorum, gerçi o zamana kadar senin büyüleyici arkadaşlığın olmadan nasıl hayatta kalacağımdan emin değilim, sevgili Rose, en güzel Katherine." Geri çekilirken elini kalbinin üzerine koydu.

Gülümseyip el sallarken ağzımın kenarından "Hep böyle midir?" diye sordum.

Rose döndü ve derin bir iç çekerek dükkânın kapısını itti. "Evet. Hareket eden her şeyi becerir. Tam bir aptal."

"Kim tam bir aptal?" İçeri girdiğimde, beyaz saçlı ve kehribar tenli genç bir kadın bir nakış kasnağından başını kaldırıp bana baktı. Kulakları benimkiler gibi yuvarlaktı ama o beyaz saçlar onun büyüüne ihanet eden bir fae işareti olmalıydı.

Rose kapıyı kapattı ve dükkânın etrafına göz gezdirdi.

"Cyrus." "Ah. Evet." Genç kadın başını salladı. "*Tam bir aptal.*" Muhtemelen Cavendish'in arkasında *değil* o zaman.

Dükkânın içine doğru ilerlerken donakaldım. Sandalyesinin yanında beyaz bir tazi duruyordu.

Gözleri kırmızı alevle yanıyordu. Kulakları, pençeleri ve kuyruğu da.

Bu tür yaratıkları sadece hikâyelerde duymuştum; Vahşi Av'ın av köpeklerinin yardımıyla gafil ruhları sonsuzluk boyunca kovaladığı korkunç hikâyelerde.

Ama o alev alev yanan kuyruğunu sallayarak Rose'a doğru koştu ve başını elinin altına soktu. "Tamam, evet, senin için kaşınıyorum. Üzgünüm, ben de insani görevlerimi ihmal ediyorum. Ari, bu Kat. Kat-Ari. Ariadne, eğer kendini havalı hissediyorsan."

Ari'nin gülümsemesi solmuştu ama yine de gelip Rose'u kucaklayarak karşıladı. "Bu...?"

"Evet. *Şu* Kat."

"Ah." Ari'nin koyu renk gözleri beni incelerken genişledi, parmakları birbirine düğümlendi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Tazı oturmuş, o ateşli gözleriyle bana bakıyordu.

"Aldırma Fluffy." Rose bana güven verici bir şekilde başını salladı. "O çok yumuşaktır, Vahşi Av'dan kovuldu."

Fluffy? Tazıya bir kaşımı kaldırdım, bakışları iki kat daha yalvaran bir hal aldı.

"Olan bu değildi," diye mırıldandı Ari.

Ama Rose onun itirazına omuz silkti. "Bırak seni bir koklasın, kısa sürede en iyi arkadaşın olur."

Söyleneni yaptım ve Fluffy'nin burnunun diğer köpeklerinki gibi nemli olduğunu gördüm. Ben Fluffy'yi okşarken Ari Rose'a bir şeyler fısıldadı ve kuyruğunu iki kez salladı. Alevleri yanmıyordu.

"Ari daha sonra çay içmek için bize katılıp katılmayacağını bilmek istiyor." Ariadne utangaç bir gülümseme verdi.

"Ve 'çay' derken" -Rose bir kaşını kaldırdı- "Fae içkileri ve meyve suyu gibi şeylerle hazırladığımız alkollü karışımları kastettiğini varsayıyorum. Bu benim yeni favori şeyim."

"Ben, uh..."

Ari'nin bakışı, Fluffy'nin bana attığı yalvaran bakışla eşleşti.

Kıkırdadım. "Tabii ki. Çok isterim." Sarhoş olamasam bile Rose bir korumadan ziyade arkadaş olabileceğimizi hissetmeye başlamıştı. Ayrıca Bastian'dan uzak durmak için her bahaneyi kabul ederdim.

"Güzel," diye iç geçirdi Ari, hayır diyeceğimden korkmuş gibiydi. "Şimdi, balo için elbiseler." Alt dudağını okşayarak beni inceledi ve başını salladı. "Bende tam aradığın şey var."

KAT

T Ertesi sabah beni antrenman sahasına götüren Bastian değil, Faolán'dı. Tanrılara şükürler olsun. Hâlâ Bastian'dan kaçıyordum. Dün sadece panzehirimi almak için oyalanmışım.

odama gitmek için bir bahane uydurdu. Bir şeyler mırıldandı ve daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyordu ama ben duymak istemedim.

Ve bugün başım bunu düşünemeyecek kadar çok ağrıyordu.

"Biliyorsun, eğer bugün antrenman yapmazsak Bastian'a söylemem, yarın başlarız. Gidip biraz uyuyabilirsin. Eminim Rose buna aldırılmaz." Faolán'a umutlu bir bakış attım.

Göz ucuyla bana baktı. "Bunun karım ve Ariadne'yle sabahlananla bir ilgisi yok, değil mi?"

Rose ve Ari ile güzel vakit geçirmiştım. Bu *güzel zaman* Rose'un birkaç karışımını da içermiş olabilir. Meğer büyüyle aşılınmış fae içeceklerinin üzerimde hâlâ bir etkisi varmış. Hatta cebime biraz *arianmêl* koymayı bile başarmışım - bunun ne zaman işe yarayacağı belli olmazdı.

Strateji bir yana, gülmüştüm ve bunun tek nedeni büyülu fae alkolü değildi. Rose ve Faolán'ın evi rahat ve sadeydi, minderler ve mutlu bir yaşamdan bahseden küçük oyma biblolarla doluydu. Elbette, şemsiye rafında ortalama bir evde olmasını beklediğimden birkaç bıçak daha vardı ama Faolán hazırlıklı olmak isteyen bir tipe benziyordu.

En çok Rose ve Ari'nin konuşmasına izin vermeme rağmen -sınıra yakın küçük bir Albion kasabasında birlikte büyüdükleri çocukluklarını anlattılar-biraz da kendimden bahsettim. Onlara Lunden ve benden bahsetmemişim.

ve Bastian'a sormamışlardı ama Şifa Salonu'nda uyandığımdan beri rahatlamaya en çok yaklaştığım an buydu.

Yine de Ari, erkek fae'lerin istenmeyen hamilelikleri önlemek için "önlemler" aldığı gerçeğini çok rahat bir şekilde sohbete dahil etmişti. Rose rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve ben de daha fazla içki getirmek için ayağa fırladım. Yakın zamanda kimseyi becermeyecektim. Önleyici ilacı sadece adet dönemlerimi hafiflettiği için alıyordum.

Evi ne kadar rahat olsa da, Faolán hoşgörü istediğimde kaşlarını kaldırdı. "Neyse ki düşmanlar sadece iyi dinlendiğinizde ve sağlığınız en üst seviyedeysen saldıracak kadar nazik."

Haklı olduğu için ondan nefret ederek homurdandım. "Rose senin huysuz olduğunu söyledi ama acımasız olduğunla ilgili bir şey söylemedi."

"Hmm." Ağzının köşesi seğirdi. "Çok merhametliyimdir. Sadece acı kendi kendine çekildiğinde değil." Avluda salınan fae ışıklarından birini çağırdı, avucunun içine aldı ve topun içinde ezdi. "Özellikle de Bastian işimi yapmadığım için bana daha fazla acı çektirecekse."

Yani antrenman oldu. Topları attığı gibi vurmaya çalıştım. Bir keresinde başarılı bile oldum.

Sonra, öldürmek istemediğim zamanlar için, bana "yumuşak kısımlara saldır, o zaman ne kadar güçlü olduğun önemli değil" şeklinde özetlediği bazı temel savunma yöntemlerini öğretti.

Gözler. Kulaklar. Burun. Kasıklar. Boğaz. Dizler. Ayak bileği. Hepsi yumuşak değil, ama acıyan ve saldırganı yerler - umarım kaçmama yetecek kadar uzun süre.

Faolán ayağına vurma girişimimden kaçarken, kendime en azından okçulukta kendimi savunmaktan daha iyi olduğumu hatırlattım... ya da büyüden.

Son birkaç gündür Rose bana öğretmeye *çalışmış*, nasıl kendi içine döndüğünü ve onu bulduğunu anlatmıştı.

Ama içime döndüğümde sihir bulamadım, sadece kendi düşüncelerimi buldum. Sıkı çalışmama ve onun sabrına rağmen, tüm seans anlamsızdı.

Zehrim gibi, büyü de bana yapılan ve artık kullanabileceğim bir şey değil, içimde kalan bir şeydi.

Faolán ve ben antrenman sahasında işimizi bitirirken, tenimi kaplayan terin sıkı çalışmamdan mı yoksa akşamdan kalmalığımın mı kaynaklandığından emin değildim. Neden fae'ler sihirli alkollerini yaratırken, zamanda alkolün

ertesi gün bu kadar boktan hissettirir mi? Belki de akşamdan kalma gibi sıradan bir şeyden muzdarip değillerdi.

Ama yakında tekrar düzenli alkolün tadını çıkarabileceğim. Bastian'ın odasına döndüğümde Elthea'dan beni başka bir randevuya çağıran bir mesaj geldi. Muayeneden bu kadar kısa süre sonra bunun bir tedavi ya da en azından tedavi yolunda bir ilerleme olması gerekiyordu.

Omuzlarımı dikleştirip Rose'la birlikte sarayın Dusk'ın yanından ayrılırken bu umut hâlâ içimde uğulduyordu. Benimle Şifa Salonu'na kadar yürüdü ama yürümeseydi bile sırtımda porsuk yayı ve uyluğumda çizme tabancasıyla sokaklarda daha güvende hissederdim. Ariadne'nin dükkânında beni beklemesi için ona el salladım ve içeri girdim.

ELTHEA beni uyandığım seyrek tedavi odasında oturttu. Etrafıma taktığı eldivenlerle aynı malzemeden yapılmış ince bir maske burnunu ve ağzını kapatıyordu. Ama artık onu selamlarken gülümsemediğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Bir teorim var." Direk konuya gir, kibarlık yapma.

Aslında bir bakıma ferahlatıcıydı. Elthea ile nerede durduğumu biliyordum. Ben onun hastasıydım. Hepsi bu kadardı. Düzenli defterindeki bir dizi not, hakkında teori üretilecek bir madde yığını.

Ve o benim şifacımdı. Beni zehirlenmiş ve zehirli bırakan bu kazara büyüden kurtarabilecek kişiydi.

Başka bir şey söylemeyince başımı öne eğdim. "Bu teori bir tedaviye yol açar mı?"

"Eğer haklıysam, evet. Bunun vücudunu nasıl etkilediğini bilmem gerekiyor." Parmaklarımdaki mor lekeye bakarak başını salladı. Bugün ilk parmak eklemlerimi yalayacak kadar azalmıştı.

"Nasıl ?" "Görmem

gerek."

Sabırsız bir iç çekişi bastırdım. "Ne demek istiyorsun?"

Sivri bakışlarını yatağın yanındaki alçak masaya çevirdi. Yüzeyinde bir dizi keskin alet parıldıyordu ve içime çelik kadar soğuk bir ürperti fısıldadı.

"Beni... kesip açman mı gerekiyor?" Yutkundum. Yapacaktım. Hiç şüphem yok. Her şeyi yapardım. Ama bu korkumu azaltmadı.

"Ben öyle demezdim ama sanırım halk dilinde evet." Gözlerini devirdi ve ellerimi yatağın üzerine koymamı işaret etti. "Hazır mısın?"

"Beni... bayıltmayacak mısın?"

Bileğimi yatağa bağladı. "Bu hareket etmeni engelleyecek." "Beni ilgilendiren bu değildi."

"Uyanık olursan daha iyi olur, böylece bana ne hissettiğini anlatabilirsin. Zehrin senin içinde nasıl dolaştığını anlamam gerek. Eğer sorun sinirlerinizdeyse, bu damarlarınızda olduğundan farklıdır."

"Ve bunu sihrinle söyleyemez misin?"

"Yeterince net değil. Bu boyayı uygulamam gerekiyor" -küçük bir gümüş sıvı şişesini havaya kaldırdı- "ve vücudunuzda nasıl hareket ettiğini görmem gerekiyor."

"Tamam. Yap o zaman."

Bıçak tepsisine dönerken yumuşak bir sesle beni onayladı. "tavsiye ederim. Büyüm kan kaybından ölmeni engelleyecektir ama muhtemelen sersemlemiş hissedeceksin."

"Rahatlatıcı."

Küçük bir neşter seçti ve ben de arkama yaslandım. Diğer bıçaklara ya da garip küçük kısıkaçlara çok yakından bakmak istemedim.

"Uyanık kalmaya *çalış*," dedi, sanki bayılmam onun için çok büyük bir rahatsızlık olacakmış gibi.

Eldivenli elini benimkinin üzerinde gezdirdi ve havadaki büyü titreşimi yoğunlaştı. "Bu acının bir kısmını uyuşturacaktır."

Olmalı. Gerçekten rahatlatıcı.

Neşteri işaret parmağıma bastırmasını ve kanın fişkırmasını izledim. Acı bir an sonra içime işledi. Sinirlerim geri çekilmemi söylüyordu ama kıpırdamadan durdum, kayışlara karşı bile gerilmedim.

Daha kötülerine de katlanmıştım.

Uzun, yavaş nefesler parmak ucumdan avucuma kadar olan kesiği geçmemi sağladı ve bulantının en kötüsünü uzakta tuttu. Cildimde daha fazla büyü uğuldadı ve odanın diğer tarafından izliyormuşum gibi hissetmeme rağmen beklediğim kadar kan olmadığını belli belirsiz fark ettim.

Küçük kısıkaçlardan birini aldı ve kesiği açık tutmak için kullandı.

Sarı ve hafif pütürlü bir şey ile kırmızı ve lifli başka bir şey gözüme ilişti. İşte o zaman arkama yaslanıp

Tonozlu tavana bak.

Acı kötüydü, ama beklediğim kadar kötü değildi, ama onun etrafı kurcaladığını ve çektiğini *hissedebiliyordum*. Bir noktada aşağıya baktım ve parmağımın derisini tamamen soyduğunu gördüm.

Mide bulantısı içime hücum etti.

"Solunda bir kova var."

Bağırsaklarımı fırlatmak için zar zor zamanında yakaladım.

Nefes nefese yatağa yığıldım ve az önce gördüklerimi ya da vücudumun *içinde* devam eden dürtüyü çalıştım.

"İşte oldu. Artık başlamaya hazırız."

"Daha başlamadınız mı?"

Maskesinin altından gözleri zar zor kırışıyordu. "Bu sadece hazırlıktı. Şimdi sıra deneyde."

Gözlerimi tavana diktim.

Bu ben değildim. Benim elim değildi. Ben burada değildim.

Sorun olmazdı. Beni kesip açmak en kötü kısmı olmalıydı.

Canlı canlı derini yüzüyorlar.

Düşüncelerimi bir kenara ittim.

Göz ucuyla bir gümüş parıltısı yakaladım. Boya şişesi. Sadece birkaç damla ve-

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Kan kulaklarımda uğuldadı. Her içgüdüm kolumu çekiştiriyor, bunun ben olduğumu ve kaçmam gerektiğini haykırıyordu.

Acı, paslanmış bir ustura gibi sinirlerimi kazıdı.

Bir çığlık ses kutumu tırmalarken dişlerimi sıktım, dışarı çıkmak için can atıyordum. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti. Nefes alıp vermeye çalıştım, sakin ve rahat bir şekilde. Acının içinden nefes almaya.

Ama bu imkansızdı.

"İlginç. Biraz daha." Sesini kalbimin gümbürtüsü arasında yakaladım.

Ona daha fazla dayanamayacağımı söylemek istedim ama ağzıma ya da gıcırdayan dişlerime değildim. Ya titreyen bir gerilim ya da korkunç bir çığlık atıyordum. Başka bir şey yoktu.

Yakında bitecek. Yakında bitecek.

Cümleler zihnimde soldu. Sadece o iki kelime vardı. Yakında bitecek. Yakında bitecek.

"Merak ediyorum..."

Koluma bir Şey saplandı, yakıcı ve parlaktı, diğer her Şeyi
sönükleŐtiriyordu.

Sadece nefes al. Nefes almaya
devam et. Dayan.

OceanofPDF.com

KAT

"T Burada," dedi sonunda.

O parlak ve korkunç ışıktaki gözümü kırptım ve hemen kustum.

Dudağımı ısırduğım yerde dilimi safra ve kan kaplamıştı.

Bir şekilde hepsini kovaya doldurdum ve içimden nefesler yükselirken kolumun kayışlardan kurtulduğunu fark ettim. Parmaklarımda mor leke dışında bir iz yoktu.

Ama yine de derimin geriye çekildiğini, sinirlerimin ve damarlarımda açığa çıktığını görebiliyordum. Zihnimin bana oynadığı acımasız oyundan bir nefesle irkildim. Bazı şeyleri unutmak en iyisiydi.

Her zamanki gibi sakindi, maskesi düşmüştü, Elthea bana bir bardak su uzattı. Ben suyu yudumlayıp acı ve bakırımsı tatların karışımını yıkarken başını eğdi. "Acıdı mı?"

"Tabii ki acıyor." Titreyen yumruğumu sıktım ve açtım. Acı yoktu. Gerçekten, ne yaptığına dair hiçbir iz yoktu. Sorusu olmasaydı, her şeyi hayal etmiş gibi olacaktım.

Defterine bir şeyler karaladı. "O zaman neden haykırmadın?"

Ağzımı açtım, sonra dönen zihnimin cevap veremediğini fark edince kapattım. "Çünkü... Çünkü..."

İtaatkâr. İtaatkâr. Sessiz.

"Az önce suratını astın." Kalemi sayfanın üzerinde geziniyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bana sessiz kalmam öğretili." "Hmm. Kim tarafından?"

"Babam." Bardağı göğsüme yasladım ve gözlerimi odanın acı veren aydınlığına karşı kapattım. Bana sessiz olmamı söylemişti. Ve benim

Annesi onu mükemmel bir şekilde modellemişti - kendi evindeki sessiz hayalet. "Neden? Gürültücü bir çocuk muydun?"

"Hayır. de değil." Avıce önceki zamanlarda bile gürültücü bir çocuk olmamıştım. Uslu dururdum.

"Peki... neden?"

Suyumu yudumlamak cevap geciktirdi ama yine de bir cevap veremedim.

"Bilmiyorum. Başkalarını rahatsız etmeyeyim diye mi?"

"Söyleyeceğiniz rahatsız edici şeyler var mı?"

"Muhtemelen."

Gözlerini bana dikti, başını tekrar eğdi. "Yani acının sesini benim hatırlam için mi sakladın? Ve dışarıdaki koridorlardaki insanlar için?"

Kıpırdandım, sorularının beni aptal gibi hissettirmesinden ya da testinin ardından sinirlerimin bu kadar gergin olmasından hoşlanmamıştım. "Ben... Sanırım öyle."

Bastian'ın uyarıları bilincime girdi ama artık çok geçti. Zaten çok fazla şey vermiştim.

"Hmm. Sessiz kalmak işine yaradı mı?"

Cevabım yoktu.

"Yoksa sessizliğiniz sadece başkalarına ve onların rahatına mı hizmet etti?"

Suyun geri kalanını yuttum, sözlerinin korkunç bir farkındalık gibi tenimde gezinmesini görmezden gelmeye çalıştım. Parlak ışıklar gözlerimi yakıyor ve sanki vücudum daha fazlası için beni bağlamasını bekliyormuş gibi karnımı sıkıyordu. "Burada işimiz bitti mi?"

"Ah, evet." Arkasına yaslandı ve not defterini cebine soktu. "İhtiyacım olan verilere sahibim. Ne yazık ki, bu benim teorimin yanlış olduğu anlamına geliyor. Ancak, daha fazla teori olacak..." Cebini okşadı. "Özellikle de gözlemleyebildiğim kadarıyla. Büyüleyici. Sizininki gibi bir vakayı hiç görmemişim." Gülümsedi ve bu kez gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı.

Bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

Yataktan kalkıp ceketimi alırken başım döndü ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermedim. Buradan çıkmam gerekiyordu. Yataktan, parlak ışıklardan, kanlı aletlerle dolu tepsiden ve en önemlisi Elthea'dan uzağa.

Kapının aynalı camında kendimi gördüm. Solgun ve kül rengi, ölü gibi görünüyordum. Kapıyı açmak için elimi uzattığımda parmaklarımı görünce irkildim, mor tenimin üzerindeki sinirleri ve çıplak kemiği gördüm.

Bu gerçek değil. Onlar öyle değil. Beni iyileştirdi.

Duvara yaslanıp dirseğimle kapıyı iterek açtım ama veda sözleri beni takip etti: "Yeni bir testim olduğunda seni çağıracağım."

Şimdi ne yapacaktı? Fae olmadığımı anladı mı? Onlar için normal olan şey beni öldürebilirdi.

Sütunlu giriş holünü aceleyle geçerken boğazımı daha fazla safra yaladı. Başım eğik, ceketimi ve eldivenlerimi çekiştirdim.

Dışarıdaki kapalı gün, Elthea'nın tedavi odasının soğuk ışığı gibi gözlerimi delip geçmiyordu. Diğer her parçam gibi nefeslerim de titriyor, buharlaşıyordu. Hava aniden serinlemişti, sanki bir gecede sonbahar gelmiş gibiydi.

Rose'a dönüp Elthea'nın ne yaptığını anlatmalıydım. Bu normal olamazdı, her şey yolunda olamazdı.

Ama o zaman Bastian'a anlatırdı ve Bastian da... Beni pasta yerken sorguladığı için bir adamın burnunu kırmıştı. Elthea'yı öldürebilirdi. Bunu riske atamazdım. Tedavi için tek umudum o iken olmazdı.

Bunu bir sır olarak saklamalıydım. Bu da Rose'un yanına titreyerek ve solgun bir şekilde dönemeyeceğim anlamına geliyordu.

Ama kalbim hala çarpıyordu ve göğsümün kabarmasını kontrol edemiyordum, o kadar insan beni izlerken değil.

Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Güvenli bir yere ihtiyacım vardı.

İmdat, diye bağırdı zihnim. *Yardım edin*.

Nefesimi tuttum ve bu bir nevi kontrolü elimde tutmamı sağladı ama ikisi de geçiciydi.

İkisi de yakında patlamak zorunda kalacaktı.

Bir parkı hedefledim, ama gözlerim yanarken çok uzak olduğunu fark ettim - o kadar uzun süre dayanamazdım.

Sessiz bir yan sokak açıldı. Evlerin bodrum katlarında aşağıya inen merdivenler vardı.

Sessiz, karanlık, küçük, beni çağırdılar.

En yakındaki merdivenlerden aşağıya indim ve taş basamaklarla ev arasında yoldan görünmeyen bir yer buldum.

Kendimi içine sıkıştırıp, sıkıca ve küçük bir şekilde kıvrıldığımda, taş beni kucaklamış gibi hissettim. Kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturdum ve sessizce hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Orada ne kadar kaldığımı sadece tanrılar biliyordu ama üşümem ve gözyaşlarımın ceketimin kollarını ıslatması için yeterli bir süreydi. Hala bakamıyordum

Elthea'nın yaptıklarını hatırlamadan ellerimi yıkayamazdım ama ayakta durup yanaklarımı kurulayabilirdim ve bu da yeterliydi.

Rose'la buluşmak için dolambaçlı bir yol başımı öne eğdim ve içinde okçu dükkânı olan kuleyi kullanarak yönümü bulmaya çalıştım.

Ariadne'nin atölyesine girdiğimde beni kırabileceğini düşünsem de gülümsemeyi başardım.

Daha da kötüsü, Rose çoktan ayağa kalkmıştı. "Ben de tam seni aramaya geliyordum. Endişelendim, uzun zamandır yoktun."

"Oh, sadece beklediğimden uzun sürdü." Sahte gülümsememe tutunarak onu başından savdım. "Elthea'nın şu anda deneyeceği bazı tedaviler var, bu yüzden ilerleme kaydediyoruz, ancak bu randevularımın daha uzun sürebileceği anlamına geliyor."

"Tedavi mi?" Yüzüne sahte bile olmayan geniş bir gülümseme yayıldı. "Bu harika!"

"değil mi?"

Ve harikaydı. Neredeyse kendimi ikna edecektim.

Hepsi planımın bir parçasıydı.

UnCavendish'in arkasında kimin olduğunu bul, zehirden ve Bastian'a olan ihtiyacımdan kurtul, sonra eve git.

Bu, bu süre zarfında katlanmam gereken başka bir şeydi.

BASTIAN

"W Bugünlerde en iyi kriptograf kim?"
Brynan masasından bana doğru sırttı. "Hadi ama. Eminim bunu biliyorsundur."

Bir haftadan uzun bir süre notun içeriğini kendim çözmeye çalıştıktan sonra, havamda değildim. Burnumun kenarını sıktım ama bu baş ağrımı hafifletmek için hiçbir işe yaramadı. "Ben yokken bazı şeyler değişmiş olabilir. Sadece söyle bana."

"Üzgünüm, Bastian. Ben sadece-"

"yok." Omzunu okşadım. "En iyi kriptograf mı?" "Ortağım."

"Gael. Elbette." "Ben de

bu yüzden-"

Kapıya vuran ses sadece muhafızlara ait olabilirdi.

Kaşlarımızı çattık.

"Girin."

Urien'in önderliğinde bir düzine muhafız içeri girdi ve ortalarında- "Elthea? Seni Alacakaranlık'a getiren nedir?"

"Özür dilerim Bastian." Urien ona ters ters baktı. "Sizi hemen görmesi gerektiğini söyledi - hastasıyla ilgili bir şey."

Kat. Kıpırdamadan durdum ama bir şey boğazımı sıktı. "Ah?" Kaşlarımı hafifçe ilginçmiş gibi kaldırdım ama içimde bir düzine soruyla yanıp tutuşuyordum. O iyi miydi? Neredeydi? Ne olmuştu?

"Bu hassas bir konu. Belki de ofisiniz?" Bir kaşını kaldırdı. "Kraliçenin casus şefinin mahremiyeti sağlamak için koğuşları olduğunu *varsayıyorum*."

"Benim böyle bir unvanım yok." En azından resmi olarak. Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Ama içeride konuşulanları kimse duyamaz." Muhafızları koridorda beklemeleri için gönderdim ve Elthea'yı içeri aldım.

Kapıyı kapatmaya gittiğimde, "Bize bir kişi daha katılıyor," dedi.

"Şimdi de insanları ofisime mi davet ediyorsun?"

"Bu seferkine aldıracağını sanmıyorum." Başını eğerken gözleri parlıyordu.

Brynan'ın ofisinde kapı açıldı ve tanıdık bir ses içeri süzülerek midemin bulanmasına neden oldu. "Buraya gelmemi isteyen garip bir mesaj aldım." Kat'in tereddütünü duyabiliyordum.

"Onu içeri gönderin," diye Elthea.

Küstahça.

Kat kapının önünde durduğunda bana bakmadı bile, solgundu, dikkati Elthea'ya sabitlenmişti. Notu geri verdiğimden beri benden uzak duruyordu. Muhtemelen evren bana borcunu ödüyordu.

Hepimiz yerleştikten, kapı kapandıktan ve böylece sessizlik sağlandıktan sonra Elthea derin bir nefes aldı ve parmaklarını kucağında birleştirdi. "İnsanını kurtarmanın karşılığı olarak bana söz verdiğin iyiliği istiyorum."

Kat'in gözleri bir an için bana kaydı ama onun dışında şaşkınlığını gizledi. Elthea'ya bilmediğini söylemediği için onu öpebilirdim.

Yine de içim burkuldu. Hayatını kurtarmak için çaresizce yaptığım her şeyi öğrenmesini hiç istememiştim. Bunu değil, özellikle de kocasıyla olan anlaşmayı... Onu küçük düşürmek istemedim.

"Anlıyorum. Umarım iyi bir şeydir." Ellerimi açarak Elthea'yı açıklamaya davet ettim.

"Benim için bir eşyayı almanı istiyorum. Bir kutu."

Bekledim ama başka bir şey söylemedi. Bu olamazdı.

"Hepsi bu mu?" Kat kollarını kavuşturdu, Elthea'nın bakışları altında küçülmüş gibiydi. "Neden kendin almıyorsun? Neden bu kadar önemsiz bir şey için bir iyiliği boşa harcayasın ki?"

Elthea dudaklarını büzdü. "Şehirden ayrılamam. En güçlü şifacımız olarak kralıma yakın kalmalıyım." Bana baktı. "Ve tabii ki Gece Kraliçesi'ne."

"*Elbette.*" Braea'yı sonradan aklına gelmiş gibi eklememiş gibi gülümsedim. "Peki neden bu ayak işinden haberdar olmam gerekiyor?" Kat'in bana attığı bakış çeliği eritebilirdi.

"Yolculuk birkaç gün sürecek, bu yüzden Yılan'a eşlik etmeniz gerekecek." Elthea cebini yokladı. "Bunu Elfhame'i daha fazla görmek için bir şans olarak düşün."

Kat geldiğinde solgundu ama şimdi yüzündeki tüm renk solmuştu. Benimle birkaç gün yalnız kalma ihtimali onu heyecanlandırmış olmalıydı. Baş ağrım bir kademe daha arttı. Yine de dikkatimi Elthea'ya verdim. "ne var?"

Bir omzunu kaldırdı, sadece yarım omuz silkti. "Burası Korku bölgesi." Ah.

Oldukça büyük bir av.

Korkuları öldürmek zordu, neredeyse her zaman bu süreçte Fae'lerin hayatına mal oluyorlardı. Onları yok etmek için gereken fedakarlığı yapamayacak kadar az sayıdaydık. Bunun yerine, Veraset Savaşları'ndan sonraki günlerde, onları bir bölgeye çekmeyi ve orada tutmak için koruma taşları kullanmayı başardılar.

Oradan alınmasını isteyecek kadar önemli ne olabilir? Tabii kendisi için değil, kralı için .

Nabzım hızlandı, başımda ve kulaklarımda zonklamaya başladı. Eğer anlaşmamızı bozuyorsa, en azından onu geri almaya ve ona geri getirmeye çalışmaktan başka seçeneğim yoktu. Daha sonra *ondan* alıp kraliçeye teslim edemeyeceğimi söyleyen hiçbir şey yoktu.

"Çok büyük bir iyilik istiyorsun."

"Geri ödemekte olduğun oldukça büyük bir iyilik." Kat'e yan gözle baktı.

Elthea olmasaydı, ölmüş olurdu. Doğruyu söylemek gerekirse Korku bölgesi ödenecek küçük bir bedeldi.

Yine de bunu bilmesini istemedim. Bu yüzden içimi çektim ve gözlerimi devirmeden hemen önce durdum. "Tam olarak nerede olduğunu biliyor musun?"

Kıpırdanıp durduğu cebinden bir harita çıkardı ve masamın üzerine yaydı.

Kat masanın diğer tarafından haritayı inceledi. Muhtemelen Elfhame'in tamamını ilk kez görüyordu. Duvarın güneyindeki bilgileri gizleme eğilimindeydik ve diyarımıza gelen misafirler sadece davetiyeyle gelir, ziyaretlerine eşlik edilirdi. Her yıl Albion'dan gelen gösteri topluluğu bile duvarda karşılanır ve Tenebris-Luminis'e kadar eşlik edilirdi.

İnsan haritalarının çoğunun işaret ettiği tek yer burasıydı ve sınırın yakınında hiçbir tabelaya izin vermedik.

Elthea batı küçük bir kasabayı işaret etti, ancak Korku bölgesinin içindeydi. O kadar da kötü değildi. İsmi okumak için başımı uzattım.

"Innesol," diye ekledi.

İsim midemde bitmiş bir krema gibi kıvrılıyordu ama nedenini söyleyemiyordum.

Beni izledi.

Yıldızların isteğiyle, o korku hissini yüzümden uzak tuttum. "Hmm." Omuz silktim. "Bunu yapabilirim."

Esprili olmayan bir şekilde alay etti. "Sanki başka seçeneğin varmış gibi konuşuyorsun."

Ona keskin bir gülümseme verdim. "Bu yanılsamaya izin ver." "Pekâlâ. Ne zaman gidiyorsun?"

Daha erken olsa daha iyi olurdu. Kamp yapmamız gerekecekti, çünkü o tarafta kasabalar çok azdı ve kimse Korkuların yakınında yaşamak istemiyordu. Mesafeyi ölçtüm. "Yeni aydan önce oraya gidip dönebiliriz." Omuz silktim, sanki Vahşi Av'ın yolculuğunun hemen öncesinde şehre dönme düşüncesi beni rahatsız etmiyormuş gibi.

Bolca vaktimiz olacaktı ve Dawn'ın istediği eserle ilgili bir ipucu olduğu kanıtlanırsa buna değerdı. Olmazsa da Elthea'ya olan borcumu ödemeye değerdı.

Bize kutunun tam yerini söyledi ve pazarlığımızın bir parçası olarak kutuyu açamayacağımı veya kurcalayamayacağımı da ekledi. Memnun bir sırıtişla gitti.

Kat oyalanarak sandalyesinin üzerindeki süsleri karıştırdı. "Bastian, sanırım konuşmamız gereken bir konu var-"

"Ahem." Elthea'nın açık bıraktığı kapıdan. Başımı kaldırmadan Faolán olduğunu anlamıştım.

Sinirli mi yoksa minnettar mı olmam gerektiğinden emin değildim. Kat'e bir özür borçluydum, sadece geçen gece için değil, çok daha fazlası için. Ama açıklamam gereken çok ama çok şey vardı ve ne söyleyeceğimi her düşündüğümde zihnim aptallaşıyor, Hydra Ascendant, UnCavendish'in komplosu ve Uyku'yu sona erdirebilecek bu nesne arasında sıkışıp kalıyordu.

Bu kadar kişisel ve büyük bir şey için yer kalmamıştı.

Babam dışında hiç kimseye bu kadar önemli bir şey için özür dilememiştim ve o da pek iyi gitmemişti.

Bakışlarımı zorla onunkilere çevirdim, baş ağrım yüzünden kaşlarım gerilmişti. "Şimdi zamanı değil."

Nefes verirken burun delikleri alevlendi ve giderken ellerini kavuşturarak kendini küçük ve kapalı bir şeye hapsetmesini izlemek beni öldürdü.

"Yarın da gelebilirdim." Faolan kaşları birbirine çarparak onun ardından baktı.

"Yarın burada olmayacağım." Çekmecemden bir söğüt kabuğu tableti çıkardım. Zaten bir tane almıştım ama bu baş ağrısı daha da kötüleşiyordu. Bütün olarak yuttum ve son bir saattir masamın üzerinde kahveyle yıkadım. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyorum."

OceanofPDF.com

KAT

W Şehri arkamda bırakarak yükselen güneşe doğru at sürdüm. Soğuk hava ve dizginlerin sürtünmesi nedeniyle hala eldiven giymeme rağmen, kendimi daha özgür hissediyordum - artık nefes alabiliyordum.

ve istemeden birini zehirleme riskini de beraberinde getirmektedir.

Ve Elthea'dan uzakta.

Kabuslar geceleri peşimi bırakmıyordu ve ter içinde, nefesim kesilerek uyanıyordum.

Tanrılara şükürler olsun ki onu ya da Dawn'dan başka birini birkaç gün görmeyecektim.

En azından ata binmek beni her zaman sakinleştirmişti - belki de tekrarlayan hareketten kaynaklanıyordu. Geyiğimin yürüyüşü farklı ve sırtı bir sabrecat'inki kadar esnek olmasa da, bu o kadar da yabancı hissettirmiyordu ve kendimi Elfhame'in inişli çıkışlı tepelerinin geçişini izlerken buldum.

Beni meşgul edecek bir sohbet de .

Bastian bu kadar sessiz ve hareketsiz göre, geyik sırtında katı bir obsidyen kütlesi de olabilirdi. Belki de onunla tekrar konuşmaya çalışacağımdan korkuyordu.

Benimle not hakkında konuştuktan ve dün beni başından savdıktan sonra mı? Neden zahmet etsin ki? Sadece başka bir bahane bulacaktı. Ayrıca, benden özür dilemesi gereken kişi oydu.

Paltomu sıkıca çekip üst düğmelerini iliklerken ağzımı kapalı tuttum. Dışarıda, büyüünün uğultusu azaldıkça hava daha da soğuyordu. Bastian'ın büyü yoğunluğunun iklimi etkilemesiyle ilgili kastettiği şey bu olmalıydı.

Şehrin dışında sonbahar neredeyse bitmişti, ağaçların çoğu çıplaktı ve kehribar ve kızıl yapraklar bu ormanlık vadinin zeminini kaplıyordu. Ağaç gövdeleri yakınlarda toplanmıştı ama birileri yolun üstündeki en alt dalları temizlemişti, böylece geyik boynuzlarımıza takılmıyorlardı.

Eyerde yemek yedik, tek kelime etmeden, sadece doldurulmuş ekmekleri aramızda dolaştırdık, bir armut ikram ettik, bir parça peynir kırdık. Bastian'ın gümüş gözleri ilerideki yola sabitlenmişti, bulutlu gökyüzü bakışları kadar serin ve çatık kaşları kadar karanlıktı.

Yolun dışında, kamp yapmak için kayalardan oluşan bir halka bulduk. Bastian çadırı kurduktan sonra bir süre ortadan kayboldu ve "koğuşlar" hakkında bir şeyler mırıldandı. Bütün gün bana söylediği ilk şeydi bu. Cevap verecek durumda değildim ve kasveti konuşmaya davet etmiyordu.

Yemek yedik, uyuduk ve yine sıkıcı bir güne uyandık. Hatta bu seferki daha da karanlıktı, gri bulutlar tepemizde belirliyordu. Hava, Elthea'nın üzerimde deney yaptığı rüyalarından en az yarım düzine kez uyandığım bir geceden sonraki berbat ruh halime uyuyordu. Seyahat etmek bana uyumak için hiç fırsat vermiyordu.

Bastian eşyalarımı toplamam için talimat gönderdiğinde, kasabanın şehirden iki günlük mesafede olduğunu söylemişti. Yolun yarısı. Bunun bir günü daha ne kadar acı verici olabilirdi?

Ancak... çilemin yarısına bile gelmemiştik, paltomu pantolonumun ve yeni gömüğümün üzerine iliklerken fark ettim.

Bu, yolculuğun yalnızca dörtte birini oluşturuyordu - iki gün gidiş, iki gün dönüş.

Harika.

Bir iniltiyi bastırarak geyiğime bindim.

Öğle vakti geçerken nefeslerimiz hâlâ buharlaşıyor, hayaletler gibi uzaklaşıyordu.

Ne olsun, tüm bunların gerçek olduğunu unutmayın.

Yine o lanet cümle. Öfkemle, incinmişliğimle ve Bastian'ın bana söylediği sert sözlerle savaşıyor peşimi bırakmıyordu. Şimdi bile, onunla konuşma zahmetine girmeyeceğime yemin ettiğimde, o kaçınılmaz cümle tarafından çekilen bir soru beni çekiştiriyordu.

"Ne demek istedin...?" Ama sözlerim sessizliği bozarken kulağa aptalca geliyordu. Veremeyeceği bir şeyi isteyen aptal bir kız. "Boş ver."

Sonunda saatler sonra ilk kez bana baktı; daha çok günler gibi geldi. Sadece bir bakış da değil, uzun, derin bir . "Ne yapacaktın?"

ne diyorsun?"

Dişlerimi sıktım ama artık dışarıdaydı ya da en azından yarısı dışarıdaydı. İyiydi. Sonunda bu işi bitirmek daha iyiydi ve Elthea'nın yaptıklarını kazara ortaya dökmektense bu konuda konuşmak daha iyiydi. "'Tüm bunların gerçek olduğunu unutma' derken ne demek istedin?"

Sırtını dikleştirdi ve önündeki yola dönerken dizginleri tutarken gıcırdadı.

Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda ağzını açtı. "Bir gün ne yaptığımı öğrenebileceğini ilk kez o zaman fark ettim."

Bunu söylemenin güzel bir yoluydu. "Beni kullandığını."

Yüzünü buruşturdu ve kendimi biraz kötü hissettim.

Ama bazen gerçek, etraftan dolanmaktan daha az acı vericiydi.

"O ana kadar hiç aklımdan geçmemişti. Ama sizi odamda görünce daha da kötü oldum."

"Gerçek ortaya çıkabilir."

Bana döndü, sanki tüm dikkati sadece ve sadece benim üzerimdeymiş gibi eyerinde kıpırdandı. "Olmamız gereken şey ile gerçekte olduğumuz şey arasında çok ama çok büyük bir uçurum olduğu gerçeği."

İçimden bir ürperti geçti. *Gerçekte ne olduğumuzu*. Ona ve bu dört kelimenin önerdiği her şeye karşı koymak için sert bir gerçeği bile çağıramadım.

"Kat..." Bir iç çekiş patlattı. "O anda sana her şeyi anlatmak istedim. Neden orada olduğumu. Planlarımı. Her şeyin nasıl bir şekilde başladığını ama dörtlüde rotamızdan saptığımızı ve haritasız bir şekilde vahşi doğada olduğumuzu."

Bakışları boğazımı sıkıyor olabilirdi ama ben yine de bir karşılık verebildim.

Acımın içinde o kadar kaybolmuştum ki, gerçeği benimle paylaşmak istediği aklımın ucundan bile geçmemişti. Onun planlarının da benimkiler kadar büyük ölçüde rayından çıktığını kesinlikle hayal etmemiştim.

Planlarımız birbirine çok benziyordu.

Bir yerlerde, tanrılar gülüyordu.

"Sana beni nasıl korkuttuğunu anlatmak istedim," diye mırıldandı. "Ve bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyi nasıl verdiğini. Ama yapamadım." Ağzının kenarı kalktı ama bunda mutlu bir şey yoktu. "Senin hakkında yanılmış olmam ve senin de bunu Cavendish'e açıklaman ihtimaline karşı gerçeği açıklama riskini göze alamazdım. Ve sen... Sen böyle bir durumdayken bunu sana yükleyemezdim."

tehlikeli bir durum." Bakışları dizginleri sıkın parmaklarıma kaydı. "Bu yüzden orrerimi eline verdiğimde ve sana bağlantılara, onun hissine, gerçekliğine odaklanmanı söylediğimde... Kendini topraklamana yardım etmek istedim, ama aynı zamanda senin için yaptığım her şeyin, senin için istediğim her şeyin, aramızda olan her şeyin gerçek olduğunu bilmeni istedim, buna *ihtiyacım* vardı, gerçeği daha sonra öğrensen bile."

Gözlerim yandı.

Ona inanmak istemedim. Ona bunun güzel bir hikaye olduğunu söylemek istedim. Ona geri itmek istedim.

Yine de ona inandım.

Yalan söyleyemediği için değil, bildiklerimle örtüştüğü için, gökyüzünde şeklini belirleyen bir takımyıldızı gibi.

Aramızdaki her şey gerçek gibiydi. Benim adıma duyduğu öfke. Varlığımın kasvetli griliğinde bana parlak bir şeyler vermeye çalışması. Kendimi kaybettiğimde gösterdiği nezaket.

Doğruyu söylemek gerekirse, o şeylerin gerçek olduğunu biliyordum. Her zaman. Ama inkar ediyordum, kendimi içinde boğuyordum.

Çünkü eğer bunların hepsi gerçekse, bana söyledikleri doğruysa... O zaman değerli ve güzel bir şeye sahip olmuştum, değil mi?

Ve ben onu kaybettim.

Hiç sevmemiş olmaktansa sevmiş ve kaybetmiş olmanın daha iyi olduğunu söyleyebilirler.

Ama saçmalıyorlardı.

Yanan gözlerimi başka yöne çevirmek zorunda kaldım ve etrafı tehlikeye karşı tarıyormuş gibi yaptım.

Tek tehlike buradaydı. Bastian. Onunla tanıştığım andan itibaren benim için en büyük tehlike olan fae.

Oh, o bir bıçaktı. Kalbimi kesip çıkaracak bir bıçak.

"Neden yardım için bana hiç gelmedin?" Sanki alacağı cevaptan korkuyormuş gibi yumuşak bir sesle, durgun havayı zar zor rahatsız ederek söyledi.

Böyle bir soruyla nereden başladım? "Aklımdan geçtiğinden emin değilim." Daha önce gidebileceğim hiç kimse olmamıştı. Nasıl soracağımı bildiğimden bile emin değildim. "Kraliçenin casusluk şefi için çalıştığımı söyleseydim ya da en azından öyle olduğunu *düşünseydim*, bu vatana ihanet olurdu. Ve benim yeterince suçum var."

"Bana söyleyebilirdin. Seni güvende tutardım." çatarak ellerine baktı. "Seçme şansın vardı."

"Ve yine de benim seçimim olmayan şey için beni yargılıyorsunuz?"

Kıpırdandı, gözleri bana doğru büyüdü ve evliliğimi kastettiğimi anladığını biliyordum. Çenesindeki kaslar esnedi ve boynu gerildi.

"Ben istemedim, Bastian. *Asla* istemedim." Belki de kendi suçluluk duygum konuşuyordu.

Dudaklarını birbirine bastırırken soldu. Bu gri gökyüzünün altında sanki o da grileşiyordu, bir hayalet gibi. Saçları bir yangından geriye kalan koyu kömür olabilirdi. Dudaklarını kesen yara izi gümüş rengindeydi. Gözleri, ay ışığı.

Onu seçerdim. Eğer biri bana seçme şansı verseydi. Kimse vermedi ama ben yine de denedim. O partide, onu seçmeye *çalışmışım*.

Yine de bunun için bana kızgın görünüyordu.

"Seni lanet ikiyüzlü." İkimden patladı. Bunu yapmak istememiştim ama yine de kelimeler dökülmeye devam etti - eğer sessiz kalsaydım, onların yerine gözyaşları dökülecekti. "Seçim hakkında o kadar çok konuşuyorsun ama bana sadece kısaltılmış bir seçim hakkı verdin. Ne yaptığını bilmediğim zaman bu *gerçekten* bir seçim miydi? Beni kullandığını bilmediğim zaman bu bir seçim miydi?"

"Sen de beni kullanıyordun," diye homurdandı.

"Evet, ama sana hiçbir zaman daha fazlasını hak ettiğin ve her zaman bir seçeneğin olduğu hakkında büyük konuşmalar yapmadım. Ve"-sözlerim çatallaştı-"ve seni kullanmayı bıraktım. Bu durumdan kurtulmaya çalıştım." Çenem titredi, çünkü aptalca bir yanım onun konuşmalarına inanmaya başlamıştı.

Belki de daha iyisini hak ediyordum. Ama eğer bu doğruysa, o zaman ben de onun bana verdiğinden daha iyisini hak ediyordum.

"Acı kadar devam ettin."

Konuşmadan önce çenesini bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bu henüz bitmedi."

"Öyle değil mi?" Göğsümü ovuşturdum, kalbim onun sesinin kenarı kadar çığ hissediliyordu. "Korkunç bir büyü kazasıyla sana bağlandım. Ama anla, bu Elfhame'de olmayı seçtiğim anlamına gelmiyor... seninle olmayı. Böyle bir seçim yapma lüksüm ve gücüm yok. *Yine*." Acı bir kakhaha attım ama arkasında hiçbir güç yoktu.

Birkaç dakika sonra başını eğdi. "Özür dilerim."

Kısık bir onay sesi çıkardım ama sesimi bir arada tutabileceğime güvenmiyordum. Yanağımı ürperten bir damla gözyaşını çoktan gizlice silmişim.

Uzun bir süre sessizce yolumuza devam ettik, ileride güneş batıyordu. O bile bulutlar tarafından örtülmüştü; donuk gri bir gün batımı.

Yine de konuştuğum için kendimi daha iyi hissediyordum, sanki bir yara çürümekten kurtulmuş ve iyileşmeye hazır hale gelmişti. Yanımdaki Bastian da artık o kadar gergin değildi ve kaşlarının çatılması kızgınlıktan ziyade düşünceliydi.

Sanki gökyüzü de tutuşunu gevşetmiş gibi, o kadar ani ve mutlak bir sel saldı ki, geyik boynuzlarımın ötesini zar zor görebiliyordum.

Soğuk yağmur yakamın altından sırtımdan aşağı süzülürken nefesim kesildi. Bastian dişlerini gösterdi, burnunu kırıştırdı, sanki bir hırıltıyla yağmuru korkutabilirmiş gibi.

"Gel," diye bağırdı fişkırان tufanın üzerinden ve geyiğini dörtlale koşturdu. "Dağ eteklerinde mağaralar var. Zamanı yarın telafi ederiz."

Onu patikadan takip ettim, görüş alanımı kaybetme ihtimaline karşı yakıcı yağmura göz kırpmaya bile cesaret edemiyordum. Fark etmediğim bir ağacın dalı yanağımı sıyırdı ama geyiğin kuyruğunu takip etmeye devam ettim.

Granit bir kayanın büyük çatlağa ulaştığımızda, iç çamaşırlarıma kadar sırlıklam olmuşum -muhtemelen ruhuma kadar. Dar geçitten pek emin görünmeyen geyiği sürükleyerek içeri girdik. Ama kısa süre sonra dördümüz için yeterince büyük bir alana açıldı.

Soğuk hava ıslak giysilerimizi ısırırken nefes nefese mağarayı doldurduk.

Bastian'ın saçlarından yüzüne su damladı ve ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluştu. Burnunun ucunda özellikle büyük bir damlacık oluştu.

Belki bu yüzden, belki de yüz ifademden benimkine uyduğunu bildiğimden, ama göz göze geldiğimizde güldüm.

Bir kıkırdama olarak başladı, ama yağmur gibi kısa sürede sele dönüştü. Ve o da güldü.

Bedenimi ona teslim ettim; neredeyse bir ay süren belirsizlikten sonra bir rahatlama. İki büküm oldu, sanki yağmur İş Bastian' ve kapıdan birlikte çıktığım gergin adamı yıkayıp götürmüştü.

Ayrıca...

"Boğulmuş bir fareye benziyorsun," diye kahkahalarım arasında hırıldadım, onu, vücuduna yapışmış kıyafetleri ve yüzüne yapışmış saçlarını işaret ettim.

Saçlarını geriye attı ve gözlerini üzerimde gezdirdi. "Sen de öyle. Çok güzel bir sıçan olsan da."

Bu beni sadece daha çok güldürdü. Birkaç damla gözyaşı yüzümdeki yağmura karıştı ama bunlar iyi gözyaşlarıydı. Tanrım, uzun zamandır bu kadar gülmemiştim.

Bastian derin nefesler alıp karnını ovuştururken başımı salladım ve yanaklarımı sildim. "Bu kasları çalıştırmaya alışık değilim."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Belki de egzersiz programına kahkahayı da eklemelisin."

"Belki de bir dahaki sefere ata bindiğinde ağaçlarla tartışmamalısın." Yakınıma eğildi ve saçımdan bir çubuk aldı.

"Bunu daha sonrası için saklıyordum." Sanki en değerli varlığımı çalmaya çalışıyormuş gibi elinden kaptım. "Yakacak odun, bilirsin."

"Ah, evet, bu nemli dal bizi hemen ısıtacak."

Kıkırdadık. Az önceki hafıftan delirmiş kahkaha değil, Bastian'ın gözlerini tutarken gözlerini aydınlatan daha sakın bir şey.

"Bak, Kat. Daha önce..." Başını salladı ve yanağımdan ıslak bir tutam saçı aldı.

Güneş henüz ufka ulaşmamış olmalıydı, çünkü aramızda hiçbir sihir yarışmadı, ama ifadesinin yumuşaması ve teninin benimkine değmesi hala nefesimi çalışıyordu.

"Gerçekten üzgünüm."

Mecburiyetten bir özür dilemek istemedim. "Söylemek zorunda değilsin."

"Ama özür dilerim. Seni kullandım. Ama artık benim için sadece bu değildi. Bunu söylediğimde bana inanmanı istiyorum." Eğildi, bakışları o kadar yoğunlu ki ruhumu kavramış gibiydi. "Ancak kocan ortaya çıktığında sana ne yapmam gerektiğini hatırladım. Beni kandırdığın ve evlendiğin gerçeği kadar yaptığım her şey de midemi bulandırdı."

Her şey o mercekten yeni ve keskin bir odak haline gelirken göz kapaklarım titredi. O da en az benim kadar kendine zarar vermişti. Dışımız kadar içimiz de berbattı.

"Ve seçimini elinden almakla ilgili söylediklerin için özür dilerim." Çenemi tutarak başka tarafa bakmamı engelledi. "Bunu daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Bunun için ve seni incittiğim için bu yeterli değil ama bu bir başlangıç."

Yutkundum, boğazım düğümlendi. "Yeni bir başlangıç." "Exac-"

Sözün ortasında irkildi, gözleri büyüdü. "Kahretsın."

Yağmurdan bile daha derin bir soğuk kemiklerimi kemirdi. "Ne oldu? Neyin var?"

"Bu kadar doğuda olmamaları gerekiyordu." Bakışları bir o yana bir bu yana kayıyordu, mesafeliydi ve ben de anladım; dublörü Riverton Sarayı'nda olduğu gibi ileride keşif yapıyor olmalıydı.

Boğazımdaki yumruyu geçerek fısıldadım,
"Kim?" "Korkunçlar."

OceanofPDF.com

BASTIAN

Horrors bin yıldır kendi topraklarına hapsedilmişti.
Ya da biz öyle sanıyorduk.

İleride keşif yaparken, diğer yarım onların işaretlerini keşfetmişti.
Yolun yakınında, sınırlarının ötesinde.

Bir yanım Kat'in sorularını yanıtlayıp ona gördüklerimin saatler uzakta olduğuna dair güvence verirken, diğer yarım karanlıkta sinsice ilerliyordu.

Açıklaması zor olan şey - yeteneğimden sık sık bahsettiğim için değil
-Her iki yarının da eşit olmasıydı. Her ikisi de hala bendim - anılarım, deneyimlerim vardı, diğerinin ve onun hissettiği her şeyin farkındaydım. Başkalarının anlamasına yardımcı olmak için sadece "ikizim "den bahsettim.

Birimiz büyük ölçüde geyiğin üzerinde dinlenirken, diğerimiz erzak yükünden kurtulmuş, daha hızlı yol almıştı. Dışarıda büyü hâlâ etrafımda titreşiyordu. Henüz burayı kurutmamışlardı.

Bu arada, mağaranın içinde Kat ve ben kurulandık, ancak işaretin sınırın bu tarafındaki tek Korku faaliyeti işareti olduğundan emin olana kadar kamp yapmadık.

Biri koruma taşlarını aşmış olmalı. Her nasılsa.

Taşları korumakla görevli devriyeyle konuşacaklarım vardı ama şimdilik uyumak için yeterince güvenli görünüyordu.

Ertesi sabah yola çıktığımızda, ikimiz de yolu gözlüyorduk ve Kat eyerinde kıpırdanıyordu, her seste tedirgin olduğu her halinden belliydi, oysa işaretlere daha birkaç saat vardı.

"Diğer benliğinin gördüğü bu işaretler neydi?" Kat geçtiğimiz her kayayı ve çalıyı, sanki arkalarından bir canavar fırlayacakmış gibi taradı.

"İşaretler bırakıyorlar. Kayalara, ağaçlara ya da yıkık binalara çizdikleri tuhaf semboller. Kimse bunların ne anlama geldiğini bilmiyor, eğer bir şey varsa." Başımı salladım. "Resmi hikaye, Korkuların kontrolden çıkan büyüyle yaratıldığı yönünde, ki bu bir anlamda doğru, ama..."

Çok küçük bir çevrenin dışındaki hiçbir fae bu cümlelerin geri kalanını bilmemeliydi. Ama Kat Fae değildi.

"Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimseye söyleyemezsin."

Şüpheyi baktığı ağaçtan döndü ve bana bir kaşını kaldırdı. "Yılan sırlarından birini açıklamak üzere mi?"

"Ben ciddiym Kat. Bu Elfhame'in istikrarı için." "Tek kelime etmeyeceğim."

"Gerçek şu ki, Veraset Savaşlarını kaybeden taraf onları silah olarak kullandı." Bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. Korku ve yıkım silahları. Sivillere karşı kullanılan silahlar.

Ekşi bir şey dilimi kapladı.

"Eğer bu çok acı vericiyse, bana söylemene gerek yok." Dizginleri bir elinde topladı, diğer elini bana doğru uzanacakmış gibi sıkıp gevşetti.

Dehşet yüzümden okunuyor olmalıydı. En azından onun önündeydi ve bunu bana karşı kullanacak birinin önünde değildi. "Sorun yok. Diğer tarafın hala toplumun bir parçası olabilmesi ve topluma yeniden entegre olabilmesi için bilgiyi gizledik. İnsanlar gerçeği bilseydi..." Başımı salladım.

Tek bir kişinin bile hayatta kalmasına izin vermezlerdi. Ateşkes olmazdı, sadece toplu infaz olurdu.

"Bekle, 'diğer taraf' - babanın savaştığı taraf mıydı? Bana onun bir düşman generali olduğunu ve sonra Gece Kraliçesi'ne iltica ettiğini söylemiştin."

Bunu onu uzaklaştırmak için söylemiştim ama geyiğinin tepesinden bana bakarken, daha önce hiç bu kadar yakın hissettiğinden emin değildim. Sanki uzanıp onu tutabilirmişim gibi.

Ama aramızdaki bu yeni başlangıç genç ve hassastı ve ona dün gece dilediğim özürden çok daha fazlasını borçluydum. Eylemler sözlerden üstündür. Kraliçesinin boşanmasına izin vermesini sağlayabilirsem.

Albion'a dönüp kocasını öldürmeliyim. Bu hepimizi bir sürü dertten kurtarır.

Bu onu özgür kılacaktı.

Ve içimi kemiren suçluluk duygusunu azaltabilir.

Ama bu Kat'in mirasına mal olur muydu? Miras kanunlarının nasıl işlediğini bilmiyordum. Evlilik yasaları kadar aptallarsa, muhtemelen mülkü Kat yerine en yakın insan erkeğine bırakırlardı, çünkü onun bir siki vardı.

Ona bunu soramazdım. Doğrudan soramazdım. Kocasına ne yapmak istediğini öğrenirse, zaten bana amcasını öldürmeyeceğime dair yemin ettirmişti. Beni o hıyar için de aynı yemini etmeye zorlamasına izin veremezdim.

"Bastian?"

Boğazımı temizledim ve şekilsiz planlardan ve aptalca umutlardan sıyrıldım. "Bu doğru. Her iki babam da o tarafta başlamış. Dönüşmelerinin ana nedeni Korkular'dı."

Bize yaptırdıkları şeyler. Siviller, çocuklar dahil.

Bir deniz dolusu yüz bana bakıyor, iri gözlü ve korkmuş. Küçük bir kız annesinin elini tutuyor ve "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadığını duyuyorum.

Annenin bana bakışı, boş gözlü ve sert - o da biliyor. Ama kızının başını okşuyor. "Sadece bir yürüyüş, tatlım. Sadece bir yürüyüş."

Vücudumdaki her tüy diken diken oldu ve beni kendime getirdi.

Titrek bir nefes aldım. "Kasaba Korku bölgesinin hemen içinde ama işaretler..." Başımı ovuşturdum. "Üzgünüm, evet, işaretler, sana onlardan bahsetmem gerekiyordu, değil mi?"

Çok basit olması gereken bir şeyi açıklamak için çırpınışımı izlerken Kat'in kaşlarının arasına derin bir çizgi kazanmıştı.

Sadece gerçekler ve fikirler. Hepsi bu kadardı. Eyerde doğruldum. "Bir teoriye göre onlar yaratılmadılar, başka bir yerden *getirildiler*. Belki de duyarlı bir tür, ya da neredeyse bir tür, onları kontrol etmek için kullanılan büyü tarafından delirtilmiş. İşaretler bir tür dilin kalıntıları olabilir ama hiç kimse onların konuştuğunu duymadı ya da onlarla iletişim kurmayı başaramadı. Söylentilere göre onları yaratanlar onları kontrol edebiliyormuş... ama onları şimdi görseydiniz, bu fikrin ne kadar saçma olduğunu anlardınız. Kontrolleri yok."

Onlar hakkındaki en kötü şey buydu. Akılsız yıkımın vücut bulmuş hali. Korkuları daha önce iki kez görmüştüm; eğitimimin bir parçası olarak devriyeye gönderilmiştim.

İki kez fazlasıyla yeterliydi.

"Diğerleri ise işaretlerin büyüünün akışında gördükleri ama aslında anlamadıkları şekillerden başka bir şey olmadığını düşünüyor." Kat'e güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım. "Hâlâ birkaç saat . Yayını hazır tut,

ama biri tarafından fark edilirse, en iyi seçeneğimiz kaçmaktır. Kaçabilmemiz için diğer benliğimi yem olarak kullanacağım."

Başını sallayarak eyerine takılı silahı sıktı. "Oklarım onlara Fae'lere zarar verdiği gibi zarar verecek mi?"

Elim Gölge Kılıcıma gitti. Elime bir unseelie silahı alabilmek için yasadışı ticaret yapmıştım. Bazı iyilikleri geri ödemek yıllarımı almıştı. Buna değmişti.

"Muhtemelen hayır, ama zayıf bir noktalarını vurursanız, bu onları yavaşlatır ya da en azından caydırır. Vücutları sert kabuklarla kaplıdır. Tek boşluklar gözler ve koltuk altlarıdır. Çoğu insana söyleme zahmetine girmezdim ama bence hedefi gerçekten vurabilirsin."

Yanaklarını karartan zevk ateşi, gideceğimiz yerin adını gördüğümünden beri iliklerime kadar işleyen soğğun en kötüsünü ısıttı. Arkasını döndü ama saklamaya çalıştığı gülümsemesinin kenarını yakaladım.

Yolumuza devam ettik, o sıcaklık korkuyu yedikçe daha da uzaklaştı. Yukarı.

İçimde kötü bir şey olacağı hissinden kurtulamıyordum. o kasaba. Öğle yemeğini yememe rağmen midem beni yutmakla tehdit eden bir çukur olarak kaldı.

Öğleden kısa bir süre önce kuş sesleri kesildi. Gölgelemlerimi yakın tuttum. Burada yararlanabileceğim çok az büyü vardı ve yayılmalarına izin verirsem Korkular kokularını alırdı. Bir süre sonra, yoldan birkaç metre geride bir kayanın üzerindeki işareti gösterdim.

Kat yutkundu, bakışları kısa diyagonaller, bir daire ve bir üçgenle kesişen uzun dik çizginin üzerinde gezindi. "Onlar hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Korkular büyüünün kokusunu alabilirler, bununla beslenirler." Burada kokusunu zar zor alabiliyordum, sadece solduğu için sürekli varlığını fark ediyordum. Kat'inki yılın ilk çiçekleri gibi taze ve canlıydı. "Etrafında hissedebiliyor musun?"

Kaşlarını çatarak onun kolunu okşadı. "Normalde yapabilirim. Tenimde hafif bir vızıltı var ama..." Dinliyormuş gibi başını eğdi. "Şimdi çok silik."

"Besleniyorlar. Kabuklarıyla birlikte, onları öldürmeyi bu kadar zorlaştıran şey de bu. Üzerlerinde doğrudan büyü kullanamazsınız. Gölgelemlerimle saldırmaya çalışsam, onları tüketirler. Sadece güçlü bir şekilde büyülenmiş silahlar işe yarar; büyüünün sabitlendiği bir şey. O zaman bile, eğer bir süreliğine ele geçirirlerse, onu kuruturlar."

Yüzünü buruşturdu, yayını sıktı.

Büyüsünün, yeşil büyümesinin ve yaprak malçlarının kokusu buna karşılık olarak güçlendi.

Ona doğru başımı salladım. "Yayınız güçlü, işe *yarayabilir* ama emin olmak için daha güçlü bir büyüye sahip oklara ihtiyacınız olacak."

Gözleri kısıldı ve daha iyi oklar almak için zihnine bir not düştüğünü duyar gibi oldum. Fatura hesabım yanıt olarak ırkıldı.

Yine de bilgi aynı zamanda güçlü, bu yüzden ona güvenmesine hiç gerek kalmayacağı umuduyla bilgi vermeye devam ettim. "Herhangi bir büyüün kalmış olması bize buraya sık sık gelmediklerini söylüyor ama ilerledikçe bunu daha az hissedeceksiniz. Bölgelerinin merkezinde hiç büyü yok." Eyerde kıpırdandım, bunun düşüncesi sadece yanlış değil, aynı zamanda korkutucuydu.

Çoğu fae'nin aksine, etrafımdaki dünyadan yararlandım - gözlerimle birlikte görünmez kanımın sadece bir söylenti olmadığına dair kanıtlar.

Gerçek bir ölü bölgede, güçsüz olurum.

Ama yol aldıkça omuzlarımın gerilmesinin tek nedeni bu değildi. İçimi kemiren başka bir şey daha vardı. Yanlış bir şey. İleride bir şey.

Yarım mil sonra başka bir işaret bulduk.

Dişlerimi gıcırdattı. "Bu bölgeye göz kulak olması gereken devriye, Tenebris'e bir sonraki raporunda kişisel bir ziyaret alacak. Bu şeyler çıldırmış durumda."

"Onları nasıl geride tutuyorlar?" Kat bana bir bakış daha fırlattı, elini çığniyordu.
dudak.

"Koğuşlar. Güçlü wardstone'larla dolu tutulurlar. Onlar olmalı lanet olsun onları kullan. Onları burası ile Albion arasındaki duvara gömdük," diye ekledim. "İnsanları dışarıda tutmak için olduğu kadar canavarlarımızı da içeride tutmak için."

"Neden hepsini öldürmüyorsun?"

"İlk başta bunu denedik. İşler pek iyi gitmedi. Her birini alt ettiğimizde en az ikimiz ölüyorduk ve savaşlardan sonra sayımız azalmıştı..." Bir ürpertiye bastırarak başımı salladım. "Daha fazla can yerine bu toprak parçasını feda etmek daha iyi."

Sonra kendimi, her iki parçam birleştiğinde ortaya çıkan o kafa karıştırıcı çift görüşte gördüm. Biri ata biniyordu. Biri bir kaya çıkıntısından yürüyordu.

Sanki bir aynaya bakıyordum - onun gergin hareketleri benim kendi tedirginliğimi yansıtıyordu ve dikkatimi onun görüşüne kaydırdığımda, nasıl

Katı bir şekilde geyiğimin üzerine oturdum. Bu korku hissi sadece Kat'i şehirden çıkarmak ya da onu Korku bölgesine götürmekle ilgili değildi.

Başka bir şeydi. Daha eski bir şey. Daha derin bir şey.

Diğer benliğimle birleştim, bunun için daha güçlü hissetmiyordum.

Innesol'un dışındaki bir fundalığa ulaştığımızda, o başka şey içimi oydu ve anladım.

Kasabanın merkezinde yıkık bir kule yükseliyordu ama harcı dökülmeden ve çatısı çökmeden önce bir zamanlar nasıl görüldüğünü biliyordum.

Buraya daha önce de gelmiştim.

OceanofPDF.com

BASTIAN

"B Astian? Neyin var?"

Başımı salladım ve attan indim. Kelimeler bir anda imkansızlaştı. Yere indiğinde bana baktı. "Hayalet görmüş gibisin. Sen de bir tanesinin rengine bürünmüşsün."

Geyikleri çalılıkta bıraktık ve onlara harabe kasabaya girmeden önce kalmaları talimatını vermeyi başardım.

Yola kemiklerim o kadar kaşındı ki derimi kazıyabilirdim; hem yıkık duvarlar hem de yüksek ve gururlu, bozulmamış binalar gördüm. Evler. Dükkânlar. Okullar. İki tiyatroları ve bir galerileri bile vardı.

Her şeyin o zamanki halini ve şimdi olduğu gibi asırlık bir harabeyi görebiliyordum.

Ama ben yüzyıl yaşında değildim. Onu görmüş olamam. Yine de *hatırladım*.

Yarı yıkık bir duvarın arkasına çömeldik ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip zihnimi boşaltmak için çekiştirdim. Tekrar dışarı baktığımda sadece yıkıntıları gördüm.

Bir ana yol kasabanın merkezine çıkıyordu. Şimdi toplandığımız yer eski okuldu. Kırık oyuncaklar bulurum diye ayaklarımıza bakmayı reddettim.

Elthea'nın notunda kutunun bulunduğu evin kasabanın ilerisinde olduğu yazıyordu. "Hazır mısın?"

Kat kaşları birbirine kenetlenmiş ve dudakları incelmış bir halde bana baktı. Artık geyiklerden uzaklaşmıştık, eldivenlerini çıkarmıştı ve parmakları birbirine dolanmıştı. Leke onları tamamen kaplamıştı. "*Öyleyim*. Ya sen?"

Sorusunu duymazdan geldim ve ana yola çıktık.

Bir zamanlar, muzaffer bir şekilde yürümüşük, başkente bu kadar yakın olduğumuz için kendimizden çok memnunduk. İki günlük yürüyüşten sonra orada olacaktık. Doğru, Alacakaranlık ve Şafak Talipleri'nin birleşik orduları yolumuza çıkmıştı ama sevgilimin bize bahsettiği yeni silahlarımız vardı. Onları henüz kendisi görmemişti ama burada, Innesol'de tanıtılacaklardı ve doğuya gidip Tenebris'i gerçek kraliçeler için almamıza yardım edeceklerdi.

Sonsuza dek süren mutluluğum, sırtımı eğen ve her adımda sürükleyen bir utançtı.

Kendime burada olmadığımı, bunun mümkün olmadığını söylemeye çalıştım, ama duygularımı ya da kasabanın her görüntüsüne musallat olan anıları mantığımınla uzaklaştıramadım.

Binalardan geriye kalanları kucakladık ve Kat'in eşyaların insanlarla birlikte evlerden sürüklendiği yola saçılan enkazı geçmesine yardım etmek zorunda kaldım. Kat'in ayaklarını yere koydum, belini kavradım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Bütün aileler dışarı çıkmaya zorlandı. Yetişkinler, çocuklar... Yeni silahlar geldiğine göre hepsini topluyoruz.

Bana kabuslar gördüren silahlar.

Yalnız kaldığımızda, sevgilime onları kullanmaması, geri göndermesi için yalvarıyorum. Geldiklerinden beri dudaklarını çiğ ve sert bir şekilde ısırmasından, bu şeylere karşı duyduğum dehşeti paylaştığını biliyorum, ama ısrar ediyor. Hem Gündüz Kraliçesi hem de Gece Kraliçesi onları onayladı. Başka seçeneğimiz yok.

Canavarların geldiği gece, genç acemilerden biri kaçmaya çalıştı. Yakalandı ve hapishaneye götürüldü. Kaderi hakkında bundan başka bir şey bilmiyorum. O zamandan beri onu görmedim.

"Bastian?"

Yanağıma sıcak bir şey dokundu. Derin, çok derin bir dalıştan yükselirken suda parıldayan ışık gibi, ona odaklandım ve nefes nefese dışarı çıktım.

Yeşil gözleri üzerimde. Eli yüzümde. Sıcak bir vücut benimkine bastırdı. Bunlar gerçektir. Şimdi ve burada.

Kat'in avucunu tenime bastırdım, sanki onu oraya kazıyabilir ve kalıcı bir çapa yapabilirmişim gibi.

"Çok yanlış bir şeyler var, mi?"

Yutkundum, vermek istediğim tek cevap yalan olunca cevap veremedim. İyi değildim. Hem de hiç.

Yol boyunca göz gezdirdi. "Geri dönmeliyiz."

"Hayır. *Hayır*." Parmaklarını sıktım ve gülümsemeye çalıştım. "Ben sadece buradaydım... düşmeden önce."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti. "Ama buranın Veraset Savaşları'nda yok edildiğini söylemişsiniz. Bin yıl önce değil miydi onlar?"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve geri çekildim. "Haklısın." Gördüğüm her şey mantığı hatırlamamı zorlaştırıyordu.

Derin bir nefes aldım. Burada neredeyse hiç büyü kokusu kalmamıştı ama Kat'in bahar kokusu içimi doldurdu. Ciğerlerimdeki hava serindi. Göğsüm kontrolüm altında yükselip alçaldı.

Kontrol bende. Korku'nun havada bıraktığı delilik değil.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Burayla ilgili anılarım olamazdı. Bu mümkün değildi.

"Hadi gel." Elini tuttum ve onu kasabanın derinliklerine doğru götürdüm, Elthea'nın talimatları aklıma kazınmıştı. Bir köşeyi döndük, yıkılmış bir kulenin enkazı üzerinden tırmandık, sonra başka bir köşeyi döndük.

Tükenmiş büyü dışında Korkulardan iz yok. Belki de başka bir yerde besleniyorlardı - sürüler halinde hareket etme eğilimindeydiler, bir diğerine geçmeden önce bölgelerinin bir alanını süzüyorlardı.

İleriden bir sıyrık sesi geldi.

KAT

Bastian beni eğik bir sütunun arkasına çekti ve kollarıyla hapsetti. Gergin bir sessizlik içinde durduk, nefeslerimizi tuttuk, dinledik. Sihrimi sıkıca kavradım ya da kavramaya çalıştım. Eğer bırakırsam, Korkular kokusunu alabilirdi.

Bir şey kayaya sürtündü, ardından taşın taşa çarpması ve ağır bir nesnenin yere düşmesi sesi duyuldu.

Bastian'ın ay ışığındaki gözleri, dışarı bakmadan önce uzun bir süre omzumun üzerinden sabitlendi. Saklandığımız yere geri döndü ve daha yakına eğildi. "İleride bir tane var," diye kulağıma nefes verdi. "Bu binanın içinden geçeceğiz. Sessiz olun."

El ele, enkazın arasından geçtik. Gün sıcak olmaktan çok uzak olmasına rağmen avuçlarından ter akıyordu. Yine de ona yapıştım. Kalbim küt küt atarken ayaklarımı tam olarak onun bastığı yere basmaya çalıştım ama bacaklarım onunkilerden oldukça kısaydı ve zaman zaman parçalanmış odunların ve düşmüş granitlerin üzerinde kendi yolumu bulmam gerekiyordu.

Adımlarıma dikkat etmediğim zamanlarda onu izliyordum. Dünden daha da sıkıydı ve kasabayı gördüğümüzden beri teninin koyu altın rengi kül rengine dönmüştü. Hareketlerini ve yüz ifadesini belirleyen korku değil, suçluluktı... utançtı...

Ve burası harap olmadan önce burada olduğunu mu sanıyordu? Bir şeyler çok yanlıştı.

Başka, daha dar bir yola çıktığımızda sesler daha da azaldı. Bastian sağa sola baktı, sonra beni sokağın karşısına çekti. Sağa döndük ve bir zamanlar kapı olan bir yerde durduk, ancak ahşap çoktan ayaklarımızın dibinde parçalara ayrılmıştı.

"İşte orada." Yolun sonunda, T-kavşağında, ölü çalıların ve bahçe kalıntılarının arkasında yer alan bir evi işaret etti.

Bu kadar uzun süre terk edilmiş olmasına rağmen kasabanın etrafında şaşırtıcı derecede az yaşam vardı. Geyikleri bıraktığımız koruluk bodur, hastalıklı ağaçlarla doluydu.

Doğa bile uzak durması gerektiğini biliyordu.

Omuzlarımı kavradı. "İçeri girip şömineyi bulacağız. Ben kutuyu alacağım. Sen yakın dur. Anlaşıldı mı?"

Yutkundum, başımı salladım, sonra aceleyle yola koyulduk. T kavşağında durduk, dinledik, köşeden baktık.

Hiçbir şey.

Bastian'ın eli benimkine sıkıca sarılmış halde yolun karşısına doğru yürüdük. Aramızda hiçbir sihir dalgalanmıyordu ama tutuşu hâlâ bir can simidi gibiydi.

Nefes alış verişine ve çenesinin titremesine bakılırsa, bu can simidinin beni mi yoksa onu mu kurtardığından emin değildim.

Elthea'nın bizi gönderdiği binanın çatısı kalmamıştı. Duvarlar kısmen yıkılmıştı, ama neyse ki bir baca bacası hala bir işaret feneri gibi kalbinde duruyordu.

Eşikten adımımızı attığımızda, alçak bir ses evin içinde gümbürdedi. Hava.

Dondum kaldım, midem bulandı. Bastian boştaki elini kaldırdı, elimi kavradı.

parmaklarım sıkılıyordu. Beni kaçmaktan alıkoyan tek şey buydu. Başını eğerek yıkık odayı inceledi, sonra uzak duvarı işaret etti.

O zaman duydum.

Binanın hemen diğer tarafında hareket eden büyük bir şeyin çıtırtısı.

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve yolu gösterdi.

Kalbim küt küt atarken kırık camların etrafından dolaştım; tepemdeki bulutları yansıtan bir aynanın kırıklarıydı bunlar. Fae'lerin Korku adını verdikleri korkunç bir şeyle aramda sadece eski bir duvar olduğunu bildiğimden nefes almaya cesaret edemiyordum.

Büyük pencereler bir zamanlar yan odayı süslüyordu. Şimdi sadece metal çerçeveleri kalmış, diğer tarafa açık.

Çatlak pencere pervazlarının hizasının altına çömelip sürünerek ilerledik.

Hareket sesleri daha da yükseldi, buna bir dizi alçak, hırıltılı oflama eşlik etti.

Havayı mı
kokluyordu?
Kokumuzu alıyor
muydu?

Bastian'ı aptalca takip ederken ve nefesimi kontrol altında tutmaya çalışırken omurgamdan aşağı soğuk bir ter damladı.

Pencerelerin sonuna ulaştık ve doğrulduğumda, dışarıdaki bir şeyin üzerinde parıldayan güneş ışığını bir anlığına yakaladım. Gökkuşağı parlaklığı, suyun üzerindeki yağ gibi, zarif, koyu renkli parçalı gövdeyi işaret ediyordu. Sadece bir kısmını görebiliyordum ama...

Kocaman bir şeydi.

Bastian'ın sırtındaki eli beni bir sonraki kapıya doğru itti. Boylu boyunca uzanan bir çatlağa rağmen, bu odanın arka duvarı Korku ile aramızda duruyordu, uzun ve nispeten eksiksizdi. Nabzım hâlâ boğazımda zonklasa da nefeslerim biraz hafifledi.

Şömineye ulaşmıştık.

Neredeyse bitti. O zaman bu lanet yerden bir daha dönmek üzere ayrılabilirdik. Bastian ona doğru gitmeye başladı ama ben kolundan tuttum. Omuzlarına vurdum,

Sonra da şöminenin genişliğini, daha doğrusu geniş olmadığını gösterdi. Geniş omuzları asla sığmazdı ve Elthea kutunun bacanın içinde gizli bir rafta olduğunu söylemişti.

Dar açıklığa kaşlarını çattı ama bu onu daha da genişletmedi. Elimi göğsüme bastırdım ve "Yapacağım" diye mırıldandım.

Kaşları daha da çatıldı ve başını salladı.

Ama başka bir seçeneği yoktu. Bir kaşımı kaldırdım ve ona baktım.

Duvarın diğer tarafında, Korku molozları kazıyordu. Beslenmek için büyülü nesneler arıyor . Hırıltılı nefesleri yaklaştı, sanki arka duvara doğru homurdanıyordu.

Mor leke şimdi parmaklarımı tamamen kaplamıştı. Kokusu bu muydu?

Fazla vaktimiz yoktu ve büyümü dizginleyecek kadar kontrolüm yoktu; Bastian için endişelenirken ve bu canavarların bizi ele geçirmeleri halinde yapacaklarından korkarken olmazdı.

Yanımdan geçip isle kaplı şömineye doğru ittim. Kısık bir itiraz sesi çıkardı ama beni durdurmaya çalışmadı. Döndüm ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Kalçalarım ve omuzlarım hemen hemen sığıyordu - hiç şansı olmazdı.

Duvara sabitlenmiş braketler bir zamanlar yemek pişirmek için ızgaraları tutuyor olmalıydı ve ben de onları dayanak olarak kullandım. Ellerimi kararmış duvarlara dayayarak yukarı tırmandım.

Dar alan nefeslerimi yankılayarak bana geri veriyor, karanlıkta sağır ediyormuş gibi görünüyordu. Yukarıdan hiç ışık gelmiyordu -bacayı bir şey tıkamış olmalıydı- bu yüzden yolumu bulmaya çalıştım.

Parmaklarımın tıpkı Elthea'nın tarif ettiği gibi ön duvardaki bir çıkıntının altını bulması bir asır sürdü. "Rafı buldum," diye mümkün olduğunca sessizce fısıldadım.

Bastian'ın sert cevabı "et," oldu.

Elimi kenara kaydırdım ama bir şey bulamadım. Yine de raf derindi. Başka bir dayanak aradım, bulmadan önce ayak parmaklarım taşa sürtündü. Yukarı çıkarken uyluk kaslarım uğuldadı.

Yüksek, tıkrıtlı bir ses havayı deldi. Parmaklarım pürüzsüz bir şey bulduğunda kemiklerim ürperdi.

"Kokumuzu aldı," diye tısladı Bastian. "Çık dışarı."

"Bekle. Neredeyse geldim." Tam uzanabileceğim sınırdıydı, tam olarak tutamıyordum. Ama yakalamıştım. Neredeyse. Santim santim kendime doğru yürüdüm.

Başka bir çağrı. Bu seferki bir soru gibiydi. *Neredesiniz, lezzetli lokmalar?*

"Katherine, gidiyoruz."

"Hayır." Sadece bir santim daha. "Neredeyse hallettim."

Etrafımdaki duvarlar gümbürdedi. Dışarıda bir şey çarptı. Rafa tutundum, geriye doğru devrilecek yer olmadığı için ayakta kalabildim.

Daha fazla tıkırtı, sonra delici bir çığlık.

Karanlıkta gözlerimi kırıştırdım, nefeslerim sık ve sıkı. "Bastian?" Hiçbir şey.

"Bastian?"

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Onu tekrar aramaya cesaret edemedim. Bacada daha mı güvendeydim yoksa dışarı çıkıp kaçmalı mıydım? O neredeydi? Korku onu yakalamış mıydı?

Ani ve korkunç sessizlikten ve Bastian'ın parçalanma görüntülerinden uzaklaşmak için kutuya uzandım.

Bir şey beni yakaladı.

KAT

I beni bacaklarımdan yakaladı.

Bacadan çekildim, ani gün ışığı beni kör etti. Havayı sıcak bir koku doldurdu.

Arka duvar gitmişti. Diğer tarafında bir yığın kemik yatıyordu. İçinde Çatlağın durduğu yerde bir Korku çömeldi.

Bir saniye bile şüphe yok. Bu bir Korku'ydu. Uzun kafası, sıra sıra sivri dişleri, içimi gören boş siyah gözleri için bu isim mükemmeldi.

Sekiz ayaklı, iri cüssesi karşısında cüceleşen Bastian, gölgelerle çevrili bir kılıç çekerek onun önünde durdu.

"Hayır," diye bağırdım ve ona doğru uzandım. O şey onu öldürecekti.

Ama ben zaten yan odaya taşınıyordum. Taşındığımı fark etmem çok uzun sürdü-Bastian. Omzuna asıldım, kutu isle kaplı elimdeydi.

İkinci benliği geride kaldı. Bir yem.

Bastian, camları geçip kırık aynanın üzerinden cam kırıkları bile olmadan koştu. Beni taşıdığını düşünürsek beklediğimden daha hızlıydı.

Diğer benliğini gözden kaybettim. "Ölürse ne olur?"

"Bu... benim için hiç hoş değil," diye homurdandı Bastian. "Yaptığı her şeyi hissediyorum.

Ama iyi olacağım."

Dehşet, yıkık duvarların üzerinde arka ayakları üzerinde yükseldi ve yükseldi, yükseldi. Dört arka ayağı üzerinde şaha kalktıkça, on fit on beşe, yirmiye dönüştü.

Gövdesinin ön kısmı dik durduğunda, iri, bodur bir vücut gibi görünen şey, aslında pırıl pırıl kabuğu kadar şıktı. Uzatılmış kafası dışında her şey dev bir böceğe benziyordu. Bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve ona bakmaktan kendimi alamadım.

Ön bacakları açılmıştı, tırpan gibi kıvrık ve keskindi, bir sonraki çiftin ucunda ise dikenler vardı. Bastian'ın koltuk altlarından kastettiği de buydu. Vurulması neredeyse imkânsız olan küçük bir zayıflık alanı.

Harabelerden daha fazla tıkırtı, arayış sesi yükseldi. Daha fazla Korku, alarm yayılıyor.

Bastian molozların üzerinden sıçradı, dar sokaklarda zikzaklar çizdi - Hortlakların sığamayacağı kadar dar, omzunun üzerinden işe yaramaz bir şekilde itişip kakışırken fark ettim.

İşe yaramaz. Sen işe yaramaz bir kadın değilsin. Kendine gel, Katherine.

Kutu bir elimde güvende, diğer elimle de tabancamı çektim.

İlk Dehşet kıvrık ön bacaklarıyla kesik atıyor ve yıkıntıların arasında gizlenen Bastian'ın ikiziyle dövüşürken tıslıyordu.

Yaklaştıkça -çok daha yaklaştıkça- sağımda bir duvar parçalandı, bir Korku'nun pençeleri tarafından yıkıldı. "Arkamızda," diye seslendim. "Solunda."

Bastian'ın kolu kalçalarımın dolandı ve peşindeki canavardan uzaklaşarak sağa döndü. Aşağıda, topuklarından gölgeler süzülüyordu.

İki kez daha, Korkular peşimizden gelirken uyarılarda bulundum ve iki kez daha Bastian bizi ara sokaklara götürdü.

Ama bir köşeyi döndüğümüzde, bir tanesi benimle göz göze geldi ve zevk çılgınlıkları attı. Garip bir şekilde bükülmüş bacakları enkaz dolu sokak boyunca ilerledi.

"Arkamızda," diye nefes nefese kaldım.

"Evet," diye homurdandı Bastian. "Bunu fark ettim."

Her adımda daha da yaklaşıyordu. Kalbim öyle sert atıyordu ki, vücudum zonklayan devasa bir nabza dönüştü.

ne kadar iyi olursa olsun, altımda bu kadar hareket varken ateş edemezdim ve Bastian'a durmasını söylemeye cesaret edemedim.

Yine de tabancamı doğrulttum. Belki tehdidi anlar. *Belki.* Ama yine de yaklaştı. On adım ötede. Sekiz. Altı.

Çılgılığı kulaklarımı deldi. Nemli nefesi ağzımı ve burnumu doldurdu, kusmuk ve bakır paralar gibi metalik ve ekşiydi. Tükürüğü parmaklarıma bulaştı, cızırdadı ve aşındırıcı yanık karşısında bir çılgılık attım.

Ama isin altında, mor lekelerim tükürüğün etrafında toplandı ve acım azaldı.

Canavar bir kez daha böğürdü ve tükürüğünün bir kısmı parmaklarıma bulaşarak zehrimle savaştı.

Altımda Bastian'ın omzu sarsıldı ve gölgeler yükselip Korku'yu uzaklaştırdı.

Gözden uzak bir köşeyi döndük. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettim. Kasabanın dışına doğru düz bir yol. Önümüzde uzanan koruluk, parlak sonbahar gününde neredeyse pitoreskti.

Ancak resimler genellikle sihirle beslenen canavarları içermezdi.

Uzakta, vahşi bir zevk çılgılığı daha havayı yırttı ve Bastian homurdandı. Nefes nefese duvara yaslandı. Yüzünü göremiyordum ama iki büklüm olmuştu, tüm kasları kasılmıştı. Bu acı olmalıydı - ikizinininki.

"Beni yere bırak, ben-"

"Hayır." Sıkı tuttu. "Ben daha hızlıyım. Sadece kendimi yakalamak için bir saniyeye ihtiyacım var-"

Neredeyse bizi yakalayacak olan Korku köşeden savruldu, pençeleri kaldırım taşlarına çarpıyordu.

Bastian , doğrulmak için mücadele ederken titriyordu.

"Bekle."

Tabancamı doğrulttum.

Korku bize doğru koştu, gözleri bana kilitlenmişti. Güzel. Bırak odaklansın. Avlanan bir sabrecat gibi, bu odak noktası başını sabit tuttu.

O gözlerden birinin boş karanlığına nişan aldım. Nefes ver.

Ayarla. Tetiğe bas.

Atış çatladı.

Korku'nun gözünden siyah bir sıvı fışkırdı ve başı geriye düştü.

Bu çılgılık en ufak bir sevinç yaratmadı, ama beni terk eden hışırtı sevindirdi.

Yere yığıldı. Onu durdurmuştum. .

Bastian kendini ayağa kaldırdı ve fundalığa doğru koşmaya başladı. Büyü tenimin üzerinde uğulduyordu; kasabanın sınırına yaklaştıkça daha da güçleniyordu.

Tıkırtılı bir çılgılla Korku ayağa kalktı. Onu öldürmemiştim.

Kahretsin.

Harabelerden fırladık, çalılıklarla aramızdaki mesafeyi kapattık.

Ama Korku sadece on beş adım ötede bize doğru yaklaşıyordu. Geyiklere ulaşsak bile, ata binip kaçamadan bizi yakalayacaktı.

Baktıkça gözlerim yanıyordu. Barutuma uzandım ama bu kadar itiş kakış arasında yeniden doldurmak imkânsızdı.

Altımda düzensiz bir feryat yükseldi ve Bastian'ın omzu dikleşti. Üzerinden gölgeler döküldü, ilk başta belli belirsizdi ama Korku ile aramıza bir duvar girene kadar kalınlaşıp yükseldiler.

Solgun ve titreyerek beni geyiğimin üzerine attı ve kendi atına atladı. "Bin!"

OceanofPDF.com

BASTIAN

W Sert sürdü.
Horrors takip etmedi.
Ama o yerin hâlâ peşimi bırakmadığını hissedebiliyordum.
Yırtık pırtık battaniyeler, uykulu çocuklar tarafından düşürüldükleri yerde, sokakta yatıyor. Anne babalarının, teyzelerinin, amcalarının, komşularının sessiz ama kurşuni ayak sesleri.
O zaman ve şimdi birbirinin üzerine binerek zihnimde gidip geliyordu.
Ama bir görüntü geri gelmeye devam etti.
O insanları götürdüğümüz yerde kemikler yığılmıştı.
Durdurmaya çalışıyorum ama sevgilim omzumu tutuyor. Çenesi sert, başını sallıyor. "Seni öldürecekler," diye mırıldanıyor. "Bunu durduracağız, ama burada değil, şimdi değil. Bana zaman ver, ikimizi de kurtaracağım."
Dizginleri sıktım. Bu gerçektir. Bu gerçektir. Şimdi. Cığerlerimdeki nefes.
Güneş yukarıda. Kat yanımda at sürüyor.
İs ve küle bulanmış bir halde beni izliyordu ama buruşuk kaşlarından çok daha kötü görüldüğümü anlayabiliyordum.
Haggard. Bitkin. Karanlığın kurtulamıyordum.
Geride kalmalı ve o canavarların benden beslenmesine izin vermeliydim, tıpkı o kasabanın insanlarından beslenmelerine izin verdiğim gibi.
Onları kafeslere ilk koyduğumuzda mücadele ediyorlar ama Korkular onları sıkı tutuyor. İnsanlar teker teker düşüyor ve Korkular onları düzgün yığınlar halinde atıyor, büyüleri emiliyor, bedenleri kuruyup kabuk haline geliyor.
Boğazımda safra birikti.

Gölgelerim ellerimin etrafında kıvrıldı, yatıştırdı, okşadı, nerede ve ne zaman olduğumu hatırlattı... ve *kim* olduğumu.

Onlar benim anılarım değildi.

Innesol düştüğünde ben doğmamıştım bile.

Suçluluk ve utanç içimi kemirirken bu gerçeğe sarıldım.

Kat yaklaştı. "Orada olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Doğrudan ona bakmadım ama keskin nefes alışını ve daha da keskin nefes verişini duydum. Sormuştu.

İnce hilal şeklindeki ay yükseldiğinde mağarayı geçmiştik ve geyiklerimiz yavaş yavaş yürümeye başlamıştı.

Kat'ın ayağı tökezledi ve eyerin kulpuna tutunarak ayakta kalmaya çalıştı. "Bastian? Sanırım durmamız gerek. Devam edemezler." Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Ve görünüşe bakılırsa, sen de yapamazsın."

O yerle arama daha çok kilometre koymak istedim ama o haklıydı.

Ayrıca, kan çanağına dönmüş gözleriyle o da bitkin görünüyordu.

Kayalık bir çıkıntının altında kamp kurduk. Koğuşları kurarken ayaklarım sürüklendi. Bizi çoğu şeyden koruyacaklardı. Bir Korku, zaman verilirse, geçebilirdi, ama bir uyarımız olacaktı.

Döndüğümde Kat ateşle ilgileniyordu, kambur duruyordu, yüzü hala isliydi.

Onu buraya getirmemeliydim. Başka birini göndermeliydim. Ama kendime o kadar güveniyordum ki... Ne de olsa burası sadece Korku bölgesinin sınıırıydı. Gizlice girip gizlice çıkabilirdik ve yaratıklardan birini bile görmemize gerek kalmazdı. Büyük bir gruptan daha hızlı ve sessiz.

Ne kadar yanılabilirim ki?

"Biraz uyu." Sesim boğuk çıkmıştı, saatlerdir konuşmamıştım.

Sanki canavarlardan birini bekliyormuş gibi irkildi. "Çiftin daha dönmedi mi?"

"O öldü." Hissetmişim, Korku'nun *onun* karnını kestiğini. Büyümüzle beslenip yorgunluğumu arttırmışlardı. Çadıra doğru başımı salladım. "Siz gidin. İlk nöbeti ben tutacağım."

"Ama senin uyumaya ihtiyacın var. Sen git-"

"Uyumaya hazır olduğumda seni uyandıracağım."

İçini çekti, çadıra bakarken omuzları çöktü. "Oraya girmek istemiyorum." Küçüldü, içimde bir şey kırıldı -anlayan bir şey.

"Yalnız kalmak istemezsin." Ona battaniyemi uzattım. "Burada uyu, ben kampa göz kulak olurum... ve sana."

Gözleri ateş ışığında parlıyordu ve bir an için çenesi ağlayacakmış gibi gerildi. Ama başını salladı ve battaniyeyi kendi üzerine çekerek yanımda yere kıvrıldı.

Bir şekilde parmaklarım onun saçlarına girdi. Gün batımından bu yana sihrimiz ilk kez bir araya gelip onu öldürecek olan zehri etkisiz hale getirdiğinde bir an acı çekti. Ama bu gece bunu memnuniyetle karşıladım. Acı beni burada ve kendime ait olmayan anılardan uzak tuttu.

Sonra tatlı bir zevk geldi, omurgamda bir doruk noktası inşa eder gibi sıkıydı. Gözleri kapandı, Kat yumuşak bir ses çıkardı, kaşları kalktı. Geri çekildim, büyümüzün yerleşmesine izin verdim, sonra uykuya dalana kadar saçlarını okşamaya devam ettim.

GECE HİÇBİR ŞEY GELMEDİ ama güneşin doğuşunu gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Kat uyandı, gözleri kamaşmıştı. Gökyüzünden bana doğru kaşlarını çattı. "Beni uyandıracağını söylemiştin."

"Uyumaya hazır olduğumda." Yalan değil. Uyumak ve tekrar o yere çekilmek istemiyordum. "Şimdi ata binmeye hazırım."

O kampı bozarken en azından biraz kestirmem için ısrar etmeye çalıştı ama itirazlarını elimin tersiyle ittim.

"Korkularla aramıza mümkün olduğunca mesafe koymalıyız."

Innesol ile aramda mümkün olduğunca mesafe bırakmaya çalıştım. Bavullarımız toplanmış halde geyiğinin yanında dururken dudaklarını büzdü.

"*Katherine*." Sonunda oflayıp puflayıp ata binene kadar bakışlarını üzerimde tuttum.

Sürdük. Başka bir gün batımı gelene kadar devam ettik. Dün geceki vahşi uçuştan yorgun düşen geyikler yavaş adımlarla ilerliyordu. Kat'inki topallamaya başlamıştı. Şehirdeki bakıcılardan birinin iyileştiremeyeceği bir şey değildi ama bu tempoyla şehirden bir günlük mesafedeydik.

Yukarıda, ayın en ince şeridi kalmıştı. Yarın gece tamamen kaybolacak ve ardından Vahşi Av gelecekti.

Elfhame ve Albion yollarında avlanırlardı, sadece yeni ayın gölgesinde at sürmeleri yasaklanmıştı. O geceler, zebanileri avın kokusunu alırdı - karanlıktan sonra dışarı çıkacak kadar aptal olan insanlar ve fae'ler.

Ulumaları bir kez duymuştum.

Damarlarımı soğuk bir ateşle yakmışlardı, dehşet ve arzu gibi bir şey, içimde titreşen garip bir enerji.

Sizi bu şekilde takip ediyor olmalıydılar - çarpan kalbinizi dinleyerek, korkunuzun kokusunu alarak. Efsaneye göre Vahşi Av avını bulduğunda, onu dünyanın sonuna kadar takip ederdi. Ve bir kez yakalandıklarında, zavallı talihsizin ruhuyla beslenirlermiş.

Yarın eve dönebileceğimizden emin olmak için gün batımından sonra saatlerce sürmeye devam ettim. Daha uzun süre devam edebilirdim ama eyerimin üzerinde sallanıyordum ve Kat düşmeye hazır görünüyordu.

Yoldan çıkıp bir açıklığa girdiğimizde ve attan indiğimde gelmedi. Ancak saç perdesinin arkasından yüzüne eyerde uyuyakaldığını fark ettim. Gerçek bir binici olarak, her nasılsa dizginleri hâlâ elinde tutuyordu.

Innesol öncesinden beri ilk kez gülümsedim.

Onu geyiğin üzerinden kaydırdım ve kollarımın arasına aldım. Bir an kaşlarını çattı ve itti, "Hayır, onu alamazsın" diye mırıldandı. Ama yatıştırıcı bir ses çıkardığımda, sakinleşti ve tekrar uykuya daldı.

Beni nöbet tutma konusunda onunla tartışmaktan kurtardı.

Kampı kurduktan sonra onu kontrol ettim, hâlâ ateşin yanında kıvrılmış mışıl mışıl uyuyordu. Onu çadıra taşıyabilirdim ama gözümün önünde olması hoşuma gitti.

Devrilmiş bir ağaca yaslanıp, kırık bir dal sırtıma batacak şekilde bulabildiğim en rahatsız pozisyonu aldım ve gözlerimi karanlıktan ayırmadım.

Birkaç kez göz kapaklarım düşerken sarsılarak doğruldum. Ama geceyi atlattım ve yeni bir şafağı karşıladım.

Kat'ın göz kapakları titreyerek açıldı ve bakışları yukarıdaki gökyüzüne sabitlendi. "Kahretsin. Bastian?" Ayağa kalkıp gerinirken bana ters ters bakarak oturdu. "Seni mutlak lanet..." Elleri yumruk oldu.

"Eve gittiğimizde uyuyabilirim." Gülümsemeye çalıştım ama bu çok fazla çaba gerektiriyordu.

Kamptan ayrılırken ayaklarım sürünüyordu ve itiraf etmeliyim ki işin çoğunu Kat yaptı, tüm bu süre boyunca benim bir aptal olduğumu mırıldandı.

Yola çıktığımızda, alnımda ve gözlerimin arkasında acımasız bir baş ağrısı uğulduyordu. Geyiğimi yolda tutmak için tek yapabildiğim buydu.

Uyanık kal.

Uyanıklık rüya görmemek demektir. Uyanık olmak kabus görmemek demektir. Uyanıklık, o korkunç anıların artık olmaması demektir.

Gözlerimi önümdeki tepelere diktim. Tenebris onların diğer tarafında duruyordu.

Gün batımından önce varırız.

Uyan.

Uyanık kal.

Kal.

OceanofPDF.com

BASTIAN

T Burada yumuşak bir karanlık vardı ve sıcak bir şey etrafımı sarmıştı. Baharın ilk güneşli günü gibi güzel kokan ılık bir şey. Uyuyabileceğim bir şey.

Uyu.

Bekle.

Sarsılarak doğruldum. Geyik bir tarafa sıçradı. Dizginlere uzandım ama bir çift elin çoktan dizginlere uzandığını gördüm. Eldivenli eller.

"Kat?"

"Uyanmışsın o zaman." Sesi sırtıma doğru mırıldandı. Etrafımı saran şey buydu; kalçaları kalçalarım, kolları belime dolanmıştı.

Omzumun üzerinden baktığımda, önümdeki yola bakmak için etrafımda döndüğünü gördüm.

Gözüme takıldı ve omuz silkti. "Tam olarak uygun değil, çünkü önümü göremeyeceğim kadar uzunsun, ama neredeyse düşmek üzere olduğun için fazla seçeneğim yoktu."

Ağrıyan başımı ovuşturdum. Acı önceki kadar kötü değildi ama gözlerim yanıyordu. "Teşekkür ederim. Şimdi iyiyim, ata binebilirim."

"Bu çok hoş." Dizginleri teslim etmek ya da attan inip yanımızda topallayarak ilerleyen geyiğinin yanına dönmek için hiçbir harekette bulunmadı.

"Yapabileceğimi söyledim-"

"Seni duydum." Arkama baktığımda bana tatlı bir gülümseme gönderdi. "Ama *seni* bırakırsam yine uyuyakalacaksın -uyuyakalmak önemli. Fark etmediysen söyleyeyim, geyiğim topallıyor. Onu dinlendirirsek daha iyi olur."

Faolán'ın gurur duyacağı sözsüz bir homurtu çıkardım.

"Bu gece yeni ay olmasaydı durur ve seni yatırırdım."

"O zaman fark etmene sevindim." Eğer durursak, Tenebris'e gece olmadan asla varamazdık. "Yine de, önümde hareket edersen boynunun sana teşekkür edeceğini düşünüyorum, bilirsin, *görebilirsin*." Boynunu iki yana büküp yüzünü buruşturunca başımı eğdim. "Dizginleri tutmana bile izin veririm."

"Bastian Marwood, dizginlerin başkasının eline geçmesine izin mi veriyor?" Gözleri irileşti. "Mucizeler asla bitmeyecek."

Innesol'den ayrıldığımdan beri ikinci kez gülümsedim. "Buna alışma."

Sonunda kabul etti ve yer değiştirdik. Sözüme sadık kalarak direksiyonu ona bıraktım ve bunun yerine ellerimi beline doladım. Güneş aşağıya doğru akarken ceketi açık bir şekilde ata bindi.

Hala yorgun olmalıydım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, başım omzunda, kollarım ona sıkıca sarılmış ve öfkeli bir ereksiyonla en lezzetli rüyadan uyandığımdı. Gölgelerim de oyuna katılmış, kalçalarının ve omuzlarının etrafını sarmış, saçlarını geride tutmuş, böylece boynuna sokulabilmişim.

Orada durmam gerekenden bir an daha uzun süre kaldım, suçluluk duygum yorgunluğumla yatışmıştı. Aşağı baktığımda göğsünün kabardığını ve meme uçlarının tişörtüne değdiğini görebiliyordum. Gölgelerim özlemini çektiğim şeyi yapmak için göğüslerine uzanırken parmaklarım karnına doğru büküldü.

Hayır.

Onları geri çektim ve bir "uyanma" ve esneme gösterisi yaparak ağrıyan sikimi Kat'ın muhteşem kışından uzaklaştırdım.

"Günaydın uykucu," dedi çok hafif bir sesle. "Ya da, daha doğrusu, öğleden sonra." Başını yukarıdaki güneşe doğru salladı, başını çevirdi, böylece onun sıkı gülümsemesini yakaladım, ama doğrudan bana bakmadı. Kampta yüzünü temizlemişti ve bronzlaşmış yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

Yorgunluk öz denetimimi aşındırmış ve düşüncelerimin başıboş izin vermişti.

Yutkunarak ellerimi kalçalarına götürdüm ve elma toplamak gibi sıkıcı şeyleri düşündüm.

Ama elma toplamak Kat ile elma toplamaya dönüştü. Bu da çıplak Kat ile elma toplamaya ve Eylül güneşinin batışında onunla sevişirken elmaları ona yedirmeye dönüştü.

Onu sıkıca kavradım. Yukarıdaki yıldızlar. Boku yemiştim.

Zihnim bir konudan diğetine atlıyor, bir düşünce üzerinde sadece Kat'in sikimin üzerinde zıplamasına kadar geçen süre boyunca duruyordu.

Meğer Horrorlar tarafından neredeyse öldürölmek beni inanılmayacak kadar azdırmış. Öğleden sonra güneşi tepemizden geçti ve Kat geyiğı daha hızlı yürümeye zorladı. Hava kararmadan önce dönmemiz gerekiyordu ama onu rahatlatmak için.

Sonunda hamile sessizliğinde konuştu: "Innesol'da olanlar hakkında konuşmaya hazır mısın?"

Arzumu bastırmanın bir yolu da buydu. Beni buz gibi bir göle de atabilirdi.

Tam sorusunu geçıştirmek üzereydim ki bana baktı, kaşları ve ağzı endişeyle gerilmişti.

Lanet olsun bu kadına. Onu inkar edemezdım. Ve... tıpkı gölgelerimin ellerinin ve belinin etrafında hayalet gibi dolaşıp kendilerini onunla paylaşması gibi, ben de kendimi onunla paylaşmak istedim.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı, sonra tekrar yola döndü. "Ne söylemek istiyorsun?"

Touché.

"Sıkıntılıydın," diye devam etti. "Bu çok açıktı. Ve bilemeyeceğın şeyler hakkında konuşuyordun. Korkuyordum."

Kalçalarını sıktım, başparmaklarımla daireler çizdim. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Hayır. Yanlış anladınız. Senden *korkmuyordum*; senin için korkuyordum."

İşte bu beni kırıp geçiren şeydi.

Boğazım bir an için konuşamayacak kadar acımıştı ama sonra konuştum. "Onlar anılardı. O yer... Sanki orada bulunmuşum gibi hissettim. Gittiğıme yemin edebilirdim ama... Haklısın, ben doğmadan çok çok önce düşmüş."

Yolu izleyerek, hiç kıpırdamadan durdu.

"O anılar benim değil." Uzun bir nefes aldım. Bunu sadece Faolan ve babamlar biliyordu ve *Baba*'nın gidişıyla geriye sadece iki kişi kalmıştı.

Ama Katherine.

Dünyadaki tüm sebeplere sahip olmasına rağmen sırlarımı Dönüşen'e anlatmamıştı. Ben onu ittikten sonra notla birlikte ona gidebilir, ikizimden bahsedebilir, kâbuslarımı anlatabilirdi.

"O anılar benim *atama ait*. Savaşta gurur duymadığı bazı şeyler yaptı." O utanç benimdi, içimi kemiriyordu. "Ve bu onu yaraladı. Yüzyıllar sonra, ben doğduktan sonra bile kâbuslar ve geçmişe dönüşler yaşadı."

"Bu yüzden ne yapacağını biliyordun... ben kaybolmuş ve korkmuşken." Sesi çok kısık çıkmıştı.

Daha yakına eğildim ve yanağımı onunkinin yanına koydum. "Onun travmasıyla büyümeyi öğrendim."

Dokunuşuma bastırdı. "O zaman ona ve sana minnettarım."

"Yine de talihsiz bir yan etkisi oldu." Doğruldu. "Onun büyüğü zihinle ilgili ve yatağın etrafına koyduğu koğuşlarla bizi korumaya çalışsa da, en kötü kâbusları yakındakilere de sıçradı."

"Yani... sana."

"O anları kendi anlarımmış gibi yaşadım. Innesol'un alınmasına yardım eden oydu ama savaşın kan kokusunu alabiliyorum, çeliğin sesini duyabiliyorum, ele geçirdikleri sivilleri görebiliyorum. Onun anıları -en kötü anıları- benim anılarım."

Uzun bir süre sessizce yolumuza devam ettik, sonra Kat dizginleri bir elinde topladı ve geriye uzandı. Eldivenli parmakları ensemdaki saçlara kaydı ve beni kendine çekti. "Özür dilerim Bastian. Bu kulağa..." Başını iki yana salladı. "Bu yüzden uyumak istemedin, daha fazla kabus görmek istem."

Göğsümün sırtına baskı yapmasına ve kolumun beline dolanmasına izin verdim. Kokusunun tüm taze vaatlerini içime çektim ve alabildiğim her rahatlık kırıntısını aldım.

Direnemeyecek kadar bitkin. Savaşmaktan çok yorulmuştum. Innesol'da hatırladığım her şey yüzünden çok kırılmıştım.

Yaptıklarından sonra onun yumuşaklığını hak etmiyordum.

Gözlerimi kapattım. Bunu *ben* yapmadım. O insanları Horrors'a ben götürmedim.

Suçlu hissetmek için pek çok nedenim vardı ama bu benim değildi.

Ben de kendimi ona bıraktım ve gün batımından uzaklaşırken beni rahatlatmasına izin verdim.

BASTIAN

K Luminis'in berrak kristalinden Tenebris'in dumanlı kuvarsına dönerken geyiklerimizi şehir kapılarından geçirdik. Ayın yokluğu ikimizi de germişti ama ona durumu anlatırken sesimi sabit tuttum.

saraya giden en kestirme yol.

Sokaklar boştu; aklı başında herkes Vahşi Av'ı dışarıda tutmak için kapı ve pencerelerini kapatarak içeride kalıyordu. Yaprak dökmeyen dallar kemerleri ve kuleler arasındaki köprüleri süslüyordu, yaklaşan Kış Gündönümü için hazırdılar.

Başparmaklarımı tekrar Kat'in kalçalarında dolaştırırken buldum, gerçi bunun sadece *onu* rahatlatmak için olduğunu söylesem yalan söylemiş olurum.

Saraya vardığımızda gün batımı arkamızda parlıyordu ve alacakaranlığın çivit rengi gökyüzü kulelerin ve arkasında yükseliyordu. Nöbetçi kulübesinin içinden bir kadın dışarı baktı ve bize el salladı. Yeni ayda muhafızlar bile güvenli bir şekilde içeride kalıyordu.

Kat'in vücudu gerginlikten gümbür gümbür atarken köprüyü tırısla geçtik. River Velos'un büyüğü üzerimde tısladı. *Uzak dur*. Eğer tamamen unseelie olsaydım, karşıya geçemezdim.

Karanlık çökerken ahır avlusu boş ve sessizdi. Aceleyle kapalı koridora girdik, geyikleri en yakın ahırlara götürdük ve onları güvenli bir şekilde kapattık.

Sesi duyduğumda Kat avluya açılan çift kapıyı açıyordu. Sert sürülmüş bir geyiğin huffı. Zırh şingirtisi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, onu yakaladım. Bir elimle ağzını kapatarak onu geri çektim. Vücudu gerildi ama karşı koymadı.

"Buradalar," diye fısıldadım kulağına. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Nehri geçememeleri gerekirdi. Tabii her zaman inandığımız gibi Unseelie değil de *başka bir şey* değillerse.

Nabzı boğazında sıçradı, çenemde hissedebileceğim kadar yakındı, ama onaylamak için başını eğdi.

Yavaşça, yavaşça kapıdan geri çekildim.

Dışarıda, tazılar kaldırımı kokluyor ve kokladıkları şeyi bulamadıkları için hayal kırıklığına uğrayarak sızlanıyorlardı.

Kapının menteşeleri ve bahçeye bakan ince bir çatlakla aynı hizaya geldik.

Yanan kırmızı gözlü beyaz tazılar, Fluffy gibi bahçenin etrafında dönüyordu değillerdi. Fluffy'nin şakacı yürüyüşü bu cehennem tazılarının odaklanmış yürüyüşüne hiç benzemiyordu.

On üç küheylan, bazıları geyik, bazıları at, hepsi de iskelet halindeydi ve etleri yanlarından ve boyunlarından sarkıyordu. Yeri eşeliyor ve homurdanıyorlardı. Alev alev yanan burun deliklerinden buhar fişkırıyor ve binicilerinin etrafında kıvrılıyordu.

Fae görüşüm bile etraflarında toplanan karanlığı delememi.

En büyük geyiğe binmiş, çivili bir miğfer takan liderleri, çeliğin üzerinde buzun kazınması gibi bir sesle bir şeyler söyledi. Dili bilmiyordum ama her bir kelime unuttuğum bir düşmanın kılıcı gibi omurgamdan aşağıya süzülüyordu.

En yakınındaki arkadaşı başını salladı ve dönerek avluyu inceledi. Kapüşonun derinliklerinde, bir çift soluk, parlayan göz benimkilerle kilitlendi. Kat kollarımın arasında kaskatı kesildi ve avucuma doğru yumuşak bir ses çıkardı.

Tazılar başlarını kaldırdılar, alev alev yanan kulaklarını dikip etrafı kokladılar.

Hava.

Güçlkle nefes alarak gölgelerimi kapıya yaklaştırdım ve çektim. Sonra Mandalın tıklamasıyla omuzlarım çöktü ve Kat sarktı.

Onu bıraktığımda "Siktir," diye mırıldandı. "Gördün mü?"

"Oh, orada bir şey mi vardı?"

Döndü, sonra bana inanmayan bir kahkaha attı.

Ben de sııttım, artık güvenli bir şekilde kapalı olduğumuz için şaka yapabiliyordum. Vahşi Av, kapıları ve pencereleri kapalı bir binaya giremezdi.

Avluya doğru baktı. "Onları görüp de hikayesini anlatacak kadar yaşayan birini tanıyor musun hiç?"

"Onları bir kez gördüm. Ama onun dışında... hayır. Sanırım bu bizi şanslı kılıyor.

Görünüşe göre bu gece buradayız."

Bana bakınca gözleri büyüdü. "İki kat şanslısın." Avluda gördüklerinden kurtulmuş gibi ürperdi. "İlk kez bir ahırda uyumuyorum. Gerçi geyiklerin kokusu sabrecat'lerden farklıdır."

O, acelemizden ahırlarına terk ettiğimiz geyiklerle ilgilenirken ben de samanlığa tırmandım ve seyahatlerimizden kalan battaniyeleri kullanarak samanlıkta bir yatak yaptım.

Benden sonra merdiveni tırmandığında, eğilerek selam verdim. "Madam, Marwood Inn'e hoş geldiniz diyebilir miyim?"

Kıkırdadı ve samanlığın kirişlerinin altında topladığım battaniyelere ve parıldayan ışıklara baktı. "Ne zamandır pansiyonculuk yapıyorsunuz Bay Marwood?"

"Çok uzun değil. Hanımefendinin mütevazı müessesem hakkındaki görüşlerini memnuniyetle karşılarım."

"Hmm." Deneyisel olarak üzerine oturmadan önce saman balyalarından yaptığım yatağı okşadı. "Yataklar şaşırtıcı derecede rahat. Pardon, *yatak*." Bana bir kaşını kaldırdı.

"Özür dilerim hanımefendi, *yerimiz* ." Samanlık saman ve otlarla doluydu, bize sadece samimi bir köşe kalmıştı.

"Ve hiç mutfağınız yok gibi görünüyor."

"Ah." Elimi kaldırdım ve kamp malzemelerimizin sonuncusunun bulunduğu bir tabak çıkardım; bir elma, bir topuk ekmek ve bir parça peynir.

"Sözümü geri alıyorum. Bu ödülle beni şımartıyorsunuz, Bay Marwood." "Marwood Inn'de memnun etmeyi amaçlarız."

Yanına oturdum ve arkadaşça bir sessizlik içinde az miktardaki yiyecekleri paylaştık. Bir zamanlar olduğu gibi hissettirdi. Sanki Albion'da, bütün bir diyarın güvenliğini düşünmek zorunda olmadığım, Gece Kraliçesi'nin Gölgesi, Tenebris'in Piçi, Yılan olmadığım bir yerdeydik.

Bana dediği gibi olabilirdim: Bastian.

Alaycı şakalarımızla baş başa kalınca, o partide söylediklerinin doğru olduğunu hissettim. *Ben seninim*. Söylediklerinin benim olduğunu iddia etmek üzereyken bizi bölecek bir koca yoktu - onun özgürce verdiği şey.

Ya da neredeyse özgürce.

Hançerimle peyniri keserken birkaç gün önceki sözleri beni kesti. *Bu gerçekten bir seçim miydi...?* Artık babamın Innesol'le ilgili anılarından kurtulmuştum ama söylediği her şeyden kaçamazdım.

Kat'e seçim şansı verdiğim için, düşünceli bir aşık olduğum için kendimle gurur duyuyordum. Tanrım, kendimle nasıl da gurur duymuştum. Onunla ilgileniyordum, başkalarının her tarafını damgaladığı yerde ona rızasını hatırlatıyordum. Ve yine de... Düşüncelerim o noktaya ulaştığında, gerçekte yüzleşemeyecek kadar korkak bir şekilde geri döndüm.

"Neden burada birini ilk kez ağırlamıyormuşsun gibi hissediyorum?" Elma çekirdeğinin yarısını tabağa bırakırken bana yan gözle baktı.

"Sana ahırda büyüdüğümü söylemiştim."

"Hmm. Bunun bir abartı olduğunu düşünmüştüm. Peki, burada mı yaşıyordunuz?" Derme çatma yatağı okşadı.

"Pek sayılmaz. Buranın arkasında seyisler için hizmetli odaları var. Ama babamlarla aynı odayı paylaşıyordum, bu yüzden mahremiyet için buraya geldim. Merak ediyorum..." Kirişlere yığılmış samanları karıştırdım. "İşte."

BM. Keresteye kazınmış.

Görebilsin diye arkama yaslandım.

Göğsünü tutarak sahte bir nefes verdi. "Bu... *vandalizm* mi, Bastian? Yani asi bir çocuk muydun?"

Sırıttım ve baş harflerimden itibaren çitaları saydım. "Sadece bir şeyi benim olarak işaretlemek istedim. Bakalım hazinem hâlâ burada mı?" Kaba ahşap, biraz zorlamayla büküldü ve çatı kiremitlerinin altında küçük bir oyuk ortaya çıktı. "Bingo."

"Hazine mi?" Yaklaştı, bir elini dizime koyarak çıkardığım küçük kutuya baktı, rahat teması sinirlerimi yatıştırdı.

Üç zar -on kenarı olan bizim türümüz, sadece altı kenarı olan garip insan türü değil- birkaç gümüş para ve-

"İlk hançerim!" Kabzasının elimde nasıl kaybolduğuyla alay ederek ince bıçağı çektim. "Nereye gittiğini merak ediyordum."

Kat'in meraklı bakışları karşısında, önce sapını ona uzattım.

Onu ters çevirdi ve çapraz muhafazayı süsleyen ince telkari güvelere kaşlarını çatarak baktı. "Çok küçük."

"Hmm." Omuz silktim, paraları birbirine vurdum. "O zamanlar ben de öyleydim."

Hançerin dengesini tartarken bir esnemeyi bastırdım. "Biraz uykuya ihtiyacın var." Kendisi de esnemekle savaşıp ağzını kapattı. "Benim de öyle," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

Hazinemi kaldırdık, ancak hançeri kutuya geri koymaya çalıştığında parmaklarını hançerin kapattım. "Sende . Bir bıçağın

Eskiden keskin dururdu ama artık krdan olarak bile kullanamıyorum."

Abarttığımı söylemek istercesine bir kaşını kaldırdı ama telle sarılı kabzayı sıktı ve başını salladı. "Teşekkür . Çok güzel bir kılıç." Bakışları başka yöne kaydı. "Gitmeden önce geri vereceğim." Çenem gerildi, tepkimi yuttum. Hançeri geri istemiyordum ve onun gitmesini de istemiyordum. Bunun yerine, tabağı temizlemek ve kutuyu saklandığı yere geri koymakla meşgul oldum. Belki başka bir çocuk

Bul onu.

Yatağa yerleştik ve birden samanlık daha da küçük göründü. O yan yattı, sırtı bana dönüktü, ben de yatağın kendi tarafımda ışıkları söndürdüm.

"Seni burada saklanırken hayal edemiyorum," diye mırıldandı karanlığa doğru.

"Cılız bir çocuktum." Onu görmemenin verdiği bir şey konuşmayı kolaylaştırıyordu.

Kimi kandırıyordum? Kat olduğu gerçeği konuşmayı kolaylaştırıyordu - Albion'daki savaşın yarısı buydu. Onunla her şeyi paylaşmak istemek ama onun bir casus olduğunu bilmek. UnCavendish iyi seçim yapmıştı.

"Okulun en küçüğüydüm. Antrenman sahasının en küçüğüydüm."

Yumuşak bir eğlence sesi çıkardı. "*Kesinlikle* küçük bir Bastian hayal edemiyorum."

Altımızdaki battaniyeyi parmakladım, kendimi bunun ona dokunmak yerine kabul edilebilir bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştım. "İnanın bana, öyleydim. Diğer tüm stajyerler tarafından defalarca kıcıma tekme yedim. Özellikle de prensler, Cyrus ve Sepher. Beni eğitim alanının dışında bulurlardı ve..."

Cyrus karnıma yumruk atarken bir elini saçıma atardı. Sepher yakınlarda gezinir, nöbet tutardı. Küçük prens, yeteneği geliştikten sonra kardeşine yardım etmeyi bıraktı. Kuyruğunun onu Cyrus'un kurbanlar listesine soktuğuna şüphe yoktu.

Dawn'ın kirliliği. Şekil değiştiren bir prens. Herkes bilmiyordu ama hayvani doğasını gizleme yeteneğini kaybettiğinde onu şehrin dışındaki harabe bir saraya sürmüşlerdi. Oraya "Canavarlar Sarayı" diyordu.

Son duyduğumda -tabii ki orada casuslarım vardı- bir insan suikastçıyı yakalamış ve onu "evcil hayvanı" yapmıştı. Bunun ne anlama geldiği üzerinde durmamayı tercih ettim.

-Onun ilgisine maruz kaldığımda değil.

"Şey"- boğazımı temizledim ve eski anıları hatırladım- "Eminim kabadayılardan nasıl olduğunu biliyordur."

Sanki genç olduğum için sinirlenmiş gibi alçak sesle homurdandı. "Ama bu beni daha çok çalışmaya itti. Mümkün olan her an antrenman yaptım. Öğrendim

en kirlili taktikler. Sınıf arkadaşlarımdan zayıflıklarını izledim ve sakatlıklarını not ettim. Onları kullanmakta tereddüt etmedim. Sonuçlar araçları haklı çıkardı."

Omzunun üzerinden yarı baktı ve geniş elmacık kemiklerinin pürüzsüz çizgisini yakaladım. "Kasıklara nişan almak gibi."

"Aynen öyle. Ve karşılığını aldım. Sonunda kazanmaya başladım."

"Güzel." Sesindeki hırçınlık, Gölge Kılıcım gibi karanlığı yarıp geçti.

Bunun için onu öpebilir, dilindeki tadı yalayabilir, onu becerebilir ve kaynayan öfkesini daha fazla duymak için yalvarabilirdim. Pantolonumu sertleşen sikimin etrafında ayarlamak zorunda kaldım.

Aşağı, ben sipariş ettim. Evet, özür dilemişim ama kelimeler ucuzdu. Onu affetmeyi hak etmemişim, kendimi buna layık görmemişim. Henüz değil.

Hikaye hoş bir dikkat dağıtıcıydı. "Sonra bir kış, on altı yaşına bastıktan sonra, hızla yükseldim. Birkaç ay içinde bir karış uzadım ve dışarı. Diğer herkesin yetenekleri çoktan gelişmişti ama benimki o zaman ortaya çıktı." "Yani Fae'ler güçlerle doğmuyorlar."

"Yukarıdaki yıldızlar, hayır. Bir düşünceyle kemikleri kırma gücüne sahip yeni yürümeye başlayan çocuklar hayal edebiliyor musunuz? Ya da hava durumunu kullanabilen bebekler?"

Kadın ürperirken samanlar hışırdadı. "Kabusların malzemesi."

"Ergenler pek de iyi değil. Eminim zavallı babalarım *buna* kabus derdi. Birdenbire ellerinde ne yapacağı belli olmayan gölge büyüüne sahip huysuz bir çocuk oldu. Bu arada, sınıf arkadaşlarımdan bana dikkat etmeye başladılar ve bunun nedeni sadece kimsenin beni eğitim nöbetinde yenememesi değildi. Onları buraya getirdiğimde saklandığım yer farklı bir sığınak haline geldi."

"Mahremiyet," diye mırıldandı Kat.

"Queensguard'a alınana kadar, alabildiğim tek mahremiyet buydu." Bu anıyla alay ettim. "Hainin oğlu Bastian Marwood'u örnek almak için gelen sevgilimi çılgınca soymadan önce herkes ortadan kaybolana kadar burada bekledim. Seviştik, benden her türlü şeyi yapmamı istediler, sanki buraya gelmeden önce akıllarında bir liste varmış gibi, sonra beni samanlıkta bıraktılar, merakları ve şehvetleri tatmin oldu."

Sessizlik uzadı. Eski sevgililerimden pişmanlık duymuyordum ama bunu ona itiraf etmekle ilgili bir şey... yüksek riskli hissettirdi.

"Sen... bir yeniliktin."

"Gölgesi olan pek fazla Fae yok, en azından bu diyarda. Beni kullanmaktan zevk aldılar ve ben de eğlendim. Ama... Artık farklı tercihlerim var."

" sende olmasını seviyorsun."

Haksız değildi ama bunu yüksek sesle söylediğini duyunca içimde bir şeyler kasıldı.

Albion'da onun ellerini üzerimden uzak tutmak hem durumu hem de kendimi kontrol altında tutma çabasıydı. Ama bu aynı zamanda daha geniş bir tercihti. Yatak odasında ve hayatta.

Kontrolümü kaybettiğimde işler ters gitmeye başladı. Bir esneme daha üzerime çökerek beni yanıt vermekten kurtardı.

"İyi geceler Bastian," diye mırıldandı.

Elimi aramızdaki boşluğa bastırarak, derme çatma yastığın üzerine dökülen saçlarına uzanmasını engelledim. "İyi geceler, Katherine."

Göle atılan bir taş gibi bir anda uykunun derinliklerine daldım. Bir noktada uyandım. Kat'in nefes alış verişinden başka ses yoktu, o da uykunun yavaş ritmi değildi.

"Sorun nedir?" Mırıldandım.

"Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim. Sadece biraz üşüdüm."

Kamptaki gibi ateşimiz yoktu. Ve kışa yaklaşıyorduk. "Bana söylemeliydin." Battaniyeleri kaldırdım ve kolumu beline doladım. "Buraya gel."

Şaşkınlıkla başlayıp iç çekmeye dönüşen yumuşak bir sesle önümdeki boşluğa yerleşti. Sırtını göğsüme yasladı, arkası aletime çok yakındı, kalçaları benimkilerin üzerine kıvrılmıştı. Çok yorgundum ve çoktan uykuya dalmıştım, onu sıkıp saçlarına sarılmaktan ve bu basit, mükemmel zevkin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyordum.

KAT

S ışıık ahırın içine süzölüyor, göz kapaklarıma baskı yapıyordu. Aşağıda, geyikler saman ve otların arasında hışırdayıp koklaşıyordu. Ve daha yakın -çok, çok daha yakın- Bastian önümde sıcak ve sertti, bir kolu Diğer eli başımı yastıklıyordu. Gece bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

Kıpırdamadan uyuyormuş gibi yaptım. Eğer rol yaparsam, hareket etmek zorunda kalmazdım.

Adını koyamadım ama yolculuğumuzda bir şeyler değişmişti. Belki de özür dilemişti. Belki de işinden uzakta geçirdiği zamandı. Belki de yalnız geçirdiğimiz zamandı.

Aramızda hâlâ bir şeyler kopmuş gibiydi - özürlerimizle tam olarak düzelmemişti ama...

Hepsi gerçektir.

Ve bu her şeyi değiştirdi.

Gömleğini kavradım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve sonunda gözlerimi açtım.

Uykulu bir şekilde göz kırpmasına ve sanki yeni uyanmış gibi yavaşça gülümsemesine rağmen çoktan uyanmış olacağını bilmeliydim. Bu sadece yakınlığının etkisini arttırdı.

Bu loş ışııkta daha da parlıyor gibi görünen gümüş gözler. Burnu benimkinden yarım santim uzaktaydı. Saçları, güzelliğini daha az keskin ve daha insani hale getirecek şekilde karışmıştı. Sanki, sadece belki, uzanıp...

Parmaklarım yumuşak bir sesle boğazına doğru kaydılar. Boğazını geçip çenesinden dudaklarına doğru uzanan yara izine doğru ilerlerken nabızı titriyordu.

Sadece tanıdığım en muhteşem insan değil, belki de en kırılmış insandı. Ve yine de... dayandı. Omuzları dik, her güne devam etti.

Kalbim onun için acıyordu. Ona katlanmak zorunda olmadığını söylemek istedim. Zorlamak zorunda değildi. Her şey yolundaymış, dokunulmazmış gibi davranmak zorunda değildi.

Ama gün doğumunun üzerimizde yarattığı büyüyü bozmak istemedim.

Ben de parmaklarımı saçlarında gezdirerek yüzünü taradım ve belimi sıkıca kavrayışına eğildim.

"Katherine," diye mırıldandı, ağzı benimkine o kadar yakındı ki, adını dudaklarımda hissedebiliyordum.

"... *hiç* mi?" Dışarıdan bir kadının yükselen sesi büyüyü bozdu. "Ne demek istiyorsun?"

olduğunu anlayamadığım alçak bir cevap.

"Onlardan bir iz olmalı," diye devam etti, ses tonunda tanıdık şey vardı. "Belki bir handa kalmışlardır."

"Biz de bunu kontrol edeceğiz, madam." Tanımadığım bir erkek sesi. Belki de bir muhafız? "Eğer sakın olursanız-"

"Burayla orası arasında hiç han *yok*." Asher miydi o?

"Ben de seninle geliyorum," diye ekledi kadın ve yorumuyla birlikte çenesini kaldırdığını hayal edebiliyordum. "Onun kokusunu alabileceğiz."

"Bekle." Bastian'la aynı anda ayağa . "*Ella*?" Merdivenden aşağı uçtum ve ahırın avlusuna daldım.

Ella, Perry, Asher, bir avuç muhafız ve Perry'nin yanında havayı koklayan-

"Vespera." Adını yarı hıçkırıklarla haykırdım, ileri atıldım. Geldiler. Neden? Nasıl?

Küçük bir ses ekledi: *Benim için mi?*

Sarsılarak durdum, bir el bileğimi kavradı-Bastian'ınki. Alnının hafifçe kırışması ve başını hafifçe sallaması bana çarptı.

Mor leke bileklerime kadar uzanıyordu, daha da hatırlatıcı oldu. Zehrim.

Ella'dan bir metre uzakta duruyordum. Daha çok bir mil gibi geldi.

Vespera bir selamlama cıvıltısıyla ileri atıldı ama Perry bir elini göğsüne bastırıp yuları kavradı, bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi kaşlarını çatı. Arkasında yükselen Asher onun omzunu tuttu ve bir elini Vespera'nın boynuna koydu.

Ella'nın mükemmel yüzü şaşkınlıkla buruşurken benden Bastian'a baktı. Başımı salladım. Ne söylemem gerekiyordu? Nasıl açıklayabilirdim ki? Kelimeler imkansızdı, göğsümün boş ağrısında kayboldu.

Bastian elime bir şey sıkıştırdı ve onun benim eldivenlerim olduğunu anlamak için koyu renkli deriye uzun süre göz kırpmam gerekti.

"Asher," dedi omzuna vurarak, ama gülümsemesinin katılığı kendine olan güvenini yalanlıyordu.

Eldivenlerimi giydim ve kendimi dünyanın geri kalanından ayırdım. Yolculuğumuzda değişen başka bir şey daha vardı; kimseyi zehirleme korkusu yoktu.

"Perry, Ella," diye selamlamaya devam etti Bastian muhafızlar dağılırken. "Sizi görmek güzel, gerçi Asher'ın misafiri olacağını bilmiyordum."

Ella hâlâ benimle Bastian arasında sorgulayan bir bakış atıyordu.

Perry Vespera'nın omzunu okşadı ama parmak eklemleri dizginlerin üzerinde bembeyazdı. "Resmi olarak, korsan kraliçe kraliyet ziyareti için yolu açmamdan memnun olacaktır."

Bastian başını eğdi. "Peki gayri resmi olarak?"

"Vice'ın kız kardeşine bilinmeyen sularda göz kulak olmamı takdir edeceğini biliyorum."

Derin bir nefes alarak yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Teşekkür ."

Bu deri eldivenler güvenliydi; geyikleri zarar görmeden eyerlemiş ve dizginlemiştim. Bir elim kolyemde, avucumu Vespera'nın alnına bastırdım. Geri itti, etrafımızdaki havada bir mırıltı gürledi.

"Merhaba, güzelim. Seni özledim. Geyikler aynı değil." Her zaman yaptığı gibi başını göğsüme, tam çenemin altına yaslamaya çalışarak öne doğru eğildi.

Onu yakalayıp durdurmak zorunda kaldığımda gözlerim yandı. "İzin verme..." Perry'ye söylediğim sözler kırıldı. "Bana dokunamaz."

Perry ve Asher onu geri çekmek için birlikte çalıştılar ve ben Ella'ya dönmeden önce tehditkâr gözyaşlarımı yutmak zorunda kaldım. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"İyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu." Bastian'a anlamlı bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

"Uzun hikâye," diye mırıldandım. "Sadece bana dokunma." Bastian gözlerini bana dikti.

"Onlara söyleyeceğim," diye karşılık verdim onun sözsüz uyarısına. "Elbette bu güvenli."

Çenesini esneterek nefes verdi. "Peki, tamam. Ama içeride güvenli bir yere girene kadar bekle."

"Odalarımız mı?"

Kaşları havaya kalktı ve dudaklarında özel bir gülümseme belirdi. "Kulağa mükemmel geliyor."

Bana attığı bakış çok samimiydi ama onu şaşırtan şeyin ne olduğunu anlayamadım.

"Sabahın köründe işle uğraştığın için kusura bakma Bastian." Asher, eli Perry'nin omzunda kalmasına rağmen Perry'nin arkasından çıktı. "Ama konuşmamız gereken bazı şeyler var."

O özel gülümseme biraz soldu. "Var," dedi Bastian, gözlerini benden ayırmadan.

Parmaklarım birkaç dakika önce onun saçlarında olduğu gibi kıvrıldı.

Asher içeri girerken Bastian geri çekildi, bana yavaşça başını salladı ve dönmek zorunda kalana kadar bakışlarını benden ayırmadı.

Elthea benim için bir tedavi bulana kadar arkadaşlarıma ya da sabrecat'ime dokunamazdım. Ve her şey Şifa Salonu'nda iyileştirilemezdi ama belki de Bastian ve ben aramızdaki en büyük uçurumu onarmıştık.

BASTIAN

A Sher beni saraya götürdü, el kol hareketleri kesik ve sıkıydı. Haberler kötü.

Binanın bizim tarafına geçene kadar sessiz kaldık. "Ne oldu?"
Mırıldandım. "Ne oldu?"

"Birden fazla şey. Sadece bir tanesi iyi. Şimdilik insan kraliçeyle aramız düzeldi. Ülkelerimiz arasında yeniden canlanan ilişkileri sürdürmek için bir heyet gönderiyor."

Bu da bir şeydi. "Peki ya kötü?"

"Majesteleri birkaç Alacakaranlık halkını Yükselenlere 'yardım ve yataklık etmekten' tutuklattı."

"Siktir. Dur tahmin edeyim, çürük kanıtlarla mı?"

"En zayıfı. Ve Faolán kaçırılan kadınlardan birini tanıdı - bazı Yükselenlerin evinin önünde resim yaptığına tanık olmuştu?"

Görüştiğimiz kadın. "O, bir aksesuar mı? Doğruca bize geldi. Her şeyi rapor etti."

"Biliyorum. Duyar duymaz Braea'ya götürdüm. Cyrus bile kralın aklını başına getirmeye çalıştı ama..." Başını eğdi. "Hepsini idam ettirdi."

Birkaç adım boyunca konuşamadım. Kendilerini güvende tutması için saraylarına güvenen alacakaranlık halkı öldürüldü, peki ne için? Kralın kraliçeyi gözden düşürmesi için mi? Bizim üzerimizden puan toplamak için mi?

"Kaç kişi?" "On iki."

Ruhumda on iki iz daha. Başarısızlığa uğrattığım on iki kişi daha.

Başımı salladım, her hareketim gergindi. "Başka ne var?"

Asher tereddüt etti. "Bir saldırı. Gael."

Yutkundum, boğazım aniden düğümlendi. "Onlar-?"

"Yaralı. Ama iyileşiyorlar. Dün geldim ve onları kontrol ettim - şifacılar iyi iş çıkarmış. Birkaç gün içinde iyi olacaklar. Ama döner dönmez sizi görmek istediler."

Not. Ben yokken çözmeleri için onlara bırakmışım. Saldırı bununla ilgili olmalıydı. Birinin Gael için gelmesinin başka bir nedeni olamazdı. Ya saldırgan notu geri almak ya da notta bulduklarını açıklamamaları için onları susturmak istiyordu.

Yanından geçtiğimiz bir sonraki muhafız grubuna baktım her zamankinden daha fazlaydılar.

Güzel. Bu işi ciddiye alıyorlardı.

Ya Dawn'ın bizim tarafımızda ajanları vardı ya da adamlarından biri bir lodostan sızmıştı. Avluyu kontrol etmem gerekiyordu. Kapıların üzerine örümcek ipliği bırakmışım, böylece bir şekilde açılıp açılmadıklarını anlayabilecektim.

Gael ve Brynan'ın süitine vardığımızda Gael'i solgun ve yatağa uzanmış bir halde bulduk, eşleri de etraflarında dolanıyordu.

"Dönmüşsün." Yastıklarının üzerinde doğrulduklarında Gael'in gözleri büyüdü. "Yapma..." Brynan bana sıkı bir gülümseme atarak onları geri çekti.

"O haklı. Yapma." Ellerimi kaldırdım ve yastıklara doğru başımı salladım. "Eminim bu, sen kendini iyi hissedene kadar bekleyebilir."

"Hayır." Brynan'ın itirazlarını savuşturarak doğrulup oturdular. "Ben onun düşündüğü kadar kötü değilim. Gerçekten hayatım, şu anda endişeleniyorsun. Sana burada söyleyemem."

"Birinin dinliyor olabileceğinden endişeleniyorsun."

"Brynan bana ofislerinizin güvenli olduğunu söyledi. Oraya açıklayacağım." Brynan'ın itirazlarına aldırmadan bacaklarını yataktan dışarı salladılar.

Ben de kendi sesimi çıkaracaktım ama Gael rahatça hareket etti, sadece eğilip bir çift ayakkabı giydiğinde kaskatı kesilmiş gibi görünüyordu. Gergin bir sessizlik içinde ofisime doğru ilerledik.

İçeride mühürlendikten sonra Gael'e açıklaması için işaret ettim. "Artık kimse bizi duyamaz. Ne oldu?"

"Üzerinde çalışıyordum..." Kaşlarını kaldırıp Asher'a baktılar.

"Nottan haberi var. Devam edin."

"Hava serinlemeye başlamıştı, ben de pencereyi kapatmaya gittim ve... orada biri vardı. Oturma odamızda." Dudaklarını birbirine bastırdılar ve Brynan dizlerini sıktı.

"Devam et, sevgilim."

"Göz ucuyla bir hareket yakaladım ve döndüm ama artık çok geçti." Karnını ovuşturdu, solgun teni daha da solgunlaştı. "Başka bir saldırıdan zar zor kurtulmayı başardım. Ne kadar süre kaçtım bilmiyorum."

Silahımı almaya çalışıyordum ama ben yapamadan beni tekrar yakaladılar. Sonra... Sonra" -Brynan'ın elini kendi elleriyle kapattılar- "Majestelerine rapor vermekten erken döndü."

Brynan'ın ağzı buruştu. "Sanırım onu kızdırdım, o da beni gönderdi. Tanrıya şükür gönderdi. Başlarında biri duruyordu, gri giysili, yüzü kapalı. İşe yarar bir şey göremedim."

Çenemi bir o yana bir bu yana oynattım. "Tahmin edeyim, ortalama boy, ortalama yapı, erkeksi ya da kadınsı bir özellik belirtisi yok."

Brynan başını salladı. "Hançerlerinin kabzası bronzdu, tek söyleyebileceğim bu." Asher yumuşak bir ses çıkardı. "Mükemmel bir suikastçı."

Gözleri parlayan Brynan, Gael'e doğru eğildi ve başını onlarınkine dokundurdu. "İşleri bitirmeye hazırdılar. Ama ben..."

Gael karanlık bir şekilde kıkırdadı. "İçeri daldınız. Birinin bir Korku saldığını sandım."

"Eğer o her kimse onu ele geçirirsem, bir tanesine yem yapacağım." Kaşlarını çatı. "Sadece bir kesik atabildim."

"Sadece mi?" Gael kaşlarını kaldırdı. "Onları kaçmaya gönderdin. Yine de peşlerinden gitmeliydin."

Brynan'ın zarif yüz hatları buruştu - her zamanki düşünceli kaşlarının abartılı bir versiyonu. "İyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu." Bana bir bakış fırlattı. "Bunun kan kaybından ölmek üzere olmadığından emin olduğumda, saldırgandan hiçbir iz yoktu. Özür dilerim. Biliyorum yapmalıydım-"

"Sorun değil. Anlıyorum." Eğer Katherine olsaydı, ben de aynısını yapardım.

Kaşları kalkarak Gael'le bakıştı. Asher gözlerini kaçırdı, ağzının kenarında bir sırıtma belirdi.

Eski Bastian, Brynan'ı suikastçının peşinden gitmediği için azarlardı. Onları yakalamak bize hayati bilgiler verebilirdi. Birçok kişi gölgelerimi güvensizlik ve korkuyla izlese de, onlar benim gerçek gücüm değildi.

Bu bilgiydi.

Oysa ben Brynan'a ortağını ön planda tutmasının iyi bir şey olduğunu söylüyordum.

Kat beni yumuşatıyordu.

"Muhafızlar sarayı taradı ama davetsiz misafiri bulamadı." Asher omuz silkti. "Kan izi bile yok."

"Tabii ki hayır." Dudaklarımı büzdüm. "Yine de bunu bir rapora yazabilirdin."

"Bundan sonraki bölüm değil." Gael doğrulup bakışlarımı tuttu -sadece bana en yakın olanların uzun süre başarabildiği bir şeydi bu. Parıltı seelie'leri tedirgin etme eğilimindeydi. "Notun şifresini çözmeyi bitirdim."

Koltuğumda doğruldum. "Ve?"

"Şifre çözücülerimi yaktım. Kağıda güvenmiyorum. Eğer saldırganımın eline geçseydi..."

Paramı saldırganın kral için çalıştığına yatırdım, amaçları içeriğini ortaya çıkarmamızı engellemekti.

"Sadece 'efendim'e hitaben yazılmıştı - kim olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu." Gael orijinal notu açılmış halde masamın üzerine koydu. "Bu kısımda yazarın talimat üzerine Riverton kütüphanesine gittiği ve 'istenmeyen durum'dan bahseden bir kitap bulduğu yazıyor. Görünüşe göre insanlar ellerindeki kitabın yaşının farkında değillermiş -diğer bilginlerin yazılarıyla birlikte toplanmış ve tek bir cilt haline getirilmiş ama yazı Dawn'ın kütüphanesindeki bir parşömeninkiyle eşleşiyor."

Yumuşak bir öfkeyle arkama yaslandım. "Evlilik pazarlığının bir parçası olarak Albion'a götürülen eserlerden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birkaç yüz yıl önce insan kraliçeyle evlenen lord yanında kitaplar götürmüştü, Lysander'ın kaşlarını çatıp şikâyet etmeyi sevdiği eski kitaplar. Şafak heyeti aradıkları bilgiyi bunlardan birinde bulmuş olmalıydı.

Kahretsin. Neden kütüphanede daha fazla zaman geçirip Katherine'e daha az zaman ayırmamıştım?

Her ikisinin de yollarının kesiştiği bir an olmuştu. Kalçaları ellerimdeydi. Tatlı iniltileri. Benim korum görkemli bir aleve dönüşürken, güneş ışığı onun alev alev yanan saçlarını aydınlatıyordu.

Odaklan, Bastian. Ellerimi saçlarımda gezdirdim.

Asher nota kaşlarını çatarak baktı. "İnsanların bizim parşömenlerimizden biriyle eşleşen bir şeye sahip olduğunu düşünebilmemin tek yolu bu. Bu kâğıtların yazarı hakkında bir şey yazıyor mu? Acaba bizde bir kopyası var mı?"

"Öyle." Gael yutkundu. "The Lark."

Doğruldu.

Asher'ın dudakları aralandı. "Sen... emin misin?"

"Ne yaptığımı biliyorum. Öyle yazıyordu."

İnsanlarla savaştığımız zamanlardan kalma bir büyücü. Çoğu kişi tarafından efsane ve masaldan biraz daha fazlası olarak kabul edilir, ancak efsaneler ve masallar kendi elleriyle yazılmış metinler bırakma eğiliminde değildir. Bizde birkaç tane vardı. Dawn'da daha fazlası vardı. Ve görünüşe göre Albion'da da en az bir tane vardı. Lysander'a bizimkileri toplamasını söyleyeceğim. Belki casusum Dawn'ınkileri de ele ama muhtemelen gözden kaçacaktı.

Ona ne araması gerektiğine dair daha spesifik talimatlar verebilseydim daha kolay olurdu. "Bu kitabın tam olarak ne dediğine dair bir işaret var mı?"

Gael derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Kitapta Uyku'yu sona erdirebilecek bir eser olduğu yazıyordu."

Eski haberler. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım.

"Dawn'ın bunu almasının ne anlama geleceğini , değil mi?" Gael öne doğru oturdu. "Kral Lucius gündüz saatlerine bağlı kalmazsa, daha fazla güç için bastıracaktır."

Asher'ın bronz teni zenginliğini kaybetti. Başını salladı, bakışları uzaklara kaydı. "Aynı anda sadece bir hükümdarın uyanık olmasıyla, aileleri ister Alacakaranlık'a ister Şafak'a bağlı olsun, insanların kime itaat etmesi gerektiği açık. Bu çatışmayı engeller. Ama aynı anda ikisi de uyanık olursa işler daha da çatışmalı hale gelir. Şimdi Dawn'ın sesini duyabiliyorum. 'Kralım buradayken neden kraliçeye itaat edeyim?'"

Dudaklarını birbirine bastıran Gael başını salladı. "Bu yüzden notun deşifre edilmiş halini yaktım. Kral bunu tek hükümdar olarak başa geçmek için bir gerekçe olarak kullanabilirdi. Kraliçeye ihtiyacı olmazdı. Bu..."

"Bu bir darbe olurdu," diye sözlerini tamamladı Asher.

"Bir darbe daha." Gael acı acı gülümsedi. "Bu seferki Şafak'ın Alacakaranlık'a üstünlüğü."

"Artık Dusk olmayacaktı." Asher kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden buna tepki vermiyorsun?"

İçimi çektim. "Böyle bir nesne olduğunu ve Dawn'ın onun peşinde olduğunu zaten biliyordum."

Gael iri gözlerini Brynan'a çevirdiğinde bakışları yere düştü. "Sen de mi?"

"Benim için çalışıyor. Sana söylememesi için yemin ettirdim. Notun şifresini çözdüğün için teşekkür ederim, Gael. Bu teşekkür ödediğin bedeli karşılamıyor ama muhafızların koridorunda kalmasını sağlayacağım."

Notun bana yeni bilgiler vereceğinden o kadar emindim ki. Yine de Lark'ın mesajları vardı. Hiç yoktan iyidir.

Boğazımı temizleyerek ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim, böylece kapıyı açıp Gael'in dinlenmesine izin verebilecektim. "Anlayışınız için minnettarım.

bu bilgi daha ileri gidemez." "Hepsi
bu değildi."

Gael'in sessiz eklemesi üzerine döndüm.

"Sadece bir hükümdarı Uyku'dan kurtarabilecek bir eser olduğunu söylemekle kalmıyor... Ona isim veriyor."

Kaslarım gerildi. Bu bir ipucuydu. Bir isim bize metinlerde arayacağımız bir şey veriyordu, hatta belki de eski hikâyelerdeki şifreli referanslar. "Ve bu isim...?"

"Kül Çemberi."

Tanıdık değil. "Bir daire mi? Bu ne olabilir?" Asher'a baktım - benden daha büyüktü ve bunu duymuş olabilirdi.

Başını iki yana salladı.

"Dişbudak ağacından yapılmış bir çember mi?" Brynan ellerini iki yana açtı. "Belki de çember yerine halka anlamına geliyordur?"

"Belli değil." Gael pantolonunun bir kıvrımını parmak uçlarının arasında ovuşturdu. "Bir casusun eski bir parşömenin çevirisine yaptığı şifreli bir atıf üzerinde çalışıyorum. Parşömen açık olabilir ama notu kodlayan kişi bilgiyi gizli tutmak için bunu belirsiz bir şekilde ifade etmiş olabilir."

Asher homurdandı. "Ya da metin de bir o kadar bulanık olabilir."

Elthea'nın kutusunun içinde olduğu çanta ayaklarımın dibinde duruyordu. İçinde bir yüzük ya da disk var mıydı?

Ofladım ve Gael'e başımı salladım. "Görünüşe göre sana daha büyük bir teşekkür borçluyum. Bu bize araştırmamıza devam etmek için daha fazla şey veriyor."

Brynan göz göze geldiğimizde ayağa kalktı. "Bir okuma listesi hazırlayacağım." "Eminim bunu odalarınızda da yapabilirsiniz."

Misafirlerim ipucumu alarak kendilerini topladılar.

"Gael, kendine iyi bak." Kapıyı açarken omuzlarını okşadım. "Ve belki Brynan'ın sana biraz göz kulak olmasına izin verirsin. Bu senin için olduğu kadar onun için de önemli. Seni kaybettiğini düşündü."

Hayal edebiliyorum. İçeri girdiğimde Kat'i yerde kanlar içinde bulduğumu ve başında karanlık bir figürün durduğunu.

Onu görmüştüm. Kat. Kan yoktu, onun yerine keskin zehir kokusu etrafını sarmıştı. Dönüşen onun üzerinde zafer kazanmış bir şekilde duruyordu. Kendimi o anın dehşetinden geri çekip vedalaşırken göz kapaklarım titriyordu.

Onlar gittikten sonra kutuyu çıkardım. Kat isi temizlemiş olmalıydı. Zayıf bir büyüyle uğulduyordu ama içindekileri gizlemek için korunabilirdi; bu da Korkuların kutuya ulaşmak için neden bacayı parçalamadıklarını açıklıyordu.

Elthea'nın beni Korku bölgesinden sihirli bir şekilde kilitlenmiş bir kutu getirmem için gönderdiği sırada Lucius'un önemli ve kayıp bir şeyin peşinde olması çok büyük bir tesadüf gibi görünüyordu. Ona Kül Çemberi'ni vermek onu ödüllendirecek, nüfuzunu artıracak, saraydaki herkesin istediği şeyi ona verecekti.

Güç.

Homurdanarak kutuyu teslim etmek için yola koyuldum... ve Elthea onu kralına götürmeden önce içindekileri nasıl geri alacağımı düşündüm.

OceanofPDF.com

BASTIAN

A Şifa Salonu'na girer girmez Elthea boka konmuş sinek gibi üşüştü. Buraya mümkün olan en işlek yoldan gelirdim. Eğer Şafak saraylıları

Geri döndüğümü gördüler, haber yakında yayılacaktı ve biraz şansla bu başka saldırıları caydıracaktı. Tabii ki sadece ben yokken sarayın bizim tarafına gelmeye cesaret edebildiler.

Gözleri parladı, üzerimde gezindi. "Sende mi?"

Çenemi kapalı tuttum ve binanın derinliklerine doğru başımı salladım.

Not defterini cebine koyarak beni üst katta, saçları kadar solgun, düzenli bir ofise götürdü. "Eee?" Kapı arkamdan kapanır kapanmaz döndü.

"Kutun bende." Kutuyu çıkarırken onu izledim.

Masanın üzerine koyduğumda gözleri büyüdü. Elini kutunun vernikli yüzeyinde gezdirdi ve "Ooh" diye nefes aldı.

Kat onun her hareketinin ne anlama geldiğini bilirdi. Sadece izleyebildim ve rahatlamış görüldüğünü çıkardım.

Uzun bir nefes vererek gülümsedi.

Bir tuzağa mı düşmüştüm? Dawn'ın Dusk'ı yok etmesini sağlayacak şeyi mi teslim etmişim? Pazarlıkları düzenleyen kurallar onu şu anda elimden alamayacağım anlamına geliyordu ama dışarıda onun gitmesini beklememi engelleyecek hiçbir şey yoktu.

kutuyu açtı.

Odanın içinde yumuşak bir melodi başlatan narin bir çan sesi duyuldu ve kapak tamamen açıldığında, kutunun içindeki küçük bir kapaktan çıkan bir kuş ortaya çıktı. Bir kırlangıç olan kuş, kutunun bir tarafından diğer tarafına doğru süzüldü.

diğeri, hareketleri müzikle birlikte akıyordu. Belli belirsiz, ezginin sözlerini hatırladım; bir yaz kırlangıcının gökyüzünü kesip biçerek tanrılar için giysiler haline getirmesinin basit hazzını ve mükemmelliğini anlatıyordu. Eski bir ninni.

"Müzik kutusu mu?"

Gözleri kapalı, elini kaldırdı. El, melodi bitene kadar orada kaldı.

Sadece kırlangıca ve onun çatallı kuyruğuna bakabiliyordum, yorgun zihnim kendi kendine çelme takıyordu.

"*Müzik kutusu* mu?"

"Evet. Müzik kutum. Bu yüzden kırıp açmanı istemedim." Küçük anahtarı kaldırıp gülümsedi, sonra kapağı kapatıp yeniden açtı ve şarkıyı yeniden başlattı. "Beğendin mi?"

"*Beğendim* mi? Beni lanet bir *müzik kutusu* için Korku bölgesine mi gönderdin? Buna inanamıyorum." İç kapağını çektim, ama bu sadece mekanizmanın hassas saat mekanizmasını ve eski, zayıf büyü'nün yumuşak kokusunu ortaya çıkardı. "Onu kıracaksın." Kutuyu geri aldı ve masanın üzerine koydu.

Masanın iç kapağını okşayarak yerine oturttu.

eşlik *ediyor muydu*?

Dişlerimi sıktım, ellerimi yumruk yaptım. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Bunun güçlü bir eser olacağını düşünmüştüm. Sizin ya da sarayınızın işine yarayacak bir şey. Kralınız için bir kalıntı. Neredeyse bizi öldürtmeye *değecek* bir şey."

Öfkelendi. "Hayatta güçten, saraylardan, krallardan ve kraliçelerden daha fazlası var. Bu *benimdi*, ailem tarafından bana verildi. Babalarınız Innesol'a yürüdüğünde kaçtık. Annem kutuyu almama izin vermedi, pratik olmam gerektiğini söyledi. Sadece taşıyabileceğimiz kadarını alabilirdik. Ben de onu sakladım ve kendime bir gün geri döneceğimizi söyledim. Bu, baban canavarlarını evime getirmeden önceydi." Normalde sakın olan yüzü sertleşmişti, gözleri kırışmıyordu. "Oradaki herkesi katlettiklerini biliyorum. Ailem seçtiği için şanslıydım. Ama yine de bir zamanlar sahip olduğum evi hatırlatan bu küçük şeyi, bu şarkıyı benimle birlikte dinleyecek çocukluk arkadaşlarımı istedim."

Kıpırdamadan durdum, her kelime babamın anılarının ve kendi gözlerimle gördüğüm yıkımın açık yarasına bir tuz tanesi gibi düştü.

Kutuyu kendine doğru kucakladı. "Diğerleri tarafından unutulmuş olanları hatırlıyorum. Ve ailenin ne yaptığını hatırlıyorum, Serpent. Kraliçe darbe gecesi yaralarını iyileştirmem için beni zorlamış olabilir ama asla kendi isteğimle hayatını kurtarmazdım. Yara izini bırakmamın nedeni buydu; ölmemen için onun emirlerine uydum ama hatırlamanı istedim."

Bağırmadı ya da tıslamadı - hayır, bu dudaklarını soluklaştıran daha sessiz bir öfkeydi.

"Sana acıyorum. Neden kendim için bir şey istediğimi, neden başka insanları önemsemişimi anlayamayan Yılan. Ne de olsa kendi babanı gözünü kırpmadan öldürdün." Alay etti, kış kadar soğuktu. "Ne kadar üzgünsün. Her fae'nin kendisi gibi güç toplamaya takıntılı olmadığını fark etmeyen bir Yılan."

İnsanlar beni bu noktada yanlış anladı. Bu asla güçle ilgili değildi.

Onu doğru yola getirmedim. Halkın motivasyonlarımı bilmemesi daha iyiydi, o zaman onları bana karşı kullanamazlardı.

Asla ama asla kalbinizi açığa vurmayın.

Günün geri kalanında uyudum. Yorgunluğuma rağmen, zinde bir uykuydu. Her uyandığımda elim yanımdaki boşluğa gidiyordu. Bir keresinde onun adını söyleyerek uyandım. Bir diğerinde, buraları *bizim* odalarımız olarak adlandırdığı anı yeniden yaşıyordum.

Bir yanımda konuştuğumuz için memnundu. Kesinlikle daha iyi bir atmosfer yaratmıştı ve onunla dün gece konuştuğum gibi konuşabilmek iyi hissettiriyordu.

Ama aynı zamanda işleri daha da kötüleştirdi. Çok daha kötü.

Şimdi aramızdaki hava daha berraktı, onun cazibesi daha da parlıyordu.

Dün gece, samanlıkta, biraz daha uzun süre rol yapabilirdim. Sadece biz. Sadece o an. Dağınık geçmiş yok.

Ama rol yapmak gerçek değildi ve benim yapmam gereken bir iş vardı.

İlk emir Braea'ya infazları sormaktı. Lucius'un paranoyak ve ani tepkilerini yumuşatması, kimseyi infaz etmesine izin vermemesi gerekiyordu. Kesinlikle masumları değil. Elthea'yı ziyaret ettikten sonra zindanda başka kimse olup olmadığını kontrol ettim. Daha fazla infaz olmayacaktı.

Omuzlarımı dikleştirerek kraliçenin kahvaltı ettiği küçük, gayri resmi yemek salonuna girdim.

Kapı arkamdan kapandığı anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Havanın daha soğuk olmasından değil ama kar kokusu odayı doldurmuştu, keskin ve sert.

Kraliçemin büyüünün kokusu.

"Bakın kapımı kim karartmış." Çatal bıçağını masaya . "Sır saklayan küçük yılan."

Yerimi korudum ve gölgelerimi yakın tuttum. Başımı sorgularcasına eğerek kaşlarımı kaldırdım.

"Bana masum rolü yapma, Bastian." Ayağa kalktı, sandalye çığlık atarak yere düştü. "Önce bana küçük arkadaşının uyandığını söylemedin, sonra da bu oldu." Her hareketi kırılmış ve keskin, yaklaştı, siyah gözleri beni yakıyordu. "Sadakatinin nerede yattığını sorgulamaya başlıyorum."

Sadakatim mi? Onun için kendi babamı öldürdüm. Beni besleyen ve giydiren adamı. Ben çok küçükken bana nasıl dövüşeceğini, büyük çocukları nasıl yeneceğini gösteren adamı. Görünmez kanım uyandığında ve gölgelerimi kontrol etmek için mücadele ettiğimde bile yanımda duran adam.

Onu

öldürmüştüm.

Onun için.

Ve sadakatimi mi sorguladı?

Kaslarım gerilmişti, şüphesinin acısını yuttum. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, onlar seninle birlikte yatıyor, Braea."

"Artık benim adımları kullanma, evlat. Sana düşkün olabilirim ama benim hoşgörümün bile bir sınırı var." Parmağını yüzüme doğru itti, sivri tırnağı çenemden yarım santim uzaktaydı. "İnsan kızla olan küçük patavatsızlığın hakkında sessiz kalmanı anlayabilirim, ama bu? *Bu* mu?"

Dilimi ağzımda gezdirdim ve derin bir nefes aldım, beni dinleyen tanrılara hissettiğimden daha sakın görüldüğüm için dua ettim. "Belki bana *bunun* ne olduğunu söylerseniz açıklayabilirim." Her nasılsa sesim düzgün çıkmıştı.

"Uyku." Burun delikleri alevlendi ve sanki öfkesi hareketsiz durmayı imkânsız kılıyormuş gibi adımlarını hızlandırdı. "Uyku'yu sona erdirecek bir nesne olduğunu ve Dawn'ın onun peşinde olduğunu keşfettiniz, ancak bunu ilk kez asistanınızdan duyuyorum."

Sanki hazır olmadığım bir anda karnıma bıçak saplamış gibi içimdeki hava uçup gitti. Brynan. Ben yokken ona rapor vermesi için onu bırakmışım. Bundan bahsetmiş olmalı, ona haber vermeden önce onay beklediğimi fark etmemişti.

"Bugüne kadar zayıf bir fısıltıdan başka bir şey bilmiyordum. Ayrıntıları öğrenene kadar bir şey söylemek istemedim."

Döndü, keskin bir kaşı kalktı. "Bugün mü? *Bugün* ne oldu?" "Albion'da yakaladığım mesajın şifresini çözdük." Mesajı açıkladım. Notun içeriği ve omuzları aşağı doğru eğildi, sonunda *beni* zindana atmak üzere değilmiş gibi görünüyordu.

İşim bittiğinde masaya yaslandı, gözlerini pencereye ve dışarıdaki karanlık gökyüzüne dikti. "Bul onu."

"Ne?"

"Bu Kül Çemberi. Bul onu. Bu konuda tüm kaynaklarınızı istiyorum." "Ama Hydra Asc-"

"*Hepsi.*" Bakışları bana yöneldi. "Elinde bir tencere kırmızı boya olan çocuklardan korkmuyorum. Lanetli Uykum sona erdirilebilecekse, bunun yapılmasını istiyorum. *Anlıyor musun?*"

Her şeyi çok iyi anladığım için ona göz kırptım.

Yadigârı Dawn'ın ellerinden uzak tutmak için değil, kendi Uykusunu sonlandırmak için istiyordu. Peki ya biz ve onlar arasındaki denge?

Hayır, sadece kızgındı. Bu bilgi hâlâ tazeydi. Düşünmek için zaman ayırdığında, bu Çember'in iki tarafça da kullanılmaması gerektiğini anlayacaktı.

Hydra Ascendant'a gelince.

Bu sadece vandalizm değildi. Onlar sadece şık bir amblemi olan birkaç çocuk değildi. Eleman topluyorlardı, yayılıyorlardı. Ve sadece şehre ulaşmamışlardı; eğer önsezilerim doğru çıkarsa, saraya doğru geliyorlardı.

Bu arada sarayda Dawn vardı. Gael'e saldıracak kadar yakındı. İnsan sarayına bir Dönüşen yerleştirecek kadar bağlıydı.

Tüm bu şeylerin Yılan'ın kaynaklarına ihtiyacı vardı. Herhangi biri ayaklanıp bizi kığımızdan ısırabilir.

Ama kraliçem çenesini kaldırdı, buyurgan ve tereddütsüz. "Bastian?"

Yutkundum ve yalan olmayan bir cevap buldum. "Anlıyorum."

KAT

T Dönüşümüzden sonraki hafta rutine geri döndük. Şehri (ve kuyumcularını) keşfetmek. Haftada birkaç kez Faolán ile antrenman yapmak. Sihrimi kontrol etmeyi öğrenmeye çalıştım... ve *başarısız oldum*.

Rose umutlu gülümsemesini sürdürdü ama ben umutsuzluğun derinliklerine gömüldüm. İçimdeki hiçbir güçle temas kuramamıştım. Sadece parmaklarımdaki lekeleri güvenilmez bir şekilde etkileyebiliyordum.

En azından Bastian benden kaçmıyordu. Kasıtlı olarak değil, en azından - işi onu meşgul ediyordu, bu yüzden birbirimizi sadece akşam yemeği veya öğle yemeği için görme eğilimindeydik.

Bu durum Ella'yı hayal kırıklığına uğrattı; yolda baş başa vakit geçirmemizin bir şekilde birlikte uyumamızla sonuçlanacağına inanmış görünüyordu. "Sen, o, bir kamp ateşi... Samanlıkta rahat bir yatak. Dürüst olmak gerekirse, nasıl hiçbir şey olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Kendimi unutup ona dokunmamak için ayrı bir kanepede oturmaya zorlamak zorunda kalsam da ona kavuştuğum için mutluydum.

Balo zamanı geldiğinde Rose ve ben şehirdeki bütün kuyumcuları ziyaret etmiştik. Kimse kolyeyi yaptığını kabul etmedi, bu yüzden araştırmam Caelus'a bağlıydı. Bu gece orada olacaktı, Brynan'dan bu bilgiyi almayı başarmıştım.

Dışarıda güneş ufka doğru alçalırken, kalçamdaki *arianmêl* şişesini jartiyerimin içine yerleştirdim ve siyaha yakın, koyu, ışıltılı bir mor giyindim. Dudaklarıma ahududu tonlarında allık sürerken, parmaklarımdaki lekelerle neredeyse eşleştiğini fark ettim.

Ari bana yanardöner altın ve menekşe rengine ışıltı yakalayınca kadar ciltte kaybolan küçük bir pudra kabı vermişti ve ben de onu üzerine serptim.

yanaklarımın ve köprücük kemiklerimin yüksek noktalarına. Birkaç leke saçlarıma takıldı ve aynadaki etkiyi izlerken güldüm.

Neredeyse Fae'ye benziyordum.

Dantel manşetli bir çift şeffaf siyah eldiven giyerek oturma odasına yöneldim. Rolüme uygun görünüyordum. Tanrı'nın izniyle, onu da oynayabilecektim.

Midem sinirden fokurduyordu ve kendimi yatıştırmak için bir bardak konyak doldurdum. Bastian'ın süitimizde sadece normal içkiler bulundurması dışında. Benim için küçük bir sarhoş vızıltısı yoktu.

Sürahiyi yerine koyuyordum ki kapı çalındı. Urien elinde büyük bir çantayla içeri girdi. "Kıyafet teslimatı. *Bir sürü* kıyafet." Kaşlarını kaldırdı ve birden kendimi utangaç hissettim, bu yüzden odama götürmeyi teklif ettiğinde teklifi reddettim.

O gider gitmez çantayı kaldırmaya çalıştım ve pişman oldum. Ari "birkaç ekstra" koyacağından bahsetmişti -onun ve benim "birkaç" tanımımız çok farklıydı.

Ön odanın kapısı açılıp Bastian görüldüğünde eğilmiş, yarı taşıyor, yarı sürüklüyordum odama doğru.

Gözleri büyüdü ve aşağıya baktığımda nedenini anladım - dekoltem... çok dekolteydi - aslında neredeyse elbisemin düşük yakasından kaçıyordu.

Ben doğrulurken boğazını temizledi. "Bir ceset mi saklıyorsun?" "Sadece bir tane."

Ağzının köşesi seğirdi. "Oh, peki, bu durumda." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ve yaklaştı. "Ben hallederim."

Hâlâ hayali cesetten mi yoksa davadan mı bahsettiğinden emin değildim.

"Sana bir şey getirdim. Aslında bazı *şeyler*." Kutudan düz bir kutu çıkardı. iç cebinde.

"Yapmadın-"

"Bu konuşmayı gerçekten yapacak mıyız? "Bastian, yapmak zorunda değildin. 'Hayır Kat, ama ben istedim. Hediyeler böyle işler.'" Başını eğdi. "Eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

Albion'dan tanıdığım Bastian bugün uyanmış gibiydi. Ona ne diyeceğimden emin değildim. Oyuncu Bastian mı? Samimi Bastian mı?

Bastian'ı mahvetmek mi?

Her nasılsa yutkundum ve bir omzumu kaldırdım, sanki altındaki şeffaf siyah gömleği ortaya çıkarmak için düğmelerini açık bıraktığı mükemmel bir şekilde dikilmiş ceketinin içinde o kadar da yıkıcı değilmiş gibi.

"Sadece *teşekkür ederim*."

İçinde elbisemle uyumlu bir çift eldiven vardı; şeffaf, kararmış mor ve ışıқта parıltı veren benekleri vardı. "Sen nasıl...?" Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Her yerde casuslarım var. Ne giymeyi planladığınızı öğrenmek o kadar da zor değildi ve Ariadne'nin bana bir iyilik borcu vardı, bu yüzden..."

Siyah eldivenleri çıkardım. "Eminim bu iyiliği daha değerli bir şey için kullanabilirdin."

"Eminim yapamazdım." Ses tonunu hafif ve alaycı tuttu, ancak alttan alta bir akım geçti ve ilk eldiveni çektim, gereğinden çok daha fazla dikkat verdim. "Sen yapmadan önce." Elimi kapatarak ikinci eldiveni takmamı engelledi.

Dokunuşuna verdiğim diğer tepkileri bastırdım. Öğle yemeğinde zehirlenmemi hafifletmişti, bu yüzden bu sihirle rezonansa girmedim. Ama yine de...

Bastian'dı. Tanıdığım kişi. Beni bu kadar kolay kandıran kişi.

"Diğer bir şey," diye mırıldandı ve tekrar cebine daldı.

Bu sefer bir yüzük üretti. Gümüş tonlu bir metal ama gerçek gümüşten daha soğuk. Platin olabilir mi? Yıldız şeklinde berrak bir taş. Daha küçük taşlar yıldız şeklindeki ayarlarla onu çevreliyordu. Mücevherler gökkuşağı ışığının minik kıvılcımlarıyla parlıyordu; elmas olmalıydılar.

Farkına varmadan önce kafamı sallamaya başlamıştım bile. Platin ve elmas bir yüzük mü? *Yapamazdım... Yapamazdım.*

"Fae cazibesine karşı koyuyor," diye devam etti aynı özel sesle. "O kolyeden ve sana hatırlattığı her şeyden kurtulabileceğini düşünmüştüm."

Boğazımdaki incileri parmakladım. Sanki Cavendish'in olmayan bir eli sürekli boğazımı sarıyormuş gibi ağırlıkları üzerimde sürükleniyordu. Muhtemelen artık soruşturma için buna ihtiyacım yoktu -Caelus neye benzediğini biliyordu.

Yine de, her ne kadar ondan kurtulmak istesem de... "Bunu kabul edemem. Bu çok pahalı. Onlar elmas, Bastian."

"Öyle mi?" Yüzüğe geniş gözlerle baktı. "Bunun için Yıldızlara şükürler olsun, yoksa istediğim şeyi neden yapmadığını sormak için kuyumcuya tatsız bir ziyarette bulunmak zorunda . Lütfen, Kat. Yüzüğü al." Yüzüğü uzattı. "Senin için yaptırdım, yani geri veremem."

Kolyeyi çekiştirdim ve yutkundum. Belki de onu ateşe atabilirdim. Muhtemelen satmalıydım - çok değerli olmalıydı - ama erimesini izlemeyi tercih ederdim. İnciler yanar mıydı?

"Ben... ödünç . Ben gittiğimde geri alabilirsin."

Yanağındaki bir kas seğirdi ve bana hayır diyeceğini sandım. Ama bir kahkaha attı. "Kendine ne söylemen gerekiyorsa, Kat." Yüzüğü elime tutuşturdu. "Ama onu geri kabul etmeyeceğim."

"Göreceğiz," diye mırıldandım orta parmağıma geçirirken. "Mükemmel bir uyum."

"Elbette." Bakışları kolyeye kaydđ. "Alabilir miyim?"

"Lütfen."

Hızlı bir nefes aldı ve ben ne söylediğimi fark ettim. Ama arkamda daire çizdi ve bu kelimeyi ne kadar sevdiği hakkında hiçbir yorum yapmadı.

Saçlarımı toplayıp omzuma yerleştirirken dünya daraldı. Hareket kafa derimin üzerinde hayalet gibi dolaşarak tüylerimi diken diken etti.

Saçlarımı bir kenarda tutmaya yardım ettim ve derin ve yavaş nefes almaya zorlayarak nefesimi saydım. Bastian'ın nefes verişi kulağımın arkasını gıdıkladı.

Gözlerimi kapattım. Titrememeliydim. Titrememeliydim. Titrememeliydim. Yine de ensemdeki tüylerin beni ele verdiğinden emindim.

Parmak uçları omurgamın üzerinde gezinerek kolyeyi bir anlığına sıkıca çekti. Doğrudum, gerildim, nefesimi tuttum, bekledim, bekledim, bekledim.

Yumuşak bir tıkırtıyla gerginlik kayboldu ve kolyeyi topladı.

O korkunç ağırlık gitmişti. Nefes alabiliyordum.

"İşte." Kelime hassaslaşmış tenimi sıyırdı ve kontrolü unutmuş olmalıyım çünkü ürperdim, göz kapaklarım titreyerek kapandı.

Gözlerimi aıtığımda önümde duruyordu, olması gerekenden daha yakındı, aramızdaki azıcık boşlukta kolyeyi tutuyordu.

"Özgürsün."

Ücretsiz.

Ama hayır. Tam olarak değil. Kocamdan değil. Gerçek havada asılı duruyordu, ucuz bir parfüm gibi kalın ve ağır.

Uzun bir süre içinde durduk, o çirkin gerçeği içimize çektik. Belki de bu bir tür zehirdi ve yeterince içime çekersem ona olan ilgimi yok edecekti. Bana olan arzusunu yok etmiş olmalı. Muhtemelen en iyisi buydu.

Ve yine de.

İkimiz de uzaklaşmadık, bakışlarımız birbirimize kilitlenmişti.

Ta ki kapı çalınana ve kulaklarım patlayıp yeniden duymaya başlayana kadar.

Bastian doğruldu, yumruğu kolyenin etrafını sararken çenesindeki bir kas dalgalandı. "Girin." Konuşan İş Bastian'dı, kırılmış ve resmi bir ses tonuyla.

Dikkatimi ondan ayırdım ve ikinci eldiveni çekmek için acele etmedim.

"Siz ikiniz muhteşem bir çift oluşturmuyor musunuz?" Rose geniş bir gülümsemeyle bizi inceledi.

"Biz..." Mırıldandım.

Faolán'ın bakışları küçük boşlukta gezindi.

Bastian geri çekildi. "Doğru. Katherine'in parti için bir eskort isteyeceğini düşünmüştüm. Ama görüyorum ki zaten bir arkadaşı var."

"Oh, hayır. O kadar kolay kaçamazsın." Rose kapı aralığını kapattı.

"Faolán." Bastian ona bir kaşını kaldırdı.

"Hmm. Bunu zaten konuşmuştuk, küçük çiçek." Kendini ondan ayırdı. "Kat'e eşlik etmem en iyisi."

Bunu beklemeliydim. Bundan incinmemeliydim. Yine de reddedilmek beni yaraladı.

Mantıklıydı. Bütün gözler üzerimde olacaktı. Bastian'ın koluna girmek sadece aramızda bir şey varmış gibi görünmesine neden olacaktı.

Bu yüzden geniş bir gülümseme takındım ve eldivenlerimi kontrol etmeden önce Faolán'a şakacı bir selam verdim ve ancak o zaman elimi dirseğinin kıvrımına yerleştirdim.

Bastian bize bakmadan Rose'a kolunu uzattı ve benim onuruma verilen partiye doğru yola çıktık.

O anda pek çok şey hissettim. Onur duymak bunlardan biri değildi.

BASTIAN

W Rose kolumdayken Faolán'ın Kat'e partiye kadar eşlik etmesini izledim ve birlikte katıldığımız son partinin anısına karşı zihnimdeki tüm kapıları kapattım. Neyse ki, bu partide daha çok zaman. İnce danteller elbisesinin sırt kısmını kaplıyordu ama yine de dokunuşuma nasıl tepki verdiğini görmüştüm.

Ve iliklerimde bir cevap çağrısı hissettim.

Yolda geçirdiğimiz zaman beni zayıflatmıştı. Ona o yüzüğü vermek aptalcaydı, kafamı her türlü aptalca fikirle doldurmuştu. Onu çok kolay öpebilirdim.

Ve bana izin verebilirdi.

Her nasılsa, her şeye rağmen beni istiyordu; en azından fiziksel olarak. Beni istememesinden daha kötü olan tek şey, eğer sorarsam - onu bu partinin sakın bir köşesine götürürsem - Albion'da başladığımız şeyi bitirmemize izin verebileceği düşüncesiydi.

Bunu yapmamak için yeterince güçlü, yeterince iyi bir adam olduğumdan emin değildim. Ama bunu hak etmediğimi biliyordum. Bu hakkı kazanmamıştım.

-Bu bağışlama.

Onu ne kadar çok istediğimi başkalarının görmesini kesinlikle göze alamazdım.

Onu.

Bu da bana tek bir seçenek bıraktı: mesafe.

Çenemi kaldırdım, göz kapaklarım sıkıntıyla sarktı, ilk kata doğru yürüdüm.

Oda. Burun deliklerimde, büyüğü tatlı ve keskindi, beni öldüreceği ana kadar bayılacağım lezzetli bir şey gibiydi.

Her türden içki ve *sairsa* dumanının hafif odunsu kokusu etrafımızı *sardı*. Tanrılara şükürler olsun ki bu sefer *arianmêl* içmek zorunda kalmadık, yoksa gerçekten kaybolurdum.

Biri şarkı söyledi, bal gibi tatlı ve yavaş. Bunun altında düzinelerce konuşma fokurduyordu, alçak sesle ve samimi.

Kimse bizi anons etmedi ama odadaki her çift göz Kat'in yolunu izledi.

Farklı koşullar altında olsaydım, toplum içinde onun yanında olmaktan gurur duyardım. Bir parçam bunu yaptı - geçmişi ya da başkalarının onun hakkında ne hissettiğini görmesini umursamayan temel, içgüdüsel bir parçam. Tek bildiği onun benim olduğuydu. *Benim*.

O kısım ne isterse söyleyebilirdi ama yetkili değildi. Onu görmezden geldim ve gölgelerimi sıkı bir tasma altında tuttum.

Bir sonraki odanın karanlık duvarları mekânı daha küçük hissettiriyordu. Burada, kalıcı dokunuşlar samimi konuşmaları noktılıyor, alanı baştan çıkarıcı vaatlerle ısıtıyordu. İçimdeki temel parça bu yüklü atmosferi sevdi ve buranın daha sonra Kat'i getirmek için mükemmel bir yer olduğunu söyledi.

Üçüncü odada, bal sesli şarkıcının sesi davul ve çello ile birleşti. Dansçılar odanın ana gövdesini doldurmuştu ama bu Albion'da yaptığımız türden bir dans değildi.

Sanki müziğin bir parçasıymışlar gibi müziğin baş döndürücü ritmine ayak uydurdular. Bedenleri birbirine dolanmış, birbirlerinin etrafında sallanıp sarmalanıyor, gülüyor, öpüşüyor, bazıları günaha teslim olmadan önce gelen o lezzetli direniş anında kendi dudaklarını ısıırıyordu.

Dansçılar bizi izleseler de bizim için ayrıldılar. Ufak tefek olmasına rağmen Kat'in saçları bir işaret gibiydi ve ben de onun görünüşünün dokunmak için bir davet olduğunu düşünme ihtimaline karşı kaskatı kesildim.

Rose kolumu sıktı. "O iyi olacak."

Yanından geçtiğimiz insanlara kaşlarımı çattım. "Umarım haklısındır."

Dansçıların yanına vardığımızda kraliçeyi yaldızlı bir sandalyenin üzerinde, ayaklarının dibinde oturan sevgilisinin saçlarını okşarken bulduk. İnfaz edilen Dusk halkını tartıştık ve bunun tekrarlanmamasını sağlamak için karşı önlemler aldık. Bu neredeyse suçluluk duygumu hafifletmeye yetiyordu.

Koyu renk gözlerini Kat'e diken Braea yavaşça gülümsedi. "Ah, işte onur konuğumuz."

Rose geri çekilmeden önce kolumu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. Faolán kraliçeye başıyla selam verdi ve Rose'a katıldı. Onların hemen ötesinde, Kat'ın Braea'ya yaklaşmasını izleyen Kraliçe Meredine'in gür yeşil bukleli saçları gözüme çarptı. Omurgamın sertleşmesine neden oldu ama bunun Gündüz Kraliçesi'nin ifadesindeki kötü niyetten mi yoksa benim korumacılığımın mı kaynaklandığını anlayamadım.

Yine de Kat'i buraya çağıran kraliçe o değildi. Başımı resmi bir şekilde Braea'nın önünde eğdim. "Majesteleri. Leydi Katherine Ferrers'ı takdim ediyorum."

Kat zarif bir selam verdi.

"Hiçbiri değil." Kraliçe Braea dilini şaklattı ve Kat'e yaklaşmasını işaret etti. "Buraya gel, çocuğum."

Kat'in kendisine "çocuk" denmesine bir tepki verdiğini görmedim ama merak ediyor olmalıydı; ne de olsa Gece Kraliçesi ondan çok da yaşlı görünmüyordu. Ama Braea pek çok insan ömrü yaşamıştı. Otuz beş yaşındayken ben bile onun için bir çocuktum.

Kat yaklaştı ve ben de yakınlarda oyalandım, herhangi bir sessiz konuşmayı duyabilecek ve gerekirse kurtarma veya hasar kontrolü için müdahale edebilecek kadar yakındım.

"Seni doğru dürüst göreyim." Braea Kat'in başını çevirmek istercesine elini uzattı. Uyarımı hatırlamış olacak ki parmakları kısa süreyle kapandı. Başını sallamadan önce uzun bir süre onu süzdü. "Ne kadar tatlı bir kız."

Kat kirpiklerini indirerek, "Majesteleri çok nazıksınız," diye mırıldandı.

Braea kıkırdadı. "Tatlı görünebilir, tatlı *konusabilirsin* ama Gölge'min bir komploju ortaya çıkarmasına yardım ettin."

"Şans beni doğru zamanda doğru yere getirdi, Majesteleri. Ama yardım edebildiğim için minnettarım."

Yumuşak, kibar sohbetleri sona ererken kaşlarımı çattım.

"Sorun nedir, sevgili Bastian?" Braea bana bir kaşını kaldırdı. "Onur konuğumuzdan şikâyetçi olamazsın herhalde?" Yine Kat'e uzandı ama sonra geri çekildi. "Çok hoş biri."

"O değil." Başımı salladım ve bakışlarımın Kat'e kaymasına engel olamadım. "Asla o değil. Ama sanırım susamış olabilir."

"İçki yok mu? Bunu alamayız. Gidin buradan. İçki için ve sarayımın sunduğu her şeyin tadını çıkarın." Kollarını odayı kaplayacak şekilde açtı ve bizi kovdu.

Ne aptalım, dedim kendi kendime dönüp giderken. Kat'i asla hafife almamalıydım. Elbette bir kraliçeyle nasıl hokkabazlık yapılacağını biliyordu, ister insan ister fae olsun. Dinleyen başka biri Kat'in yeteneklerini tahmin edemezdi. Ne bildiğini. Ne istediğini. Kalbini.

Yabancı bir sarayda bile kendini nasıl güvende tutacağını biliyordu.

OceanofPDF.com

KAT

N Fae içeceklerine henüz aşına olmadığı için Bastian'ın bana tepside soluk sarı renkli ve köpüklü bir şey seçmesine izin verdim. Tadına baktığımda, kabarcıklar dilimin üzerinde dans etti. Tatlı ve ekşi, tıpkı limon ve

Misket limonu ama... farklı. Daha parlak, güneş ışığı gibi. Yumuşak bir zevk sesi çıkardım ve omuzlarımın gevşemesine izin verdim.

"Sanırım iyi gitti." Umutla kaşlarımı kaldırdım. Bir yudum alırken içkisinin üzerinden bana baktı. "Mükemmeldin."

Sözleri içime işledi ve yüzüm kızarıırken bardağımdaki her neyse ondan bir yudum daha almak zorunda kaldım. *Yavaş yavaş*. Bu gece için planlarım vardı. Sihrimi elimde tutma ihtiyacımdan bahsetmiyorum bile.

Bir an sonra ifadesi sertleşti ve beni Ella, Rose ve Faolán'dan oluşan küçük bir gruba götürmeden önce gözlerini kaçırdı ve yardımcısı Brynan ile ortağı Gael'i tanıttı. Sonra Bastian müsaade istedi.

Sohbetlerinin ortasında öylece durdum, kalbime küçük dikenler batıyordu. Aramızdaki şeyler doğru değildi, tamamen değil, ama seyahatlerimizden sonra daha iyi olduklarını düşünmüştüm. Bana bu yüzüğü verdiği ve kolyeyi çıkardığı o an... *bir şeyler* hissetmişim.

Ella daha yakına eğildi, geçen konuklara baktı. "Projen nasıl gidiyor?"

Ona UnCavendish'le ilgili araştırmamdan bahsetmişim. Bana sert bir sırıtışla onay verdi ve her şekilde yardım etmeyi teklif etti. Ama yeterince Fae entrikasına katlanmıştı - eğer onu bu işin dışında tutabilirsem, tutacaktım.

"Şimdiye kadar karışık sonuçlar elde ettik." Alacakaranlık kadar Şafak insanlarıyla da dolu olan kalabalığı taradım - kıyafetleri zengin mücevherlerden tam bir gökkuşağı oluşturmak için karışıyordu

soluk renk fısıltılarına dönüştü. "Caelus'u arıyorum. Sanırım bir şeyler biliyor."

"O burada, onu daha önce gördüm." Başıyla girişe doğru işaret etti. "Şu tarafta."

Mükemmel. İlk içgüdüm onu sıkmaktı ama... zehir. Buraya gelirken Faolán'ın kolunu almak için eldivenlerime ve kat kat giysilerime güvenmek yeterince zor olmuştu.

Bunun yerine ona zararsız bir öpücük kondurdum. "Sen bir elmasın."

Saçını düzeltti ve sırttı. "Biliyorum. Ben de kaçmana yardım edeceğim." İçkisini bitirip grubun geri kalanına dönmeden önce göz kırptı.

Zahmetsizce Rose ve Brynan'ın yaklaşan güneş tutulmasıyla ilgili konuşmalarına dahil oldu ve sanki kendinden geçmiş gibi dinledi.

Bir an sonra, "Kraliçe ve kralın aynı anda uyanık olabildiği tek zaman bu mu?" diye sordu. *Büyüleyici*. Bir yudum almaya gitti ama boş bardağı görünce gözleri büyüdü. "Kahretsin."

Bir kahkaha attım, arkadaşımın geri dönmesinden dolayı aniden şiddetli bir sevinçle dolmuştum. "Sana yeni bir içki getirebilirim; böylece bu *büyüleyici* tartışmayı kaçırmamış olursun."

Göğsüne dokundu. "Ah, öyle mi? Çok düşüncelisin."

"Öyle değil miyim?" Ona göz kırptım, kimsenin bakmadığı bir anda *teşekkür ettim* ve kalabalığın arasına karıştım.

Alacakaranlık'tan gelenler bana bakıp başlarını salladılar, çoğu gülümsedi, onlar için eski bir haberdim. Ancak Şafak'tan gelenler, yelpazelerin ve gözlüklerin arkasından da olsa daha yakından izlediler. Onlar saray mensuplarıydı ve tıpkı Albion'da olduğu gibi incelikten biraz anlıyorlardı.

UnCavendish'in arkasında bunlardan herhangi biri olabilirdi. Kuşkusuz, Dusk'tan biri -Bastian'dan nefret eden biri- tarafından gönderilmiş olması *da mümkündü* ama Dawn daha muhtemel görünüyordu. Düğünde onu zehirlemek daha az kişisel, daha çok politik bir şey gibi geliyordu.

Asıl soru şuydu: İttifakı kim bozmaya çalışmıştı?

Kalabalığın içinde Caelus'u aradım, eldivenlerimi dirseklerime kadar çıkarmaya dikkat ediyordum ki çıplak tenim görünmesin.

Bir fae aramama rağmen, birinin dudaklarından Bastian'ın adını seçtim. "Yemin bozan" kelimesinden daha fazlasını yakalayamayacağım kadar gürültülüydü ve konuşanı fark etmedim.

Devam ederken düşüncelerim Bastian'a ve ortadan kaybolurken sertleşen omuzlarına takıldı.

Beni Riverton Sarayı'ndaki partiye götüren ya da yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir mağarada benimle gülen kişi değildi. Bu adam her zaman yorgun görünüyordu. Tam olarak anlayamadığım bir ağırlık taşıyordu, sadece mülk tehdit altındayken taşıdığım ağırlığın daha ağır bir versiyonu gibi görünüyordu.

Ona gelen mesajlar gecenin bir yarısı kapıya vurularak beni uyandırırđı. Birkaç kez sessiz sesleri dinlemek için oturma odasının kapısına doğru ilerledim. Aceleyle odasına dönüp giyinmek üzere olduğunu, sarayının ve kraliçesinin talepleriyle ilgilenmeye hazır olduğunu anlayacak kadar çok şey duymuştum.

Altın rengi saçlar ışığı yakaladı ve bir kahkaha diğerlerinin üzerinde yükseldi. Prens Cyrus. Başını geriye atmış, kolunu bir kadının omzuna dolamış, şişedeki içkiyi başka bir adamın ağzına döküyordu.

Çoğunlukla ağzında, her neyse - kahkahası çenesine ve yanaklarına bol miktarda dökülmesine neden oldu.

Cyrus şişeyi indirdiğinde ve arkadaşı sıçradığında, benim bakışlarımla karşılaştı.

Yüzümü sabit tuttum, içimden söylenirken irkilmeme izin vermedim: *Buraya gelme. Buraya gelme.* Geçen seferki davranışından sonra, konu dans etmeye geldiğinde hayır cevabını kabul etmeyeceğini hissetmiştim.

Sırıtarak başını salladı ama başka bir yaklaşımda bulunmadı.

Görünüşe göre tam bir aptal ve kaprisliydi.

Şanslıyım.

Omzumdan bir ses geldi. "Gündüz Prensi olmasına rağmen Ekselansları'nın ilgisi ay gibi azalıp çoğalıyor."

Topuğumun üzerinde döndüm ve Caelus'u buldum, kestane rengi saçları gecenin karanlığında bile güneş vurmuş gibi parlıyordu. "Tam da aradığım kişi."

Kaşları yukarı kalktı. Dudaklarında hayalet gibi beliren memnun gülümsemeyi kaçırmadım. "Ben de seni arıyordum, onur konuğumu. Bana katılır mısın?" Konukların arasından açılan gevşek yolu işaret etti ve ben de onun yanına düştüm.

"Lunden'den ayrılmadan hemen önce bir balo düzenlediklerini biliyorsun, ama sen orada yoktun, tamamen sıkıcıydı."

"Oh, yani kimse önemli bir ayini bölmedi ya da paha biçilmez cam eşyaları kırmadı mı?"

Ağzının köşesi seğirdi. "Sanırım bir bardak kırıldı ama tek bir ayin bile zehir alan biri tarafından kesintiye uğratılmadı."

"Ne kadar sıkıcı." İşte bu, onu rahatlat. Kendi içkimi yudumlarken onunkine baktım. Bir şekilde içine *arianmêl* koymalıydım.

"Daha da sıkıcı olanı, amcan bütün zamanını kraliçenin gözüne girmeye çalışarak geçirdi. Sürekli senin onun yeğeni olduğundan ve ülkeyi kurtardığından bahsedip durdu. Oldukça utanç vericiydi."

Boğazım düğümlendi ve artık orada olmayan kolyeyi çekiştirmeye başladım. Rufus Amca hayatımdan çok ama çok uzak durduğu sürece Ferrers ismini utandırabilirdi.

"Özür dilerim - görünüşe göre hiçbir şeyden bahsetmemeliydim."

Bahçelere açılan bir dizi kapının önünden geçerken Caelus'un yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

UnCavendish hakkında bildiklerini anlatması için onu kandırmanız gerekiyor, kötü hissetmesini sağlamanız değil.

Jartiyerimden *arianmêl* şişesini çıkarıp içkisine biraz dökmem gerekiyordu. Bir şekilde.

Ben de ona el salladım ve hafif bir kahkaha attım. "O bir aptal. Ama hepimiz bazen aptal değil miyiz?"

"Sanırım ikimizin de katıldığı son partideydim."

Bastian'ın yanı sıra kendimi onunla da paylaşıp paylaşmayacağımı sorduğunu hatırlayınca nefesim kesildi. Bastian'ın beni çözdüğünü görmüştü ve bu yüzümü yakmıştı ama belki de bir fırsat yaratmıştı...

Yüzünü buruşturdu. "Asla yapmamalıydım-" "Belki de aptal olan *bendim*."

Dikkati benim üzerimdeydi, bir bıçağın ucundaki basınç kadar odaklanmıştı. Dönüp ona anlamlı bir bakış atmadan *önce* kendimi beklemeye zorladım -bir, iki, üç-.

Dudakları aralandı, bakışlarımı tuttu ve bakışlarında öyle bir umut vardı ki bir an için kendimden nefret ettim.

Ama sadece bir an için.

Çünkü Cavendish olmayanları öğrenmem gerekiyordu ve eğer bu Caelus'un kalbini kırmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Dönüşen, kalbimi yok etmeme yardım etmişti - çarpık bir şekilde, adil bir takas gibi hissettirdi.

"Biliyor musun," diye devam ettim, sesimi alçaltarak, "o partide birlikte o shot'lardan birini içme şansımız hiç olmadı. Neydi onlar? *Ariammel*? *Aria* -?"

"*Arianmêl*."

"İşte bu kadar!" Koluna dokundum, eldivenim onu güvende tutuyordu. "Kapıda bundan shot'lar vardı, değil mi? Yemin ederim o şey..." Gözlerimi kaçırdım ve yanaklarımdaki sıcaklığın kızarmaya dönüşmesini umarak beni izlediği anıya odaklandım. "Şey, ben *her türlü* şeye kalkışıyorum. Buna şimdi çare bulabiliriz." Yavaşça eğildim, bunun dekoltemi, yani sergilediğim tek tenimi nasıl vurguladığının farkındaydım.

Elbisemin eteğini yukarı çekip kalça şişesini alırken Caelus'un bakışları içimi yaktı.

Etek ucunu tekrar aşağı indirmeden önce uzun süre bekledim, kalça şişesini önünde sallamadan önce iyice görmesine izin verdim.

Önce ona, sonra bana bakarken gözleri kısıldı. İkna olmamıştı. Hatta şüpheliydi.

Belki ben...

Üstünü açtım ve bir yudum aldım, bir süre sonra içtiğimden daha fazla içmişim gibi görünmesi için yukarı kaldırdım. Yine de yumuşak, ılık, tatlı ve sakinleştirici geldi, sanki bu harika bir fikirmiş gibi. Şişeyi uzattım ve mırıldandım, "Sıra sende."

Kısa bir kahkaha atarken köpek dişleri parladı. "Nasıl hayır diyebilirim ki?" Başım dönerken uzun bir nefes çekerek kabul etti.

Yalan söyleyemezdim ama Fae'lerin yaptığı gibi gerçeğin etrafında dans edebilirdim ve bu onu gerçeğe daha açık hale getirirdi. Her şey kontrolüm altındaydı.

Dudaklarını yalarken yumuşak bir ses çıkardı ve şişeyi geri uzattı. "Bu iyi bir şey."

"değil mi?" Yola çıkmadan önce tekrar yerine sabitledim.

Başlangıçta çapkınca konuşmaya devam ettim - doğrudan kolyeye atlayarak onu şüphelendirmeye gerek yoktu.

"Bak, orada..." Saçları yıldız ışığı renginde, gümüşü mavi olan bir kadını işaret etti. "Bu Bastian'ın annesi."

Gözlerimi kırıştırdım, sonra o dönerken başka tarafa baktım, bakarken yakalanmak istemedim.

"Bir görünmez tarafından saldırıya uğradı ve hamile kaldı." Bu şekilde hamile kalmıştı.

"Ondan vaz mı geçti?"

Caelus başını salladı. "Anladığım kadarıyla. Doğar doğmaz."

Bu, neden ondan hiç bahsetmediğini, sadece onu yetiştiren babalardan bahsettiğini açıklıyordu. Eğer o tür bir saldırıdan geldiyse, onu suçlayamazdım.

Kendini bundan ayırmak istiyordu. Bardağımı sıktım, onu bulup kucağıma alma isteğiyle dolup taştıım.

Yine de Caelus'u etkilemem gerekiyordu, ona başka bir adamı hatırlatmam değil, bu yüzden daha fazla bir şey sormadım ve parmaklarımı saçlarını omzumun üzerinden geriye itmekle meşgul oldum.

İçkisini yudumladı ve hareketi izledi, bakışları boğazıma takıldı. Kaşlarını çattı. "Kolyen gitmiş."

Mükemmel.

Tokanın koptuğunu söylemek için ağzımı ama... Konuşamadım.

Arianmêl. Yalan yok.

"Bu gece giymeyeceğim." Açıık ama doğru ve bir tür açıklama. "Çok yazık, çünkü çok beğendiğini biliyorum." Başımı eğdim, Ella'nın bana gösterdiği gibi boğazımı ortaya çıkardım ve dikkati boğazımdan aşağı kayarak göğsüme doğru ilerledi.

Arianmêl artı bir dikkat dağıtıcı, umarım bu yeterli olur.

"Geçen gün," diye mırıldandım, "o kolye hakkında bir şey söyleyecek gibiydin ama sözümüz kesildi. Ne olduğunu bilmek isterdim."

"şimdi yapar mısın?" Alt dudağına dokundu, dikkati vücudumdan aşağı damlıyordu.

"*Caelus*," dedim, adını öyle bir söyledim ki bakışları dudaklarıma kilitlendi. "O kolyeyi bana verilmeden önce nasıl gördün?"

"Topladım," diye mırıldandı, o kadar yumuşaktı ki yüksek sesle konuştuğunun farkında olduğundan emin değildim. Her kelimeyi yakalamak için biraz daha yaklaşmam gerekti. "Ona bir iyilik borcum vardı, bu yüzden hazır olduğunda aldım."

Nabzım boğazımda atmaya başladı. "*O* mu?" Ses tonumu Caelus'unkine uydurmak için yumuşattım.

"Önemli biri değil." Başını salladı ve biraz daha yaklaşınca durduğumuzu fark ettim.

"*Kim* ama?"

"Adra... Majestelerinin asistanı. Bir kart oyununu kaybettim ve ona borçlandım.

Hepsi bu kadar. O değil..."

Kıskanmam için bir neden olmadığını söylercesine devam etti ama benim düşüncelerim daha yüksek sesle dile getiriliyordu.

Gündüz Kralı'nın yardımcısı. Bu da UnCavendish'i gönderenin Kral Lucius olduğu anlamına geliyordu.

Dusk ve Albion arasındaki ittifakı bozma girişimi Şafak Sarayı'nın en üst düzeyinden gelmişti. Bu yüzden mi gelip benimle sokakta konuşmuştu? Adımı söyleme şekli daha çok bir uyarı gibiydi.

Tanrım. Bastian'a söylemem gerekiyordu. O zaten biliyor muydu? Etrafa bakındım ama ondan hiçbir iz yoktu.

Caelus gözleri içkiden parlayarak bana doğru uzandı, belki de çıplak boynumu gıdıklayan bir tutam saça uzanmak istiyordu ve işte o zaman hatırladım.

Zehir.

Sarsılarak uzaklaştım, korkunç bir ısı şoku içimden buzla kovalandı. Eğer bana dokunmayı başardıysa...

Başını eğdi, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı.

"Anlamıyorum-" "Bu iyi bir fikir değil."

Bastian odasını ararken onunla flört etmek bana tehlikeli olabilirmiş gibi gelmişti. Ama bu, şimdi, onun için tehlikeli olabilirdi.

Onun bilgisini istiyordum ama ölmesini istemiyordum.

"Özür dilerim." Başımı sallayarak döndüm ve daha önce gördüğüm avlu kapılarından hızla geçtim.

Serin, temiz hava. Tam da ihtiyacım olan şey. İçime çektim, açgözlülükle ve çaresizlikle. Dünya o kadar sert dönmeyi bıraktı ve ben de iksir şişesinin kolyesini kavradım. En azından onun ölümünü durdurabilirdim.

Yine de bu kadar yaklaşmış olması midemi bulandırdı.

Bir duvara yaslanıp kusmadan önce loş bahçede on adım atabildim.

İçkimin son kalanını safra tadını temizlemek için kullandım ve patika boyunca ilerledim. Partinin gürültüsü o kadar artmıştı ki kulaklarım hâlâ çınılıyordu ama sessizlik beni rahatlatı.

Gece gökyüzünde Şafak Sarayı'nın Ulu Meşesi ve onun yanında Alacakaranlık'ın Ulu Porsuk'unun yarılmış gövdesi siluet halinde duruyordu. Karanlığın derinliklerinde yıldızları siliyorlardı. Rose beni buraya getirmiş ve onların nasıl Büyük Pazarlık'ı temsil ettiklerini anlatmıştı; toprak ile fae'ler arasında yapılan ve fae'lere uzun yaşam ve güçlü armağanlar veren bir sözleşme.

Toprağın ne kazandığı konusunda net değildi - fae'ler bu konuda ketumdu. Ama ağaçların büyüğü sanki her şeyin kaynağı onlarmış gibi havada gümbürdüyordu. Porsuk ağacınıninki daha güçlü hissettiriyordu - bir şekilde, kemana kıyasla çello gibi daha karanlıktı.

Büyülerinin yoğunluğu midemi tekrar bulandırdı ve oradan uzaklaşan bir yol seçtim.

İleride, yıldız ışığında solgun, beyaz güller bir çardağın üzerinde dolaşıyordu.

Ve ben hâlâ onların güzelliği karşısında aptaldım, çünkü kendimi onlara doğru çekilirken, eldivenlerimi çıkarırken buldum. Sadece bir dokunuş. Kendi giysilerimden başka bir doku. Bastian Marwood olmayan başka bir canlıyla anlık bir bağlantı.

Elimi uzattım, zengin kokuyu içime çekerken kalbim çoktan dolmuştu.

Bir saniyeliğine -görkemli bir saniyeliğine- tenimde o kadifemsi yumuşaklığı hissettim.

Sonra beyaz yapraklar buruştu ve karardı. Çalıların yaprakları kıvrıldı ve soldu. Dallar kendi ağırlıkları altında kuruyup kırıldı ve birkaç dakika önce güzel bir bitkinin durduğu yerde şimdi çürümenin verdiği hastalıklı tatlı kokuyla çürüyen bir tümsek yatıyordu.

Bir şekilde parçaları bir araya getirebilecekmişim gibi uzandım. Ama hiçbir şey yoktu. Ve dokunuşum düzeltemedi, sadece öldürebildi.

Ölüm. Bu benim hediyemdi.

Eldivenlerimi karıştırdım, yaptığım şey karşısında duyduğum dehşetin gözyaşlarıyla savaşıırken nefes nefese kaldım - en ufak bir ten dokunuşuyla her şeye ve herkese yapabileceklerimi. Sonra döndüm ve-

Ve karşımda hayatıma girerek her şeyi başlatan adam duruyordu. Hepsi.

BASTIAN

T Onu titrerken, yanaklarında gözyaşlarıyla gördüğümde alarma geçtim, kaslarım ve gölgelerim her şeyi ya da herkesi parçalamaya hazırды. Ama karanlığın içindeki ölü bitkiyi ve onu çekiştirme şeklini gördüğümde eldivenlerine bakınca anladım.

Onun zehri.

"Benimle gel." İtaat etmesini için bir elimi sırtının küçük kısmına koymak zorunda kaldım. "Her şey yolunda."

Ama başını tekrar tekrar salladı ve birkaç metre ilerideki yere baktı.

"Güller. Onları öldürdüm. Bütün bitki gitti."

"Her şey yolunda," diye mırıldandım babamın kötü gecelerinde kullandığım alçak, yatıştırıcı ses tonuyla. "Bahçıvanlar temizleyecektir."

Kaşlarının arasındaki keskin kırıksıklıklar derinden kesiyordu. Eldivenli ellerini sanki onları şimdi gerçekten görüyormuş gibi havaya kaldırdı. "Ben yürüyen ölümüm."

Beni duymuyordu bile, gerçekten. Ben de sırtını sıvazladım ve ona yol gösterdim. Belki de söylemenin işe yaramadığı yerde göstermek işe yarayabilirdi.

Sarayın serası karanlıkta belirdi, içinden parlayan hayalet gibi bir dizi cam kule.

Kapıya vardığımızda nefesleri sakinleşmişti ve biz içeri girerken kollarını kavuşturmuş, yukarı bakıyordu.

Yoğun, nemli hava bizi çarptı. Geniş yapraklı tropik ağaçlar karanlığa doğru yükseliyor ve etrafımızda eğrelti otları yolu kaplıyordu. Vızıldayan böcekler, Velos Nehri'nden akan büyüünün sakin bir versiyonu gibi uğultularıyla binayı kaplıyordu. Ağaçlarda solgun orkideler yetişiyor, vanilya kokularını havaya katıyorlardı.

Yolu göstermek için sürüklenen fae ışıkları yerine, mavi ve mor parlayan mantarlar ağaçları ve devrilmiş gövdeleri kapladı ve başlarını sallayan küçük çiçekler parıldayan polen motifleri döktü. Biz hareket ettikçe sürükleniyor, etrafımızda yükseldikçe her adımda parlıyordu.

Her şeyi anladığında ağzı açık kaldı. Gözyaşları durmuştu.

Onun tüm bunları deneyimleyişini izlemek -nem, büyüme ve tatlı polen kokulu havayı uzun uzun içine çekişini- her hissi daha da artırıyordu. Ağacın gölgelerini daha karanlık, parlayan mantarları daha parlak, baş döndürücü kokuyu daha sarhoş edici hale getirdi.

Dudaklarını nemlendirdi ve kendimi bu basit jeste kapılmış buldum. "Bütün bu bitkiler ne için? Onları yiyor musunuz? Ya da boya olarak mı kullanıyorsunuz? Neden bütün bu serayı inşa ettin ve sihirli bir şekilde ısıtma zahmetine katlandın?"

İşte oradaydı. Benim pratik közüm. Gerçi, eğer onu zehirden uzaklaştıracaksa, pratikliği kabul edebilirim.

"Ülkenizde geçirdiğim süre zarfında fark ettiğim bir şey de insanlar ve fae'lerin ne kadar farklı olduğu." Yol boyunca yavaş adımlarla ilerledim, elimi sırtında tutarak dantelin sıcaklığının tadını çıkardım. "Sanatta ve doğada güzelliğe karşı doğuştan gelen kültürel bir takdirimiz var. Bu yüzden insan zanaatkârları tercih ediyoruz - zaten güzellik yaratabiliyorlarsa, bunu geliştirmek ve hangi zirvelere ulaşabileceklerini görmek istiyoruz."

Yumuşak bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

"Hikâyelerde, müzikte, şarkıda, dansa, insanlarda... duygusal olduğu kadar fiziksel aşta da güzellik vardır." Yıkıcı olsa bile, güzelliğini inkâr edemezdin. "Her türlü tutkuda."

Kaşları çatıldı. "Yani bunlar tropikal sebze değil mi?"

Kıkırdadım. "Eğer sadece sebze yetiştirirsek, yemek yerken neye bakacağız? Yemek yememiz için bize ne sebep verecek? Ruhumuzu besleyecek şeyler için değilse neden yarın için yaşamaya zahmet edelim?"

Bakışları bitkiden bitkiye atlarken kırıksıklığı derinleşti.

"Dünyada güzellik var, Kat. Ve güzelliğin bir değeri vardır."

Homurdandı ve bana yan gözle baktı. "Görünüşüm yüzünden seni gözetlemem istendi. Bunun bir değeri olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Tek gördüğü bu muydu? Birinin bedelini ödeyeceği neye sahipti?

"O tür bir değer değil. Kullanılan, bedeli ödenen ya da türden değil." Parmaklarımı sırtında gezdirdim ve hızlı bir nefes almasını sağlamanın keyfini çıkardım. "Yani, *içsel* değer."

Dudaklarını büzdü, anlamadığını ya da ikna olmadığını belli eden belli belirsiz bir ses çıkardı. Yine de sera bitkileri hala dikkatini çekiyordu, belki de derinlerde bir yerde biliyordu.

"Güzellik bizi ayakta tutabilir. Bize yaşamak ve savaşmak için bir neden verir." Göğsüm bunun ağır gerçeğiyle sıkıştı. Hayattan zevk alamasaydım, uzun zaman önce pes ederdim.

Bu yüzden onun anlamasına ihtiyacım vardı.

"Ruh için bir merhemdir." Sesim sert ve çığ çıkınca bakışları bana kaydı.

Gözleri turkuaz ve mor ışıkla parlıyordu. İlgisinin yakınlığı -yumuşaklığı- beni neredeyse susturuyordu.

"Ruh için bir merhemdir, o ruh ne kadar kırık olursa olsun. Bu *bir şeydir*. Ve hiçbir şeyiniz kalmadığında, bir şeylerin kırıntısı bile önemlidir."

Dudağını ısırdı ve başını eğdi.

Patlamasını gündeme getirmemiştik ama sözler şimdi su yüzüne çıktı. *Kurtarmaya değmezdi*. Bunun doğru olmadığını anlamasını sağlayacaksa ona her şeyimi verirdim.

Sessizce yürürken gölgelerim onun etrafında toplanıyor, ayaklarımı zar zor sıyrıyordu. Gözlerimi önümdeki yolda tutmaya çalıştım ama sürekli ona dönüyor, tepkisini, bana inanıp inanmadığını ölçüyorlardı. Parmak uçları yanında yükselen bir gölgeyle oynuyordu. Bunu yaptığının farkında olup olmadığından emin değildim.

"Neden bana iyi davranıyorsun? Neden hayatımı kurtarıyorsun? Beni buraya getirdin? Seninle yaşamama izin verdin? Bunu bana verdin?" Eldiveninde yüzüğümün bulunduğu çıkıntıya dokundu. "Seni gözetledim. Sana yalan söyledim. Seni zehirlemeye çalıştım, Tanrı aşkına."

Bir kahkaha hayaleti boğazımda uğuldadı. "Ama yapmadın, değil mi? Harika bir aptal gibi kendin aldın."

Gülümsemesini gizlemeye çalışır gibi başını eğmeden önce dişleri bir anlığına göründü. Geri dönmenden önce uzun bir nefes aldı, gülümsemesi kaybolmuştu. "Özür dilerim, biliyorsun. Gerçekten. Ben sadece... Ondan kaçamadım."

Bana unCavendish hakkında anlattığı her şey bir anda içimde patlarken dişlerim birbirine vurdu, raporundaki her cümle korkunç bir kakofoni oluşturdu. Verdiği cevapları dinlerken kan gelene kadar yanağımı ısırdım. O metalik tat olmasa aklımı kaçıracaktım.

"Zaten özür diledin." Sırtını okşadım, başparmağımın omurgasının üzerindeki olukta gezinmesine izin verdim. Bunun güven verici olması gerekiyordu, ama ardından verdiği küçük ürpertiye yedim. "Ve ben senin sözünü kestim. Oldukça kabaca, aslında." Devam etmesine izin vermek beni kırabilirdi ve zaten buna tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım. Bu yüzden onu ittim. "Bu benim suçum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin-özür de dahil."

Yine de ona borçluydum. Sözleri söylemişim, evet. Ama eylemler daha önemliydi ve bu, bu gece, yapabileceğim küçük bir şeydi - onun affını kazanmak için bir adım.

Yürümeye devam ettik, aramızdaki sessizlik yumuşak ve sakindi, ta ki bir karara varmış gibi ani bir nefes verene kadar. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. UnCavendish hakkında. Bir şey öğrendim-"

"Burada değil." Güven vermek için elini sıkamak için bir gölge kullandım. "Güvenli değil ve... ve acil bir durum olmadığı sürece, casus yöneticisi olmak yerine Bastian olabilir miyim? Sadece kısa bir süreliğine."

Bana attığı bakış beni kıracak kadar şefkatliydi. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım ve sıcaktan solma tehlikesi geçiren ceketimi silkmekle meşgul oldum.

Düşük yakası dışında Kat'in elbisesi onu dirseklerine ve ayak bileklerine kadar örtüyordu. Seraya girdiğinden beri teninde pembe bir kızarıklık oluşmuştu ve şimdi bir eliyle yüzünü yelpazeliyordu.

"Eldivenlerini çıkarabilirsin, biliyorsun. Buradaki tek kişi benim ve beni zehirleyemezsin." Bunun için çok geçti. Aylar önce derimin altına sızmıştı.

"Bitkiler," diye mırıldandı, ellerini sıkarken kaşlarını çatı.

Yolunu kestim ve onu durmaya zorlayarak durdum. "Eriyeceksin."

Dudakları düzleşti.

Onun kararlılığını seviyordum. Ama bazen ona lanet ediyordum.

İç çekerek bir elini serbest bıraktım. "Bana zarar veremezsin, Katherine." Eldiveninin küçük parmağını, sonra diğerini ve diğerini, hafif kumaşı teninden sıyrana kadar çektim.

Bunu yaparken ensemdeki tüylerin diken diken olması çok saçmaydı. Onu çıplak görmüş, tadına bakmış, tatlı kayganlığını keşfetmişim; bir eldiveni çıkarmak bu kadar samimi hissettirmemeliydi. Yine de tüyleri diken diken olmuştu, yani bu duyguda yalnız değildim.

Parmak uçlarındaki koyu lekeyi ovuşturdum ve büyülü buluşmamızın baş döndürücü tınısını takip eden acıdan ürperdim. Gün batımından beri ilk dokunuşumuzdu. Bunu ve içimde yarattığı sıcak ve sarhoş edici etkiyi hesaba katmamıştım.

Kat'in burun delikleri derin nefesler alırken alevlendi. Sihrimiz kaybolup içimde derin bir sızı bırakana kadar göz kapakları çırpınarak izledi.

Diğer eldiveni çıkardım ve ellerini kendi ellerimin arasına aldım. Gözleri kapandı, sanki dokunuşum, karışmış büyümüz olmasa bile rahatlatmış gibi sarktı.

Hay sikeyim. Tepki verme şekli... Albion'da sonumu hazırlamıştı ve burada da daha az tehlikeli değildi.

Onu baştan çıkarmamam gerekiyordu. Bunun bir teselli olması gerekiyordu.

"Gel," diye mırıldandım ve onu cam duvarlı bir odanın ayrı durduğu sessiz bir köşeye götürdüm. Havalandırma delikleri bu alanı seranın geri kalanından daha serin tutuyordu.

Merkezleri siyah, koyu mor çiçeklerin uzun sivri uçları gözlerini kamaştırdı. "Aconite."

Kendimi kokuya hazırladım.

Ölüm.

İçgüdüsel bir parçamın dönüp kaçmak istemesine neden oldu.

Silahlar bizi öldürebilir, evet. Ama demir ve akonit? *Yavaş yavaş* öldürürler. Tanrıların bu kadar güzel bir bitki yapması zekice bir şakaydı.

Yemediğim ya da dokunmadığım sürece bir şey olmazdı. Ayaklarımı diktim ve kapüşonlu çiçeklere doğru başımı salladım. "Dokunmayı dene."

"Ama ben..." Gözleri büyüdü. "Onu öldürmeyeceğimi düşünüyorsun çünkü... Benim zehrimin onun zehri olduğunu." En yakındaki bitkiyi inceledi, sonra derin bir nefes aldı.

Yavaşça, yavaşça . Mor yapraklara yarım santim kala duraksadı ve ben devam etmesini diledim.

Sırtını dikleştirdi ve o boşluğu geçti.

Nefesini tuttu, bekledi. Çiçeklere bakarak, ölmeleri için cesaret ederek bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Kat'in çenesi ağlayacakmış gibi sallandı. Sonra güldü. Bir rahatlama kahkahası. Şaşkınlık. Zevkten.

Duyduğum en mükemmel ses.

Onunla aynı şeyi gördüğümü kontrol etmek istercesine bana baktı. Başımı salladığımda kollarını bana doladı ve yüzünü göğsüme gömdü.

Onu sevmediğimi söylesem yalan söylemiş olurdum, ona yakın olma fırsatını yakaladım. "Bu yeteneğini kontrol etmeyi öğreneceksin Kat. Ama bu arada yalnız değilsin."

Geri çekildi, bana bakarken gözleri cam gibi parlıyordu. Küçük bir sesle "Sanki öyleymişim gibi geliyor" dedi.

"Hayır, değilsin. Ella ve Perry'ye, Rose ve Ari'ye sahiptin ve... Ve ben buradayım." "Ben varım" demek istedim ama kendimi durdurdum. Eğer *arianmél* içiyor olsaydım, bunu ve söylememem gereken her türlü şeyi söylerdim. Lunden'de çok fazla eğlenmek, şimdi evdeyken kendimi dizginlememi zorlaştırmıştı.

"Şimdi , ama..."

"Biliyorum. Benim işim." İçimi çektim ve saçlarını yüzünden çektim. "Benim için cesur olmanı istiyorum Kat. Bununla yüzleşebilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Kendimi pek cesur hissetmiyorum." "Sen Kötü Kadın'sın."

"Cesur değildi, sadece çaresizdi."

Yaptığı ayrımı anlamayarak başımı salladım.

"Yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Eğer bulamazsam..." Bana karşı ürperdi. "Bir keresinde, evliliğimizin başlarında, Robin ve ben yolda saldırıya uğradık." Sanki kocasını hatırlamaktan benden daha çok nefret ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Eşkıya o gece bizden yüklü bir meblağ aldı. Birkaç ay sonra Robin'in tüm borçlarını gösteren belgelerini buldum."

Kendimi kımıldamadan tutarken her kasım titriyordu. Kat'in yanağındaki morluğu gördükten sonra Asher'dan onu ziyaret etmesini ve evliliğinin ona ne hak verdiğini düşünürse düşünsün, karısıyla aynı odada istenmediğini anlamasını sağlamasını istemiştim.

Onunla yüzleşmek için kendime güvenmemiştim. Görevimiz başarıya bu kadar yakinken olmazdı. Gölgelerimle tebaasından birini parçalamak insan kraliçenin pek hoşuna gitmezdi.

"Borçları mı?" Düşünceleri içinde kaybolmuş gibi görüldüğü için ona sordum.

"Elimden geleni yaptım." Omuz silkti. "Bazı mobilyaları, gümüş eşyaları, yaldızlı şamdanları sattım, o tür şeyler. Ama onlar da gidince... Ne arsayı ne de evi satabildim. İş bulamadım. Robin çeyizimi bir alacaklısından kurtulmak ve kendine bir ev almak için kullanmıştı bile.

yeni gardırop." Gülümsemesi camı kesebilirdi. "Başka seçeneğim yoktu. Para kazanmak için görebildiğim tek yol..."

"Kötü Kadın'dı," dedim asılı bıraktığı sessizliğe.

"Gördüğünüz gibi, o bir çaresizlik icadı, cesaret belirtisi değil."

Başını soru sorarcasına eğene kadar kaşlarımı çattım. "Yine de yolda benimle yüzleştin. Beni gözetledin. Bir keresinde düzinelerce insanın önünde seni bir dizi uygunsuz pozisyona sokmama izin verdin. O yarışa katıldın ve ölümden birkaç santim uzakta şelalenin üzerinde sallanırken kendini bir arada tuttun. Lanet bir Korku'yu gözünden vurdun."

Gülüşü sanki *herkes* böyle şeyler yapıyormuş gibi küçümseyiciydi. "Başımdan beri çok korkmuştum."

"Sadece korktuğumuz zaman cesur olabiliriz."

Yüzü düştü. Gözlerini kırıştırdı ve az önce söylediklerimi tekrarladığını görebiliyordum.

"Sen cesursun, Kat. Muhtemelen tanıdığım en cesur insansın. Sadece... yol boyunca bir yerlerde, kendini cesur olmadığına ikna ettin."

Başını salladı ve cevap vermeye gitti - şüphesiz tartışmak için.

"Babam bana gerçekte kim olduğunuzun kimse bakmadığında ne yaptığınız olduğunu söyledi." Kelimeler içimde daha derin bir gerçekle birlikte ortaya çıktı. "Sen, Katherine, kimse bakmadığında *sadece* kendinsin. Geri kalanı mı? Kendini güvende tutmak için taktığın bir maske."

Kaşları çatıldı, akonite döndü. "Belki de maske sandığın şey gerçek benimdir."

Ama sesi daha önce olduğu kadar emin gelmiyordu. Bunu ilerleme olarak kabul ediyorum.

KAT

T Partiden sonraki gün geç uyandım. Bastian bile öyle yaptı, çıkarken tabağımdan bir dilim kızarmış ekmek aldı. Aramızda farklı türde bir sessizlik vardı - başlangıçta paylaştığımız sert sessizlik ya da Innesol'a yaptığımız yolculuktan sonra bir tane, ama daha yumuşak bir tane. O gittikten bir süre sonra kafasını kapıdan içeri uzattı. "Bana söylemek istediğin şeyi sonra konuşuruz. Beni bekler misin?"

Başımı salladım, sonra gitti, gülümsemesi *bir şeylerin* titreşimini bıraktı. karnıma doğru akıyor.

Mantıklı ol, Kat.

O iç ses haklıydı. Birlikte yaşamamanın bir yolunu bulmuştuk. Yakında iyileşecektim ve Morag ile Horwich'in yanına dönecektim. Bu iyiydi. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu, kesinlikle daha fazlasını arzulamama gerek yoktu.

Gülümsedim ve kahvemden bir yudum aldım. Bu iyiydi. Uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Kahvaltımı bitirdiğimde, beni Elthea ile bir randevuya çağıran bir mesaj geldi. Ellerimi sıktım ve onlara bakmaya cesaret edemedim ama bu kâğıt parçasında yazanları değiştirmede, ben de hazırlanmak için odama döndüm.

Güller değiştirilmişti; bugünküler yumuşak bir lavanta tonundaydı. Dün geceden dersimi almış ve onlara dokunmamıştım ama hizmetkârların onları taze tutmak için gösterdikleri özeni ve kokuyu takdir ettim - Tanrım, koku! Odayı dolduruyordu ve randevuya rağmen hazırlanırken kendimi gülümserken buldum. Kısa bir süre sonra Rose beni aldı ve şehre doğru yola çıktık.

Sarayın Dusk tarafının tanıdık, hatta güvenli olduğu yerde, şimdi kralın unCavendish'in arkasında olduğunu biliyordum, bu şehri eskisinden daha tehlikeli hissettirdi.

Buna bir de yaklaşan randevum eklenince, sokaklarda yılan gibi kıvrılırken sinirlerim daha da gerildi. Yanından geçtiğimiz yüzleri tararken dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, içlerinde casus olup olmadığını merak ediyordum. Bu kişiyi daha önce görmüş müydüm? Beni mi takip ediyorlardı?

"Fae'ler 'yemin bozan' derken ne demek istiyor?"

Yoldan geçen bir adam soluk soluğa kaldı ve uzaklaşmadan önce bana ters ters baktı.

Ceketimi daha sıkı çekerek yüzümü buruşturdum. "Sanırım kötü bir şey."

Rose etrafına bakındı ama duyabilecek kadar yakınında kimse yoktu. "O kelimeyi kullanırken dikkatli ol. Bu onların en kötü hakaretlerinden biridir. Nereden duyduğunu?"

"Dün gece. Birisi Bastian'ı aradı."

Yüz ifadesi karardı. Bu ifade ona hiç yakışmıyordu ama bulutlu güne mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Ona böyle seslenmelerinin tek bir nedeni olabilir. Evlendiğiniz haberi şehre ulaşmış olmalı."

Midem bir adımı kaçırmışım gibi alçaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bana kolunu uzattı ve ben kolunu tuttuğumda daha da yaklaştı, kolunu ve eldivenlerimi korudu. "Bastian bana söyledi. Seni gölge kapıdan geçirirkenki davranışları sana karşı ne hissettiğini açıkça ortaya koyuyordu ama bana başka bir şey söylemedi. Belli ki Lunden'de bir şeyler olmuş, sadece ne olduğundan emin değilim... *ya da* kocanla aranızdaki durumun ne olduğundan." Kaşları yavaşça kalktı.

Görücü usulüyle evlendiğimi ve Bastian'ın bunu ancak beni aylardır tanıdıktan sonra öğrendiğini tüm çıplaklığıyla anlattım. İlişkimizin nasıl ilerlediğini ve kocamın gelişile nasıl bir duvara tosladığını anlatmasına izin verdim.

"Lanet olsun, Kat." Başını salladı ve kolumu sıktı. "Dürüst olmak gerekirse kulağa... oldukça boktan geliyor. En azından artık ondan uzaktasın."

Koyu bir kahkaha attım. "Ondan uzak olmak hiçbir zaman sorun olmadı. Uzun zamandır ondan uzaktayım... ama yine de ondan kaçamıyorum." Patlamak isteyen iç çekişimi tuttum. Bunun bir yararı olmayacaktı.

Şıfa Salonu'na vardık ve kaçma dürtüsüyle savaşıarak ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içine sıkıştırdım.

Bir tedaviye ihtiyacım vardı. Tek yolu buydu.
Rose'u beni Ariadne'de beklemesi için gönderdim, omuzlarımı
dikleştirdim ve içeri girdim.

Ne kadar zaman geçtiğini BİLMİYORDUM, tek bildiğim mide bulantısı ve
baş dönmesiyle savaşıarak Şifa Salonu'ndan sendeleyerek çıktığımdı.

Aynı ara sokağı bulma umuduyla köşeyi döndüm ama önceki yolculuğum
bulanıktı ve bu seferki de daha iyi değildi.

Kan ve cızırdayan deri görüntüsü. Gerçekte dilimi ısırarak yolda
tökezlerken, tedavi odasında kendi hıçkırıklarımın anısı.

Tek yapabildiğim işlek yollardan kaçınmak ve iyileşirken
saklanabileceğim küçük bir yer aramaktı.

İleride bir böğürtü sessizliği bozdu. "Kapa çeneni!"

Sokaktaki az sayıda insan bir kenara çekildi ve bana dizlerinin üzerine
çökmüş, yerden sebze ve ekmek toplayan bir adam görüntüsü verdi. Bir sepet
dolusu yiyecek yan yatmıştı.

Biri ona çarpmış olmalı. Tepeden aşağı yuvarlanan bir elmayı ayağımla
engelledim ve topladım.

Yüzünü buruşturarak kendi içine kıvrıldı. "Sessiz
olun!" Ama yol sessizdi.

Bu ilk düşündüğüm kadar basit değildi. Hasta mıydı? Akıl hastalığı mı?
Ya da belki anlamadığım sihirli bir şey. Kimse yardım etmek için durmadı.
Olsa olsa, yoldan geçenlerden biri ona baktı ve tiksintiyle burnunu kırıştırdı.

Temkinli bir şekilde yaklaştım ama kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi,
dişlerinin arasından keskin nefesler tıslıyordu. Soluk menekşe rengi saçlarının
altında, acı yüz hatlarını kazımişti ve göğsüm tepki olarak sıkıştı. Yine de kan
ya da belirgin bir yaralanma izi yoktu.

"Çok fazla," diye mırıldandı. "Çok ."

Bir gözüm onun üzerinde, kaslarım gergin ve kaçmaya hazır bir halde,
dökülen sebzeleri ve ekmeği toplayıp sepeti yeniden doldurdum.

Zihnim fısıldadı, "Güvenli değil. Uzak dur."

Yine de kalbim cevap verdi, "Ama onun acısına bak. Sen acıyı bilirsin."

En pratik seçenek sepeti ayaklarının dibine bırakıp yoluma devam etmekte. Ama bu bana zalimce geliyordu, özellikle de kendi ıstırabımın böylesine taze bir hatırlatıcısı parmaklarımın sepetin sapı etrafında seğirmesine neden olurken.

Bu bir dikkat dağıtıcı olabilir. Başka birine odaklanırsam, az önce olanları unutabilirdim - en azından birkaç dakikalığına.

"Alo?" Sesimi yumuşak tuttum; ne de olsa duyma yetim keskindi. Yanıt gelmedi. Hafifçe sepetle onu dürttüm. Onu zehirleme şansım yoktu.

Delici menekşe rengi gözleri açıldı, saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Önce sepete, sonra da ne istediğimi sorar gibi bana baktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bir grup fae aceleyle yanından geçerken yüzü yine buruştu. Yumuşak bir homurtu çıkardı ama başını salladı. "Ev. *Eve...* *Eve* ihtiyacım var."

Zavallı adamın eve dönmesine yardım etmek büyük bir risk değildi ve umarım çok büyük bir sapma da olmazdı. Rose'a yetişene kadar solgunluğumdan kurtulacaktım.

Ayağ a kalktı ve duvara doğru eğildi, eliyle ileriye işaret ederken yarı sendeliyordu.

Ayrıca, ben Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'nin koruması altındayken bana saldırması için aptal olması gerekirdi. Ve eğer aptalsa, sırtımda yayım ve eteklerimin altında saklı tabancam vardı... öldürebilecek bir dokunuştan bahsetmiyorum bile.

Onu kullanma fikri boğazımı sıktı. Kazara birini zehirleyeceğim endişesiyle o kadar çok zaman geçirmişt看 ki, kasten birine dokunmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Gülün ölümü zihnimde canlandı ve ürperdim.

"Uzak mı?"

Başını kaldırıp yola baktı. "Çok uzak değil. Uzun değil." Homurdanarak, sanki büyük bir ağırlıkla boğuşuyormuş gibi sendeledi.

Çok uzak olmayabilirdi ama bu hızla giderse ayakta duracak kadar uzun süre kalamayacaktı ve ben de onu taşıyamayacaktım.

Eldivenlerimin sağlam bir şekilde yerinde olup olmadığını ve kalın bir ceket giyip giymediğini kontrol ettim. Bu güvenli olmalıydı, değil mi? İksir şişeme dokunup orada olduğundan emin olduktan sonra küçük kalması için sihrimi tuttum. Her şey yerli yerindeyken koluna girdim.

Titreyerek bana yaslandı. Denklemden güçlü olan olmak tuhaftı ama Tenebris-Luminis gece ya da gündüz tuhaf bir yerdi.

"Teşekkür ederim" ya da "defol git" gibi alçak bir ses çıkardı ama geri çekilmedi ve biz de daha hızlı ilerledik.

Onu daha yakından inceleme fırsatını yakaladım. Gördüğüm en yaşlı görünümlü fae'lerden biriydi, bir insan olarak neredeyse elli yaşında olduğunu söyleyebilirdim. Soluk menekşe rengi saçları Dusk ya da Dawn'a uyabilirdi ve gri kıyafetleri de onu tanımlamama yardımcı olmadı.

Ceketi kalın bir yündü ama pürüzsüzdü -muhtemelen yumuşaktı ama eldivenimden anlayamadım- ve etek uçları temiz ve netti. Deri ayakkabıları parlıyordu. Saçları sekiz yaşında bir çocuk tarafından kesilmiş gibi dağınık olsa da, bakımlı ve varlıklı değilse bile rahat görünüyordu.

Bir sonraki köşede, elimi tutarak sürükledi ve döndüğümüzde başını salladı. Birkaç ev aşağıda yavaşladı ve cebinden bir anahtar çıkardı. İçeri girmesine yardım ettim ama büyü üzerime bir battaniye gibi kalın ve boğucu bir şekilde çökerken eşikte durmak zorunda kaldım.

Gözlerimi açabilmem için birkaç nefes almam gerekti. Cebime yöneldim, tabancama ulaşmamı sağlayacak bir delik açmışım.

Ama fae masanın üzerine eğilmiş, derin nefesler alıyordu ve başka bir ruha dair hiçbir iz yoktu.

Büyü bir saldırı değil, başka bir şeydi. Belki de yabancı bir fae'nin evine girdiğim için aptalın tekiydim ama bırakın beni, bir tabak yemeğe saldıracak durumda görünmüyordu.

Masanın ötesinde, kitaplarla dolu bir duvar odaya hoş bir dağınıklık hissi veriyordu ve şöminenin yanında iki rahat koltuk vardı. Şömineyi çevreleyen ay ve yıldız dekorasyonu az önceki soruma cevap veriyordu. Dusk Court. Omuzlarım gevşedi.

Dolapları ve ocağı olan bir mutfak başka bir duvarı kaplıyordu, ben de sepeti oraya götürdüm.

"Seni şimdi bırakmam doğru mu yoksa...?"

Cevap vermedi, sadece avuçlarını masaya bastırarak uzun uzun nefes alıp vermeye devam etti.

Belki de bir dakikalığına ona göz kulak olmalıydım, sadece devrilmek üzere olup olmadığını kontrol etmek için.

Ama burada durup sadece ona *bakmak* bile garip geliyordu, bu yüzden sepeti açarak işe yaradım. Tencere, tava ve tabakların yanı sıra

dolaplar bomboştu.

Patatesleri alçak bir dolaptaki sepete yerleştirirken, "Görünüşe göre o alışveriş gezisine gerçekten ihtiyacın vardı," diye mırıldandım. Belki de hasta olmasına rağmen onu evden dışarı çıkaran şey buydu. "Sana bir şifacı bulabilirim, biliyorsun. Az önce Şifa Salonu'ndaydım, geri dönmem uzun sürmez." Bu fikir beni ürpertti ama mecbur kalırsam yapardım.

Kan kırmızısı bir elma aldığımda, derisi yüzülmüş parmaklarımın görüntüsüne karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil.

"Ne düşünüyorsun?" Doğruldu ve döndüm.

Ve onu *tam orada* buldum. Kolumu yakaladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ısırın tutuşuyla nefesim kesildi.

"Sana ne yaptı?"

"Dokunma bana." Çekiştirdim ama çok güçlüydü. En azından montum sayesinde tenime dokunmuyordu.

Bekle. "Ne yaptın-?"

"Kontrolsüz büyü." Gözleri daha da büyüdü ve onu yakmışım gibi kolumu bıraktı.

Kalbim çarparak kolumu kontrol ettim, kumaş sağladı. Onu yanlışlıkla zehirlememiştim. "Ben... Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Parmaklarım kolumda. Ama açıldı, etim yakıcı havaya maruz kalmıştı. Gözlerimi kapattım. Geçen sefer, rahatsız edici anılar bir süre sonra çoğunlukla kaybolmuştu, ancak o odaya geri dönmek hepsinin geri gelmesini tetiklemişti. Günün geri kalanını bunu görerek geçiremezdim.

"Haklısın. Yapamazsın."

"Ben...?" Ağzımı kapattım. Elthea'nın deneyinin dehşeti düşüncelerimi dile getirmeme neden olmuştu - en iyi zamanlarda bile tehlikeliydi, ama burada, Elfame'de, daha kötü olmalıydı. Hatta ölümcül.

"Hayır, bunu yüksek sesle söylemedin." Ağzı alaycı bir gülümsemenin hayaleti gibi kıvrıldı. "Ama haklısın, düşüncelerini yanlış biriyle paylaşmak seni öldürtebilir."

Eğer söylemediysem, bu şu anlama geliyordu... Kalbim yerinden fırlayarak, tezgâha çarparak uzaklaştım. Hayır. Hayır. Kafamın içinde olmaz. Orası *benim* alanımdı. "Çık dışarı. Dışarı!"

Ona vurmuşum gibi irkildi ama avuçlarını kaldırdı. "Ahh. Kahretsin. Mesaj alındı." Burnunun kenarını sıktı. "Kendimi savunmam gerekirse, çok yüksek sesle düşünüyordun."

Ama hala benimle kapı arasında duruyordu.

Ve lanet aklımı okuyabiliyordu.

Titrememe rağmen kalçamdaki kılıftan minyatür tabancayı çekmeyi başardım. Beni durdurmaya çalışırsa onu vuracaktım. Ciddi olduğumu anlaması için çok düşündüm.

"Şu anda sana uzanmıyorum bile, ama yine de bunu duyabiliyorum."

"Güzel. O zaman yolumdan çekilmeni istediğimi biliyorsun. I beni neden kandırdığını bilmiyorum-"

"Kandırılmak mı?" Güldü. "Durdun ve bana yardım ettin, ben..." Çenesindeki bir kas dalgalandı. "Kimseyi *ayartmıyordum*, aklımı kaybetmemeye çalışmakla meşguldüm. Dışarıda çok fazla düşünce var. Bir zamanlar olduğum kişi değilim. Çok kolay kırılıyorlar."

Onun yanından kapıya doğru baktım. "Yani herkesi duyabiliyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Ne yazık ki. Koğuşlar burayı benim sığınağım yapıyor... ta ki insan kadınlar böyle *gürültülü* düşüncelerle ortaya çıkana kadar."

Zihin okuyabilmek kulağa harika bir yetenek gibi geliyordu ama bu fae'nin gözlerinin altındaki gölgeleri görünce anladım.

Zehrim kadar lanetliydi.

Ve anlamlıydı. Kendi düşüncelerimle yeterince mücadele ediyordum, başkasınınkini istemiyordum, teşekkürler.

"İyi. Bu kadar yüksek sesle düşündüğüm için özür dilerim." Tabancamı indirdim, gerekirse tekrar kaldırmaya hazırdım. "Yani gidebilir miyim?"

Kollarını iki yana açarak bir adım attı. "Her zaman yapabilirsin."

"Mükemmel." Kapıya doğru yürüdüm, ancak kapıya ulaştığımda gözümü ondan kaçırdım.

"Biliyorsun, sana yardım edebilirim."

Durakladım, kolu kavradım. "Ne demek istiyorsun?"

"Unutarak."

Arkamı döndüm. "Sana ne düşündürdü-?"

"Seni duydum." Omuz silkti, yüzü rahatlamıştı ve biraz daha genç görünüyordu. "Ben her şeyi bilmem. Sadece birinin tam o anda ne düşündüğünü görebiliyorum. Ama yeterince biliyorum. O kadın yaptı..." Bakışları parmaklarıma kaydı ve onları koltuk altlarımin altına sıkıştırdım, görüş alanımın çevresinde bile görmek istemiyordum. "Ben gördüm. Ve bundan kaçamayacağını da biliyorum. Ama ya kaçabilseydin?"

Nabzım hızlandı. "Bir anıyı alıp götürebileceğini mi söylüyorsun?"

"Eğer istersen."

Gözlerimi ona diktim. "Peki bunu neden yaptın? Kalbinin iyiliği için mi?"
Fae'ler nazik değillerdi.

Bu fikri en az benim kadar saçma bulmuş gibi homurdandı. Beni ikna etmeye çalışmaması garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Hayır ama bana yardım ettiğin için sana borçluyum. Burada Elfhame'desin, pazarlık yapmayı *sevdiğimizi* biliyor olmalısın."

Parmaklarıma baktım. Çenemi sıkarak odaklanmayı ve Elthea'nın ne yaptığını görmemeyi başardım. Yine de tüylerim diken diken oldu çünkü *biliyordum*. Ve daha fazlası da olacaktı. "Ben sana yardım ettim. Sen de bana yardım et."

"Bu böyle yürür."

"Söyle. Tam olarak ne yapacağını söyle, böylece bir aldatmacanın etrafında dolanmadığını bileyim."

"Bizimle daha önce de pazarlık *yaptınız*." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Pekâlâ. Bugünkü yardımınıza karşılık, silmeme izin verdiğiniz iki anıyı sileceğim. Başka düşünceler için zihnini kurcalamayacağım ve oradaki başka hiçbir şeyi kurcalamayacağım. Senin seçtiğin iki anı silinecek. Teklifim bu."

Bu güvenli olmalıydı, en azından yeterince güvenli. Ve bu noktada, ona güvenilip güvenilemeyeceği umurunda değildi - Elthea'nın bana yaptığı her şeyden kaçmam gerekiyordu.

Artık sinirlerime dokunduğu, onları kukla ipi gibi çektiği kâbuslar görmeyeceğim.

Mide bulantımı bastırdım ve başımı salladım. "Anlaştık."

BASTIAN

T Partiden sonraki gece Kat'i yakaladım ve bana kolyesi hakkında ne keşfettiğini anlattı, ancak bu bilgiye nasıl ulaştığını açıklamayı reddetti.

Lucius, UnCavendish'i Lunden'a göndermişti. Belki de benim peşimden. Albion'la olan ittifakı bozmak için, kesinlikle.

O adamın Kat'e dokunmasından, Kat'in eline zehir vermesinden ve Kat'i zehiri almak ya da her iki ülke için de felaket olacak bir savaşı göze almak zorunda kalacağı bir pozisyona zorlamasından o sorumluydu.

"Şimdi ne olacak?" diye sorduğunda yıkılmışım. Sanki kralın entrikalarına karşı yapabileceğimiz bir şey varmış gibi.

Cevap verdiğim için kendimden nefret ettim, "Şimdi hiçbir şey. Ona karşı harekete geçemeyiz." Yapamazdık. Braea'nın onayı olmadan, şu anda yapabileceğim en önemli şey tetikte olmaktı... ve Dawn'a varlığımı hatırlatmak ve

güç.

Ertesi gün, eski eserler ve nadir kitaplarla uğraşan bir tüccarla buluşmak üzere sözleşmişim. Kül Çemberi hakkında üstü kapalı bazı araştırmalar yapabilir, ellerinde işe yarayabilecek metinler olup olmadığına bakabilirdim.

Benimle sarayda buluşmalarını sağlayabilirdim ama bu hatırlatmayı yapmak için mükemmel bir fırsattı. Gölgeler etrafımda kaynaşırken büyük salona doğru ilerledim.

Meşguldüm. Bu iyiydi, aslında mükemmeldi.

Saraylılar arasındaki bir kıpırtı dikkatimi çektiğinde ilerliyordum. Fısıldaşıyorlardı ve ben de onların yan bakışlarını takip ederek soluk benizliler arasında en nadir görülen şeye, kızıl saçlara baktım. Kat'inki değil, bu saçlar krem rengindeydi.

Uzun boylu ve yapılı Prens Sepher, sütunlu giriş holünde bir kılıç kedisinden beklediğim tüm zarafetle ilerliyordu.

Onu buraya getiren neydi? Yürürken kuyruğu arkasında sallanıyordu, yani kuyruğundan kurtulamamıştı. Casuslarım bir lanetin onun tam bir fae formunu benimsemesini ve şekil değiştirici olduğu gerçeğini saklamasını engellediğini söyledi. Bu yüzden şehrin dışındaki yıkık saraya sürgün edilmiş. Peki bu sürgünü bozmasına ne sebep oldu?

Benim için iyi oldu. Varlığımı doğrudan babasına hatırlatabilirdi.

Gözkapaklarım yarı kapalı, sırtarak yanlarına gittim. "Sepher."

Çenesini yukarı kaldırarak durdu ve bana onaylamayan bir bakış attı. Orpha'yla uğraşmaya olmasaydım sarı gözleri ve yarılmış gözbebekleri beni korkutabilirdi. "Ah, Yılan. Bu kokunun ne olduğunu merak ediyordum. Burada ihanet kokusu var sanıyordum."

Sanki inandığı kadar espriliymiş gibi kıkırdadım. "Küçük Canavarlar Mahkemesi'ne başkanlık etmiyor musun?"

"Belli ki , çünkü buradayım, değil mi? Senin bir casus şefi olman gerektiğini sanıyordum." Gözlerini devirdi ve yanımdan geçmeye başladı. "Ailemi görmeye geldim."

"Onlara terör estirdiğin insan kadını mı anlatacaksın yoksa sevgili anne ve babanı görme fırsatını mı değerlendireceksin?"

Adımlarının ortasında durması ve olduğu yerde dönmesi beni zevkle kızarttı. Sepher'le tartışmak önemsizdi ama üzerime çöken kızgınlık beni önemsiz yapıyordu. Gün Prensleri de öyle.

"Aferin, Yılan. Sarayımda bir casus musun yoksa...?" Kedi gözlerini bana dikti, başını eğerken bu kez daha değerlendiriciydi.

"Kaynaklarımı ifşa edemeyeceğimi biliyorsunuz. Yine de bunu teyit ettirmek güzel, hem de en yetkili ağızdan. Yoksa sabrecat'in mi demeliydim?" Kuyruğuna doğru başımı salladım ve gölgelerim kuyruğa doğru kaydı. "Bu arada, kuyruğun görünüyor."

Kıkırdarken dişlerini gösterdi. "Sanırım bu bir ima değil, *ustaca* algılama becerilerinizin bir göstergesi. Evet, kuyruğum görünüyor, pençelerim de öyle." Onları birinin tırnaklarını incelediği gibi inceledi. "Belki de bir gösteri istersiniz."

"Sadece gölgelerimi gösterebilirsem. Sana merhaba demek için yıllardır bekliyorlar." Pantolonumun paçaları hışırdadı.

göründükleri kadar ruhani olduklarını, bir şekilde sahip olduklarını ve dokunabildiklerini... ve yırtabildiklerini hatırlattı.

Kardeşi beni yere yatırmış ve Sepher'e "küçük insanlara hükmetmenin nasıl bir his olduğunu öğretmek" için bana vurmasını söylemişti. Ben ona yumruklarımınla bir ders verirken gölgelerim Sepher'i tutabilirdi.

Yumuşak, küçümseyici bir ses çıkardı. "Söylesene Bastian, neden benimle bu kadar yakından ilgileniyorsun? Kulağa biraz saplantılı geliyor. Sınıf arkadaşlarımızın çoğu gibi seninle o samanlığa hiç çıkmadığım için mi?"

"Hafızanı kontrol ettirmelisin, Sepher. Sen hiç davet edilmedin. İkimiz de biliyoruz ki davet edilmiş olsaydın, meraktan da olsa giderdin."

Gölgelerime yan gözle baktı. "Belki de. Ucubeler bir arada. Ne yazık ki, ne kadar takıntılı olursan ol, artık müsait olmadığım haberini vermeye geldim. O insan benimle evlenmeyi kabul etti."

Bir saniyenin çok küçük bir bölümünde hareketsiz kaldım. *Ne oldu?* Sonra sanki bu fikir beni şaşırtmamış da eğlendirmiş gibi güldüm. Belki de Sepher'in aklında saplantı vardı ve sadece bana yansıtıyordu: casusum onun insan kadından büyülenmiş gibi görüldüğünü, cezasından zevk aldığını ima etmişti.

"Bana söyleme, ona tasma ya da alyansla senin olarak işaretlemek arasında bir seçenek sundun. Bunun pek bir seçenek olduğundan emin değilim."

Burun delikleri alevlendi ve daha da yaklaşarak alanımı daralttı. "Beni özgürce seçti." Sözlerine bir hırıltı karıştı.

Ama benden birkaç santim uzun, öfkeli bir şekil değiştiriciyle yıllarca uğraşmıştım. Geri çekilmedim ve bunun yerine daha geniş gülümsedim. "O halde Dusk'ın tebriklerini ileten ilk kişi olmama izin verin. Kraliyet düğünü hazırlıkları konusunda Konvansiyon'un geri kalanına yardım etmeyi dört gözle bekliyorum." Gece Kraliçesi'nin gündüz saatlerindeki temsilcisi olarak gerçekten de işin içinde olacağımı anladığında omuzlarının çöktüğünü görmek için bile olsa bunu yaptım.

"Çok nazıksınız." Kısık bir sesle başını salladı ve sarayın Dawn'ın tarafındaki kapısına doğru ilerledi.

Prens Sepher bir insanla evleniyor. Bir süre arkasından bakakaldım.

Şok bir yana, Braea bundan hoşlanmayacaktı. Dawn, veraset sıralamasında bir varise daha yaklaşmış olacaktı -Cyrus, sonra Sepher, sonra da Sepher'in evliliğinden olacak herhangi bir çocuk.

Onun hiçbir şeyi yokken.

KAT

T Hafızamın silinmesinden sonraki günler daha kolaydı. Sihirliydi. Gerçek anlamda. Durup fae'ye yardım , evine döndüğümü ve pazarlığımızın ayrıntılarını hatırlayabiliyordum. Ama hiçbir şey hatırlamıyordum.

zihnimden neyi söküp aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şifa Salonu'na varışım ile sarsılmış ve perişan bir halde tekrar ayrılışım arasında bir boşluk vardı.

Sanki unuttuğum önemli bir görev varmış gibi içimde huzursuz bir his vardı.

Kendi ellerime bakmaktan korkmamı gerektirecek kadar kötü ne olabilirdi?

Tanrılara şükürler olsun ki artık bu sorunun cevabı için endişelenmeme gerek yoktu. Bu akşam arkadaşlarımla yemekte buluşup normal ve mutlu olabilirdim. Neredeyse bir haftadır kâbus görmediğim için kendimi harika hissediyordum.

Ama Elthea'dan beni başka bir randevuya çağıran bir mesaj geldiğinde, içimi korkunç bir korku kapladı.

SONRA, köşedeki o rahat eve giderken bir şekilde bir dükkânda durmayı başardım ama ne aldığımı Tanrı biliyordu. Ürünler dönüp dönüp midemi bulandırıyor. Tekrar yola çıkmadan önce dışarı koşup kusmak zorunda kaldım.

Sarayın Alacakaranlık tarafında rahat olduğumdan, Şafak'ın olduğu bölgelere girmeye cesaret ettiğimde sadece omuzlarımı dikleştiriyordum. Ancak bu korku üzerimdeyken maskelenmek imkansızdı. Ben

Sokakta aceleyle ilerlerken bakışlarımı sabit tanıdık kapıdan başka hiçbir şeyin farkında değildim.

Kapıyı çaldım ve bir dakika sonra cevap geldi: "Git buradan."

"Benim."

"Kimsenin beni aradığını bilmiyorum. *Git başımdan.*" "Dolapların ne kadar boş?"

Cevap yok.

"Yemeğim var."

Kapı yavaşça açıldı ve çatık kaşlı yüzü belirdi. "Ne istiyorsun?"

Yolda bir aşağı bir yukarı baktım. "Kimsenin duyabileceği bir yer söylemiyorum. Ama ödemem var." Sepeti kaldırdım.

Uzun bir süre ona baktı, sonra oflayıp puflayarak kapıyı açtı. "Kendimi tekrar dışarı çıkmaya hazırlıyordum ama..." Ben kapıyı arkamdan kapatırken yüzünü buruşturdu.

Bu sefer, onun için yiyecek koyarken, fae kurallarına uydum ve ona önce adımı söyledim ve bana kendi adını vermesine izin verdim. Kaliban.

"Neden komşularınız sizin için yiyecek almıyor?" Ayağa kalkıp sallanırken sordum. Bu sefer daha fazla kan vardı ve sersemlemiştim, gemideki bir karacı gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordum.

"Sokakta yere yığıldığımda bana yardım ettikleri gibi mi?"

İroni. Rose, Ariadne ve en son Faolán içimdeki büyüyle bağlantı kurmama yardım etmeye çalıştılar ve hepsi de başarısız oldu. Kaliban'ın ise kimsenin veremeyeceği çok daha basit bir yardıma ihtiyacı vardı.

"musun," diye homurdandı. "Beni deniz tutuyor."

Bir sandalyeye yığıldım ve sağlam bir şey bulmak için ellerimi masaya bastırdım.

"Büyün hâlâ kontrolsüz."

"Beni okumayacağını söylemiştin." Ona o bakışı attım, tıpkı Morag'ın beni çok içtiğim için azarladığı zamanki gibi.

"Düşüncelerini bu kadar sert bir şekilde yüzüme vurman çok zor. Güçlü bir zihnin var."

Alay ettim ve ağzımı açtım.

"Sakin söyleme." Ne getirdiğimi görmek için meyve kâsesini karıştırırken bana yan gözle baktı. "Güçsüz olduğumu düşünüyorsun. Bence bu saçmalık. Buraya ilk geldiğinde beni dışarı itme şeklin..." O

gömleğindeki bir elmayı parlatırken başını salladı. "Güçlü." Bir ısırık aldı, elmanın eti tatmin edici bir şekilde çatladı. "Seni okumaya çalışmıyorum. Sadece bir anlık bir bakış yakaladım."

Yüzümü buruşturdum ve şakaklarımı ovuşturdum. "Son zamanlarda bazı düşüncelerin sesi çok yüksek çıkıyor."

Çiğnerken uzun bir süre beni izledi. "Üzerinde çok fazla yük var." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı; Bastian'ın alaycılığıyla birleşen Faolán'ın huysuzluğuna meyilliydi.

Gözleri seğirdi, bana bunu çok yüksek sesle düşündüğümü söyledi.

Tatlı tatlı gülümseyerek ona kirpiklerimi fırlattım. "Sen hiç kimse gibi değilsin. Sen güzel ve eşsiz bir kar tanesisin."

Alaycı bir sırıtişla ellerini sildi, elma bitmişti. "Tatsız anılarınızı temizleyelim, sonra zihninizi sakinleştirmek için bir önerim var. Belki o gürültülü düşünceleri susturabilirsin."

Karşılıklı iki sandalye çektik ve ellerini şakaklarımdan bir santim uzakta gezdirdi.

Kıpırdamadan durdum, nefeslerimi yavaşlatmaya zorladım, başımı çevirirsem birbirimize dokunacağımızın bilincindeydim.

"Hazır mısın?"

"Hazır." Dudağımı ısırarak düşüncelerimi Elthea'nın tedavi odasına doğru ittim. Parlak ve kanlı. Havadaki bakır kokusu. Çığlıklarım. Deri kayışlar kollarımı ısırırken, Elthea asla dürtülmemesi gereken yerlerimi dürtüyor ve çekiyordu.

Kaliban'ın varlığı her şeyi pamuklu bir bez gibiydi. Ne kan, ne korku, ne de...

Göz kırpıttım. Kaliban'ın evi. Ben nasıl...?

Arkasına yaslandı, yavaşça başını salladı.

Şifa Salonu'ndan ayrılmıştım. Orada unutmak istediğim bir şey vardı; ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alnımı ovuşturarak başımı salladım.

"Geçti. Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. Ödemeni getirmişsin."

"Fae'lerin kibarlığı sevdiğini sanırdım."

Kıkırdadı. "Tercih edilir ama gerekli değil. Gel." Beni ateşin önündeki iki sandalyeye götürdü.

Burada başka kimseyi görmemiş olmama rağmen, her sandalyenin önünde bir çift tüvit terlik duruyordu; biri koyu mor, diğeri Dusk'ın muhafızlarının giydiği aynı mavi-siyah.

"Bunları yolumuzdan çekeceğim," diye mırıldandı.

Mor çifti ayağıyla süpürdü, ama diğer terlikleri, Vespera yavruyken onu kucakladığım gibi kucakladı. Onları ateşin yanına koydu, sonra da daha önce oturdukları sandalyeye oturmamı işaret etti.

Yalnız yaşadığını bilmeme rağmen, başka birinin yerini alıyormuşum gibi rahatsız edici bir his vardı içimde. Ya da en azından artık öyleydi.

Ona küçük, sıkı bir gülümseme verdim. "Eldivenlerini çıkar."

"Ama-"

"Sana yakın bir yerde değilim," dedi diğer koltuğa çökerek. "Dokunmayacağız, ölüm arzum yok. Ama parmaklarındaki izler büyüünün bir parçası. Onları görebilmek istiyorum."

İç çekerek itaat ettim. "Bunun benim düşüncelerimle ilgili olduğunu sanıyordum." Bir kaşını kaldırdı. "Bunların ayrı şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım sihrimin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece burada olduğunu ve onunla hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum... dikkatsiz bir dokunuşla birini öldürme riski dışında."

"O zaman beni dinle genç insan. Ben bu işi senin halkının Albionca konuştuğundan daha uzun süredir yapıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Bekle, sen kaç yaşındasın?"

"Ne yaptığımı bilecek kadar yaşlıyım. Şimdi," sesi alçaldı, "ateşe bak."

Muhtemelen sokakta karşılaştığım rastgele bir fae'ye güvenmemeliydim. Ama bana zarar verme ya da aklımdan düşüncelerimi çalma fırsatı vardı ve bunu yapmamıştı. Bu ondan daha riskli olamazdı.

Alevler o tuhaf turuncu-pembe renk tonuyla şömineyi yalıyordu. Büyü sayesinde ateşi tek bir kelimeyle çağırabiliyor ve aynı kolaylıkla . Ayrıca eti yakmıyordu ve sadece dışarıdan gelen bir etkiyle şömineden kaçabiliyordu. Elfhame'de kazara ev yangını olmazdı.

"Şimdi ne olacak?" Ona bir bakış fırlattım.

"Şimdi biraz sabırlı olmayı öğren. Yukarıdaki yıldızlar, insanların dikkat süreleri bir sivrisineğinki kadar kısadır." Öfkelendi. "Sen ateşe bakmaya devam et. Ona odaklan."

İstedikini yaptım ve bir sonraki talimatı bekledim. Bu olamazdı, değil mi?

"Nefeslerinizi yavaşlatın," diye mırıldandı. "Düşüncelerden ya da duygulardan kurtulmaya çalışmıyoruz. Onlar önemli ve gerekli."

Ben emin değildim duygular vardı. Onlar hiçbir şey vardı ama kafa karıştırıcı.

Tamamen kullanışsız.

"Ama bizim de biraz dinginliğe ve bakış açısına ihtiyacımız var. Onların bizi kontrol etmesini istemiyoruz."

Bunu anlayabilirdim. *Hiçbir şeyin* beni kontrol etmesini istemiyordum. Çok fazla şey vardı.

Korku. Babamdan. Amcam.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ama gözlerimi alevlerden ayırmadım.

"Düşünceler ve duygular gelecektir, sadece kabul edin, sonra onları uzaklaştırın. Kısa süre sonra gökyüzündeki bulutlar gibi süzülüp gidecekler."

Görevimi yerine getirdim. Güle güle korku. Güle güle, baba. Güle güle, Rufus Amca.

"Odaklanmanız gereken tek şey ateş. Ne görüyorsun? Ne hissediyorsun? Koku, renk, şekil - duyularınıza odaklanın."

Sıcaklığı dışarıdan gelen soğuğu uzaklaştırıyordu. Ama fae ateşlerinin kokusuz olduğunu sanırdım. Daha derin bir nefes çektim. Odun dumanı ve belli belirsiz bitkisel bir şey.

Ne kadar uzun süre izlersem o kadar çok şey gördüm. Mercan pembesi ve derin gün batımı turuncusunun yanı sıra alevlerin arasından başka renkler de sıırıyordu. Kenarları sarıya boyanmıştı. Kıvılcım saçan yeşil ve koyu mavi, yanan odunu kucaklayarak merkezine dolanıyordu.

Şekiller de vardı. Sadece bir anlığına parladılar. Uzun dişleri olan devasa yaratıklar. Yarık gövdesi ve yayılan dallarıyla Büyük Porsuk, bir göz kırpmasının ardından Şafak'ın Büyük Meşesi, dik ve gururlu. Dönen bir dansa kilitlenmiş bir çift.

Ve bir an için.

Bir saniyenin çok küçük bir kısmı.

Ateşli bir taç.

Ne garip bir güzellik.

Çatırdayan gösterisine daldım, daha fazla şekil ve renk ortaya çıkarmasına izin verdim.

Yavaş yavaş ateşin nasıl uğuldadığının farkına vardım. Etrafımdaki dünya gibi. Kaliban'ın büyüü sürekli bir varlıktı. Odada daha fazlası vardı, farklı tonlar -belki de şömine ve fae ışıkları gibi büyülü nesneler. Dışarıda, diğer sesler birbirine karışarak kaotik bir nota dizisi oluşturunuyordu.

Ama içinde güzel bir şey vardı.

Titreşimleri inceledim. *Tam olarak* ses değillerdi ama yakındılar. Bu nota ve bu nota birbirine uyuyordu. Bir üçüncüyü ekleyin ve geri kalanını göz ardı edin, geriye... Uyumlu bir akor gibi birlikte çalışan bir dizi frekans kaldı.

"şimdi ellerine bak," dedi Kaliban'ın yumuşak sesi hayallerime sızarak.

Başımın batmasına izin verdim, ateşe uzun süre baktıktan sonra her şey pekmez kadar yavaştı. Kucağımda duran ellerime göz kırtım. Neden benden bunu istiyordu-?

Nefesim

kesildi.

Parmakları

m.

Mor leke geri çekilmiş, sadece tırnaklarım ve uçları koyu kalmıştı. "Ben... Ben yaptım. Gitti!" Bir kahkaha attım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Bu şu anlama mı geliyor-?"

Renk geri aktı, derimi ilk boğuma kadar kapladı.

"Ah." Omuzlarımın çöküşünü gizleme zahmetine girmedim - düşüncelerim muhtemelen Kaliban'ın hayal kırıklığını duyabileceği kadar yüksekti.

"'Oh' değil, Kat." Arkasına yaslandı, avuçlarını birbirine bastırdı. "Sihirini kontrol ettin."

"Sadece-"

"Bir an, biliyorum. Ama daha önce başardığından daha fazla bir andı. Eğer bir an için yapabiliyorsanız, bir dakika için de yapabilirsiniz. Ve eğer bir dakikalığına yapabiliyorsanız..." Ellerini iki yana açtı ve kaşlarını kaldırdı, ender rastlanan gülümsemesi bulaşıcıydı.

Parmak uçlarımı birbirine sürttüm. Hâlâ içimde bir sihir hissetmemiştim ama o uğultuyu dışımda hissetmiştim.

Yavaşça başımı salladım. "Bu bir başlangıç."

KAT

T Şapka gecesi Rose benimle Tenebris sokaklarında yürürken ikimiz de biraz çakırkeyiftik. Akşam yemeği için Ari, Perry ve Ella ile birlikte şehrin kulelerinden birinin tepesindeki Moonson Spire'a gitmiştik, Gün batımının Luminis'i Tenebris'e dönüştürmesini izlediğimiz yer.

Batan güneşin uzayan gölgeleri şehrin üzerine yavaş yavaş yayılıyor, beyaz mermeri siyah bazalt taşına dönüştürüyordu. Alabaster obsidiyene. Soluk aytaşı koyu labradorite.

Çatı katındaki terastan izledim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Ne yer ama. İçinde büyümek için ne güzel bir dünya. Böyle bir yerde büyümüş olsaydım, belki de Bastian'ın güzellik sevgisini hemen anlardım.

Saraya giden köprüye ulaştığımızda bile yanaklarımı silmek zorunda kaldım. Rose eldivenli elimi sıkıp bana iyi geceler dilemeden önce ne diyeceğini bilemiyormuş gibi ağzını açıp kapattı. Dusk'ın muhafızları beni selamladı ve köprüünün tam ortasından geçerek yola koyuldum.

Daha fazla Fae şarabı içmek ve bu gecenin anısını kaybetmek istemediğim için restorandan erken ayrılmıştım. Yakınımda tutacağım ve kalbime kilitleyeceğim bir geceydi.

Bastian ne demişti? *Elinizde hiçbir şey kalmadığında, bir şeylerin kırıntısı bile önemlidir.*

O zehri içtiğimde kendimin bir parçasını kaybetmiş olabilirim. Kim olduğumdan ya da amacımdan emin olmayabilirdim. Ama *bir şeyim* vardı ve belki de bu bana yardımcı olabilirdi.

Onu bulmalı, anladığımı söylemeliydim. Özür dilemeliydim... Ne için olduğunu bilmiyordum, sadece anlamamış *olmanın* bana aptalca geldiğini söylemeliydim.

Belki de sadece sarhoştum ve manzaranın etkisinde kalmıştım.

Hâlâ gözyaşlarımın kıyısında, büyük salonda Şafak'tan kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Bunlar neşeli gözyaşları, değerli gözyaşları olsa da, yine de bir zayıflıktı, kalbimin bir nişanıydı. Güvensiz.

Ben de sarayın yan girişine yöneldim.

Bu gece gördüklerim içimde bir baraj oluşturmıştı, çünkü Tenebris'e bir kez daha bakmak için durmak zorunda kaldım. Aşağıda, vadideki su mavi ışıkla parıltıyor, kayalık çıkıntıları loş ışıltısıyla yumuşatıyordu.

Oraya bakarken ensemden omurgama doğru bir karıncalanma hissettim.

Yalnız değildim.

Döndüm, cebime uzandım, tabancamı çekmeye hazırdım. Alçak bir çobanpüskülü ağacının altında bir gölge belirdi.

Bastian mı?

Ama figür ortaya çıktığında, dolunay gibi kıvrılmış bir kadın figürü olduğunu fark ettim. Sık bukleler yüzünü çevreliyordu.

"Majesteleri." Elimi silahımdan uzaklaştırarak eğildim. Albion ve perilerin ortak bir noktası vardı: Hükümdarlar ve çekilmiş silahlar birbirine karışmazdı. En azından başınızı korumak istiyorsanız. "Özür dilerim, yalnız olduğumu sanıyordum."

"Ben de öyle." Gülümsedi ve yukarıdaki hilalden gelen yumuşak ışık yanaklarının ve dudaklarının dolgunluğunu okşadı. "Ama görünen o ki yıldızlar bana bu geceyi hediye etti. Birbirimizi daha iyi tanımamızın zamanı geldi de geçiyor bile." Beni daha yakına çağırdı.

Belki de kraliçelerle olan kötü geçmişim yüzündendi... Belki de sadece fae alkolüydü. Her iki durumda da tereddüt ettim, ayaklarım içeride devam etmek istiyordu. Ama onlarla aramızdaki bir başka ortak nokta da bir kraliçeyi inkar etmemenizdi.

Bu yüzden, beni kıyafetlerindeki kusurları kontrol edilen bir çocuk gibi hissettiren incelemesi altında kıpırdamamaya çalışarak yaklaştım.

Siyah, yavru gözlerini bana dikerken başını eğdi. "Ne tür bir kadın Gölge'mi kutsal bir sözleşmeyi bozacak kadar büyülemiş olabilir?" Gözlerinin ve ağzının etrafında anlık bir gerginlik titreşimi. Sinirlenmiş miydi? Eğer öyleyse, bana mı yoksa Bastian'a mı?

Yutkundum ve başımı öne eğdim.

Kutsal sözleşme mi? Seçeneği ve kaçışı olmayan bir adama ömür boyu zincirlenmenin nesi kutsaldı? Fae'ler gerçekten boktan insanlardı.

Aman Tanrım, çok içmiştim. Dilimin benimle birlikte tehlikesi vardı. Üç kadar sayarak dilimi damağıma bastırdıktan sonra konuşmak için kendime güvendim. "Majestelerinin halkının evlilik sözleşmeleri hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum ve Bastian da benim bir sözleşmeye bağlı olduğumu bilmiyordu."

"Hmm." Başını salladı ve ağacın gövdesine yaslanarak ona katılmamı işaret etti.

İtaat ettim, Velos Nehri'ne, solumuzdaki köprüye baktım. "Balo için size teşekkür etmeliyim. Bırakın Gece Kraliçesi'nin kendisi tarafından onuruma bir kraliyet balosu düzenleneceğini hayal bile edemezdim."

Kıkırdadı, tepemizdeki kara bulutlar kadar yumuşaktı. "Eğlendin mi?"

"Bu... aydınlatıcıydı."

Yine kısık bir kahkaha, sonra bir süre sessizlik içinde durduk.

Beni tanımak istiyordu ama fazla soru sormuyordu ve ben de gönüllü olarak bilgi vermemem gerektiğini biliyordum. Bastian'ın kraliçesi olmasına rağmen, yine de onun uyarısına kulak verdim.

"Yüzüklerin Fae'ler için sembolik bir önemi olduğunu biliyor muydun? İnsanlar için aynı olduğundan emin değilim."

Eldivenimin altında Bastian'ın bana verdiği yüzük aniden ağırlaştı. "Gerçekten mi?" Ses tonumu hafif tuttum. Fark etmiş miydi?

"Çemberlerin başlangıcı ya da sonu yoktur. Çiftleşme danslarında birbirlerinin kuyruklarını ısıran Göksel ve Tellurian Yılanları gibi, sonsuzluk için dururlar. Onları sonsuz sevginin bir simgesi olarak veriyoruz. Bir aidiyet işareti olarak."

Boğazım düğümlendi ve yakamı çekiştirmekten kendimi zor alıkoydum. "Gerçekten mi? Ne kadar büyüleyici."

Göz ucuyla beni incelediğini görebiliyordum. Nabzım bir ordu için zamanı işaretleyen bir davul gibi ağırlaştı, sertleşti. Neden bu bir savaş gibi hissettiriyordu?

"Bastian'ın senin hakkında böyle düşündüğünden şüpheleniyorum. Büyüleyici, alev saçlı bir insan. Evinden ve olağan sorumluluklarının çoğundan uzakta olması daha da iyi. Tüm bu yolculuğu rahatlamak için bir fırsat olarak gördüğünü söyleyebilirim... biraz stres atmak için."

Yani *ben* sadece stres atmak için bir şansım, başka bir şey değil. Yine de benden zevk almak için bolca şansı vardı ve almadı.

Yine de söylediklerinde (ve kendi görüşü olarak sundu, yani yalan değil) bir gerçeklik payı vardı. Bastian'ın burada nasıl yaşadığını görünce, Lunden'in ona bir ölçüde özgürlük verdiğini anladım.

"Belki de üzerine yüklenen bu kadar ağır sorumluluklardan kurtulmaya ihtiyacı vardı." Başımı belaya sokmayacak kadar kurnazcaydı ama yüzyıllardır sarayda yaşadığı için ona çok fazla şey yüklediğini kastettiğimi anlamalıydı.

Yumuşak bir sesle nefes verdi, biraz düşünceli, biraz da eğlenmişti. "İnsanların aptal olduğunu söylerler."

"Ve fae'lerin her önce kibar olduğunu söylerler. Bence neden bahsettiklerini bilmiyorlar."

Kıkırdaması yükseldi, sonra düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Uzun bir süre orada durduk, Tenebris'in ışıkları ve hayatı önümüzde oynuyordu. İzin isteyip isteyemeyeceğimi ya da Albion'da yaptığım gibi beni kovmasını beklemek zorunda olup olmadığımı merak ettim.

"Bazı akşamlar buraya gelirim." Sessizce konuştu, bakışları köprüdeydi, kaşlarının arasında bir kırılganlık vardı. "Dawn'ın kraliyet düğünü haberinden beri daha çok geliyorum."

Prens Sepher ve insan gelini. Düğün günü için tutulmayı seçmişlerdi, böylece Kraliçe de Kral Lucius'un yanında bulunabilecekti. Onun bu konuda nasıl hissedebileceğini düşünmemiştim.

"Kızımı düşünüyorum," diye ekledi.

Bastian'ın başını kestiği prenses mi?

"Bastian sana iki kızım olduğunu söyledi mi? En azından bir zamanlar."

Başımı salladım.

"Ve şimdi elimde hiçbir şey kalmadı." Homurdandı, sesinde bir burukluk vardı. "Genç olan Sura... *aptaldı*. Kendi sonunu getirdi ve Bastian beni onun komplosundan kurtarmak için orada olduğu için yukarıdaki Yıldızlara şükrediyorum. Büyük olan... varisim... Nyx'im... O köprü onu son gördüğüm yerd." Kaşlarının çatıklığı derinleşti. "Aylar önce, görünmeyenler perdeyi aralamıştı, hiç şüphesiz iğrenç bir kan ayiniyle. O gece Bastian'ın annesine tecavüz edilmişti. Bu diyara gelmek ve dilediklerini almak için birlikte çalışmış olmalılar." Dikkati köprüye döndüğünde çenesi kare şeklindeydi.

Yani o gece saldırıya uğrayan tek kişi Bastian'ın annesi değildi. Kaç tane Unseelie gelmişti?

"Biri Nyx'i aldı. Zavallı kızımı. Kendi yatağında." Burun delikleri alevlendi ve o kara gözleri loş fae ışıklarında parladı.

Konuşan Gece Kraliçesi değil, kızı saldırıya uğramış bir anneydi. Ellerimi birbirine kenetledim.

"Ondan sonra geri döneceklerini biliyordum. Güneşin batışı ve ayın doğuşu kadar eminim ki geri döneceklerdi. İşte o zaman *onu* saraydan uzak tutmak için nehre büyü yaptım. Ve tabii ki haklıydım." Dişlerini gösterdi, bakışlarında öfke vardı. "Onca ay sonra, Nyx'i sonsuza dek götürmek için geri geldi ama köprüyü geçemedi. Bunun yerine onu köprüye çekmenin bir yolunu buldu. Onu gördüm ama karşıya geçmesini engelleyemedim. Dehşet içinde izledim, geçtiği anda onun pençelerine düşeceğini ve onu Yeraltı Dünyası'na götüreceğini biliyordum."

Gözümde canlandırabiliyordum; kızı köprüye yaklaşırken çaresiz kalan kraliçe ve diğer tarafta bekleyen görünmeyen adam.

"Onu büyülemek için bir şey yapmıştı ve ona geri dönmesini söyleyen çığlıklarına rağmen köprüye çıktı. Yolun yarısına geldiğinde onu savaşıırken gördüm. Kendi iradesi için bir savaş. Bundan hoşlanmamış olmalı. Belki de ona sahip olamazsa kimsenin olamayacağına karar verdi." ve benim de boğazım acıdı. "Sonra gördüğüm şey onun kanı... göğsünde bir ok... ve nehre düşen cesediydi."

Onun üzüntüsüyle gerginleşen göğsümü ovuşturdum. Bir kraliçe ama o anda güçsüzdü. Vezirler bile tahtadaki taşlardan ibaretti.

"Kıyıları kendim aradım, gönderebildiğim her muhafızı gönderdim... ama kimse onu bulamadı, sadece iki başlı ölü doğmuş bir geyik yavrusunun mezarını buldum. Kötü bir alamet."

Nefes verirken ellerini birbirine bastırdı ve sanki tüm üzüntüsünün kaynağı buymuş gibi başını köprüye doğru salladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım bıraktığı sessiz boşluğa doğru.

"Ben de öyleyim." Çenesini kaldırdı. "Bastian'ın benim için neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlıyorsun. Ve neden onun görevinden uzaklaşmasına izin veremeyeceğimi de."

Taş gibi hareketsiz kaldım, nefes almaya bile cesaret edemedim.

Bu hikaye... beni "tanımakla" ilgili değildi, bir uyarının arka planıydı.

Varisi yoktu. Güvenebileceği bir prensesi yoktu. Bastian vardı. Sözlerinin arasında Gece Kraliçesi'nin söylemediği şeyi duydum.

Onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

OceanofPDF.com

KAT

T Kraliçenin sözsüz uyarısı beni odalarımıza kadar takip etti. İçeri girdiğimde ışıklar yanıyordu ve oturma odasında Bastian'ı ateşin önünde başını ellerinin arasına almış buldum.

Kapının girişinde durdum, omuzlarının ve sırtının çökmüş hatlarına çarpıldım.

Gerçekte kim olduğunuz, kimse bakmadığında ne yaptığınızdır.

Bu Bastian'dı.

Bunu nasıl sorgulayabildim?

Benimle dans etme fikri karşısında neredeyse gözlerini deviren sıkılmış aristokrat. Robin ortaya çıktıktan sonra Albion'da gördüğüm yabancı. İş Bastian.

Kurnaz Yılan. Tenebris'in Piçi. İstedliğini elde etmek için her yola başvuran Gece Kraliçesi'nin Gölgesi.

Onlar maskelerdi.

Bu adam -sadece ikimiz varken ortaya çıkan adam- yaralı, sorumluluktan bükülmüş, kendisine ait olmayan eylemler ve anılar yüzünden suçluluk duyan bir adam. Gerçek Bastian buydu.

Albion'da tanıdığım adam gerçektir. Gözlerimi ve boğazımı yaktı.

"Bastian," dedim usulca yaklaşırken.

Kendini toplar gibi yutkundu.

Savunmasız ve yumuşak olduğu bu anda, ona Elthea'dan ve tedavilerinin hafızasını sildirmek zorunda kaldığım gerçeğinden bahsetmek için can atıyordum.

Ona *her şeyi* anlatmak için yanıp tutuşuyordum.

Ama kendi acısının üstüne bir de benim acıma ihtiyacı yoktu ve artık yumuşamıştı ama aynı zamanda benim için kemiklerimi kıran adamdı. Elthea'nın tedavisine ihtiyacım vardı ve bunu elde etmek için sessizce acı çekmem gerekiyordu.

Ben de onun yanındaki sandalyeye oturdum ve yüzümü ona dönmek için üzerine kıvrıldım. "Neyin var?"

Derin bir nefes alarak dikkatini alevlerden çekti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Uzun bir gün oldu." Ağzının bir tarafı bana rahatlatıcı bir gülümseme vermeye çalışıyormuş gibi kalktı... ve başarısız oldu.

"Özellikle ne bu kadar uzun sürdü?"

"Diplomatik bir dille ifade etmek gerekirse, kraliçe pek iyi bir ruh halinde değil. Prens Sepher'in düğünü ona... sahip olmadığı her şeyi hatırlattı." Rahatlatıcı bir gülümseme denemesi daha.

Çok diplomatik.

"Kral biz yokken birkaç Dusk halkını idam ettirdi. Ben burada olsaydım..." Başını salladı ve kaşlarını çatarak kalbimi dikenlerle deldi. "Sonra..." Uzun bir nefes çekti. "Sana söyleyemeyeceğim şeylerin bir listesi. Devlet sırları, vesaire."

Eldivenlerimi çıkardım ve iki elimle sıktım. "Bunların Cavendish olmayanlarla bir ilgisi var mı?"

"Belki de. Bu... belirsiz."

"Kafamdan kaçırmış olabileceğim herhangi bir bilgiyi çekebilecek... bilmiyorum... bir büyü var mı?" Bu Kaliban'ın yapabileceği bir şey olmalıydı.

Bastian irkildi ve başını salladı. "Senin üzerinde kullanma riskine girmeyeceğimden değil."

Bekledim ama detay vermedi. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmalı. Kaçırdığım bir şey var. Belki benimle tekrar görüşürseniz, ben-"

"Sana bunu yaşatmayacağım, Katherine. Bir daha olmaz." Alevlere bakarken çenesi dalgalandı. "Yapsam bile, raporunda gözden kaçırdığın bir şey olduğunu sanmıyorum. Mükemmeldin."

Bu kelimenin bana verdiği hazzı yuttum. Bu benimle ilgili değildi - bu onun omuzlarındaki yükün bir kısmını kaldırmaya çalışmakla ilgiliydi. "O zaman beni senin için çalıştır."

"Ne?" Kaşlarını sert bir şekilde bana çevirdi.

"Kolyeyle ilgili o bilgiyi aldım, değil mi? Yararlı olabilirim ve sizin türünüzden hiçbirinin yapamayacağı bir şeyi yapabilirim."

"Yalan." Bakışları sanki söylediğim her yalanı tenimde bir leke olarak görebilecekmiş gibi ağzıma doğru kaydı.

"Casus olarak bana ihtiyacınız olmasa bile, yapabileceğim bir şey olmalı. Ayrıca, yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Dudakları birbirine yapıştı ve arkasına yaslandı. Bu sinir bozucu bir şekilde kovulma gibi hissettirdi.

"Beni işe koy, Bastian. İşe yaramaz olmayı sevmiyorum. Ve şu anda, bu büyüü kontrol edemediğim için kendimi oldukça işe yaramaz hissediyorum." Kaliban'ın ateş numarasını kullanarak onu sakinleştirmiştim ama yine de kontrol etmek bana ait değilmiş gibi hissediyordum.

Bastian'ın bakışları halının üzerinde gezindi. Belki de bunu düşünüyordu. "*Lütfen.*"

Hırlayarak bana yan gözle baktı, ki bu haklıydı.

Bu kelimeyi kullanmak belden aşağı vurmaktı. Ama sözde kirli taktikleri savunmuyor muydu?

Kollarını kavuştururken çenesi tüylendi.

Belki de bu konuda manipüle edilmesi o kadar kolay olmazdı.

Güzel. Mantık o zaman.

"Lunden'de iyi bir ekip kurduk." Soru

sorar gibi bir kaşını kaldırdı.

"Dönüşen'i , değil mi?"

"Bu konuda tam olarak birlikte çalışmıyorduk."

"Hayır. Ama *ikimiz* de ayrı ayrı da olsa bunun üzerinde çalışıyorduk. Ve onu tam zamanında durdurduk." Çenemi kaldırarak bakışlarını dikleştirdim.

"Birlikte çalışsaydık neler yapabileceğimizi bir düşünsene."

Yüzünde birkaç şey titreşti, her biri benim inceleyemeyeceğim kadar hızlıydı. Ama hepsi tek ve önemli bir sonuca varıyordu: teklifimi düşünüyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı. "Tamam."

Sırıtarak ayağa fırladım. İşe yaramıştı.

Ellerini kaldırdı, kaşlarını çatarak cevap verdi. "Ama sen bir casus değilsin. Seni ajanlarımdan biri olarak göndermeyeceğim. Masa başı işi olacak. Araştırma. Çok sıkıcı. Etrafta gizlice dolaşmak ya da kimseden bilgi almaya çalışmak yok."

Umurumda değildi. Bu bir şeydi. Bir amaç. Belki de taşıdığı ağırlıktan küçük bir taş parçası bile koparılmıştı.

"Neye ihtiyacın varsa, Bastian."

Gözlerinin genişlemesi bana gülümsememi azaltan bir şey söyledi. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememiştii.

Sonraki haftayı eski kitaplar okuyarak ve her gün ateşe kendimi sakinleştirerek geçirdim. Lekeleri geri çıkmaya zorlamak giderek daha yorucu hale gelmişti ve dikkatim azaldığında tekrar ortaya çıkıyorlardı, ancak ateşte yaptığım gibi duyuşal ayrıntılara odaklanmak yardımcı oluyor gibiydi.

Okuduklarıma göre, Latium'a benzeyen dilin eski fae dillerinden biri olan Yüksek Valens olduğu ortaya çıktı.

Bastian onu insanlarla paylaştıklarını ve Latium'un bu şekilde doğduğunu iddia etti. Eğer bir fae olmasaydı, ona yalancı derdim -Latium Orta Deniz civarında ortaya çıkmıştı, Albion'da değil.

Yine de, bana bir zamanlar tüm dünyada fae'lerin yaşadığını, sadece insanların yayılması ve kendi sayılarının azalması nedeniyle Albion'a geri itildiklerini söylemişti. Elfhome sakinleri kesinlikle Albion'daki insanlardan daha çeşitli görünüyordu.

İddialarını "belki doğrudur" diye rafa kaldırdım. En azından onlara inanıyordu.

Artık onun için çalışıyordum, bana kehanetteki notun içeriğini anlatmıştı, ben de Kül Çemberi'nden ya da benzer olabilecek herhangi bir şeyden bahsedilip bahsedilmediğini araştırdım. Okudukça, Brynan'ın verdiği Yüce Valens dilbilgisi kitabına daha az başvurmak zorunda kalıyordum.

İyi hissettirdi. Faydalı oluyordum. Öğreniyordum. Belki şafaktan önce bir yere varıp Kül Çemberi'ni bulabilir ve Uykuyu yerinde tutabilirdik.

Bir sabah, Rose beni Elthea ile olan randevuma götürdü. Merdivenlerin dibinde durduk ve başını eğdi. "Sonra Moonson'g'da öğle yemeği?"

Kehanet kulesine bir göz attım -Rose bana zamanı ondan okumayı öğretmişti. Randevu için en az bir saate ihtiyacım vardı, bazıları daha uzun sürüyordu. Sonra Kaliban'a malzeme almaya gidebilir, hafızamı temizletebilir ve belki de kırk beş dakika içinde kuleye ulaşabilirdim.

"Perry ve Ella geliyor," dedi şakacı bir ses tonuyla.

"Kulağa harika geliyor." Hafızam silindikten sonra, Elthea'nın bana yapmak üzere olduğu şeyden habersiz bir şekilde yemek yiyebilecektim. "Seninle orada buluşuruz."

İçeride Elthea'yı tedavi odasında beklerken buldum. Kısa bir selam verdikten sonra beni yatağa buyur etti. "Bu..." Parmakları heyecanlı bir enerjiyle defterinin üzerinde geziniyordu. "Bu o olabilir, Katherine." Gülümsedi. Gerçekten gülümsedi - gözlerinde bir kıvılcım vardı.

Son tedavim. Eve gidebileceğim. Harika.

Berbat. Gerçekten istiyor muydum?

Duygularımın ve sorularımın düğümünü yuttum. Elbette iyileşmek ve eve gitmek istiyordum. Ella'ya sarılabilecek ve Vespera'yı okşayabilecektim. Saray koridorlarında ya da sokakta kazara biriyle karşılaşmaktan korkmama gerek kalmayacaktı. Panzehirimi almak için her gün Bastian'ı görmeyi ayarlamam gerekmeyecekti.

O benden, ben de ondan kurtulacaktık. İkimizin de istediği buydu. Bu garip dolaşıklığa bir son vermek.

Elthea'ya sıkı bir gülümseme verdim ve yatağa oturdum. Beni bağladı, bileklerimi ve ayak bileklerimi. Bu kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Sadece bir tedavi daha. Sonra her şey bitecekti. Bakışları parmaklarımın üzerinde gezindi. "Ne güzel bir yüzük."

Bastian'ın yüzüğü. *Kalbini asla açığa çıkarma*. Ne de onunkini. "Teşekkür. Bu yeni."

Kıpırdamadan durdu ve beni izledi, şüphesiz sorulmamış sorusuna cevap vermeme bekliyordu - bu nereden geldi?

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedim. İnsanın alt metni anlayamayacak kadar aptal olduğunu düşünmesine izin verdim.

Sonunda oflayıp pufladı ve cam kapaklı dolabı açtı. İçinde kilidini açtığı daha küçük bir kutu vardı ve içinden sıra sıra küçük şişeler çıktı. Bazıları parlıyordu. Bazıları parıldıyordu. Bir tanesi siyah bir boşluktu, sanki dünyanın ışığını emiyordu.

Hangisini seçtiğini görmedim ama göğsünde sıkıca tuttuğu bir şeyle yaklaştı.

"Bunu ele geçirmek çok zor oldu. Avcılardan biri öldü. Ama sonuçlarını göreceğimizden eminim."

Yutkundum. Sanki kalbim boğazımdan içeri girip çıkmaya çalışıyordu. "Ne oldu?"

Sadece bir santim uzunluğunda, üstü siyah balmumuyla kapatılmış küçük bir şişeyi havaya kaldırdı. İçindekiler ağır ağır hareket ediyordu etrafta, yanıt vermiyordu ona

Hareket ama... sanki kendi hayatı varmış gibi. Kadının tuttuğu şişenin üstünü ve altını yaladı, belki de etine çekilmişti. Sürünerek hareket ederken ışığı yakaladı ve koyu, sarımsı bir yeşil renkte parıldadı.

"Bu"-şişeyi kaldırdı ve inceledi-"mantikor zehri." "Zehir mi? Beni zehirleyecek misin? Bu-"

"Sen bilim adamı mısın, Katherine?"

"Hayır, ama benim bir beynim var." Sesimdeki sertlik ve onu sorgulamam cesaret değil çaresizlikti. Deri kayışları çektim ama sıkıca tuttular. Delirmişti. Rose'u neden göndermiştim?

Kendimi tutmaya çalıştım ama nefeslerim kesildi. "Ben zaten zehirliyim. Eğer beni öldürürsen-"

"Hayır, yapmayacağım. Araştırmayı ben yaptım. Bunu siz de biliyor olmalısınız." Yatağa yaklaşırken bana ince dudaklı bir gülümseme verdi. "Ve eğer bir şekilde yanılıyorsam, mantikor zehrinin panzehiri tam burada." Diğer elini kaldırdı ve altınla beneklenmiş yarı saydam sarı sıvıyla dolu daha büyük bir şişeyi gösterdi. "Söz veriyorum bu senin hayatını sona erdirmeyecek, Katherine."

"Tüm bunlar beni gerçekten iyileştirecek mi? Yoksa ben sadece bir deney miyim?"

"İkisi de doğru olamaz mı? Tüm bunlar tedaviye giden bir yoldu. Sana olanlar benzersizdi. Benim yöntemlerim de benzer şekilde... alışılmışın dışında olmalı."

Ona güvenemeyebilirdim ama yalan söyleyemeyeceğine güvenebilirdim. Balmumu mührü açıp yatağın üzerine eğilirken kendime bunu defalarca söyledim.

"Şimdi, iç bakalım."

Tek bildiğim, bu bana yaptığı diğer şeylerden daha kötü olmayabilirdi. İyi olabilirdi.

Ve eğer kötüyse, Kaliban anıları kazıyabilirdi, böylece hiç olmamış gibi olurdu.

Ağzımı açtım.

Yeşil sıvı şişesini eğdi. İlk başta akmadı, kendini camın kenarlarına doğru fırlattı ama bekleyen dudaklarıma doğru indirdiğinde sıvı kıpırdadı ve şişeden düştü.

Soğuk.

Çok soğuk. Ferahlatıcı, buzlu bir içecek.

Tadı bakırımsı ve ekşiydi, sanki birisi ıhlamur suyunu kanla karıştırmış gibiydi... ama ıhlamurun hoş ve lezzetli tadından hiçbirisi yoktu. Bunun tadı... nemli orman zeminleri... ya da belki de bataklıkların çürüyen kokusuydu.

Dilimin ucunda kıvrandı ve bu hissin tuhaflığı karşısında irkildim. Bu şeyin kendine ait bir aklı vardı.

Gözlerimi kocaman açıp Elthea'ya baktım.

"Ağzını kapat ve yut."

Dilimin üzerinde kayan ve her geçen saniye daha da ısınan şeyle birlikte vücudumdaki her bir tüy diken diken oldu.

Sadece tek bir şey. Sonra her şey bitecekti.

Ellerimi yumruk yaptım ve dudaklarımı birbirine kenetledim.

O şey dilimin üzerinde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu ve şimdi onu ağzımın damağında da hissedebiliyordum. Bütün içgüdülerim onu tükürmem gerektiğini söylüyordu. Yanlışlıkla ağzıma *canlı* bir şey sokmuştum. Tükür onu.

Tükür. Tükür. Dışarı.

Yutkundum.

Öğürdüm. Çünkü boğazıma girdikten sonra kıvrınması durmadı. Ya aşağı inmemek için savaşıyor ya da içime girmek için can atıyordu.

Tek bildiğim, *bunun* hayatımda hissettiğim en yanlış şey olduğuydu.

Ama beni iyileştirecekse...

O şeyi yuttum.

İşte o zaman yanma başladı. Önce dilimde, zehrin geçtiği yol boyunca ilerledi. Sonra boğazıma. Dokunduğu her yer şimdi yanıyordu.

Nefes nefese, deri kayışlara karşı zorlandım. "Su. Suyu ihtiyacım var."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve alnımdan ter boşandı ama Elthea başını salladı. "Yapamazsın." Arkasına yaslandı ve defteriyle kalemini çıkardı.

Yanma mideme vurdu, şimdi kavurucuydu ve bir iniltiyi ısırarak yataktan doğruldum.

"Hâlâ savaşıyorum." Düşünceli bir ses çıkardı ve defterine bir şeyler yazarken başını salladı. "Sonunda seni çılgın attıracak şeyin ne olacağını merak ediyorum."

"Ne kadar sürecek?" Soluk soluğa nefesler arasında törpülemeyi başardım.

Omuz silkti, gözleri büyüdü. "Göreceğiz. Bir sonraki aşama seni tam şu sıralarda vuracak..." Duvara monte edilmiş kehanete baktı. "Şimdi."

Sonraki aşama mı? Dişlerimi sıkarak ofladım, dudaklarıma tükürük bulaştı.

Bu bir Fae şakası mıydı? Korkunç bir şaka, ama hikayeler onların acımasız olduklarını ve oyun oynamayı sevdiklerini söylüyor-

Beyaz bir acı tüm sinirlere yayıldı. Göğüs. Sırt. Kollar. Bacaklar.
Boğazım ve yüzüm bile. Bir şimşek gibiydi ve aynı hızla kayboldu.
Bir nefes verdim ve ardından neredeyse kahkaha atıyordum. Komik değildi ama rahatlamıştım.
Sadece bir saniye sürseydi, buna katlanabilirdim. Öyle değildi- Tekrar.
Daha parlak. Daha sıcak.
Bu seferki daha uzun sürdü, tam bir saniye.
Yatağa geri çöktüm, gözlerim akmayan yaşlarla doldu.
"Neredeyse," diye mırıldandı Elthea, yazarken defterinin üzerinden beni izliyordu.
Ne aptal ama. Ne kadar aptalım. O şeyin boğazımdan aşağı süzülmesi en yanlış şey değildi. Bu -vücudumun *içten* içe yanması, uzuvlarımın kontrolden çıkması, kaslarımın gerilmesi ve ardından seğirmesiydi. Ve onun bunu izlemesi -benim acı çekmem- sadece *ilginçti*.
Neredeyse bitmiş
olmalıydı. Öyle
olmalıydı.
İçimden bir çizgi daha geçti, sırtımı kamburlaştırdı, tek yapabildiğim dişlerimi sıkıp beklemek olana kadar beynimi karıştırdı.
Her an yok olabilirdi. Her an.
Zamanı kendime çekebilecekmişim, daha hızlı hareket etmesini sağlayabilecekmişim gibi uzandım.
Lütfen. Lütfen. Lütfen. Bana yardım edin.
Görüşüm bulanıklaştı. Kan, belki de görüşümü etkileyen acı.
Elthea'dan bir ses geldi. Tünel görüşümün kenarında durdu ve geri çekildi.
Dönüp bitmek üzere olup olmadığını sormaya çalıştım ama bedenim bana ait değildi.
Sadece acının şimşek gibi çakmasını bekleyebilirdim.
Ve bekle.
Ve bekle.
Sonra, sanki biri bir fıçıyı kırmış ve içindekilerin patlamasına izin vermiş gibi, acı ikiye, üçe, dörde katlandı, varlığımın her zerresinde patladı ve zihnimi paramparça etti.
Hiçbir şey yoktu. Ben hiçbir şeydim.
Sadece acı, mor sis ve korkunç bir çılgılık.

BASTIAN

My ofis kapısı açılarak Orpha'nın raporunu karıştırdı. Onu bir grup muhafızla birlikte Korku bölgesinin sınırını kontrol etmesi gereken devriyeyi bulması için göndermiştim. Onları henüz bulamamışlardı ama

bazı kayıp koğuş taşlarını değiştirdi.

Rose nefes nefese içeri daldığında kaşlarımı çatarak rapora baktım. "Gelmen gerek. Çabuk." Çoktan geri çekilmeye başlamıştı. "Ben Kat."

Tüm varlığım -belki de tüm gerçeklik- sarsıldı. Elimdeki kâğıtları masama fırlattım ve onun peşinden koştum. "Ne oldu?"

"Elthea'yla birlikte ve... Hiç böyle bir çığlık duymamıştım. Sanki onu öldürüyormuş gibiydi." Biz koridorda hızla ilerlerken o başını salladı. "Eşarbını unutmuştun... ona götürmeye gittim. Ama içeri giremedim. Kapı sihirli bir şekilde mühürlenmiş olmalı."

Kat çığlık atıyor.

Hızımıza ve her yerime pompalanan kana rağmen vücudum buz kesti.

Şelaleden sarkarken çığlık atmamıştı; sadece yardım çağırmıştı.

Zehir vücuduna işleyip onu yere sürüklerken çığlık atmamıştı. Bu ancak ilerleyen aşamalarda ortaya çıkmıştı. Aslında ilk baştaki sessizliği Asher'ı endişelendirmişti. Onu kurtarmak için çok ileri gittiğini düşünmüştü.

Elthea ona ne yapıyordu?

Terbiyeyi boş ver, büyük salondan geçerken insanları yoldan ittim. Köprü bir bulanıklıktı. Muhafızları selamlamak için yavaşlamadım.

Sadece koştum.

Şehirde hızla ilerlerken düzinelerce bakış bizi takip etti. Gece Kraliçesi'nin Gölgesi hiçbir yere doğru koşmadı.

Gölgeler ayaklarımın etrafında , sanki beni hızlandırabilirmiş gibi. Beni oraya daha hızlı götürecektir herhangi bir şey. Eğer çok geç kalırsam.

"Oathbreaker," diye bağırdı biri, alışılmadık görüntümden cesaret alarak. Şanslılar ki duracak zamanım yoktu.

Sonunda Şifa Salonu'nun sokağına kadar bir köşeden diğerine savrulduk, kalbim patlamaya hazırды.

Ben artırırken halk yolumuzdan kaçtı, ruhumun her parçası beyaz mermer sütunlara odaklandı.

Basamakların tepesinde, salonun saf beyazını kırmızı bir sıçrama kesintiye uğrattı.

Duvara sarılan Kat, tökezleyerek binadan çıktı.

Merdivenlerden uçarak çıktım. "Katherine?"

Titriyordu, kambur duruyordu, bana bakmıyordu.

"Kat? Ne yaptı-?"

Sonra yukarı baktı.

Solgun, saçları alnına yapışmış, gözlerinin altında mavimsi gölgeler... Dönüşen'in zehrini aldığından beri onu bu kadar kötü görmemiştim. Ter, korku ve çürümüş bitki kokuyordu ama bunun altında büyüünün tatlı kokusu daha güçlü görünüyordu.

Elthea ne halt ? Çenemi sıkarken dişlerim ağrıyordu. Rose yetişti, Kat'ın durumunu anlayınca nefesi kesildi.

"Onu odalarımıza geri götürün. Asher ona baksın." Kat bir şeyler mırıldanırken onu omuzlarından tuttum. "Elthea'yla konuşacağım." Sadece kelimelerle kalmayacaktı. Onun sonunu getirecektim.

Şifa Salonu'na doğru ilerlemeye başladım ama Kat'ın eldivenli eli karnıma indi. "Ben iyiyim," diye fısıldadı derin nefesler arasında. "Bir tedavi denedi. Ama işe yaramadı. Hepsi bu." Göz kapakları titriyordu, bakışları çöktü ve göğsünü ovuştururken kaşlarını çattı. Tam duymak üzereyken, "Sanırım kalbim durdu" diye mırıldandı. Sallandı ve düşerken onu yakaladım.

Onu Rose'un kollarına bırakırken tüm kaslarım öfkeyle titriyordu. "Onu odasına geri götürün."

Gözleri kocaman, çillerinin arasındaki teni solgun Rose başını salladı. İçeri girdim.

Sanırım biri beni durdurmaya çalıştı ama dikkatim Elthea'nın tedavi odasının kapısına odaklanmıştı ve başka hiçbir şey onu kıramazdı.

Dolabın içindeki küçük bir kutuya bir şeyler koyuyordu, camlar şingirdiyordu.

Gölgelerimin gitmesine izin verdim.

Odanın içinde hızla ilerlediler ve bileklerine kapandılar. Kulaklarımdaki kan hücumundan zar zor duyabildiğim bir çığlık attı. "Seni parçalamamı engellemek için iyiliğini saklamalıydın." Kelimeleri tükürdüm, yüzümün her bir parçası sakın görünmeye bile çalışamayacak kadar gergindi. Kanım sadece kaynamakla kalmamış, buharlaşmış, beni kuru ve yanmak üzere olan bir tava gibi cızırtılı bırakmıştı.

Gölgelerim onu çevirdi, böylece onu öldürürken beni görebilecekti - Kat'e yaptıklarının bedelini ona ödetirken.

Sanırım kalbim durdu.

Gölgelerim kollarını sıkıca sararak kan akışını keserken Elthea'nın göğsü kabardı. "Tedavi bulmak için onun en büyük umudu benim ve bunu sen de biliyorsun." Çenesini kaldırdı, yüz ifadesi sakinliğin sınırındaydı.

"Tedavi mi? Onu öldüreceksin." Ellerimi yumruk yaparak bacaklarına gölgeler gönderdim. Çıplak ellerimle onu parçalara ayırmak istedim. Belki de yapardım.

Ağzımda hain bir gülümseme belirdi. Kaslarım uğulduyordu ve sıcaktı, odayı geçtim.

Parmakları beyazlaşmaya başlamıştı. Gölgelerime çekmelerini söylediğimde bir inilti çıkardı.

"Beni öldüreceksin ve hepsi bu." Sesine belirsiz bir dalgalanma girdi. "Mahkemelerimizdeki yankılardan bahsetmiyorum bile."

Gölgelerim durakladı.

Bana ulaşabilmek için söyleyebileceği tek şey buydu. İdamlardan ve kalan mahkûmların serbest bırakılmasından sonra Dawn'la aramız daha yeni düzelmişti.

Yine de kulaklarımda kan uğulduyordu. Siktir et Dawn'ı. Dengeyi sikeyim. Bitir onu. Katherine'i incitti. Bir an için bile olsa onu öldürmüştü.

Kat'in yüzünü gördüm, çok solgundu.

Ama sonra onu buruşturup attığını gördüm, Vespera'yı iterken gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu.

Tedavi onun için bu anlama geliyordu.

Kendimi toparladım ve Elthea'yı serbest bıraktım. Dişlerim sıkıldı. Elthea'ya onun çektiği acıyı çektirmeyerek Kat'i hayal kırıklığına uğratmışım. Ama tedavi şansını elinden alarak onu daha fazla hayal kırıklığına uğratacaktım. Hayal kırıklığına uğramış öfkemi yuttum ve onun yerine bana saldırmasına izin verdim.

Elthea uzun bir nefes çekti ve bana ters ters baktı. "Birkaç yumurta kırmadan omlet yapamazsın." Yutkunarak kollarını düzeltti. "Onu iyileştirmek için çok fazla deney yapmak gerekecek. Bundan kaçış yok."

Kat bir deney değildi ama kelimeleri boğazımdan geçiremiyordum.

"Ya onun iyileşmesini istiyorsun ya da istemiyorsun." Elthea başını eğdi, bakışlarını benden aşağıya ve yukarıya çevirdi. "Yine de evli olsa bile hayatının geri kalanında sana bağlı olmasından hoşlanabileceğini tahmin edebiliyorum."

Ellerimi iki yanımda kenetledim; ya onu yakalayacaktım ya da yakalayacaktım. "Katherine'i bir daha incitirsen seni öldürmekle kalmam. Seni yok ederim."

Dışarı çıkarken, cevabı beni takip etti: "Bu sana değil, Yılan."

KAT

I Uyandığımda karanlıktı, yatak odamın pencerelerinden içeri ışık girmiyordu.

Yatak odam mı? Ben...

Bileklerimi tuttum. Bağlı değildim. Ve burası Hall of İyileşmek.

"Kat?" Karanlıkta daha derin bir gölge bana doğru eğildi, iki göz bana bakıyordu.

"Uyandım." Yutkundum, mantikor zehrinin hayaleti boğazımda gezinirken boğazımı ovuşturdum. "*Lumis*," dedim, düşük seviyeli ışığı düşünerek.

Üç fae ışığı yanıp sönerik tepemizde süzöldü.

Bastian yanıma oturdu, dizleri yatağa değiyordu, bana bakarken kaşları çatılmıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum ama saatlerdir uyuyormuşum gibi görünüyor." Pencereye doğru başımı salladım. "Saat kaç?"

"Gece yarısını geçti." Ağzını kapatarak esnemesini bastırdı.

Kendimi tutamayıp içine doğru uzandım. Bayılmadan önceki anlar aklıma geldi; o, Rose, onun Şifa Salonu'na girmesini engellemeye çalışıyordu. "Elthea... ne yaptın-?"

"O yaşıyor." Kaşları birbirine çarparken içindeki tüm gevşeklik kapandı.

İçimi rahatlattım. Mantikor zehri başarısız olmuştu ama tedavi için tek umudum oydu. Bastian aklını yitirip onu öldürürse Gece Kraliçesi'nin beni suçlayacağından oldukça emin olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Salonun basamaklarında gözleri öldürücü bir niyetle parlamıştı.

"Güzel," diye mırıldandım, gözkapakları düşmüştü. "Uyumalısın."

"Sen de öyle yapmalısın." Battaniyeleri üzerime çekerken ona gönülsüz bir sırıtış attım.

"Burada gayet iyi uyuyabilirim." Sandalyesine geri yerleşti.

Tartışmak istedim ama ağzım açılmadı ve göz kapaklarım kapandı.

Ertesi gün geç saatte uyandığımda Bastian'ı yatağımın yanındaki sandalyede buldum. Hareket ettiğine dair tek işaret saçlarının nemli olması ve yeni bir kıyafet giymesiydi - kömür grisi gömlek ve pantolon.

Ben yıkanır ve giyinirken, bedenim halsizleşirken, vazoyu bir kenara iterek kahvaltıyı odama getirdi. Bugün içinde yaprakları taze yeşille süslenmiş taze bir buket beyaz gül vardı. Yumuşak kokuları, hazırladığı bir dizi hamur işiyle birlikte odaya yayıldı.

"Kahvaltıda tatlı mı?" Seçeneklere göz attım - çikolata ve fındıkla katlanmış milföy hamurları, milföy hamuruyla yapılmış limonlu tartlar, küçük yumurtalı muhallebiler, bademli ve ahududulu frangipane, kayısı reçeliyle süslenmiş hamur yuvasında elma dilimleri ve bir tarafta bir kase meyve. Nereden başlayacağımı bilemedim ama ağzım sulandı.

Omuz silkti ve ikimize de kahve doldurdu. "Mutfaklar bugün pişiyor olmalı."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey -çok hafif, çok rahat- ona yan gözle bakmama neden oldu. "Çeşitli lezzetli hamur işlerinden bir parti mi pişiriyorlardı? Tamamen tesadüf."

Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Buna evet diyemeyeceğimi biliyorsun. Tamam. Uyandığında hoşuna gidecek bir şey olsun diye istedim. Mutlu oldun mu?"

Bademli ve ahududulu bir frangipane seçerken sırıttım. "Mest oldum." Hamur işlerine mi yoksa iş dünyasındaki görüntüsü yerine gerçek Bastian'la kahvaltı edecek olmama mı daha çok sevindiğimi bilemiyordum. Tanrılar onun benim için neler hissettiğini biliyordu; böyle tatlı şeyler yapardı ama ben yine de geçmişle ya da evliliğimle ilgili suçluluk belirtileri yakalıyordum. Ama maskesi yerine *onu* görmek iyi hissettirdi.

İhtiyacım olandan fazlasını yedim, her lokmayı ağzımdan ve boğazımdan mantikor zehrinin hissini silmek için kullandım.

Kahvaltıdan sonra, aşırı miktardaki hamur işine ve tek bir elmaya midemde yer açmak için gerindiğimde, dudaklarını büzerek beni izledi. O bile çok yediğimi düşünüyor muydu?

Kaşlarını çattı. "Bir şeye hazırlanıyor gibi görünüyorsun."

"Günümün başlangıcı mı?"

"Dinlenebileceğinizi umuyordum."

"Bu kulağa burada *sıkılmış* bir şekilde oturmak gibi geliyor." Bu da bana randevuyu düşünmek için zaman kazandıracaktı. En azından dışarı çıkarsam Kaliban'ı görebilirdim.

Omuzları çöktü, iç çekti. "Böyle diyeceğini tahmin etmeliydim. İşi sana getirmeme ne dersin?"

Ona isyankâr bir bakış attım ve tartışmak için ağzımı açtım.

"Size çalışma odamda yer vereceğim."

Ağzımı . "Bastian'ın gizemli çalışma odasına giriş.

İşte bu reddedemeyeceğim bir teklif."

Gözlerinin kenarı gerildi, sanki yüzünü buruşturmamaya çalışıyordu, ama beni koridora götürdü ve süitimizde henüz görmediğim birkaç odadan birinin kilidini açtı.

Işık, tavandan tabana pencerelerden süzülüyor, uçuşan toz zerreciklerine çarpıyor ve...

Ve lanet bir karmaşa.

Sarkacı eksik bir büyükbaba saati. Çatlamış vazolar ve kaseler. Ağzı olmayan bir çaydanlık. Duvara yığılmış, görüntüleri yırtıklarla sarsılmış tuvaler. Kabzası olmayan çeşitli bıçaklar ve kabzası olmayan silahlar. Kırık mekanizmalar ve çarklarla dolu cam kapaklı dolaplar. O kadar yırtık pırtık kitap yığınları ki, onlara dokunduğumda tüm yığının okunamaz parçalara ayrılacağından korkuyordum.

Bastian boğazını temizleyerek yanımdan geçti ve ortadaki büyük masadan çeşitli aletlerle bir çift gözlük topladı. *Eşyalarla* o kadar yığılmıştı ki, etrafındaki yan panolardan ve raflardan ayrı bir yüzey olduğunu fark etmemiştim bile.

Masanın üzerinde çarklar, mücevherler ve kırık bir orrery' karmakarışık iç kısımlarından oluşan bir koleksiyon duruyordu. Büyünün ince uğultusu tenimin üzerinde fısıldadı.

"Bu..."

Masayı toplarken Bastian'ın omuzları kamburlaştı, sanki kendini destekliyordu.

"Çalışma odanızdan beklediğim bu değildi." Mekânı bir kez daha gözden geçirdim. *Bu kadar* dağınıklık içinde ne kadar büyük olduğunu söylemek zordu.

Yumuşak bir ses çıkardı ve kırık orreri kadife kaplı bir tepsiye koydu.

Onu götürürken kolunun üzerinden geçtim. "Bunu... tamir mi ediyorsun?"

"Deniyorum," diye mırıldandı.

Riverton Sarayı'ndaki süitinde bulduğum vazo parçaları. Çitçimin, ondan kırık dökük şeyler aldığına dair yaptığı yorum. "Hepsini tamir ediyorsun, değil mi?"

Kaşları düşük, ağzı sıkı, döndü ve koleksiyona göz gezdirdi. Burnunu kırıştırdı ve dede saatinin yüzündeki tozu silkelemek için bir gölge gönderdi. "*Deniyorum*. Ama yetişemeyeceğim kadar çok kırık dökük şey var."

"Hepsinin sizin sorumluluğunuzda olmadığı aklınızdan geçti mi?"

Yorumumu duymazdan geldi, hâlâ toplanmış eşyalara odaklanmıştı. "Ayrıca, hiç vaktim yok. En azından hobiler ve tamircilik için."

Gülmemek için kendimi zor tuttum - ona değil, inanmadığım için. "Bastian Marwood'un hobisi bozuk şeyleri toplamak ve onları tamir etmeye çalışmak."

Bir vazo parçası aldı ve ona baktı. "Hepsini atılmış görmek utanç verici görünüyor. Bu yüzden bulduğumda kurtarıyorum." Alay etti ve gözlerini kapatarak çömlek parçasını tekrar yığının içine bıraktı. "Kulağa çok saçma geliyor, değil mi?"

"Hayır." Sırtına dokundum. "Bu... biraz hırslı, hatta aşırı hırslı. Biraz tatlı. Ama saçma değil."

Sanki bir şey eklememi bekliyormuş gibi bana uzun uzun baktı. Bir şey eklemediğimde yumuşak bir sesle başını salladı ve beni ortaya çıkardığı bir sandalyeye götürdü.

Rahatsızlığını hissedebiliyordum. Buraya başkalarının girmesine izin vermiyordu ve ben de böylesine asil bir arayış için alay edecek değildim...
sonu kötü olsa bile.

Bana bir yığın kitap ve bir demlik çay getirdiğinde gülümsedim ve çalışmaya başladım.

Sonraki birkaç gün de hemen hemen aynı şekilde geçti. Yorgunluk ve son randevumla ilgili kabuslar arasında sıkışıp kalarak bu çelişkiyi yaşadım. Vücudumun enerjiye ihtiyacı varmış gibi her şeyi yemek istiyordum ama bazı yiyeceklerin dokuları bana randevuyu hatırlatıyor ve beni yemeği yemeden bırakmaya zorluyordu. Bastian yakınlarda geziniyor, sadece uyumak, yıkanmak ve tuvalete gitmek için görüş alanından çıkmama izin veriyordu. En azından bunun için tanrılara şükürler olsun.

Lunden'deki odalarında geçirdiğim zamana benziyordu ama o kadar da kötü bir durumda değildim. Belki de o çukura düşebileceğimden korkuyordu. En azından işimi görebiliyordum ve zamanımı kitapları ve parşömenleri okuyarak, Kül Çemberi ile ilgili referanslar arayarak geçiriyordum. (Pek akılda kalıcı bir isim değildi ama ben kim oluyordum da kadim fae büyücülerini sorguluyordum?)

Bastian'ı işe dönmesi için ikna etmeye çalıştım. Bunun yerine çalışmalarını odalarımıza taşıdı ve Rose ile Faolán'ı akşam yemeğine, Ella'yı öğle yemeğine, Perry'yi geç kahvaltıya davet etti. Süitimiz özel bir mekândan eğlence mekânına dönüşmüştü ve ziyaretçilerin olması burayı ev gibi hissettiriyordu. Bastian, kanepeye saksı bitkileri ve minderler gibi küçük dokunuşlar eklediğimde yorum bile yapmadı.

Bir gece Perry ve Ella akşam yemeğine geldiler. Benimle fazla dikkatli fae olmadan görüşmek istediğine dair birkaç ipucu verdikten sonra -ki bu ipuçları görmezden gelindi- Ella sonunda kaşlarını kaldırarak kadehinin üzerinden Bastian'a baktı. "Bizi Kat'le yalnız bırakmamanın bir nedeni var mı? Söylemesini istemediğin bir şey mi?"

Gözlerini kırptırıp doğruldu ve ben içten içe irkildim. "Hayır, ben sadece..." Yüz ifadesi gerginleşti, gözleri gölgelendi. "Onun öldüğünü biliyorsun. Ben sadece -"

"Sadece bir an için." Öne doğru oturdum ve parmaklarımı oynattım. "Gördün mü? Hâlâ hayattayım."

Bastian çenesini sıktı ve başını eğdi, sonra odadan çıktı.

Sessizliği sözlerinden daha derindi. Benimle ilgilenmeye çalışıyordu. Belki de ne kadar sıkı fark etmemişti. "Gerçekten iyi misin?" Ella beni inceledi.

"Hala biraz yorgunum ama onun dışında..." Kollarımı açtım ve sanki kalbimin durduğu ve kaçamadığım yankılanan bir sessizlik bıraktığı kabuslar peşimi bırakmamış gibi gülümsedim. Kadehimi doldurmak için uzattığımda, fae şarabı şişesini ulaşamayacağım bir yere koydu. Perry'ye yalvaran bir bakış attım ama o başını salladı. İkisi de hain.

"Ve siz ikiniz..." Ella kaşlarını kaldırarak Bastian'ın kaybolduğu kapıya baktı. "İşlere yeniden mi başladın?"

Kaşlarımı çattım ve bardağımı ters çevirdim, son damlayı hayal kırıklığı yaratacak kadar kısa bir meyvemsi keskinlikle dilimde yakaladım. "Bu... karmaşık."

"Hmm." Perry şarap kadehini döndürdü, doluluğu benimle alay ediyordu. "Ama sen yokken özür dilediğini söylemiştin."

"O yaptı." Bardağa kaşlarımı çattım.

"Ve yüzüklerin Fae'ler için *özel* bir anlamı olduğunu duymuştum." Ella büyümlü yüzüğün parmağımdaya durduğu eldivenimdeki hafif şişkinliğe baktı.

"Bunun *tüm* yüzükler için geçerli olduğunu sanmıyorum." Öyle olsa bile, sahiplenmeyeceksen bir şeye sahip olmanın ne anlamı vardı? Her bakışa ve neredeyse öpüşmeye rağmen Bastian beni tamamen sahipsiz bırakmıştı.

"Yine de onu affetmişsin." Perry bana uzun uzun baktı. "Ve evlilik konusunda sana kızgın *görünmüyor*."

Omuz silktim. "Özür diledim. Sanırım o da beni affetti."

"Peki, takıldığın nokta ne?"

Onu istediğim halde aramızda hâlâ bir şeylerin yanlış gittiğini nasıl açıklayacaktım?

Ella gözlerini kıstı. "İkiniz de bitkin bir mutluluk seli içinde ölene kadar onu becermek yerine neden burada bizimle oturuyorsun?"

Bir kahkaha attım ve eldivenimin ince dikişlerinden biriyle oynadım, bunun ne kadar seks gerektireceğini hayal etmemek için çok uğraştım.

Perry yüzünü buruşturdu. "Ölene kadar kendilerini becermelerini mi istiyorsun?"

"*İstemiyorum*." Ella ellerini iki yana açtı. "Ölümler arasında kesinlikle en kötüsü değil. Ben sadece... şey, *bu* her neyse ondan daha iyi olurdu." Benden kapıya doğru bir işaret yaptı. "Çünkü ikinizin arasındaki gerilim..." Nefes verdi, yanakları şişti. "Baş döndürücü. Odadan her çıkışımda soğuk bir düş alma ihtiyacı hissediyorum."

İç çekip başını salladıktan sonra gözlerinde bir parıltıyla bana döndü. "Onu baştan çıkarmayı *denedin* mi?"

Konuşma, bir sevgilinin iyi tatmin olmasını nasıl sağlayacağına dair son derece ayrıntılı açıklamalara dönüşmeden önce tam da bunu yapmak için iyi niyetli tavsiyelere dönüştü. Daha önce hiç bir horoz emmemiştim, ama Ella'nın

açıklama, zengin bir deneyime sahip olduğumu hissettirdi. Bu yeni bilgiyi kullanacakmışım gibi de görünmüyordu.

Ama Perry'nin yanaklarının nasıl pembeleştiğini, camının arkasından özel bir gülümseme verirken fark ettim.

Ella ve ben bakıştık ve onun da benimle aynı şeyi merak ettiğini biliyordum. Perry bize Asher'la olan ilişkisini ne zaman anlatacaktı?

Görünüşe göre gece değil. Ve ben zorlamayacaktım.

Saatler sonra onlara sarılıp vedalaşmaya gittiğimde kendimi hatırladım.

Eldivenlerimi sıkıca takarak omuzlarını sıktım ve zararsız öpücükler gönderdim.

Sarılmak yok. Dokunmak yok. Mesafe. Onları kapıda el sallayarak uğurlarken, geniş gülümsememin gözyaşlarımı gizlemesi için dua ettim.

OceanofPDF.com

KAT

I bir tedaviye ihtiyacı vardı.
Umutsuzca.

Herkesten uzakta yaşamaya devam edemezdim. Perry'nin Geyiklere alışık oldukları için bir sabrecat'e nasıl bakılacağı konusunda ahır görevlilerine net talimatlar verdiğini söyleyerek beni rahatlattı. Son randevumdan önce her gün Vespera'yı ziyarete gidiyordum. Ama aynı şey değildi.

Ertesi sabah Bastian oturma odasının penceresinin önünde oturmuş raporları okurken, ben de bir sonraki araştırma kitabımı, eski, çok eski bir öykü kitabını, peri masallarının fae eşdeğerini seçerken başımı kaldırıp baktım. "Elthea bir sonraki randevumu haber verdi mi?"

Gözlerini kırptırdı, bana baktı, biraz daha kırptırdı. "Ne?"

"Geçen günden sonra biraz ilerleme kaydetmiş olabileceğini düşünmüştüm."

Manticore'un zehrinin ürpertisi içimde yankılandı ve ürperdim. Zehrin kat be kat büyük olduğu, beni sardığı, benden çok beni tükettiği kâbuslardan uyandığımda göğsümü çığ çığ çizmiştim.

Yine de Elthea'nın yöntemleri ne kadar korkunç olursa olsun, normal bir hayat için tek şansımdı. Kendimi toparlayarak sertçe başımı salladım. "Başka bir tedavi için hazırım."

Gözlerini kısarken ağzı bir karış açık kaldı. "Kesinlikle hayır. Seni o öldürdü."

"Sadece geçici olarak."

"*Bu sefer.*" Raporu masanın üzerine fırlattı. "Ya bir dahaki sefere kalbin yeniden çalışmazsa? Bir tane olacağından değil."

Dudaklarımı büzdüm. Yaşlı Kat bunu riske atmaya cesaret edemezdi. Hayatta kalmayı tehdit eden bir şey değildi. Ama... "Birine dokunmaktan korkarak etrafta dolaşmak yaşamak değildir, Bastian."

Nefesini içine çekerek ayağa kalktı. Gözleri o kadar geniş, o kadar bana sabitlenmişti ki, hareket ettiğinin farkında olduğundan emin değildim. "Öyle değil. Ama..." Başını iki yana salladı. "O kontrolden çıktı. Ve bana başka neler yaptığını söylemeyeceğin gerçeği beni dehşete düşürüyor - daha da kötü olmasından *korkuyorum*." Göğsü, kendini tutmak için savaşıyormuş gibi inip kalkıyordu.

Rahatsızlığımı gizlemek için kitabı sıktım. Zihnimden takas ettiğim anılardan ona bahsetmemiştim. Birinin zihnime girmesine izin verecek kadar aptal olduğum için beni azarlardı. Ama Kaliban istesem de istemesem de düşüncelerimi duymuştu - onları silmesine izin vermek yeni bir şey ortaya çıkarmak değildi. Ama bana istenmeyen anılar *olmadan* yaşama ve uyuma şansı vermişti.

Göğsüme dokundum, yüzüm buruştu. Bastian, giysilerimin çiğ deriye sürtünmesini engellemek için bana bir merhem ve sargı bezi vermişti ama hâlâ acıyordu.

Bir tedaviye ihtiyacım vardı ama bunun nasıl gerçekleştiğine anılara ihtiyacım yoktu.

Bastian zaten ilkini durdurmaya çalışıyordu. Eğer ona ikincisinden bahsedersem, onu da durdurmaya çalışacaktır. O zaman gerçekten aklımı kaçırdım.

"yok." Dişlerimi sıktım. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Yalancı. Zihnimdeki onun sesiydi.

"Katherine." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Anlamayı nasıl bilmiyorum-"

"Bu benim vücudum."

Durdu, ağzı hâlâ cümlemin ortasında açıktı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun her zaman benim seçimim olduğunu söylemiştin." Nefes verdi, omuzları çöktü. Pes etti.

Sadece pes etmesini istemiyordum. Anlamasına ihtiyacım vardı. "Bundan çok daha anlamsız şeyler için acı çektim. En azından bunun bir amacı var ve ben buna katlanmayı *seçiyorum*. Sana sonsuza kadar böyle bağlı kalmayacağım Bastian. Bu ikimiz için de adil değil."

Dudaklarını birbirine bastırarak ellerini sıktı ve çözdü. Bir süre sonra ellerini iki yanına attı ve bana doğru yürümeye başladı. "Ama seni istemiyorum-"

Sütün ana kapısından bir kapı sesi yankılandı. "Girin" diye seslenirken gözlerini kapattı.

Brynan içeri girdi, onu Asher, Rose, Faolán ve ışığı yakaladığında mor ve mavi parıldayan siyah saçlı bir adam izledi.

Toplantı. Tabii ya. Bastian, çalışmalarını süite taşımının bir parçası olarak, Kül Çemberi'ni tartışmak üzere hepimizin burada toplanmasını ayarlamıştı.

Rose gözüme takılıp kaşlarını kaldırıncaya sıkı bir gülümseme verdim. Bu sırada Faolan da Bastian'a benzer, sorgulayıcı bir bakış attı.

"Bu Lysander." Bastian şekil değiştiren arkadaşını görmezden geldi ve yabancıya doğru eliyle işaret etti. "Daha çok Ariadne'nin kocası olarak bilinir."

Lysander kaşlarını çattı. Bana yaklaşıp elini uzatmadan ve yanaklarını çukurlaştıran bir gülümsemeyle "*Teşekkürler*," dedi. "Ari bana senin hakkında çok şey anlattı."

Onun elinden eldivenli elime baktım. Güvendeydi. Gülümsememin çok diktatörce görünmemesini umarak elini sıktım. "Ve bana senin hakkında da her şeyi anlattı."

Rose'un Elfhame'e yolculuğunu ve ardından Faolán'la tanışmasını başlatan, onu "çalan" fae'ye bu kadar aşık olması çok tatlıydı. Gece Kraliçesi, Lysander'ı Öşür'ü yürürlüğe koymasına için gönderdiğinde oldukça büyük bir zincirleme reaksiyona neden olmuştu.

Oturduk ve Bastian tek bir kelimeyle çay ve kahve getirdi. Faolán Rose ve kendisi için kahve doldurduktan sonra cezveyi Lysander'a uzattı, o da reddetti ve cebinden bir not defteri çıkardı. Koşup notlarımı getirdim, döndüğümde herkesi oturmuş ve Bastian'ın yanındaki kanepede bir boşluk bırakılmış buldum.

"Gael nasıl?" Bastian bana ve kendisine kahve doldururken Brynan'a sordum.

Çok ihtiyacım olan kahve. Kabusla bölünen uykum sayesinde birkaç fincan içmeden günü atlatamadım.

"Daha iyi." İç çekti ve başını salladı. "Sorduğun için teşekkürler. Umarım sen..." Kaşlarını kaldırdı. "*İyileşti* mi?"

Bastian boğazını temizledi. "Yani, Kül Çemberi."

Brynan başını salladı ve masanın üzerine büyük bir kâğıt yuvarlayarak fincanlar ve tencerelerle birlikte sabitledi. Elinde bir kalemle oturdu.

Bastian hepimizi içeri aldı. "Şimdiye kadar ne biliyoruz?"

"Söylentilere göre Uykuyu sona ," dedi Brynan yazarken.

"Şafak onun peşinde." Rose arkasına yaslandı, iki eliyle içkisine sarılmıştı ama gergin ifadesi görünüşteki sakinliğini yalanlıyordu.

Onun yanında Faolán hırladı.

Asher ayına bal karıştırarak, "Ve Albion'daki bir metinden bilgi edindiler," diye ekledi. "Lark tarafından yazılmış bir metin."

"Bir de adı var." Lysander burnunu kırıstırdı. "Keşke orijinal metni ele geçirebilseydim. Gael'in doğru çözdüğünden eminim ama notu yazan her kimse yanlış tercüme etmiş olmalı."

Alay ettim. "Katılıyorum. Kül Çemberi büyük ve güçlü bir eser için pek de uygun bir isim değil."

Lysander bana bir gülümseme fırlattı. "Aynen öyle."

Bastian neredeyse düşünceli bir ses çıkardı ama bu bana Faolán'ın hırıltısını hatırlattı. "Şu ana kadar elimizde olan tek şey bu isim. Katherine'in okurken bitişik daire şeklindeki her şeyin farkında olduğunu biliyorum." Kahvem kadar sıcak bir gülümseme verdi. "Eminim sen de aynısını yapıyorsundur, Lysander." Bu gülümseme çok ama çok daha soğuktu.

Lysander'ın gözlerinin etrafındaki belli bir gerilim, onları yuvarlamamak için mücadele ettiğini gösteriyordu. "*Elbette*."

"Yani..." Öne doğru oturdum ve kremaya uzandım. Bastian şekerle birlikte onu da benim için aldı ve her ikisinden de bardağıma bolca ekledi. "O halde bu Kül Çemberi gerçekte ne olabilir?"

"Yüzük mü?" Rose omuz silkti.

"Bir tören tabağı. Bir çelenk. Ritüel amaçlı kullanılan oyma bir tahta disk." Lysander parmaklarıyla olasılıkları işaretlerken, Brynan da kâğıdın bir tarafına bunları yazdı.

"Bir eşya değil de bir yer olabilir." Faolan'ın çakıllı sesiyle. "Ne demek istiyorsun?" Bastian beni taklit ederek sordu.

"Dişbudak ağaçlarından oluşan bir çember olabilir. Bilirsiniz, *büyüyorlar*."

"Yani, bir yerlerde belirli bir koru." Bastian'ın gözleri sanki bu olasılığı hiç düşünmemiş gibi irileşti. Yavaşça başını salladı, bakışları uzak ve düşünceliydi. "Çembere o kadar odaklandık ki... Peki ya kül? Ağacın kendisi olabilir, ama başka ne olabilir?"

"Ağaçtaki odun, tabii ki." Rose fincanının kenarını ovuşturdu.

Bastian başını sallayarak ona gülümsedi. "Hiçbir şeyin açık olduğunu varsaymayalım. Dişbudak ağacı ne için kullanılır?"

"Akslar." Faolan başını salladı. "Çok güçlü."

"İyileştirme ve koruma." Asher alt dudağını çekiştirdi.

Rose fincanını ona doğrulttu. "Bir de *sen varsın*. Asher."

Bir kahkaha dalgası grubun içinden geçerek bir şeyleri kaçırdığımız hissini hafifletti. Tabii ki öyleydik - bu yüzden bu kalıntı ya da

Koru ya da her neyse bilinmezliğe gömülmüştü.

"Kül en iyi yakacak odundur," diye mırıldandım bakışlarım şöminenin üzerindeyken.

Her çift göz bana döndü. Rose hariç hepsi kaşlarını çattı. "Fae ateşleri yakıtı aynı şekilde tüketmez, bu yüzden fark edeceğinizden emin değilim ama kül yoğun ısıyla uzun süre yanar." Buna nadiren gücüm yetmişti ama soğuk bir kış günü, Vespera'yı donarak ölmemesi için içeri getirdiğimde, evin her yerini dolaşmış ve külden yapılmış her eşyayı toplayıp yakacak odun olarak kesmişim. Hayatta kalmamızın ana nedeni buydu.

"O haklı." Rose başını salladı. "Annem ve babam fırının uzun süre yanması gerektiğinde bunu kullanırlar." Yangınları bilmesine şaşırmamak gerekirdi; fırıncı bir aileden geliyordu.

"Sonra küller var," diye ekledim bir omzumu kaldırarak.

Faolán'ın kaşları düştü. "Ama onlardan oluşan bir çember uzun süre dayanmaz." "Doğru." Kendi kendime güldüm. "Özür dilerim, fikirlere kapıldım."

"Özür dileme." Bastian'ın sıcak eli dizime kapandı, bu beklenmedik jest kalbimin çarpmasına neden oldu. Bakışları bu temasa sabitlenen Faolán'ın kaşlarının çatıldığını fark etmemiş gibiydi. Bana dokunduğunun farkında olduğundan bile emin değildim. "Hiçbir şey açık değildir ve hiçbir fikir aptalca değildir. Hâlâ karanlıkta el yordamıyla ilerlerken olmaz."

Rose Faolan'ın kaburgalarına bir dirsek indirdi ve o da başka tarafa baktı.

"Ve bazılarımız ışığın içinde el yordamıyla ilerliyor." Lysander bir kaşını kaldırdı.

Bastian ona döndüğünde çenesini dizime doğru salladı.

Boğazı titreyen Bastian elini kendi dizine kaydırdı.

"Hatırlarsanız o evli."

Kanım kaynadı. Robin'in kaderinde Elfhame'de bile adımlarımı takip etmek mi vardı? Lysander'a keskin bir gülümseme gönderdim. "Hatırlarsan o da *burada*. Evliliğim seni ilgilendirmez ama ilgilendirseydi, bunu benim seçmediğimi söylerdim. Görücü usulü bir evlilik sen ve Ari için iyi sonuçlanmış olabilir ama hepimiz o kadar şanslı değiliz."

Buz gibi bir sessizlik odayı dondurdu.

Dilimi ısırđım. Ama çok geçti, değil mi?

Yanımda, Bastian'ın parmak eklemleri kendi dizinde bembeyazdı. Onu hayal kırıklığına uğratmış, Fae nezaket kurallarını çiğnemiştim. İlk cümlemden sonra durmalıydım - bu garipliğe neden olmadan Lysander'ı uyayabilirdim.

Boğazımı temizledim. "Sor-"

"Yapma," diye Bastian.

"Eski Muhafız ağaçlarından birinden yapılmış olabilir," dedi Brynan.

Yu

kar Lysander başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Bunlardan üçü küldü."

1. Toplantı devam etti ve bir eylem planı üzerinde konuşuldu. Bastian uzak bir kütüphaneye götürürdü. Lysander şehir dışındaki arkadaşlarının kütüphanelerini tarayacaktı. Ben de Dusk'ın kütüphanesinde çalışmaya devam edecektim. Kaynayan öfkemle daha fazla soruna yol açmak istemediğim için sessiz kalıp kahvemi içtim. Bastian'la aramda biraz mesafe koymaya çalıştım ama kanepeler çok büyük değildi ve birimiz her hareket ettiğinde bacaklarımız birbirine sürtünüyordu. Kimse daha fazla yorum yapmadı.

Onlar gittikten sonra kafam olasılıklarla dolup taşıtı ama Bastian'ın Lysander'a attığım fırçaya vereceği tepkiye karşı kendimi hazırladım.

Kapıyı kapatırken kapıya yaslandı. "Sen iyi misin?" Ona göz

kıptım. "Sen...? Bana kızgın değil misin?" "Olmalı mıyım?"

Başını eğdi.

"Ben sadece..." Lysander'ın boşalttığı koltuğu işaret ettim. "Ben de öyle dedim."

Bastian yaklaşırken ağzının kenarı seğirdi. "Bunu hak etmişti. Ve itiraf etmeliyim ki, onu senin ateşine maruz kalırken görmek hoşuma gitti."

Benim için yan, közüm.

O zaman olduğu gibi şimdi de aynı tonda konuşuyordu ve yırtıcı bir amaç güderek zemini geçme şekli beni Lunden'e geri götürdü.

Ella'nın dün gece anlattığı her şeyi hatırlayınca dilim damağıma yapıştı ve nefesim biraz hızlı kesildi.

Bana ulaştı, bakışları yüzümde gezinirken göz kapakları ağırlaşmıştı. "Öfken çok güzel bir şey, Katherine. Buna sahip olmana ve bunu göstermene izin var."

Elbisemin eteklerini tuttum ama Brynan'ın Gael'e doğru eğildiğini gördüğüm gibi ben de ona doğru eğildim. Ella haklıydı; aramızdaki gerilim dünyayı ateşe vermeye yetiyordu.

Ama ben evliydim. Arkadaşları ve çalışanları bu gerçeği önemsiyordu. Kraliçesi önemsiyordu. Belki o da önemsiyordu. Beynimi isteyebilirdi, ama pes ederse sonra pişman olurdu.

Kimsenin pişmanlığı olmak istemedim. Özellikle de onun.

Gözlerim alev alev yanarken kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Evliliğim hakkında öfkeli olsam bile mi?"

Çenesindeki bir kas seğirirken boynu gerildi. Nefes verdi, omuzları çöktü ve bir adım geri çekildi. "Özellikle o zaman," diye mırıldandı.

"Belki ikimiz de biraz yalnız kalabiliriz." Midemden yükselen mide bulandırıcı hissi yuttum. "Bana göz kulak olduğun için minnettarım ama artık eskisi gibi değilim..." Ona ne demek istediğimi anlatacak ama beni oraya geri götürmeyecek kelimeleri arayarak belli belirsiz bir hareket yaptım. "Amcam beni yakaladığında."

"Belki de haklısındır." Bakışlarını bir yana çevirerek başını salladı. "Ben gidip birkaç saat ofisimde çalışacağım."

OceanofPDF.com

KAT

A O gider gitmez aceleyle dışarı çıktım. Rose yanımda değildi ama umurumda da değildi. Kaliban'dan haberi olamazdı, onu benimle Bastian arasında seçim yapmak gibi zor bir duruma sokamazdım.

Ama anılarımın gitmesine çok ihtiyacım vardı.

Saray arazisinden çıktıktan sonra biraz daha rahat nefes aldım; Bastian ya da Rose'un beni yakalama ihtimali azalmıştı. Şeker ve baharatla kaplanmış kavrulmuş fındık kokusu havaya karışıyordu, bu da yaklaşan Gündönümü şenliklerinin bir işaretiydi.

Ancak Şifa Salonu'nun beyaz mermer sütunları öğle güneşini yakalayınca rahatlamam kısa sürdü.

Boğazım düğümlendi, göğsümü kaşıdım, çiğ tenimin çizgi çizgi acısıyla bu anının kenarından geri döndüm.

Başımı eğerek sokaklarda ilerledim, sadece yönümü bulmam gerektiğinde kafamı kaldırdım. Her , koridorun görüntüsü beni o beyaz odaya geri götürüyordu. Acıyı hatırlayamıyordum. Ama dehşeti hatırlıyordum. Boğazımda kıvranan boğucu zehiri. Kontrolden çıkan bedenimin seğirmesini. Hiç bitmeyeceği korkusunu.

Kaliban'ın sokağına döndüğümde nefeslerim hızlandı.

Ona yiyecek almak için durmadım. Ona borçlanmak zorunda kalacaktım. Bu anının gitmesine ihtiyacım vardı.

Şimdi.

Görüşüm bulanıklaştıkça, her şey mor bir renk alırken, zihnim bana daha acımasız oyunlar oynadı. Bayılacak mıydım? Sonra biri durup yardım edecekti. Bana *dokunacaklardı*.

Sikeyim.

Gözlerimi Kaliban'ın ön kapısına kilitledim ve koşmaya başladım. Ciğerlerime dolan nefesler. Tenimde boncuk boncuk ter. Bunlar gerçek şeylerdi.

Sadece onlara tutun ve bayılma.

Açılana kadar kapıya tekrar, tekrar ve tekrar vurdum.

"Pekâlâ, pekâlâ. Yukarıdaki yıldızlar, geliyorum. Ben..." Gözleri büyüdü ve geri çekildi. "Atla."

Nefes nefese bir sandalyeye çöktüm ve ellerimi saçlarımda birleştirdim. "şunu.

Çıkarın şunu içimden. *Lütfen.*"

Öksürdü. "Büyünü kontrol et, Katherine. Etrafında uğulduyor."

Kafamı kaldırdığımda onu odanın diğer ucunda, kolunu ağzı ve burnuna siper etmiş, aramızdaki hava mor renge boyanmış halde buldum.

Bu gerçek miydi? Sadece bir anı değil miydi?

"Yapamam." yakalamaya çalıştım, irademle uzandım, buraya gelmesi için tısladım. Sadece tenimin zehirli olması gerekiyordu, etrafımdaki lanet havanın değil. "Yapamam!"

"Yangın," diye boğuldu, bir pencereyi açtı ve yarı yarıya dışarı sarktı. "Buna odaklan. Kendini kontrol altına al."

"Özür dilerim." Kolyemi sıkıca kavradım, sert taşı eldivenlerimin içinden bile güven veriyordu. Panzehir bendeydi.

Derin bir nefes alarak, neşeli pembe alevlerin sıçradığı şömineye döndüm. Mercan pembesi. Turuncu. Sarı, kırmızı ve menekşe mavisi benekler. Yakmayı sevdiği lavanta ve limon mumlarının kokusu. Masanın zamanla yüzeyi, taze cilanın taklit edemeyeceği şekilde pürüzsüzdü.

Mor sis kayboldu.

Kaliban oflayıp pufladı ve diğer pencereleri açarak etrafta koşuşturdu. "Tanrılara şükürler olsun ki bu iş bitti." Yaramaz bir çocukmuşum gibi dilini şaklattı.

Yorgunluk üzerime çöktü, beni dibe çekmekle tehdit eden bir dalga. "Teknik olarak bir dakikalığına öldüm. Tamamen kontrol altında değilsem beni affedin."

Kaşları havaya kalktı. "Sen... öldün mü?"

Keşke bu kadar kolay patlamasaydım diye düşünerek başımı .

"Bunu dilemenin faydası yok. Zaten anıyı almama izin verdiğinde göreceğim. Gel o zaman." Benimkinin yanındaki koltuğa oturdu ve bana oturmam için işaret etti.

Mide bulantısıyla savaşıırken masanın kenarına tutunarak anıyı yeniden çağırdım.

Hmm. Randevunun başlangıcını silerken Kaliban'ın sesi zihnime ulaştı. Bu kısmın da silinmesini istiyor musun?

Bir anısını yüzeye çıkardı...

Boğazım boğuk. Nefeslerim hırıltılı. Ama en önemlisi, gözlerimi açtığımda vücudumdaki yanmanın gitmiş olması. Her kasım ağrıyor, zayıf ve titriyor.

Artık acı yok.

Yavaşça dönen odanın uzak tarafından Elthea beni izliyor, başı eğik, kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık var. Artık bir maske takıyor. Daha önce yoktu.

Yaklaşıyor ve düşünceli bir ses çıkarıyor. "İlginç."

"İlginç mi?" Nefes alış verişimi ve odanın dönmesini kontrol etmek için mücadele ederken içinden bir ses patladı.

"Çok ilginç." Başını sallıyor, ellerimi inceliyor.

Hâlâ yatağa bağlıyım, yoksa buna "ilginç" dediği için onun kanlı boynunu sıkmak için çok istekli olurdum. Uzuvarımın sıvı gibi hissetmesine rağmen bir şekilde bunu yapacak gücü bulabilirdim.

"Mantikor zehri her zamanki etkiyi yaptı ama sonra... sanki vücudun onu işlemeye başladı. Sisteminizde çok fazla strese neden oldu ve cildinizden garip bir tepki geldi, sanki akonit sizi bulandırmış gibi." Kollarımı yukarı çekiyor, derimi çimdikliyor ve başını sallıyor.

"Kalbin bir süreliğine durdu. Ama sonra kendiliğinden yeniden başladı. Ve"-yakına eğilip gözlerimin içine bakıyor-"Seni iyileştirmeme gerek yoktu. Tüm etkilerden arındın."

Dik duruyorum - ya da kayışlar bileklerimi ısırırken olabildiğince dik duruyorum. "İyileştim mi?"

"Ne? Oh." Gülüyor. "Hayır, o değil." Tırnaklarımın avuç içlerimi kesmesine neden olan bir kahkaha daha. "Manticore zehri. Tedavi olarak işe yaramadı ama..." Kaşlarını çatıyor ve bir bileğinin kemerini çözüyor. "Görünüşe göre zehirlere karşı bağışıklığınız var."

Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum, işlem yapamayacak kadar bitkinim, cevap veremeyecek kadar tükenmişim.

Bana gülümsüyor. "Dediğim gibi: ilginç."

Şimdi ve buraya geri çekildim. Al şunu. O odadan hiçbir şey istemiyordum. Anıyı Kaliban'a sundum ve neden bu kadar rahatlamış hissettiğimi bilmesem de onu zihnimden süpürdüğünde sarktım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, ellerimin topuklarını gözlerime sürterek. Toplantıda içtiğim kahveye rağmen yorgunluk üzerime çökmüştü.

üzerimde. Artık uyuyabilirdim. Ve Bastian'ın kaçtığını anlamaması için acilen geri dönmem gerekiyordu.

Kaliban alçak bir ses çıkardı. "Yılan'a karşı dikkatli olmalısın Kat." "Özür dilerim." Kendimi toparladım. "Bu kadar sesli düşünmek istememiştim.

Ben sadece çok yorgunum." Ama söylediklerini düşünürken kaşlarımı çattım. Toplum tarafından seilmeyen başka birine sempati duymuş olabileceğini düşündüm.

Dudakları ince bir çizgi halindeydi. "Onun için değil."

"Lanet olsun." Gözlerimi sıkıca kapattım. Hareketlerimi ve konuşmalarımı kontrol etmeye alışkındım -bugün Lysander'a yaptığım çıkış nadir bir istisnaydı. Ama düşüncelerim özgür olabildiğim tek yerdi. En azından *genellikle* öyleydi.

Tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, Kaliban'ın düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak beni izlediğini gördüm. "Hiç bırakıyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Duygularınıza, yani *kendinize* sıkıca tutunmaya çalışıyorsunuz. Bir kuşu ne kadar sıkarsan, o kadar çabuk ölür."

Ayağa kalkarak homurdandım. "Ne kadar neşeli bir görüntü."

"Şifacının sana yaptıklarının görüntüsü de öyle."

Kollarımı kavuşturarak irkildim.

Ben kapıya yönelirken homurdandı. "Tedavi arayışını yeniden düşünmek isteyebilirsin, Kat."

Durakladım, elim kolumun üzerindeydi. "Neden?"

"Anılarını sonsuza dek almaya devam edemem. Boşlukların olması zihne zarar verir."

Karanlık bir şekilde güldüm. "Bana mı söylüyorsun?"

Hayatımın yarısını anılarımda esneyen bir boşlukla yaşamamış mıydım? O boşluk bana musallat olmuştu, her şey geri gelene kadar o geceden küçük kırıntılar ortaya çıkıyordu.

Unuttuğum şey peşimi bırakmamıştı ve şimdi Elthea'nın tedavilerinin anısı da aynı şeyi yapıyordu. Kazanamadım.

KAT

D Kaliban'ın uyarılarına rağmen sonraki birkaç gün iyiydi, hatta harikaydı. Rutinim yeniden başladı. Faolán ile okçuluk ve kendini savunma. Ari ile büyü eğitimi. Bana öğretmeye çalıştığı şey işe yaramadı,

Ama Kaliban'ın bana ateşle gösterdiği şeyi aldım ve yakınımnda ne varsa ona uyguladım. Zihnimi sakinleştirdi ve parmaklarımdaki lekelerin gerilemesini sağladı. Gücü bastırmaya çalışmaktan çok daha iyiydi.

Bırakmakla ilgili yorumlarından daha mantıklıydı. Bu kulağa kontrolü kaybetmek gibi geliyordu ve kontrolden tamamen çıktığımda üzerimdeki sis dağılmıştı. Ateşle günlük pratik yapmak en iyi seçeneğim gibi görünüyordu. Belki de en iyisi buydu ve sadece bir tedavi için dayanmam gerekiyordu.

Öğleden sonraları, Kül Çemberi ile ilgili olabilecek her şeyi araştırarak okudum ve notlar aldım. Önemli olmamalıydı ama odamdaki yeni gül buketi, her gördüğümde beni gülümseten zengin, koyu bir pembeydi. *Bir şeylerin kırıntısı.*

Bu arada, Bastian'la aramızdaki şeyler... karmaşıktı. Şok edici, biliyorum.

Tartışmıyorduk. Aslında şakacı ve arkadaş canlısıydık - hatta flört ediyorduk - ama etrafımızda ikimizin de geçmeye cesaret edemediği bir güç alanı var gibiydi. Yemek odasında masanın karşı taraflarına oturduk. Oturma odasında ayrı koltuklara oturduk. O benim yatak odama girmedi ve ben de onunkini henüz görmemiştim.

Her şey tamamen güvenliydi.

Bedenim bir anda daraldı ve boşaldı, sanki üzerime tam oturmayan bir deri giymişim gibi.

Bununla mücadele etmek için, Gündönümünden bir gün önce, Ella'nın doğum günü için bir öğle yemeği poker partisi düzenledim, ardından öğleden sonra bir tiyatro gezisi ve Moonson Spire'da akşam yemeği. Arkadaşlarımla eğlenceli bir oyalanma ve Bastian yok.

Yoğun bir Gündönümü festivali öncesinde öğleden sonra izinli olmasına rağmen bana yer verdi ve Rose ile Faolán'a gitti. Bu arada ben de süitimizin son rötuşlarını yaptım ve Rose, Ella, Perry ve Ariadne'nin gelmesini bekledim.

Mekânı büyük boy iskambil kartları ve Kaliban'ın yakınındaki bir çiçekçiden aldığım kırmızı, beyaz ve siyah çiçeklerle süsledim. (Ayrıca onun için yiyecek ve istediği yeni ayakkabı boyası kutusunu bırakma fırsatını da değerlendirdim). Son limonlu tartı pasta standına yerleştirdim, meyve kokteyli sürahisini karıştırdım ve geri çekildim.

Beş kişi için çok fazla yemek.

Muhtemelen bir kart partisinin gerektirdiğinden daha fazla dekorasyon. Ama umurumda değildi.

Köpüklü beyaz ortancalar beni gülümsetti. Kart tasarımları aptalcaydı - onları bu gece oynayacağımız kart destesinden kopyalamıştım, ama farklı karakterleri tanıdığımız insanlara benzeten küçük dokunuşlar eklemiştim. Bastian'ı Maça Papazı, beni de Vezir yaptığımda bunu gerçekten düşünmemiştim ama...

Hala iyi görünüyordu. Ve bu gece, eğlenecektim.

ELLA SQUEALED ve kendisini Kupa Kraliçesi olarak gösteren resmi almak için yalvardı. Perry güldü, özellikle kendisini Karo Şövalyesi olarak bulduğunda. Ariadne makaron yığınınına bakıp mırıldandı. Ve Rose, o güne kadar gördüğüm en geniş gülümsemesiyle hepsine baktı.

Tabaklarımız keklerle (yediklerimin en iyisiydi) ve Rose'un getirdiği altın sarısı sosisli ekmeklerle doluyken Ella boğazını temizledi. "Kadeh kaldırmamız gerek."

Rose sandviçinin yarısını ağızına götürürken durakladı. Ella'nın başını sallamasıyla sandviçi tabağına geri koydu.

"İkimiz de güvendiğimiz biri tarafından kandırılmış olabiliriz..." Çenesi eğilirken bakışlarını üzerinde tuttu ve gözlerindeki parıltı bir şeyler düşündüğünü gösteriyordu

unCavendish ve ikimize de yaptıkları. "Ama o pislik ikimizi bir araya getirdi ve eğer o olmasaydı, ben de sizlerle asla tanışamazdım." Gülümsemesini masanın geri kalanına çevirdi ve sırayla her birimize bulaştırdı. "Boktan koşullarda kurulan dostluklara."

Gülerek herkesle kadeh tokuşturdum.

Sandviç ve pastaları yiyip doğum günü kızına kadeh kaldırırken poker başladı ve Rose bize katıldığı ilk fae partisini anlattı - perili bir evde, daha az değil. Ella onu gördüğü her şey hakkında sorguya çekti.

Sonunda arkasına yaslandı. "Ayak parmakları mı? Gerçekten mi?

Bunun mümkün olduğuna inanmıyorum." Rose kıkırdadı. "Sanırım ayak parmaklarının ne kadar uzun olduğuna bağlı."

Kehribar rengi yanakları pembeleşen Ari bahse girdi. "Sence o ikisi de bu konu hakkında konuşuyor mudur?"

"Faolán'ın seks hakkında konuştuğunu hayal edemiyorum." Rose'a bir kaşımı kaldırdım.

Ella'nın bahsiyle eşleşirken burnundan soludu. "Şu anda aralarında biraz gerginlik var, umarım *bu* konuda konuşuyorlardır. Onları tanıyorsam, muhtemelen içiyor ve işlerinden şikâyet ediyorlardır."

"Gerginlik mi?" Perry başını eğdi, kartlar unutulmuştu.

Rose bana hızlı ve sert bir bakış fırlattı. "Oh, nasıl olduğunu bilirsin. Onlar sadece-"

"Sorun değil." Omuz silktim. "Öyle de diyebilirsin. Lunden'de Bastian'la aramızda olanlar ve evli olduğum gerçeği yüzünden Faolán huysuz, yani normalden daha huysuz."

Ari'nin gözleri kocaman oldu. "Oh."

"Bastian uyandığında bana söyledi ve... Faolán'a kasıtlı olarak bahsetmemiş olabilirim." Rose yüzünü buruşturdu. "Bu şekilde tepki vereceğini biliyordum. Evliliğe kutsal bir şeymiş gibi davranmak tuhaf bir takıntı."

"Hımm." Ella kartlarına ters ters baktı. "Keşke insan erkekler de aynısını yapsaydı."

Evliliğinden sadece genel hatlarıyla bahsetmişti. Kocasının ölümüne benim Robin'in ölümüne üzüldüğümünden daha fazla üzüldüğü izlenimine kapıldım.

Konuşma devam ederken ona baktım.

"Bu nişanlılık için de geçerli." Ari başını salladı ve kart yelpazesini kapattı. "Ly'i biraz beladan kurtarmak için bundan faydalanmayı başardım." Küçük bir gülümseme verirken bakışları bir tarafa kaydı.

"Boşanma konusunda ne düşünüyorlar?" Perry'nin kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi. Gözleri kartların üzerindeydi ama kartlar arasında ,

Sanki onları gerçekten görmemiş gibi.

"Kat çoktan boşanmayı denedi." Ella ofladı pufladı. "Onu öldüremeyeceğimize emin misin?"

"Kat'inkini kastetmemiştim," diye mırıldandı Perry. Bütün gözler ona döndü.

Kartlarımı indirdim. "Evli misin?"

"Bir zamanlar öyleydim. Artık değilim." Dudağını çiğnedi ve Ella elindeki kartları çekip masanın üzerine koydu. "İçkimi kim " Ella kaşlarını çatarak yarısı boşalmış olan şok edici portakal pançı bardağına baktı.

"Dökmeye başladın bile." Ella omuz silkti. "Şimdi durmanın bir anlamı yok."

Perry homurdandı ve içkisini boşalttı, sonra bardağı uzattı. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Ari bir pasta standı getirip Perry'nin önüne koyarken Rose bunu yerine getirdi. Ellerimi kavuşturdum, desteyi karıştırmamı engelledikleri için eldivenlerimi giymediğimin farkındaydım.

"Annem Noreg'liydi ve babam öldükten sonra oraya geri taşındı. Zaman zaman ziyaret ederdim - bu Vice ile denize açılmadan çok önceydi."

Ari, Avise'den bahsedilince mırıldandı. Ona göre Korsan Kraliçe yaşayan bir efsaneydi, her ne kadar benim için sümüğünü sildiğim küçük kız kardeşim olsa da.

"Bir sonraki bölümü tahmin edebilirsin..." Perry bir kaşını kaldırdı.

"Sakin bize söyleme" -Ella başını eğdi- "sana kraliçeymişsin gibi davranan yiğit bir Kuzeyli ile mi tanıştın?"

Perry alay etti. "Onun gibi bir şey. Biz evlendik. Mutluyduk. Bir çocuğumuz oldu. Daha da mutluyduk."

Yutkundum, yarım kalan içkimi unuttum, *ama'yı* bekledim.

"Bir saldırı oldu." Perry'nin kaşları çatıldı ve kalbim onun için sıkıştı. "Kızımız... 'kızımız' diyorum - o sırada tamamen büyümüştü. Genç bir kadındı. Bazıları öldürüldü. Bazıları kaçırıldı. Ondan hiçbir iz bulamadık."

Gözlerim yanıyordu, ona uzanmamak için ellerimi kucağıma .

"O gitmişti. Aradık ama..." Perry başını salladı. "Uzun zaman aldı ama sonunda kabul ettim. Yine de kocam..."

Ari sandalyesinin kenarına kaydı ve kolunu Perry'nin omzuna doladı. Ella saçlarını okşadı, Rose ise masanın öbür ucuna uzanıp onun elini sıktı. Onu teselli etme ihtiyacı yüreğini dağlarken ben de kendi koltuğuma oturdum.

"Battı, battı, battı... Onu çıkarmaya çalıştım. Bunun zaman alacağını biliyordum ama... o bunu asla kabul etmedi. Öfkeleni, içti, öfkeleni ve bir gün kocamı yıllardır görmediğimi fark ettim. Onun yerine acımasız ve gaddar biriyle evliydim ve tüm çabalarımın rağmen onu geri getiremedim."

Hüzünlü bir gülümsemeyle Rose'un elini sıktı ve başını Ella'nın dokunuşuna doğru eğdi. "Ve sonunda anladım ki, eğer geri dönmek istemiyorsa, onu zorlayamazdım. Onu daha mutlu etmiyordum, olsa olsa bana çok benzediği için ona kızımızı hatırlatıyordum. Ve o da beni kesinlikle mutlu etmiyordu. Sefalet içinde kilitlenmiştik. Neyse ki Noreg'de boşanmak Albion'dan çok daha kolay." Bana özür dileyen bir gülümseme attı. "Yollarımızı ayırdık ve ben yelken açtım, Vice adında bir korsanla tanıştım, Sör Francis Drake'in hazinesini buldum, vesaire, vesaire ve kendimi burada buldum."

Odayı sadece Ari'nin koklamasıyla kesilen ağır bir sessizlik doldurdu.

"En iyi macera hikayesi değil, biliyorum." Perry bize gönülsüz bir gülümseme verdi. "Ama benim talihsizliğimden çıkarılacak bir ders var. Kontrolümüz dışındaki şeyler mutluluğunuzu bir anda elinizden alabilir. Bunu durduramazsınız. Ama kontrolünüzde olan şeylerin de aynı şeyi yapmasına izin vermeyin." Bana öyle uzun bir bakış attı ki içkimin son damlasını da yuttum.

Memento mori. Ölüm hayatlarımız için gelir... ama aynı zamanda mutluluğumuz için de. "Bu hikâyede atladığınız bir şey var." Ella her şeyi doldurdu

ve gözlerini Perry'ye dikti. "*Fae*'lerin boşanmış olmanı umursaması seni neden endişelendirsin ki?"

Perry kıkırdadı. "Eminim tahmin edebilirsin."

"Albion'dan yolculuğumuz sırasında bazı *sesler* duydum. Gecenin geç saatlerinde, hepimizin uyuyor olması gerekirken. Hancı da o sırada yatağınızın kullanılmadığını söyledi..."

"Hiçbir şey seni geçemiyor, değil mi?" Perry başını sallayarak yeni doldurduğu kadehini aldı. "Sana daha fazlasını anlatmam için beni daha çok sarhoş etmen gerekecek."

Ella bunu bir meydan okuma olarak kabul etti ve sonraki birkaç saat boyunca oda kahkahalar, sırlar ve boktan koşullarda kurulan arkadaşlıkların sıcaklığıyla doldu.

"Bugün seni gülerken görmek beni çok mutlu etti." Gözleri parlayan Ella, Rose paltoları kancalardan indirirken ellerini kavuşturmuş, ön odada duruyordu.

"Seninle geleceğimi biliyorsun, değil mi?" Ella veda eder gibi dururken kıkırdadı. "Gitmemiz gereken bir oyun var."

Rose ceketimi Ariadne'ye uzatırken, "Bu senin," diye mırıldandı. "Oh, Tanrım." Ari parmak uçlarına basarak ceketimi yerine koydu. "Hayır, hayır, hayır. Bırak ben yapayım.

Bu."

Ella umursamaz bir tavırla başını salladı ve beni inceledi. "Geçen hafta çok yorgun görünüyordun."

Perry aynada saçını düzeltirken döndü ve başını salladı. "Senin için endişeleniyorduk."

"Ben iyiyim." Omuz silktim. "I-"

"Şunu söylemeyi kes, seni koca... şey." Ella kıkırdadı ve bana sarıldı.

Güldüm. Ben de ona sarıldım, yanaklarım karıncalandı. Kaskatı kesildi.

Ve fark ettim ki.

Sıcak yanağı benimkinin üzerindeydi.

Onu itip uzaklaştırırken içimden bir nefes koptu. Perry onun sert vücudunu yakaladı.

Rose kahkahalarla güldü. "Bu kadar sarhoş olduğunu bilmiyordum." Ari onun kolunu sıkarak baktı.

Ella'nın yanağından kararmış dallar derisine yayıldı. İniltisi beni dehşet dolu sersemliğimden uyandırdı.

Dünya sanki biri ayağımın altındaki zemini çekip çıkarmış gibi sarsılıyordu.

Ella'yı ben

zehirledim.

Ben...

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, sanki içime kan dolması ve beni harekete geçirmesi için büyük bir atıma ihtiyacı vardı.

Kolyemi kopardım ve titreyen ellerim işe yaramadan kapağı açmaya çalıştım. Perry yardıma gitti. "Dokunma bana!"

Ella hırıldadı, boğazından korkunç tiz bir ses parmakları pençeliyordu, sanki ılık atmaya çalışıyordu ama nefesi yetmiyordu.

abuk ol. abuk ol.

Gözüm iksir şişesine takıldı ve nefesimi içime çekip tuttum ve kapağı kavradım. Ella sessizleşirken çenem titreyerek şişeyi çevirdim.

Ölüyordu. Belki de çoktan ölmüştü. Onu öldürmüştüm. Tanrım, onu öldürmüştüm.

"Bu şeyin için daha kaç kere dönmesi gerekiyor?" Bağırırken sesim kesildi, her parçam hamdı.

Sonra yumuşak bir ınlamayla kapak yere düştü.

Ella hareketsiz yatıyordu. Çok, çok hareketsiz.

Kulaklarım ve odanın geri kalanında sadece boğuk sesler kaldı.

Çekil. Kımıl da, Katherine.

Değerli şişeyi iki elimle tutarak Ella'nın üzerine eğildim ve panzehiri ağzının içine boşalttım.

"Lütfen." Kime yalvardığımı ama yalvardım. "*Lütfen.*"

Bekledim.

Hareket etmedi.

Sadece bir sarılmaydı. Ondan uzun zamandır istediğim şey. Bir *sarılma*.

Farkındalığının Rose, yüzünü Rose'un göğsüne gömen Ari'ye sarıldı. Perry topuklarının üzerine oturdu.

"Bir şeyler yap," diye hıçkırdı Ari.

Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Panzehirin işe yaraması gerekiyordu. Çok geç kalmıştım. Çok yavaştım. Kapak.

Sadece bir sarılmaydı.

Yüzümü kapatıp başımı salladım ve uzun bir süre sonra hâlâ tekrar tekrar fısıldadığımı fark ettim: "Lütfen. Lütfen. Lütfen. *Lütfen.*"

Boğuk bir ılık ön odayı doldurdu.

"Ella?" Perry'nin alçak sesi yalvarışlarımın üzerinde zar zor duyuluyordu.

Ella doğrulup boğazını tuttu ve ciğerlerine hava çekti. Solgundu, evet, ama koyu renkli damarlar kaybolmuştu.

Rose güldü ve Ari Ella'ya doğru atılarak kollarını ona doladı. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Aman Tanrım," diye homurdandı Ella. "Sikeyim. *Siktir.*" Bana baktı ve kıkırdadı. Belki rahatlamıştı. Belki de histeri.

Kendimi duvara yaslayarak geri çekildim, sanki duvarın sağlamlığı dünyaya bir anlam kazandırabilirmiş gibi.

Neredeyse Ella'yı öldürüyordum. Birkaç saniyeliğine, öldürmüştüm. Bilgi içime çöktü, yukarıdan bir kaya parçası düştü. Hepsi bir sarılma uğruna.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bu kadar bencil? Bu kadar... kontrolsüz. "Çık dışarı."

"Her şey ." Ella daha önce çok bulaşıcı olan aynı gülümsemeyle gülümsedi.

"Yani, çok canım yandı ama şimdi kendimi iyi hissediyorum."

O gülümsemeyi bir daha asla göremeyecektim
eğer... Tenime değen düşük seviyeli uğultu
şiddetlendi. "Çık dışarı."

"Kat." Perry elini geri çekmeden önce bana uzandı ve özür dileyen bir gülümseme verdi. "Korktuğunu biliyorum ama-"

Her şey mora büründü.

Perry'nin gözleri büyüdü.

Oturma odasına doğru koştum, "Çık dışarı!" diye bağırdım.

OceanofPDF.com

BASTIAN

I ön odaya daldı. Paltolar yere saçılmıştı ve aralarında Kat'in iksir şişesi kolyesinin kapağı parlıyordu.

Rose, Faolán'la evlerinin kapısında belirir belirmez Eve döndüğümde yüzüm gözüm yaş içindeydi ve bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Yıldızlara şükürler olsun ki Ella hayattaydı ve görünüşe göre iyiydi. Rose'u Faolán'ın kollarına bırakıp saraya geri döndüm. Bir muhafız Ella'yı kontrol etmesi için Asher'ı getirirken, ben de buraya dönmek için koridorlarda koşturuyordum.

Göğsüm çok sıkıydı ve bunun sebebi koşu değildi.

"Kat?" Loş oturma odasına seslendim. Ondan bir iz yoktu, ama büyüünün kokusu havada asılı duruyordu, yoğun ve tatlı.

Önce yatak odasına, sonra da tuvalete baktım, yarı yarıya onu tuvalete kusarken bulmayı bekliyordum. Belki yatağında kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordur diye kendi odamı bile kontrol ettim. Ama değildi.

Ancak yemek odasına girdiğimde onu parti süslemelerinin ortasında buldum. Öğleden sonra güneşi pencereden içeri sızıyor, duvarın dibindeki küçük bir şekli aydınlatıyordu; dizleri sıkıca sarılmış, yüzü duvara yaslanmıştı.

"Kat." Adını haykırdım, onu bulduğum için tarifsiz bir şekilde rahatlamıştım. Kaçmasından duyduğum korku karnımda sıkı bir düğüm olmuştu ve ancak şimdi çözülebiliyordu. Eğer burada olsaydı, ona yardım edebilirdim. Eğer gittiyse...

"Ella'yı ben zehirledim. I-"

"Biliyorum." Önünde çömelerek elimi başına koydum. Bu sadece daha sıkı çekmesine neden oldu. "Benim. Bana zarar veremezsin, unutma."

Omuzları titriyordu ve çıkardığı sesin hıçkırık mı yoksa acı bir kahkaha mı olduğunu anlayamadım. Gölgelerim ellerini ve ayaklarını okşadı. Sonunda, o

başını kaldırdı, dokunuşuma doğru itti.

"Onu neredeyse öldürüyordum, Bastian." Umutsuz bakışları bir balyoz gibiydi, her parçamı kırıyordu.

Yutkunmak zorunda kaldım ve kendimi toparlayıp cevap vermeden önce saçlarını okşayarak zaman geçirdim. "Ama sen söylemedin. Rose bana söyledi. Ona panzehiri vermişsin ve Asher şu anda onu kontrol ediyor. O iyi. Her şey yoluna girecek."

"Öyle değil. Sen büyüye hediye diyorsun ama bu bir lanet. Asla kimseye dokunamayacağım. Asla kontrol edemeyeceğim." Göğsü kabardı ve çenesini sıkıp kendini toparlamadan önce dudağı bir an için titredi. "Eğer tedavisi yoksa... Birini incitmekten korktuğum için yalnız yaşamak zorunda kalacağım."

Dik sırtına ve dik çenesine rağmen, bunun altında ne kadar kırılgan olduğunu, parçalanmaya ne kadar hazır olduğunu gördüm. Onu çalışma odama götürmek ve onu tekrar bir araya getirmek için bildiğim her hile ve tekniği denemek istedim.

"Bana sarıldı. Ve bunu o kadar çok istedim ki, yapmadım..." Başını salladı, kaşlarını çatarken bakışları düştü. "Farkına bile varmadım. Zehrimi unutmuşum. Tenebris'e geldiğinde ve ona bana dokunamayacağını söylemek zorunda kaldığımda, yüzüne yumruk atmışım gibi baktı. Bana da öyle geldi."

"Biliyorum." Boktan, işe yaramaz bir yanıttı ama başka söyleyecek sözüm yoktu.

Onun ve Ella'nın tepkisini görmüştüm. Kat için Vespera'yı uzaklaştırmanın ne kadar zor olduğunu görmüştüm. Bu benim kalbimi kırmıştı.

Kat ellerine bakıyor, lekeli parmaklarını sıkıp açıyordu. "Cildim yanlış ve sıkı hissediyor, sanki bitkilerin suya ihtiyacı olduğu gibi hayata ihtiyacı varmış gibi. İnsanlar yalnız olmak için yaratılmamışlar, değil mi?"

"Dokunmaya ihtiyacın var. Hepimizin var. Buraya gel." Onu kendime doğru çektim ve yüzünü omzumla boynum arasındaki kıvrıma ne kadar mükemmel bir şekilde gömdüğünden zevk aldım. Ellerimi sırtında gezdirdim ve onu ayaklarına doğru çektim, böylece onu vücuduma tam olarak yaslayabilecektim. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve kolları bana daha sıkı sarıldı.

Kalbim ağır bir ritimle atarken, dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirdim ve parmak uçlarımı elbisesinin kenarının altına daldırarak tenini sıyırdım.

Boğazıma doğru titrek bir nefes çekti ve vücudumun bir düzine farklı yerini aydınlattı. "Ama...."

"Bu..." Yutkundum, yalana yaklaşıyordum. "Sadece sana sarılıyorum. Sadece dokunuyorum. Hiçbir kuralı çiğnemiyorum." Neredeyse doğru. "Yapamam.

Bu görünmez baloncuğa hapsolmuş, kimsenin yanına yaklaşmaktan korkan düşüncene katlanamıyorum. İzin ver bunu senin için yapayım, Katherine," diye mırıldandım saçlarına karşı, bahar kokusunu içime çekerek. "Susuzluktan ölüyorsun."

Başını kaldırdı, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Ve suyun var."

Başımı eğdim, yalandan birkaç santim uzaktaydım. Çünkü kendime ne söylersem söyleyeyim, bunun tek nedeni bu değildi. Ana neden, evet. Ama tek neden değildi.

Saçlarını omzunun üzerinden çekti ve başını salladı.

Sessizlik içinde elbisesinin arka düğmelerini açtım, parmak uçlarımdan omurgasının üzerinde daireler ve spiraller çizmesine izin verdim. Elbise beline kadar açıldıktan sonra ellerimi ipeğin altına kaydurdum ve onu kendime doğru çektim. Sıcak, yumuşak teni içinde kendimi kaybedebileceğim bir mucizeydi. Muhtemelen daha çok hoşuma giden tek şey, sarılışımda erirken verdiği küçük iç çekişti.

Her dokunuşunda, her kokusunda, ağır nefes alışının her sesinde o kadar kaybolmuştum ki, göğüs ucuma ulaşp nefesimi çalana kadar ellerinin göğsümde gezindiğini fark etmemiştim.

"Katherine," diye mırıldandım, tam olarak bir öğüt değildi ama araştıran parmaklarını hareketsiz bırakacak kadar alçak sesle. Nazik bir gölgeyle elini uzaklaştırdım ve sırtıma doğru çektim. "Bu benim için değil."

Başını tekrar kaldırdı, dudakları ve beni öpmeye kalkarsa çekip gitmeye hazırdım. "Albion'a gelmediğinde kendine böyle mi söyledin?"

Tabii ki fark etti. Aptal değildi. "Evet."

"Ve bana darbeden bahsettiğinde, kendi yükselişi için babasını öldüren bencil bir hain olduğunu düşünmem için kasıtlı olarak en kötü versiyonunu çizdin."

Bunu söylediğini duymak canımı acıttı, fiziksel olarak acıttı. Evet, darbeyi önlemek konumumu iyileştirmişti, beni Gece Kraliçesi'nin Gölgesi yapmıştı ama motivasyonum asla bu olmamıştı.

"Kurtardığınız hayatlardan, önlediğiniz savaştan bahsetmeyi ihmal ettiniz." Hay sikeyim. O gördü. *Her şeyi* gördü.

Gözleri yorgun, sesi hülyalı ama kim olduğumun merkezine doğru ilerliyordu.

Ellerimi beline koydum, onu çevirdim. O bana bakmadan daha güvenliydi. Nefesimi tuttum ve cevap vermeyi başardım, "Evet."

Loş ışık, sırtından beline ve kıcına doğru uzanan kıvrımı ortaya çıkarıyordu ve gömleğimi çıkarırken bu görüntüye bayıldım.

Deliliğin kıyısında duruyorduk. Ama kendimi uçurumun kenarında tutabilirdim ve onu da orada tutabilirdim.

Uzun kollu elbisesini omuzlarından iterek göğüslerine yapışmasına izin verdim ve onu kendime doğru bastırdım.

İniltisi beni neredeyse yok ediyordu. Sıcak tenini göğsümde hissetmek başlı başına tatlı bir işkenceydi. Ama bu bir dokunuştı ve ona bunu vereceğime söz vermiştim.

"Katherine," dedim kulağına doğru. Onun adını söylemeden duramıyordum - lanetlenişim, kurtuluşum, aradaki her şeyim. "Seninleyken tehlikeli sırları açığa çıkarma riskim olduğunu biliyordum. Eğer arzularımı dizginleyebilirsem, kontrolü elimde tutabilirdim. Kendime sana dokunmanın, seninle alay etmenin seni cezbetmenin bir parçası olduğunu söylemeye başladım. Bunun bir yalan olduğunu fark ettiğimde, kendime bunun senin için olduğunu söyledim. Ve öyleydi de." Dudaklarımı boynunun sütununda gezdirdim; bir öpücüğe yakındı ama tam değildi.

"Yine de benim için de öyleydi. Bana kendi babasını öldüren adam gözüyle bakan bir diyara bunca yıl sadakat gösterdim ve sen orada bana... bir insanmışım gibi davrandın. Nasıl davrandığıma göre tepki verdin. Götlük yaptığımda, bana öyle davrandın. Sana dokunduğumda, bir üne değil, *bana* tepki. Yukarıdaki yıldızlar, bu baş döndürücü bir kombinasyondur. Bu yüzden bana farklı baktığında... seni uzaklaştırmaya niyetlenmiş olsam da, bu yine de kaburgalarımın arasına bir bıçak gibi saplandı."

Gözlerim o görüntüyle yandı. Ruhuma kazındı. Yüzü, acı ve gözyaşı, şok, kafa karışıklığı, çok şey paylaştığı adamı yeniden değerlendirmesi.

"Kendimden nefret ediyordum." Bunu yüksek sesle söylemek istememişim ama derinlerde bir yerden gümbürdeyerek çıktı. "Seni bu şekilde incitmek. O kişi olmaktan." Gözlerimi kapatarak yüzümü saçlarına gömdüm.

"Biliyorum." Kollarımı beline doladı ve geriye uzanarak yanağımı okşadı. "Biliyorum."

Uzun bir süre orada durduk, bu kucaklaşma bir şekilde onun yerine beni rahatlatan bir şeye dönüştü... ya da belki *de* onun kadar.

Sonunda doğrulup geri çekilecek gücü kendimde buldum.

Önlüğünü göğsünün üzerinde tutarak döndüğünde dizlerimin üzerine çökmüştüm.

"Katherine." Kalbim boğazıma düğümlemişti, sonunda söylemem gereken şeyi söyleyebilmişim. "Kimse için diz çökmem ama burada senin için diz çöküyorum. Özür dilerim."

Kirpikleri dalgalandı. "Zaten özür dilemiştin. Seni affettim."

"Bu şekilde değil. Seçim hakkında söylediklerin aklımdan çıkmıyor, sanki bir tohum ekmişsin ve şimdi kökleri içimdeymiş gibi içime işliyor. Bu şekilde düşünmemiştim. Tek görebildiğim sana ne kadar kötü davranıldığını, ne kadar kendini tuttuğun ve buna karşı sana bir zevk kıvılcımını vermeyi ne kadar çok istediğimdi. Sana değerli bir alevmişsin gibi davranmaya ve sen gerçekten hazır olana kadar üzerine yakıt yığmaya karar verdim." Başımı salladım, ne kadar kör olduğumu düşünerek midem bulandı.

Kaşları çatıldı ve başını iki yana salladı. "Gerek yok-"

"İstiyorum." Başımı öne eğdim. "*İstiyorum*. Çünkü sen haklıydın. Sana tüm bilgileri vermemem gerçekten bir seçim miydi? Neye bulaştığını bilmiyorsan? Tek düşündüğüm, senin kendin için aldığından daha fazlasını sana nasıl *verdiğimdi*... Seni kullanan diğer erkeklerden daha iyi olduğumdu. Ama..." Nefesim kesildi, aylardır mücadele ettiğim korkunç, sert suçluluk duygusuna hapsolmuştum. "Ama seni kendi amaçlarım için kullandım. Seni 'özgürleştirmeye' çalışırken bile seni manipüle ettim ve kandırdım. Daha iyi değildim. Bunu şimdi anlıyorum."

Başımı kaldırdığımda kaşları çatılmıştı ve şimdi dudakları konuşmak istiyormuş ama kelimeler ağzından kaçıyormuş gibi aralanmıştı.

Ben de cesaretim kaybolmadan önce kendi cesaretimle ileri atıldım. "Affını asla hak etmeyebilirim ama üzgün olduğumu bilmeni istiyorum ve sana bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma yemin ederim. Her şeyim üzerine yemin ederim." Bir elimi kalbimin üzerine koydum, diğer elimi ayaklarının dibinde yere bastırırken etrafımda gölgeler birikti. "Sihrim üzerine yemin ederim."

Taş zemin cevap verdi, eski, eski güç uzun bir uykudan başını kaldırdı ve toprağın, dışarıdaki Büyük Porsuk'un, Elfhame'in ruhunun dinlediğini hissedebiliyordum.

Kat'in bakışları bir gözümde diğerine, kalbimin üzerindeki elime, cilalı zemine batan dizlerime ve ayaklarının arasına yerleştirdiği elime geçerek beni taradı.

"Yeminimi kabul ediyor musun?"

Yavaşça başını salladı. ". Bu ve özrün."

Toprağın büyüğü bize dokundu, onu mühürledi. Kat titredi, kollarını ovuşturdu, kaşları çatıldı. O büyük güç çekilip giderken üzerime derin bir yorgunluk çöktü ve onunla birlikte içimi kemiren suçluluk duygusu da gitti. Kat'ın kan çanağına dönmüş gözleri bana bugün yaşadığı çileyi hatırlattı.

Söyleyecek başka sözüm kalmamıştı, bu yüzden ayağına kalktım ve avucumu sırtına koyarak onu odasına ve yatağına götürdüm.

Kalbim dolu, kollarım boş, sessizlik olana kadar uzun bir süre kapısının önünde durdum.

Mışıl mışıl uyudu ve sonunda ben de uyuyabildim.

OceanofPDF.com

KAT

T Ertesi sabah, hayatımın en güzel uykusundan uyandım. Her kasım gevşemişti. Dün geceki gözyaşlarım yüzünden gözlerim ağrıyordu ama sabah ışığında Ella'nın hayatta olduğunu kendime hatırlatabiliyordum. Bir not

Kapımın altından Bastian'ın el yazısı çıktı.

Asher, Ella'nın /ine olduğunu söylüyor. Kalıcı bir etkisi yok. Umarım bu içinizi rahatlatır.

B

Ancak okuduktan sonra kapının altından zar zor çıkan bir başka kâğıt parçasını fark ettim.

Lütfen, lütfen, lütfen bunun için kendinizi hırpalamayın. Kendimi inanılmaz hissederek uyandım. Acaba o panzehirde özel bir şey mi var? Tarifini alabilir miyiz?

/Bugün gelseniz iyi olur! Mazeret yok.

Ella, onu zehirlemene rağmen seni en çok seven kişi.

Son cümlemin sonuna bir kalp çizmişti.

O iyiydi. Ve onu zehirlediğim konusunda şaka yapıyordu, kızgın değildi. Ona bir özür borçluydum ama çoktan affedilmiş gibi hissediyordum.

Notu kendime doğru çektim, parmak uçlarım kâğıdın pürüzlü dokusunun tadını çıkarıyordu... Bastian'ın daha pürüzlü kirli sakalının anısıyla karıncalanıyordu.

Dün gece bana kesinlikle dokunmuştu.

Özründen bahsetmiyorum bile. Hayatım boyunca aldığım en içten özürdü. Lunden'de aramızda geçen anların gerçek olduğuna inandığım için kendimi daha az aptal gibi hissediyordum.

Saat çaldığında kendi kendime gülümsüyordum.

"On bir mi?" Gözlerimi diktim ama hain eller bunu doğruladı. Geç kalmıştım. "Kahretsın."

Yine de önce yapılması gereken hayati bir şey vardı: iksir şişesini doldurmak.

Sonra rekor bir sürede hazırlandım, Ariadne'nin yaptığı gümüşü beyaz elbisenin içinde donarak ölmek için yün tozluklar giydim. Saçlarımı gümüş kar tanesi tokalarla tutturdum ve dudaklarıma bir miktar ruj sürdüm, eldivenlerimi ve Blaze'in bana yaptığı yıldızlı pelerini aldım.

Kapıyı açarak etrafımda uğuldayan büyüye odaklandım, aceleyle dışarı çıkmadan önce onu küçük ve temiz hale getirdim. Ella beni affetmiş olabilirdi ama dikkatli olmam gerekiyordu.

Bastian çalışıyordu ve bizimle öğleden sonra buluşacaktı - Gündönümü bile Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'ni işinden alıkoyamadı. Ella ve Perry beni büyük salonda bekliyordu, Ari ve Rose ise bizimle şehirde buluşacaktı. Perry buz mavisini, Ella ise saf beyaz giymişti ve yanlarından geçerken birkaç fae onlara hayran bakışlar fırlattı.

İtiraf ediyorum, onları gördüğümde biraz oyalandım, karnımda ani bir düğüm oluştu.

" orada," diye seslendi Perry ve el salladı.

Artık geri adım atmak yok.

Ellerimi kavuşturup koridoru geçtim. "Çok özür dilerim, ben-"

"Kapa o güzel çeneni, Katherine Ferrers." Ella ellerini yumruk yaptı ve narin burnunu kırıştırdı. "kadın, şimdi sana sarılmak istiyorum.

Daha da fazlası. Özür dileycek hiçbir şeyiniz yok." "Ama ben-"

"Sana sarıldım. Sarhoştum ve bir an için seni ne kadar çok sevdiğimden başka bir şey düşünmedim."

Bu, beni azarlamış olmasından daha çok gözlerimi yaktı. "Ben de seni seviyorum." "Güzel. Yoksa başın büyük belaya girer." Bana bir parmağını salladı,

Sonra gözlerinin kenarındaki yaşları sildi. "Bu bir hataydı. Özür borcu yok. Anladın mı?"

"Ben zaten bir tane verdim," diye mırıldandım. "Geri almayacağım." "Bunu duydum," diye homurdandı yola çıkarken.

Neyse ki en soğuk havada bile buz tutmayan köprüden geçtik. Şehrin içinde bana ayazı hatırlatan bir müzik çınıyor, her yerden kavrulmuş fındık ve baharatlı kek kokuları geliyordu. Karnım guruldadı, aceleden kahvaltıyı kaçırdığımı hatırlattı, ben de kahverengi şeker ve tarçınla süslenmiş, krema kaplı bir çörek aldım ve Rose'un evine giderken yolda onu yedim.

Dışarıda bekleyen Faolán, çelik rengi saçlarıyla uyumlu koyu gri paltosuyla şık görünüyordu. Bize başıyla selam verdi.

"Bu kıyafetle içerisi çok sıcak ve Rose da oyalanıyor." Kapıya vurmadan önce yakasını çekti. Önce bana, sonra Ella'ya baktı. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Ella deve baktı ve aniden sessizleşerek başını salladı.

Şekil değiştiricinin etrafında o kadar çok zaman geçirmiştik ki, başkalarının onu devasa, çatık kaşlı bir fae olarak gördüğünü unutmuştum. Bir kahkahayı bastırarak ona gülümsedim. "Planladığımdan daha hareketli bir gün oldu ama iyiyiz. Teşekkür ederim."

Alışlagelmiş çatık kaşları dışında Faolan'ın ifadeleri, özellikle de sakalı çenesinin ve ağzının hareketlerini gizlediğinde, oldukça ince olma eğilimindeydi. Ama dudaklarının kenarının yükseldiğini fark ettim.

"Unutacağımı biliyordum, o yüzden bunları senin için aldım." Kapının içinden uzanıp yayımı ve sadağımı çıkardı.

Onlara baktım, sonra da kaşlarımı kaldırdım. "Gündönümünde gerçekten bir silaha ihtiyacım var mı?"

Başını eğdi.

"Ama..." Elbisemi ve pelerinimi işaret ettim. Fiyonkla süslenecek bir kıyafet değildi.

"Neyse ki-"

"Sakin söyleme." Boğazımı temizledim ve sesimi alçaltarak onunki gibi hırıltılı bir hale getirdim. "Neyse ki düşmanlar sadece kıyafetiniz silahınızla eşleştğinde saldıracak kadar nazik."

"Hmm." Dudakları birbirine yapıştı ve Rose kapıdan çıkarken bir kahkaha koptu. Ama Rose'un kemerinde bir çift uzun bıçak vardı ve Faolán'ın kiler de ondaydı.

İç çekerek yayı sırtıma bağladım.

Sıcak şarap aldık ve yılın en kısa günü olduğu için "karanlıkta hayatta kalmaya" kadeh kaldırdık. Şehirde dolaşırken şarkıcıları dinlemek ve dansçıları izlemek için durduk. Bir meydanda, daracık pırıltılı kıyafetler giyen bir topluluk alevli sopalar ve çemberlerle gösteri yapıyordu. Onlar ateşle dans etmeye cesaret edip ateşin vücutlarını yalamasına izin verirken nefesim kesildi. Cesaret *buydu*.

Aşağı şehirdeki bir parkta, bir oyunun sonunu yakaladık. Kış Kralı, Yaz Kraliçesi'ni yatağına almış ve tam da kötü adamın istediği gibi ülkeye uzun ve derin bir kış getirmişti. Ama hesaba katmadığı şey, Yaz Kraliçesi'nin onun buzdan kalbini eritip bahara ve yeni bir yılın tüm yeniliğine gebe olarak ortaya çıkmasıydı. Albion'da anlatılan masaldan farklıydı - o masalda daha az seks vardı ama Holly King ve Oak King üstünlük için savaşırken çok daha fazla kan dökülüyordu.

Sanırım ben baştan çıkarma versiyonunu tercih ettim.

"Ne diye sırtıp duruyorsun?" Parktan çıkıp kalabalığa karıştığımızda Ella bana yan gözle baktı.

"Sırtıyor musun?" Ağzıma -hain ağzıma- dokundum ve yüz ifademi daha masum bir hale getirdim. "Sırtmadığıma eminim."

Rose içeri eğildi. "Kesinlikle öyleydin."

"Ben de fark ettim," diye mırıldandı Ariadne.

İleriden Faolán kalabalığın arasından geçmemiz için yer açarken boğazını temizledi. "Bütün gün bunu yapıyordu."

Rose ve Faolán'ın evinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra Asher "tesadüfen" bize rastlamıştı ve o ve Perry bir tarafa çekilmiş, yüz ifadelerimi yargılamaya katılamayacak kadar kendi sohbetlerine dalmışlardı.

"Gördün mü?" Ella gözlerini bana dikti. "Dökül bakalım. Bir şeyler olduğunu söyleyebilirim."

Şekil değiştiricinin homurdanması üzerine, aramıza biraz mesafe koymak için oyalandım. Bastian ve ben sadece sarılmış olsak da, onun bana sarılmayacağına dair bir his vardı içimde.

onayladılar. Tam önümde Rose ve Ari başlarını dinlediklerini belli edecek şekilde eğmişlerdi.

"Özür diledi."

Ella kaşlarını çattı, sonra da beni yönlendirircesine başını eğdi. "Doğru. Zaten özür diledi. Yolculuğunuzda. Hafızan iyi mi?"

Yumuşak bir kahkaha attım. Ne kadar karmaşık bir soru. "Bu farklıydı..." Konuşmamızı özetledim; yolda söylediklerimi almış ve üzerinde düşünmüştü, sadece kelimeleri söylememişti. Tam olarak ne için özür dilediğini anlamıştı.

Aramızda yanlış hissettiren şey. Gitmişti.

"O ne?" Rose gözlerini kocaman açarak döndü. "Büyüsü üzerine yemin mi etti? O sözleri mi söyledi?"

"Bu... kötü mü?"

Ari nefesini içine çekti. "Fena değil, ama... bunlar sadece güzel sözler değil." "O yemin"-Rose geri çekildi, Faolán'ın birkaç adım önüne geçmesine izin verdi.

"mecazi değil, gerçektir."

Ondan Ari'ye göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

Ari boğazını temizledi ve eğildi. "Eğer kırarsa, sihrini kaybeder."

Bir adımı kaçırdım. Bastian büyüsünü yeminine bağlamıştı. Tenimde güç hissetmiştim ama *bunun o* olduğunu fark etmemiştim.

Birdenbire gözlerim yandı. Çünkü o yanlışlık sadece yok olmamıştı.

Haklıydı.

Son çatlak da kapandı. Son tohum filizlendi. Aramızdaki son mesafe de kapandı.

Kalbim şimdiye kadar ölüymüş gibi canlandı ve içimi sıcaklıkla doldurdu.

Bastian'ı istiyordum. Sadece onu öpmek ya da becermek için değil - Elfhame'de uyandığımdan beri mücadele ettiğimiz cazibe için değil- daha büyük bir şey için.

"Onu bulmam gerek." Bizimle daha sonra buluşacaktı - Yılan Gündönümü'nün çoğunda çalışıyor olabilirdi ama onun bile kutlama yapmak için biraz zamanı vardı. Ama o zamana kadar bekleyemezdim. "Ben saraya gidiyorum."

"Evet, öylesin! *Memento mori*, dostum." Ella ellerini kavuşturdu ve hayatımda gördüğüm en geniş gülümsemeyi takındı. "Git o aptal Gölge'yi getir."

Rose ve Ari beni kovaladı ve Perry ile Asher bana meraklı bakışlar fırlattı.

Nabız atışı, kalabalığın içine daldım.

Şehir merkezine giden daha geniş bir caddeye doğru ilerlerken, kelimeler hissettiklerimin yanında zavallı ve küçük kaldığında ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım.

İşte o zaman çılgınlık başladı.

OceanofPDF.com

KAT

D İlk başta ıgılların bir gösterinin parçası olduğunu düşünmüştüm. Halk yol boyunca ilerlemeye devam etti, ama sonra daha yüksek sesle, daha yakın, daha çok sayıda, ve kalabalık yanıt verdi. Gerginlik

İnsanlar başlarını kaldırıp kaşlarını çatarak dinledikçe, şehrin surlarından gelen seslere doğru döndükçe uğuldadı.

Bir şey, *herhangi bir şey* görmeye çalışarak başımı eğdim ve parmak uçlarımla yürüdüm ama tek görebildiğim benden çok daha uzun olan fae'lerin sırtlarıydı.

Güvensiz.

Hızla akan kanım, kalabalığın dönmesinden bir saniye önce bunu anladı. Gelgit dalgası gibi kabardılar.

Beni daha hızlı ve daha hızlı taşıdılar, korku dolu bir soru ve uyarı vızıltısı beni yuttu.

"Gördünüz mü?"

"! Oğlum nerede?"

Ayak uydurmaya çalışırken paltomu sıkıca üzerime çektim ve kollarımın eldivenlerimle örtüşüp örtüşmediğini kontrol ettim. Geriye baktığımda bir şey göremedim ama panik içindeki gözleri ve giderek yaklaşan ıgılları bana doğru ynn *uzak* olduğunu anlatmaya yetiyordu.

"Ne oldu?" Sormaya çalıştım ama insanlar her taraftan içeri doluşmuştu. Sıcak ve havasız havada nefes alabilmek ve bir ayağımı diğerinin önünde tutabilmek için dirseklerimi kullanarak etrafımda yeterince boşluk bıraktım.

Ter, korku ve unutulmuş baharatlı reklerin kokusu üzerine korkunç bir koku yükseldi. Boğazımı tıkadı ve kalabalık arttıa ayağımı kaybettim, vücutların kabarmasıyla havalandım.

Artık yere değmiyordum. Nefes alacak yer yoktu. Yayım omurgama saplanmıştı; eğer insan yapımı bir silah olsaydı, şimdiye kadar çoktan kırılmış olurdu.

Nefes nefese başımı kaldırdım ve yüzümü paltoların ve sırtların ve kavrayan ellerden uzak tutmaya çalıştım. Ayaklarımı aşağı doğru uzattım. Kontrole ihtiyacım vardı. Sağlam bir zemine.

Eğer düşersem, ezilirim.

Dirsekler kaburgalarımın batıyor, içime çekebildiğim azıcık havayı da dışarı itiyordu. Büyü etrafımda uğulduyordu, agresif ve tehlikeli. Tamamen lekelenenlerini anlamak için ellerimi görmeme gerek yoktu. Zehirli pusun derimi parçalamakla tehdit ettiğini *hissedebiliyordum*.

Hayır. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Orada her ne varsa, kontrolü kaybedersem neden olabileceğim yıkımın yanında hiçbir şeydi.

Yere uzanmaktan vazgeçtim ve önümdeki kalın, yünlü paltoya yapıştım, uzun boylu fae'nin beni dik tutması için kumar oynadım.

Ne görüyorsunuz? Ne hissediyorsun?

Lavanta ile beneklenmiş yeşil yün. Ter kokusu. Hatırlamanın hemen kıyısında, tanıdık bir şeyin keskin kokusu. Rahatlatıcı değil ama gerçek ve topraklayıcı.

Panığım ve zehrim azaldı.

Kendimi yukarı çektim ve tam bir nefes almak için boşluk buldum. Fae homurdandı ve omzunun üzerinden kaşlarını çattı. Nefes almakla meşgul olduğum için özür dileyemedim.

Kalabalığın korku dolu konuşmaları arasında korkunç bir tıkırtı yükseldi. Bu sesi biliyordum.

Bir dönemeçten devasa, karanlık bir şekil belirdi. Korku'nun tırpana benzeyen ön bacakları kalabalığa doğru uzanırken, güneş ışığı siyah bir kabuğun üzerinde parıldıyordu.

Çığlıklar. Çok fazla çığlık.

O bakarken hiç ses çıkaramadım. O nasıl buradaydı?

Şehre nasıl ulaşmıştı? *Nasıl* mı?

Pençeleri, içinden sarkan bir figürle birlikte ortaya çıktı.

Sanki tek bir organizmaymışız gibi, insanlar sağa doğru hücum etti ve birdenbire bedenlerin baskısı ortadan kalktı. Palto parmaklarımdan kaydı ve kalabalık beni tükürdü. Tökezledim, düştüm, yuvarlanırken kollarımı başıma doladım.

Her nasılsa kimse üzerime basmadı. Ayağa fırladım, sokağı ben, Korku ve onun korkunç emme sesi dışında boş buldum

Besleniyorum.

Kavşakta, kurbanının üzerine çömeldi, vücudu etrafını sarmıştı, böylece göremiyordum.

Boğazımda safra birikti ve bu sığ, umutsuz nefes alıp verişten daha yavaş, daha derin nefes almak için savaşıırken vücudumda tüylerim diken diken oldu.

Kendini topla, Katherine. Bu, beni otuz yıl boyunca hayatta tutan pratik iç sesimdi.

Hareket etmem gerekiyordu yoksa bu galibiyet serisi sona erecekti.

Kalabalık sağa dönmüştü. Sokağa yayılmış iki cesedin de kanıtlayabileceği gibi, Korku kadar tehlikeliydiler. Parçalanmış şekilleri ve bakan gözleri onlar için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylüyordu.

Sadece hayatta kalmaya çalışabilirdim.

Korku sol taraftaki ana caddeden gelmişti. Muhtemelen o yol insanlardan arınmış olacaktı ve ben de başka bir ölümcül kalabalığa yakalanmayacaktım.

Başını kaldırdı ve havayı kokladı.

Burada koklayacak bir şey yok. Sihir yok. Lezzetli bir lokma yok.

Yavaşça, yavaşça geri . Solumda dar bir sokak açıldı. Birkaç adım daha. *Şimdi sessiz. Başarabilirsin.*

Korku başını çevirdiğinde, ara sokağa daldım.

KAT

Hurry. Köşede dur. Dinle. Omzumun üzerinden kontrol et. Tekrar acele et.

Şehirde bu şekilde ilerledim. Korku takip ettim ama daha fazla tıkırtı ve çığlık duydum. Şehirde bir tek bu yoktu.

Buraya nasıl gelmişlerdi? Buraya nasıl gelmişlerdi?

Soruya takılıp duruyordum ama bu bana yardımcı olmayacaktı - şu anda değil. Sonrası içindi, *eğer* hayatta kalırsam.

Yine de onu bastırduğımda, yerine bir düzine daha fişkırdı. Ella, Rose ve diğerleri iyi miydi? Bastian'ın bundan haberi var mıydı? Fae'ler yaratıklarla savaşılabiliyor muydu? Yolculuğumuz sırasında, güçlü büyülü silahların onları öldürebileceğini söylemişti, ama şehirde böyle kaç silah ?

Ve kaç Korku duvarların içine girmenin yolunu bulmuştu?

Korku ve efor beni ter içinde bırakmış olsa da titriyordum.

Yeni bir çığlık sesi havayı böldü ve ileride insanlar yolun karşısına doğru koşmaya başladı, onları bir Korku takip etti. Bir kapı aralığına saklandım, kalbim canavarın duyacağından korktuğum kadar yüksek sesle çarpıyordu.

Ancak grubun ardından, kaldırım taşlarında cızırdayan tükürükle gözden kayboldu.

Yayım ve bot tabancam vardı. Tabancanın ne kadar az işe yaradığını görmüştüm ve yayın daha fazlasını yapacağını ummaya cesaret edemiyordum. Temiz bir atış yapabilirim, onu bir süreliğine yavaşlatabilirdim ama hepsi bu kadardı. O insanları kurtaramazdım.

Korkulardan ve kalabalıktan kaçınmak için zikzaklar çizerek saraya doğru ilerlerken, sorular dağıldı.

Korku her şeyi azalttı.

Sadece görüntü, ses ve kaslarımın korkunç gerginliği vardı.

Ara sokaklardan ve küçük ara caddelerden uzak durdum, Korkuların büyüklüğüne güvenerek onları daha geniş yollarda tuttum.

Korkmuş yüzler pencerelerden dışarı bakıyordu ama kapıyı çaldığımda kimse kapısını açmadı.

Onları suçlayamam.

Çiftler ve küçük gruplar bazen yanımdan geçip gidiyor, diğer yönden geliyor ya da yolumu kesiyorlardı. Göz teması, bir baş sallama, sonra gittiler. Yardım teklifi yoktu.

Hayatta kalmak yalnız bir arayıştı.

Köşeyi dönüp zarif evlerin arka tarafındaki küçük meydana girdiğimde kısa bir süre durdum.

Bana dönersek, bir Korku ters dönmüş bir arabanın üzerine eğilmiş, içeri girmek için açmış gibi arabanın kenarlarını tırmalıyor.

Nefes alış verişlerimi olabildiğince sessiz tutarak bir kapı aralığına girdim ve dışarı baktım.

Sihir benimde uğuldadı.

Arabanın yan tarafındaki bir çatlaktan sızan bir ışık parıltısı, bir kadın ve iki çocuk şeklini alana kadar birikip toplandı.

Arabadan kaçtılar ve Korku başını kaldırıp havayı kokladı. Ancak ışık insanları bir ara sokakta gözden kaybolunca, tıkırdadı ve saldırısına devam etti.

"Piç kurusu!" Ters dönmüş arabanın altından bir kadın sesi geldi ve anladım. O ışık onun sihriydi.

Kahretsin.

Kapının kenarını kavradım, boğazım sıkıldı. Kapana kısılmıştı. Ve o Korku pes etmeyecekti. Ama ona yardım edemezdim. Yine de parmaklarım tabancamın etrafına dolandı. Yeterli değildi. Çok küçüktü, büyüğü değildi. Onun hediyesinden daha fazla işe yaramazdı.

Fae arabaları sağladı, canavar henüz kırıp geçmemişti. Şükürler olsun. Yine de, bu sadece bir zaman meselesiydi.

Sonra çocukların feryat figan hıçkırıkları geldi.

Kahretsin.

Tabii ya. Yarattığı şekiller Korku'nun buraya kadar kovaladığı figürlerle eşleşiyordu - kendisi ve çocukları. Ama yeteneği onu kandıramamıştı.

Geri dönmeye çalıştım. Dönmek istedim. *Dönmeliydim.*

Bir şekilde tabancam elimdeydi.

Fae çocukları nadir bir nimetti. Birçok Fae asla hamile kalmayı başaramazdı ve şehirde yüzden az çocuk vardı. Bu yüzden savaşlardan sonra nüfuslarını yeniden inşa etmek için mücadele etmişlerdi.

Tabancamı kontrol ettim, dolu ve hazırды. Yine de buradan ateş edemezdım, sırtı bana dönükken olmazdı.

Dikkatini dağıtabilir, dönmesini sağlayabilirdim. Biraz şansla, atışım onu ailenin kaçmasına ve benim gözden kaybolmama yetecek kadar düşürebilirdi.

Ya da değil.

Hemen üzerime saldırabilir, gözüne temiz bir atış yapmam için bana zaman bırakmaz.

Tabii...

Tabii.

Kadının büyüğü işe yaramamıştı ama benimki yarayabilirdi.

Kapı aralığından sıyrılıp kaçmak yerine Korku'ya *yaklaşırken* vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Aptalcaydı.

Güvenli

değil.

O kadar *güvensizdi* ki, bunu gerçekten yaptığımı inanamıyordum.

Yine de buradaydım, eldivenlerimi çıkarıp ceplerime yerleştirirken ayaklarımı dikkatli bir sessizlikle yerleştiriyordum.

Nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Bir şekilde mesafeyi kapattım ve Korku dönmedi.

Gözlerimi kırpmadan, bölümlere ayrılmış vücudunun ayrıntılarının giderek netleşmesini ve kabuğundaki soluk çizgilerin ortaya çıkmasını izledim.

Neredeyse

geldik.

O zaman

öyleydim.

Buradan defolup gitmem için çılgılık atan tüm içgüdülerimi bastırdım.

Titreyerek uzandım ve Korku'ya dokundum.

Soğuk değildi. Cilalı ahşap gibi pürüzsüzdü ama soğuk değildi.

Derimdeki zehir dün gece Ella'nın yanağı yanağıma dokunduğunda olduğu gibi karıncalandı ve karanlık dalların Korku'nun bedenine uzanmasını bekledim.

Ve

bekledim.

Ve

bekledim.

Kalbim boğazıma düğümlendi.
Benim zehrim... zehirlenme
değildi. Bir şey olmalıydı.
Tabancamı bir kenara koydum ve iki elimi de denedim.
Nefesler göğsümde titriyor, boğucu soluklara dönüşmek için mücadele
ediyordu ama bu çok gürültülü olurdu. O şey duyacaktı.
Hala bir şey yok.
Sonra Korku hareket etti.
Ella gibi zehrimin etkisiyle yere yığılmadı. Arka ayakları
üzerinde yükseldi, döndü.
Yukarı, yukarı, yukarı baktım.
Ve boş gözlerini arkasına bakarken buldu.

OceanofPDF.com

BASTIAN

S o sabah beni ofisime kadar takip etti. Ama dün gecedan sonra bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Hâlâ tenini tenimde hissedebiliyordum, saçları yüzümü gıdıklıyordu - yeterince derin nefes alırsam hâlâ kokusunu alabiliyordum.

Kahretsin, sarhoş ediciydi.

Daha da iyisi, sonunda beni gerçekten affettiğini .

Belki de bu affedilmeyi kazanmak için küçük bir yol bile kat etmiştim.

Yapabileceğim daha çok şey vardı. Ve yapardım.

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" Brynan masasından başını kaldırdı, ben ofisine girerken kaşlarını kaldırdı.

Ah. Bu garip bakışları açıklıyor.

Bir gülümsemeyi bastırdım ve ofisimde kaybolmadan önce omuz silktim.

Masamdaki rapor yığını bile keyfimi bozmadı.

Brynan kül rengi bir suratla kapımda belirene kadar böyle bir şey olmadı. Bir saldırı.

Korkunç.

Burada, şehirde.

Yılın en yoğun gününde halk civar kasabalardan toplanmış ve sanatçılar

Kış Gündönümünü kutlamak için her tiyatroyu ve meydanı doldurmuştur.

Kat arkadaşlarımızla şehirdeyken.

Her şeyi tam olarak kavrayamadan hareket ediyordum. Bundan daha fazlasını bilmeme gerek yoktu.

Kılıç. Deri zırh. Eldivenler. Bunları yerleştirdikten sonra sarayın dışında muhafızlar topladım. Hiçbiri emirlerimi sorgulamadı, güneşe rağmen

yüksekti ve sayılarının yarısı Alacakaranlıktan ziyade Şafaktı. "Yemin bozan" diye bir fısıltı bile yoktu.

Çatılardan istihbarat toplamak için en hızlı olanları yaya olarak gönderdim. Kaç tane Korku vardı? Neredeydiler? Emirleri çatışmaya girmek değil, canavarları gözlemekti.

Ve Kat'ten herhangi bir iz olup olmadığına dikkat et. Ondan bahsetmemeliydim, ama... bahsedemezdim.

Diğerlerini ahırlarımıza doğru yönlendirdim.

Dawn'ın ahırından devasa bir altın geyiğe binmiş Cyrus çıktı ve onu daha az etkileyici atlara binmiş seçkin muhafızları izledi.

"Merak etme, hepsini öldüreceğim." Geyiği şaha kalkarken, Şafak Sarayı'nın atalarından kalma kılıcı Brightblade'i kaldırdı. Güneş ışınlarını yakalamak için eğdi ve büyüsunü alevlendirdi. "Benden!"

Cerulean mavisini pelerinleri uçuşurken, o ve muhafızları hücumu geçti.

Etrafımdaki Şafak halkı bocaladı, prenslerinin arkasından bakakaldılar. Ama onun bir planı yoktu ve liderlik etmekle de ilgilenmiyordu. Sadece zafer istiyordu. Hepsini öldüreceğim. *Bizi* değil.

Dusk'ın ahırına doğru ilerledim ve onları takip edip etmeyeceklerine karar vermeleri için bıraktım.

Geyikler ve hindiler homurdanıp yeri eşeleyerek korku ve beklentiyi anladılar. Kadim dilde alçak sesle konuşan elleri yaratıkları sakinleştirdi ve onları olacaklar konusunda uyardı.

Stajyerlere ve sadece basit silahlara sahip olanlara sivillere yardım etmelerini emrettim. Panik, Korkuların kendisi kadar bizim de düşmanımızdı. İnsanların içeride güvende olmalarına yardımcı olacaklar ve onları gezinen canavarlardan uzak tutmak için gözcülerle koordineli çalışacaklardı.

Emir üstüne emir yağdırdım, kaslarım gergin ve hazır. Dışarıda onu buluyor olmalıydım, burada yukarı ve aşağı şehrin farklı bölgelerine birimler gönderiyor değil.

Saray Muhafızlarının Baş Evin geldi ve görevi devralması için işaret ettim ama başını sallayarak devam etmemi işaret etti.

Büyülü silahları olanları o, birinci ve ikinci komutanı ve kendim arasında paylaştırdım; her grup için bir düzine.

Kraliçe Muhafızları ve Kral Muhafızları sarayda kalacaklardı; gerekirse son bir hat oluşturacaklardı.

Olmamaları için son Tanrı'ya kadar dua ettim.

Ata bindik ve yola çıktık. Köprüden uçarak geçtim, dik düşüşü zar zor fark ettim.

Horrorlar wardstone'ları nasıl geçtiler? Devriyeleri nasıl geçtiler? Sorular içimi yakıyordu ama tehdit etkisiz hale getirilene kadar beklemek zorundaydılar.

Terk edilmiş ahırların, portatif sobalarda yanan kestanelerin yanından geçtik. Duman çoğu kokuyu bastırıyordu ama yaklaştığımızda Korku'nun kokusunu örtmeye yetmeyecekti.

Bir ocak devrilmişti ve bir muhafızın ateşin üzerinden konuşup onu söndürmesi için çenemi salladım. Yayılmamaları gerekiyordu ama Korkular büyüü emerse normal bir yangına dönüşebilirdi; aç ve ölümcül.

Bir gün için yeterince uğraştık.

Aşağı şehirden gelen çığlıkları hedefledik. Komşu bir mahalleden gelen seslere göre canavarlar yukarı şehre girmişlerdi ama bu Evin'in uğraşması gereken bir sorundu.

Bir köşeyi döndüğümde, duvara yaslanmış bir kızıl saç parıltısı seçtim. Kat mi? Kalbim yerinden fırladı.

Ama yavaşladığımda, koyu kırmızı yerine daha açık çilek sarısı olduğunu gördüm. "Rose?"

Kapı aralığından kaydı, arkasında daha büyük bir şekil belirdi: Faolán. Sadece ikisi. Kat'ın Ella, Perry ve Ariadne'yle birlikte içeride bir yerde güvende olması gerekiyordu.

"Yukarıdaki yıldızlar, sizi gördüğüme sevindim." Onlara sııttım ama ikisi de bana karşılık vermedi. "İkiniz de iyi misiniz? Yaranız yok mu?" Onları daha yakından inceledim. Kan izi yok.

Rose gözlerini yere indirdi ve Faolán omzunu aramıza koyarak öne doğru ilerledi.

"Ne...?" kaşlarımı çattım. "Diğerleri nerede?"

Çenesini kaldırırken burun delikleri alevlendi. "Ari, Ella ve Perry dükkânda saklanıyorlar. Asher orada konuşlanmış, ihtiyacı olanları iyileştiriyor. Bandaj, triyaj gibi işlerde yardımcı oluyorlar."

"Ari, Ella, Perry ve *Kat* demek istiyorsun."

Faolan'ın cevap vermesi için geçen her dakikada kalbim daha da hızlı atıyordu.

Boğazı işkence gibi bir yutkunmayla yükselip alçaldı, ama başını kaldırıp gözlerini kocaman açarak "Seninle değil mi?" diye soran Rose oldu.

Cadde eğildi. Bir an için geyiğimden düştüğümü sandım.

Ama hayır. Düşen ben değildim. Tüm dünyaydı.
"Neden benimle olsun ki? Festivale seninle birlikte gitti. Sen-"
Faolán'ın hırlaması geyiğimin başını savurmasına neden oldu. "*Seni*
bulmak için saraya geri döndü."

Rose'un gözleri yaşlarla doldu. "Bu... bu saldırı başlamadan hemen önceydi."

Daha fazla çığlık havayı deldi. Kat'in çığlıkları olabilir. Öyle olmasalar bile bize, *bana* güvenen insanlara aitlerdi.

Geyiğimi sese doğru ittim.

Faolan pençelerini uzatarak yanıma sokuldu. "Hepimiz Kat için endişeleniyoruz ve belli ki o da seni önemsiyor." Bana bir bakış attı, kaşlarını indirdi. "Ama bir *karar* vermelisin, bir şeyler yapmalısın. Çünkü şu anda o hâlâ-"

"Eğer onun medeni durumundan bahsedeceksen, Faolán, bir sorunumuz olacak. Başka biriyle evli olduğu için ölmesi umurumda olmamalı mı?"

"Hayır," diye hırladı. "Sadece... dikkatli ol, Bastian. Burada bir şeyin eşiğindesin."

"Evet, lanet olası aklımın sınırlarındayım çünkü *şehrimizde Korkular varken* Kat'in evli olduğu gerçeği hakkında bana ders veriyorsun."

"Hatırlatmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Sanki her gün hatırlamıyormuşum gibi.

Faolán'a dişlerimi gösterdim, her yanımda gergin ve sivriydi. "Seni iğrenç biri olarak gören insanların koyduğu kurallara bu kadar bağlı olmanı beklemiyordum."

Bunu söylediğim için bir anda kendimden nefret ettim. Ama bu durum için dünyadan daha çok nefret ettim.

Ve ileride bir Korku yükseldi.

Özür dilemek için zamanım yoktu, geyiğimi mahmuzladım ve onunla yüzleşmek için atımı sürdüm.

KAT

D Bir ara sokaktan diğetine dalarak koştum, koştum, koştum. Nefesim içimde yırtılırken bacaklarım yanıyordu.

İşe yaramamıştı. Kabuk, Korku'yu korumuş olmalı.

Zehrimden koruduğu gibi silahlardan da korudu. Kahretsin.

Tekrar tekrar döndüm, Korku'nun ayak seslerini kaybetmeye çalışıyordum.

Onu kadından ve çocuklarından uzaklaştırmış olmam, bir umut ışığının en zayıf parıltısıydı.

Bir sonraki viraj beni dönüşü olmayan uzun bir yola ve sonunda geniş bir kapı setine getirdi. Eğer bu kapılar bir yola çıkmıyorsa, o gümüş astar için bulutu bulmuştum.

Kalın, siyah bir bulut çıkmazı.

Enerjimin her zerresiyle koşarak ittim.

Nemli koku arttıkça arkamdan gelen sorgulayıcı tıkırtılar yankılandı ve her keskin nefes alışımı işgal etti.

Dönmeye cesaret edemedim. Eğer dönersem, o düz, boşluğa benzeyen gözler karşısında tökezler ya da sinirlerim bozulurdu.

Biraz daha ileri. Biraz daha hızlı.

Asitli tükürük arkamdaki taşın üzerinde cızırdadı.

Sonra ellerim kapının üzerindeydi, iterek açıyordum.

Bitirdiğimde vücudumu ona doğru savurdum ve çubuğu bıraktım. Bu, o şeyi uzun süre dışarıda tutacağından değil, üstünden tırmanabileceğinden.

Bir ahır avlusu. Üst kapıları açık ahırlar, bize doğru koşan canavarın kokusunu alan geyikler homurdanıyor.

Uzun değil. Hiç de uzun değil.

En yakın bölmeleri kapattım ama o şey içeri girmeye çalışırsa dayanamazlardı. Saklanacak sağlam ya da küçük bir yere ihtiyacım vardı.

Bir köşede, takımlar ve av silahlarıyla dolu bir sığınak buldum ama bir tarafı avluya açıktı. Yine de tenimin üzerinde yumuşak bir büyü mırıldanıyordu. Eyerlerin ve mızrakların bazıları büyülü olmalıydı. Bu Korku'yu çeker ve ona beslenecek bir şeyler verirdi. Ayrıca kokumu da maskeleyebilirdi.

Burada başka bir şey yoktu, çıkış yolu yoktu.

Kapılar menteşelerinde takırdadı. Onları tutan çubuk inledi. Korku onlara tekrar çarptı. Uzun süre dayanmazlar. İçinden geçmek varken neden tırmanmaya zahmet edesin ki?

Neredeyse beni güldürecekti ama nabzım boğazımda zonkluyor, sıkı bir kavrama gibi daralıyordu.

Bir eyerin arkasında, bir kapı kolu gördüm. Bir çıkış yolu mu?

Ama içeride sadece eyer sabunu ve deri kokusu vardı. Bir dolap.

Başka seçeneğim yoktu, içeri daldım ve kapılar hızla açılırken kapıyı kapattım.

Karanlıkta deri bir kayış buldum; eski bir yular olabilir mi? Nefeslerimi sessiz tutmaya çalışarak onu iç etrafına ve duvardaki bir kancaya bağladım.

Avlu, geyiklerin gırtlaktan gelen bağırışları ve Korku'nun yankılanan tıkrıtlarıyla inledi.

Dar alanda titreyerek yayı sırtımdan çıkarmayı başardım, ipi fısıltıyla sıktım ve bir ok yerleştirdim. Eğer canavar dolabı açarsa, bir el ateş edip onu şaşırtacaktım. O zaman onu atlatmayı başarabilirdim. Ya da ölebilirdim.

Çok rahatlatıcı bir seçenek değildi ama başka seçeneğim de yoktu.

Dışarıda, körük sesleri çığlıklara ve parçalanmış et seslerine dönüştü.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ağzımı kapatıp korkumu bastırdım. Zavallı yaratıklar. Vespera'yı onların yerinde hayal etmekten kendimi alamadım. Korkuların sadece büyüyle beslendiğini sanırdım ama...

Her ağlayışta göğsüm daha da daraldı. Sonra hiç kalmadı.

Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dolabın karanlığı sonsuzluğun karanlığı gibiydi.

Daha fazla çarpışma ve homurdanan bir koku yaklaştı.

Nefesim kesilince yay kirişimi gerdim. Pelerinimin deri omuz parçaları batıyordu ama kapı açıldığı anda bu oku atacaktım.

Tırmalama ve kazıma, sonra beslenmenin emme sesi. Sonra sessizlik.

Gitti mi, yoksa...?

Yay kirişinin gevşemesine izin verdim ve kulağımı kapıya dayadım. bekliyor olabilir. Ya da belki beni unutmuştur.

Tüm bu olanları bir dolapta beklemek, uygunsuz bir gerçek olmasaydı bir seçenek olabilirdi.

Gün batımından önce panzehirime ihtiyacım vardı. Ve Kış Gündönümü'nün harika bir bonusu da gün batımının *çok* erken gelmesiydi.

Karanlıkta hayatta kalmaya, gerçekten.

Sanki bu bir saklambaç oyunundan başka bir şey değilmiş gibi yüze kadar saydım.

Hala ses yok.

Kalbim boğazımda, kırık yuları çözdüm ve yayımı hazırladım. Kapıyı iterek açıp dışarı baktığımda Korku'dan eser yoktu, ancak devrilmiş eyer ayakları görüş alanımı biraz kapatıyordu.

Bekledim. Hiçbir şey
görmedim. Sürünerek
çıktım.

Eyerler ve koşum takımları yere saçılmıştı. Parçalanmamışlardı ama derileri solmuş ve kurumuştur; ayak parmağımla bir koşum takımına dokunduğumda parçalanmıştı.

Sessizlik içinde enkazın arasından yolumu buldum. Av mızraklarının çelik uçları bile geldiğimde cilalı olan çelikten ziyade cevher topakları gibi donuk ve griydi. Bir dokunuşla parçalanmıyorlardı ama bir tanesini ayağımın altında denedim ve kömür gibi ufalandı.

Sonra fark ettim.

Tenimde hiçbir sihir titreşmedi.

Korku buradaki her büyü nü nesneden beslenmişti. Bu onu daha mı güçlü yapıyordu? Daha tehlikeli mi?

Bastian bana savaşta silah olarak kullanıldıklarını söylemişti ama ayrıntıları sormamıştım, özellikle de babasının anıları yüzünden bu kadar sıkıntı içindeyken.

Sığınaktan dışarı çıktım ve...

Her parçam dondu.

Dehşetten eser yoktu, hayır, ama ben dehşet sonrasının tam ortasında duruyordum.

Bahçenin her santimetresinde kan birikmişti. Bağırsaklar, bacaklar, boynuzlu kafalar yere saçılmıştı. Cesetler ahırlarının kapılarında duruyordu, sanki sürüklenip açılmış gibiydiler.

Bakmaktan başka bir şey yapamadım ama bakarken fark ettim ki... hiçbir şey eksik değildi. Korku bu geyik ve arka ayakları yemek için öldürmemiştir. Kalıntıları da eyerlerde olduğu gibi emilip kurutulmamıştır. Onların büyüyle beslenmemiştir.

Sadece... onları parçalara ayırmıştır. Eğlenmek için mi? Beni bulamamanın verdiği öfkeyle mi?

Bu benim hatam mıydı?

Bacaklarım titredi ve çömelip ağzımı kapatarak nefesimi tutmaya çalıştım. Bir düzine geyik. O canavarı buraya getirdiğim için gitmişlerdi.

"Özür dilerim." Tekrar tekrar söyledim, sonra ölümün, kanın ve dehşetin kokusu boğazıma dolunca kustum ve bu bir şekilde daha da gerçek oldu.

Yere acı safra tükürmekten başka bir şey kalmayana kadar kustum.

Boşluk daha iyi hissettirdi.

Uyuşmuş ve artık titremiyordum, kendimi yukarı çektim. Dolapta birkaç deri parçası buldum ve bir tanesini saçımı arkadan bağlamak için kullandım. Pelerinimi içine bıraktım, çekmecemi nasıl engellediğini hatırlıyordum.

Avlunun uzak ucundaki yalakta geyik kanıyla kirlenmemiş berrak bir su vardı. Ağzımı çalkaladım ve yüzümdeki teri yıkadım. Dalgalar durulduğunda, bana bakan yansımamı yakaladım.

Korkmuş ama kararlı. Pratik. Hazır. Ben böyle biri miydim?

Yüzeye dokundum ve onun dalgalar halinde çözülmesine izin verdim.

Yayımı sıkarak doğruldum. Korku, kalabalık ya da zehir yüzünden bugün ölmüyordum.

Tepemizde güneş, gündönümü akşamının erken saatlerine doğru alçalmaya başladı.

BASTIAN

N Bir. Şehre bu kadar çok Korku girmişti. İlk bulduğumuzu düşürmek bir ömür gibi gelmişti ve iki muhafızımızı kaybetmiştik.

Lysander çok geçmeden bize yetişti, gölge adımlarıyla malikanesinden buraya geldi ve cehennem köpeği Fluffy'yi getirdi.

Şimdi iki Korku'ya daha yaklaştığımız ve Lysander yolun diğer ucunda olmasına rağmen tazı gölgelerimin soluk bir versiyonu gibi bana yapışmıştı. Yaya olarak birliğin yarısına ben, diğer yarısına da Faolán önderlik ediyor, canavarlar fındık ve şekerleme kızartmak için kullanılan bir mangalı koklayıp tırmalarken her iki taraftan da önlerini kesiyorduk. Okçular çatılarda mevzilendi.

Yukarıdan bir hareket geldi. İçgüdüsel olarak kılıcımı kaldırdım ama koyu renk giyimli kadını, nöbetçi bıraktığım muhafızlardan biri olarak tanıdım. Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırdım.

"Öndeki ikisi bu çeyrekteki sonuncular. Kuzey ve doğuda birer, güney çeyreğinde ise iki kişi kaldı."

Üçte biri ölmüş. Başımı salladım ama verdiği rapor olması gerektiği kadar rahatlatmadı. "Kızıl saçlı kadından bir iz var mı?"

"Güney mahallesinde görülmüş ama onu çıkaramadan kaybetmişler."

Dişlerimi sıktım ve mangalın yetersiz büyüünden beslenmek için itişip kakışan Hortlaklara baktım. Bu ikisinin icabına bakılır bakılmaz güneye doğru yola çıkacaktık. Şimdi gitmemek beni hasta ediyordu ama...

Görev çağırdı.

Gözcüye başımı sallayarak onu gönderdim ve Faolán'a ilerlemeye devam etmesi için işaret verdim. Korkuların otuz adım uzağına geldiğimizde elimi kaldırdım ve okçular ilk yaylım ateşini açtı.

Bir düzine ok canavarların kabuklarından sıyrıldı, ama asla dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramadılar.

Korkular yukarı bakıp okçulara çığlık atarken biz de içeri girdik.

Şehrin bol büyüleriyle beslenen kılıcım tam güçteydi - kenarlarından gölgeler damlayan saf bir boşluk. Düşmanıma ulaştığımda dişlerimi gösterdim, içimdeki karanlık saldırmaya hazır ve istekliydi.

Canavarın bacağına kestim. Kitin kabuğuyla karşılaştığımda, bir an bile direnç göstermedi. Gölge Kılıcım temiz bir şekilde kesti ve çığlık atan düşmanımdan çalınan bir büyü vızıltısı içime aktı.

Uzun başı bana doğru döndü, siyah gözleri kırışmıyordu.

Kırıldı, sıra sıra dişler bir saniye önce omzumun olduğu boşluğa kapandı.

Kaldırımın üzerinde yuvarlandım, taş yüzeyi omzuma ve kaburgalarıma battı.

Kaslarım savaşın basit zevkiyle kükreyerek Korku'nun arkasından ayaklarımın üzerine indim. Kopan bacağının kalıntılarından yere pis bir sızıntı akıyor, başka bir darbeye tepki verirken çırpınıyordu.

Hırlayarak, Fluffy bacaklardan birini ısırıldı. Dişleri dış iskelete battı, büyüleri alevi yanık saç kokan keskin bir duman çıkardı.

Canavarın sırtına vurdum, kalın kabuk darbelerime direndi ama seğirmesini ve dönmeye başlamasını sağladı - birliğimin geri kalanı için dikkatini dağıttı.

Kırmızı kürkü diğer Dehşet'in bacaklarının arasına daldı-Rose. Kurt formunda göz kamaştırıcı bir hızla onun pençeli ayaklarına saldırdı, her zaman saldırılarının birkaç santim önünde durdu.

Muhafızlardan biri o kadar şanslı değildi. Homurdanarak geri uçtu ve bacaklarından birine darbe aldı.

Canavar Rose'u kovalarken Faolan canavarın bacaklarından birinin üzerine atladı. Parmakları uzayarak vahşi pençelere dönüştü.

Korku'nun bacağının ucuna çarpan bir darbeyi engellerken sıırttım. Tam olarak nereye nişan aldığını biliyordum.

Sırtımı kamburlaştırarak kaçtım, sonra da Korku'yu ortağından uzaklaştırarak yan adım attım. Faolán'ın bir bacadan diğerine sıçrayarak ilerlediğini fark ederse, onu durdurmaya çalışabilirdi.

Canavar elime yapışırken asit eldivenimde cızırdadı. İki santim. Tüm kaçabildiğim buydu.

Ama on santim ya da yirmi santim, fark etmezdi. Elim hâlâ bendeydi ve Korku'nun sırtı Faolán'a dönüktü. Bir kükremeyele şaha kalktı ve pençelerini canavarının ön bacağına arkasındaki noktaya geçirdi.

Koyu kan fişkırdı.

Korku çığlık atarak havayı ve kulaklarımı yardı. Ses kafatasımı delip geçerken sendeledim, bir anda kör edici bir acı hissettim.

Kılıcımı yüksekte tuttum ama diğer Korku düşerken benimki hamle yaptı.

Geriye düştüğümde dünya sarsıldı ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Nabzım kükreken yuvarlanmaktan başka bir şey yapamadım, sanki yüzümden birkaç santim ötede böğüren Korku'yu korkutmaya çalışan bir canavar gibiydi.

Bir şekilde yuvarlanırken yumruk atmayı başardım. Daha da mucizevi bir şekilde, bir şeye vurdum ve canavar bir çığlıkla geri çekildi, harap olmuş gözünden kan akıyordu.

Ama savaşmaya devam etti. Şanslı yumruğum beynini vuracak kadar derine inmemişti.

Hala. Bir bacağı eksik. Bir tarafı kör. Daha fazla dayanamazdı.

Havada bir korna çalarken ve toynaklar kaldırımında takıldarken ayağa fırladım.

Altın bir geyik dörtlüye gelirken ışık sokağı doldurdu.

Cyrus hınzır bir sırıtışla dişlerini gösterdi ve Parlakbıçağı kaldırdı.

Durup bakacak vaktim yoktu; Korku, gözünü aldığımı fark etmişti ve tüm birim ona saldırırken bile bunun beni en büyük tehlike haline getirdiğine karar vermiş olmalıydı.

Darbe üstüne darbe yedim, kaçtım, o şeyin bir santim geri çekilmesini sağlamak için çalım attım. Kör tarafını tuttum, bana doğru hamle yaparken yüzüne vurmak için her fırsatı değerlendirdim, zırhımdaki boşluklardan yanan asidi görmezden geldim.

"Merak etme, Yılan." Cyrus'un sesi kendi nabzımın sesini kesti. "Bu iğrenç canavarı yakaladım."

Sağdan bir ışık huzmesi yayıldı ve Korku, dalmanın ortasında bir tarafa çarptı.

Ne bir çığlık, ne de başka bir darbe vardı; sadece yan yatmış, Parlakbıçak gözüne saplanmış şey vardı.

Ellerimi dizlerime koyarak nefesimi tuttum, kulaklarım ilk canavarın ölüm çığlığından dolayı hâlâ çınılıyordu. Birkaç hareketle, birisinin

Yaralı gardiyanın iyileşmesi için. Caddenin karşısına öylece fırlatılsaydı, iç kanama geçirirdi.

Bu arada, kendini beğenmişliğin vücut bulmuş hali gibi görünen Cyrus atından inip yanına gelirken Lysander kaşlarını kaldırdı.

Faolán yanımda belirdi ve beni bir kez daha süzdü. Cyrus kılıcını Korku'nun kafasından bir çırpıda havaya kaldırırken, "Elimizdeydi," diye homurdandı.

Dönüp Faolán'ın pençelerine bakınca bu etki biraz bozuldu, muzaffer sırıtışını bir alay gölgeledi.

Cyrus hıyarın tekiydi. Ama canavarı kimin öldürdüğü ya da zaferi kimin umurunda değildi. Bu şeyler gittiği ve şehir güvende olduğu sürece, herkes bu lanet şeylerin işini bitirebilirdi.

Atına yeniden binip el salladıktan sonra seçkin muhafızlarının yanına dönerken biri kolumdan tuttu.

"Bastian?"

Gözlerim ilk başta onun üzerinden atladı, o wraith büyüsü iş başındaydı. Ama Orpha'nın sesini tanıyordum ve bakışlarım ne kadar engellemeye çalışsa da onu takip ettim. Ağzını büzerek bana baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Onu, Korku bölgesinin sınırını koruması gereken devriyeye yetişmesi için göndermiştim.

"O devriyeyi bulduk. Ölmüşler. Görünüşe göre Ascendantlar onları yakalamış."

Hepimizi güvende tutan bir şeye müdahale ederek ne halt etmeye ?

"Dönüş yolumuzda Korkuları bulduk. Geçen gün onları takip ettik, durdurmaya ya da geçmeye çalıştık ki en azından bir uyarınız olsun." Başını iki yana salladı.

Hazırlıklı olabilirdik. Şenlikleri durdurup, insanların güvenli bir yere tahliye edilmesini sağlayabilirdik.

"Bölgenin bu tarafındaki tüm koruma taşları sökülüştü. Değiştirebildiklerimizi değiştirdik ama..." Kaşları birbirine çarparken başını bir kez daha salladı.

Kılıcımı sildim. "Neden bunun Hydra Ascendant olduğunu ve sadece bir kaza olmadığını düşünüyorsun?"

"Onlardan birini yola dizmek için koğuşları taşıırken yakaladım. O burada. Çok iyi durumda olmasa da." Şehrin surlarına doğru başını sallarken keskin dişleri parlayarak gülümsedi. "Ben de ona birkaç soru sormaya çalıştım. Yine de konuşmak istemedi. Eminim Yılan onu ikna edebilir."

Bir Yükselen. Ve onu, Korkuları medeniyetten uzak tutmak için tasarlanmış koşu­lara müdahale ederken yakalamıştı. Yolu kaplıyordu.

Onları buraya
yönlendirmek. Kanım
donda.

Bu, tıpkı Veraset Savaşları' olduğu gibi, Korkuları silah olarak kullanan kasıtlı bir saldırıydı.

"Onu Asher'a ya da Şifa Salonu'na götürün. Onu hayatta tutmam gerek. Onunla daha sonra konuşacağım."

Bir zamanlar şehir güvendedi.

Bakışlarım turuncu gökyüzüne kaydı ve donup kaldım.

Güneş batıyordu ve biz bugüne dokunmamıştık. Ufka ulaştığında.

Kat'i bulmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

KAT

I sarayı hedefleyerek yokuş yukarı çıktım. Bastian orada olmayabilirdi ama nerede olduğunu biliyor olmalıydılar. Eğer zamanın farkına varır ve beni aramaya gelirse, başlayacağı en olası yer burası gibi görünüyordu.

Bir gözüm yolda, bir gözüm yolda, yukarı ve yukarı iterken baldırlarım yandı.

batan güneş.

Solumdaki bir sokaktan sorgulayıcı tıkırtılar yankılandı ve ben de aceleyle ters yöne, başka bir sokağa açılan dolambaçlı bir ara sokağa girdim. Yayımı kavrayarak duvarlara sarıldım.

Dokunuşum işe yaramamıştı, bu yüzden göze bir ok en iyi umudumdu. Eğer ikisini de vuracak kadar şanslıysam, canavar kör olacaktı. Büyünün kokusunu alabildiklerinde bu bir fark yaratır mıydı? Eldivenlerimin manşetlerini kokumu bastıracaktı gibi çekiştirdim.

Saray büyüdükçe büyüdü ve umudum yeşerdi. Bir on dakika daha.

Bir köşeyi döndüm ve . Boğazıma bir nefes tıkanı. İleride, belki kırk adım ötede bir Korku duruyordu.

Belki de beni görmemişti.

Yutkunarak bir adım geri çekildim.

O şey yükseldikçe tıkırtısı arttı, ön bacakları kavramaya hazırmış gibi kıvrıldı.

Oh, beni görmüştü.

Beni *kesinlikle* görmüştü.

Kaçmak için döndüm ama arkamdaki sokağın duvarlarından daha fazla tıkırtı geldi.

Kahretsin.

Başını eğmiş, sarayla aramda duran Korku sinsice yaklaşıyor, sekiz bacağı hipnotik bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Avına yaklaşan bir sabrecat gibiydi - yavaşça, yavaşça, sonra bir anda patlayarak harekete geçiyordu.

Midem bulandı.

Geri dönüş yok.

Ama ileriye gitmek yok.

Korku , boş siyah gözleri bana kilitlenmişti. Bir ok attım.

Saf çaresizlik beni yönlendirdi. Başka bir şey yoktu. Şey, bir topun içine kıvrılabilirdim, sanırım, ama... Hayır. Bu bir seçenek değildi.

Belki Bastian haklıydı. Belki de cesurdum. Burada büyülu bir canavarın karşısında durmuş, atışımı sıraya koymuştum.

Kulağa cesurca geliyor.

Nabzım boğazımda, yüzümde, atarken nefes verdim ve ok ucumu yaratığın gözüyle aynı hizaya getirdim.

Onu öldürmeme gerek yoktu. Sadece saraya varmak için kendime zaman kazandırmam gerekiyordu.

Yayın kirişini çözdüm.

Ok uçtu.

Ve canavarın alnını sıyırdı. Hay sikeyim.

Acele etmişim ve korkumdan ıskalamıştım. Eldivenlerimin altındaki lekeler ellerimi kaplıyor olmalıydı - kontrolden çıkmış duygularımın bir işareti.

Bir ok daha. Derin nefes al. Sakin ol. Odaklan.

Turuncu gökyüzü Korku'nun kabuğunu ateşli bir gökkuşağına dönüştürdü. Sanki ne yapmak istediğimi anlamış gibi tısladı. Asit cızırdadı ve taş döşemeyi çukurlaştırdı.

Eğer graniti aşındırabilseydi, benim cildime ne yapardı...?

"Zehir."

Dokunmak işe yaramamıştı, belki de kabuğu yüzünden, ama...

Kolumu yukarı çektim. Zehrimi doğrudan verirsem.

Şimdi 20 adım ötede.

Hala koşacak zamanım vardı.

Ama saraydan kaçmak zorunda kalacaktım. Sonra da zaten ölmüş olurum.

Çaresizlik. Cesaret. Ne olduğu önemli değildi; oku kolumun arkasına sapladım ve acıdan dişlerimi sıktım. Bir gözüm Korku'da, kanın ok ucunu kaplamasına izin verdim.

On beş fit.

Düşünecek zaman yoktu. Çek.

Nişan al. Nefes ver. Ateş et.

Her parçam kasıldı, okun yay çizerek uçuşuna odaklandım.

Lütfen. *Lütfen mi?*

Saldırdığını görmedim ama Korku'nun kafasını geriye attığını gördüm.

Çığlığı kulaklarımı yardı.

Tökezledi, okum gözüne saplanmıştı. İşe yaramış mıydı?

Belki daha fazla zehir.

Bir ok daha. Çabuk. Çabuk.

Dehşet yavaşlayıp gözüne saplanmış olanı çıkarabilecekmiş gibi başını iki yana savururken kana buladım. Bu işe yaramayınca başını eğdi ve kükredi.

Keskin nefesi gözlerimi yakıyor, pis kokusu boğuyordu.

Ama atışımı çektim ve hizaladım, sıçrayan nabzım dışında her parçam hareketsizdi.

Ateş ettim.

Boğazının derinliklerine, sıra sıra keskin dişlerinin arasından okum canavarın içine saplandı. Kükremesi kesildi.

Sadağımndan bir ok daha çıkarmıştım ve onu da kana buluyordum ama...

Korku tiz bir hırıltı çıkardı, sanki çığlık atmaya çalışıyordu ama atamıyordu. Bir adım daha yaklaştı ama ön bacakları çöktü ve canavar yere yığıldı.

Kalan gözü durmadan bakıyordu.

Bu...?

Hazırladığım oku yerleştirdim ve yaklaştım, hareket ederse tekrar ateş etmeye hazırdım.

Ama olmadı.

Ağzından ve deldiğim gözünden koyu kan sızıyordu ama gözünü bile kırpmadı.

Yapmıştım.

Bir Horror öldürmüştüm.

Belki de büyümden iyi bir şey çıkabilirdi.

Güldüm ve saraya ulaşabilmek ve umarım Bastian'ı bulabilmek için canavarın devasa formunun etrafında döndüm. Güneş etrafımdaki binaların altına düşmüştü. Sistemimdeki zehrin sıfırlanıp, vücudumun yeniden çalışmaya başlaması uzun sürmezdi.

Tıkırtı. .

Ölü Korku'yu geçmemiştim bile, ama ses kalbimi yakaladı ve dönüp bakmam bir saat sürmüş gibi hissettim...

Başka bir Korku. Saldırıyor. Artık sürpriz unsurunu kaybettiğinden çılgılık atıyordu.

Geri . Sadece saraya doğru koşmam gerekiyordu. Sadece ihtiyacım vardı- Bir şey topuğuma takıldı ve dünya yalpaladı.

Bir şekilde kendimi ölü Korku'nun bacaklarına kaptırdım. Dilimi ısırduğım yerden ağızma bakır rengi kan doldu.

Ve Korku şarjı neredeyse gelmişti. Kaçacak zaman yok.

Nefes nefese kaldığım tek bir anda çektim, nişan aldım, ateş ettim.

Çılgılık bana vurduğumu söylüyordu ama ben çoktan başka bir oku kana bulamıştım, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakarken nefes nefese kalmıştım. Yine de gözyaşları işe yaramıyordu, bu yüzden dişlerimi sıktım ve yay girişini gererek doğruldum.

Bu Korku öncekinden daha sert olmalıydı, çünkü hâlâ üzerime doğru geliyordu, keskin dişlerini gösteriyordu. On beş adım ötede. On metre.

Ateş ettim.

Canavarın boynu bükülünce bir çılgılık kesildi.

Sessizliğe gömüldü ve ben rahatlayarak sarktım.

Ama başı çökmüş olsa bile bacakları hâlâ hareket ediyordu, sanki vücudu ölü olduğu gerçeğini tam olarak kavrayamamış gibiydi.

Beş ayak.

Koştum.

Takıldı.

Ayağa fırladım.

Sonra içime korkunç bir ağırlık çöktü.

Kaslarım sarsıldı, yandı ama... Hareket edemiyordum. Soğuk taş yanağıma bastırdı ve sırtımda bir şey yatıyordu. Yayım birkaç metre ötede, yerde sallanıyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda anladım.

Korku sırtımda uzanarak beni yere yapıştırdı.
Ve parmak uçlarımda bir karıncalanma başlarken gökyüzü alacakaranlığa
doğru derinleşti.

OceanofPDF.com

BASTIAN

R Güneye doğru giderken raporlar geldi. Korkuların çoğu ölmüştü ama gözcülerim güney mahallesinde kapana kısılmış bir aileye yardım etmek için durduktan sonra iki tanesini gözden kaybetmişti.

Neyse ki yanımda Faolán ve Rose vardı. Korkuların iğrenç kokusunu aldılar ve saraya doğru izleri takip ettiler. Yaklaştıkça kalbim daha çok çarpıyordu. Nehri geçmeyi başaramadılar. Geçemezlerdi.

Ama omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Kararmaya başlayan mor gökyüzüne göz kırptıkça daha da kötüleşti. Güneş batmıştı.

Dehşet kalbimi kapladı ve grubumuzu teşvik ettim. Elthea akonitin öldürmesinin bir saat kadar sürdüğünü söylemişti. Kat'in ne kadar zamanı kalmıştı?

Saraya giden ana yola girdik ve yolun kapalı olduğunu gördük. İki Korku'nun cesedi yerde yatıyordu ve Rose burnundaki pis kokuyu temizler gibi ofladı.

"Onları kim indirdi?" Geyiğimi çevirip Cyrus ve muhafızlarından bir iz aradım.

Faolán omuz silkti. "Gözcü onları kaybettiklerini söyledi. Bu bölgedeki birlik aşağı şehri tarıyordu. Bu onlar olamaz. Gözünde bir ok var. Bir sivil olabilir mi?"

Rose başını kaldırdı ve havayı kokladı. Kaşlarını çatarak ilerledi ve düşmüş canavarlara yaklaştı.

Dizginleri sıkarak homurdandım. "Zaten aşağıda olduklarını bilseydim Kat'i aramaya yirmi dakika önce başlardım." Sarayda ya da Ariadne'nin dükkânında olabilir. Şifa Salonu pek olası görünmüyordu.

Elthea'nın ona yaptıklarından sonra. Geyiğimi döndürüp saraya doğru sürmeye hazırlandım. "Diğer devriyeleri kontrol edin. Ben peşlerinden gidiyorum-"

"Bekle." Burun delikleri alevlenen Faolan, Rose'un peşinden gitti. "Bu...?"

Korkuların uzuvları arasında ilerleyerek başını salladı. "Kokusunu alabiliyorum."

Faolan nefesini emerken ben de geyiğimden atladım.

"Şu okun yivleri." Korku'nun bize bakan yıkık gözüne doğru başıyla işaret etti.

"Peçeli baykuş." Kalbim yerinden çıkacak gibi olurken midem bulandı, umutlansam mı yoksa dehşete mi kapılsam bilemedim. "Onu vurmuş mu?" Aceleyle yaklaştım, gözüne isabet eden kurşunun onu öldürüp öldürmediğini anlamaya çalışıyordum.

Ağzından soluk bir şey çıktı. İkinci bir ok. Kesinlikle Kat'ın.

Onu öldürmüştü. Ama bir saniye daha vardı, ikisini de öldürüp beni aramak için saraya mı gitmişti?

Topuğumun üzerinde döndüm. "Gitmem

gerek-" Ve o zaman gördüm.

Kızıl saçları yere dökülüyor.

Hareket ettiğimi hatırlamıyordum, sadece onun yanındaydım. "Kat?"

Yüzüstü, korkunç derecede hareketsiz ve solgun. UnCavendish'in ayaklarının dibinde ölürenki haline çok benziyordu. Yine de görebildiğim tek yara kolundaki bir kesikti ve derisi bir Korku tarafından beslenmiş gibi kurumamıştı. Yayı yakınında duruyordu, kanlı parmak izleriyle kaplıydı. Kanı, *zehirli* kanı.

Bu onun işiydi.

Onun dahiyane çalışması.

Eldivenimi çekip çıkarırken, "Alın şu şeyi üstünden," diye bağırdım. Faolan, Rose ve muhafızlar Korku'yu bir kenara çekerken, elimden geldiğince çabuk, avucumu onun kül rengi yanağına bastırdım ve zehrinin acısına göz kırpmayı bile reddettim. "Katherine?"

En yumuşak sesle kaşlarını çattı. Yavaşça, derin bir uykudan uyanır gibi kıpırdandı ve koyu kirpikleri yanağına çarptı.

"Katherine, aşkım," diye mırıldandım, başını okşayarak tenimi onunkine değdirdim. "Uyanma vakti geldi. Kutlaman gereken iki cinayet var."

İki Korku. İnanılmaz nişancılığı ve büyü. Lanet bir mucize.

Gözleri açılıp bana odaklandığında, göğsümdeki korku çözüldü ve gurur onun yerine sıcak ve parlak bir şekilde yükseldi. "İşte buradasın."

"Öyleyim." Yavaşça gözlerini kırpıştırarak yorgun bir gülümseme verdi.

"Beni tam zamanında buldun.

Zehirim..."

"Lanet yıldızlara şükürler olsun."

Yanağıma dokundu, eldivenlerinin derisi teni kadar yumuşak değildi.

"Teşekkür ederim."

Alay ettim ama bunun gerçek olduğuna dair kendimi rahatlatmak için çaresizce onu daha da yakınımaya çektim. "Hayatta kalan sensin, iki Korku'yu öldüren sensin. Bunun için seni öpebilirim."

Dudağını ısırdı. "Neden yapmıyorsun?" Başını eğdi, ağzı benimkine yaklaştı, böylece bir sonraki sözlerini hissettim. "*Memento mori.*"

Evet. *Evet.*

Zaman . Eğildim. Her kalp atışında bedenim zonkluyordu.

Ama sonra kalp atışlarım hızlandı. Sarsılarak doğruldum ve içgüdüsel olarak başka bir Korku aramaya başladım.

Hiç yoktu.

Yine de içgüdülerim bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Bu genellikle tehlike anlamına gelirdi.

Ben daha silkinip kendime gelemeden Kat elimden kurtuldu, kolunu kesiğin üzerinden çekerken yüzünde sahte bir gülümseme vardı.

Rose onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Sen nasıl...?" Önce Kat'e, sonra da düşmüş Korkular'a baktı.

Muhafızlar ağzı açık bir şekilde ona döndü. Onları zehirli oklarla vurduğunu açıklarken, bakışlarımın grubun çevresindeki bir şeyin üzerinden atladığını fark ettim.

Şunu *birisi* yap.

Kendimi çelikleştirdim ve Orpha'ya döndüm. "Bu mahkûmunuzla ilgili." Başını eğdi. "Uyandı."

BASTIAN

Orpha zaten onu dağınık bir şekilde konuşturmaya çalışmıştı. Evet, işler daha da ama bu mutlaka konuşacağı anlamına gelmiyordu.

Ama potansiyel olarak başka bir yolum daha vardı.

Kat'in güvende olduğundan emin olduktan ve son Korku'nun da icabına bakıldığına dair bir rapor aldıktan sonra, Faolán'dan daha önceki konuşmalarım için özür diledim. Bir suçluluk bataklığına dalmak üzereydim, yapabildiğim yerde bağışlanmaya ihtiyacım vardı. Omuz silkti ve sözsüz bir kabullenişle omzuma vurdu.

Faolán'ın rahatlatıcı yanlarından biri de buydu. Hayatımın büyük bir kısmının *olmadığı* yerde basit ve anlaşılırdı.

Ağır adımlarla yan sokaktaki küçük eve doğru yola koyuldum ve Tenebris'te beni görmek isteyen son kişiyle yüzleşmek için kendimi hazırladım... ki bu kişi bana yardım edebilecek tek kişiydi.

Kapıyı çaldım. Cevap veren olmadı.

Tabii ki hayır. Muhtemelen ben olduğumu biliyordu. "Beni içeri alın," diye seslendim, kapıyı tekrar çaldım.

Hiçbir şey.

"Sen yapana kadar gitmiyorum."

O kapıyı açmadan bir an önce kafamın içinde iç çektiğini duyabiliyordum. Göğsümü gererek babamla yüzleştim.

Taş suratlı, çenesi düşük, kapının girişinde duruyordu. "Burada ne halt ?"

Güzel, demek her zamanki gibi dostça olacaktı. Kendimi sıkıca ve tuttum, profesyonel bir tarafsızlıkla maskeledim. "Bu, güvenlik için

krallığı. Aksi takdirde gelmezdim."

"Elbette öyle. Tenebris Yılanı başka neyle ilgileniyor olabilir ?"
Gülümsemesi burnunu kıristırdı, alaycı ve küçümseyici.

"Bunu sokakta tartışmayacağım."

"Ve bunu seninle hiç tartışmayacağım."

Ama kapıyı kapatmaya gittiğinde ayağımı yolda buldu.

"Üç dakika. Beni içeri alın. Konuşmama izin ver. Ve sonra bana siktir olup gitmemi söyle." Geri adım atarken burnundan nefes verdi. "İki dakika."

Bir düzine tanıdık koku ve görüntü bana çarptığında dişlerimi sıktım. Onlara odaklanmama izin veremezdim. Ben onun oğlu değildim - şu anda değil... belki de artık değilim. *Baba'ya ait* olan askeri taktik kitaplarını ya da raftaki oyma geyiği görmeme izin verirsem, yine ahırdaki o çocuk olurum. Ona öğrettikleri, şakalarına güldükleri ve onu sevdikleri için onlara tapan sıska çocukları.

Ve Tenebris Yılanı kimseye tapmayı göze alamazdı.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve o kapıyı kapatırken arkamı döndüm. Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmıştı. "'Krallığın güvenliği' - babana yaptığın şeyi böyle mi tanımlıyorsun?"

Onun acısı beni incitti, babamın göğsümde ve karnımda açtığı yara kadar acı vericiydi - hayatta kaldığım için şanslı olduğum bir yara.

"Seninle başka bir döngüsel konuşmaya girmeyeceğim,
Athair."

Çenesi gerildi ve ona böyle hitap etmememi söyleyeceğini sandım ama bakışları şöminenin üzerindeki kehribara kaydı. "Bir buçuk dakika."

O aileleri Innesol'daki Korkular'a götürürken de bu kadar soğuk görünüyor muydu? Yoksa dehşeti belli mi olmuştu? *Baba'nın* her şeyi soğukkanlı bir maskenin ardına sakladığı yerde, o her zaman duygularını ifade eden kişi olmuştu.

Athair'in yüzü düştü. "Innesol. Oraya gittin. Sen... sen gördün." Tüm öfkesi içine dönmüş gibi sırtını eğerek topuğunun üzerinde döndü ve bir kez daha acısı beni yaraladı.

"Sadece korkunç seçeneklerin olduğu imkânsız bir durumdaydın." Bunu ona mı yoksa kendime mi söylediğimden emin değildim. "Bu, sen ve *Baba* için yeterince uzun süre hayatta kaldığınız anlamına geliyordu-"

"Bana korkunç seçimler hakkında ders verme, Bastian. Ölmeyi seçebilirdim, bunun yerine..." Başını iki yana salladı. "Benim yaptığım şeyi yapmaktansa. Bu her zaman bir seçenektir."

Baba'yla savařım sırasında bir an için dūřunmūřtūm - beni kōprūcūk kemiğimden gōbek deliğime kadar kesip geri çekilmesi ve gōzlerini benden akan kana dikmesi *için* geçen sūre kadar.

"ōl ve dūnyayı iyi ya da kōtū yōnde etkilemek için sahip olduğun her tūrlū gūten vazgeç mi demek istiyorsun?"

"Kesinlikle," diye homurdandı *Athair*. "Bazı insanlar bu gūce sahip olmamalı." Dōndū ve ne dūřundūğūnū anladım.

Bu gūce sahip olmamalıyım.

Eğeri, *Baba* hala hayatta olurdu.

Yūz ifadesi sertleřti. "Buraya ne için geldin?" "Bir iyiliğeri ihtiyacım var."

Tek kaşını kaldırarak alay etti. "Sana siktir git demeden ōnce on beş saniyen var."

"Saldırı." Bu ona bunun ne kadar ōnemli olduğuni anlatmaya yeterdi.

-*Bana* değıl, *Elfhame*'e. "Sorumlulardan biri elimde. Konuşmayacaktır. Ama sen onun zihnini kazıyabilir, ūslerinin nerede olduğuni, kaç kiři olduklarını ve gerçekten ne istediklerini ōğrenebilirsin." Yeteneğeri nadir bulunan bir şeydi; şehirde bunu yapabilecek başka kimse yoktu.

Dudağı kıvrıldı. "Kralien için her şeyi yapmaya hazır olabilirsin ama ben değılim. İnsanların rızası olmadan akıllarıyla oynamam. Artık değıl."

"Ama-"

"*Hayır*." Sesi odanın içinde olduğı kadar kafamın içinde de gūrleyerek tartışmalarımı susturdu. "Pis işlerini yaptıracak başka birini bulman gerekecek." Kapıyı açtı ve geceye doğru eliyle işaret etti. "şimdi, siktir git."

BASTIAN

Fürkler sokakları süpürüp tamirat işlerine koyulurken, gecenin serin havasında alçak sesle ağıtlar yükseliyordu. Ben yanlarından geçerken başlarını salladılar ve bazıları ellerini kalplerinin üzerine koydu.

Hak etmediğim halde, onaylamak için alnıma dokundum.

Hâlâ kanlı ve asitle çukurlaşmış zırhımı giyiyordum. İşlerin daha da karışması için iyi bir şans vardı.

Şifa Salonu'na yaklaştıkça çenem gerildi ve içeri girip Elthea'yı gördüğümde kanım kaynadı.

"Yaşayacak." Geniş giriş holünün en ucundaki bir kapıyı işaret etti
-Daha önce hiç girmedğim bir yer.

Yanımda adım atarken ona bir kaşımı kaldırdım. "Bu sefer iyilik yok mu?"

"Bu *senin* için değil. Elfhame için."

Güneş batmıştı ama Orpha adamı getirdiğinde hâlâ tepedeydi -Elthea'nın yardım etme zorunluluğu yoktu. Krallığın iyiliği için bir iyilikten vazgeçebileceğini bilmek faydalıydı.

"kim var?"

"Şu anda kimse yok. Ben sadece onun rahat olduğundan emin olmak için oradaydım."

"Güzel." Kapıyı açmaya gittim ama o geri çekildi. "Bana katılmıyor musun?" Her zamanki sakinliği sertleşti -tam bir ifade değişikliği değil ama neredeyse.

"Yapmamayı tercih ederim. Sizin... faaliyetlerinizden onun sağlığı hakkında öğrenebileceğim bir şey yok."

Gülümsememin ardında dişlerim sıkıldı. "Ah, yani insan hastalara işkence etmeyi seviyorsun, ama konu düzinelerce ölümden sorumlu bir hain olduğunda, aniden bunu hazmedemiyorsun. Not edildi."

Bir adım geri çekildi, belki de gün batımını geçtiğimizi fark etmişti. Artık alacakaranlık yükseliyordu ve ona bana eşlik etmesini emredebilirdim. Bir an için cazip geldi, ama bu herhangi bir müdahale olmadan daha kolay olacaktı, bu yüzden onu kovdum ve içeri girdim.

Başka bir aydınlık alan, tıpkı tedavi odası gibiydi ama bu alanın ortasında bir sandalye ve sandalyeye bağlanmış yığılmış bir figür vardı. Yükselen'in koyu renk saçları ve giysileri kan ve kirle kaplıydı. Bir zamanlar şık bir üniforması vardı ama yırtık pırtık etek uçları ve dizlerindeki yırtıklardan sanki kilometrelerce yerde sürüklenmiş gibi . Belki de Orpha onu buraya bu şekilde getirmişti.

Bu, şifacıların tedavi için hastayı arkaya yatırmasına veya bacaklarını ya da kollarını düzeltmesine olanak tanıyan mekanik sandalyelerden biriydi. Bu benim amaçlarım için faydalı olabilir.

Bu vandalizm ve hırsızlığın ötesine geçmişti. Siviller ölmüştü. Bunun arkasında kimin olduğunu öğrenmeli ve Hydra Ascendant'ı sonsuza dek durdurmalıydım. Kraliçemin Kül Çemberi'ne odaklanmamı istemesi önemli değil. Bedeli ne olursa olsun. Ödeyecek olanlar ruhum ve bu adam olsa bile.

Orpha uyanık olduğunu söylemişti ama şu anda baygın görünüyordu. Ancak kapı kapandıktan sonra başını kaldırdı. Gözleri bana dikilince irileşti ve kaçacakmış gibi sandalyede geriye doğru yaslandı.

"Güzel." Yaklaşırken gülümsedim ve gölgelerimin zemine yayılmasına izin verdim. "Kim olduğumu biliyorsun. Bu işimizi kolaylaştıracak."

Beni izlerken burun delikleri alevlendi ama dudaklarını birbirine bastırdı. Orpha ona her ne yaptıysa, Elthea şimdi kan dışında hiçbir iz bırakmadan iyileşmişti. Bir kısmı dudağında ve burnunun altında kabuk bağlamıştı.

Etrafında dönerek, bir gölgeyle çenesini kaldırdım. Beni görebilmek için başını çevirmeye çalıştı ama ben onu yerinde tuttum.

Bırakın korku onu yönetsin. Acı beklentisi zihni keskinleştiriyordu. Şansı yaver giderse iki seçeneği olduğunu anlayacaktı: konuşmak ya da sessiz kalmak. İkisi de ölümle sonuçlanırdı ama biri çok ama çok daha acı verici olurdu.

Bu düşünceyle midemin sıkışmasını görmezden geldim. Rahatsızlığım önemli değildi. Önemli olan ülkemdi.

"Koğuşları taşıdığınızı duydum." Görüş alanına geri dönerken tırnağımın altındaki kanı temizledim. "Onları Korkuları buraya yönlendirmek için kullanıyormuşsun. *Neden?*"

Gölgemden çekindi, çenesini eğmeye çalıştı ve aniden geri çekildim, nefesini kesmesine neden oldum.

"Bu bir emirdi." Ellerimi açtım. "Anlıyorum. Bazen hoşlanmadığımız şeyleri yapmak zorunda kalırız. Eminim Tenebris'te kimseye zarar vermek istememişsinizdir."

Kamburlaştı, omuzları içe doğru kıvrıldı.

Saçları aslen Dusk'a bağılı bir aileden geldiğini gösteriyordu ve şehrimizden bahsettiğimde duyduğu utanç da bunu destekliyordu. Kirden üniformasının bir zamanlar ne renk olduğu anlaşılmıyordu ama bizim renklerimizden biri olduğunu tahmin edebileceğim kadar koyu görünüyordu. Üç başlı canavarın yırtık bir amblemi kalbini kaplıyordu.

Yani Ascendantlar Dusk isyancılarıydı. Ve, ne? Kraliçeyi kendilerinden biriyle değiştirmek mi istediler?

Braea bir varis bırakmadan ölürse iç savaş çıkma ihtimalinden endişe ediyordum ama burada daha da erken bir savaş çıkarmaya çalışıyorlardı.

Öfkemi bastırdım ve sesimi hafif tuttum. "Anlayacağını umduğum gibi, seni incitmek istemiyorum."

Başını kaldırdı, kaşları umutla kalktı. Hatta rahat bir nefes almış gibi ağzı açık kaldı.

"Ama yapacağım." Gölgelerim ayak bileklerine dolanırken ona yavaşça gülümsedim. "Hydra Ascendant ne istiyor?"

Onlara karşı nasıl korunulacağını anlamanın en iyi yolu buydu ve bu ona zararsız görünecekti. Eğer davaya yeterince inanıyorsa, görevlerini paylaşma fırsatından bile zevk alabilirdi. Bu bilgiyi aldıktan sonra, onları kimin yönettiğini bulacaktım. Ve sırlarını açıklamaya alıştığında, nerede konuşlandıklarını ve kaç kişi olduklarını soracaktım - onları yok etmemi sağlayacak detaylar.

"Cevap yok mu?" Başımı eğdim. "Bu olmaz."

Gölgelerim sıkılaştı ve sıkılaştı. Şimdi morarıyor olmalılar. Yakında kanı keseceklerdi. Ve onları daha da sıktığımda, kırılan kemiğin çıtırtısı duyulacaktı.

"Kuruluşunuz ne yapıyor-?"

Kapı hızla açıldı ve içeri bir ışık huzmesi süzüldü. "Bunu yapan bu mu?" Cyrus bana baktı, gözlerinde öfke vardı.

"Tam ortasındayız-"

"Dawn'ın da burada olması gerekiyor." Dudakları solgunlaştı. "Seninkileri olduğu kadar benimkileri de öldürdüler, Bastian."

Prens ona doğru hışımla ilerlerken mahkûm irkildi.

"Hain," diye bağırarak adamın boğazını sıktı. "Bütün o insanlar öldü. Babamın tebaası. Kimin için çalışıyorsun? Üssünüz nerede? Bir ordu gönderip onları yok edeceğiz!"

Siktiğimin salağı. Ben bir şey alamadan adamı öldürecekti.

"Cyrus," diye terslendim, gölgelerimin bacaklarına değmesine izin verdim; bu Dusk'ın zamanının geldiğini hatırlatıyordu.

Unvanını değil de adını kullanmış olmam onu etkilemiş olmalı, çünkü doğruldu ve göğsü kabararak geri çekildi.

"Kalabilirsin, bu Dawn'ı da etkiler. Ama o benim tutsağım ve ona dokunmayacaksın-"

Çelik parladı. Yükselen'in eli her nasılsa serbestti ve bir hançer tutuyordu. Gölgelerim ona doğru yükseldi.

Eğer prensi benim gözetimimde öldürdüyse.

Ama Yükselen elini uzatmak yerine bıçağı kendi boğazına doğru kaldırdı.

"Hayır!" Her parçamla uzandım ama kan göğsünden aşağı süzüldü ve bileğini bir an geç kavradığımı için gölgelerimin üzerine sıçradı.

Fokurdayan boğazındaki kanı durdurmaya çalışırken Elthea'yı çağırdım. Ama kan aktıkça aktı ve artık ses çıkarmadan yığıldı.

Bıçak yere çarptı. Hay sikeyim.

Siktir!

Cyrus'un nefesi kesildi, eli kemerine ve oradaki boş kılıfa gitti. "Hançerim."

Sandalyenin kolundaki kayış gevşemiş, kenarları kesilmişti. Aptal prens tam üzerine eğilip kabzayı bağlı elinin ulaşabileceği bir yere koyduğunda onu almış olmalıydı. Basit bir hareketle bıçak deri kayışa degecek ve bir an sonra serbest kalacaktı.

Asla konuşturulamayacağından emin olmak için özgür.

Elthea içeri daldı. Tedavi koltuğunun etrafında biriken kanı görünce gözleri biraz daha büyüdü.

Ona doğru döndüm. "Onu sıkıca bağladın mı?"

Yüz ifadesi gerginleşti. "Ben işimi yaptım, Yılan," diye tükürdü. "Sen kendininkinde başarısız oldun."

Kıpırdamadan durdum, böylece mahkuma giderken darbesinin nasıl indiğini göremedi.

"Pekâlâ," diye homurdandı Cyrus hançerini alıp Yükselen'in pantolonunda temizlerken. "Artık konuşamaz. Uzak durup bu işi sana bırakmalıydım." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim."

Kendime olan hakimiyetim bile sarsıldı ve ağzım açık kaldı.
Cyrus. *Benden* özür mü diliyorsun?

Kaşlarını çattı ve silahını kınına geri koydu. "Ben gelmeden önce ondan bir şey aldın mı?"

Elthea tutukluyu incelemekten vazgeçip doğrulurken ona sorgulayıcı bir bakış attım. Başını iki yana salladı. Adam onun güçlerinin bile ötesindeydi.

Kahretsin.

İçimi çektim ve başımı Cyrus'a doğru salladım. "Hayır. Hiçbir şey." Elthea haklıydı. Başarısız olmuştum.

BASTIAN

I Rose açık kapımı çaldığında Gündönümü'nden neredeyse bir hafta sonraydı. "Beni mi görmek istedin?"

Raporları incelediğim masamdan başımı kaldırdım.

O günün tanıkları ve casusları. Çığır açıcı bir şey değildi, ama yeterince üzerinden geçersen, kaçırdığım hayati ipucunu mutlaka bulacaktım.

"Bir başkası için değil..." Şöminenin üzerindeki orreryaya göz kırptım. "Ah, şimdi." Gözlerimi ovuşturdum ve ateşin yanındaki sandalyeyi işaret ettim. "Kapıyı kapat." Böylece bu garip konuşmayı kimse duymayacaktı.

Ben omuzlarım ağrıyarak gerinirken, o da ve teklif edilen koltuğa oturdu.

İç çekerek ikizinin içine gömüldüm. "Yarın gideceğim görevden haberin var mı?"

Gözleri kısıldı ve kıpırdandı. "Evet." Kelimeyi uzatarak söyledi.

"Gitmeden önce biriyle kişisel bir şey hakkında konuşmam gerekiyor ve sen ideal adaysın... aslında *tek* adaysın."

"Oh!" Kıkırdayarak koltuğuna geri yaslandı. "Buraya arkadaşın olarak geldim, çalışanın olarak değil. Bunun için şükürler olsun! Onun yerine beni ve Faolan'ı göndermek istediğini sanıyordum."

Bir kahkaha ile gerginliğim eridi. "Güvendesin. Majesteleri bu konuda başka kimseye güvenmez." Kısmen doğrudu, ama aynı zamanda başka hiç kimse gerçek niyeti bilemezdi. Ama bu başka bir günün baş ağrısıydı. Gündönümü saldırısı ve bunun arasında, yeterince uğraşacak şeyim vardı.

"Bir süreliğine gideceğim ve... belli ki yalnız gitmiyorum... ve bunu söylemeye yaklaştıkça daha da aptalca geliyor. Unutalım gitsin-"

"Bastian. Lütfen. Çıkar ağzındaki baklayı."

Ofladım ve gözlerimi kapattım. "Ben Katherine."

"Bilmeliydim, daha önce hiç bu kadar gevezelik ettiğini duymamıştım."

Bu kulağa doğru geliyordu. Lunden'de, o ve tek bir atış

Arianmél beni gezeze bir aptala mı dönüştürdü?

Burnumun kenarını sıkarak Rose'a sert bir bakış attım. "*Teşekkür ederim.* Sorun şu ki tüm yolculuk boyunca yalnız olacağız ve... Benim neyim var bilmiyorum."

Birkaç sessiz saniyenin ardından Rose başını salladı. "Hâlâ ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum. Kat'le baş başa kalmanın nesi kötü?"

"Onu istiyorum Rose. Mantıklı olandan daha fazlası. Ve yine de..." Ellerimi saçlarımda gezdirdim, çünkü *henüz* ne olduğunu bilmiyordum, sadece bir tane vardı.

"Gündönümünde onu bulduğumuzda ve sen ona dokunduğunda ve o uyanığında... Onu öpeceğini düşünmüştüm."

"Ben de öyle."

"Ama sen yapmadın." Başını eğdi. "Ona büyü sözü verdin. Senin yüzüğünü takıyor. Yine de onu öpme söz konusu bile olamaz."

İnleyerek ellerimi yüzümde gezdirdim. "Sen söyleyince kulağa daha da kötü geliyor. Ben... Ben de anlamıyorum. İşte sorun da bu. Başarılı bir şekilde..." Önümde şekilsiz bir form varmış gibi elimle işaret ettim. "Bir ilişki kurun."

Küçük, özel bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırdı ve ben bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim. Sevmek ve sevilmek. Duyguların tarafından parçalanmak değil, onlar tarafından bir bütün haline getirilmek.

Derin bir iç geçirdim. "Sanki aklım kendimde değil ve kendimi bu kadar... huzursuz hissederken onunla gitmek istemiyorum. Mantıken beni affettiğini biliyorum ve şimdi kendimi... sadece özür dilemekle kalmayıp bunu *göstermişim* gibi hissediyorum. Ama içimde bir şey..." Bu isimsiz duygudan kelimeler çıkarabilecekmişim gibi alt dudağımı çektim. "Gündönümünde, o ve ben... bir şeyler ters gidiyormuş gibi hissettim. Bunun içgüdülerimin beni tehlikeye karşı uyarması olduğunu düşündüm. Sonra tekrar düşündüğümde tek duyabildiğim 'yemin bozan' oldu."

"Kocasının nasıl biri olduğunu düşününce evliliğinden bu kadar rahatsız olacağınızı düşünmemiştim." Normalde parlak olan yüz ifadesi karardı. "Yani tam bir hıyar demek istiyorum."

"Öyledir. Onunla tanışmalısın Rose, *gerçekten öyle.*" Onun varlığı bile kanımı kaynattı. "Ben sadece onu bulduğumu sanıyordum."

acı verici bir şok oldu. Durum hakkında çok şey biliyordum ama bunun olacağını tahmin etmemiştim. Şimdi bu fikre alışmak, neden hiç söylemediğini anlamak için zamanım oldu. İnsanlar bana bu kelimeyi haykırdı ve beklediğim kadar kötü değil. İstekliyim, ama bir yanımdır... *değil*."

Kaşlarını bir araya getirirken dudakları düzleşti. "Ve bu 'yemin bozan' fikrine geri mi dönüyor?"

"Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındayım. Yaptığım onca şeye rağmen bir parçamın geçemediği çizgi bu."

Alçak, düşünceli bir ses çıkardı - Faolán'ın *hmm*'lerinden birinin kuzeni. "Bunun hiç de saçma olduğunu düşünmüyorum. Aslında çok mantıklı."

"O zaman lütfen açıklayın, çünkü anlamıyorum."

"Bana daha önce yasaları ve... insanları çiğnediğini söylemiştin, değil mi?" Yüzümü buruşturarak başımı salladım.

"Hiç bir sözleşmeyi bozdun mu?"

"Hayır," diye tersledim. "Tabii ki hayır."

Farkına varmak, bir geyik sürüsü tarafından ezilmek gibiydi. "Oh. Oh. Siktir."

Öldürmek. İşkence etmek. Başkalarını manipüle etmek. Bunları yapmak zorunda olduğum için yaptım. Alem, ruhumdaki lekeden daha önemliydi.

Yüz binlerce Fae'nin hayatı babamınkinden daha önemliydi.

Bu şeyleri birbirleriyle tarttım ve kararlarımı buna göre verdim. Bir Fae *tüm* Fae'lerden daha önemli değildi.

Bu yüzden bana Yılan dediklerinde, bu rolü memnuniyetle üstlendim. Dünyanın yaratılmasına yardım eden, sonra da onu yok etmeye çalışan yılan. Hain.

Babamın ölümünü geriye itmiş, kaderin emrettiği bir şey haline getirmişti. Kraliçem halkının kahramanı olabilsin diye beni geçilmemesi gereken bir kötü adam yapmıştı.

Başkalarının yaşaması için yok etmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Yılan adını bir onur nişanı olarak taktım. Işığın içinde gerekli bir karanlık.

Ama *Oathbreaker*?

O değil. *Asla* olmaz.

Tek bir ideale bağlı kaldım, her pazarlığı ve sözleşmeyi harfiyen yerine getirdim. Nadiren onları kendi lehime çevirmeye bile çalıştım. Sanki içimde, her şeyin altında, bir parçam bu işte onurlu olabileceğime inanıyordu.

ve bu, tüm yanlışlarımı dengelemek için bir yol kat edecektir.

Kefaret değil -bunun ötesindeydim- ama bir hayaldi.

Başımı kaldırdım, bakışlarım gizli kapımı saklayan panelin üzerinde gezindi. "Karanlıktaki ışık zerrem."

Rose yavaşça başını salladı. "Uzun zamandır tutunmaya çalıştığın bir leke. Bilinçaltına kadar inecek kadar uzun bir süre. Derinlerde yatan inançlardan kaçmak kolay değildir."

"Ama mantiken-"

"Onları öylece mantığımızla uzaklaştıramayız." Deneyimlerine dayanarak konuştuğunu belli eden hüznü bir gülümseme takındı.

"Hımm. O zaman ne yapabilirim?"

"Bunun farkında olun. Karşı çıkmaya başlayın. Bu inançtan gerçekten vazgeçmek isteyip istemediğinize karar verin - her şeyin ötesinde bu zor işi yapmaya hazır olup olmadığınıza. Eğer istiyorsanız, bu zaman alacaktır. Zaman ya da travmatik olaylar." Ellerini iki yana açtı. "Ya da, eğer o ışık parıltısını korumak istiyorsan, *B* planını deneyebilirsin."

"Bir inançtan vazgeçmek. Bunu nasıl yapacağımdan bile emin değilim. Diğer seçenek nedir?"

"Dış meseleyi çözün. Kat evli olmayana kadar beklemeye razı ol. Boşanmasına yardım edebilirsiniz."

"Ya da çıplak ellerimle onu parçalara ayırırım."

Kıkırdadı. "Normalde sıradan cinayetlere karşı olurum ama onun hakkında duyduklarımdan sonra? Cinayetin arkasında durabilirim."

Cinayet ya da boşanma. Ya da derinlerde yatan bir inançla savaşmak. Hayatta hiçbir şey kolay değildi. Ama Kat buna değdi.

Bir süre daha oturduk, konuştuk ve hemen bir çözüm bulamasam da en azından beni neyin engellediğini anladım ve ileriye dönük bir yol buldum.

Kat'le birlikte olmak *asla olmayacak bir şey değildi*, sadece *henüz değildi*. Kuzeye doğru yol alırken bunu kendime hatırlatabiliyordum - sadece ikimiz.

KAT

"P Tenebris halkı, Luminis'in gece kuşları, geçtiğimiz hafta çok şey yaşadık." Bir lodos taşı olan kraliyet balkonundan Gece Kraliçesi, yanında Prens Cyrus olduğu halde kalabalığı taradı.

Bastian buna bir birlik gösterisi demişti.

Alacakaranlıktan çok sayıda insan ve Şafaktan bir avuç insan balkonun karşısındaki meydanda toplanmış, gözlerini Gece Kraliçesi'ne dikmişlerdi.

Rose ve Faolán tarafından kuşatılmış ve hacimli, kapüşonlu bir pelerin giymiş olarak aralarında duruyordum. Gerçi pelerin ve arkadaşlarımın büyük formları arasında kimse ben olduğumu fark edemezdi. "Hasta" olduğum için yatağında yatıyor olmam gerekiyordu.

"Kalbim sizin için ve kayıplarımız için acıyor. Ama şunu bilin ki üzüntülerimizde boş durmadık. Hayır." Kraliçenin kaşlarının çatıklığı buradan bile etkileyiciydi. Gece Tacı ışığı yakaladı ve bir bıçağın üzerindeki ay ışığı gibi parladı. "Bir düşman ajanını yakaladık."

Kalabalık kıpırdanıp mırıldandı ve kraliçe durakladı.

Teknik olarak doğruyu söylüyordu. Bir düşman ajanı yakalanmıştı. Sadece adamın zaten ölü olduğu kısmı atlıyordu.

Dün Bastian'ın ofisinde bazı notları bırakmak ve yeni bir kitap yığını almak için durduğumda kanlı üniformasını görmüştüm. Tüyler ürpertici bir kanıttı ama ona öyle bir bakışı vardı ki bana hiçbir bilgi alamadığını söylemişti. Hayal kırıklığı üzerime çökmüştü, üzerindeki ağırlığı *hissedebiliyordum*. Saldırıda ölen her ruh için fazladan bir yük. Omzunun üzerinden bakmıştım.

Yırtık, çamurlu ve kanlı olan bu şey tam bir karmaşaydı. Göze çarpan tek parça, kötü muameleye rağmen hala altın renginde parlayan işlemeli amblemdi.

Ben de yamayı istedim.

"Bilmem gereken korkunç bir koleksiyon için mi?" Bastian üniformadan keserken sormuştu.

"Hayır, ama bize bir şeyler söyleyebilecek bir uzman var. o."

Günlerdir ilk kez gülümsüyordu ve ben de hiç bu kadar mutlu olmamıştım. kanlı bir bez parçasına sahipti. "Ariadne."

O öğleden sonra geç saatlerde ona götürmüştüm. Büyük bir buluşa yol açmamıştı ama bize birkaç şey söyleyebilmişti. Pahalı malzemeler. Uzman dikişi. Gerçek altınla bükülmüş kırmızı ipekten oluşan kendine özgü iki katlı bir iplik kullanılarak seçilen Hydra hariç ipek iplik.

Bu son ipucuydu -ya da Bastian'ın homurdandığı gibi son çıkmaz sokak- işte buradaydım, Elfhame'e başka bir yolculuk için hazırdım.

"*Tahtın* -her iki tahtın da- ne kadar ciddiye alındığının bir göstergesi olarak" -Gece Kraliçesi yanındaki prensi işaret etti- "bu saldırıyı ciddiye alıyorum ve en güvendiğim danışmanımı hayati bir göreve gönderiyorum."

Bastian öne çıktı, siyah giysisi ve siyah saçları fae ışığını emdi. Gölgele omuzlarından akarak etkiyi arttırdı ve kalabalık öne doğru gerildi, birçoğu güç gösterisi karşısında başını salladı.

"Bastian Marwood, bize karşı hareket eden alçakları ortaya çıkarman için seni görevlendiriyorum."

Teknik olarak yalan da değil. Ama resmin tamamı da değil.

Bastian, Gölün Hanımları'nın en eski ve en güçlüsüne gitme fikrini ortaya attığında, bunu ancak Yükselen Hydra'yı sormak yerine tek sorusunu Kül Çemberi'ni sormak için kullanması şartıyla kabul etmişti. Ben Yükselenler hakkında kendi sorumu sorarken, onun itaat etmesini planladığımızı bilmiyordu.

Onaylayan kalabalığa bunu anlatma şekli, Uykuyu kaldırmak için kendi arzularından ziyade onlar için çalışıyormuş gibi görünmesine neden oldu.

Fae aldatmacasında bir ustalık sınıfı.

Her kelimesini dinledim ve konuşması bittikten sonra Rose ve Faolán'la birlikte şehrin kapılarına kadar gidip sedir ağaçlarının arasına at sürdüm. Beş dakika sonra Bastian geyiğiyle geldi.

Bütün bunları halk onunla seyahat ettiğimi bilmesin diye yapıyordum.

Büyük pelerini çıkarıp Rose'a verirken gözlerimi devirmiştim. Altıma çok daha kullanışlı bir giysi giymiştim; tişört, pantolon ve

Ariadne'nin benim için diktiği dar pardösü, kuzeyin soğukunda rahat edeyim diye ince yününe büyümlü bir sıcaklık katmıştı.

Bastian'ın sırtı sertleşti ama Faolán'a dönerek biz yokken ona bazı son talimatlar verdi.

Vedalaştık ve ben geyiğimin omzunu okşadım. Bastian, Vespera'yı da getirmemi önermiş, binek ve tımar işlerini halledeceğine söz vermişti. Ama kafasını bana çarpmayı çok severdi ve bu riski göze alamazdım. Ella'yı zehirlediğim gibi onu da zehirleme fikri midemi bulandırdı. Geyikler o kadar sevecen değildi.

Dönüp yola çıkarken Bastian bana bakmadı bile.

Saldırıdan bu yana omuzlarında giderek artan bir yük vardı ve meşguliyeti de cabasıydı.

Ve açıklası ben bir korkaktım. Tekliflerimi reddetmesinden sonra biz sorusunu gündeme getirmemiştim. Ya yeminini yanlış anlamıştım ya da beni herkesin önünde öpmek istemiyordu.

Hangisi olduğunu bilmek istemedim.

Eğer bilmiyorsam, o zaman her zaman bir olasılık vardı. Diğerlerini geride bıraktığımızda, yolda sadece ikimiz varken bu sorudan kaçmanın mümkün olmayacağı aklıma geldi.

Korku, endişe, heyecan ve adını koyamadığım diğer duygular birbirine karışmış, içimde çırpınıyordu. Belki bu konuyu açabilirdim. değil ama bir noktada. Belki de açmazdım.

Korkak, diye mırıldandı içimden bir ses.

Yola çıktığımızda, iyi bir hızla ilerlerken Bastian boğazını temizledi. "Yine o çizimleri giymişsin."

Lunden'de hayranlıkla baktığı, uyluk hizasındaki deri çizimlerime baktım. "Öyleyim. Bu bir sorun mu?"

Bana -daha doğrusu *onlara*- yan gözle baktı. "Çok... dikkat dağıtıcı."

İçimdeki kıpırtı ısındı ve onun ilgisi yanaklarımı kızarttı. Etkilenmemiş gibi çenemi kaldırdım. "Bu benim sorunumdan ziyade *senin sorunun* gibi görünüyor."

Ama yutkundum ve gülümsememi gizlemek için başımı çevirmek zorunda kaldım. Belki de soracak kadar cesurdum. Ve belki de iyi giderdi -belki *de gerçekten çok iyi* giderdi.

ELLA DA AYNİ FİKİRDE Bastian ve ben, bana Innesol'u hatırlatan küçük bir kasabanın kenarındaki ilk durağımıza ulaştık ve çantamın altını karıştırdığımda Lunden'den dantelli geceliklerden birini buldum. Vedalaşırken Ella çantamı karıştırıyordu ve onu gizlice almış olmalıydı. Kendi kendime güldüm ve onu tekrar içeri attım.

Sonraki günlerde önce batıya, sonra kuzeye, dağ eteklerine doğru yol aldık ve hava soğudukça aramızdaki sıcaklık da arttı. İsimiz, şehir ve etrafımızda oluşan arkadaş çevresi hakkında konuştuk. Biraz çocukluğundan bahsettik ve ben onun nasıl zorbalığa uğradığına yanıyordum. Kendi hikâyelerimi paylaştım ve babamın saldırganlığını anlattığımda dizginleri nasıl sıkıldığını fark ettim, her ne kadar Avice bunun yükünü çekmiş olsa da.

Üçüncü gece, otel süitimizin özel oturma odasında oturup bir şişe şarabı paylaşıırken ona Fantôme'dan ve sonrasında olanlardan bile bahsettim. Amcamın kazdığı mezarı. Dia'nın cesedi zaten içindeydi. Beni oraya nasıl yatırdığını, her hareket ettiğimde beni biraz daha gömdüğünü.

Aramızdaki her şey artık bir bütündü ve bunu paylaşmak için doğru zaman olduğunu hissediyordum ve o da bunu paylaşmak için doğru kişiydi.

Bu deneyimi ilk kez yüksek sesle anlatıyordum ve gözyaşlarımı tutamadım. Ama katı bir sessizlik içinde bana sarıldı ve birden boynumda bir şey olmasından nefret ederek kolyemi çekiştirdiğimde kolyemi çıkardı ve orrerini elime verdi.

Bununla birlikte, tüm hikayeyi atlattım ve bunun için biraz daha az kırılmış hissettim. Belki de hobisi çalışma odasının dışındaki şeyler için de geçerliydi.

Ertesi gün geniş, kuru bir dağ geçidinden geçtik. Son yağın hafif karın arasından çalılar ve otlar çıkıyordu ve ilk bakışta uzakta kahverengi çalı ağaçlarının büyüdüğünü düşündüm. Sonra hareket ettiler.

Bastian yaratıklarla ilgilenmiş gibi görünmüyordu -hatta onlardan bahsetmedi bile- ve yaklaştıkça eğimli sırtlarını ve uzun dişlerini seçtim. "Mamutlar," diye nefes aldım, kelime havada buharlaşıyordu. Onlar hakkında okumuş ve kitaplarda resimlerini görmüştüm ama bir tanesini göreceğimi hiç hayal etmemiştim.

"Topraklarımız bir zamanlar anakaraya buzla bağlıydı. Geri çekildiğinde, karaya oturdular. Halkım buradaydı; hatırlıyorlar."

Yaklaştıkça onları izledim. Sürü halinde hareket ediyorlardı, kürkleri kırmızımsı kahverengiden neredeyse siyaha kadar değişiyordu. İki hayvan - daha küçük bir yetişkin ve bir buzağı- daha açık kahverengi kürklere sahipti.

Elimi göğsüme bastırdım, aniden çok dolu hissettim. "O zaman insanlar burada mıydı, yoksa henüz gelmemiş miydik?"

"Yaptınız ama bunu kaydedecek yazınız olduğundan emin değilim. Sonunda, adadaki mamutların çoğunu avlayarak yok ettiniz. Bunun gibi uzak popülasyonlar hayatta kaldı."

"Yok olmaya mı?" Hortumlarını ot parçalarını koparıp ağızlarına götürmek için kullanan yaratıklara kaşlarını çatarak baktım. "Bu kısa görüşlülüktü. Eğer avlanmalarını sınırlasalardı, gelecek yıllarda çocukları ve torunları için avlayacak daha çok şeyleri olurdu."

Homurdandı ve bir omzunu kaldırdı. "Buna itiraz edecek değilim. Ama sanırım sadece kısa bir hayat yaşamak, sonunun ötesini pek düşünmemenize neden oluyor."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Oysa fae'ler *çok* uzak görüşlüdür."

Bu sefer tamamen güldü. "Hayır. Hiç de değil. Sözümü geri alıyorum, bunun hayatın ne kadar uzun olduğuyla bir ilgisi yok. İnsanlar sadece istemenin acısına katlanmaktansa *şimdi* kendilerine fayda sağlayacak bir şey isterler."

Bu beni nefes nefese bıraktı. *İstemenin acısı.*

Yukarıdaki yıldızlar iyi bildiğim bir acıydı.

İyi bir dayanıklılık sporuydu. Bakışlarımı mamutlara geri çevirdim. "Herkes değil."

"Hayır," diye mırıldandı, "herkes değil."

Öğleden sonra daha fazla konuşmadık ve bir sonraki dağ geçidinin dibinde bir hanı olan uykulu bir köy bulduk. Yarın bizi geçide ve göle götürecekti.

İki odalı süitimizde kibar sohbetlerle geçen akşam yemeğinde, nasıl söyleyeceğimi bilemediğim onca şey yüzünden göğsümün patlayacağını hissettim. Ama kızarmış tavuk ve çıtır patatesleri o söylenmemiş kelimelerin üzerine yığdım ve hepsini yuttum, bir dilim yapışkan çikolatalı kekle bitirdim.

Duygularım hakkında konuşamıyor olabilirim ama onları yiyebilirim.

KAT

T Ertesi gün yoğun karda at sürdük. Vespera soğuktan oflayıp pufluyor ve başını öne eğiyordu. Geyikler o kadar rahatsız olmuyordu ama zehirlenmeme rağmen bir yanım onun burada olmasını diliyordu. Bastian etkilenmemiş görünüyordu.

Öğleden sonra, dağın yamacına yaslanmış rahat görünümlü bir hanın önünden geçtik. Bastian'ın bana söylediğine göre, mamutları avlamaları yasak olmasına rağmen avcı grupları bazen bu tarafa gelirmiş ve çoğu Fallen Star Inn'de kalırmış.

Daha yükseğe çıktıkça ve güneş battıkça, Ariadne'nin paltoma dikiği sıcaklık büyülerine rağmen soğuk yüzümü ve ellerimi daha derinden ısırdı.

"Demek şu Gölün Hanımı." Çenemi kalkık yakama gömdüm ve kaşlarımı çatarak Bastian'a baktım. "Ari bir tanesiyle tanıştığından bahsetti ama gerçekten tüm bunlara değer mi?"

Kıkırdadı, köpek dişleri ay ışığında parlıyordu. "Kral Arthur'un öyle düşündüğü kesin."

Hava küçük iğnelerden yapılmış gibi hissettirse de nefesim kesildi. "Yani... bu o Gölün Hanımı mı? Ona kılıcını veren kadın mı?"

"Aynen öyle. O kız kardeşlerin en büyüğü ve en güçlüsü. Kül Çemberi hakkında bize bilgi verebilecek biri varsa, o da odur." Kaşları gerildi. "En azından ben öyle umuyorum."

"Sen... emin değil misin?"

"Bunu hemen yapmamamın bir nedeni var." Ağzı buruştu. "Doğru zamanda gider, tatmin edici bir adak sunar ve 'en gerçek arzunuzu' açıklarsanız, Gölün Leydisi sorunuza cevap vermelidir."

Başımı eğdim. "Bu iyi bir şeye benziyor."

"Olabilirdi, ama şifreli cevaplarıyla bilinirler. Onları suçlayamam, aksi takdirde sürekli taciz edilirdi. Ama bu sadece bununla uğraştığımız anlamına geliyor çünkü..." Dudaklarını büzerken kaşlarını birbirine yapıştırdı.

"Çünkü seçeneklerimiz tükendi."

"Aynen öyle."

Bir saat daha at sürdükten sonra kayalık bir tepeye ulaştık ve altımızda, ortasında üç küçük ada bulunan, sütlü turkuaz renkli sudan oluşan büyük, yuvarlak bir göl uzanıyordu. Gölün yüzeyinden belli belirsiz bir buhar yükseliyor ve etrafı sisle kaplanıyordu.

"Sıcak su mu?" Ona sorgulayan bir bakış attım. "Saraydaki kaplıca banyoları gibi mi?"

"Bir zamanlar burası bir yanardağmış. Su asidik ve bazen kuzey kenarından bir gaz bulutu geliyor - o zaman yaklaşmak güvenli değil. Sanırım teknik *olarak* hala bir yanardağ."

"Bir asit gölü. Zehirli gazlar. Beni en iyi tatil yerlerine götürüyorsun."

Sırıttı. "Biliyorum, seni şımartıyorum."

Gölün kenarındaki kayalık patikadan aşağı indik. Attan indiğimizde hafif, yumurtamsı bir kükürt kokusu aldım.

Bastian ikramını -gözüme çarpmayan küçük bir şey- ince bir file torbaya koydu ve onu suya sarkıtmak için kullandı.

"Ay yükseliyor ve bu da benim teklifim. Gölün Leydisi, seni çağırıyorum." Suya kaşlarını çatarak üç kez söyledi.

Tam hiçbir şey olmayacağını düşünürken, gölün camsı yüzeyinde dalgalar yayıldı. Saniyeler içinde, bize doğru gelen görünmez bir geminin ön kısmı gibi bir pruva dalgası oluşturdular.

Kalbim kaburgalarımda gümbür gümbür atıyor, sihir tenimde gittikçe daha sert titreşiyordu.

Sonunda koyu renkli, kaygan bir saç teli yüzeye çıktı ve ardından yeni yağmış kar kadar solgun bir yüz belirdi. Buzdan gözler, gözlerini kırpmadan, kadının çıplak bedeni ortaya çıkarken bizi izledi. Kadından su damlamıyor, aksine gölden pençeli parmak uçlarına kadar damlıyor ve yerçekiminin tüm kurallarını çiğneyerek gece yarısı saçlarına kadar uzanıyor gibiydi.

Ensem karıncalandı ve etrafımdaki sihir birden kendimi çok güçlü hissettirdi, sanki onun gücünü alıp kendi gücüm haline getirebilirmişim gibi. Bu fikir karşısında titredim.

Gölün yüzeyinde durdu ve çenesini kaldırarak ikimizi de içine aldı. Teni gölün asidinden etkilenmemişti ama Bastian'ın file torbası çoktan yıpranmaya başlamıştı. "Beni çağırdın Yılan ve..." Başını bana doğru eğdi ve ince kaşlarını kaldırdı. "İlginç."

Muhtemelen çok fazla insan görmemiştir. Belki de Kral Arthur'dan beri hiç. Başımı eğdim.

"Bir adak getirdim leydim." Bastian çantayı biraz kaldırdı ve gölde kalan iplikler çözülürken kadın çantayı kaptı.

Uzun parmaklarını açarak adamın kendisi için getirdiği şeye baktı. Şaşırtıcı derecede yumuşak bir gülümsemeyle, bir kahkahanın kuzeni olabilecek bir nefes verdi. "Hazine."

Eli kapanmadan önce, ahırda saklı kutudaki zarlar gibi üç küçük nesne gözüme ilişti. Anlamlı bir adak.

Gülümsemesi genişledi ve keskin dişleri ortaya çıktı. Bastian'ın ve çoğu fae'nin sahip olduğu gibi sadece keskin köpek dişleri değil, her dişi keskin ve sivriydi "Peki senin gerçek bir arzun var mı?"

Çenesini eğdi, çenesi gergin bir şekilde seğiriyordu. "Biliyorum, ama sadece senin kulakların için."

"Bir sır, arkadaşınızdan bile." Bana kıkırdadı ve geniş kalçaları sallanarak Bastian'a yaklaştı.

Tepkimi bastırmak için ellerimi birbirine kenetledim. Şaşırmamalıydım. Ne istediğimi kimsenin bilmesine izin vermemem konusunda beni uyarmamış mıydı? Yolculuğumuz boyunca ne kadar yakınlaşmış olsak da, yine de bu mesafeyi korumak istiyordu.

Acımı yuttum.

"Söyleyin bana," diye devam etti Leydi, "ben de bunu tamamen isteyip istemediğinize karar vereyim. Eğer istiyorsan, soruna cevap vereceğim."

Daha yakına eğildi ve adam kulağına fısıldadı. Buz gibi bakışları bana kayarken kaşları kalktı.

Doğrulurken ağzında özel bir gülümseme belirdi. "Sen kendi kalbini biliyorsun. Yılan'dan inkâr bekliyordum ama..." Ellerini iki yana açtı. "Görünüşe göre her şeyi bilen biri bile şaşırabilir."

Bastian'ın burun delikleri alevlendi ve kısa bir an için dudağının titrediğine yemin edebilirim. Sanki az önce korkunç bir şeyi doğrulamış gibiydi. En gerçek arzusunda bu kadar korkunç olan neydi?

Leydi zarları elinde evirip çevirdi. "Sorunuzu sorun, ben de cevaplayayım."

"Tahtların büyülu uykusunu kaldıracak bir eşya var. Ona Kül Çemberi dendiğini duymuştum."

Konuştüğümüz ifadeleri aynen aktarırken başımı salladım. Gölün Leydisi hâlâ bir fae'ydi ve bu ritüel hâlâ bir pazarlıktı. Eğer herhangi bir boşluk bırakırsa, o boşluklardan geçecek ve sormak istediğı soruya uygun olmayan bir cevap verecekti.

"Onu bulmaya çalışıyorum. Nasıl bulacağımı söyle."

Uzun bir nefes alan Leydi çenesini kaldırdı ve gözlerini kıstı. "Yine de başka bir sorunuz var, değil mi?"

Hydra Ascendant hakkında. Adak olarak getirdiğim çiçeklerin bulunduğı çantanın büzgüsünü parmakladım, ancak eldivenlerim bu hissi köreltti.

Bastian dudaklarını birbirine bastırdı. "Benim sorduğum soru da bu zaten."

"Şanslısın ki her iki gizemin de cevabı Ashara'da yatıyor... tıpkı kurtuluşun gibi. Asharan Ormanı'ndan geçen yolu takip et ve tepelerdeki eski sarayı hedefle. Hayal ettiğinden çok daha fazlasını öğreneceksin."

Bu mıydı? Belirsiz bir dizi talimat mı?

Ama Bastian başını ona doğru eğdi, elini kalbinin üzerine koydu, sanki tatmin olmuş gibiydi.

Bakışları bana kaydı. "İnsanınız ilginç. Tamamen insan değil. En azından artık değil."

Bakışları bu karlı volkanik tepe kadar soğuk bir dokunuşmuş gibi omurgamda bir ürperti dolaştı.

"Bana bir soru sormak istemiyor musun, kızım?"

Yutkundum, dilimi ağzımın içinde gezdirdim. "Bir adağım var." Çiçekleri yumuşak ipli çantadan çıkarıp uzattım, ay ışığı sıcak pembe yapraklara vurunca kendimi birden aptal gibi hissettim. Bu gri ve beyaz manzaraya karşı şiddetli bir renk cümbüşüydüler, turkuaz gölle çarpışıyorlardı. "Çiçekleri çok sık göremeyeceğinizi düşünmüştüm, onlar-"

"Yıllardır değil," diye nefes aldı ve başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, ellerini uzatmış ama dokunmaya cesaret edememiş gibi onlara baktığını gördüm. "Çok uzun yıllar."

Özlemi yüreğimi sıkıştırdı -anladığım bir özlemde bu- ve poseyi biraz daha yaklaştırdım. "Onlar sizin leydim."

Gözleri kapanırken, onu kabul edip yakınında tutarken ürperdi. "Ah. Bu koku." Nefesini verdi, omuzları çöktü, sonra daha da derin bir nefes aldı. "Hayat." Başını sallayarak gözlerini açtı. "İkiniz de benim gibi yaşlı bir şey için sürprizlerle dolu değil misiniz? Söyle bana çocuğum, dünyada en çok istediğin şey nedir?"

Bastian'a bir bakış attım, boğazım aniden düğümlendi, ama beni cesaretlendirmek için başını salladı.

"Güvende olmak için."

Kaşları birbirine yaklaşarak yaşlanmayan yüzünde derin bir kırıksıklık oluşturdu. "İstiyorsun. Korkarım ki bu imkânsız bir arzu."

Kelimeler, güzel bir şarkının ortasındaki kötü bir nota gibi içimde çınladı. "İmkansız mı?"

Ağzının bir köşesi yine nazikçe kalktı. "Bu ille de kötü bir şey değil. Pek çok büyük iş, imkânsız için çabalarken yapılmıştır."

Büyük işlerle ilgilenmiyordum.

"Umutsuzluğa kapılma. Hala sorunuz var."

"Ne istersen sor," diye mırıldandı Bastian. "Artık Hydra Ascendant hakkında bir ipucumuz var. Leydi bize onlar hakkında başka bir şey söylemeyecek, o yüzden sorunuzu boşa harcamayın."

Ona onaylayan bir sırtış fırlattı. Bize asiler ve Kül Çemberi hakkında anlatacağı her şeyi anlatmıştı. Peki, her şeyi bilen kadim bir fae'ye sormaya degecek ne bilmek istiyordum?

Parmaklarımı sıkıp açtım, eldivenlerim gıcırdadı. "Benim gücüm... Sizin gibiler buna yetenek diyor ama öyle hissettirmiyor. Neredeyse bir arkadaşımı öldürüyordum." Leydi'nin bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerim acıdı. "Onu nasıl kontrol edebilirim, kazara başka birini zehirlememek için nasıl elimde tutabilirim?"

Çiçeklerinin yapraklarını , eldivenlerin arkasını görebiliyormuş gibi ellerime baktı. "Yeşil parmaklar. Mor parmaklar. Tahta bir dokunuş. Yaşam için ölüm. Ölüm için yaşam. Bilinmeyene doğru bir yolculuk." Sesi de bakışları kadar uzaktı, sonra gözlerini kırıştırdı ve şimdi ve buraya döndü. "Sorunuz sorunu içeriyor. Kontrol. Çok sıkı tutunuyorsun. Hiçbir kavrama sonsuza kadar kapalı kalamaz. Onu uzaklaştırmaya çalışıyorsun. İkisi de işe yaramaz."

Bir açıklama bekledim.

Ama kaşlarını kaldırdı, çenesini eğdi ve gölün üzerinde kayarak uzaklaştı. Ayak parmakları yüzeyin altına daldı, ayakları ve baldırları.

"Bekle." İlerlemeye başladım, kalçaları gözden kaybolurken botlarım gölün kenarından bir santim uzaktaydı. "Bu mı? Daha fazlası olmalı! Söyle bana

nasıl-"

Bastian'ın eli omzuma kapandı. "."

Gölün Hanımı tekrar gülümsedi ve solgun suya batmadan önce çiçeklerine sıkıca sarıldı.

Ağzımı açıp kapadım. Ne demek istiyordu? Onu geri aramak için başka bir teklife ihtiyacım vardı. Tekrar denerdim. Ben-

"Senin için sahip olduğu tek şey bu." Bastian beni biraz salladı. "Bunu çözmek senin işin."

Atımıza binip dağdan aşağı inerken, onun sözde cevabını kafamda tekrar tekrar oynattım. *Çok sıkı tutunuyorsun. Hiçbir kavrama sonsuza kadar kapalı kalamaz. Onu itmeye çalışırsın. İki de işe yaramaz.*

Kaliban bırakmaktan bahsetmişti. Her gün oturup ateşe odaklandım, düşüncelerimi ve duygularımı serbest bıraktım ama yine de bu gücün kontrolüne sahip değildim.

Dağ geçidine ve rahat hana ulaştığımızda, Gölün Hanımı'nın mesajını daha iyi anlayamamıştım. Ama şafak sökmek üzereydi ve geyiklerin başı öne eğikti, bu yüzden onları küçük avluya götürdük ve uykulu seyis kızlarına bir avuç dolusu para verdik. Paralara baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Birkaç dakika sonra, Bastian bize oda tutmak için içeri girerken o da geyikleri ahırlara yerleştirdi.

Ya da, ortaya çıktığı gibi, *oda*.

Kapının kilidini açıp önünde küçük bir masa ve kanepe ile duvara dayalı büyük bir yatağı gösterdiğinde ona kaşlarımı kaldırdım. "Bana tamamen dolu olduklarını mı söylemeye çalışıyorsun? Ahırlarda pek geyik görmedim."

"Hayır, ama seni yatağında istiyorum."

Odaya ağır adımlarla girdim. "Ne?"

Boğazını temizledi ve çantalarımızı yatağın ayak ucuna bıraktı. "Güvenlik. Tenebris'te sahip olduğumuzla aynı değil."

Kaşlarımı çatarak kapıyı arkamdan kapattım ve kapının üzerine yaslandım. Bu odada daha fazla yürümek bir tuzak gibi geliyordu. Muhtemelen yakalanmak istediğim bir tuzaktı ama çeneleri bileğime kapanmadan önce bundan emin olmak istedim. "Ama... kaldığımız diğer hanlarda da güvenlik yoktu."

"Sütlerimizin her zaman tek bir girişi vardı ve aramızda sadece bir duvar vardı. Buradaki odaların hepsi ayrı ayrı. Ortak giriş yok."

Yatağa bakarken kendi dilimi yutmamaya çalışarak bir ses çıkardım.

Hiçbir tutamak sonsuza kadar kapalı kalamaz.

Yanaklarım sıcacıktı, odaya girdim. Belki bu gece, uzun zamandır içimde tuttuğum sözcükleri daha rahat söyleyebilirdim.

OceanofPDF.com

BASTIAN

W Bize daha çok akşam yemeği gibi gelse de kahvaltı yapmadan önce sırayla banyo yapıyor ve temiz kıyafetler giyyorduk. Gölün Hanımı'nın sözleri düşüncelerimde dolaşırken içmem gerekenden daha fazla içtim.

Kat kaşlarını çatarak yemeğini yedi, ama sihirli konyağı neredeyse hiç yudumlamadı ve ancak yatmaya hazırlanmak için banyoya girdiğinde ne kadar sessiz olduğunu fark ettim.

Siktir, Bastian. Kendini topla.

Gerçek arzumu itiraf etmek ve dünyada en çok istediğim şeyin bu olduğunu bilmek beni sarsmıştı ama belli ki Leydi'yle karşılaşmamız Kat'i de etkilemişti. Geri döndüğünde onu rahatlatmam gerekiyordu. Benim sorunlarım bekleyebilirdi.

Bir kelimeyle tabakları temizledim ve ateşin daha sıcak yanmasını istedim. Perdeler çekiliyken, sanki sabah değil de gece yarısıymış gibi samimi bir hava vardı. Mumları ve kibritleri bulduğumda alay ettim ve onları eski moda yöntemlerle yakmaya koyuldum. İnsanların bunu her zaman yaptığını düşünmek.

Banyo kapısı açıldı ve ben gülümsedim. "Bak, mumları var. Ne kadar ilginç." Sırıtarak döndüm. "Hoşuna gideceğini düşündüm-"

Bu cümleyi bitirmek imkansızdı.

Çünkü kapı aralığında Katherine duruyordu, saçları omuzlarına dökülen bir ateş parçası gibi dağınlıktı, üzerinde mükemmel kıvrımlarını sıyıran transparan bir gecelik vardı.

Tüm kan aletime hücum ederken başım döndü ve kendimi odanın diğer ucuna fırlayıp onu bütünüyle yutmaktan alıkoymak için şömine rafını sıkmak zorunda kaldım.

Bu tarafa doğru yürürken geceliğin açılarak, o çok taptığım kalçalardan birini ortaya çıkarması da yardımcı olmadı.

Ama o kadar kendinden emin hareket etmesine rağmen, kaşlarının kalkışındaki küçük belirsizlik notasını gözden kaçıramazdım.

Benimle baş başa *kalınca* durdu ve kalbim gümbür gümbür atarak aramızda neden mesafe olduğunu bilmek istedi. Uzanan gölgelerimi yakınima çekmem gerekti; onu en az benim kadar istiyorlardı.

Derin bir nefes aldı ve ellerini kaldırdı. Göğsümü hedeflediğini biliyordum ve bileklerini yakalamak kolaydı. Zehirle kararmış parmakları kıvrıldı ve parmağındaki yüzüğüm parladı.

Benimkini. Yine de bir irkildi.

"Katherine?"

Bakışlarımla karşılaştığında kollarındaki hafif tüyler diken diken oldu ve beni tutmaya çalıştı. "Büyün üzerine yemin ettin Bastian. Ve şimdi anlıyorum, bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Ona verdiğim sözün ne kadar derin olduğunu anlamıştı. Belki de Gölün Hanımı'na ne söylediğime dair bir fikri bile vardı. Kalp atışlarım bir geyik sürüsünün gürleyen toynak sesleri gibiydi.

"*Lütfen.*"

O kendimi kaybetmemem bir mucizeydi. O kelime. Ondan duymak bana ne yaptı.

Sikeyim.

Sakinleştirici bir nefes alarak bileklerinin iç kısmını okşadım ve tüylerinin diken diken oluşunu izledim. "Dokunmak istiyorsun."

Dudağını ısırdı ve bu beni, zevk çılgınlıklarını bastırmaya çalıştığı ve benim onu başarısızlığa uğrattığım her zamana götürdü.

Oathbreaker, bir parçam fısıldadı.

"Yapmamalıyım..." Sanki onun tatlı kokusunu ciğerlerimden üfleyebilirmişim gibi titreyerek nefes verdim. "Panzehirini vermek dışında sana dokunmamalıyım." Sanki başka biri konuşuyor, *yapmam* ve *yapmamam gereken* her şeyi bir senaryodan okuyor gibiydi.

"Beni daha önce tuttun. İhtiyacım olduğunda bana sadece su verdiğini söylememiş miydin?" Bana geniş gözlerle baktı ve o bir saniye içinde *neredeyse* onun masum olduğuna inandım.

Ama *lütfen* dedi ve şimdi dudaklarımı izleyerek cevabımı bekliyordu.

Bu masum Leydi Katherine Ferrers değildi.

Bu benim korumdu.

Ağzım aniden kurudu, zar zor yutkunabildim. ". Aramızda 'sadece' diye bir şey yok. Sadece her şey var."

Küçük bir nefes vererek bakışlarını indirdi. Utanmış mıydı? Pişmanlık mı? Sonuçta o da aynı şeyi istemiyor muydu?

Bileklerini serbest bıraktım ve ensesinde hâlâ nemli olan saçlarını tuttum. Çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakmaya zorlanana kadar yavaşça elime doladım. "Tek istediğin dokunmak mı?" Elleri göğsümde gezinirken nazikçe çekiştirdim ve sinirlerime bir ihtiyaç dalgası gönderdim. "Bana yalan söyleme."

"Hayır," diye fısıldadı. "Seni istiyorum ama yine de istememeliyim. Her parçam senin her parçanı istiyor ama aramızdaki hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum." Kaşları birbirine çarptı. "Bu kadar çelişkili şeyleri nasıl isteyebilirim?"

Ofladım, kendimi onun boşluğuna bıraktım, ağzım onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi. "Hayat böyle bir şey değil mi?"

Benimki son otuz beş yılını beni parçalayarak geçirmişti. Barış istiyordum ama babamın yaşamasını da istiyordum. Bir hayat istiyordum ama yine de sarayın dizginlerini elimde tutmak istiyordum. Tıpkı Rose'a söylediğim gibi.

"Seni istiyorum, Katherine. Yine de bir parçam sözleşmeyi bozan biri olma düşüncesine katlanamıyor. Artık bunu biliyorum."

İşte bu çelişki beni ikiye böldü.

Çünkü ona aşık olmuştum. Geri dönülmez bir şekilde. Çaresizce. Mükemmel bir şekilde.

Sadece bu yolculukta değil. Ondan çok daha önce. Ama... birbirimizin arkadaşlığından keyif alarak, bineklerimizi korumak için birlikte çalışarak ve Gölün Leydisi'ne sorularımızı sorarak geçirdiğimiz bu günler... inkar etmek ya da küçümsemek için yaptığım her girişimi yıkmıştı. Korkutucu olsa da Leydi'nin sorusuna cevap vermeyi kolaylaştırmıştı.

Kat'in dudağı titredi, sonra çenesi yukarı doğru kalktı - saçlarını tuttuğum için yapabildiği kadar. "Ama bu senin bozman gereken bir sözleşme değil. Benim seçtiğim bir sözleşme bile değil."

Dokunuşuna bastırırken bile iç çektim ve boştaki elim beline dolandı.

Beni sözleşmesini onun önüne koyuyormuşum gibi görüyordu ama hiç de öyle değildi. İlk şoku atlattıktan sonra öyle olmadı.

"Öldürdüm, işkence ettim, kandırdım. O kadar çok şeyi kırdım ki sayısını unuttum ama asla bir sözleşme yapmadım. Hâlâ kutsal sayabileceğim tek şey buydu. I

O lanet evlilik sözleşmesini yırtıp atmak ve seni öyle bir almak istiyorum ki adını bile hatırlamayacaksın. Ve yine de... yine de bir parçam hala kırmadığım tek bir şeye sahip olduğum fikrine tutunuyor."

Gözleri mum ışığında parlıyordu ve sanki beni görmüş gibiydi. Gölge'yi, Yılan'ı ya da Piç'i değil, *beni*.

Alnımı onunkine bastırdım, nefesimi paylaştım, çılgınca bir an için onu duvara doğru itip içine girip giremeyeceğimi düşündüm.

Oathbreaker. İçim bu kelimeyle daraldı ve zonklayan sikim hafifledi.

Gömleğimin önünü sıktı. "Anlıyorum. Görevine teslim etmediğin tek parçan bu."

Yine de ona teslim olmak istedim. Ya da en azından bilinçli benliğim istiyordu.

Köprücük kemiğimi okşayarak hafifçe gülümsedi. "Tutunacak bir şeylere ihtiyacın var."

Neredeyse rahatlayarak gülecektim ama boğazım çok sıkılmıştı. "Söz veriyorum. Seni bu sözleşmeden kurtaracağız, Katherine, söz veriyorum. Öyle ya da böyle. O zaman bilinçaltım çenesini kapatabilir ve ben de bizi reddettiği her zamanı telafi edebilirim. Bu arada..."

Onu bırakarak geri çekildim.

Bana doğru sallandı. "Ne yapıyorsun?"

"Yasanın ruhuna olmasa da lafzına uymak." Kanepenin ortasına oturdum. "Buraya gel."

O kadar hızlı yaklaştı ki, bunu düşünmek için bir an bile zaman ayıramadı. O kadar emin olduğu için mi, yoksa düşünmediği için mi? Ama sadece bir kadeh brendi içmişti, her ne kadar sevdiği gibi zengin ve yumuşak bir içki olsa da.

Yine de geçmişini düşününce, kontrol etmekten zarar gelmezdi. "Sana söyleneni yapacak mısın, Katherine?"

Yanakları daha koyu bir pembeye büründü. "Yapacağım."

"Eğer istersen bana söyler misin?"

"*Söyleyeceğim*."

"Sen benim korum musun?"

"Evet," kelimesi bir solukta ağzından döküldü.

Kanım kükredi, sikim beklentiyle sertleşti. Kalçalarımın her iki yanındaki kanepeyi okşadım. "*Güzel*. Sırtını bana dönerek diz çök."

Onu bu şekilde öpmenin hiçbir tehlikesi yoktu.

Eğer onu öpersem, kaybolurdum.

Öpüşmek yok. Yasak olan hiçbir yerine dokunmak yok. Ve kesinlikle onu becermek de yok, en azından vücudumun herhangi bir parçasıyla.

İtaat ettiğinde, geceliğinin eteklerini açtım, yırtmaç onu beline kadar çıplak bırakmama izin verdi. Ağırlığını dizlerinin üzerinde tutarken nefesi kesildi.

"Benimle güvendesin," diye mırıldandım, kıvranan gölgelerime saçlarını boynundan çekmelerini söyledim. Hemen yaptılar, ona dokunmaktan memnunnardı. "Bu... tüm bunlar benim sorumluluğumda." Ellerimi ayak bileklerine koydum ve güven verici bir şekilde sıktım. "Bu yüzden itaat ediyorsun. Bu yüzden seni tutuyorum. Tek yapman gereken teslim olmak." Daha fazla gölge bileklerine dolandı ve onları kaldırdı. "Anlıyor musun?"

Başını salladı, saçları gölgelerimden kurtuldu, ama sanırım buna kasıtlı olarak izin verdiler, böylece hepsini tekrar toplayabilir ve boynunun üzerinden fısıldayarak onu titretebilirlerdi.

"Kelimelerini kullan, aşkım." Gölgelerimin yarattığı yararlanarak dudaklarımı teninde gezdirdim ve ensesindeki narin tüyleri diken diken etmenin keyfini çıkardım. "Anlıyor musun?"

"Evet."

Sesinde çatırdayan çaresizliğe, benimkini nasıl yansıttığına bakarak ofladım. "Ne kadar iyi bir kor." Dudağımı ısırarak, gölgelerimin yapmasındansa geceliğini kaldırmak için kendime izin verdim. Dış dünyanın kurallarını bir kenara bıraktım. Bugün benim kurallarına göre oynuyorduk.

Arka , üzerindeki , bronz tenindeki gümüşü çatlakları, her bir santimi görünür hale geldikçe omurgasının kıvrımını görmeye doyamadım. Tamamen, mükemmel bir şekilde çıplak kaldığında, gecelik sinirsiz parmaklarımdan kayarak yanımdaki kanepede birikti.

"İşte böyle aşkım, şimdi *buraya gel*." Bir kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çekerken son iki kelimeyle birlikte hırıltıya engel olamadım.

Kahretsin, tişörtümün içinden bile mükemmel hissediyordu; göğsümde yankılanan o küçük şaşkınlık sesiyle birlikte sıcak ve yumuşak. Gölgelerim bileklerini serbest bıraktığında, bana söylenmeden başını omzuma yasladı. Sıktım, içimdeki ses beni tehlikeye karşı uyarırsa da yakınlığının tadını çıkarıyordum.

Bu açıdan, sivri meme uçlarını ve kendini tutarken gerginleşen görkemli kalçalarının dolgunluğunu görebiliyordum.

Bu olmazdı. Ve bu kısıtlı görüş de olmaz.

Kendimi bazı şeylerden mahrum bırakıyordum ama bunu değil.

Gölgelerim gardırobun yanından aynayı getirdi ve onun tam görüntüsü karşısında bir iniltiyi bastırdım. Dizleri benimkilerin iki yanına dikilmişti. Uylukları açıktı, böylece pembe kayganlığının bir ipucunu görebiliyordum. Kabarık göğüsleri tutulmak için yalvarıyordu.

Bu içgüdüye uymadan önce kendimi yakaladım ve onun yerine kalçasını sıkımda izin verdim. Yine de ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığımızı hatırlattı.

"Siktir. İnanılmaz görünmüyor musun?"

Aynada, ihtiyaçtan donuklaşmış gözleri benimkilerle buluştu, kaşları üzerlerinde sivrildi. Bir cevap beklediğimi anlamamıştı. Yine de Langdon gibi, pastayı yemek yerine sadece bakmasını tercih eden adamların sözlerinin cevap vermesini zorlaştırıp zorlaştırmadığını merak ediyordum. Bunu geliştirebiliriz.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Başını eğdi ve bakışlarımla ayna yerine doğrudan karşılaştı. "İçki içiyorsun."

Alay ettim ve burnumu onun kine dokundurdum. "O kadar çok içmedim. Sadece kendimi zayıflatacak kadar, gerçekten istediğim şeyi bulanıklaştırmayacak kadar. Şimdi" -kolumu beline dolayarak onu kendime daha sıkı çektim- "bana her şeyini ver." Ağırlığını aldığım da küçük, hoş bir şaşkınlık ifadesi verdi. "Seni gayet iyi tutabilirim," diye mırıldandım kulağına ve dizlerimi, amını boşluğun üzerinde bırakacak kadar ayırdım.

Sonra da gölgelerimi işe koyuldum.

Önce göğüslerine dokunmalarına izin verdim, onları yoğurup avuçlarken sırtını nasıl kamburlaştırdıklarını içime çektim. Meme uçlarının etrafından dolaşp sıktıklarında inledi ve ben de onu ıslattım.

Bu tutuş çok cazip, çok riskliydi. Elimi biraz kıpırdatırsam, sıkı meme uçlarını sıkıştıracaktım ve sonra tüm kontrolümü kaybedecektim. Bunun yerine, kollarını arkasına doğru yönlendirdim ve bir elimle bileklerini tuttum. Diğer elimle saçlarını kavradım ve başını geriye doğru yatırdım, aynada kapüşonlu bakışlarıyla buluşup ayırık dudaklarını görebilecek kadar ama yine de köpek dişimin ucunu sıçrayan nabzına sürtebilecek kadar.

Sonra kelimeyi söyledi. "Lütfen."

Aynada bacaklarını açıp kavisler çizmesini izledim, nabzımı hızlandırdı ve uyarı sesi alarmla bağırırken bile beni teşvik etti.

Ama kontrol bendeydi.

Pantolonumu çekip açmama ve içine girmeme ramak kalmış gibi sııttım ve kulağına doğru mırıldandım. "Lütfen, *ne*?"

"Lütfen *orama* dokun, ihtiyacım var..." Bileklerini kavrayışımla büktü ama sadece durmamı istediğinde bırakıyordum.

"Neye ihtiyacın var, benim küçük korum?"

Gölgelerim bir el oluşturup acı verici derecede yavaş hissedeceğini bildiğim bir hızla karnından aşağı kayarken küçük bir sızlanma sesi çıkardı. "Bana dokunmanı istiyorum. Beni boşaltmanı."

Tümseğinin üzerindeki kumral saçların kenarını okşadım. "Yanmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

Elimin dallara ayrılmasına izin verdim ve onları bacaklarının arasına gönderdim. Nefesi kesilirken başı tuttuğum yere doğru düştü.

Kaygan ve ıslak olduğunu anlamak için hissetmeme gerek yoktu, onu okşarken gölgelerin üzerinde parladığını görebiliyordum.

Gerildi, dokunuşlarına baskı yapmaya çalıştı, böylece alay sona erecek ve istediğini elde edebilecekti.

Ama bugün oynadığımız oyun değildi.

Nazik bir uyarı sesiyle uyluklarının etrafına daha fazla gölge gönderdim ve onu olduğu yerde kavradım. Karanlığın onu sıktığını görmek bana daha da iyi bir fikir verdi.

"Kendinizi dizginleyemediğinize göre..." Kulağını ısırdım ve gölgeler etrafını sararak karnından ve göğüslerinin arasından geçerken sarsılmasına neden oldum. Onu gererek yumuşak etinin kordonlarının arasından dökülmesini sağladılar. Göğsüm acının eşiğinde sıkıştı. "İşte. Büyüleyici, değil mi?"

"Ben..." Aynada bana kaşlarını çattı.

"Kendine bir bak, Katherine. *Bak*."

Kemerli ve yayılmış, bağlı ve bacaklarının arasında gölgelerimin yalamasıyla büyüleyici. Güzellikten başka bir şeyi nasıl görebilirdi ki?

"Görüyor musun?" Etine doğru fısıldadım.

"Beni güzelleştiriyorsun."

"Hayır, aşkım. Bunu kendin yapıyorsun. Bu sadece senin kim olduğun. Tüm bu yönlerin bir araya gelerek parlak bir mücevher oluşturuyor. Ben sana bir ayar vermekten başka bir şey yapmadım." Kendi metaforuma biraz sırtarak onu bağlayan gölgeleri sıktım. "O sensin. *Sen* çok güzelsin. Anlıyor musun?"

Gölgelerime klitorisine daha da yaklaşmalarını söylediğimde uzun bir süre izledi. Yanakları bayıldığım o zengin pembe tonuna doğru derinleşti ve

göğsü bağlara karşı kabardı.

Tam sorumu unuttuğunu düşünürken cevap verdi. "Görüyorum. Kendimi görüyorum. Lütfen, beni de aynı güzellikte becermeni istiyorum."

Yukarıdaki yıldızlar, bana dokunamazdı ama sözleriyle beni delirtebilecekken buna ihtiyacı yoktu.

Onu yakmam gerekiyordu, ama gölgelerim onun sıkı tomurcuğunun etrafına dolanırken ve o bana karşı gergin bir şekilde çekilirken yanan bendim, tam uzamaya çekilmiş bir yay.

"Benim için gel, kor. Tüm bu dünyayı yakalım ve yeni bir dünya inşa edelim."

Kaşları havaya kalktı, nefesi kesildi ve hızla, kopacakmış gibi titredi.

Ve sonra yaptı.

Bana doğru bastırılmış bir halde haykırdı, vücudunun her parçası bağları ve benim tutuşumu zorluyordu, sanki iradesinin gücüyle dünyanın ve onun tüm uygunsuz gerçeklerinin pençesinden kurtulabilirdi.

"Çok mükemmel," diye mırıldandım nefes nefese kalıp bana doğru sarkarken. "Bunu tekrar görmek istiyorum."

Klitorisinin etrafında dönmeye ara vermeden, daha fazla gölgeyi katı hale getirdim ve formu onun boyunca kaydardım. Saf karanlıktan oluşan uzunluğum değilmiş gibi davranmaya bile çalışmadım. Ona sahip olamasam da en azından hayal edebilirdim.

Islaklığının içinden daha küçük bir dal çıktım ve arka geçişine bastırdım. "Bunu istiyor musun?"

"Evet."

"Peki ya bu?" Gölge horozu kaygan girişine yerleştirdim. "Aynı anda mı?"

Başını salladı, saçları tutuşumdan çekiliyordu.

"Çok cesur. Hatırladığım alev bu. Devam et o zaman. Ne istiyorsan al."

Kendini indirebilmesi için tutuşumu yeterince hafiflettim.

Nefes nefese bir iniltiyle gölgelerime gömülüşünü izlerken aletim gerildi.

Yavaş yavaş, gölge horoz kayboldu, sadece iki inç utangaç kalana kadar ve arka pasajındaki daha küçük uzantı hareketsiz kaldı. Sadece bu ilk seferde dolgunluğu hissetmesini istedim.

Nefes nefese, kalçaları titreyerek ağırlığını kaldırdı ve arkasına yaslandı.

Ben.

"Hepsini kaldıracıebileceğini düşünüyor musun, aşkım?"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum..." Bakışları aynaya kaydı ve içindeki gölgelerimi gördüğü anda kaşları kalktı ve sözsüz bir ses çıkardı. Göz kapakları titreyerek başıyla küçük bir selam verdi. "Belki mi?"

"Sanırım yapabilirsin." Gölgeleleri dışarı kaydırđım, onları görebilmesi için başını biraz kaldırmasına izin verdim. "Benim için dener misin?"

Boğazı düğümlendi ve başını salladı.

Dişlerimi sıkarak ve sertleşmiş sikimin ağrısıyla kendime hatırlattığım gibi, üzerime -hayır, gölgelerimin üzerine- eğildi. Yükseldiler, tamamen yok olana kadar onun çabalarını karşıladılar.

" bu, benim mükemmelim"

Kendini tekrar kaldırıp gölgelerimin uzunluğuna bindiğinde başım döndü.

Buna sahip olabilirim. Ona sahip olabilirim.

Bunun verdiği vahşi panik beni ele geçirdi ve nabzımı hızlandırdı. İstedığıme sahip olabilirdim.

Dikkatimin dağılması kalçalarındaki gölge tutuşumu gevşeterek ona daha fazla hareket imkânı verdi ve o da bundan sonuna kadar yararlandı. Kalçaları sallanarak, uçtan tabana tekrar tekrar gitti.

Klitorisinin etrafındaki gölgelere görevlerini hatırlattığımda inledi: tamamen çözülmesini sağlamak.

"Benim tatlı közüm şeyi çok iyi karşılıyor, değil mi?" Artık ne dediğimi bilmiyordum. Sarhoş olmuştum. Biraz konyaktan, daha çok da ondan.

Kokusuna. Ne kadar yakın olduğunu. İstedğim her şeye ne kadar yakın olduğumu.

Böylece tüm iradem ellerimi onun bileklerinde ve saçlarında tutmakla meşgulken, burada zayıf ve aptal bir şekilde oturup ona saçma sapan övgüler yağdırdım.

Ve umurumda bile değildi.

Her hamlede zıplayan göğüslerinin görüntüsüyle değil. Amından benim için damlayan sularla değil. Başka bir doruğa ne kadar yakın olduğunu bana söyleyen yükselen çığlıklarla değil.

Ona doğru sürdüm, onun için bunu kovaladım.

Ben değildim. Omurgamın alt kısmındaki sıkı hayal kırıklığının bana hatırlattığı gibi, *ben değilim*.

Bunun sayılmadığını söyledim umursayan yanıma. Eğer ona dokunan, onunla sevişen, dudaklarından o tatlı müziği ve küçük ıslak sesleri çıkaran benim gölgelerimse, bu sayılmazdı.

Bunu onun için, kocasının ve ülkesinin ondan aldıklarını telafi etmek için, kendi başarısızlıklarımı telafi etmek için yapsaydım ve gelmeseydim, sayılmazdı.

Kendime bunları
söyledim. Ama
yalandı.

Fae bunları yüksek sesle söyleyemezdi, ama yukarıdaki yıldızlar, kendimize yalan söyleyebilirdik.

Sayıldı.

Ve sikimi içine sokamasam bile bundan zevk alıyordum. Onun zevki benim zevkimdi ve her ses, her kıvrınma hareketi, her titreyen orgazm sinirlerimde saf bir sevinç yaratıyordu.

Onu üçüncü ve dördüncüye götürürken bile, bunun sadece gölgelerimle değil, bedenimle gerçek anlamda yapmanın bir başlangıcı olduğunu biliyordum.

Onu o labirentte ilk gördüğüm andan beri biliyordum, teni karanlıkta kızarmış, vücudu sabit bir dikkatle gerilmişti. Ona sahip olmam gerektiğini ve bir gece sahip olacağımı biliyordum.

Sadece bu sahte gecede, perdeler çekili ve güneş dışarıdayken değil. Onu beşinci kez titreyerek ayırdıktan sonra tamamen sarktı, Bağılara ya da tutuşuma karşı hiçbir direnç göstermiyordu ve yeterince çektiğini biliyordum.

"İşte," diye mırıldandım kulağına, terden kayganlaşmış vücudunu ve pembe yanaklarını seyrederken. Bağlar yumuşak teninde pembe izler bırakarak yok olurken onu yakaladım.

Kıpırdayana kadar onu göğsüme bastırdım.

"Öldüm mü ben?" Yanağına dokunduğunda göz kapakları titredi. "Öldüğümünden şikayetçi değilim, sadece... emin olmak istedim."

Parmaklarını yakaladım -işaretsiz parmaklarını- ve kendi kurallarına aykırı da uçlarını öptüm. "Ölü değil. Ve bak." Elini uzattım, sadece tırnakları mordu.

Yumuşak bir kahkaha attı ve elini ters çevirdi. "Sihrimi bile tükettin."

Kıkırdayarak ayağa kalktım ve onu önce banyoya, sonra da yatağına taşıdım. Gölgelerim onun atılmış geceliğini getirdi ve onu tekrar giyerken izlememeye çalıştım. Denedim ve başaramadım.

"Herhangi..." Gömleğimi çıkarırken yutkundu ve dudaklarını yaladı.

Pantolon üzerimde kalıyordu. Kendimi o kadar kontrol edemiyordum.

Boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Pişman mısınız?"

İçgüdülerimin geri çekilip çekilmediğini görmek için saçlarını okşadım. Ama bana yemin bozan diyen o ses bile sessizdi. Belki de kuralları çiğnememi onaylıyordu.

Mumlar birer birer söndü, gölgelerim tarafından boğuldu, ama son ışık da sönmeden önce ona bir gülümseme verdim. "Pişman değilim."

OceanofPDF.com

60

OceanofPDF.com

KAT

I Garip bir alacakaranlık saatinde uyandığımda kendimi aynı anda hem dolu, hem ağır, hem hafif, hem de özgür hissediyordum. Bastian beni kendine çekti ve yola çıkmadan önce daha zamanımız olduğu konusunda ısrar etti. Karşı çıkacak değildim.

Rahat yatağın ve beni sıkılmış olmasının avantajını kullanarak öyle lezzetli bir yorgunluğa dönüştü ki, kâbuslardan arınmış bir uykuya daldım.

Gölün Hanımı benim güvenlik arzuma imkânsız diyebilirdi ama o saatlerde *kendimi* güvende *hissediyordum*.

Şafak sökmeden yola koyulduk ve Bastian Asharan Ormanı'nın çok uzakta olmadığını, Tenebris'e farklı bir yoldan dönersek oradaki saray kalıntılarını keşfedebileceğimizi ve cevaplarımızı bulabileceğimizi söyledi.

İç kesimlerdeki bir dağ geçidinden geçerken, ona ve kalçalarının etrafında dolaşan gölgelere kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamıyordum. İnsanların vücut dilini okumayı öğrendiğim gibi, onun gölgelerinin hareketlerinin de ne anlama geldiği hakkında bir fikrim varmış gibi hissediyordum. Şimdi sanki esintiye kapılmış gibi yavaş ve puslu bir şekilde sürükleniyorlardı. Bunu memnuniyet olarak algıladım.

O gölgelerle ne yaptığını mı düşünüyordu? Onlara nasıl bindiğimi mi?

Eyerde kıpırdandım, dokunuşunun yankısı bileklerimi ve belimi ısırırken kalçalarım sıkıştı.

Onun dokunuşu. Gölgeleri değil.

Evet, beni güzelce yok etmişlerdi ama... Benim istediğim oydu.

Bu - "bu" her neyse- sadece geçiciydi. Eninde sonunda Robin'den kurtulacaktım, değil mi?

Değil mi?

Ya hazır değilsem? Ya Bastian o sözleşmeyi bozmaya hiç hazır değilse?

Ondan isteyebileceğimden değil. Artık anlamıştım. Tüm yaptıklarına rağmen Rufus Amca'yı öldürmemesi ona yalvarmıştım, çünkü o ailemdendi - çünkü bu benim geçmeyeceğim bir çizgiydi. Bu onun için de aynıydı. Ruhunda kaldıramayacağı bir leke.

Ve ondan bunu istemezdim.

Buna rağmen onu ve gölgelerini aklımdan çıkaramıyordum; yaptıkları kadar söyledikleri de aklımdan çıkmıyordu.

Her şeye yeni bir ışık tuttu.

Bağlar sorumluluğu ona yüklemişti - ya da bana bedenimin kocama ait olduğunu ve başkasına ait olmadığını söylemeye çalışan eski derslere böyle söylemiştim. *Yapmamam gerekenler* ve acımasız sözlerle doluydular, yine de onları silkeleyip Bastian'ı işaret edebilir ve sorumlu olanın o olduğunu söyleyebilirdim. Sadece itaat etmem gerekiyordu.

Aynadaki yakıcı bakışları çok daha yüksek sesle arzulandığımı ve istendiğimi söylüyordu; soyadım ya da eş olarak yükümlülüklerimi yerine getirmem için değil, kendim için isteniyordum.

Onun gölgesine binmek çok güçlüydü ve kulağıma gelen ısrarcı sesiyle daha da güçlenmişti.

Başka kimseye itaat etmek gibi bir şey değildi. Kraliçeme, toplumun kurallarına ya da aileme.

Güçlü hissettirdi.

Bu fikirler birbirine uymamalıydı. Yine de biz sürdükçe ve ben düşündükçe, görünürdeki çelişkileri çözen faktörü anladım.

İtaat edecek misin? Bana bir seçenek sunmuştu.

Bana söylediği şeyi yapmayı *seçmiştim*. İstedğim zaman bunu durdurma gücüne her zaman sahiptim.

Hayatımın geri kalanında böyle şeylere hiç sahip olmamıştım.

"İtaat güçtür," diye mırıldandım, "bir seçim olduğunda."

"O da ne?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı ve ben de ağzımı kapattım.

"Ah. Hiçbir şey."

"Yalan söyleyebiliyor olman bu konuda her zaman iyi olduğun anlamına gelmez." Yüzüm kızardı. "Ben sadece-"

Sertleşti, bakışları bir tarafa kayd. "Tepki verme ama yalnız değiliz."

Damarlarımda bir ürperti dolaştı ama yine de komik bir şey söylemiş gibi kıkırdamaktan kendimi alamadım. "O zaman ne yapmalıyım?"

"Önümü, arkamı ve sağımı dikkatlice kontrol edin."

Başımı salladım ve gözlerimi o yöne çevirme fırsatını kullanarak alnımı kaşıdım.

Gövdelerin arasında bir şekil kısa süreliğine göründü ama kısa süre sonra kayboldu. "Onu gördüm. Bir insan."

"Hmm." Çenesi gerildi. "Devam ediyoruz. Ben onları dinleyeceğim. Görüş alanından çıkar çıkmaz dublörümü göndereceğim."

Boğazım sıkılıydı, yayımı eyere bağlayan tokayı gevşettim.

Yoldaki bir sonraki çatalda bizi sola, bilinmeyen kuyruğumuzdan uzağa yönlendirdi.

Bastian biz ilerlerken başını eğdi ve diğer tarafa geçtiklerini mırıldandı. Bir sonraki fırsatta sağa döndük.

"Kahretsin."

"Ne?" diye sordum. Dizginleri sıkkan parmaklarına bakarak sordum. "Yine yer değiştirdiler. Bizi batıya sürüyorlar."

İçime bir soğukluk çöktü. "Eğer fae olsalardı, o kadar sessiz hareket ederlerdi ki onları duyamazdın, değil mi? Bu sesi bilerek çıkardılar."

"Evet." Başıyla cesaretlendirici bir selam verirken dizinin benimkine değmesine izin vererek yaklaştı. "İyi olacağız. Onlara küçük bir sürpriz yapacağız. İşaret verdiğimde sola dön ve sert sür. Ben de seninle olacağım. Ama yanlarından hızla geçip yolumuzu kontrol etmelerini engelleyeceğiz. Tamam mı?"

Nabzım hızlandı ama başımı salladım ve geyiğimin omzunu okşadım. Eğer burası Vespera olsaydı, Kötü Kadın'ın gecesı gibi olurdu. Gölgele bir orman. Kaçılması gereken bir düşman. Bastian'a ukala bir sırıtış attım. "Senden kaçtım, değil mi?"

Homurdandı ve başını salladı.

Her hareketine ve nefesine asılmış, işaretini bekliyordum. Alçak bir tepeyi aştığımızda, geyiğin dizginlerini çekti. "Şimdi!"

Uyluklarım sıkışınca dümeni dar bir dönüşe kırdım ve geyiğimi dörtlale koşmaya teşvik ettim.

Çalılıkların arasından hızla geçtik ve ağaç gövdelerinden kaçtık. Kalbim ormanda hızla ilerlediğim için kükrüyordu ve atımın sırtına doğru eğildim. "Hadi, bacaklarını esnet."

Ve yaptı da.

Dünya bulanıklaştı ve çok geçmeden çalılıkların arasından pelerinli bir form yükseldi.

Göz açıp kapayıncaya kadar yanlarından geçtim. Bastian peşimdeyken omzumun üzerinden baktım, yabancı olduğu yerde dönüyordu ama geride kalmıştı. Bizim geyiklerden daha hızlı koşamazlardı.

Sırtarak önüme baktım ama başka bir figür yolu kapatmıştı. Bir Fae kadını, yayını çekmişti.

"Kat!" Bastian'ın sesi arkamdaydı.

Bir solukla ve bilinçli bir düşünce olmadan, sık bir ağaç kümesine doğru yöneldim.

Omzuma yakın bir yerde bir ok tıngırdadı.

Yaklaştım. Hay sikeyim. Ve iki tane.

Sonra gök gürültüsü sesi geldi.

Bir fırtına kaçışımızı örtebilir mi? Ama gölgelikte hiç yağmur sesi duymadım. Omzumun üzerinden baktığımda anladım.

Geyik.

Düzinelerce. Çoğunlukla Hindiler, hepsi de binicili.

Peşimizden dörtnala gelip yanımıza yanaştılar, boynuzlarının olmaması en alçak dalların altından kolaylıkla geçmelerini sağlıyordu.

Bastian'a geniş gözlü bir bakış attım. Kimdi bunlar? O da benim gibi hiçbir şeyden haberi olmadan başını salladı.

"Benimle kal."

Bastian kim olduklarını öğrenmek istediğinde cevap vermeyerek bizi batıya doğru zorladılar.

Onlarla *birlikte* ilerlediğimiz sürece mesafelerini korudular ama hareket halindeki ablukalarını yarmaya çalıştığımız anda safları sıklaştırıp üzerimize ateş açtılar. Bir ok bacağına saplanınca geyiğim homurdandı.

İleride ağaçlar seyreldi. O zaman avantajlı olurduk, açık bir rotada geyiklerimiz daha küçük arka ayakları geride bırakabilirdi. "Haydi." Omzunu sıvazlayarak onu ormanın kenarına doğru ittim.

Ağaçlardan kurtulduk, güneş ışığı gözlerimi delip geçti.

"Kahretsin." Bastian geyiğini döndürdü.

Keskin bir şekilde durduğumda midem bulandı.

Önümüzde sarp bir kayalık yükseliyordu. Solumuzda, bir tane daha. Ve sağımızda, bir tane daha.

Çıkamaz sokak.

KAT

"Tırmanabilir miyiz?" Kayalara baktım; tutunmak için yeterince sarp görünüyorlardı.

"Ya öyle yaparsın ya da savaşırsın." Bastian atından indi, arkasına bir bakış fırlatarak

Geldiğimiz yoldan. "Seçim senin."

Ormandan gelen toynak sesleri, yere indiğimde ayaklarıma çarparak gümbürdedi.

Karar vermek uzun sürmez.

Tırmanmak bizi gri uçurumun karşısında kolay hedef haline getirecekti.

Hiçbir koruma yok. Bizi anında avlarlardı.

Fazla seçeneğim yok.

Yutkunarak yayımı ve sadağımı eyerden indirdim. Cesaret meselesi değildi Sadece çaresizlik.

Gölgeli kılıcını çekti ve geyikleri ormana geri gönderdi. "*Tennacht*," diye emrettim ve yayımın kirişi gerildi, büyü

kanımda uğulduyordu. Uçurumun dibindeki kayaların arkasına siper aldığımızda nabzım her noktada atıyordu. Hayatımın yarısı boyunca bir tabanca taşımıştım, ama onu kaç kez birine ateşlediğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayabilirdim. Ve sadece bir kez öldürmüştüm.

"kal," diye Bastian, ormanın kenarını izlerken gölgeler yoğun bir yığın halinde ayaklarının etrafına yayılıyordu. "Eğer... eğer kendinizi yalnız bulursanız, teslim olun. Sonra da ilk fırsatta muhafızlarını zehirle ve kaç. Anlaşıldı mı?"

"Ama-" "*Anlaşıldı*
mı?"

Kendini yalnız bulursan, yani o ölürse demek istedi. Yutkundum ve sadağı sırtıma bağladım. Bunun olmasına izin vermeyecektim, bu yüzden planı tamamen varsayımsaldı ve "Anlıyorum" diye cevap verirken hiçbir suçluluk hissetmedim.

Bulanıklaştı ve ikiye bölünürken çift görmenin rahatsız edici hissini göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kaldım. Gölgeler içinde gizlenen Bastian'ın bir parçası ağaçların arasına süzüldü.

Bir ok attım ve bekledim.

Kan, sanki dövüş çoktan başlamış gibi kulaklarımda uğuldadı. Avuçlarım eldivenlerimin içinde terledi.

"Bunu yapabilirsin, Kor."

Bu ismi şimdi ve burada kullanması beni sarstı.

"Ateşin sadece benim için değil." Acımasız bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Hepsini yok edişini görmek için sabırsızlanıyorum."

İkizinin gittiği yerin sağ tarafındaki ormandan boğuk bir çığlık geldi. Ne olduğunu merak edip bakmaya vaktim olmadı çünkü bir an sonra ağaçlardan bir ok dalgası yükseldi.

Onlar kayaya çarparken biz de kayaya sarıldık. Bastian bakışlarımı tuttu, kaşları kararlı bir şekilde çatılmıştı. "Bekle," diye fısıldadı.

Yayımlı sıklık ve okların siperimizin hemen ötesinde yere saplanışını izledim. Eğer stoğum biterse, bazılarını kullanabilirdim.

Takırtılar azalır azalmaz Bastian başını salladı ve sol taraftaki ağaçlara doğru kaçmaya başladı.

Çizerek ayağa kalktım. Ağaçların arasında bir fae'yi fark etmem bir saniye sürdü. Nişan al, nefes ver, bırak.

Bir çığlık vurduğumu söyledi.

Çoktan bir sonraki okumu yerleştirmiş, bir sonraki hedefimi arıyordum.

Bu düzende ateş ettim ve ateş ettim, serseri oklar kayaya çarpıp yüzümden birkaç santim öteye uçarken geriye doğru eğildim.

Bunlardan birinin şanslı bir atışının beni öldürebileceği gerçekçi görünmüyordu.

Ve yine de...

Korkumu yutmaya çalıştım ama çoktan boğazıma pençelerini geçirmiş ve yapışmıştı. Sadece kalın kütlenin etrafında çalışabiliyordum.

Bastian ormanın kenarında karanlık bir şekildi, boşluk siyahı kılıcı düşmanımızı süpürüyordu. Bugün Innesol'dekinden daha karanlıktı ama bunu merak edecek vaktim yoktu.

Akşamdan kalma baş ağrılarım katkıda bulunduğu için ondan nefret ettiğim zamanlarda bile Faolán'la bu kadar sıkı çalıştığım için Tanrı'ya şükürler olsun. Yeni bir ok hazırlamak

kolay, kaslarıma yerleşmiş bir şeydi ve kendimi bunun sadece bir eğitim egzersizi olduğuna ikna etmeme izin verdi.

Neredeyse.

Çünkü antrenman yaparken hiç çığlık atmazdık.

Sağdan ve soldan yükseldiler. Bastian'ın ilk öldürdükleri avlanmış olmalıydı ama artık düşmanlarımız onun aralarında olduğunu biliyordu.

İlk atışlarımdan birinin yanında biri acı içinde inledi.

Kayaya çarpan okların sesi yavaşladı. Kaç kişi öldürmüştük? Geri çekilmelerine yetecek kadar mı?

Bu sükûneti yerden bir avuç ok toplamak için kullandım ama kaldırdığımda boğazımdaki o korku beni tamamen ele geçirdi.

Fae'ler sessiz adımlarla ağaçların arasından süzöldüler.

Ayak seslerini duymamdan daha kötüydü - bu bir uyarı olurdu.

Uzun ve aptalca saniyeler boyunca tek yapabildiğim bakmaktı.

Çekil. Kimilda amına koyayım.

Bastian mı bağırdı, bir parçam mı düşündü, yoksa ben mi yüksek sesle söyledim, hiçbir fikrim yoktu. Ama kelimeler bana ulaştı, yüzüme bir tokat gibi indi.

Saklanmak için çabaladım.

Öleceğiz.

Yayımı aldım.

Belki, ama yapmamaya çalışalım, ha?

Daha önce hiç yapmadığım kadar hızlı ateş ettim. Ne de olsa bir sürü hedefim vardı. Yayımın hafifliğine rağmen kollarımın şimdiye kadar ağrımış olması gerekirdi,

Ama kendimi daha güçlü hissettim.

İki Bastian ağaçların arasından sıyrılırken gölgeler ormandan yayıldı, ayak bileklerini çekiştirdi. Kesip savuşturdu, birinin gardının altından yuvarlandı, dizlerinin arkasını kırdı, böylece ayağa kalkmadan önce bir çığlıkla düştüler, kılıç başka bir fae'nin karnına saplandı.

Kan. Gölgeler. Çığlıklar. Yay kirişimin tınısı. Ama yeterli değildi.

Nefesim kesilerek ateş ettim, ateş ettim, onları benden ve her iki Bastian'dan uzak tutmaya çalıştım.

Ama biz sadece üç kişiydik ve onlar hâlâ düzinelerce kişiydiler.

Bugün ölmek istemedim. Bu, binlerce kişinin güvenliğini kendi hayatımla gereken bir gün değildi. Bunu ben seçmedim.

Ama bazen neyi seçtiğın önemli değildi. Bazen ölüm seni seçerdi.
Bir sonraki oka uzandım. Ve hiçbir şey bulamadım.
Siperden çıkıp daha fazlasını toplayamadan, daha yüksek, daha sert bir
çığlık diğerlerinin üzerine yükseldi.
Bastian.

OceanofPDF.com

KAT

I Bastian'ı bulmak çok uzun sürdü. Sonunda bulduğumda nedenini anladım. Normal boyunda değildi, tek dizinin üzerine çökmüştü ve kalçasından kan akıyordu. Çok fazla kan.

Nabzım sadece şakaklarımda ve boğazımda değil, yüzümde de atıyordu. Sanki tüm bedenimi ele geçiriyordu. Yine de bir darbeyi ve diğerini engelledi.

Gözlerimi kaçıramadan kayanın arkasından tökezledim ve yerde el yordamıyla düşmanın oklarından birini aradım. Kılıcının her darbesi kemiklerimi titretti.

Parmaklarım bir ok sapının üzerine kapandı ve onu yerleştirdim, çektim, nişan aldım. Nefesimi veremedim, sakın ve ateşe hazırdım.

Önündeki savaşçıyı savuştururken Bastian'ın karnından bir kılıç fırladı.

Kıpkırmızı. Parlayan metal. Yüzü düşüyor.

Bir çığlık , ateş etmeye gittim ve aldığım okun kırık olduğunu fark ettim.

Ama Bastian kadar kırık değil.

Bıçak karnından sıyrıldı.

Kılıcının gölgeleri kayboldu, geriye sadece çelik kaldı. Gözlerindeki parıltı söndü.

Düştü.

"Hayır. *Hayır.*" Panik, her çılgın kalp atışında daha da sert bir şekilde yüzüme çarparken yay titreyen parmaklarımdan düştü.

Bu olmaz. *Bu*

olmaz. Bastian

olmaz.

Korkunç bir sıcaklık beni sardı, sanki serbest bırakılması gereken bir baskı gibiydi ve eldivenlerimi çıkardığımda ellerim simsiyahtı. *Mor-siyah* değil. Ve içlerinden karanlık bir şey dökülüyordu.

O titreme... korku değil, öfkeydi. O vızıltı...

panik değil, güçtü. *Çok sıkı tutunuyorsun.*

Sonra bıraktım.

Derim karıncalanıyor, içimdeki zehir Kaliban'ın evinde olduğundan daha yoğun bir şekilde yayılıyordu, sırtımı dikleştirdim ve elimi uzattım.

Tenimde titreşen büyüü topladım ve üzerimden mor bir sis yuvarlandı. Sadece ben ve tüm odağımı tüketen güç vardı.

Yakındaki büyüü kullandıktan sonra, zihnimle uzandım. Kayaları ve onların düşük rezonansını, toprağın baş döndürücü uğultusunu, çam ağaçlarının daha yüksek, daha karmaşık titreşimlerini yakaladım.

Bazen güç kayarak uzaklaşmaya çalıştı, ama dişlerimi sıktım ve onu kendime çektim.

Sen benimsin.

Zehrim zeminin üzerinde alçak bir sis oluşturdu ve her saniye yoğunlaştı.

Sadece düşündüğüm ve söyleyemediğim her kızgın kelime gibi içimden sızdı.

İçimde tuttuğum her çığlık gibi beni sağır etti.

İçime hapsettiğim ve kendimi zehirlediğim her duygudan beslenen bir sel gibi yükseldikçe yükseldi.

Ancak şimdi o zehir yayılmış, uçurumun dibindeki boşluğu doldurmuştu.

Belli belirsiz, hâlâ bir kavga olduğunu fark ettim. Bastian. Yaşıyordu. Sadece bir yarısı öldürülmüştü.

Ama . Hissetmişim, lanet ruhumda bir çatlak. Ve bunun

tekrar olmasına izin vermeyecektim.

Kendime daha fazla güç verdim. Açıklığın kenarındaki ağaçlar kahverengiye döndü, dalları soldu.

Sen benimsin. Bugün benim ölmememi sağlayacaksın, onun ölmemesini sağlayacaksın.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı, çenesindeki kesikten kan damlıyordu, yanağında daha fazla kan .

Etrafımızdaki fae'ler tökezledi, saldırılarını unutmuşlardı. Önce inciklerini pençelediler, sonra karanlık dallar yakalarının üzerinden yüzlerine kadar uzandı. Zehrimi kazıyıp çıkarabilecekmiş gibi yanaklarını ve boğazlarını tırmaladılar.

Bedenler kamburlaştı, gözler kapandı, fae'ler ağızlarını açarak benim kükreyen öfkemden duyamadığım çığlıklar attılar.

Teker teker düştüler, zehrin sisinde kayboldular. Sadece Bastian ve ben ayakta kaldık.

O yaşıyordu. Onu kurtarmıştım. *Sihrim* onu kurtarmıştı.

Dudakları aralandı, bana baktı. "Bu... inanılmazdı."

Gerçekten burada ve iyi olduğundan emin olmak için ona dokunmam gerekiyordu, ona doğru ilerledim ama ayağım bir şeye çarptı. Sis döndü ve bir ceset ortaya çıktı.

Kıvrılmış, yüzü ölümle buruşmuş bir kadın.

Okuduğum en kolay şeydi.

Acı.

Korkunç, korkunç bir acı.

Buna ben sebep oldum.

Yutkundum ve dolandım ama bir tane daha vardı. Bu sefer genç bir adamdı, yanaklarında acıdan kurtulmaya çalışırken oluşan çizikler vardı.

Öfkem buharlaştı.

Bütün bu insanlar. Onları öldürmüştüm.

Kaç kişi? Yirmi mi? Otuz mu? Daha fazla mı? Hayatlar acı içinde sona erdi.

Koyu mora boyanmış ellerime baktım, zehir hâlâ üzerlerinden akıyordu.

Dur, ona söyledim. *Dur* dedim.

Ama olmadı... Yapamadım...

Kendimi bırakmıştım ve şimdi onu kontrol edemiyordum. Panik boğazımı doldurdu, göğsümü dövdü, acı verdi ve sıktı.

"Kat? Sen-?"

"Yapma." Başımı salladım, midem çalkalanıyordu. "Bana bakma. Ben bir canavarım."

Parmaklarımdan damlayan ölümden dehşete düşmemiş gibi omuzlarımı tuttu. Bakışlarımla buluştu ve yanağımı kavradı, sıcaklığı sadece

Karınçalanan büyüünün içinden belli belirsiz bir kayıt. "Sen bir canavar değilsin. Sen bir *muhteşem*."

Yanıliyordu.

Kontrolden çıkmıştım. Ben bir katildim. A-

Bir şey bana çarptı ve tökezleyerek onun kollarına düştüm. Konuşmak için nefes almaya çalıştım ama... yapamadım.

Bastian'ın rengi soldu, gözleri büyüdü, çenesi gevşedi.

Şimdi dehşete düşmüş görünüyordu.

Gri lekelerin görüş alanımın kenarına baskı yapmasıyla halsizleşerek bakışlarını göğsüme kadar takip ettim.

Kan. Tanıdık sivri bir şekilde çelik. Bir ok başı.

Sonra karanlık.

OceanofPDF.com

BASTIAN

I Beni bayıltmadan önce bir düzinesini öldürdüm.

Her şey zihnimde karmakarışık. Anlardan kesitler. Ormandan ve uçurumdan aşağı daha fazla savaşçı . Kesilmiş bir ceset ikiye bölündü, yere yığıldı. Sıktıkça sıktığım, sıktıkça sıktığım bir boyun. Hayatı dışarı sızarken kalçasını tutan bir adam.

Ve Kat'ın kanı ellerimde.

Onun üzerinde durarak, insandan çok hayvan gibi kükredim. Ayaklarımın dibine serpilmiş cesetlerden daha çok parçalanmışım.

Göğsümdeki boşluk bir kalp atışının anısıyla yankılandı. Onu almalarına izin veremezdim. Yaşamalarına izin veremezdim.

Ama benim iradem yeterli değildi ve evrenin başka fikirleri vardı.

Midemde kaynayan korkunç bir hastalıkla uyandım. Birisi önüme bir kase koydu ve tam zamanında, safradan başka bir şey kalmayana kadar kustum.

Nefes nefese, kâsenin kenarını kavradım. Ellerim temizlenmişti ama tırnaklarımın altında hâlâ kırmızı bir şey vardı.

Kat'ın kanı.

O...? Göğsünden çıkan ok. Öyleydi. Öyle olmalıydı.

Gerçek her damarıma ve sinirlerime sızarken gözlerim yandı. Beni boğdu.

Hepsini öldürürdüm. Bu kâse tek silahım olsa bile, her birini yok ederdim.

Sarsıldım ama tamamen öfkeyle değil. Zayıflık kemiklerime kadar sızdı, demir gibi soğuk. Ve gölgelerim...

Gölge yok.

Bakışlarım bileklerime inmeden önce ne bulacağımı biliyordum.
Demir kelepçeler.

Alaşımli olmadığı ve böylece güvenli hale getirilmediği sürece, demir Elfame'de teknik olarak dışıydı ve elde edilmesi zordu, ancak benzer bir çift kelepçeye sahiptim. Onları kullanmaktan nefret ederdim ama büyülerini onları tehlikeli hale getiren mahkûmlarla başa çıkmanın tek yolu buydu.

Derimi yakmasınlar diye keçeğe sarılmışlardı ama zehirleri hâlâ bedenime yayılıyor, büyümü bozuyor ve beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Akıllı ol, Bastian.

Biraz daha hayatta kal ki onun intikamını alabilesin. O zaman ona katıl.

Bir nefes, iki nefes, kendimi toparladım ve yavaş yavaş kendi bedenimden ve olanların dehşetinden başka bir şeyin farkına vardım. Sıra sıra yataklar. Yatağımın ucunda duran gümüş saçlı, zırhlı bir kadın. Büyük bir avizenin etrafında kümelenmiş yaldızlı takımyıldızlar.

Balo salonunun içinde bir revir.

Yanımda, kanlı bir önlük giymiş bir adam, kaseyi almak için elini uzatmadan önce kısık gözlerle beni izledi.

Bileklerimde bu kelepçeler olduğu sürece, kâseyle kimseyi öldürecek kadar güçlü değildim, bu yüzden onu iade ettim.

Bana su ve bir parça sert peynir verdi. Zehir içmek konusunda endişelenmenin bir anlamı yoktu, zaten bileklerime sarmışlardı.

Yemeği zorla mideye indirdikten sonra muhafız, "Kalk," dedi.

Ayakta durmak üç Faolan kaldırmak gibiydi. Kalçalarım çok çalışmışım gibi yanmıyordu, sadece sanki hiç güçleri yokmuş gibi geriliyorlardı.

Yine bir çocuktum. Zayıf ve çaresiz.

Bu şekilde kalmayacaktım.

Muhafızın ardından, iki kişi daha yanımda, dördüncüsü de arkamda, kelepçeleri çektim ama bu durumda onları kırma şansım yoktu.

Kat... O gitmişti. Daha fazla zamanımız olduğunu düşünerek aptallık etmiştim.

-Dünyadaki tüm zamanlar.

Ama *memento mori*, dediği gibi. Ve bir aptal gibi unutmuşum. Hayatın ne kadar hassas olabileceğini, insanlar için ne kadar kısa olduğunu unutmuşum.
Daha fazla zamanımız olur sanmıştım.

Uzun bir koridordan geçtik. Zengin dekorasyonu ve şık mobilyaları revir hakkında daha önce yaptığım değerlendirmeye uyuyordu. Burası büyük bir

Malikânenin duvarlarında ve pencerelerinde çatlaklar vardı.

İçimde kaybolan şeyle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

"Şu kadın, birlikte olduğum insan kadın. Nerede o?"

Gümüş saçlı muhafız bana dönmedi. "Az önce seni getirmem emredildi."

"Beni nereye getirmek için?" Cevap vermedi.

Kısık sesle, döndüğümüz ve dönmediğimiz dönemeçleri not ettim ve iki yanında nöbetçiler bulunan büyük bir çift kapı setine ulaşana kadar kapıları saydım.

Dusk'ın muhafızlarının giydiği zırhla aynı renk olan koyu mavi üniformalarına kaşlarımı çatarak baktım. Ve göğüslerinde...

Kırmızı, altınla çizilmiş bir hidra.

Lanet olsun. Ütü beni aptallaştırıyordu. Ve Kat'in... *yokluğu* aklımda kalan tüm düşünceleri işgal etmişti. Bize kimin saldırdığını düşünmemiştim bile.

Hydra Ascendant. Ve Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'ni esir almışlardı. Ya idamıma gidiyordum ya da bana işkence *edip* idam edeceklerdi.

Hâlâ ambleme bakıyordum ki, muhafızlardan oluşan sıkı bir grup yanımıza geldi ve biri kenara çekilerek

"*Katherine*." Bacaklarım tutmadı ve korumalarımın birinin beni yakalamak zorunda kalması umurumda bile değildi.

Çünkü *yaşıyordu*.

Solgun ve kelepçelerin yanı sıra kendi gömleği yerine birkaç beden büyük bir gömlek giyiyordu ama *yaşıyordu*.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen iyi misin?"

Her şey bir , göğsünden vurulduğunda.

"Öldüğünü sanmıştım." Vurulduğundan beri kaçındığım o kelimeyi sonunda düşünmeme izin .

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle. Beni ameliyat şifacıları var." Bakışları artık lekesiz olan ellerine kaydı ve gülümsemesi soldu. "Biri kanıma dokundu ve öldü."

İşte , kendini yine bir canavar olarak görüyordu. Ona doğru uzandım. "Hepsi bu-"

"Sessizlik." Bir koruma beni engelledi, sonra kapılar açıldı.

Uzun bir alan. Büyük ihtimalle aslen resmi bir yemek odasıydı. Bir tarafı sıralı camlı kapılar batan güneşe bakıyor, odayı turuncu bir ışığa boğuyordu. Muhafızlar bizi içeri sokarken her şeyi katalogladım.

Kat hayattaydı. Bu da planımın artık intikam değil, kaçış olduğu anlamına geliyordu.

Uzuvlarımdaki güçsüzlüğe rağmen, bu fikri göğsümde taşıdım, içimi dolduran bir fener.

Bahçeler dışarıda ama sarmaşıklar ve bir zamanlar budama yapılmış olabilecek çalılarla kaplanmış. Koruma sağlarlar.

"Bakın kim ." Odanın öbür ucundan bir kadın sesi yükseldi.

Damarlarımdaki kan dondu.

Şu ses. Braea'nınki gibi ama daha tiz.

O sesi ve ardından gelen kahkahayı tanıyordum.

Muhafızların bizi götürdüğü masaya göz kırparken dünya bir odaklanıp bir kayboluyordu.

Arkasında Prenses Sura oturuyordu.

BASTIAN

"İ seni öldürdü." Konuşmak istememiştim ama sanki bunu söylemek evrene on beş yıl önce onun başını kestiğimi hatırlatacakmış gibi geldi. Karnıma soğuk bir ağırlık çökerken sallandım. ve dünya kontrolden çıktı.

"Belli ki çok iyi bir iş çıkarmamışsın." Dişlerini gösterdi ve omuz silkti.

Annesininki gibi geniş siyah gözleri ve daha soluk altın rengi teni vardı. Gece yarısı buklelerini yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlamıştı; Tenebris'te onu hiç böyle görmemiştim. Bu ayrıntı dışında, tıpkı hatırladığım gibiydi.

Bu benim aldığım kafanın aynısıydı. Nasıl? Bir Dönüşen mi? Başka bir şey mi? Belki bu o bile değildi. Zihnim kendi kendine çelme taktı, demir yüzünden halsiz düşmüştü.

"Gözlerini dikip bakmayı bırakacak ve küçük arkadaşını tanıştıracak mısın?"

Yutkundum ve dilimi ağzımın içinde gezdirdim, o iğrenç his demir sayesinde hâlâ boğazımı kaplıyordu. "Katherine, bu Prenses Sura."

Yavaşça gözleri büyüdü ve nefesini içine çekti. Anlamıştı. "Bastian'ın herhangi bir arkadaşıyla tanışmak ne büyük bir zevk." Bir daire çizerek Masanın arkasında, Sura'nın gülümsemesi çok parlak, çok acımasızdı.

Ne tür bir "zevk"ten bahsettiğini biliyordum. Göğsümü sıkarak Kat'e ulaşmasını engellemeye çalıştım ama bir gardiyan omzumu tuttu.

Kat prenesten bana baktı, başını eğdi. "Nasıl yaşıyorsun?"

"*Nihayet* biri önemli soruları soruyor." Sura dilini saklatarak bana baktı. "Gerçekten Bastian, senin her zaman çok zeki olduğunu düşünmüşümdür."

"Şu kelepçeleri çıkarın ve size hala ne kadar zeki olduğumu göstereyim."

"Hmm, hayır, yapacağımı sanmıyorum. O sinir bozucu gölgeleri kontrol etmeliyiz, değil mi? *Birinin* zehirlendiğinden bahsetmiyorum bile." Kaşlarını kaldırarak Kat'i inceledi. "İlginç küçük bir numara. Tekrarlamayacağın bir numara. İkinizden biri kaçmaya çalıştığı anda, okçularına ateşlerini insan üzerinde yoğunlaştırmalarını emrettim. Öldürmeyi hedefleyecekler ama o kadar çok okla bunun bir önemi olacağını sanmıyorum. Senden bir iğne yastığı yapacaklar. Ve insanlar çok narindir, kanlarında zehir olanları bile." Bir başka parlak gülümseme. "Anlaşıldı mı?"

Kat ters ters bakarak çenesini eğdi.

Dişlerimi sıktım, öfkelen dim. "Neden beni öldürmedin?"

Gözlerini bana dikti, uzun bir hesaplama bakış ıydı bu. "Belki de seni canlı istiyordum."

Bizi sürmüşlerdi. İyi bir okçu, ben onların orada olduğunu fark etmeden önce bizi haklayabilirdi. Gitmesine izin vermeleri çok daha kolay olacakken şifacılarına Kat'in hayatını kurtarmalarını söylemişti.

Dudağım kıvrıldı. "Ve beni kontrol etmek için onu kullanmak istiyorsun."

"Ah, *Tenebris Yılanı* dedikleri adamdan beklediğim kurnazlık işte burada." Sanki önünde bir sancakta yazılıymış gibi ellerini açtı.

"Bunu duymuşsundur o zaman." Bana sadece onun darbesinden sonra Yılan denmeye başlanmıştı.

"Elbette. Burada olmamam, *dinlemediğim* anlamına gelmiyor. Ama davranışlarımı unuttum, sevgili Katherine'in sorusuna cevap veriyordum." Masanın üzerine tünedi ve muhafızları bir tarafa doğru salladı.

İkimiz de demire zincirliyen, o güvendediydi.

Şimdilik.

Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, beni dikkatle izliyordu. "Bir Dönüşen benim için çalıştı. Caira. Onu sevdim ve o lanet olası aptal da beni uğruma ölecek kadar sevdi."

Nedense bu durumu daha da kötüleştirdi. Çocukça bir zafer edasıyla kraliçemin ayaklarının dibine sadece bir kelle fırlatmamıştım. *Yanlış kafayı* fırlatmıştım. Midemdeki ağırlık, zorlukla nefes alabileceğim kadar genişledi.

"Ve bu yüzden mi şehre saldırdınız?" Kat kaşlarını çatı. "Sivilleri öldürmek size ondan nasıl intikam almanızı sağlıyor?"

"Ne?" Sura bir kenarda bekleyen muhafızlara baktı. "Bilmiyor muydunuz?"

Oh, biliyordu. O sadece iyi bir oyuncuydu. Kat'i bile kandıracak kadar iyi. Şokumu bastırmak için yaptıklarına duyduğum öfkeyi kullanarak dudak büktüm. "Adamlarını Korkuları şehre yönlendirirken bulduk, böylece kendini gösteriden kurtarabilirsin."

"Benim halkım değil." Çenesini kapılara doğru salladı ve iki muhafız aceleyle dışarı çıktı. Derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Bakın, sizi yakaladığınızı duyduğumda niyetim bu değildi."

"İnanın bana, ben de günümün böyle geçeceğini düşünmemiştim. Bizi bırakmaya ne dersiniz, böylece hepimiz günümüze devam edebiliriz."

"Böylece anneme rapor verip onun tüm gazabını üzerimize çekebilecek misin? Sanmıyorum." Öfkeleni ve kaşlarını çatı. "Ama beni zor bir duruma soktunuz. Henüz tahtları birleştirmeye hazır değilim ve-"

"Birleşmek mi?" Kat kaşlarını kaldırdı. "Dawn ve Dusk'ı bir araya getirmek mi?"

Sura iç çekti. "İnsanların ne kadar sabırsız olabileceğini unutmuşum. Bir araya getirin... bir şekilde. Tahtı aldığımda, bölünmüş olmayacak."

"Tek başına hükmetmek istiyorsun. Uyumayacaksın."

Kül Çemberi.

Hanımfendi her iki sorunun cevabını birlikte bulacağımızı söylememiş miydi?

Bu sarayın Ashara olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve bu bizim infazımız olmalıydı. Üssünün yerini biliyorduk. Tek mantıklı yol buydu.

Eğer onu hayatta daha faydalı olduğumuza inandırabilirsem, bu bize biraz zaman kazandırabilirdi. Ama bu bizim tek umudumuzdu.

"Şimdi, bunu nasıl öğrendin?" Sura başını Kat'e doğru eğdi. "Bu da beklemek için bir başka neden; sarayda daha fazla casusa ihtiyacım var."

Daha fazla. Yani zaten en az bir tane vardı. Tepkimi gizlemek için başımı eğdim. Ne kadar çok bilgiyi ağzından kaçırdığının farkında olmamalıydı. On beş yıldır saraydan uzaktaydı ve çevresinde sadece güvendiği kişiler vardı. Pratiği yoktu.

"Ne olursa olsun" -omuz silkti- "bölünmüş sistem bozuldu."

"O zaman neden Prens Cyrus'la evlenmiyorsun? Birlikte yönetiriz."

Sura burnunu kırıstırdı. "Uzun, çok uzun zaman önce aklımdan geçmişti. Ama Gündüz Prens'iyle tanıştınız. Bunun neden benim tercih ettiğim bir plan olmadığını anlıyorsunuzdur. Ayrıca, sadece tek bir hükümdar olmalı. Bir kraliçe. Tek bir saray. Tek bir ulus, hep birlikte."

Tam da Dawn'ın Circle'da neden olmasından korktuğum istikrarsızlık.

"Sadece bir kraliçe, ama üç baş." Masasının arkasında asılı duran, hidranın gözlerinin altın iplikle seçildiği pankarta doğru başımı salladım.

Yanaklarını içine çekti ve başka tarafa baktı. "Hizmet ettiğin kraliçeyi gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun Bastian?"

Saptırmak.

Kaşlarımı kaldırdım ve yemi yutmayı reddettim. Zihnime bir tohum ekmek, neyi kastetmiş olabileceğini merak etmemi sağlamak istiyordu. Bunun benim üzerimde işe yarayacağını düşündüyse gerçekten pratik yapmamıştı.

"Kendini korumak için ne kadar ileri gidebileceğini anlıyor musun?" "O *Dusk*'ı koruyor."

Kaşları kararlı bir çizgiye yerleşmiş olan Kat öne doğru eğildi. "Sadece korkunç bir şey yaptığını mı ima edeceksin yoksa bize gerçekten ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hiçbir şey yok," diye homurdandım. "Konuyu değiştirmeye çalışıyor."

"Bana inanmazsınız. *Arianmêl* alsam bile, gerçeği gizlediğimi söylersiniz." Prenses esprisiz bir kahkaha attı. "Gerçekten bilmek istiyorsan babana sor."

Daha fazla blöf.

Bana gözlerini devirdi. "Yukarıdaki yıldızlar, tahmin edilebilir misiniz? Kraliçeye sadık. 'Beni emir subaylığına yükseltti ve tek yapmam gereken babamı öldürmektir. Çok sıkıcı."

Beni kızdırmaya çalışıyor. Neredeyse başarıyordu. Belki de beni ısıtıyordu. Yukarı.

"Kat'ın hayatını kurtarmak için bu kadar zahmete girdiğine göre, sanırım bizi infaz edecekler. Ne istiyorsunuz? Eğer devam ederseniz, sizi sıkımayla bırakabilirim."

"İkinize ne yapacağıma henüz karar vermedim. İdam henüz masada değil." Tatlı tatlı gülümsedi. "Ama şimdilik bir pazarlık yapacağım. Muhafızlarım sizi odanıza götürecek ve kelepçelerinizi çıkaracak. Karşılığında siz ve Katherine burada kaldığınız süre boyunca bana ya da halkıma hiçbir şekilde zarar vermeyeceksiniz."

Kaçma girişiminde bulunursak Kat'i öldürmekle tehdit etmişti. Belki de bu riski almayacağım konusunda bana güvenmiyordu. Aklımdan geçmişti - dışarı çıkmanın ve onu okçulardan korumanın bir yolu olmalıydı.

Yine de demirle bağlı olduğum için gittikçe güçsüzleşiyordum. En azından bu şekilde, odamızdayken iyileşme şansım vardı. Ciddi olmalıydı.

Hücre, ama bu şekilde vardığımızda bizim için "eğlenceli bir sürpriz" olacağını düşündüm.

"Kelepçe yok, kimse Kat'e zarar vermiyor, yataklı ve banyolu güzel bir süitimiz var - Dusk'tan gelen bir diplomata yakışır bir şey."

"Kaçmaya çalışmadığınız sürece ya da ben idama karar vermediğim sürece kimse ona zarar vermeyecek. Bu pazarlığa açık değil. Banyo istiyorsan, bir odan olacak. Boş süit yok." Omuz silkti. "Ama 'güzel' olabilir."

"Kendine bir pazarlık yapmışsın." Kat'e kaşlarımı kaldırdım, çünkü o da buna bağlı olacaktı.

"Ve kimse Bastian'a zarar veremez."

Sura gözlerini devirdi. "Eğer bu kadar mide bulandırıcı olmasaydı, tatlı olurdu. Ama evet, iyi. Şimdi mutlu musun?"

Bundan daha iyisi olamazdı ve onlar bizi infaz etmeye fırsat bulamadan kaçmaya niyetliydim.

Anlaştık ve prensesle ben pazarlıktaki taraflarımızı mühürledik. Prensese ona dokunmaya çalıştığında Kat irkilerek uzaklaştı.

"Sakin ol, demir büyünü etkisiz hale getiriyor. Yetenekli bir insan için bile bunun ne kadar yanlış olduğunu hissetmiyor musun?" Sura onun elini sıktı ve güç sözcüklerini söyledi. "Öyle."

Kat bana baktı ve ben onun nasıl geri çekildiğini görebiliyordum. Küçük nefesi göğsümde bir oyuk açtı. Ella'yı zehirlemesini saymazsak, aylardır ilk kez benden başka birine dokunmuştu.

Ve bugün neredeyse ölüyordu.

Muhafızlar bizi götürürken bunun dehşeti koridorlar boyunca beni takip etti.

KAT

"N buz" ifadesinin yetersiz bir ifade olduğu ortaya çıktı.
Odamız genişti ve Dusk renklerinde döşenmişti, sayvanlı bir yatak ve tavana boyanmış gün batımı vardı.

Gerçi bir penceresi yoktu ve duvardaki çatlaklardan sarmaşıklar giriyordu ama güller pencere pervazına tırmanıyordu ve her nasılsa oda soğuk değildi. Bastian odanın sihirli bir şekilde mühürlenmiş olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Muhafızlar kelepçelerimizi çıkardı ve heybelerimizi bıraktı - geyiklerimizi bulmuş olmalılar. Kapıyı arkalarından kilitleyerek gittiler.

Bastian sanki dakikalardır ilk kez nefes alıyormuş gibi uzun bir nefes aldı ve tenine yeniden renk geldi.

Mor leke tırnaklarıma ve parmak uçlarıma da geri döndü, hem de çok daha az hoş karşılanarak.

Ütünün etkisinden kurtulmuş gibi titredi ve sonra üzerimde yükselip yanağımı avuçladı. "İyi misin? *Emin* misin?"

Göğsümü ovuşturdum. "Şifacı sadece kalbimi ıskaladığını söyledi. Buraya gelene kadar hayatta kalmamın tek sebebi buymuş. Ama ben iyiyim." Parmaklarımı bileğine doladım. "Sen iyi misin? Çok hasta görünüyordun."

"Biraz midem bulanıyor ve halsizim ama iyi olacağım. Maruziyet uzun sürmediği ve kan dolaşımına karışmadığı sürece demir zehirlenmesi eninde sonunda geçer."

"Yani... Fae olmadığımı göre, demirden bir şey giyersem büyümü keser ama bunun dışında hiçbir kötü etkisi olmaz, öyle mi?" Yorgun ve midem bulanıyordu, evet, ama kısa bir süre önce göğsümden bir ok çıkmıştı. Mide bulantısını buna tercih ederdim.

Elini omzuma doğru kaydırırken yüz ifadesi kaşlarını çatı. "Neden?"

Boğazımı temizledim ve ellerinden kurtularak geri çekildim. "Az önce olanları konuşmak istemiyor musun? Prenses *yaşıyor*."

"Hayır. Henüz değil." Dalgınca çenesindeki yara izine dokundu. İtiraz edemezdim, sindirmesi gereken çok şey vardı.

Başını öne eğdi. "Demir hakkında neden bilgi edinmek istediğini açıklaman beni daha çok ilgilendiriyor."

"Gerçekten sorman gerekiyor mu?" "Söylediğini duymak istiyorum."

Kapıyı işaret ettim. "Aylardır ilk kez huzur buluyorum." Onun kollarına gömüldüğüm, tamamen parçalandığım zaman hariç. "Ella'yı zehirledim ve sonra tüm o insanları öldürdüm. Gölün Hanımı bile büyümü kontrol edemediğimi söyledi."

"Bu değil-"

"Ne demek istediğini bilmiyorsun, Bastian. Belki de söylediği tam olarak buydu. Onu kontrol etmeye çalışıyorum ama asla edemeyeceğim. Bu onun cevabına uymuyor mu?"

Ağzı düzleşti, yara izi solgunlaştı.

"Gücümü kontrol edemiyorum, bu yüzden onu kapatacak bir şeye ihtiyacım var. Kazara birini öldürürsem bununla yaşayamam." Yutkundum, gözlerim yanıyordu. "Bundan sonra kendimle yaşayabileceğimden emin değilim..."

Ayaklarımın dibindeki o cesetler. Birçoğu.

Beni hafifçe sarsarak kendime getirdi. "Bizi öldüreceklerdi, Kat. *Belki* beni canlı istiyor, ama..." Boynundaki kaslar gerildi. "Onun gözünde sen harcanabilir birisin. En iyi ihtimalle ikimizin de hayatını kurtardın. En kötü ihtimalle, sen kendininkini kurtardın. Her ikisi de o savaş alanında bıraktığınız cesetlere değer."

"Ama acı-"

"Sence sana acısız bir ölüm verirler miydi?" Elini göğsümün üzerinde gezdirdi. "O ok acıttı mı?"

İlk başta değil, ama unutulmaya yüz tuttuğunda, evet.

Başımı öne eğdim. "kontrol edemiyorum. Herkes için bir tehlikeyim.

Bu yüzden Rosea sürekli beni korumasını , değil mi?" Sessizliği yeterli bir cevaptı.

Şehirdeki hiç kimsenin bana zarar verme ihtimali yoktu. Onun koruması altında yaşadığım sürece. Ama onlar için tehlikeliydim.

"Yalnızca... değil," dedi sonunda. "Seni güvende tutmak istiyorum, ister saldırıya uğramaktan, ister istemeden de olsa sana zarar vermekten

Birisi."

"O zaman neden demire ihtiyacım olduğunu anlıyorsunuz."

"Seni hasta edecek. Yüzüğünüzü ve fae tılsımını etkisiz hale getirir ama şifa da dahil olmak üzere gelen *tüm* büyülerini engeller. Görüldüğü gibi bir çözüm değil. Belki az önce çok kötü hissetmediniz ama sadece yarım saat taktınız. Zamanla..."

"Ama ben Fae değilim."

"Hayır, ama Gölün Hanımı'nı ve Elthea'yı da duydun." Onun adını duyunca yüzü gerildi. "Sen tamamen insan değilsin, artık değilsin. Demir yetenekli insanları bir süre sonra hasta eder. Uzun vadede sana ne yapacağını kim bilebilir?"

"Peki ya sürekli birilerini zehirleme korkusu? Bu beni hasta etmek için yeterli değil mi?"

Oflarken ellerini yumruk yaptı. "Demir bir cezadır, sevdiğin birine yapacağın bir şey değildir."

Bir sonraki tartışmam dudaklarımda öldü. *Aşk* mı? Hayır, o... o sadece beni önemsiyordu. Ama göğsüm garip bir şey yapıyordu, sanki kalbim normal ritmini tamamen unutarak dans ediyordu.

"Başka bir yol buluruz." Çene kasları seğirerek geri çekildi ve arkasını döndü. "Sana banyo yaptıracam."

Yutkundum, banyonun kapısını açarken sesimi arıyordum. "Bu beni düzeltmeyecek."

"Hayır." Beni takip ederek tavanı olmayan bir banyoya girdi. Yukarıda, akşam gökyüzü ilk yıldızlarla aydınlanıyordu. "Ama kimin gömleğiye onun kokusunu giderir."

Gömleği kokladım. "Koktuğumu mu söylüyorsun?" "Başka bir adamın kokusu."

Büyük banyonun içine buharlı su akarken kenarına oturdum. İki köpük banyosu şişesinin arasına bakarak ters ters baktı.

"Bunu yapmak için senden izin almam gerekmediğini , değil mi?"

"Hiçbir şey için benim iznime ihtiyacın yok. Ama umarım tekrar düşünürsün." Bana etiketleri gösterdi ve ben de leylak yerine sümbül ve amber kokusunu seçtim. "İlerleme kaydediyorsun," diye mırıldandı banyoya bol miktarda dökerken. "Eğer sana yardım edersem, bunu kullanabileceksin. Ağaçları kuruttuğunu hissettim; senin büyüün de benimki gibi görünmez."

Kullanmak mı? Bu güçle yeterince şey yapmıştım. İçimde mide bulantısı yükseldi ve dikkatimi dağıtmak için "Yani... Ağaçları zehirlemedim,..."

Onlardan hayat mı?"

"Sayılır. Büyüleri, yaşamları değil. Ama birbirleriyle bağlantılılar - tüm canlıların evrenin içinden geçen güçle bir bağlantısı var."

"Ariadne buna benzer bir şey söyledi. Büyüsünü kullandığında bunu hissediyor."

-Her şeyi birbirine bağlayan iplikler."

Yumuşak bir eğlence sesi çıkardı. "Tabii ki bir iplik cadısı bunu böyle görür. Ama ben özür dilerim. Seni yardım için yanlış insanlara gönderdim ve... bunu fark etmem utanç verici derecede uzun sürdü."

"O zamanın büyük bir kısmında benden kaçıyordun." Ona bir kaşımı kaldırdım ve baloncukları köpürtmekten başını kaldırdığında sııttım.

"Korkaktım, itiraf ediyorum, seninle çok fazla yalnız kalmaktan korkuyordum." Bakışları kokulu buharı takip ederek uzaklaştı. "Ne zaman kayıydı." Bir süre mesafeli durduktan sonra silkindi. "Ama *sen* de benden kaçtın."

"Haklısın."

Kıkırdadık ve beni yıkanmam için bıraktı. Su sıcak ve harikaydı, gün batımı güzeldi ve göğsümde hiçbir yara izi yoktu. Neredeyse kendimi, tutsak olmamıza rağmen, bu alanın bir hapisshaneden ziyade dış dünyadan bir sığınak olduğuna ikna edebiliyordum.

Tepemizde gökyüzü karardı ve dışarı çıktığımda Bastian'ı çoktan yatağa yayılmış, uyurken buldum. Savaştan ve demirden sonra şaşırmamıştım.

Bana yardım edebileceğini düşünüyordu ama sihrim olmasa ve kimseye zarar veremesem daha iyiydi. Demiri ele geçirirdim. Bir şekilde.

KAT

T Ertesi sabah muhafızlar bizi uyandırdı ve Bastian'ı prensesle görüşmeye götürdüler. Kahvaltıyı bıraktılar, ben de odada volta atıp yaptığımız pazarlığı düşünürken bir şeyler atıştırdım. Bu olmalıydı. Bastian'ı güvende tutmaya yeter, değil mi? Onu idam etmeye karar vermediği sürece. Eminim bizi uyarırdı.

Öğle vaktini geçmişti ve solgun ve yorgun ama diğer yönlerden iyi görünerek geri döndüğünde endişeden midem bulanıyordu. Muhafızlar kelepçeleri çıkarıp gider gitmez kendimi onun kollarına attım.

"Hey. Sorun ne?" Sırtımı okşadı ve beni çekti.

"Seni idam ettireceğinden ve veda etme şansım olmayacağından korkuyordum." Olabildiğince sıktım, yüzümü göğsüne gömdüm ve içime çektim. Demir hastalığından dolayı biraz ter vardı ama aynı zamanda bergamot, sedir ve o da vardı.

"Belki yarın." Göğsü yumuşak bir kahkahayla titredi. "Ama bugün sadece Tenebris ve mahkemeler hakkında sorular sordu. Genel tuttum - çoğu sokak köşesinde duyabileceğiniz şeyler. Endişelenecek bir şey yok."

"Güzel. *Güzel*."

Geri çekildiğimde bana tuhaf bir bakış attığını gördüm; kaşları kırıışmıştı, bakışları yumuşaktı ve gözlerimin arasında geziniyordu. "Kısa bir süre önce bana *memento mori* demiştin."

Öpücüğümün reddedildiğini hatırlayınca yanaklarım ısındı.

"Bu bizim kullandığımız bir ifade değil - ölümlülük fae'ler için gerçekten bir endişe kaynağı değil. Ama şimdi anlıyorum. Katherine." Adımı titreyerek söyledi, nefesim kesildi. "*Katherine*. Dün, ben-"

Kapı açıldı ve dünkü gümüş saçlı muhafız elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. Bir diğeri kapıda durmuş, yayını bize doğrultmutu - gerçi prensesin söylediklerinden sonra hedeflerinin benim üzerimde olduğundan şphelenmitim.

Gm saçlı kadın tepsiyi masaya koyarken, "ğle yemeğiniz," dedi.

Bastian derin bir i çekerek beni kucağından bıraktı. "Sadece bir tabak mı?"

"İnsan bugün Ekselansları ile yemek yiyecek." enesini sallayarak bana işaret etti.

Çenesi sıkıtı ama gülümsedim ve koluna dokundum. "Grne göre soru sorma sırası bende."

Ben arkamı dönerken parmaklarımı yakaladı. "Tenebris'in Lunden'den farklı olduğu konusunda sana söylediklerimi unutma."

Farklı kurallar geçerlidir. Kalbinizi asla açığa vurmayın.

"Dikkatli olacağım."

Bileklerim kelepeliydi, muhafızı dn kullandığımızdan farklı bir rotada takip ettim. Demir, dokunmak için günün geç saatlerinde bıraktığımızdan daha kötü değildi ve uyanan zehir midemi bulandırdı. Regl dönemleri daha rahatsız ediciydi.

Daha dar koridorlardan geçtik - burası sarayın özel bir alanı olmalıydı. Tam bir kapının önünde durmutuk ki kapı açıldı ve bir kız ıkıyormu gibi kısa bir süre durdu. On dört ya da on be yalarında, kapının hareketiyle uuan altın sarısı bukleleri vardı. Siyah, geniş gözleri bana uzun uzun bakarken daraldı. Zalimce değil ama meraklı, garip ve sıradışı bir yaratıkmıım gibi.

O gözleri tanıyordum - içerideki masadan izledikleri elemeyi. Sura'nın kızı olmalı.

Zaten benden uzun olan kız bir tarafa doğru eğildi. "Kulakların gerçekten kötü m?"

Sura boğazını temizledi. "gereken bir yer yok mu?"

Kız burnundan bir nefes çekti ve başını eğdi. "Tabii ki." Yanımızdan geçti.

içeri girmeden önce koridora bir göz attım ve onun

Ben.

"Onu mazur görmelisiniz," dedi Sura, ben yerime otururken ve muhafız kelepelerimi çözdü. "Daha önce hiç insan görmemiş."

Masa takımımın yanında bir çift eldiven bekliyordu ve tenime geri dönen mor lekeye bakmak zorunda kalmadığım için memnun bir şekilde onları giydim.

Onun adamlarından öldürmüştüm? Sormaya cesaret edemedim.

Muhafız kapının yanında pozisyon alırken yutkundum. "Kızınız mı?"

"Onu ele veren neydi? Gözleri mi yoksa tavrı mı?"

"Gözleri tıpkı anneninki gibi. Yine de saçları Dusk'tan bekleyebileceğim bir renk değil."

Yüz hatlarında anlık bir sertlik belirdi ve gözlerini kaçırdı. Sessiz bir kelime ve masaya bir dokunuşla, et ve peynir tabağı ile salamura sebzeleri, dumanı tüten ekmek ve bir parça tereyağı ile dolu bir tahtayı çağırdı.

Kokusu ağzımı sulandırdı. Belki de dün gece bizi doyurmamıştı, böylece bugün yemek yemeye ve konuşmaya daha da hevesli olacaktık.

"Büyükanmeminki gibi. Aynı gözlere sahip olmayan tek kişi kız kardeşimdi. Onunkiler yıldız ışığı gibiydi. Soluk menekşe mavisini bir ton."

Altın kahverengi saçlar hakkında hiçbir şey. Bazen bir insanın söylemedikleri de söyledikleri kadar çok şey açığa çıkarır.

"Lütfen" -tabağı işaret etti- "ye. Zehir yok. Kötü niyet yok." Sanki örnek vermek istercesine, çatalına her bir parçadan biraz aldı ve yedi.

Ben de tabağımı doldurdum ve prensesin birinin ona hizmet etmesinden ziyade kendi kendine servis yaptığını fark ettim. Yemek yerken Tenebris hakkında sorular sordu, görünüşte zararsız sorulardı, ama cevaplarımı ölçtüm. Bastian'ın dediği gibi, herhangi bir sokak köşesinde duyabileceğiniz şeyler.

Masa temizlendikten sonra, dışarı çıkan muhafıza işaret etti.

Sura arkasına yaslanmış, kristal berraklığında bir kadeh şarabı yuvarlayarak beni izliyordu.

Suyu seçmişim; şaraplarının ne kadar sert olduğunu bilemezdim ve herhangi bir sırrı ifşa etmemek için kafamın rahat olması gerekiyordu. Sürahiden bardağımı doldurmakla meşgulken yemi yutmayı reddedip ne istediğini sordum.

Bir dakika sonra muhafız başka bir fae ile döndü. Traşlı kafası göksel dövmelerle kaplıydı ve alnında ince bir hilal vardı.

Odada bir şeyler değişti, havada ince bir kayma oldu. Sihir.

Bardağımı sıktım ve prensese gülümsedim, ancak içimde kalbim daha sert atıyordu.

"Senin nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyorum," dedi sonunda.

"Bastian... beklediğim gibi biri. Anneme sadık. Erdemine inanmış

bölünmüş mahkemelerin. Bedeli ne olursa olsun barışa adanmıştır."

Bir kaşımı kaldırdım. "Barışın da savaş kadar pahalı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bedava değil. Onu korumak için feda edilen her şeyin bir bedeli var. Yaptıklarının bir kısmını biliyor olmalısınız."

İşkence. Öldürme. Bu bedeli taşıyordu. Bir omzumu kaldırdım ve suyumu yudumladım.

"Onun için bir bedel," diye devam etti. "Ve barışın hizmet etmediği kişiler için de bir bedel. Alacakaranlık ve Şafak arasındaki çapraz ateşte kalan sıradan insanlar. İnfazları duymuş olmalısınız."

Albion'da bizim yaptığımız gibi insanları alenen infaz etmiyorlardı ama böylesine önemsiz bir kanıta dayanarak öldürülmüş olmaları yeterince kötüydü. Gözlerimin arkasında donuk bir baş ağrısı uğulduyordu.

"Şekil değiştirenler her iki tarafça da dışlandı. Bastian'ın *barışı* tüm bu insanların sessiz kalmasını gerektiriyor, yani kendi zulümlerine ortak olmalarını. Bu bana pek barış gibi gelmiyor."

"Ne kadar asilce." Tatlı tatlı gülümsedim. "Tahtı ele geçirmek için yanıp tutuşan prensesleri atladın. Beni ikna etmeye çalıştığın planın onlara çok yardımcı olacağına eminim."

Homurdandı; gerçek bir eğlence ve şaşkınlık sesiydi. "Sanırım Bastian'ın seni neden yeminini bozacak kadar sevdiğini anlıyorum. Sadece saçın olmadığını biliyordum."

Yani o bilgiyi başkentten almıştı ama saldırıdan haberi yoktu. İletişim hatlarında bir gecikme vardı. Bastian için bir not daha.

"Sistem bozuk ve Bastian'ın artık büyüdüğü için bunu düzeltmeme yardım edeceğini umuyordum ama..." Kadehine doğru iç çekti, şaraptan uzun bir yudum almadan önce omuzları çöktü. "Annemin çizdiği güzel tabloya çok fazla ikna olmuş - sadece kendisinin değil *Dusk*'ın da güçlü olmasını istiyor. Kendini mahkemelerin dengesine adanmış. Saçmalık olmasaydı çok hoş olurdu."

Ona Hydra Ascendant yerine Küller Çemberi'ne odaklanmasını emretmişti. Bunun Dawn'ın yadigârı ele önce kullanmaması için olduğuna inanıyor gibiydi ama... ya tamamen kendi çıkarları içinse? Beni Bastian'dan uzak tutmak için kızının ölüm hikâyesini kullanan kadının bunu yapabileceğine inanabilirdim.

Ama ikna olmamış gibi gözlerimi devirdim. "Ve bana söyleme - Ekselansları gerçeği biliyor ve Gece Kraliçesi'nin ne kadar kötü olduğuna dair kanıtları var.

gerçekten öyle."

"Kötülükten ziyade... kendi çıkarını düşünen."

Başımı eğdim. "Kötülük aslında bu değil mi?"

"Biraz kişisel çıkar kötü bir şey değildir. Ama bu, geçmeye istekli olduğunuz sınırlara bağlıdır. Ödemeye hazır olduğunuz bedele."

Bardağımın sapını başparmağımla parmağım arasında döndürdüm. Gece Kraliçesi kendi konumunu iyileştirmek için ne bedel ödemişti? O insanların idam edilmesine izin vererek. Belki de onları kurtarabilirdi. *Kurtarmamak* ona nasıl bir yarar sağladı? Kral Lucius'un paranoyak ve mantıksız görünmesine neden oldu - halkı küçük kanıtlarla öldürmek. O zamandan beri fısıltılar duyuyordum, Dawn halkından bile.

"Ve kimin hayatıyla ödemek istediğinizi" diye mırıldandım.

"Aynen öyle." Öne doğru eğilmeden önce dövmele adamla bir bakış alışverişinde bulundu. "Kız kardeşimin ölümünü duydun mu?"

"Bunun bir versiyonunu duymuştum. Ama sanırım sen bana kendininkini anlatmak üzeresin."

"Sana *gerçeği söylemek* üzereyim." Bardağını bir kenara bıraktı ve kendini çelikleştirircesine bir nefes aldı. "Hiç şüphesiz size belli belirsiz, görünmeyen bir cinin perdeyi aralayıp kız kardeşime dokunduğu ve onun iradesi dışında alıkonulduğu söylendi."

Biri Nyx'i aldı. Yine de kraliçe Bastian'ın annesi hakkında tecavüz kelimesini kullanmıştı. Onun muğlak ifadelerinden cesaret alarak varsayımı birinden diğerine taşıdım.

Ama Sura beni gerçeğin kendi versiyonuyla manipüle etmeye çalışıyordu. Belki de Bastian'ı ikna etmesine yardım edeceğimi düşündü.

Gece Kraliçesi'nin ölü kızından bahsederken bu kelimeyi kullanmak istememesi şaşırtıcı değildi. Bu beni kandırdığı anlamına gelmiyordu.

"Kız kardeşim yatağına davet ettiği görünmez adama aşık. Diğer gecelerde olduğu gibi o gece de perdenin arkasından onu çağırmasına yardım etti, böylece bulduğu eski bir büyü aynası aracılığıyla konuşmak yerine birlikte olabileceklerdi."

Kaşlarını çatarak masanın pürüzsüz yüzeyinde bir parmağını gezdirdi. "Unseelie erkeklerinin bizimkiler gibi doğum kontrol hapı kullanmadığını bilmiyordu ve kendini Yeraltı Dünyası'ndaki sevgilisinden hamile olarak buldu."

Ellerimi sabit tutmak için kucağımda kenetledim. Hamile mi? Gece Kraliçesi bu kısmı hikâyesinin dışında bırakmıştı. Ama yine de kızı tecavüze , bu fikrin üzerinde durmak istememesini anlayabilirdim.

Sura kız kardeşinin saldırıya *uğramadığını* açıkça söylememişti.

Her kelimeye, cümlenin tam sarıldım ve zihnimi kraliçeyle yaptığım o konuşmaya geri götürdüm.

Bir yerlerde, çatlaklar arasında büyüyen gerçek vardı.

"Annemiz memnun olmadı." Alay etti. "Veraset sırasında bir unseelie mi? Kabul edilemez. Onu bir yere kilitledi ve bebekten kurtulması için ikna etmeye çalıştı. O annemizin taleplerini dikkate alıyormuş gibi yaparken ben de gizlice kız kardeşime yardım ettim. Hatta ona karga ve mızrak çerçevesi fal aynasını bile götürdüm. Kardeşim onu ilk bulduğunda ne olduğunu nasıl anlamadı, hiç anlamadım. Morrigan'ın oğulları Yeraltı Dünyası'nı yönetir ve bunlar da onun sembolleridir. Elbette o yerle bir bağlantı kuracaktı."

Ölüm ve savaş tanrıçası. Ona ya da oğullarına yakalanma fikri beni ürpertti.

"Kaçışını planlamak için kullandılar. Yeni aydan önceki gece, peçe ipek gibi incelendiğinde ve fırtına geceyi karanlık ve gürültülü yaptığında

-Mükemmel bir örtü. Ama annemiz onu dışarıda tutmak için nehre büyü yapmıştı. Herkes sarayı güvende tutanın genel olarak görünmez fae olduğunu düşünüyor, ama aslında onu ve ona ait olanı güvende tutmak için özel bir görünmez fae var."

Elbette herkesin, sarayın tüm sakinlerini korumak için harekete geçtiğine inanması onun yararına olacaktı.

O nehri hiç geçmediğini fark ettiğimde kaşlarımı çattım, oysa onu şehre bakarken görmüştüm. Ondan korkuyor muydu? Onu saraya bağlı tutan şey bu muydu?

"Kız kardeşim o sırada ağır hamileydi, doğum yapmasına birkaç ay . Kaçmaya çalıştı ama..." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Daha sonra annemizin çocuktan kurtulmak için onu pelin otuyla beslediğini öğrendim. Kaçışın stresiyle birlikte bu da erken doğum yapmasına neden olmuş olmalı. Çılgınlıklarını hâlâ duyabiliyorum. Acıdan çok sıkıldığı için iki parmağımı kırmıştı. Bir şifacıya gitmeye cesaret edemedim, kraliçeye söylerlerdi." Elini kaldırdığında, üçüncü ve dördüncü parmakları hafifçe eğilmişti.

"Nyx'i köprüye ulaştırmak için elimden geleni yaptım ama bana gözden uzak durmamı söyledi; son adımları tek başına atacaktı." Başını eğdi, ama dökülmemiş gözyaşlarının parıltısını yakalamadan önce değil. "Beni koruyordu. Eğer kraliçe ona yardım ettiğimi öğrenirse..." Başını iki yana salladı.

Prencesin söylediği her şeyi kraliçenin sözlerinin arasına yerleştirdim. Birbirlerine uyuyorlardı. Şimdiye kadar.

"O köprüyü geçmek onun için bir savaştı. Her adımda." Sesi çatallaştı.

Yolun yarısına geldiğinde onu savaşıırken gördüm. Kendi iradesi için bir savaş.

onu büyülediği versiyonu, görünmezin onu köprüyü geçmesi için büyüyle manipüle ettiği izlenimini uyandırmıştı ama... büyü aşk ya da en azından karasevda olamaz mıydı? Ve savaş, kraliçenin iradesine boyun eğmek yerine kendi iradesini hayata geçirmek olamaz mıydı?

Bu ihtimalle kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Ama çok vahşiydi. Tüm tatlılığına rağmen Nyx beni antrenman ringinde her seferinde ezerdi." Sura gülümsedi, ama bu şeker gibi kırılgan bir şeydi. "Sevgilisi diğer tarafta beklerken ve yağmur yolu yarıladi ve işte o zaman ona ulaşacağını, kaçacaklarını ve her şeyin yoluna gireceğini biliyordum." Gülümsemesi acı parçalara ayrıldı ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Yanılmışım."

Kaşlarını çatarak gözyaşını tüm yumuşaklığıyla birlikte sildi. "Biri ona ateş etti. Saraydan biri. Beyaz yivli siyah bir ok. Tökezledi ama devam etti. Ona ulaşmaya çalıştım, onu korumaya ya da tekrar siper almaya ya da ona götürmeye çalıştım - ne yapmayı planladığımı hâlâ bilmiyorum. Ama o yeteneğini beni geri itmek için kullandı. Tek yapabildiğim göğsünde lanet bir okla yoluna *devam* etmesini izlemektir. Şimşek çaktı ve ikinci bir ok ona saplandı. Durmadı."

Kalbim küt küt atıyordu. Her şeyi görebiliyordum. Köprünün uzun kavisini, korkuluklarının olmayışı, tepemizde kopan fırtına. Aşağıda nehir yağmurdan kabarmış, vadiye doğru akıyordu.

Prensesin eğilmiş figürü, yuvarlak karnını kavrarken bir ayağını diğerine atarak ilerliyordu.

Bardağımı tutarak nefesimi tuttum.

"Ona ulaşamadım," diye devam etti Sura. "Ama saklandığım yerden, kraliyet balkonundaki bir figüre kadar onun yörüngesini takip edebildim. Yağmurda ve karanlıkta bile iyi tanıdığım bir figür, siyah okları beyaz yivli olan bir figür. Annemiz. Şimşek gökyüzünü yararken, onun üçüncü oku fırlatışını izledim. Onu durduran oku."

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülürken tüylerim diken diken oldu.

"Tam zamanında döndüm ve onun köprüden düştüğünü gördüm."

Gözyaşlarını sildi.

gözyaşını gördü ve kaçmasına kızmış gibi kaşlarını çatı. "Her ne hikâye ise

Kraliçe sana söyledi, anla ki kız kardeşimi öldüren kişi o. Başka kimse değil."

Sandalyemde geriye yaslandım ve hikâyenin birbirinden tamamen farklı iki versiyonuyla uğuldayan başımı tuttum. Eğer bu doğruysa...

"Bana inanıyorsun, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Fae'lerde neye inanacağını bilmek zordur. Belirsiz kelimelerden bahsediyorsunuz ama kız kardeşinize tecavüz *etmediğini* hiç söylemediğinizi fark ettim."

Çenesini sıkması ve yutkunması benim de boğazımın kederle neden oldu. Kendi kız kardeşim hakkında yapmak isteyeceğim bir konuşma değildi ve sorduğum için kendimi hasta hissediyordum ama... eğer beni ve gerçeği annesi kadar manipüle ediyorsa, bilmem gerekiyordu.

Sonunda başını iki yana salladı. "O görünmez adam kız kardeşime saldırmak da dahil olmak üzere hiçbir şekilde zarar vermedi. Onu seviyordu ve o da onu seviyordu. Kız kardeşim düştüğünde, peşinden kendini nehre atmaya çalıştı ama tabii ki Annemin büyüğü sayesinde bunu başaramadı. Bu sizi tatmin etti mi?"

Bardağımı boşalttım, empatimi yıkamaya çalıştım. Yanlıştı belki ama pratikti.

"Bütün bunları bana neden anlattın? Annen bana kendi versiyonunu anlattığında, bunu yapmak için kendi gündemi vardı. Seninki ne?"

"Annem Bastian'ın sandığı gibi değil. Bu hikaye elimdeki en iyi örnek. Kontrolünden kaçamayacağından ya da dünyaya varisi olarak görünmez bir çocuk getiremeyeceğinden emin olmak için kendi kızını öldürdü. *Kendi kızını.*" Bakışlarındaki yoğunluk beni uzun süre susturmaya yetti. "Neden tahtı almaya çalıştığımı sanıyorsun? Eğer bunu yapabiliyorsa, bu kadar çok hayatı avucunun içinde tutmaya uygun değildir."

"Darbe yapmak için neden bu kadar beklediniz? Bu neredeyse yirmi yıl sonra mı olmalıydı?"

Çenesi seğirdi. "Hamileydim. Kızım yoldayken, Ay Tahtı'nı kendim ve bir varisle güvence altına alabileceğimi biliyordum. Ve... her ne kadar unseelie olmasa da, kraliçenin onun veraset hattı için yeterince iyi olmadığına karar vermesi riskini göze alamazdım."

Bununla ilgili her şey güvensiz hissettirdi. İçimden bir ses kraliçenin bu hikâyeyi bilmeyi bir çeşit ihanet olarak değerlendireceğini söylüyordu.

"Bastian'a söyledin mi?"

Öfkeyle başka tarafa baktı. "Hayır. Bunu duymaya hazır değil. Bana inanmamak için bir yol bulacaktır. Beni ona yalan söylediğimi gösteren bir büyü ya da illüzyon kullanmakla suçlar." Gözlerini devirdi. "Ne kadar ihtimal dışı olursa olsun, kraliçesinin inandığı şey olmasını sağlayacak herhangi bir şey."

Boğazım düğümlendi. Kraliçe hakkında beni rahatsız eden şeyler öğrenmiştim ama bu hikâye? Kabullenmesi zor bir hikâyeydi ve ben Gece Kraliçesi'ne Bastian kadar bile ilgi duymuyordum.

Onun büyük kraliçe olmasına ihtiyacı vardı, çünkü eğer öyle değilse, bunca yılını neye sadık kalarak geçirmişti? Babasını ne için öldürmüştü?

Boğazımı ovuşturdum, gerçi kolyem ondan çok uzaktı. "Eğer onu kraliçeye ihanet etmeye ikna etmemi istiyorsan, korkarım bu öğleden sonra boşa geçti." Demek istediği bu olmalıydı.

Sert bir gülümseme verdi ve kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. "Seni buraya getirmemin nedeni bu değil ama anlıyorum. Duyduğuma göre senin de bir kız kardeşin varmış, hem de kraliçe. Bana ondan bahset."

Suyumdan uzun bir yudum alarak cevap vermeyi geciktirdim ama Avise'le ilgili halka açık birkaç ayrıntıyı vermemde sakınca görmedim. Bundan tatmin olmuş görünüyordu ve bana maceraları ve yeteneği hakkında birkaç soru sordu, ama sondaj gibi görünen hiçbir şey sormadı. Kız kardeşimin trajedisi zihnimde tazeliğini korurken bana onu hatırlatmak istediğine şüphe yoktu.

Beni kovması saatler sürdü ve duygularımı ömür boyu sakladığım için şükrederek prangalar içinde oradan ayrıldım. Bir dahaki sefere Gece Kraliçesi'yle karşılaştığımda buna kesinlikle ihtiyacım olacaktı.

O kadar uzun yaşadığımı varsayarsak.

KAT

W Odamıza döndüğümde Bastian'ı pencerenin yanında bahçeye bakarken buldum. Belki başının açısı ya da pencerenin çerçevesine yaslanmış şeklinden, ama onun kaçış hakkında düşünmek. Rotayı değerlendiriyor, nöbetçileri izliyor, riski tartıyor.

Başkaları için kendinden çok şey veren adam - kraliçesi, sarayı, ben.

Başka birinin travmatik anılarını ve onlarla birlikte gelen tüm suçluluk duygusunu taşıyan adam.

Kimse için diz çökmeyen ama benim için diz çöken adam.

Okun sahip olduğu tüm güçle bana çarptı, bu sefer kalbimi ıskalamadı.

Onu tanıyordum.

Ve onu sevdim. Tanrım, *onu sevdim*.

Belki o da beni tanıyordu, çünkü döndü ve bana şöyle bir bakış attı-

Bu bakış o kadar yoğunlu ki tek kelime edemeden nefesimi kesti.

Bu yüzden konuşmak yerine harekete geçtim ve kararlı bir şekilde kaşlarımı çatarak odayı geçtim. Ona ulaştığımda tam olarak ne yapmak istediğimden emin değildim, ama o anlamış olmalıydı ki bu tarafa doğru geldi, gölgeler peşindeydi.

Onun kollarının belime dolandığı ve benim kollarımın da onun boynuna dolandığı bir an vardı. Saatlerce, günlerce, aylarca süren bir an. Nefessiz ama vahşi ve pervasız bir umutla dolu bir an.

Sonra, bir şekilde, dudaklarım onun

dudaklarındaydı. Sonunda. Sonunda.

Neredeyse değil. Yarıda kesilmedi. Kötü bir fikir olduğunun farkına varılmasıyla durdurulmadı.

Çünkü öyle değildi.

Sıcak, yumuşak ve özlem doluydu, sanki ikimiz de bunun gerçekten gerçekleştiğinin farkında değildik ya da ikimiz de bir anda elimizden alınmasını bekliyorduk.

Sonra gülümsedi. Açılarını hissettim, dudaklarımda yumuşak bir kahkaha hissettim, beni hayata geri dönen korlar gibi aydınlattı.

Beni öpüyordu.

Hiç pişmanlık yokmuş gibi beni öptü. Olmaması için bir sebep yok. Sadece saçlarımı kavrayıp başımı eğerken ve paylaştığımız şeyi derinleştirirken telafi etmek istediği birçok fırsat boşa gitmişti.

Kendimi keşfederken ve keşfedilirken kaybettim, dilini aldım, benimkini ona doğru kıvırdım, ağzına soktum ve uzunluğunu keskin bir köpek dişi boyunca gezdirdim. Bu son kısımda inledim, acının sıyrıkları parlak ve güzeldi.

Bu sesle ciğerlerimdeki havayı ezdi ve nefesimi toparlayabilmek için kendimi geri çekmek zorunda kaldım.

Bunların hepsi gerçek.

Hay sikeyim. Öyleydi. Öyleydi.

"Katherine," diye mırıldandı, bir santim ötede.

"Özür dilerim." Yutkundum ve geri adım atmaya çalıştım ama ayaklarım yere basmıyordu. "Bunu senden istememeliydim. Ben sadece... Görünüşün..." Ona nasıl hissettiğimi söyleyemezdim. Bu haksızlık olurdu, tıpkı odanın öbür ucundan ona koşmak gibi. Bunu ondan almayacağımı söylememiş miydim? "Bana nerede durduğunu söyledin ve buna saygı duymam gerekiyor."

"Hayır, . Yapmamalısın. Aslında, yapmaman için sana yalvarıyorum." "Oh." Bastian yalvarıyor ve ona saygı duymamamı istiyor.

"Ben bir aptaldım. Lanet bir aptal. Direnmeye çalıştım. Seni öpmezsem ve sadece gölgelerim sana sahip olursa hiçbir kuralı çiğnemediğimi düşündüm." Parmak uçlarını kafa derimin üzerinde gezdirdi ve dokunuşuyla ürperdim. Yumuşak bir ses çıkardı, kısmen zevk, kısmen eğlence.

"Benim... evli olduğumu hatırlıyor musun?" Bu açmak zorunda kaldığım için burnumun kırışmasına engel olamadım. Ama pişmanlık duymamaya kararlıydım.

-Onun için değil.

Kısık bir ses çıkardı, gözleri parlıyordu. "*O adam* yoldan çekilene kadar beklemeyi planlıyordum ama... Bekleyemem, artık bekleyemem.

Seni bir ömür boyu beklemişken olmaz."

Ağzımı açtım ama konuşmadım. Söylediğı şey çok büyüktü. Bir ana sığdırılamayacak kadar büyük. Tenimde tutamayacağım kadar büyük. O kadar büyük, parlak ve değerliydi ki, onunla birlikte patlayabilirdim.

"Bu sabah söylemeye çalışıyordum... Yarış, zehir, Korku - ne zaman bir tehlikeyle karşı karşıya kalsan, senin, benim ya da *bizim* yapabileceğimiz bir şeyler mutlaka olmuştur. Ama dün... Şansımızın tükendiğini düşündüm." Fısıltıyla devam ederken gümüş gözleri parlıyordu: "Öldüğünü sanmıştım."

"Ama ben değilim." Gömleğinin yakasını çektişirdim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Hayır, ama olabilirsin." Sırtımda okun girdiğı noktaya dokundu. "Bir santim daha aşağıda olsaydın olabilirdin. Uyandığımda  yle olduğuna ikna olmuştum ve anladım ki... *onları ve kurallarını sikeyim*. O sözleşmeye isteyerek girmedin, o zaman neden umurumda olsun ? Senin için bir anlamı yoksa benim için de yok. Bu beni bir kötü adam, bir yemin bozan, insanların söylediğı en kötü şeylerin hepsi yapsa bile." Omuz silkti ve belime doladığı koluyla beni kendine yaklaştırdı. "Bunun bir önemi yok. *Sen*  nemlisin. Benim için benden daha  nemlisin. Ve bu son şeyi sana teslim ediyorum."

Bu seviyede bir sorumluluk istediğimden emin değildim. Yine de aklımı ve gücümün kontrolünü *ben* tehlikede olduğum için değil, o tehlikede olduğ  için kaybetmemiş miydim? Onun ikizinin öldüğünü görmek içimde bir şeyleri kırmıştı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. *Hiçbir şeyin*.

Belki de çoktan onun yanındaıydım. Hafifçe başımı salladım.

Sanki bu bir izinmiş gibi, omuzlarım kapıya  arpına kadar beni geri götürdü. Bakışlarından kaçamayayım diye çenemi yukarı kaldırdı. "Seni istiyorum, bedenini, kalbini ve ruhunu. Tapınılmayı hak ettiğın gibi sana tapınmak istiyorum. Sana tapınılmayı hak ettiğın gibi tapmak. Seni sevmeyi hak ettiğın gibi sevmek istiyorum."

Tüylerim diken diken oldu. O kelimeyi söyledi. Benim gibi insanlar için mümkün olmadığını düşündüğüm kelimeyi... Avice o kadar çok şeyle geri dönene kadar. Bir parıltı gördüğümü sandığım ve kaybettiğim. Onun için hissettiğim.

Tehlikeli. O her zaman çok tehlikeliydi.

Ben de geri çekildim, kaşlarımı Kötü Kadın gibi kaldırdım, sanki korkmuyormuşum gibi. "Hani 'siktir git' demiştin?"

Alay etti, dokunuşu boğazımdan aşağı, elbisemin yakasına kadar inerek dudaklarımdan kesik kesik bir nefes çıkmasına neden oldu. "Ayaklarının altında tüm kurallar diz çöker. Ben kahraman değilim Katherine, ama *lütfe*n kötü adamın olmama izin ver."

Ve o zaman iyi zamanlanmış bir *lütfe*n'in etkisini anladım.

Her yerime ulaşıyor, bir buçuk bardak konyak gibi ısıtıyor, ama dünyanın kenarlarını köreltmek yerine, hepsini daha keskin hale getiriyordu. Açılar daha net, renkler daha parlak, vücudunun benimkine karşı sert düzlemleri daha mükemmel.

Derin bir nefes aldım, göğsümü parmak ucuna bastırdım ve bu temas noktasını içime çektim. "Kahramanlardan bıktım artık." Sanki kalbim gümbür gümbür atmıyormuş gibi, dudağının ortasından geçen yara izinin izini sürdüm. "Küçük bir kızken onları hayal ederdim. Onlarla ilgili hikâyeleri tüketip iliklerini emdim. Ama hiçbir kahraman gelmedi. Hiçbir kahraman beni kocamdan almadı ya da bana şişman dediği için bir adamın burnunu kırmadı. Hiçbir kahraman bana kanını vermedi. Hiçbir kahraman beni senin gibi kendi yapmadı."

Çünkü öyleydim.

Önemli olan her yönden, bildiğim her anlamda onundum.

"Seni istiyorum, bu ne anlama gelirse gelsin, ne olursan ol." Dudaklarına uzun, yavaş bir öpücük kondurdum. Sanki ben onu serbest bırakana kadar dayanıyormuş gibi hareketsizliği içimde. "Seni istiyorum Bastian," diye fısıldadım. "Bana her şeyini ver."

Ve yaptı da.

Öpücük beni öldürebilirdi ve ardından gelen her şey Yeraltı Dünyası'ndaydı, çünkü gerçekten bir ömür boyu beklemiş gibi derin ve tüketkendi. Kütüphanede olduğu gibi beni kapıya sıkıştırdı ve merkezim zonklamaya, bacaklarım onun etrafında dönmeye başladı.

Vücudu benimkinin üzerinde. Sertliği bacaklarımın arasına baskı yapıyordu. Elleri yanağımda, saçlarımda, yanlarımda ve kalçalarımda geziniyor, neredeyse gıdıklanıyordu. O her yerdeydi, her şeydi - şu anda ihtiyacım olan her şeydi.

Öpüşmeye o kadar dalmıştım ki, kapıdan uzaklaştığımızı ancak kalçamı sıkıtiğında fark ettim. "Ayaklar aşağı, aşkım."

Sersemlemiş ve nefes nefese kalmış bir halde itaat ettim ve kendimi yatağın yanında, açık pencereden gelen esintiyle gölgeliği uçuşurken buldum.

Yavaş bir gülümsemeyle bir süre beni izlemekten başka bir şey yapmadı, sonra başparmağını alt dudağıma sürttü. Karıncalandı, çılgınca öpüşmemizden dolayı şişmişti.

Öpüşüyorduk ve bakışları geçici bir süre için bile olsa beni işaretlemiş olmasından hoşlanmış gibi orada kaldı.

"Güzel," diye mırıldandı o kadar yumuşak bir sesle ki, bunu yüksek sesle söylediğinin farkında olup olmadığını merak ettim. Sonra köprücük kemiklerimin kıvrımlarını parmakladı, ta ki elbisemin büzgülü omuzlarını yakalayana kadar.

Onları ne kadar yavaşça dışa doğru sıyırdığı içimi acıtıyordu. Nabzım zonklıyor, sonunda elbise kollarımın üzerinden düşene ve ipek ayaklarımın dibinde birikip beni iç çamaşırlarımla bırakana kadar geçen dakikaları sayıyordum.

Beni içine çekerken göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu. Göğüslerime bakışı dokunuş gibi de olabilirdi, meme uçlarımı sıkıca okşuyordu. "*Çok güzel.*"

"Lütfen, Bastian." Ellerimi yumruk yaptım. "Sadece beni al. Bu bir işkence."

Ağzının bir tarafı şimdiye kadar gördüğüm en şeytani sırıtışla kalktı. "Sana söyledim, bizim için 'sadece' diye bir şey yok. Ve sen her şeyi istedin, yani..." Sanki itaat etmekten başka çaresi yokmuş gibi ellerini açtı. Aramızdaki dengeleri değiştirdi, gücü ya da en azından gücün nerede olduğuna dair algımı değiştirdi.

Sonra elleri belimdeydi ve iç çamaşırlarımı çıkarırken kalçalarımın aşağı kayan teninin sıcaklığından başka her şeyi unuttum.

Tamamen çıplaktım, önünde durdum.

Beni daha önce de görmüştü elbette ama... şimdi kalbim de çıplaktı.

Bir an kollarım gerildi, kendimi korumaya hazırdım, eski bir ses bana bunun yanlış olduğunu ve utanmam gerektiğini söylüyordu. *Dizlerini birleştir, sen bir fahişe değilsin.*

Ama Bastian'ın bakışlarıyla karşılaştım ve kollarım yanlarıma doğru gevşedi.

Bana önemliymişim gibi baktı. Sanki önemliymişim gibi, hava kadar hayati, bir pazarlık kadar kutsalmışım gibi. Sanki içimde utanmayı gerektirecek hiçbir şey yokmuş gibi.

"İşte." Gözlerini kıstı ve başını eğdi. "İşte *bu* benim közüm." Başıyla yatağı işaret etti. "Dizlerinin üzerine çök."

İtaat ettim, ama dikkatimin her zerresi gömleğini çıkarmasıyla çalındı ve kendimi dudağımı ısırarak bakarken buldum. Dışarıda güneş batmıştı ve ışınları pencerelerimizden içeri girerek kaslarını ve yara izini ateşli bir ışıqla aydınlatıyordu. Piercinginin üzerinde parlıyordu ve yatağa yaklaşırken göğüs ucuna uzandım.

"Uh-uh." Bir gölge bileklerimi yakalayıp başımın üzerine kaldırırken başını salladı. Daha fazlası kalçalarımın ve arkamın altından kıvrılıp beni kaldırdı.

havaya. Kontrol ediyormuş gibi dışarıya baktı, sonra kendi kendine başını salladı. "Gün batımı."

Zehrim sıfırlanmıştı.

Bir sonraki

dokunuşu.

Bir el hareketiyle gölgelerine bacaklarımı açmalarını emrettiğinde ağzım kurudu. Kalçalarımı çukurlaştırarak beni daha da ortaya çıkardılar. Eski Katherine Ferrers olsaydım utançtan ya da mahcubiyetten ölebilirdim ama değildim. Artık değildim.

Benim bu versiyonum, her kimse, onun aç bakışlarına doğru eğildi, bakışlarıyla güçlendi ve dudağını ısırarak adam yaklaştıkça, yaklaştıkça, yaklaştıkça bekledi.

Uzun bir yalamayla beni, dünyayı, tüm evreni kesip geçti.

Büyü aramızda, dilinden içime, her sinire yayılırken, alev alev yanarken, güzelleşirken ve yok olurken onun gölgelerinin pençesinde çırpındım.

Zevk dalgaları beni parçaladıkça, tekrar bir araya getirdikçe ve bir kez daha parçaladıkça çığlıklarım boğazımı yırtıyordu. Bir doruk noktasının sonu ya da bir sonrakinin başlangıcı yoktu, sadece yuvarlanan, boğucu bir sonsuzluk vardı.

Gözlerimi açabildiğimde, kalçalarımı omuzlarına almış, bir elini göbeğimin üzerine koymuş, dudakları tomurcuğumun etrafında kenetlenmiş ve dili tomurcuğumun üzerinde geziniyordu.

Bu beni bir kez daha uçurumun kenarına göndermek için yeterliydi - bu orgazm bizim sihrimizden güç almadı, ama yine de yüce.

Beni yatağa yatırdı ve kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Bunu özlemişim. Görünüşe göre sen de özlemişsin."

Muhafızlar çığlıklarına ne diyecekti? Yanaklarım ısındı ama eski sesler kafamın içinde fısıldayamadan Bastian beni uzun ve derin bir şekilde öptü ve bu çatlak duvarların dışında bir şey olduğunu unuttum.

Çekilip kemerini çözdüğünde yatağın kenarına oturdum. Nihayet onu görme sırası bana gelmişti. Yol boyunca bir yerlerde güneş batmıştı ve fae ışıkları odamıza süzülerek vücudunu yaldızlıyordu. Pantolonunun düğmelerini açıp kesilmiş siyah saçlarını ortaya dudağımı ısırdım ve pantolonunu indirdiğinde siki serbest kaldı, kalın ve sertti.

Gözlerim büyüdü. "Oh." Alt tarafta, genişlemiş başın arkasında başka bir piercing vardı. Göğüs ucu gibi bir halterdi ama her iki ucunda küçük sivri uçlar yerine çelik bir top vardı. "Oh."

"Bu iyi bir 'oh' mu yoksa kötü bir 'oh' mu?" Bir eliyle boynunu okşadı, deriyi geri çekti, böylece çubuğun derinin bir kıvrımını nasıl deldiğini görebildim Ella

son derece duyarlı olduğunu söylemişti.

"Daha çok... ilgimi çekti. Göğüs ucun gibi mi, daha mı hassas?"

"Birazcık. Ama aşıklar da sever, özellikle de belirli pozisyonlarda." Sesindeki sırtışı duyabiliyordum.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Umarım bana o pozisyonları göstermek üzeresindir."

Gözbebekleri büyürken kısık bir ses çıkardı.

Onun üzerinde böyle bir etkim vardı. *Beni*. Zayıflığım ya da sessizliğim değil, arzum ve kendimi onunla paylaşma vaadim. Bu çok güçlüydü.

Ve belki de güçlüydüm.

Belki de beni harekete geçiren şey buydu, bir dürtüyle ileri atıldım ve dilimi alt tarafı boyunca gezdirdim. Yumuşak, sıcak tenini, piercing'inin tavizsiz sertliği takip etti.

"Siktir," diye ağzından kaçırdı ve denge için ihtiyacı varmış gibi yatağın üst kol demirine tutundu.

Ona sırtıttım. Kendimden memnun olma sırası bendeydi, özellikle de dilimde onun tuzlu tadı varken.

Gözlerini kısarak beni sıkıştırdı. "Böyle bir şey yapmadan önce bir erkeği uyarman gerekir." Sesinde bir hırıltı vardı.

Beni dirseklerimin üzerine geri iterken tüm masumiyetimle göz kırptım. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

"Kötü Kadın, gerçekten." Beni öptü, bedenimi yatağa bastırdı. Kalbim küt küt atıyordu. Daha hızlı. Daha hızlı. Daha hızlı. Daha hızlı.

Tırmanma zevkiyle değil, onun ağırlığından kurtulma ihtiyacıyla. Gözlerimi kapattım ve hareketsiz kaldım, onu öpme hareketlerine devam ettim. *Onu mutlu et. Yakında bitecek. Bitecek.*

Ama hayır. Bu o değildi, Bastian'dı.

"Dur."

O yaptı. Anında.

Ağırlığını ellerinin üzerine vererek gözlerini açtı. "Kat? Sen iyi misin? Özür dilerim, ben-"

"Sadece"-nefesimi tuttum ve güven verici bir gülümseme verdim-"öyle değil.

Senin altında sırtüstü yatarak değil."

Yan yattı, geri çekilmedi ama dokunmadı da, bana alan bıraktı. "İstersen hiç olmayabilir. Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz."

Ayağa kalktım ve tekrar nefes alabildim. "İstiyorum" Paniğim azalmakla birlikte, ihtiyacım hâlâ dakikalar önce olduğu kadar keskindi.

"Emin misin? Biz sadece-" "Kapa çeneni ve göster bana, Bastian."

Alçak bir uyarı sesiyle yataktan kalktı ve bana doğru yürüdü. Hiç durmadan beni kendine doğru çekti, dudaklarımı, çenemi, boğazımı öperek beni odanın bir ucundan diğer ucuna taşıdı, ancak sırtım dar bir büfenin üzerine geldiğinde durdu.

Bu. İstedğim buydu.

Bacaklarımı ona doladım, yara izinin çizgisini öptüm ve daha önce tamamen giyinikken bulduğumuz açığı takip ettim, sikinin içimde ve klitorisimin üzerinde kaymasına izin verdim. Hep birlikte inledik.

Göğüslerimi avuçladı ve boğazımı ısırdı, beni o kadar çok hissin içine soktu ki aklımı kaybediyormuşum gibi hissettim.

Elimde kalan bir parça akıl sağlığıyla parmak uçlarımı kulaklarının kenarlarında gezdirdim ve iniltisi tenimde uğuldarken gülümsedim. "Lütfen," diye kulağına nefes verdim.

Geri çekildi ve elimi yakalayarak duvara bastırdı. "Ben daha başlamadan sen beni bitireceksin."

Dudağımı ısırdım ve diğer elimi yanağına götürdüm, avucumun üzerindeki kirli sakalın sıyrılmasının tadını çıkardım.

Geri çekilmeden önce bir kez daha içimde kaydı. Ucunu girişime yerleştirmeden önce küçük bir şikayet sesi çıkardım.

Orada durduk, göğüslerimiz kabarmış, gözlerimiz kilitlenmişti.

Bu anın ne kadar büyük hissettirdiğine, varlığımın her telini çekıştirmesine rağmen, hayatımda ilk kez korkmuyordum.

"Gözlerini kapatma Katherine," diye mırıldandı. "Gözlerini benden ayırma. Bu gerçek. *Biz* . Tüm üzerine yemin ederim." Evet.

Biliyordum. Hissettim. Buna *inandım*.

Sonra yavaşça, yavaşça içime girdi. Vücudunun her santimetresinde bir gerginlik vardı, bu gerginlik bana ne kadar kendini tuttuğunu, delicisinin soğuk çıkıntısını içime doğru hafiflettiğini söylüyordu.

Titreyen bir nefes alarak vücudumun onun için nasıl gerildiğinin tadını çıkardım. Calan Mai'nin vahşi davul sesi gibi, nabzım göğsümde, boğazımda ve onun uzunluğunun etrafında atıyordu.

Kaşlarını kaldırarak bir soru sordu ve ben de başımı salladım. İyiydim, iyiden de öteydim. Daha fazlasını kaldırabilirdim. Hafif bir iniltiyle son santimi de eve kaydırды.

"Bastian." Alnımı onunkine bastırdım, nefesimi tuttum ve duyuma alışmaya çalıştım - tam olarak acı olmayan, zevkli bir dolgunluk.

"Sen hissediyorum..." O salladı onun Kafa ve öptü Ben.

"İnanılmaz.

İmkansız."

Yavaş yavaş geri çekildi ve bunun beni ne kadar boş bıraktığının zıtlığı karşısında inledim. Delici bir şekilde dışarı kayması nefesimi kesti, zevk içime işledi.

Memnun bir gülümseme takındı. "Hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım ve onu tekrar almak için yanıp tutuşarak yaklaştım. "Anlat bana. Seni duymak istiyorum."

"Bunu sevdim. Bana daha fazlasını ver."

Yumuşak bir kahkaha attı, sonra bakışları karanlık duvara karşı solgun duran parmaklarıma kaydı. "Hmm." Girişime sokuldu. "Bırak, aşkım." İçime girerken sesi çiğleşt, bu sefer daha hızlı ama daha sığdı. "Her şeyi bırak ve sadece burada benimle ol, şimdi." Elimi tuttu ve parmak uçlarımı öptü. "Başka hiçbir şey yok. Sadece bu. Sadece biz."

Bir sonraki hamlesinde bir inilti çıkarana ve mor lekeler parmaklarımın üzerinden süzülene kadar tuttuğumu fark etmemiştim bile. Elfhame'de uyandığımdan beri ilk kez onları tutmaya çalışmaktan vazgeçtim.

"İşte bu kadar. Benimleyken kendin olabilirsin -tüm benliğinle." Başka bir öpücükle tekrar içime girdi.

Her seferinde biraz daha derine, biraz daha sert - alışmama izin veriyordu, şimdi anlıyordum. Klitorisimin üzerinde gezinmesi, tekrar çekilmeden önce beni doldurması sinirlerimde kıvılcım yarattı. O kadar parlaktı ki, sanki bir kısmı büyümü kontrol etmeye çalışmakla tüketilmişti ve şimdi özgürdüler.

Vücudum sıkılaştı, kaslarım o mutluluk darbesine hazırlanırken kıvrıldı. Omuzlarını tuttum, onunla birlikte sallanmama yardım etmeleri için onları kullandım, her itişte tüm uzunluğunu takip ettim.

Her sürüşümde daha da yükseğe çıkarken nefes nefese çığlıklar atıyordum.

Gözlerimi onun için açık tutmaya çalışırken beni izleme şekli her an daha da arttı. Şimdi nefes nefese kalmıştı, diğer eliyle göğsümü avuçlarken kalçamı kavırıyordu. "Sen mükemmelsin, Kor. Lanet olası mükemmel."

Onun övgüsüyle, vücudumu zar zor kontrol ederek, onu kırmaktan titreyen bir nefes uzakta, uçurumun kenarında sallanıyordum. Kalbimi doldurdu, ani ve

Bunca zaman sonra, her şeyden sonra, sonunda sadece sevişmiyorduk, sevişiyorduk.

Düşüncelerimi biliyormuş gibi başını salladı ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Hadi aşkım. Benim için gel."

Yaptım. Yukarıdaki yıldızlar, ben yaptım.

Çılgılık atarak etrafını sardım, kaslarım gerildi. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama başarılı olup olmadığımı Tanrı bilirdi, çünkü her şey karardı ve sanki sadece ben değil tüm evren parçalanıyormuş gibi ışıklar parladı.

Loş odada gözlerimi kırpıştırarak duvara yaslandım, ancak bir parçam kalçalarımı onun itişleriyle döndürmeye devam etti ve daha fazla zevk içime işledi.

Şaşkın bir gülümsemeyle yanağımı okşadı. "Uzun zamandır bunu hissetmek istiyordum."

"Ben de öyle." Kollarımı ve bacaklarımı ona daha sıkı sardım, her parçasını hissetmeye, bizi olabildiğince bütünleştirmeye hevesliydim ve beni tatlı ve derin bir şekilde öptü.

Ama sorun da buydu.

Saçlarını kavrayarak geri çektim. "Kendini tutuyorsun," diye homurdandım onun sabit ritmiyle. "Bana yapmamamı söyledin ama yine de..."

Kaşlarını çattı, yavaşladı.

"Yine de beni bastırmadın. Bana hükmetmedin. Çok tatlıydın. Ama ben mükemmel tatlılık istemiyorum, Bastian. Ben *seni* istiyorum."

Parmaklarını saçlarımdan aşağı kaydırıp benden çekerken boğazı düğümlendi. "Seni korkutmak istemedim."

Tabii ki hayır, onun altında yatarken verdiğim tepkiden sonra olmaz. Ama bu onunla ilgili değildi, sadece geçmişle ilgiliydi. "Beni asla korkutamazsın." Yine de kalbim küt küt atıyordu. "Senin için hissettiklerim beni bazen korkutuyor, evet, ama... seni değil." Saçlarını serbest bıraktım ve yanaklarını avuçladım. "Sen asla."

Dudağını ısırdı, kaşları birbirine kenetlendi. "Daha önceki deneyiminden sonra bunun daha iyi olacağını düşünmüştüm."

Ve bu yüzden onu daha çok sevdim.

Ben de dudaklarına bir öpücük kondurdum ve başımı salladım. "Beni çok güzel rahatlattın, aşkım. Ama şimdi piçim için hazırım."

Nefesini içine çekti, bakışları dudaklarıma kaydı, aleti bana doğru seğirdi. "Bunu tekrar söyle. Bana piç de."

Eğitim alanındaki gibi, ama şimdi anladım.

Ona en kötü şeymiş gibi piç denmişti; kendisini doğuran kişiyi hiç tanımayan ve tanıdığı tek babalardan birini öldüren bir adamın işaretiydi bu. Hak ettiği bir isim değildi, ama yine de ona verilmişti ve eğer bunu söyleme şeklim onun için yeniden çerçevelendiyse...

"Sen benim piçimsin, Bastian. Benim güzel piçim. *Benim piçimsin*. Ve şimdi bana bunun ne anlama geldiğini göstermeni istiyorum."

Yavaşça gülümsedi ve bileklerimi yakaladı. "Bana itaat edeceğini mi söylüyorsun?"

bir heyecan kapladı. "Yapacağım."

"Masanın dışında ne var?"

Yutkundum. "Hiçbir şey. Bana *her şeyi* ver dedim."

Kavrayışını sıkılaştırarak, içimde gürleyen alçak bir ses çıkardı. "Tüm olasılıkları anladığından emin değilim, aşkım. Bu bir geceye sığdırabileceğimden çok daha fazlası var. Ama bir başlangıç yapabiliriz. Eğer durmamı istersen şifren ne olacak?"

Kolay bir cevaptı. "Orrery."

Ofladı, gözleri parlıyordu. "Mükemmel." Sonra artık eğlence yoktu, sadece farklı türden bir parıltı vardı - ondan çaldığım zamanki gibi tehlikeli ve yırtıcı.

Ama artık onu tanıyordum ve bu yırtıcılık korkutucu olmaktan çok heyecan vericiydi.

"Pekâlâ. Bunu sen istedin." Beni omzuna aldı ve yatağa götürürken bacaklarımın arasını okşadı.

Kalbim beklentiyle çarpıyordu ve pozisyonumdan yararlanarak sırtını sıvazladım.

"İznim olmadan bana dokunmayacaksın." Bu uyarı içimi gümbürdetti, sinirlerimi dalgalandıran bir başka heyecan.

"Ama ya sana dokunmak istersem?"

Beni yatağa oturttu ve başımda dikildi. "Söz dinlemeyecek misin, Katherine?"

Gümüş bakışları beni delip geçerken, küstahlık birden daha az çekici gelmeye başladı. Onun övgüsünü kazanmak istiyordum... en azından şimdilik. Belki başka bir gün sınırları zorlardım.

Yutkunarak başımı salladım.

"*Güzel*. Şimdi dizlerinin üzerine çök, bana doğru dön."

İtaat ettim, gözden kaybolduğunda nabzım hızlandı. Ne yapacağının belirsizliği vücudumu alarma geçirdi, tüylerim diken diken oldu, derim uğuldu

odamızın serin havasında. Yaklaştığını duyabilmek için yavaşça nefes almaya çalıştım ama onun fae sessizliği karşısında bu anlamsızdı.

Sonunda yatak arkama doğru eğildi ve nefesim kesildi. Sonra vücudunun sıcaklığını bedenimde hissettim ve sert boyu arkama değdi. Saçlarımı toplarken iç çekmeme ve ona uzanmama engel olamadım.

"Ah-ah." Gölgeler bileklerime dolandı ve onları bağlamadan önce Ben.

Belki de diz çöküp beklediğim uzun yokluk saniyeleri idi, ama Şimdi her hissin, teninin tenime değmesinin ve bu duruşun göğüslerimi birbirine bastırmasının aşırı farkındaydım.

"Ne dedim ben?"

"Özür dilerim," diye nefes aldım, saçlarımı eliyle sarıp başımı geriye doğru çekerken. "Unutmuşum."

Bakışlarımla buluşabilmek için bana doğru eğildi. " değil. İyi olmak *istediğini* biliyorum. Sana yardım edeceğim." Sonra beni öptü, daha önce hiç olmadığı kadar derin ve sahiplenici bir şekilde.

Elinde titriyordum, beni kaç kez ayırmış olmasına rağmen bedenim arzuyla zonkluyordu. Göğsümü avuçlayıp sıktığında inlememe engel olamadım ve o da susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi sesimin her damlasını tüketti.

Uzaklaştığında nefes alıp veriyor, dudaklarımı havalandırıyor, göğsünü sırtıma bastırıyordu ve ben hepsini içime çekiyordum. Büyümün mor lekesi artık parmaklarımı tamamen kaplamıştı.

İzlerken, göğüs ucumu çimdikledi ve benim inleyip kalkışıma gülümsedi.

"Gördün mü? İyisin, *çok iyisin*."

Kelimeler içimde alevlendi ve sanki onun için ne kadar yandığımı görebiliyormuş gibi yanağıma dokundu.

"Bana ne kadar iyi olabileceğini göster, benim tatlı alevim." Saçlarımı bıraktı ve kalçalarını tuttu.

Aleti bacaklarımın arasından kayarken nefesim kesildi ve doğruldum.

Kısık bir sesle kavrayışını sıkılaştırdı ve beni tam istediği gibi tuttu. "Sabır." Omzuma doğru usulca güldü. "Nabzının boğazında attığını görebiliyorum. Tüm vücudun neredeyse onunla titreşiyor. Ve eskisinden daha da ıslaksın."

"Lütfen, Bastian."

Kısık bir zevk sesi çıkardı. "*İşte orada.*" Boğazımı ısırды ve avucunu kürek kemiklerimin arasına bastırды. "Eğil ve sana istediğini vereyim."

O anda her şeyi yapabilirdim. Aylar önce, ne kadar muhtaç olduğumu itiraf etmekten utanabilirdim, ama o farklı bir hayattı - farklı bir ben.

Gölgeleri bileklerimi ayırdı ve aşağı doğru yönlendirdi, ön kollarımdan yukarı doğru kıvrıldı, böylece göğsümü ve yanağımı yatağa yaslamak zorunda kaldım. Kollarımdaki gölgeleri ve kalçalarımdaki elleri arasında, siki içimde kayarken ve ağrıyan sinirlerimi dürttüğünde zar zor hareket edebiliyordum.

"Benim için kalçalarını kaldır, aşkım." Sonra, itaat ettiğimde, "*İşte bu .*"

Ancak beni tam olarak istediği yere getirdiğinde sonunda beni aldı.

Delicinin sırtı girişime doğru kayarken inleyerek sırtımı eğip daha fazla kovalamayı başardım ama izin verdiği tek hareket buydu.

Kontrol. Bu onun güvenlik versiyonuydu.

Tıpkı kendisini ve işini kontrol altında tuttuğu gibi, çünkü aksi takdirde kötü bir şey olacağını düşünüyordu, burada da kontrole ihtiyacı vardı.

Ben de bıraktım.

Kontrolden. Olmam gerektiği öğretilen kişiden. *Her şeyin.* Hepsini onun ellerine ve gölgelerine emanet ettim.

Ve yukarıdaki yıldızlar beni ödüllendirdi.

Beni doldururken, siki ön duvarlarıma, daha önce parmağını soktuğu aynı noktaya bastırды. Haykırdım, vücudum gerildi, zevk içime işlerken onu tutmaya çalıştım.

Göz ucuyla onun üzerimde yükseldiğini ve hınzırca sırttırırken köpek dişlerinin parladığını görebiliyordum. "Sana o pozisyonlardan birini göstereceğime söz vermiştim, değil mi?"

Piercingi. O çekilirken, o noktanın üzerinde sürüklendiğini hissedebildiğim şey buydu.

Kırılmadan daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Bu yetmezmiş gibi, gölgeleri bacaklarımdan arasına kaydı ve klitorisimin üzerinde zonklayarak beni daha da yaklaştırdı.

Beni gerdi ve doldurdu, her itişini içimdeki o noktaya odakladı, ta ki ben kontrolü bırakana kadar, kontrol kavramını bile kaybettim.

Yatağa doğru çılglık attım, zehir lekeli ellerimle çarşafı kavrarken göğsüm ve sırtım ter içinde kaldı.

Ben gelmedim, parçalandım. Onun vuruş ritmiyle, parçalar kıymıklara, tozlara dönüştü, ta ki ben bir hiç olana kadar, sadece fae ışıkları kadar parlak ve sürüklenen farkındalık motifleri.

Dünya karanlık ve aydınlıktı ve çok güzeldi, ama bunun ötesinde bir şekli yoktu.

Zaman anlamsızdı.

Benim bir adım yoktu.

Sadece amansız bir vuruş ve gök gürültüsü gibi bir zevk vardı.

Belli belirsiz, yavaşça, gerçek olabilecek şeylere geri döndüm, Bastian'a elimden geldiğince sokuldum. Hareketleri değişmişti; daha sert, daha hızlı, parmaklarının kalçalarımı ısırışında vahşi bir şey vardı. Her nefesi bir iniltinin sınırında yırtılıyordu.

Bir an sonra sert bir çığlık attı ve içimde seğirdi. Bu seğirme ve ani dolgunluk beni bir kez daha kenara fırlattı ve birlikte yatağa battık.

O yanıma uzandığında ve gölgeleri kollarımı serbest bıraktığında nefesimi zorlukla tutabildim. Oflayarak omzumu öptü ve yüzümdeki saçları okşadı.

"Bu... bu..."

Her zaman olması gerektiği gibi.

Gerçek üzerime çökerken titredim - düşünceler ya da kelimeler değil, çok daha derinlere kök salmış bir şey.

İnandım.

Seks utanılacak bir şey değildi. Bir tarafın diğerini kullandığı korkunç bir şey değildi. Görev için yapılacak bir şey değildi.

Çok güzeldi. Hesaplamanın ötesinde bir zevkti - tek bir bedene hapsedmenin ötesinde.

Paylaşılan bir şeydi.

"Kat? Aşk mı?"

Yüzüme dokunduğumda ıslak olduğunu gördüm. "Neden ağlıyorum? Bu inanılmazdı. Özür dilerim... Ben..." Başımı iki yana salladım ve parmak uçlarımda parlayan gözyaşlarına baktım.

"Sakın özür dilemeye kalkma," dedi, beni kendine yaklaştırırken sesinde bir çığlık vardı. Gözyaşlarımı burnuyla uzaklaştırdı. "Yoğun olabilir, özellikle de her şeyden sonra..."

Daha önce bildiğim onca şeyden sonra. Başımı salladım.

Bu bunalıcıydı. Tam bir bunalma. Duyularımın, bedenimin ve belki de en önemlisi kalbimin.

"Ben üzgün değilim." Elimi göğsünün üzerinde gezdirdim, parmak ucum piercingli meme ucuna değdi. "Hem de hiç. Hiç bu kadar mutlu olmuş muydum bilmiyorum."

Gülümsememin kenarını öptü. "Güzel. Çünkü çok iyiydin." Nefes verdim, gülmek için enerjim kalmamıştı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Oh, yaptın." Beni yataktan banyoya doğru taşıdı. "Tam da ihtiyacım olan şeydin -aslında hayal ettiğimden de fazlası. Şimdi"- burnumun ucunu öptü- "artık tartışmak yok. Sana göz kulak olmama izin ver."

Her parçam ağırdı, bu yüzden gölgeleri ileriye doğru koşarken ve banyoyu çalıştırırken onun kucağına battım. Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, birlikte suyun içine iniyor olduğumuzdu. Bastian beni nazıkçe yıkarken suyun sıcaklığı ve lavanta kokusu beni daha derin bir uyuşukluğa sürükledi ve ağrıyan kaslarımı yumuşatarak beni keyifli ve sıvı bir şeye dönüştürdü.

Zaman uzak bir kavram haline geldi ve bana yardım etmeden önce göğsüne yaslanmamın ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İkimize de havlu sararken "Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başardım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Yüzü yumuşamıştı, her zamankinden daha az kesiciydi ama beni odamıza geri götürürken kaşları birbirine çarpıyordu.

"Ama var." Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, göz kapaklarım o kadar ağırdı ki her an dalabilirdim. "Bana gösterdin. Ben istedim ve sen yaptın. Ve mükemmeldi Bastian." Başımı zar zor kaldırıp çenesine bir öpücük kondurmayı başardım. "*Sen mükemmelsin.*"

Çenesini kaldırırken çıkardığı sesi duymaktan çok hissettim. Gururlu. Mutlu. Onda okuduğum şeylerin bunlar olduğundan şüphe edecek enerjim bile yoktu.

Beni kucağına alarak koltuklardan birine oturdu ve bana sarılırken ateşi daha yükseğe çağırdı. Hatırladığım son şey turuncu-pembe ışıkla kaplı gülümsemesi ve belki de "Uyu sevgili alevim ve seni ne kadar çok sevdiğimi bil" sözleriydi.

KAT

W Onunla sevişmek çok lezzetliydi. Yavaş, sıcak ve güvenliydi. Öpüştük, beni kendine çekti ve bir süreliğine ölmüş olması gereken bir prensesin tutsağı olduğumuzu unuttum.

Dün gece bunu kesinlikle unutmuştum.

Koluyla gövdesi arasındaki kıvrıma sokulup parmak ucumu piercing'inin çelik sivri uçları üzerinde gezdirdim ve meme ucunun tepki olarak nasıl sertleştiğini izledim.

"Bundan çok , değil mi?"

Ona sırttım ve meme ucunu sıyırdım. "Sana yaptıkları beni büyülüyor."

Göğsünden içime doğru alçak bir ses yükseldi. "Eminim sana yapacaklarından çok etkilenirdim. Zaten çok hassassın. Eğer piercing taktırırsan, sana dokunmayı aklımdan bile geçirsem patlayabilirsin." Köpek dişlerinden biri orantısız bir sırtışıla parlayarak sırtımda hafif bir çizgi çizdi ve beni ürpertti.

Kıpırdandım, vücudum bu şekilde okşanmaya dayanamayacak kadar hassaslaşmıştı. "İyileşmesi ne kadar sürer?" Tişörtünü yerden kaldırırken sordum.

Dirseklerine dayanarak, beni kollarına geri çekmeden ve göğüslerimin tepelerini ısırmadan önce giymemi izledi. "Doğru merhem ve özenle, uzun sürmez."

Ben, son derece düzgün Leydi Katherine -bir zamanlar bana böyle seslenirdi- kendiminkini deldirebilir miydim?

Belki de. En azından Elfhame'de olmak bana bunu düşünecek türden bir insan olmak için alan sağlamıştı.

Ama Fae aleminde daha az zevkli başka şeyler de vardı. Arkasına yaslanıp meme uçlarımla işini bitirdiğinde, ona sokuldum ve Prenses Nyx'in ölümü konusunu açarak hikâyenin Sura versiyonunu anlattım. Vücudu altımda sıkılaştı. "Biraz araştırma yapmam gerek."

Gördün mü? Prenses, Gece Kraliçesi'ne olan sadakati konusunda yanılmıştı. Kör değildi. Gerçeği bulacaktı.

"Sura alışılmadık bir mücevher takıyor muydu? Kaydını görmediğimiz bir obje olabilir. Ya da bir iksir, belki. Size bunları anlatmadan önce bir şey içtiğini gördünüz mü?"

Kafamı kaldırdığımda onu kaşlarını çatmış yatağın üzerindeki tenteye bakarken buldum ve kalbim sıkıştı. "Yalan söylemenin bir yolunu bulduğunu düşünüyorsun."

"Öyle olmalı."

Kaşlarımı çatarak yan masaya doğru ilerledim ve içecekleri serin ve taze tutan bir sürahidem bize su doldurdum.

Bardaklarımızı taşıyıp onunkini uzatmak için yatağın üzerine diz çöktüğümde gömleğinin eteğini çekti. "Bunu özlemişim."

Uzun bir yudum su içerken bir sorgulama sesi çıkardım.

"Süitimde bulunma nedenin ya da oradayken hissettiklerin hoşuma gitmedi ama gömleklerimi giymen hoşuma gitti." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi, sonra saklamak istercesine fincanını kaldırdı. "Kokunu hep üzerlerinde bırakırdın... ve yastığımda."

İçkimin içinde eriyebilirdim. Kesinlikle, kalbim taşıtı.

Ben daha bir şey söyleyemeden kapı çalındı. Korumalar odamıza girdikleri diğer zamanlarda kapıyı çalma zahmetine katlanmamışlardı; belki de dün gece onları temkinli kılacak kadar şey duymuşlardı.

"Girin," diye seslendi Bastian ve hınzır sırıtışı beni uyarmış olmalıydı. Ama fae tepkileri insan tepkilerinden daha hızlıydı ve bir de baktım ki battaniyeleri tekmeleyip çıplak vücudunu ortaya çıkarmış ve kolunu belime dolamış. Bir şekilde ona sarılmıştım ve içkimin dökülmesini nasıl engellediğimi sadece tanrılar biliyordu.

Gümüş saçlı muhafız içeri girdi. Yüzü kızarmadı ama bakışları çıplak kalçamın üzerinde gezindi ve prensesin kahvaltı için beni çağırdığını söylemeden önce boğazını temizledi.

Bastian homurdandı ve beni kendine doğru çekti. "Seni kahvaltıda yemeyi planlıyordum."

Bu sözle aydınlandım ama gardiyan kapıda beklerken isteksizce kendimi hazırladım. Bastian üstünü örtmek için en ufak bir çaba göstermedi ve yatakta yayılmış beni izlemeye devam etti.

Ona bir öpücük vermek için eğildiğimde kolumu tuttu ve kulağıma mırıldandı, "Dikkatli ol, Kat."

"Seninle tanıştığımndan beri bu giderek zorlaşıyor ama deneyeceğim." Ona hissettiğimden daha ukala bir sırtış attım ve refakatçim ve kelepçelerimle ayrılmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Dün gece her şeyi serbest bırakmışım ve şimdi demir sanki *hiçbir şey yokmuş* gibi yaptı. Tenimde sihirli bir karıncalanma yok. Yakın ve sıkı çekecek bir şey yok. Kimseyi öldürme ya da onlara o korkunç acıyı çektirme riski yok. Sadece midemde hastalıklı bir his.

Özel yemek salonuna vardığımda prensesi ve göksel dövmeli adamı çoktan oturmuş buldum. Omurgamı gıdıklayan tedirginlikle, bir çift eldiven içeren bir ortamda onlara katıldım.

"Bir anlaşma yapalım." Gülümsedi ama sırtı gibi kaskatı kesilmişti.

"Ben senin tutsağınım." Gardiyan kelepçelerimi çıkarırken gözlerimi kısmışım. "İstediğiniz hiçbir şeyin bende olmadığına eminim."

"Bastian sende."

Gıdıklanma, tüylerimi diken diken eden bir sele dönüştü. Kalkıp dışarı çıkmak istedim. Eve, saraydaki odalarımıza gitmek istediğimi bir sarsıntıyla fark ettim. Ama bunlar şu anda imkânsız şeylerdi. Kaçış yoktu, sadece bu durumdan -tam olarak her neyse- dikkatli bir şekilde geçmek gerekiyordu. "Onu kilit altında tutan sensin. Pazarlığa ihtiyacın yok."

"Sana büyü sözü verdi," diye konuştu dövmeli adam, sesi granit gibi sert ve pürüzlüydü, sanki uzun zamandır kullanılmamış gibiydi.

"Sen nasıl...?" Ofladım, içimde korlar yanıyordu. "Havadaki o ağırlık. Düşüncelerimi okuyordun."

Çık dışarı. Közleri ona doğru püskürterek alev almalarını sağladım. Onun irkilmesi benim ödülüm oldu.

Güzeldi. Umarım acımıştır. Özel düşüncelerime dalmaya nasıl cüret eder? Onlar *benimdi*. Erkeklerin oyunlarında bir piyon olarak kullanılmışım. Bedenime dokunulmuş ve iznim olmadan çekiştirilmişim. Sözlerim başkalarına hizmet etmek ve onları memnun etmek için şekillendirilmişti.

Ama aklım kendimdeydi.

Kaliban ona dokunmuştu, ama sadece yüksek sesle düşündüğümde ya da rahatsız edici şeyleri çıkarması için ona izin verdiğimde

anılar. Düşüncelerimi çok daha sessiz tutmayı öğrenmiştim - bu fae onları bulmak için kazmaya gitmişti.

"Bu bir ihlaldı." Ellerimi daha da deri eldivenlerim gıcırdadı. Artık biliyordum, sıkıca çektim ve düşüncelerimi dikenli hale getirdim

-Yutulması imkansız dikenli bir bitki.

Ve dışarıda kal.

Yüzünü buruşturarak alnını ovuşturdu ve Sura ile bakıştı.

Öne doğru eğildi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Annem hakkındaki gerçeğe açık mısın yoksa Yılan kadar kapalı mısın bilmem ."

"Sorabilirdin," diye .

"Ve sen de bana söyledin, değil mi?" Güldü.

Kalbinizi asla açığa vurmayın.

"Muhtemelen hayır. Neden?"

"Bilmesi gereken bir şey var. Duymaya hazır olmadığı bir şey ama bir gün hazır olacak, olmak zorunda. Hazır olduğunda bu bilgiyi ona yakın bir yere yerleştirmeliyim."

"Ona söyleyebilmem için bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" Bu kadar basit olamazdı.

"Bunun yanlış ellere geçmemesi hayati önem taşıyor. Size söylemem gerekiyor ama sonra hafızayı kilitleyeceğim." Dövmeli adamla bakış alışverişinde bulundu. "Belirli koşullar yerine getirilene kadar ona erişemeyeceksin."

Güldüm. "Zihnimi tekrar kurcalamasına izin vermemi mi istiyorsun?" Bu Kaliban'ın istemediğim anıları almasıyla aynı şey değildi. En savunmasız olduğu anda ona yardım etmiştim. Anılarımla *benim* yararına çalışmış, karşılığında sadece ayak işleri istemişti. Geçtiğimiz aylar boyunca onu tanımaya ve hatta huysuzluğuna rağmen ondan hoşlanmaya başlamıştım. İstenmediği yerlere asla girmezdi.

Çenem gerildi, ayağa kalktım. "Kahvaltıyı odamda yapmak istiyorum. Burada işimiz bitti."

Kapıya ulaşmama izin verdi, şüphesiz pazarlığımız sayesinde kendini güvende hissediyordu. "Bu onun hayatını kurtaracak."

Durdum, kolu çevirmek üzereydim. "Ne demek istiyorsun?"

"Ayrıntıları size söyleyemeyeceğimi bilmelisiniz. Ama bu bilgi... ona ulaştığında, hayatını kurtaracak. Ve eğer yanlış insanlar öğrenirse, bu onun sonu olur. Bu yüzden doğru zamana kadar bunu kimseye açıklamayı riske atamam... ama onun asla öğrenememesini de riske atamam."

Boğazımda sanki birinin eli varmış gibi hissettiğim kalın hissi yutmaya çalıştım. Döndüm ve uzun bir süre ona baktım. "Kabul etmezsem öleceğini mi söylüyorsun?"

Ellerini iki yana açtı. "Kesin olarak bilemem ama büyük olasılıkla."

Kahretsin. Bunu riske atamayacağımı biliyor olmalıydı.

"Peki bu pazarlık için şartlarımı ben mi belirleyeceğim?" "Mantık çerçevesinde."

Şu anda, onun yardım edebileceği üç şeye ihtiyacım vardı. Bir parmağımı kaldırdım. "Bugün tüm eşyalarımızla birlikte zarar görmeden gitmemize izin vereceksin. İki, bana demir içeren bir tılsım ya da nesne vereceksin."

Gözlerini bana dikti. "Senin... ilginç gücünü engellemek için mi?" Eldivenli ellerimi başıyla işaret etti. Çenemi sıkıp cevap vermediğimde gözlerini devirdi. "Bilmem gerek, çünkü eğer amacın buysa, demir doğrudan sana dokunmasa bile derine yakın bir yere oturması gerekir, yoksa işe yaramaz."

Kartlarımı her zaman göğsüme yakın tutamazdım. Başımı salladım.

"Bir şeyler yaptırabilirim ama yarına kadar hazır olmaz." "Tamam. O zaman gidiyoruz. Ve" -üçüncü parmağımı kaldırdım- "bana geri döndüğünde gardiyanın rütbe bandını takacak." Dövmeli adama ters bir bakış attım. *Dışarıda kal. Uzak dur. Dışarıda kal.*

Yüzünü buruşturdu ve bana düşünmem için alan bırakarak başka tarafa baktı.

Gündönümü saldırısı hakkındaki şaşkınlığını inandırıcı bulmuştum, gerçek gibiydi. Yamayı ölü mahkûmdan aldığımız yamayla karşılaştırabilirsem, saldırının arkasında gerçekten onun adamlarının olmadığını kanıtlamama yardımcı olabilirdi. Ona hiçbir uyarı vermemek, eşleşmeyeceklerinden emin olmak için bir tane doktorluk yapamayacağı anlamına geliyordu.

"Eğer gerçekten istediğin buysa." Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi başını bana doğru eğdi. Sessiz kaldığımda omuz silkti. "Başka bir şey var mı?"

"Bir anlaşma yaptınız."

Güç sözcükleri ve eldivenli bir el sıkışma ile mühürledik.

Sonra dövmeli adamı gönderdi ve beni oturttu. "Sana söylemek üzere olduğum şeyi sadece üç kişi biliyor..."

BASTIAN

W Kat prensesle görüşmesinden döndüğünde, benim demir kelepçeleri taktığım zamanki gibi solgun görünüyordu ve baş ağrısıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Yatağa düştü ve uyudu.

Günün geri kalanında sadece gardiyanlara söğüt kabuğu tabletleri getirttiğimde uyandı. İlaçları aldı, birkaç lokma yemek yedi ve tekrar uykuya daldı.

Ben ise o gece karanlıkta uzanmış, onun düzenli nefes alışlarını dinliyor, zar zor uyuyordum. Tüm bunların tek bir sonucu vardı: infaz. Dışarıdaki muhafızların devriye düzenlerini gözlemlemiştim. Bizimkinin ne zaman değişeceğini biliyordum. Bu gece değil, Kat yatağa doğru sendeleyerek zorlukla ilerleyebilmişti; kaçacak durumda değildi. Yarın gece.

Prensese söyleyebileceğim daha çok şey olduğunu söyleseydim, bizi en azından o kadar süre hayatta tutabilirdi.

Okçularının Kat'i hedef alacağına söz vermişti ama önce onu bulmaları gerekiyordu. Gölgelerim onu saklayacak ve ben de ona kalkan olacaktım.

Muhtemelen Gölge Kılıcımı bırakmak zorunda kalacaktım ama zor da olsa bir tane daha alabilirdim. Başka bir can alamazdım ve başka bir Kat alamazdım.

Onun ne kadar önemli olduğuna dair bakış açımı bir daha kaybetmeyecektim. O aptal olmayacağım.

Gümüş saçlı muhafız kahvaltıyı getirdiğinde Kat zar zor yedi ama iyi olduğu konusunda ısrar etti. Benim güzel yalancım.

Ona küçük tablet kutusunu uzattım. "İhtiyacın yok-"

Kapının vurulması huzurumuzu bozdu. Gardiyan içeri girdi ve iki kelepçeyi görür görmez kanım buza dönüştü.

Eğer ikimizi de topluyorlarsa, bu infaz anlamına geliyor olmalıydı.

Yutkundum ve çatalımın dişlerini büküp bir koluma, bıçağımı da diğer koluma geçirirken Kat'e güven verici bir gülümseme verdim. Anlaşmamız Sura'nın halkına zarar vermemek üzerineydi ama kelepçeleri istediğim gibi kırabilirdim.

Onlar çıktıktan ve gölgelerim serbest kaldıktan sonra... *onlar* ve *ben* iki farklı şeydik, değil mi?

Demirin soğuk şoku hiç tanıdık gelmedi ve kelepçeler bileklerimi sardığı anda üzerime çöktü. Çatalın dişlerini anahtar deliğine sokmaya odaklanırken eğildim ve bir ayağımı diğerinin önünde tuttum.

Zorlukla yürüyormuşum gibi Kat'e doğru itişip kakıştım, yaptığım şeyi gizlemek için sesi kullandım.

Ama demir, gücüm kadar zihnimi ve parmaklarımı da zorluyordu ve ilk gün ziyaret ettiğimiz büyük çift kapıya vardığımızda sadece bir kelepçeyi açabilmişim. Diğerini içeride yapmam ve Sura'nın fark etmemesini ummam gerekecekti.

İçeri girdiğimizde nabzım daha da ağırlaştı. Uzun masanın önünde, bazı toplantılarımızda hazır bulunan dövmeli adamla birlikte duruyordu. Onu hiç tanıtmamıştı ve görgü kuralları gereği soramıyordum.

Sura'nın kızı masanın arkasında oturmuş, ellerini kavuşturmuştu -belki de daha önce hiç idam görmemişti.

Yine de annesine çok benziyordu. Ve ona tanıdık başka bir şey daha vardı: saçlarının altın rengi tonu, çenesinde ukala bir itiş. Bu bana Şafak'ı düşündürdü ama zihnim tam olarak bir kişi seçemeyecek kadar durgundu. Sura'nın Şafak'ta bir sevgilisi olmalıydı -kendi içinde alışılmadık bir durum- ama ondan hamile kalmak...

Ben ona bakarken muhafızlar bizi durdurdu ve geri çekildi. Karnımı tutmam çatalı ve gevşek kelepçeyi gizlememi sağladı ama çok yaklaşırsa neyin peşinde olduğumu fark edebilirdi.

"İkinize ne yapacağıma dair bir karar verdim."

Başımı eğdim ve çatalı çevirerek mekanizmayı yakalamak için ihtiyacım olan yeri aradım. Tanrılara şükürler olsun ki bunun gibi demir eşyalar basitçe yapılmışlardı, çünkü kilitlerini karmaşık ve açılması imkânsız hale getirmek için her zamanki büyülerimiz ve tılsımlarımızla çalışamazlardı. Tam güçte olsam bile, o zaman fena halde mahvolurdum.

"Gitmene izin vermeye karar verdim."

Sarsıldım, neredeyse çatalı demir gibi beceriksiz parmaklarımdan düşürecektim. "Ne?"

Yavaşça gülümsedi. "İki şartla tabii ki."

Gözlerimi kısarak umudumu bastırdım. Elimizde hiçbir pazarlık kozu yoktu -hele de hayatlarımız onun ellerindeyken. "*Elbette.*" Yanımda, Kat çok hareketsizdi.

"Kraliçeye hayatta olduğumu söyleyemezsiniz ve burayla ilgili anılarınızı silmemize izin verirsiniz." Doğrulan dövmeli adamı işaret etti.

Midemde düğümlenen bulantı ikiye katlandı. Braea'ya söylememeyi anlayabilirdim ama tüm bunları unutmak mı? Beni ve Kat'i unutmak mı? Onun kollarımdaki hissini, tekrar tekrar üzerime boşalmasını ve en çok da onunla sevişirken yaşadığım doluluğu, *bütünlüğü*.

Birçok insanla birçok kez yattım. Ama bu? Bu tamamen başka bir şeydi.

Kat'in bir adım öne çıktığını belli belirsiz fark ettim. "Hayır. Böyle anlaşmamıştık."

Ona bir bakış attım. "Ne sen-?"

Sıkı çenesi ve kaşları beni susturdu. Bir anlaşma yapmıştı. Dehşetle küçülsem mi yoksa gururla büyüsem mi bilemedim.

Çenesini kaldırdı, daha uzun görünüyordu. "Sadece yer. Sahip olabileceğin tek şey bu."

Dövmeli adam öne doğru eğilip Sura'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Sura başıyla onayladı. "Pekâlâ. Geri kalanının sende kalmasına izin vereceğim. İkiniz de kabul ediyor musunuz?"

Demir olmasaydı, rahatladığımı gizlemekte daha iyi bir iş çıkarabilirdim, ama onun kucaklamasından bitkin düşerek sarktım. Kat'le geçirdiğim tek bir anı bile unutmak istemiyordum; ne o geceyi ne de öncesini. En kötü zamanları bile... Bizi bu noktaya onlar getirmişti.

Çatalı koluma geri soktum ve başımı salladım.

Gardiyanlar kelepçelerimizi çıkardılar ve gümüş saçlı olanı bir tarafın kilidinin çoktan açılmış olduğunu görünce bana kaşlarını kaldırdı. Omuz silktim ve ona yarım bir gülümseme verdim, demir çıkarıldığına göre mide bulantısı çoktan azalmıştı.

Dövmeli adam Kat'in üzerinde çalışmaya başladı. Neyse ki adam işe koyulmadan önce Kat'in oturmasına izin vermişlerdi, çünkü adam işe koyulduğunda Kat masanın üzerine yığıldı.

"Kat?" İlerlemeye başladım ama elini kaldırdı, yüzü allak bullak oldu.

Onun buna katlanmasını izlemek işkence dolu bir hayattı. Sura onu toplantılarımızdan birine getirdiğinde babam gibi olduğunu fark etmeliydim. O ilk seferden sonra pes etmişti ve bugüne kadar onu bir daha görmemiştim. Zihin okuyan bir ebeveynle büyüüp de düşman bölgesindeyken düşüncelerinizi korumayı öğrenmeden olmazdı.

Sıra bana geldiğinde Kat'ın yüzündeki ifadeyi anladım. Dövmeli adamın büyüğü *Athair'inkine* hiç benzemiyordu. Bir tel fırça zihnimi taradı, buraya gelmek için izlediğimiz yolu ve Gölün Hanımı'nın cevaplarımızı ve kurtuluşumu bulmak için nereye gitmemiz gerektiğini tarifini sildi.

O geri kalanını alıp götürürken ben bu kelimeye tutundum. Sura bana kurtuluş getirmemişti ama Kat... belki de getirmişti. Belki de ona olan sevgim, tüm yanlışlarımla tartıldığında yeterli olacaktı.

Sonra başım ağrımadı ama *acıdı*. Yaptığı iş beceriksizce ve acımasızcaydı. -Babam gibi bilenmiş bir yeteneğin aksine tamamen ham bir yetenek. Sura onu sadece başka seçeneği olmadığı için kullanıyor olmalıydı. Bu tür bir büyü nadir bulunurdu.

"Ve anlaşmamızın diğer kısmı." Sura masadan küçük bir kutu aldı, elini kutunun üzerine kapatır kapatmaz burnu kırıştı.

Kat açtı ve ortaya sade bir yüzük çıktı. Bana değil de bir tarafa baktı.

"İstediğin gibi," diye etti Sura. "Gümüşle kaplı."

"Demir," diye nefes aldım. Bir adım öteden hissedemiyordum ama prensesin yüzündeki rahatsızlık ifadesini ve Kat'ın parmağında kaydırırken takındığı rahatlama ifadesini açıklıyordu.

Bunu görünce kızamadım bile. O insanları zehirlediğinden beri kâbuslarımda inlediğini duyuyordum.

Sura bizi yarı yıkık saraydan geçirirken dişlerimi sıktım ve kendime bu yüzüğün sadece geçici bir önlem olduğunu söyledim. Şimdilik Kat'ın güvenceye ihtiyacı vardı ama zaman geçtikçe korkusu azalacak ve ona büyüünü nasıl güvenle kullanacağını öğretmeme izin verecekti.

Ütü gidince doğru dürüst düşünebildim ve korkunç bir şey fark ettim. Bu çok kolaydı. Sura hayatta kalmamız karşılığında çok daha sert bir pazarlık yapabilirdi. "Gerçekten gitmemize neden izin veriyorsun?"

"Kendimce

sebeplerim var." "*Ne*

sebepleri?"

Öfkelendi ve gözlerini devirdi. "İyi talihini gerçekten değil mi? Güzel. Gölge'yi öldürürsek kraliçe bizim için gelecek,

Bu yüzden bunu yapmamak benim yararına. Kuvvetlerim onunkilerle yüzleşmeye hazır değil. Henüz değil."

Yine de yanlışı geliyordu. Tabii bizi kullanmıyorsa. Dövmeli adam hafızalarımızı silerken bir şeyler yerleştirmiş olabilir.

Cevabını kabul etmiş gibi yürümeye devam ettim ama zihnimde etrafı yokladım. Hiçbir şey ters gelmiyordu, sadece bu yerle ilgili eksik bir boşluk vardı.

Bizi dışarı çıkarmadan önce, herhangi bir yer işaretini göremeyelim diye gözlerimizi bağladılar.

"Geyikleriniz burada," dedi Sura bize. "Onları iyileştirdik ve iyi besledik. Eşyalarınız da paketlenmiş, *ilginç* silahlarınız da dahil."

Görünüşünü hissedebiliyordum. Bu diyarda olmaması gereken bir Gölge Kılıcı ve Ulu Porsuk'tan yapılmış bir yay. Kat'ın elindeyken neredeyse şarkı söyleyen bir yay.

"Halkım yolculuğunuzda sizi rahatsız etmeyecek. Ama birbirimizi tekrar göreceğiz Bastian. Umarım görüştüğümüzde doğru tarafı seçersin."

"Zaten yaptım," diye mırıldandım. Şu anda bile beni Braea'ya karşı gelmeye ikna etmeye çalışıyordu. Kat konusunda başarılı olmuş muydu? Dövmeli adam onun zihnine bir şey mi yapmıştı? Zihin büyüüne aşina değildi. Fark edemezdi ve benim de yapabileceğim bir şey yoktu. Babam onu kontrol etmeye yardım edecek değildi ya.

Çok yakınımda alay etti ve geyiğimin omzuna vurulduğunu duydum. Dizginleri sıktım, çenem o kadar sert sıkılmıştı ki canım acıyordu. Burada güçsüz bir şekilde oturmak... kemiklerimi sızlatıyordu.

"Beni seçmesen bile, en son kafamı aldığında neler olduğunu unutma."

Homurdandım. "Bir tane daha büyüttün." Onun kızı. Sigil olarak hidrayı seçmesine şaşmamalı.

"Bunu unutma. Eğer bir dahaki sefere beni öldürürsen, daha fazlası da olacak."

Sonra toynakların çakıl taşları üzerinde çıtırdadığı bir hareketlilik oldu.

"Onunla ne konuda anlaştınız?" Sura'nın adamları bizi önden götürürken Kat'e sordum.

"Bizi serbest bırakması karşılığında Kül Çemberi hakkında bildiklerimi ona anlatmak için."

Göz bağına karşı kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Çok şey bildiğimiz söylenemez, değil mi? Hayatlarımıza değeceğini düşünmesi için daha fazlası olduğuna inanmasına izin verdim."

Burnumdan soludum. "Bu... dahice aslında. Fae entrikalarına bu kadar iyi alışmış olman beni korkutmalı."

Gülmek yerine yumuşak bir çıkardı. Ses içimde yankılandı, uzaklaşırken rahatsız etti.

OceanofPDF.com

70

OceanofPDF.com

KAT

Tenebris-Luminis'e dönüş yolculuğu bir rüyadan yavaşça uyanmak gibiydi. İlk gün başım puslu ve ağrılıydı ve dünya uzak görünüyordu. eksikliği büyüü uğultusu tenime karşı Kat adındaki bu kadını izleyen başka biri olduğum hissini artırdı.

O gece bir handa durduğumuzda, kendimi Bastian'da kaybetmek gibi belirsiz bir planım vardı, ama yatağa ulaştığımda baş ağrım o kadar şiddetlenmişti ki sanki kafatasımın içinde bir şey büyüyordu, o kadar büyüktü ki patlamakla tehdit ediyordu.

Ertesi gün yolda giderken bana yan gözle baktığını fark ettim. Benim için endişeleniyordu ve demirin sadece geçici bir çözüm olduğundan bahsetti. Ama geyiğimin üzerinde kalmak ve gözlerimi açık tutmak için tüm enerjimi harcadım. Belki de yaptığım anlaşma kötü bir fikirdi. Belki demir de öyleydi. Zihnime hangi bilgiyi yerleştirmişlerdi?

Ama üçüncü gün daha iyiydi ve at sürerken sohbet etmeyi başardık ve o gece hareket etmeyi bile düşünemeyene kadar kendimi tekrar tekrar ona kaptırdım.

Tenebris'in dumanlı ve karanlık duvarları görüldüğünde, demir dışında kendimi çoğunlukla normal hissediyordum. Bu kadar insanla ve iki mahkemenin hükmüyle karşı karşıya kalan Bastian'ın aramızda olanlardan pişman olabileceğine dair hafif bir endişe duydum. Ama endişe standart değil miydi?

Dusk'ın muhafızlarına başıyla selam vererek kapılardan içeri girdiğimizde, bana yoldaki kadar yakın sürdü, dizi dizime değdi. Belki de endişelenecek bir şeyim yoktu.

Geyiklerimizi seyislere bıraktık ve ben Vespera'ya koştum. Demir halkayı taktığımda, nihayet onun için kurulmuş olan muhafazaya girebildim. Koşarak yanıma geldi ve kocaman başını bana doğru uzatarak selam verdi.

Onu zorunda kalmadım ve sonunda ona sarıldım.

Yüzümü boynuna gömdüm ve kedi kürkünün kuru, misk kokusunu derin derin içime çektim, o ise öyle derin bir mırıltıyla gürlledi ki en güçlü sihir gibi tüm bedenimi titretti.

Sonunda geri çekildiğimde Bastian tam karşımdaydı. Gülümseyerek Vespera'nın çenesinin altını kaşdı ve diğer eliyle yanağımdan süzülen gözyaşlarını temizledi. "Sanırım buna onun da en az senin kadar ihtiyacı vardı." Sonra yaklaştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kırpıştırarak geri çekildim. "İnsanlar görecektir."

Gülümsemesi hınzır bir sırıtişa dönüştü. "Gerekirse seni hepsinin önünde beceririm, tabii izin verirsen."

Caelus'un Bastian'ın elini tutuşumu izlerkenki görüntüsü zihnimi yaktı ve her yerimin bir marka kadar sıcak bir şekilde kızarmasına neden oldu.

Hızla atan nabzımı yeniden kontrol altına almaya çalışırken Vespera'yı biraz daha telaşlandırdım, sonra büyük salona yöneldik.

"Ya da," dedi eğilerek, "bu gece o çizmelerden başka bir şey giymemene razıyım."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve adımlarımı uzattım, aniden odalarımıza dönmeye heveslendim. Gerçekten de endişelenecek bir şeyim yoktu.

Dünya bu düşünceye nasıl da gülmüş olmalı, çünkü büyük salona girdiğimizde bakmayı unuttuğum bir çift yüz beni bekliyordu.

Önce kızıl saçlar gözüme çarptı. Onu takip ettim. Göz kırptım.

Midem yere düştü ve kulaklarımdaki nabız yakın bir kükreme haline geldi.

Rufus Amca.

Ve onun yanında, mülayim, nefret dolu yüzüyle Robin vardı.

Durmuş olmalıyım, çünkü Bastian birkaç adım önümde döndü. "Kat? Ne...?"

Bakışlarımı takip etti.

, özellikle de Robin'in bakışları üzerimdeyken ve Rufus'u dürttüğünde.

İkisi de bana doğru bakarken, buz gibi soğuk ve katı bir dünya yüzüme çarptı.

Dik otur.

Dizlerini birleştir. Sen bir fahişe değilsin. Öğrenmen gerek.

Kıpırdama.

Bastian'ın dudakları kıpırdadı ama ne dediğini duyamadım.

Bize doğru gelmeye başladılar ve sanki sütunlu odanın geri kalanı daha da uzaklaştı.

Nasıl? *Nasıl* mı?

Onları Albion'da bıraktığımı sanıyordum. Son duyduğumda Robin daha fazla seyahate çıkmıştı ve Bastian Rufus'u öyle bir uyarmıştı ki beni Caelus'un odalarına zorla götürmeye çalıştığı gecedan beri kızıl saçlarının bir telini bile görmemiştim.

Hayır. *Hayır*. Ellerimi yumruk yaptım ve o kelimeyi çektim. *Hayır*.

Öfkemi yakaladım ve közüne hayat üfledim.

Çünkü ben onların ve babamın bir kalıba sıkıştırdığı kadın değildim. Sessiz, uysal ve yumuşak başlı değildim.

Çok öfkeliydim.

Belki Kat Ferrers'in kim olduğu hakkında her şeyi bilmiyordum ama bu kadarını biliyordum.

Bir patlamayla duyma yetim açıldı.

"-burada seninle," dedi Bastian, sesi alçak ve hırçındı. "Ne olursa olsun, sana zarar veremezler."

Robin'in bakışlarımla karşılaştığında adımlarının titrediğini görmek bir zaferdi. Rufus Amca en ufak bir şekilde etkilenmemişti. İki kişiden birini alırdım.

Damarlarımda dolaşan ateşle odanın geri kalanına bakabildim ve Rufus Amca'nın yanında Prens Cyrus'u gördüğümde gözümü kırptım.

Ne istediklerini sormamak için dilimi ısırdım - orada bir prens varken pek akıllıca görünmüyordu.

Cyrus, Bastian'a, Büyük Kötü Kurt'un Kırmızı Başlıklı Kız'ı yemeden hemen önce ona verdiğini hayal ettiğim türden geniş, geniş bir gülümseme verdi. "Taht odası. Hemen."

Gün batımını geçmiştik, bu yüzden çağrı kraliçeden gelmiş olmalıydı. Kendi kızını öldüren kraliçeden.

"Majesteleri, bu karımı çalan Fae."

"Ne?" Robin'den Gece Kraliçesi'ne göz kırptım, sonra taht odasının ana kapılarına baktım, keşke o kapılardan geçip Alacakaranlık'a kaçabilseydim.

"Majesteleri, olan şey bu *değil*. Ben bir insanım, bir fu-"

Dişlerimi dilimin etrafında kenetledim ve boğazımı temizledim. "Ben bir insanım, nesne değil." Robin'e tatlı bir gülümseme gönderdim. "Ben çalınmam."

Parmaklarını Ay Tahtı'nın koluna geçiren kraliçe kaskatı kesilmişti ama baktığı ben değildim, Bastian'dı.

Ve bu bakış elli adımda bir mamutu öldürebilirdi.

Sadece kendisinin ve kralın kullandığı yaldızlı ve gümüşlü kapılarla çerçevelenmiş kürsüde, her santimiyle eski bir hükümdar gibi görünüyordu. Tehlikeli ve göz kamaştırıcı.

Korkunun beni boğmasına izin vererek öfkemi soğuttu.

"Yine de bir kadın kocasından uzaklaştırılmaz, değil mi?" Rufus Amca bir adım öne çıktı ve ceketimin yakasını çekiştirirken bile doğrudan ona bakmayı reddettiler. "Ya da Majesteleri beni böyle düşünmeye itti."

"Ekselansları elbette haklı." Kraliçe ona müstehzi bir gülümseme takındı ve şu anda onu ya da bir başkasını parçalamak istediği tüm yolları görebiliyordum. "Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı Bastian? Onu sınırdan geçirerek yasalarımızı çiğnediğin ve karı koca arasına girdiğin için bir savunman var mı?"

"Onu buraya ben getirdim." Ellerini ceplerine soktu ama içeri girerken yumruk yaptıklarını fark ettim. Gölgeyi yakın duruyordu, yılan balıklarıyla dolu bir havuz gibi dalgalanıyordu, tedirgin ve serbest kalmaya hazırды.

"Yaklaşın," diye bağırdı kraliçe ve bakışlarını bana çevirdi. "İkiniz de."

İtaat ettik. Tabii ki itaat ettik. O lanet bir kraliçeydi.

"Aklından ne geçiyordu?" diye tısladı Bastian'a. "Kendini böyle açıkta bırakacak kadar nasıl aptal olabildin? Gece karanlığından sonra döndüğün için şanslısın ama Cyrus için içindeyken seni cezalandırmak zorunda olduğumu biliyorsun." Arkasına yaslandı ve onun cevabını bekledi.

Hiçbir şey söylemedi.

"Anlıyor musun, Bastian?" Dişlerini gösterdi. "İkiniz hakkında çıkan dedikodular neyse de, kocamın izni olmadan onu buraya getirmek?" Başka bir ülkeye gelmek için kocamın ya da herhangi birinin iznine ihtiyacım olmaması gerektiğini haykırmamak için kendimi zor tuttum. Ne zaman Kıtayı dolaşmasına hiç izin vermiş miydim?

Yardıma olmazdı. Fae yasalarından anladığım kadarıyla, ben kadın, o erkek olduğu için değil, evli olduğumuz için izin gerekiyordu.

Ilık ve hastalıklı bir şeye dönüşmüş olan öfke ve korkumu yuttum ve bir nebze olsun mantığımı toplamaya çalıştım. "İzin verdi." Gözlerini dikmiş bana bakan Bastian'a baktım. "Bastian bana söyledi."

"Bu doğru mu?"

Uzun bir süre çenesini sağa sola oynattı, burun delikleri açıldı. "Bir pazarlık yaptık."

Ona bir bakış attım. O kısmı bana söylememişti. Yani Robin benim hayatta kalmamı ona yardım eden bir şey olarak görüyordu. Benim için bir planı vardı.

Kraliçe boğazını temizledi ve doğruldu. "Anladığım kadarıyla bir pazarlık yapılmış." Gözlerini Robin'e dikti.

Ama Rufus Amca alay ederek bir adım öne çıktı. "Hangi şartlar altında? Yeğenim fae'lerle pazarlık yapacak kadar aptal bir kız değil."

"Pazarlık yapmadık." Robin kollarını kavuşturdu. "Güçle ilgili hiçbir şey söylemedim. Elini sıkmadım."

"mi?" Kraliçe Bastian'a bir kaşını kaldırdı. "Hayır."

İçini çekti. "O halde cezana karar vermekten başka seçeneğim yok."

"Kurallar açık," dedi Cyrus, Bastian'ın cezasından hoşlanacağını belli eden bir ses tonuyla.

"Ama beni buraya getirmeseydi, ölmüş olurum." Kraliçeden Cyrus'a baktım.

"Majesteleri," diye bir ses geldi odanın arkasından. "*Kuzenim*." Dusk'a açılan kapıda Asher yaklaşmadan önce eğildi. "Teknik olarak, her iki taraf da üzerinde anlaşmaya varılan menfaati elde ettiyse ortada bir pazarlık var demektir." Bastian'a kaşlarını kaldırarak sordu.

Bastian sessiz kaldı ve başını hafifçe salladı.

"Bu doğru." Kraliçe başını eğdi, yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Karşılığında kocasına ne verdiniz?"

Kaşlarını çatarak ona baktım. Herhangi bir takastan bahsetmemişti. Asher boşa kürek çekiyordu ve Bastian'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa eli boş dönüyordu.

Bu Albion'a geri gönderileceğim anlamına mı geliyordu? Panzehirim ve tedavim... Beni öldüreceğini bile bile geri gönderemezlerdi. *Elbette* bu, o adamla aramdaki anlaşmayı bozmaktan daha kötü bir şeydi.

Robin nefretimi hissetmiş gibi ayaklarını sürüyerek kaşlarını çattı ve yere baktı. "*Bastian*," dedi Asher sıkılmış dişlerinin arasından, gözleri irileşerek.

Bastian çenesini kaldırdı, ama bakışları sabit kaldı. "Onu buraya getirmek istedim ve getirdim de."

Kraliçenin nefesi bir hırıltıyla kesildi ve Cyrus yine o korkunç gülümsemesini takındı.

Nabzım, Yükselenlerden kaçmaya çalışırken geyiklerin dörtlüye koşan toynakları gibi gümbürdüyordu. Onlardan kurtulmuştuk ve sonunda bizi uzun zamandır ayrı tutan her şeyi aşmıştık, ama şimdi sadece bununla bölünmüştük.

Bu.

Çılgılık atmak

istedim. "*Bastian*

ona ödeme yaptı."

Taht odasındaki her çift göz Asher'a döndü. Gözlerimi

kıptım. "Ödendi mi?"

"Hayır," diye homurdandı Bastian. "Yapma-"

"Eğer sen kendini savunmazsan, ben savunurum." Asher bir elini kaldırdı.

"Bastian onu buraya getirmek istedi. Kocasını reddetti." Diğer elini dengeli bir şekilde kaldırırken Robin'e bir bakış fırlattı. "Sonra Bastian'ın ödediği büyük miktarda bir para talep etti. Pazarlığın her iki tarafı da yerine getirildi."

"*Sen...*" Robin'e baktım, ağzım açık kalmıştı. "*Hayatımı kurtarmak için beni buraya getirmesine izin vermeden önce ödeme talep ettin.*"

Bana bakma nezaketini bile göstermedi. Yüzde

doksan beş pislik için çok fazla.

Başka bir şeye nasıl inanabilirdim ki?

"Özür dilerim," diye mırıldandı Bastian, bakışlara rağmen yaklaşarak.

"Sana söylemedim çünkü kendini alınıp satılan bir nesne gibi hissetmeni istemedim."

Beni korumaya çalışıyorsun. Tabii ki. "Böyle düşünmediğini biliyorum."

Robin ağzından kaçırdı. "Ama el sıkışmadık. Sözleri ben söylemedim."

Gözlerini kraliçeden Cyrus'a dikti. "Sadece pazarlık yaparsam sayılacağını söylemiştin."

"Asher'ın dediği gibi, *ödemenizi* aldınız." Cyrus ellerini iki yana açtı, ancak bu fikri kendisi bile tatsız bulmuş gibi dudağı kıvrıldı. Bir eliyle

bir anlık irkilmenin ardından kraliçeye döndü. "Majesteleri, insanın burada yasal olarak bulunduğuna eminim."

Nefes verdi. "Anlaştık."

"Yine de" - Prens'in ağzında bir gülümseme belirdi - "karısını istediği zaman görmesine izin verilmesi gerektiğini kabul edeceğinize eminim."

Bir süre hesaplı bir sessizlik oldu, sonra kraliçe karşılık verdi: "Ve eminim ki sarayın bizim tarafımızdan geçerken ona muhafızların eşlik etmesi gerektiği konusunda hemfikirsinizdir."

Başını öne eğdi. "Elbette."

"Şimdi, bizi yalnız bırak." Bastian'ı yanına çağırdı. "Gölgemle konuşmam gerek."

İkiz ana kapılara doğru ilerlerken öfkeli mi, rahatlamış mı yoksa başka bir şey mi hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bedenim ağır bir boşluğun üzerine yerleşti.

Asher Dusk'ın kapısından içeri adımını attığında bir el koluma dolandı. Rufus Amca başımda dikildi.

Kalbim çarpmasına rağmen sustum.

Gülümsedi, parmaklarını ısırdı. "Görevini unuttun mu kızım? O senin kocan ve ona hâlâ bir çocuk borçlusun."

Her şeyden sonra *ona* borçlu *muydum*? Kelimelerin ağzımdan çıkmasından korkarak yanağımın içini ısırdım.

"Unutmayın, aile en önemli şeydir. Burada bizim için pek çok fırsat var. Sen alacakaranlıkta, ben şafakta..." Gömleğimi çıkardığımda iz kalacağını bildiğim kadar sıkı sıkarken kaşlarını kaldırdı. "Başındaki adamla ilişkiye girecek kadar zeki bir kızsın."

Tabii ya. Bastian'ı ve Gece Kraliçesi'ni gördü ama sadece adamı gördü. Kraliçe onun için bir kukladan başka bir şey değildi.

Ve *tabii ki* yeğeninın onun emirlerini yerine getirmesini bekliyordu.

Kolumu onun elinden kurtarmaya çalıştım. Eğer Bastian görürse.

"Bırakın beni," diye fısıldadım, kraliçeyle yoğun bir sohbete dalmış olan Bastian'a dönüp baktım.

Rufus Amca bakışlarımı takip etti, sonra beni kendine çekti. "Prensin misafiri olarak buradayım. Arkadaşın bana dokunamaz." Beni iterek uzaklaştırdı.

Haklı olduğu için ondan nefret ediyordum.

Dusk'ın kapısına doğru tökezlediğimde bana nahoş bir gülümseme verdi. "Yatağını ısıtmanın tadını çıkar; sadece sadakatinin nerede yattığını unutma."

Sadakatimin tam olarak nerede olduğunu
biliyordum.

OceanofPDF.com

KAT

I Bastian'ın bot teklifini kabul etmenin uyumama yardımcı olacağını düşündüm.

Yanılmışım.

O an kendimi ne kadar kaybetsem de, sonrasında karanlıkta uzandım Rufus Amca'nın bu binada, ince bir perdenin diğer tarafında olduğu gerçeğini düşündü. Hatta sarayın Dawn'ın tarafındaki aynı odada bile olabilirdi.

Bir sığınak haline gelen yeri, o ve Robin artık güvensiz hale getirmişlerdi. Bunun için onlardan nefret ettim. Onların varlığından dolayı dünyadan nefret ettim. Ve inşa ettiğim her şeyi yıkmalarına izin verdiğim için kendimden nefret ettim.

Sabah olduğunda Bastian elime tanıdık bir küre sıkıştırdı. "Bunu sana kalıcı olarak geri vermek istiyordum. Şimdi doğru zaman gibi görünüyor." Başparmağımı zincir boyunca kaydırды. "Unutma."

Orreri kavrayarak titrek bir nefes aldım. "Bu gerçek."

Başını salladı ve beni yatağında bir öpücükle ve Rufus ile Robin'in buraya nasıl geldiklerini araştıracağına dair söz vererek bıraktı. Kraliçe için yolculuğumuz hakkında bir rapor yazmaya hazırlanmak üzere işe gitmeden önce, "Biraz uyu," diye emretti.

Bir kez olsun itaat etmedim.

Yapamazdım. Rufus'un kolumu ısırarak parmaklarını hissederken ve *o gecenin* kekeleyen görüntüleri aklıma gelirken olmazdı. Odanın karanlık bir köşesinde Dia'nın iskeletini gördüğümü sandığımda kendimi yataktan dışarı attım. Odamdaki zengin kırmızı güller bile beni gülümsetemiyordu. Banyo yapmadan giyindim ve dışarı çıktım. Muhafızlar bana eşlik etmesi için Rose'u getirmeye gittiler ama onlara Vespera'yı ziyaret edeceğimi söyledim.

Ben de öyle yaptım. Ama sonra şehre gittim. Hava hala kıştı, hava soğuktu ama bahçelerde kardelenler açmıştı ve gökyüzü açıktı. Güneş beni bu kadar sıkı giyinmek zorunda kalmadığım için memnun etti. Eldivenlerimi çıkardım ve ceketimin düğmelerini açık tutarak gömleğimin içinden gelen serinliğin tadını çıkardım.

Yolda erzak topladım ve bir sepet yiyecekle Kaliban'ın kapısının önünde durdum.

"Nerelerdeydin?" onun tek selamlamasıydı.

"Oh, nasıl olduğunu bilirsin." İçeri girerken omuz silktim. "Kraliçe için görevler, düşmanlar tarafından yakalanmak. Bu tür şeyler."

Kapıyı arkamdan kapattı ve gözlerini kıstı. "Şaka bile yapmıyorsun."

Yiyecekleri kaldırmaya başladım, artık her şeyin nereye gittiğini biliyordum. "Düşüncelerime dalabileceksen senden bir şeyler saklamaya çalışmanın bir anlamı var mı?"

"Biliyorsun ben-"

"Biliyorum. Ama... bugünkü isteğim zaten bizi o yöne götürecekti." Uzun bir süre patatesleri sepetlerine yerleştirdim. "*Herhangi bir* anıyı silebilir misin? Eskileri bile mi?" Zehrim yüzünden acı çeken onca insanın görüntüsünden kurtulmayı planlamıştım ama daha da geriye gidebilirse...

O geceyi hatırlayamamak rahatsız ediciydi, özellikle de Lara'nın cenazesinde olduğu gibi, garip zamanlarda düşüncelerime kırıntılar girdiğinde.

Ama gerçekten de hatırlamak en kötü kısmıydı. O parçalar ve sonra koridorda boğazımı tutarken hepsinin bir araya gelmesi. Beni neredeyse yok eden şey buydu.

Eğer Kaliban o anıyı alırsa, daha iyi olmaz mı? Hiçbir parça bilincime giremezdi - gömülmek yerine silindiklerinden emin olurdu.

Ve o belirsizliğe sahip olmazdım - kendimi kurtarmayı seçtiğim kötü bir şey olduğunu *bilirdim*.

Rufus Amca'dan daha az korkmamı sağlayabilir.

Ben de nefesimi tuttum ve Kaliban'ın cevap vermesini bekledim.

"Daha eski anılar daha zordur. Düşünce kalıplarına ve davranışlara daha kapsamlı bir şekilde entegre olma eğilimindedirler, daha fazla yankı-zaman

anı hakkında düşünmüşsünüzdür. Esasen, onlar sizin kim olduğunuzun bir parçası. Ama bir göz atabilirim."

Akmayan gözyaşları sel olup görüşümü bulanıklaştırırken dudağımı ısırdım. O anının olmadığı bir hayat. Sürekli lanet korku olmadan.

O zaman daha güçlü olmaz mıydım? Rufus Amca'yla yüzleşebilir ve ona düşündüğüm her şeyi anlatabilirdim. Onun korkunç derslerinden kurtulmuş olurum.

Kendim olmakta özgür olurum.

"Yine de sizi uyarmak zorundayım..." Tereddütü odayı doldurdu ve gözyaşlarımı kırıştırdım. "Zihnini daha derinlemesine incelemem gerekecek. Görmemi istemediğin şeyler görebilirim."

Ekmeği bir kenara bıraktım ve doğruldum. "Gerçekten odaklansam bile mi?"

"Hmm." Başını iki yana eğdi. "Düşüncelerinizin gücüyle belki."

Bastian buradaki insanlara güvenmem konusunda beni uyarmıştı ama Kaliban arkadaşım olmuştu. Elthea'nın tedavileriyle ilgili anılarımı sildiği her an, bundan faydalanabilir ve zihnime daha fazla girebilirdi. Ama yapmadı.

Boş sepete baktı. "Bugün çok fazla yemek getirmişsin. Ağır bir anı, değil mi?"

Dikkatini bana çevirdiğinde yüz ifadesinin yumuşaması gözyaşlarını geri getirme tehdidinde bulundu. Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

"Seçim sizin." İşini yaptığı mutfak masasındaki sandalyeleri işaret etti.

Korkusuz bir hayat. Ya da en azından o gecenin ve amcamın korkusundan.

Oturdum ve hafifçe sıkın yüzüğü parmağımdan çıkardım, hastalıklı rahatsızlık azalırken bir iç çektim. Düşüncelerimi Dia ve Fantôme'un açık mezarına ve yukarıdaki gece gökyüzüne zorladığım için rahatlamam kısa sürdü.

Kaliban arkama geçtiğinde kalbim hızlandı, giderek daha yüksek sesle atmaya başladı.

Üzerime dökülen toprak. Geceliğimin içinden sızan soğuk nem. Hareketsiz kalmak için umutsuz bir ihtiyaç.

Nefesim kesildi, kesildi, kesildi ama kendimi tuttum ve Bastian'ın bana gösterdiği gibi masanın kenarına tutunarak beşe kadar saydım ve altıya kadar çıktım.

İçeri. Yavaşça. *Orada değilsin. Sadece düşünüyorsun.*

Dışarı. Tamamen. *Yakında ondan kurtulacaksın. Yakında özgür olacaksın.*

"Yüce Tanrım." Gözleri dönen Kaliban benimkinin yanındaki koltuğa yığıldı. "Ne oldu böyle? İçeride kim vardı?"

"Amcam, o-"

"Anıyı kastetmiyorum..." Göz kapakları titreyerek başını salladı. "Bu korkunç, evet, ama... Demek istediğim, orada kim dolaşıyordu?" Şakağına vurdu.

Dövmeli Fae. Bu düşünceyi daha fazla büyümeden ve yaptığımız pazarlığı bozmadan önce yakaladım. "Bizi esir alan kişi ancak yerle ilgili hafızamızı silerlerse gitmemize izin verecekti."

Homurdandı ve yorgunmuş gibi yüzünü ovuşturdu. "Her yerde delikler var. Ve tetiği olan bir şey. Bir kasap daha az pislik bırakırdı. Hiçbir şey yapamıyorum."

Rufus Amca ile olan anım çok köklüydü ve Sura ile yaptığım anlaşma yüzünden daha da kötüleşmişti. Kahretsin. "Peki," diye iç geçirdim. "Denediğiniz için teşekkür ederim. Ben... Ben incittim -"Zehrimle bazı insanları öldürdüm." Parmaklarımı ve üzerlerine yayılan lekeyi inceledim, artık büyümü engelleyen bir demir yoktu. "Bunun yerine o anıyı yok edebilir misin?"

"Katherine." Öne doğru eğildi, göz teması kurmaya zorladı. "Anladığımı sanmıyorum, hiçbir şeye katlanamıyorum. Artık dayanamıyorum."

O geceden kalan toprak gibi bir ürperti çöktü üzerime. "Ne demek istiyorsun?"

"Her ne yaptılarsa acımasızcaydı. Berbat bir iş. O kadar çok boşluk bırakmışlar ki, tek bir şeyi bile değiştirsem aklınız başınızdan gider."

"Zihnim bir yapıymış gibi konuşuyorsun. Ama bu parçalanma tehlikesi olan kırık bir kemik değil. Bunlar sadece benim düşüncelerim."

"Düşüncelerinizin ne kadar güçlü olduğunu düşünürsek, onlara 'sadece' dediğinizi duymayı beklemiyordum." Kaşları gerildi ve onaylamadığı için midemde bir düğüm oluştu. "Zihnin bir yapı. Fiziksel bir yapı olmaması onu daha az gerçek yapmaz. Zihnin de tıpkı beden gibi yaralanabilir ya da hastalanabilir. Bu yapıldığından beri başın ağrıyor, değil mi?"

Boğazımın arkasını safra yaladı. Yutkundum ve sessizce başımı salladım.

"Zihniniz sizin kim olduğunuzdur. Eğer çökerse, kendinizi kaybedersiniz. Korkunuzu ve cesaretinizi. Mizahınızı ve nezaketinizi. Sadakatınızı ve kararlılığınızı. Sevdiğiniz ve nefret ettiğiniz her şey. Bunlar 'sadece' düşüncelerdir, ama yine de..."

Ve yine *de* o şeyler bendim.

Korku bile.

Özellikle de korku.

Ella'yı Cavendish olmayanlardan korumak için beni daha da kararlı kılan şey bu değil miydi? Beni geceleri Kötü Kadın olarak at sürmeye iten şey bu değil miydi? Ve o geceler kendimi en özgür hissettiğim geceler değil miydi?

Göğsümü ovuşturdum. Belki de Katherine Ferrers'i sandığımdan çok daha iyi tanıyordum.

"Anlıyorum."

Doğrusu, o ana kadar kendimle ilgili hiçbir şeyi bu kadar iyi anlamamıştım.

OceanofPDF.com

KAT

O Sonraki günlerde kraliçe Bastian'ı işle meşgul etti. Bana bunun yaklaşan düğünü ve uzakta olması nedeniyle olduğunu söyledi, bu yüzden ona daha çok ihtiyacı vardı. Prenses'i kullandıktan sonra Nyx'in ölümünü bir uyarı olarak algıladım, *benimle* uzakta olduğu için olduğundan şüphelendim.

Yine de Rufus ve Robin'in Elfhame'e gelmek için nasıl izin aldıklarını öğrenmişti. Caelus'un söylediği gibi, Rufus Amca dinleyen herkese Albion'u savaştan kurtaran kadının, yani benim yeğeni olduğumu söylemişti. Bundan sonra Kraliçe Elizabeth'in gözüne girmesi sadece kısa bir adımdı.

Bu yüzden Elfhame'deki diplomatik görevi için insan seçmesi gerektiğinde, sinsi amcam bariz bir seçimdi. Sonra, kredisi kesilen Robin bir fırsat yakaladı.

Ne lanet bir çift akbaba, benim artıklarımla besleniyorlar. *Benden* besleniyorlar.

Vespera'yı Rose'la gezintiye çıkarmak dışında, odalarımıza kapandım ve kendimi araştırmaya, o da işe yaramadığında bir şişeye kaptırmaya çalıştım. Demir yüzük sayesinde fae içkisinin büyülü etkileri beni etkilemiyordu ama Bastian'ın odasında bulundurduğu normal alkol yine sarhoş ediciydi. İnsanları zehirlenmekle ilgili kabuslar görmeden uyumayı bile başardım, demek ki demir işe yarıyordu.

Ama bir sabah Bastian benimle kahvaltı etmek için zaman ayırdı. Sadece kahvaltı olmayacağını bilmeliydim.

"Tut şunu." Yemek yerken bana bir elma uzattı.

"Onu masaya ya da tabağına koyabilirsin, bilirsin." Meyvenin parlak kırmızı kabuğuna bir kaşımı kaldırdım.

"Beni şımartın." Gözlerini kıstı, yuvarlamasına ramak . Ofladım ve itaatimi göstermek için elimi kaldırıp iki yana salladım.

"Olabilirdiğinizi sıkı." Tabağıma başıyla işaret etti. "Yemeye devam edebilirsiniz"

-"Bu biraz zaman alacak."

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak yüzümü buruşturdum ama daha fazla açıklama yapmadı, ben de elimden geldiğince sert bir şekilde kavradım ve çatalımla bir mantarı mızrakladım.

"Güzel." Bu ses tonunun bana ne yaptığını bildiği için bana yarım bir gülümseme verdi. "Söz veriyorum bunun bir amacı var."

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sana büyüde yardım edeceğimi , değil mi?"

Kıpırdamadan durdum, çenemi sıktım. Bu artık endişelenmem gereken bir şey değildi.

"O şeyi takmadığın zaman hissedebiliyordun, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım ve elmaya baktım. "Gölün Hanımı çok sıkı tuttuğumu söyledi. Onu duydum ve bırakmayı denedim. Bu birçok insanın ölümüne neden oldu." Ona kaşlarımı çattım. "Neden bu bir tuzak gibi geliyor?"

"Öyle değil, Kat. Ben sadece... Ne yapabileceğini, nasıl çalıştığını anlamamı istiyorum. Ve *neden*." Kahve fincanının üzerinden bana baktı, gözlerinde bir yalvarış vardı. Ben bir şey söylemeyince bir yudum aldı ve devam etti. "Büyü her yerde,

Ama çoğu insan -efe ve yetenekleri olan insanlar- sadece içlerindeki sihri hissedebilirler."

Rose'un bana öğretmeye çalışırken tarif ettiği gibi. İçine ulaşmaktan bahsetmişti.

"Ama *etrafımızdakileri* hissedebiliyoruz. Bunu bağlanmış ve bağlanmamış olarak düşünün. Büyülü nesneler ve insanlar - onların büyüü sıkı sıkıya bağlıdır. Bu yüzden Korkuların beslenmek için onlara doğru gitmesi gerekir."

Şehrin sokaklarında insanlarla beslenen Korkuları hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

"Elmayı hatırla."

İçimi çektim ve tutuşuma yeniden odaklandım.

"Öte yandan, hayvanlar ve bitkiler yaşlarına ve zekalarına, yani iradelerine bağlı olarak değişir."

"Büyük Porsuk - sanırım sıkı sıkıya bağlı."

"Aynen öyle. Toprağın büyüü serbestken. Tıpkı Korkuların beslenmesinin en kolay yolu olduğı gibi, bizim için de yararlanılması en kolay şey bu."

"Yani... görünmeyenler büyüden yararlanır ve Korkular da ondan beslenir."

"Hmm." Başını salladı ve kahvesinden uzun bir yudum almadan önce yüz ifadesinde bir şeyler titreşti.

Canavarların boşluğa bakan siyah gözlerini ve görünmez kılıcının boşluğa bakan bıçağını düşündüm. "Onlar ve görünmez güçler arasındaki benzerliğı daha önce hiç düşündün mü?"

Burnundan nefes verdi, gözlerinin etrafındaki gerginlik seğıriyordu. ". Sık sık." Bakışlarını masadan kaldırıp bana çevirdi. "Korkuların da tıpkı görünmeyenler gibi Yeraltı Dünyası'ndan geldiğinden şüpheleniyorum. Ya da onları yaratmak için unseelie büyüü kullanıldığından. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve yaratıcıları ya da çağırıcıları savaştan sonra idam edildi. Bunu bilmenin bir yolu yok."

Ve onun sayesinde o canavarlarla ortak bir noktam oldu. En azından ben iyileşene kadar.

"Sanırım bu kadar yeter. Elmayı yere bırakabilirsin." Raftan kalın bir kitap aldı ve getirdi. "Şimdi bunu tut, elin üstte, kitap altta olsun."

Elmayı tabağıma koyup sandalyemi masadan çevirirken ön kolum ağrıyordu. Kitabı almaya çalıştığımda, elimden kaymadan önce sadece bir an orada kaldı.

Çömelerek onu yakaladı. "Ne kadar sıkı tutarsan o kadar çabuk kırılır." Sert parmaklarımı esneterek yarı inledim. "Ve işte ders."

"Sana bir amacı olduğunu söylemiştim." Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Sanırım Gölün Hanımı'nın istediğı de buydu. Farkında olmasan bile yakınındaki büyüye tutunuyorsun. Ama suyu tutmaya çalışmak yerine onu yönlendirir gibi, içinden ve etrafından akmasına izin vermelisin."

"Bak, bana yardım etmeye çalıştığın için minnettarım ama bunun yakında bir önemi kalmayacak."

"Tedavin," diye mırıldandı, bakışları kucağıma düştü.

Uzun saniyeler boyunca sessizlik üzerimize çöktü.

"Peki, işe yaramazsa ya da demir halkayı uyuduğın zamanlar dışında çıkarmaya karar verirsen diye..." Bana hızlı bir gülümseme verdi ve diğer elimin parmaklarını sıktı. "Bırakmak tutunmanın önemli bir parçasıdır. Sihrimi kontrol etmeyi öğrenirken babamın bana öğrettiğı bir şeydi."

"Peki ne zaman bırakıyorsun?"

Hafifçe geri çekildi ama ben onu tutmaya devam ettim. "Bunu uzun zamandır yapıyorum."

"Ne zaman?"

Sanki devam etmek için kendini çelikleştirmesi gerekiyormuş gibi uzun bir nefes aldı. "Küçük zevklerde... ve son zamanlarda daha büyüklerinde." Ağzının bir köşesi kalktı.

"Güzellik ve seks mi demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Ama sen çok... kontrollüsün." "Kendimi bırakmama izin veren parametreler yaratıyorum."

Bana her şeyi vermesini istedikten sonra bana çarpma şekli. Buna sadece gölgeleri tarafından tutulduğumda izin vermişti. Daha önce kontrolün onun güvenlik şekli olduğunu düşünmemiş miydim?

"İşinize yaramasına sevindim. Ben de büyü kontrolüne yardımcı olabildiğim için son derece mutluyum." Onu öptüm, derinleştirmeye çalıştığında geri çekildim, ancak içimdeki sıcaklık aynı şekilde cevap vermek istedi. "Ari dükkânı açmadan önce geliyor."

İçini çekti ve başparmakları kalçalarımnda daireler çizerken orrery'ye baktı. "Ve işe gitmeliyim." Yine de gitmek için herhangi bir hamle yapmadı.

Ellerini tutup ittim ama alnına hızlı bir öpücük kondurmadan da edemedim. "Yapmalısın."

BÜYÜK BİR İRADE GÜCÜYLE, tam Ariadne geldiğinde onu kapıdan çıkardık. Onu kucaklamak için yakaladığımda nefesi kesildi.

"Ama... senin zehrin?"

"Demir." Elimi kaldırdım ve yüzüğü gösterdim, yüzüğü takarken yediğim yemekten sonra gelen mide bulantısına rağmen gülümsedim. Eğer beni hasta eden demir değilse, zehirdi. En azından bu şekilde kazara kimseyi öldürme riskim yoktu.

"Oh!" Beni bir kez daha kucakladı ve sıktı. "Yapamadığımız onca şeyi telafi etmemiz gerekiyor."

Güldüm ve nihayet ayrıldığımızda onu oturma odasına götürdüm ve Sura'nın bana verdiği nişanı gösterdim. "Bana bunun hakkında bir şeyler söyleyebileceğini umuyordum."

Eğildi, inceledi.

Sessizlik sürdükçe kıpırdandım. Ari Gündönümü saldırısından bir tanesini görmüştü ama Bastian onu kanıtlarıyla birlikte kilit altında tutuyordu. "Sana daha önce gösterdiğim diğerini bulabilirim, eğer daha fazla karşılaştırmak istersen-

"Gerek yok." salladı, yamayı ters çevirip arkasını kontrol etti. "Farklılıklar çok belirgin. Stil - farklı ellerden çıkmışlar, bu da sürpriz değil." Omuz silkti. "Bunlardan çok sayıda lazım olsaydı, hepsi aynı kişi tarafından dikilmezdi. Parmaklarınız yüksükle bile olsa kopardı." Bana bir sırtış fırlattı.

"Yani... farklılar ama bu açıklanabilir bir şey mi?"

"Evet... ve hayır." Hidra'nın altın gözlerini işaret ederken kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Bunun altın işlemesi sadece gözlerinde, ama . Çok net hatırlıyorum, çünkü iplik çok sıra dışı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. İki katlı..." Yukarı baktı. "Üzgünüm, dikiş hakkında ne kadar bilginiz olduğundan emin değilim..."

"Sadece son derece vasat onarımlar yapmaya yetecek kadar."

Homurdandı ve devam etti: "İki katlı iplik iki iplikten oluşur. Bana gösterdiğin diğer nişanın durumunda, bir kırmızı iplik ve bir altın. Gerçek altın, çok yüksek içerikli."

"Kulağa pahalı geliyor."

"Evet, öyle. Bunun bir uzunluğu Briarbridge'de aylarca kiramı ödeyebilirdi."

Muhtemelen Robin'in borçlarını temizlemek için iyi bir yol olabilirdi. "Her neyse, bu..." Yamayı eğdi, böylece altın işlemler güneş ışığında parladı. Işık. "Bu, hidra için standart kızıl iplik ve gözler için altın rengi. Bana göre dikiş farkı mantıklı ama renkler..." Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti.

"Ne diyorsun sen?"

"Bunlar sadece farklı eller tarafından değil... farklı insanlar için dikildi. Sence Bastian böyle bir kıpkırmızı isteseydi, diğer nişanla mutlu olur muydu? Tanrı aşkına, neredeyse vermilyonu." Başını sallayarak homurdandı.

Arkama yaslandım. Ari'yi hiç bu kadar hareketli görmemiştim.

Yine de... anlayabiliyordum. Bastian'ın giysilerindeki siyah ve kömür rengi yılanlar her zaman mükemmeldi; aralarındaki ton farkı karmaşık işlemleri göstermeye yetiyordu. Dawn'ın muhafızları soluk, soluk gri giyerken

Kral Muhafızları saf beyaz giyerdi. Alacakaranlık'ınkiler koyu mavi-siyahtı ve onları Kraliyet Muhafızları'nın siyahından ayırıyordu.

Renklerdeki incelik Fae'ler için önemliydi.

"Kırmızı ve altın iplik sarı da olabilirdi - bundan o kadar farklı ki." Nişanı havaya kaldırdım.

Ari başıyla onayladı. "Aynen öyle."

Ona teşekkür ettim ve atölyesini açmaya gitmeden önce çay içip sohbet ettik. İyi bir arkadaş olup olmadığını söyleyemezdim, düşüncelerim Hydra Ascendant'ın gerçek ve sahte olmak üzere iki versiyonu olduğu fikrine takıldığına değil.

O akşam Bastian'a Ariadne'nin bana söylediklerini anlattım. Uzun bir süre yamaya baktı, kaşları derin bir şekilde çatıldı.

"Bir bakarım," diye mırıldandı cebine sokmadan önce, sesi ikna olmamış gibi çıksa da.

Hiç yoktan iyiydi. Onları yan yana gördüğünde gerçeği anlamak zorunda kalacaktı. Gündönümü saldırısının arkasında Sura yoktu.

KAT

"A Ve sen burada bütün emeklerimi boşa çıkarıyorsun." Ari'nin ziyaretinden birkaç gün sonra Ella kapıda durmuş, kollarını kavuşturmuş, tek kaşını kaldırmış (çok dolu) konyak bardağına .

Urien tanıdığım bir sandığı, içinde tüm güzellik karışımlarının bulunduğu sandığı taşırken ona acıklı bir gülümseme verdim.

O gittikten sonra omuz silktim. "Sadece birazcık."

"Evet, ama gece daha yeni başlıyor." İçini çekti ve yanımdaki kanepeye oturdu. "Ve o şişenin en azından yarısını bitirmeye niyetli olduğunu biliyorum."

ve notlarımı kütüphaneden getirdiğim araştırma kitabının içine tıktırdım. Fae değildim ama Ella'ya yalan söylemekten *hoşlanmıyordum*.

Sandıktan şişe ve kavanozlarla birlikte kâğıda sarılı küçük bir kutu çıkarırken bana yan gözle baktı. "Her şeyi inkâr ediyor olsan da en azından bunu inkâr etmiyorsun."

"Oof." Beni yaralamış gibi göğsümü tuttum. "Keşke bana *gerçekten* ne düşündüğünü söyleyen, Ella."

Bana hınzırca bir sırıtış fırlattı ve hata yaptığımı anladım. "Dileğin benim için emirdir."

İnledim ve tartışmak için ağzımı açtım, ama o bir çikolatalı trüf patlatma ve beni susturma fırsatını yakaladı.

Sessizlik çikolata tadında olunca, o kadar da umursamadım.

"İşte. Bunu yerken inkâr etmek yok." Ellerin tozunu aldı ve bana bir şişe saç yağı uzattı. "Buraya geldiğinden beri saçlarının daha gür ve parlak olduğunu fark ettin mi?" Parmaklarını kendi saçlarında gezdirdi.

Başımı salladım ve ağız dolusu trüf mantarının etrafında bir ses çıkardım. Yutkunduktan sonra, "Ari yemek yüzünden olduğunu söyledi," diye devam ettim. "Peki neyi inkâr ediyorum?"

"Tanrım, nereden başlasam?" Yer mantarlarından bir ısırık almadan önce bana sırttı. "Bir kere sihrin. Yine de nefis Bastian Marwood'a olan hislerini artık inkâr etmediğin için sana hak veriyorum."

Biz uzaktayken olan biten her şeyi ona anlattım ve o da ağzı açık bir şekilde hepsini dinledi. Bastian'ın piercingini ima ettiğimde ciyaklamıştı.

"Çok teşekkürler," diye mırıldandım ve bardağımı doldurmak için şişeye uzandım.

Ella'nın alaycı sırtışı, masanın diğer ucuna taşırken soldu. "Ve bu da diğer şey." Tırnağını bardağa vurdu ve bardak donuk bir ses çıkardı. "Aslında bence hepsi birbiriyle bağlantılı."

"Ve medyum olmalıyım, çünkü ana teorinizi açıklamak üzere olduğunuza dair güçlü bir his var içimde." Kaşlarımı çattım ve bardağında kalanı içtim; bunu atlatmak için ona ihtiyacım olacaktı.

"Ah, ah, ah." Kaşlarının arasındaki noktaya dokundu. "Kırıksıklıklar, unutma."

Gözlerimi kısmıştım. "*Ella*."

İçini çekti ve çikolata kutusunu bir kenara bıraktı. "Bu konuyu daha sonra açacaktım ama madem ısrar ediyorsun." Omuz silkti, sonra bacaklarını altına kıvrarak tamamen bana odaklandı. "Döndüğünde *onları* burada bulmanın seni sarstığını biliyorum. Korkularını ve bazı korkunç anılarını uyuşturmaya çalıştığını da biliyorum."

Başka tarafa bakmam gerekiyordu. Ella'ya kalbimi anlatmak zorunda değildim: o bunu görüyordu. Bu gerçek göğsümde küçük bir panik dalgası yarattı.

"Ama neyi uyuşturacağınızı seçemezsiniz. Eğer hissizleşirseniz, iyiyi de kötüyü de kaybedersiniz. Uyuşmuşluk yardımcı olmaz. Sadece geçici bir kaçıştır."

Başka ne tür vardı ki? Tüm denemelerime rağmen, kesinlikle kalıcı bir tane bulamamıştım.

Tırnaklarımı karıştırdım ve boğazıma doğru yükselen o çırpınma hissini yutmaya çalıştım.

"Gölün Hanımı'nın ne dediğini duydun." Ellerimi kapatarak tırnak etlerimi koparmamı engelledi. Sıcaklığı, soğukta geçen bir gecenin ardından içilen ilk yudum konyak gibiydi. "Her zaman kontrolü elinde tutmaya çalıştın ve bu işe yaramadı. Ve tamamen bıraktığında

saldırıya uğradınız... Bunun sizi korkuttuğunu çünkü duramadığınızı söylemişsiniz."

Titredim, cesetlerin görüntüsünü, o insanların yüzlerindeki acıyı kendimden uzaklaştırdım.

"Ya ihtiyaç duyulan şey ortasıysa?" Gözlerini bana dikti. "Sanırım kastettiği şey buydu: Bazen kontrolü elinde tutabilmek için bazen ondan vazgeçmen gerekir. Sihrinin özgür olduğu zamanlar. Kendin olmak için zaman. Düşüncelerini ve duygularını başkaları için düzenlemek yerine onlarla birlikte oturmak. Bastian Marwood'un beynini sikmekle geçen zaman."

"Bıraktım." Benimkini sıkkan mükemmel parmaklarına kaşlarımı çattım. "İçki tam da bunun için."

"Hayır. İçki kontrolü bırakmak için değil, kaçmak içindir. İçki, bırakacak bir şey yokmuş gibi davranmanızı sağlar."

Alçak bir ses kaçtı benden. Bu sefer göğsümü oynak bir şekilde kavramama gerek kalmadı. Doğrudan bir vuruş yapmıştı.

Eğer bunu bu kadar derinden hissediyorsam, doğru olmalıydı. Ve ben öyle olmasını istemedim.

İçki eski bir dosttu, Ella'dan da eski. Evliliğimin ilk günlerinde, evlilik hayatının her yönüyle ne kadar hayal kırıklığı yarattığını keşfettiğimde beni . Sert kışlarda beni sıcak tutmuştu. Ve malikânenin durumu daha da umutsuzlaştıkça içimi kaplamakla tehdit eden karanlığı uzaklaştırmıştı.

UnCavendish'i ve Robin'in Lunden'e gelişini içki sayesinde atlatmıştım. O olmasaydı, hayatta kalamazdım.

Ellerimi çektim ve omuz silkdim. Bu tartışmalı bir konuydu. "Zaten şu anda büyüm engellenmiş durumda ve bu şekilde kalmasını planlıyorum."

"Ama zihninin hala orada. Ne kadar istesenez de bunu engelleyemezsiniz."

Kaliban'ın sözleri aklıma geldi, Ella'nınkileri yankıladı. *Zihninin senin kim olduğundur.*

"Neden-?"

"Katherine Ferrers, eğer bana neden umursadığımı soracaksan, seni öldürmek zorunda kalacağım." Kırışıklıkların tehlikelerine rağmen Ella'nın bana o güne kadar gördüğüm en keskin kaşlarını çattığını fark ettim. "Sana değer veriyorum, seni koca aptal. Ve..." Parmaklarını birbirine geçirerek başka tarafa bakarken boğazı düğümlendi. "Hepimiz çok fazla içen birinin klişesini biliriz. Gürültücü ve saldırgan, şiddete başvuran ve başkalarına zarar veren bir adam.

Ya da arabasını dışarı çıkarıp birine çarpan... Ama annem öyle biri değildi."

Nefesim kesildi. Bana annesiyle yaşadığı mutlu çocukluk anılarından bahsetmişti; ağzının kenarlarını bu şekilde aşağıya çevirecek hiçbir şey olmamıştı.

"Partilerde çok keyifliydi, esprili ve güzeldi. Partiler dışında da bana karşı her zaman nazik ve tatlıydı, kreş hizmetçisinin ve daha sonra da mürebbiyemin akşamları bana bakmak için orada olmalarına dikkat ederdi. Hiç kimseye zarar vermedi... kendisi hariç." Kaşlarını çatarak sıktığı ellerine baktı.

Karşıya uzanıp parmaklarını sıkma sırası bendeydi.

Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu ve kalbimi acıtıyordu. "Uykusunda öldü, çok gençti. On beş yaşındaydım."

Kavga yok. Araba kazası yok. Merdivenlerden yuvarlanmak yok. Sadece bir gün oradaydı ve ertesi gün gitti.

Ella'nın önümde oturan harika kadına dönüştüğünü görme şansını kaçırmıştı.

Yanaklarından süzülen gözyaşlarına diye saçlarını yanaklarından uzaklaştırırken gözlerim yandı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Bunu sana kendi iyiliğim için söylemiyorum Kat." Bileğimi yakaladı ve daha da yaklaşarak bakışlarının yoğunluğuyla beni delip geçti. "Bunun sana olduğunu görmek istemiyorum."

İçimden bir ürperti geçti.

Sadece "sıkı çalışmasının" geri alınmasından endişelenmediğini her zaman biliyordum. Ama bu mu? Hayatım için korktuğunu mu? Bedelinin bu olabileceğini hiç düşünmemiştim.

İçmeye başladığımda, sefil ve küçük bir hayatım vardı. Birkaç ay önce Bastian'a hayatımın kurtarılmaya değer olmadığını söylemişim, ama şimdi...

"İşte." Ella'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçti. Gülümsemesi şafak gibiydi, yavaşça aydınlanıyordu. "Görüyorsun işte."

Ağzımı açtım ama doğru kelimeleri bulamadım. Kafamda çok fazla şey vardı-Kaliban sağır olurdu.

Onun yerine yutkunarak başımı salladım. "Özür dilerim, Ella. Ben... Ben hiç düşünmemiştim..."

Karmakarışık cümle denemelerime hafifçe güldü. "Biliyorum. Çarkların döndüğünü görebiliyorum. Korkarım makineye aşırı yüklenmiş olabilirim."

Yeni bir ağı zonklayarak canlanırken alnımı ovuşturdum. "Tamamen kırılmış gibi hissediyorum."

"Sanırım bu güzel küçük mekanizmanın tüm bunları işlemesine izin vermem gerekiyor." Ayağa kalktı ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra içinde notlarımın olduğu deftere doğru başını salladı. "Biliyor musun, düşüncelerini yazmak için o kâğıdın bir kısmını kullanabilirsin, yardımı olabilir."

"Bir anlam ifade etmeyecekler."

"Bunun bir önemi var mı?" Geri çekilirken ellerini iki yana açtı. "Bu sadece senin için."

Kapı aralığından bana bir öpücük gönderip gözden kaybolduğunda ona hâlâ şaşkın bir gülümseme veriyordum.

Boş sayfalar kitaptan bana doğru bakıyordu. Bol miktarda kâğıdım vardı - bu, sadece bir avuç kâğıt alabilmek için cimrilik edip biriktirmek zorunda kaldığım malikânedeki gibi değildi. Ve Elfhame'deki kalemler inanılmazdı - sürekli mürekkep kuyusuna daldırmak yerine, kalemler mürekkeple doluydu ve saatlerce yazabiliyorlardı.

Bastian'dan aldığım maaşla ödediğim, Ariadne'nin yanındaki dükkândan aldığım kâğıdı elime aldım. Elimde tartarak kâğıda baktım.

Bir deneyebilirim.

Ben de bir kâğıt aldım ve kalemimin kapağını çıkardım. Nereden başlamam gerekiyordu?

Ella düşüncelerimi önermişti ama bu pek doğru görünmüyordu; onları tetikleyen bir şey vardı. Bu yüzden bana söyledikleriyle başladım ve sonra aklıma gelen her şeyi yazdım ve bir de baktım ki sayfayı ters çevirip arkasına yazıyorum. Çok geçmeden, bir sonraki sayfaya uzandım ve bir başkasına ve bir başkasına.

Ve sonra kendimi bir zamanlar nasıl saksıya bağlı bir bitki olduğumu, başkalarının kurallarıyla küçük bir varoluşa hapsedildiğimi yazarken buldum.

Ama şimdi-şimdi

-Büyümek için yerim vardı.

Belki de dönüşmekte olduğum kişiden *hoşlanıyordum*.

Aman Tanrım. Ella'nın benim için endişelenmesine şaşmamalı.

Evet, korkunç şeyler de vardı ama bunlardan kaçmak için geri kalanını uyuşturmayı gerçekten istiyor muydum? Daha iyi bir yolu olmalıydı.

Kapı çalındığında gözlerim yaşlarla doluydu -iyi türden-. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bir yığın sayfa kapının önünde duruyordu.

alçak sehpa ve ellerim ağrıyordu. Ella'nın güzellik simyası sandığı h l  bir kenarda duruyordu.

 n odaya çıkarken kıkırdadım. "O kadar heyecanlıydın ki kendini unuttun-
"

Ama kapıyı a tı ımda, gelen Ella değildi.

Soluk yüzlü ve asık suratlı Robin kapının girişinde duruyordu.

OceanofPDF.com

KAT

I Robin'e göz kırptım. Sayfaya çizdiğim düşünce akışında bir kez bile ondan söz edilmemişti.

Beni ezip geçti, zar zor zamanında yolundan çekilebildim.

Koridorda Urien gözüme çarptı. Bakışları yere kaydı.

"Özür dilerim. Dawn'ın yanından ona eşlik edildi ve siz onun eşi olduğunuz için onu durduramadım."

Ben cevap veremeden koridorda ilerlemeye başladı.

Karısı.

Onun malı.

Ama ben benimdim. Kendime ve söylediğim diğer kişilere aittim. Ben Ella'nın arkadaşıydım. Bastian'ın sevgilisiydim. Kendimdim.

Dişlerimi sıktım ve kapıyı kapattım. Robin çoktan oturma odasına doğru ilerlemişti ve onu Ella'nın göğsünü karıştırırken buldum, burnu kırışmıştı.

Onu *bizim* alanımızda, Ella'nın eşyalarına tecavüz ederken görmek kanımı kaynattı. "Bırak onu-"

Onu yere itti ve bana doğru döndü. "Onlara ne söyledin?"

Burun deliklerini açarak ilerlerken gözlerimi kırptım. "Pardon?"

"Buradaki hiçbir Fae kadını bana bakmıyor bile."

Benden yarı boğuk bir kahkaha geldi. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

Dudaklarını kıvrarak bir adım daha yaklaştı. "Kendini çok komik sanıyorsun, değil mi?"

"Hayır Robin, sadece saçmaladığımı düşünüyorum." Ona aptal dememek için dilimi ısırđım ve bunun yerine ellerimi kalçalarımaya koydum. "Gerçek şu ki

"Evliliğimiz iki yönlüdür. Buna alışık olmadığını biliyorum ama ben *senin* karın olduğum kadar sen de *benim* kocamsın."

Sanki anlamsız konuşuyormuşum gibi gözlerini kırıştırdı.

"Bastian'ın *senin* iznin olmadan beni buraya getiremeyeceğini söyleyen o fae yasası, *benim* iznim olmadan kimsenin seni benden alamayacağı anlamına da geliyor. Evlilik sözleşmemiz yüzünden hiçbir fae *seninle* yatamaz."

Mizahtan yoksun bir kahkaha patlattı. "Hiç böyle bir saçmalık duymamıştım. Sen bana aitsin, önemli olan tek kanun bu." Titreyen eliyle işaret etti, parmağı yüzüme gelene kadar yaklaştı. "Hayır, onlara benim hakkımda bir yalan söyledin. Onları bir şekilde korkuttun. Ne söyledin?"

Burnuma bir santim yaklaşan elini geri ittim. "Senin hakkında tek kelime etmedim. Adın aylardır ağzımdan çıkmadı."

Ona tokat atmışım gibi irkildi.

Bana yaptığı onca şeyden, katlandığım onca şeyden sonra, küstahça bakacak kadar yüz­süz müydü?

Damarlarım vücudumdan dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordum ve demir halka olmasaydı, zehrimden kaynaklanan mor sisi kontrol altına almak için savaşıyor olacaktım.

Devam ettiğimde, dilimin benimle birlikte kaçmasından dolayı bunu suçladım. "Aslında, sen ortaya çıkana kadar, *senin* varlığını unutmuştum. Ve ne oldu biliyor musun? Bu muhteşemdi. Şimdi çık dışarı." Bir kenara çekildim ve kapıyı işaret ettim.

Hatamı ancak ona dönüp baktığımda fark ettim.

Benim içimde yanan ateş kadar, onun içinde de bir ateş tutuştu. Belki de ona güldüğüm ya da onu unuttuğum içindi. Belki de onu kovduğum son kısımdı.

Sebepler her ne olursa olsun, şakağındaki bir damar zonkladı ve ilerlemeye başladığında gözleri şişti.

Kapıya doğru gitmedi.

Nabzım hızla atıyordu, bir tarafa doğru atıldım ama çok yavaşım ve bileğimi .

Beni kendine çekerken başım geriye düştü. Üzerinden hastalıklı, tatlı bir şeri kokusu yayılıyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

"Bırak beni." Göğsünü ittim ama diğer kolumu yakaladı.

"Hayır, Katherine. *Seni* bırakmayacağım. Sen benim karımsın ve karım gibi davranmanın zamanı geldi." İtti ve ben tökezleyerek geri çekildim, topuğum

bir şey.

Korkunç bir an için altımda hiçbir şey yoktu, sadece hava ve dünya eğiliyor, eğiliyor, eğiliyordu.

Sonra sehpaye çarptığımda nefesim kesildi. Bardaklar ve kavanozlar parçalanarak bir koku kakofonisi ortaya çıkardı. Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim spazm geçirdi ve sadece küçük gıcırtılı nefesler alabildim.

Sadece nefesim kesildi. Bir saniye içinde nefesimi geri alırdım.

"Seyahatimden geri dönmek zorunda kaldım, çünkü kimse bana kredi vermedi." Robin araya girdi. "Bahse girerim o sendin, değil mi? Zehirli küçük bir sürtük gibi insanların kulaklarına yalanlar fısıldıyorsun."

Başımı sallayarak karnımı sıktım, herhangi bir kelime oluşturamadım. "Bu yüzden buraya gelmek zorunda kaldım. Amcana yardım etmesi için yalvardım.

beni." Üzerimde yükselirken dişlerini gösterdi ve ayaklarımı yere koyup ayakta duramayayım diye sıkıştırdı. "Bir Vikont için birinden yardım dilenmenin ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun Katherine? *Sen biliyor* musun?" Son kısmı bağırarak söylerken dudaklarından tükürükler akıyordu. "Karın fahişelik yapıyor diye amcası tarafından Lunden'e çağrılmak kadar aşağılayıcı."

Aşağılanmış mıydı? Borçlarını ödemek için ellerimi bir düzine şekilde kirllettikten sonra mı? Kendimi bir kraliçeye paçavralar içinde sunduktan sonra mı? UnCavendish'in beni pençelemesine ve tanımadığım bir adamı baştan çıkarmak için beni çalıştırmasına izin verdikten sonra mı?

Gerçekliğin hangi versiyonunda yaşıyordu?

Bir nefes alıp diğerini vermeyi başardım. "Senin pisliğini temizlemek için on yılımı harcadım." Sesim hıçkırıklı ve çatlak çıktı. "Bu seferkini tamamen sen yaptın ve bu sefer ben düzeltmeyeceğim."

Yarım adım geri çekildi ve ben de onun bıraktığı küçük boşlukta ayağa fırladım.

"Karnını tutuyorsun." Bakışları üzerimde gezindi.

"Nefes nefese kaldım." Bir kenara çekildim, onunla masanın arasından geçmeye çalıştım.

"Hayır." Bileğimi yakaladı, parmakları içeri girdi. "*Hayır*. Sen de şişmanlamışsın. O fae... hamilesin, değil mi? Onu beceriyordun ve şimdi onun çocuğunu taşıyorsun! Bunca yıl beni bir varisten mahrum bıraktıktan sonra."

"Ne?" Güldüm.

Yapabileceğim en kötü şeydi.

Elimin tersiyle vurması beni döndürdü. Neredeyse kendimi masanın üzerinde yakalıyordum ama yandan kaydım ve önce elim yere düştü.

İçimi soğuk bir şok kapladı. Yanlış bir şeyler var.

Oturur pozisyona geçerken göz kapaklarım titriyordu, beynim zonkluyordu, oda dönüyordu.

Sonra acı patlak verdi. Kolumda sıcak bir kızarma ve ardından buzbir dalga. Hareket ettirmeye çalıştım ve yeni bir patlama beni sarstı. Aşağı baktığımda, safra boğazımdan yukarı fırladı.

Bu acı doğru değildi.

Hiç de doğru değil. Aslında... ön kolumun ortasında bir acı olmaması gerekiyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. "Kolumu kırdın."

Gölgesi üzerime düştü. "Kim olduğumu hatırlatacak bir şeye ihtiyacın vardı. Ama bence daha kalıcı bir şeye ihtiyacın var." Gülümsedi.

Gülümsedi.

Ve bunun da ötesinde, gözleri saf kötülükle parlıyordu. İşte o zaman anladım.

Beni öldürecekti.

Bu bir soru ya da düşünce bile değil, ayaklarımın altındaki toprak gibi kesin bir şeydi.

Parmağımdaki demir yüzüğü tuttum. Onu çıkarıp bir dokunuş yapabilseydim ya da buğulu zehrimi akıtabilseydim...

Aynı anda ayağı karnıma çarptı.

Kör edici bir acı içimi yaktı. Bildiğim bir sonraki şey, sırtüstü yattığım ve tavana göz kırptığımdı.

Karşılık ver. Savaşın.

üzerimden attım.

Yumuşak yerlerine saldırın, Faolán bana böyle söylemişti. Tek ayağımla taşaklarını hedef alarak saldırdım.

Kükremesi bir an için kolumun acısını gölgede bırakan bir ödül oldu. Eğildi, kendini tuttu. *İyi oldu. Umarım*

acımıştır. Eklemleri kırmak kolaydı.

Dizine yediği bir tekmeyle yere yığıldı ve ben de kendimi sürükleyerek uzaklaşırken rahatladım.

Sonra üzerime geldi, insanlık dışı bir öfkeyle hırıliyordu.

Yüzüğü çıkarmak için tekrar denedim, ama zaten sıkı bir şekilde oturmuştu ve parmaklarım kırılmadan dolayı şişmiş olmalıydı. Acı yüzümde çiçek açtı, kolumun keskin ıstırabına karşı solgunlaştı.

Beni öldürecekti.

Tek elimle bazı vuruşlarını engellemeyi başardım ama beynim allak bullak oldu ve Faolán'ın eğitimini hatırlayamadım. Kendi adımları hatırladığımdan da emin değildim.

"Her zaman benden daha iyi olduğunu düşündün," diye tükürdü Robin darbeler durduğunda. "Seni yerin dibine soktuğumda ne kadar harika olduğunu göreceğiz."

Parmakları boğazıma dolandı.

OceanofPDF.com

KAT

I dondu.

Bildiğim tüm dehşet anları korkunç bir netlikle yüzüme çarptı. Babam bağılıyor ve tabakları kırıyordu. Avice dolaba kilitlenmişti. gizlice yemek yiyordu.

Rufus Amca Fantôme'un boynunu kırıyor. Dia ile paylaştığı mezarın üzerinde, onun ölümünü canlandırmak için boynuma sarılmış bir şekilde sallanıyorum.

Düğün gecem. Sonraki geceler.

Eşkıya kafama bir tabanca doğrulttu. Daha sonra, Kötü Kadın ilk kurbanını durdururken tabancası olan kişi olarak kalbim küt küt atıyordu.

Dakikalar uzadı, her biri beni buza hapsetti. Ama sonra hırıltıyla nefes alırken, zihnim başka bir şeye uzandı.

Vespera'ya biniyordum. Ona sarıldığımda tüyleri yüzümü gıdıklıyordu.

Ella'nın ilk karşılaşmamızda isimle dalga geçerken attığı kahkaha.

Gülümsemesinin parlaklığı ve Cavendish onu incittikten sonra kırılganlığı.

Bastian ile dans etmek. Labirente ve kütüphanede onun tarafından bulunmak ve sonrasındaki tüm karşılaşmalar.

Ve şimdi.

Bu odaları onunla paylaşmak. Bedenimi ve kalbimi paylaşması için onu seçmek.

Görüşümün kenarlarında gri puslandı ve dünya daha da karardı ama sanki uyanmış gibiydim.

Çünkü bu bir hayattı ya da en azından bir hayatın ilk tomurcuklarıydı. *Bir* hayat, sadece hayatta kalmak *değil*.

Kıpırdandım ve onu çalıştım ama bu iki elle zor olurdu. Tek elimle hiç şansım yoktu.

Robin yaklaştıkça yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle siyah lekeler belirdi. Bundan zevk alıyordu. Bunu *istiyordu*.

Dünyanın geri kalanı gittikçe uzaklaşırken kalbim kaburgalarımda .

Hayır. Bu o değildi. Kaybedecek çok şeyim vardı. Elim yerde gezindi.

Robin sıkıldı.

Giderek koyulaşan siyahlık kalbimin her atışıyla daha da yoğunlaştı.

Yaşamak istiyordum. Hayatım kurtarılmaya değermi. Ve bu pislik onu benden alamayacaktı.

Elim bir şeye sıkıştı.

Karınçalanan parmaklarım nasıl hissettiğimi zar zor fark etti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama görüş alanımda sadece bir iğne ucu kadar ışık kalmıştı. Ben de ona ve bulduğum şeye tutundum.

Elinizde hiçbir şey kalmadığında, bir şeylerin kırıntısı bile önemlidir.

Ben vurdum.

Üzerime sıcak sıvı fışkırdı. Yarım nefes alabildim. Yaşamak istiyordum.

Yaşamak istedim.

Sadece karanlık ve o iğne ucu kadar ışık vardı.

Ona uzandım. Ölüm bugün benim için gelmedi. Bugün değil.

Çırpınıyor. Gurgling. Daha fazla kırmızı. Üzerimdeki ağırlık arttı. Robin'in ağzı açık kaldı.

Birisi kükrüyordu. Dehşet ya da acı içinde değil, on yıllık nefret, incinme ve öfke içinde.

Nefes alabildiğimi fark etmem uzun dakikalarımı aldı. Kolum hâlâ devam ediyordu, saplanıyor, saplanıyor ve saplanıyordu.

Kükreme benimdi.

Robin bir tarafa yığıldı, gözünde bir cam parçası vardı, yüzü ve boynu kan içindeydi.

Yumuşak kısımlar.

Olabildiğince çok hava emerek hırıldadım, nabzım kulaklarıma vuruyordu. Kırık bileğim ve kesik elim acı içinde olmalıydı ama vücudumun her yeri korkunç ve görkemli bir ateşle yanıyordu. İçimde güçlü bir sihir gibi vızıldıyordu.

Her yerde kan var.

Elim, yüzüm kayganlaştı.

Durumuna bakılırsa ölmüş olmalıydı. Nabzını kontrol etmeme gerek yoktu.

Üzgün olmalıyım, değil mi? Üzgün mü? Korkmuş? Ya da *başka bir şey*? Ama tek yapabildiğim boş gözlerini ve gevşek yüzünü kırıştırmaktı. Sonra gölgeler geldi.

NAZİK GÖLGELER Robin'in bedenini üzerimden kaldırdı ve kırık kolumu kucakladı. Doğrulduğumda başım döndü, sıcak bir şey bana yardım etti. Siyah saçların en siyahını, beni inceleyen gümüş gözleri ve onun da ötesinde menteşelerinden sarkan kapıyı fark edebilmek için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti.

Bastian'ın dudakları kıpırdadı ve yanağımı kavrayarak yüzümü Robin'den uzaklaştırdı. Ancak uzun nefesler aldığımında kulaklarımdaki gök gürültüsü ne dediğini duyabilecek kadar azaldı.

"Sakin bakma. Güvendesin. Seni tutuyorum."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, sonra beni yaptığım şeyin görüntüsünden korumaya çalıştığını fark edince gülümsedim. "Ben... Ben iyiyim." Sanki konuşmak gerçekliği geri getirmiş gibi, sersemliğimi belli belirsiz bir acı bozdu.

Bastian'ın korumasından uzaklaştım ve *baktım*. Ella'nın şişelerinden birinin cam parçası parıldıyordu. *Bir şeyin kırıntısı bile önemlidir.*

Böyle bir zamanda gülmek iğrenç miydi?

Robin'in kalan gözü şoktan açılmıştı. Belki de bu yüzden darbelerime karşı kendini korumamıştı - onları beklemiyordu.

Kan. Kan. Yırtılmış et.

Onu tamamen yok olmuş halde görmek beni zehirlediğim insanlar kadar dehşete düşürmedi.

"Bunu hak etti." Sesim uzaklardan bir yerden geliyordu. "O... o beni öldürmeye çalıştı. Sadece şimdi değil, bunca yıldır." Bastian'ın Lunden'den söyledikleri aklıma gelince başımı salladım. "Yavaş bir ölüm."

Bastian başını salladı, kaşları birbirine kenetlenmişti. ". *Yaptı.*" Bir öpücüğü alnıma, diğerini de ağzıma kondurdu; sıcak, canlı ve *bana aitti.*

Yüzümün kanla kaplı olduğunu ancak dudaklarında kırmızılıkla çekildiğinde fark ettim. Silmek için uzandım ama elimi de kaplamıştı. Elbiseme ve göğüs dekolteme. Etrafımdaki zemine.

Bakışlarım kırık kapıya takıldı, kıpkırmızıya kıyasla şok edici derecede beyazdı.

Bastian'a kaşlarımı çatarak baktım, bir şekilde, imkânsız bir şekilde buradaydım. "Nereden biliyorsun?" "Urien. Robin'in girmesini engelleyemezdi ama gelip

Ben."

Daha fazla saçmalık. O adamla yalnız kalabilirdim ama Bastian'la birlikte olmak yanlış mıydı?

Uzun bir nefes verdi, omuzları çöktü. "Şükürler olsun ki yaptı. Yine de..."

Robin'in bedenine baktı. "Görünüşe göre bana ihtiyacın yokmuş."

Gülümsemiş olabilirim. Bunu söylemek zordu. Bileğimden ve avucumdan yayılan acı dışında her şey biraz bulanıktı.

Gömleğinin kenarından bir şerit kopardı ve elimi sararak kanamayı durdurdu. "Seni iyileştirmesi için Asher'ı göndereceğim, sonra seni temizleyebiliriz."

"Hayır." Sesimin sertliği beni bile şok etti. "Kalkmama yardım et."

Kaşlarını çatı ama itaat etti, gölgeler kolumu sabit tuttu.

"Beni Şifa Salonu'na götüreceksin ve oraya ulaşmak için sarayın en işlek koridorlarında yürüyeceğiz."

Belki de aklımı kaçıırıyordum. Belki de hala adrenalinle hareket ediyordum. Ama her şeye rağmen ben ayaktaydım ve Robin değildi.

Başını eğerken Bastian'ın ağzının kenarı şaşkın bir gülümsemeyle kalktı.

"Burada saklanmayacağım." Başımı kaldırarak kolunu tuttum ve avuç içimin kesilmesine izin verdim. "Utanması gereken ben değilim. Körü körüne yasalarına bağlı kalmanın nelere yol açtığını dost Fae'lere gösterelim."

BASTIAN

U Odamızdan çıktığımızda Rien'in gözleri büyüdü. Kat'in fark edip etmediğini merak ediyordum ama sanki bir ödül görmüş ve onu alana kadar durmayacakmış gibi koridorun sonuna odaklanmış görünüyordu.

Başımı sallayarak ona kırık kapıları korumasını emrettim. Daha sonra konuşacaktık. O adamı içeri aldığı için onu öldürsem mi yoksa beni getirdiği için öpsem mi bilemedim.

O odaya daldım, bedenim ve gölgelerim saldırmak için sarmalanmıştı. Ellerim, tüm o kanın altında Kat'in teninde morluklar olduğunu bilmekle kenetlendi. Onu güvende tutmayı başaramamıştım.

Ve yine de...

Yine de kendini kurtarmıştı.

Bir şekilde bu benim suçluluk duygumu bastırdı, çünkü benim korum bir aleve dönüşmüş ve onun hayatını tehdit eden yaşamı tamamen yok etmişti.

Belki de hastaydım. Belki de görünmeyen tarafım ortaya çıkmıştı ama hiç o anki kadar gururlu hissetmemiştim. Queensguard'daki yerimi kazandığımda değil. Braea'nın Gölgesi olduğumda da.

Hiçbir şey, hiçbir şey kolumda bu kadınla saray koridorlarında yürümekle eşleşmedi, kırık ama eğilmemiş, ölü kocasının kanını lanet olası bir onur rozeti gibi takıyordu.

Tıpkı onun emrettiği gibi, en işlek koridorlardan geçen bir rota seçtim. Ağızlar açık kaldı. Gözler şişkinleşti. Onu gören herkes merakını gizlemeyi unuttu.

Arkasından fısıltılar koptu ve Ella dirseğimde belirdi, solgun ve şaşkıncı.

Büyük salona ulaştığımızda epey bir kalabalık toplamıştı ve her iki saraydan da halk tiyatrolardan döndüğü için daha fazlası burada durdu. Cyrus bile kasıla kasıla içeri girerken durakladı, kaşları yukarı kalktı. Mırıltıları, sanki onu çekiyormuş gibi etrafımızda kümelenen ışıklarla birlikte sürüklendi.

Dedikodular ve son birkaç aydır benim odalarımnda yaşadığı gerçeği arasında, onun benim için ne anlama geldiğini saklamaya çalışmanın ötesine geçmiştik. Bu görünüm bunu mühürleyecek ve biraz şansla, sadece benim korumam altında olduğunu değil, aynı zamanda herhangi bir tehditle acımasızca ve kanlı bir şekilde başa çıkacağını da söyleyecekti.

Beni dürttü ve ben de nereye yönlendirmek istediğine dikkat ederek daha yakına eğildim. Dokunuşunun ince baskısını çeşmeye kadar takip ettim ve geniş alana beklenti dolu bir sessizlik hakim olurken çeşmenin dudağına çıkmasına yardım ettim.

Gözlerinin etrafındaki gerginlikten içten içe irkildim; her hareket yeni yaraları ortaya çıkararak acı veriyor olmalıydı.

Onu Asher'a ya da Şifa Salonu'na götürmek çok cazip gelmişti ama istediği şey buydu ve buna ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum.

"Tenebris ve Luminis halkı." Sesi sessizliğin içinde çınladı. "Fısıltıların şimdiden başladığını duyuyorum. Eminim durumumu açıklamak için pek çok söylenti çıkacaktır. Türevünüzün çok sevdiği gerçek hakkında herhangi bir şüphe varsa, açık olmama izin verin." Yüzünü kaplayan kana rağmen dişleri şok edici derecede soluk olan bir gülümseme attı.

"Kocam, hepinizin benim üzerimde hakkı olduğuna inandığınız adam, bunu yaptı. Ve bunu yaptı çünkü tam da böyle düşünüyordu. On yıldan uzun bir süre önce babamla yaptıkları bir sözleşmenin benim üzerimde hakkı olduğu anlamına geldiğini düşünüyordu." Kalabalığa bakarken göğsü kabardı.

Eğilerek çeşmeden bir avuç su aldı ve yüzünü temizlemek için kullandı. Doğrulurken dudağındaki kesiği işaret etti. "Burası bana vurduğu yer." Yüzünü buruşturarak başının arkasına dokundu. "Burası beni yere çarptığı yer." Parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. "Başka bir adamın çocuğunu taşıdığımı düşündüğü ve *mülkünü* başka birinin kirletmesi fikrine dayanmadığı için beni tekmelediği yerde çürükler var."

Ağzımdan safra aktı ve ellerim o kadar sıkıydı ki eklemlerim ağrıyordu.

Eğer o adam çoktan ölmemiş olsaydı, onu parçalara ayırırdım. Belki hala . Ondan geriye gömecek kadar bir şey kalmazdı.

Gölgelerim etrafımda kıvrıldı, onu talep etti ve yakındaki insanlar uzaklaştı.

Yaşadığı onca şeyden sonra, bir köşede kıvrılıp bir enkaz olabilirdi. Öyle olsaydı onunla ilgilenirdim.

Yine de burada duruyordu, omuzları dik, çenesi yukarıda.

"Beni öldürecekti. Bunu biliyorum çünkü elleri boynumdayken bana söyledi."

Mırıltılar odanın içinde dalgalandı. Elfhame'de bu tür bir şiddet hoş görülmezdi - Albion'da olduğu gibi yasalar kesinlikle buna izin vermezdi.

"Peki ya bu adam?" Eliyle beni işaret ederken sesi yükseldi. "Birlikte olmayı seçtiğim kişi. Bana bir seçeneğim olduğunu gösteren adam. Kocamın odama girip beni öldürmeye çalışmasına izin verirken, senin yemin bozan dediğin adam o."

Fıskiye'nin sesi ve Kat'ın odanın her köşesinde çınlayan sözleri dışında hiçbir ses yoktu. Etrafımızdaki insanlar kaşlarını çattı ve birkaçı bana baktı, sonra göz göze gelince başka tarafa baktılar.

"Siz ve yasalarınız bu gece beni zorladınız. Kocamın elleri boğazımdayken, ölümle burun buruna yatarken, onun hayatını aldım. Ve bunu yaparken, *kendi hayatıma* da sahip çıktım."

Göğsüm onun vahşiliğiyle doldu ve eğer kalabalık olmasaydı, o anda ayaklarının dibinde diz çökebilirdim.

Onları inceledi, sözlerinin içine işlemesine izin verdi. Bu kadar yakından, kısa bir soluk verdiği anı fark ettim.

Görüş alanını takip ettiğimde kızıl saçlı bir baş gördüm. Amcası.

Tanrılar aşkına, umarım onu öldürmeme sözünden beni azat ederdi. Teknik olarak yabancı bir devlet adamıydı ama bu Kat'e *çocukken* yaptıklarını ya da Robin'in Elfhame'e gelişinden sorumlu olduğu gerçeğini telafi etmeye yetmiyordu.

Ancak susmak yerine uzun bir nefes aldı ve dinleyicilerine sert bir kaş çattı. "Bir dahaki sefere bozulması gereken bir sözleşmeye uzun süre bağlı kaldığınızda bunu hatırlayın."

Başını sallayarak elini uzattı ve ben de inmesine yardım ettim. "İnanılmazsın amına koyayım," diye mırıldandım saçlarına karşı.

Homurdandı ve bana daha önce olduğundan daha ağır bir şekilde yaslandı. "Yasalarınız... merkezi inancınız

yapı... hepsinin değişmesi ve sözleşmelerdeki bazı nüansları görmesi gerekiyor. Ama bunu söylemeden edemezdim."

"O kadar emin değilim. Bu işler tek bir sesle başlar."

Ayaklarının üzerinde sallanırken beni duyduğundan emin değildim. Gözlerindeki yorgun bakışı biliyordum; adrenalın sonrası.

", seni iyileştirelim."

Döndüğümüzde Faolán yolumuzu kesti. "Kat." Yaklaşmaya başladı ve içimden gelen bir hırıltı onu kısa sürede durdurdu.

Ses çıkarmak niyetinde değildim ama bu gece kendimi bir dövüşe hazırlamıştım ve adrenalim azalmamıştı. Bir şekilde kendimi tuttum ve dilimi ısırdım.

"Sen iyi misin? Yardım edeyim-"

"Şimdi olmaz." Adamın irkilmesi üzerine kadın ofladı. "Beni tanıyorsun Faolán ama yine de o sözleşmeyi benim isteklerimden üstün tutuyorsun."

Orada duruyordu, devasa bir kurda dönüşebilen dev bir fae, bir metre boyundaki bir insan tarafından susturulmuştu.

"Yeter." Onu yarı tutarak etrafından dolaştım ve beni delip geçse de incinmiş bakışını görmezden gelmeye çalıştım.

Yıllar önce onu, köylerinin şekil değiştirenlere izin vermediğine karar veren öfkeli bir kalabalığın elinden kurtarmıştım. Bu kararımdan bir an bile pişmanlık duymadım - onu en yakın arkadaşım olarak hayatıma sokmuştu - ama keşke o durumla bu durum arasındaki paralellikleri anlasaydı. Eski inançların aptallığını.

Peşimizden bir adım attı. "Ama kanun-"

Kat bana doğru eğilerek döndü. "Bir şeyin yasal olması onu doğru yapmaz."

Bir kolumu Kat'ın beline doladım ve arkama baktım.

Faolan durdu, başı öne eğik, kaşları birbirine düğümlenmiş, bakışları cevapları orada bulabilecekmiş gibi zemini tarıyordu.

KAT

Mehirden geçerek Şifa Salonu'na ulaşan izler daha fazla şok dalgası bıraktı. Büyük salondan gelen fısıltılar konuşmamla ilgili haberleri takip etti.

Elthea şişmiş parmağımdaki demir halkayı keserken beni uyardı. "Sana demir vermememin bir nedeni var." Bunu öyle bir öfkeyle söyledi ki, neredeyse umursadığını düşünecektim. İyileştirmenin enerji gerektirdiğini, ama iyileştiğimde zehrim için bir tedavisinin hazır olduğunu söyledi. Sersemlemiş bir halde, boynumdaki çürükler de dahil olmak üzere tüm yaralarımı iyileştirip listelerken bu yorumu zar zor fark ettim.

Şehir muhafızları gelip notlarını gördüklerinde hikayemi kabul etmek zorunda kaldılar. Nefsi müdafaa. Beni tutuklamaya gerek yoktu. Cinayet suçlaması yok. Yorgunluk ve rahatlamanın karışımıyla yere yığılabiliyordum.

Odalarımıza döndüğümüzde kapı tamir edilmiş, yerler temizlenmişti ve Robin'in cesedinden hiçbir iz yoktu. Kıyafetlerime bulaşan, saçlarımı keçeletiren ve tırnaklarımın altına yapışan kan dışında, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Bastian bana banyo yaptırdı ve saçlarımı yıkadı; tek yapabildiğim orada uzanıp ona izin vermektir.

O gece uzun ve derin bir uyku çektim ama dalgalar yayılmaya devam etti. Haber yakında Albion'a ulaşacaktı. Bu yüzden ertesi gün Kraliçe'ye ve Morag'a mektup yazarak bu olayın önüne geçmeyi ve mülk üzerinde hak iddia etmeyi umdum. Bastian kendi mektubunu göndererek hikâyemi doğruladı ve Robin'in cesedinin başına bir talihsizlik geldiğini ve gömülmek için uygun olmadığını açıkladı (sormadım ama şüphelerim vardı). Mektubu Gece Kraliçesi'nin Gölgesi olarak imzalayarak masumiyetime ve iddiamaya ağırlık kazandırdı.

Birkaç gün ve arkadaşlarımla birkaç ziyaretinden sonra, Bastian'ın tuvalet masasında saçlarımı taradım ve bir kez daha dünyayla yüzleşmeye hazırlandım. O konuşmanın doğru bir karar olup olmadığından hâlâ emin değildim. O anda doğru hissettirmişti, hatta doğrudu. Ama kalabalığın içinde Rufus Amca'yı gördüğümde bir yanımda küçük ve sıkı bir şekilde ürpermişti.

O gece sessiz ve itaatkâr olmaktan başka bir şey yapmamıştım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." Bastian'ın elleri omuzlarımı kavradı ve aynadan bana başıyla işaret etti. "O küçük yüz buruşturmayı gördüm."

Yanağıma dokundum. Onun yanında fazla rahat davranıyor, büyümenin yanı sıra tepkilerimi de kontrol etmeyi unutuyordum.

Kolum çoğunlukla iyiydi, sadece biraz ağrıyordu. Elthea bunun bir ya da iki hafta sonra geçeceğini söylemişti. Birkaç kaburgamda çatlak ve iç kanama tespit etmişti ama onlar da iyileşmişti.

Bu toplantıyı kaçırmak için kesinlikle bir neden yok.

Aynada Bastian'a gülümsedim ve eline bir öpücük kondurdum. "Müstakbel gelin beni özellikle istedi, teklifini geri çevirecek değilim."

Zita düğün töreni hakkında bir insan dostundan görüş almak istediğini söylemişti. Bastian bunun Dusk'a karşı iyi niyetli bir jest olduğundan şüphelenmişti ama ben Robin'i öldürdükten sonra sorduğunu fark ettim. Duyduğuma göre, alışılmadık biriydi. Belki de bir adamı öldürmek beni onun gözünde daha ilginç kılıyordu.

Bastian'ın tutuşu sıkılaştı ve ben de bir kaşımı kaldırdım. "Bu düşünüş Dawn'ın gücenmesine neden olmaz mı?"

Omuzları çöktü. "Haklısın. Fae politikasında çok iyi olmaya başladın." Ama gülümsemesi homurdanan ses tonunu yalanlıyordu ve saçlarımı geriye iterek yakınımaya eğildi. "Çok, çok çok iyi," dedi tenime karşı, sinirlerimi aydınlatarak.

Başımı yana eğerek boynumu öpmesine izin verdim, her dokunuşu gıdıklanma ile enfeslik arasında bir yerdeydi. "Bu toplantı ne zaman?"

"Zamanımız var." Omzumla boynum arasındaki noktayı ısırdı ve beni zevkten titretti. "Zar zor."

"O zaman belki de yapmamalıyız." Ama geri uzandım, parmaklarım kalın saçlarının arasından geçti. "Geç kalmak istemeyiz."

"Mm-hmm." Fırçayı elimden alıp tuvalet masasının üzerine koyarken ses içimde gümbürdedi.

Nabzımı emdi ve sonraki sözlerimi söylemekte zorlandım. "Gücenmeye neden olur."

"Kıyafetiniz beni rahatsız ediyor." Gece rengi elbiseyi omzumdan kaydırıldı. "Çok fazla," diye homurdandı ve açıkta kalan göğsümü avuçlarken kulak mememi ısırdı.

Hem izleyen hem de izlenen olarak aynaya baktım, yanaklarım kızardı, göz kapaklarım yarı kapalı, başımı omzuna yasladım.

"Bunu görmeyi en az benim kadar seviyorsun." Yansıyan bakışlarımı yakalayarak sırttı.

O sırtışıla, bunu beklemeliydim, ama meme ucumu çimdiklediğinde, yine de ağlamama ve eğilmeme neden oldu.

İhtiyaç, çiğ ve sıcak bir şekilde içime doldu.

"Görüyorum. Sanki kendimi gerçekten görüyorum." Sesim boğuk çıktı, tam olarak bana ait değildi... ya da belki de tamamen bana aitti, sadece çok uzun süredir taşıdığım bir ağırlıktan kurtulmuştum. "Sen bana dokunduğunda, başka hiç kimsenin kuralları yok."

"Güzel. Kurallarını sikeyim." Bir köpek dişini boğazımdan aşağıya, tam damarın üzerine geçirdi. Bu bir tehdit olabilirdi, başka biri olsa öyle olurdu. Ama burada, şimdi, o. Bu bir gösteriydi.

Kendimi onun ellerinde ne kadar savunmasız bırakırsam bırakayım, güvendeydim. Ve bu önemliydi. Tanrılar aşkına, ne kadar önemliydi.

Robin'in saldırısından beri yatakta öpüşüp sarılmıştık ama daha fazlası için çok yorgundum ve belki de sarsılmıştım. Ama şimdi.

Elbisemin diğer tarafını omzumdan kaydırıldım ve bakışlarını üzerimde tuttum. "Devam etsen iyi olur Bastian. Tik-tak."

Gözleri kısıldı ve tenime doğru bir kahkaha atarak beni ürpertti. "Leydim nasıl isterse." Bir avuç saçımı tuttu ve derin ve baş döndürücü bir öpücük için bana açtı, diğer eli ise ben kıvrana, kalçalarım birbirine bastırana kadar göğüslerimi yoğurup okşadı.

Uzaklaştığında gözleri kararmıştı, sadece gümüş rengi irislerin ince halkaları görünüyordu. "Ayağa kalk."

İtaat ettim ve elbisemin yere düşmesine izin verdim.

"Mükemmel." Sandalyeyi geri çekti ve omzumun üzerinden onu gömleğinin eteklerini tutarken yakaladım. "Gözler ileri, kor." Kıyafetlerim hışırdadı ve aynada ne yaptığını görmeye çalıştım ama bedenim görüşü engelledi.

Dudağımı ısırdım, beklenti çıplak bedenimde uğulduyordu. Mor lekeler parmaklarımı ve ellerimi tamamen kapladı. Artık daha fazla kontrolüm vardı ama yine de

ondan başka kimseye dokunmak için kendime güvenmiyordum. Belki de bu iyi bir fikirdi - toplantıdan önce kendimi bırakmak.

"Şimdi, buraya gel." Sessizliğin içinde aniden çıkan çakıllı sesi nefesimin kesilmesine neden oldu. Sonra, serin havadan başka hiçbir şeyin bana dokunmadığı uzun dakikalardan sonra, elleri kalçalarımın dolandı ve tüylerimi diken diken etti. Beni bir adım geriye çekti. "Otur."

"Ama-"

Yarı yarıya kucağına düştüm, gölgeleri beni yakaladı ve sertliği girişime bastırarak yere indim.

Beni o alaycı noktada tuttu, sırtım göğsündeydi. Gölgeleri ağırlığımı taşıdığından, onun üzerine çökemiyordum bile ve bu durum karşısında sinirli bir şekilde küçük bir of çektim.

Alçak sesle kıkırdaması sırtımda yankılandı. "Sana daha önce sabırdan bahsetmemiş miydim?"

Kalçalarımı ucunun üzerinde döndürmeyi başardım, girişe çok yakın ama henüz tam olmayan basınçla inledim. İçime işliyor, nefeslerimin daha sert, daha hızlı gelmesine neden oluyordu. "Sabır için zamanımız yok."

"Umurumda değil," diye kulağıma hırladı. "Bu sefer bunu doğru düzgün yapacağız. Ben, gölgelerim değil. *Bak.*" Gölgeleri aynayı eğdi, böylece kendimi onun üzerinde asılı görebildim, gölgeleri kalçalarımı kaldırıp ayırırken çukurlaştırdı. Boyu hazır, ıslaklığım ucunu kaplıyordu. Delicisinin çeliği parlıyor, beklentimi daha da sıkılaştırıyordu.

Tıpkı handa olduğumuz gibi, ama gölgelerden yapılmış bir horoz yerine onun horozu. O sahte gecede hayal ettiği şey buydu ve şimdi bunu gerçeğe dönüştürebilirdik.

O beni düşünmüştü, tıpkı benim onu düşündüğüm gibi. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Lütfen, Bastian." Dudağımla ısırıp, bakışlarını aynada tuttum. İnleyerek bacaklarımın arasına uzandı. "Sen ve o kelime."

Orta parmağı klitorisimin etrafında dolaştı ve ben keyifli bir "Oh" sesi çıkarırken beni aletin üzerine çekti.

Alay etmesi beni ıslatmıştı, ama kalınlığı beni hâlâ en lezzetli şekilde geriyordu ve daha fazlasını alarak içine doğru eğildim.

Onun içimde kayboluşunu izlemek, basit bir sevişmenin ötesinde bir şekilde birleştiğimizi bilmek beni sadece daha sıkı çekti. Deliciliği iç duvarlarıma sürtündüğünde inledim, beni birlikte bulduğumuz parlak neşeye daha da yaklaştırdı.

Tamamen içime gömüldüğünde yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hayal ettiğimden bile daha iyisin. Çok mükemmelsin, aşkım."

Onun övgüleriyle, benimle oynarken sandalyenin kenarına tutunarak sadece nefes alabiliyordum. Amım onun etrafında sıkıştı, dolgunluk zevkimi daha yüksek, daha hızlı -neredeyse dayanılmaz derecede- artırdı.

"Ben... Ben yapamam..." Artan baskıyı hafifletmek için üzerinden biraz kalkmaya çalıştım ama bir kolunu belime doladı ve gölgeleriyle kalçalarımı tuttu.

"Oh, sanırım yapabilirsin. Yakın olduğunu hissedebiliyorum." Karanlık dallar göğüslerime yayıldı, meme uçlarımla alay etti. Dudaklarını omzumun üzerinde gezdirdi ve içimde titreme başladı. "Karşı koymayı bırak, aşkım."

Bir anda omzumu ısırdı ve gölgeleri meme uçlarımla etrafında sıkıştı ve beni parçaladı.

Ben haykırırken ve onun kucağında yükselirken inledi. Her parçam gerildi ve paramparça oldu, parladı ve mükemmel mutluluk parçalarına bölündü.

Yine de vazgeçmedi ve ikinci bir doruk noktası ilkinin takip etti, ben onun etrafında kırılırken, kaslarım kasılırken, geri kalanım unutulmaya yüz tutarken kenarları bulanıklaştı.

"İşte. Ne güzel bir alev, benim için ıslıl ıslıl yanıyor." Dili ısırdığı yerin üzerinde gezindi ve gölgeleri göğüslerimin sıkı tepelerini yatıştırdı.

Kavrayışını değiştirdi, kalçalarımı bir araya getirdi ve kolunu dizlerimin altına doladı, böylece ona sarıldım. Bu beni aletin etrafında daha da sıkılaştırdı. "Şimdi biraz rahatlayacaksın." Piercingi ıslaklığımla parlayarak dışarı çıkana kadar beni kaldırdı ve göz kapaklarım bunun yoğunluğuyla çırpındı.

Bir anlığına, o içimi doldurmadan tam anlamıyla nefes ve başımı göğsüne yaslayıp çenesinin altına sokuldum. "Bastian... Ben seninim."

Daha önce de söylemişim ama bu sefer.

Kaşları birbirine kenetlendi ve parmakları kalçamın etrafında sıkılaştı ve anladığını biliyordum.

Bu sefer sadece biz vardık.

Robin yok. Başkasına ait olduğumu söyleyen bir sözleşme yok.

Mümkün olan her anlamda kendi kadınımdım ve başkasına ne verdiğimi söyleyebilirdim.

Ve ben

Bastian'ındım. Onu

ben seçtim.

Ve artık kimse bunun önüne geçemezdi.

"Evet, öylesin." Beni aletinden aşağı çekerken köpek dişleri parladı ve benden boğuk bir çığlık kopardı. "Benimsin, Katherine. *Benim*." Her itişinde bunu söylüyor, bakışları benimkiyle içimde kaybolduğu nokta arasında gidip geliyordu.

İçimdeki zevk yükseldi, artık inşa etmiyordum -bu sıradan, sınırlı bir şeydi- ama daha yükseğe, daha yükseğe, yerçekimi gibi sıkıcı bir şey tarafından bağlanmadan, neredeyse güneşe doğru uçuyordum.

"Ve ben seninim." Bunu vahşice söyledi, sanki dünyanın bizi tekrar ayırmasına meydan okurcasına. "*Seninim*," diye bağırdı, içimi öyle bir doldurdu ki, ölebileceğimi sandım.

O parlak ve yok edici yere ulaştım, bedenim zevkten yanıyordu, kalbim çok doluydu, zihnim parçalanmıştı ve korku ya da düşünce gibi şeyleri tutamıyordum.

Tek bildiğim Bastian'ın bedeninin benimkiyle vahşi bir neşe kenetlendiği ve parmaklarımın kollarına öyle bir gömüldüğüydü ki, boşluğa doğru savrulmam tamamen duracaktı.

Boğuk bir çığlıkla içime fişkirirken kaskatı kesildi ve aramızdaki ezici birliktelikte bana katıldı.

Yavaşça, bir tüy gibi, dünyaya geri sürüklendim. Kaygan ve terden yapış yapış olmuş bir halde nefesimizi tuttuk. Gülümsedi ve omzumu öperek beni üzerinden kaldırdı ve boşalmasının içimden dökülüşünü izledi.

Dudağımı ısırdım, bu görüntüde büyüleyici bir şey vardı. Kendimi aynı anda hem çok güçlü hem de çok pis hissediyordum, sanki bu iki şeyden ikincisi bana söylendiği gibi *kötü* değil de aslında ilkinde giden gizli bir yolmuş gibi.

"Katherine," diye mırıldandı tenime karşı, "seni seviyorum. Tüm sebeplerin ötesinde. Tüm kontrollerin ötesinde. Her şeyin ötesinde. Seni seviyorum."

Kalbim sadece atlamadı, takıldı ve düştü. Aynadan ayrıldım ve kucağına dönerek bakışlarıyla doğrudan buluştum. "Ve seni seviyorum. Seninleyken hiçbir neden yok. Kontrolü bırakıyorum. Sana her şeyimi veriyorum ve senin de bana her şeyi geri vermeni seviyorum."

Öpüştük, yavaş ve derin, yorgun ve kırık ruhuma dokunacak kadar derin.

Belki de Bastian'ın hobisi sadece çalışma odasıyla sınırlı değildi, çünkü Tenebris'e gelmeden önceki halimden biraz daha az kırılmış hissediyordum.

Sonunda yanağımı okşayarak geri çekildi. "Yıkanmalı ve hazırlanmalıyız."

Alay ettim ve burnumu onunkine doğru ittim. "*Birinin* başka fikirleri olana kadar hazırdım."

"Neden hayal bile edemiyorum." Sırıttı. "Duş almak için vaktimiz var... birlikte."

Bunun vaadi içimde çırpınıyordu. Bastian'ın banyosunda bir duş vardı ve ılık yağmuru yeni favori şeyimdi. Vücuduma ve kafa derime dökülen su binlerce dokunuş gibiydi ve ilk kez kullandığımda beni dizlerimin üzerine çöktürmüştü.

Şöminenin üzerindeki kehribara baktım. Yeterince zaman yoktu. Yine de gözlerindeki parıltı bana daha fazlası için hazır olduğunu söylüyordu.

Gözlerimi kısarak bir elimi göğsüne bastırdım. "*Sadece* bir duş."

OceanofPDF.com

KAT

I sadece bir duş değildi.

Ve toplantıya geç kaldık.

Ancak Prens Sepher ve Zita buna gibiydi. Aslında.

Kahve dökerken beni yataklarına davet etti. Ertesi gün şhirden Kaliban'ın evine doğru yürürken, araştırmaya ara verdiğimde kendi kendime kıkırdadım.

Kapıyı açtığında bana ve yiyecek sepetine baktı. "Anılarını alamayacağımı hatırlıyorsun, değil mi? Yoksa zihninin bozuldu ve unuttun mu?"

"Hatırlıyorum. Beni içeri alacak mısın?"

Kısık bir ses çıkardı ama geçmeme izin verdi. "Neden buradasın o zaman?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim ve kapı aralığından beni izlerken sepeti kenara koydum. "Belki de olağanüstü misafirperverliğinize doyamıyorumdur."

Morag'ın beni sevmekte en çok zorlandığım zamanlarda yaptığı gibi homurdandı. "Sanırım ay isteyeceksin, değil mi?"

"Gördün mü? İşte tam olarak bunu kastetmiştim. *ok misafirperver.*"

Su ısıtıcısını doldururken mırıldandı, "Neredeyse... kadar alaycısın." Ocağın zerine koyduğunda, sözleri sessizliğe gömüldü ve yüz hatlarını bir gerginlik kapladı, bu da kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Terlikler. Ortağı da alaycı davranmış olmalı. Belki de huysuzluğu anlaşılabilirdi.

"Sana biraz kek aldım." Sepeti boşaltırken keki havaya kaldırdım. "Bana sorarsanız limonlu kek, keklerin kralielerinden biri."

Kaşlarını kaldırdı, paketlenmiş somun keke baktı. "Kraliçelerden *biri* mi? Pastalar için bir çeşit sıralama sisteminiz mi var?"

"Bu daha çok bir hiyerarşi. Ama herkes öyle değil mi?"

Gözlerini kısarak başını eğdi. "Sorduğuma pişman olacağımdan eminim ama... kek hiyerarşiniz nedir?"

Kaldırmakta olduğum lahana demetini işaret ettim. "Kraliçeler en üst seviyede. Açıkçası, limonlu kek, kahveli kek (cevizsiz) ve limonlu tart."

"Oh, *tabii ki*."

"Ve hamur işleri de buna dahil. Bunlar için ayrı bir sistem kurmak çok saçma olurdu."

"Evet, saçma olan *bu*."

Ona bir havuç gösterdim. "Ona nasıl baktığını görmediğimi sanma. Onun bir kraliçe olduğunu *biliyorsun*. Ve bir dilim almak için can attığını da biliyorum." Yemeği kaldırmayı bitirdim ve ellerimin tozunu aldım. "Bir fincan çayla mükemmel gider."

"Ah, o zaman bardakların yanı sıra tabak ve bıçak da getiriyorum." Onları getirirken kaşlarını çattı.

"Sorun nedir?"

"Yanlış değil, sadece..." Hızlı bir iç çekişle bitirdi ve bize çay doldurdu. "Sende farklı bir şeyler var."

Fincanımı masaya doğru kaydırırken kaskatı kesildim. "Beni okumayacaksın sanıyordum."

"Hayır, öyle değil." İçkisine bir tutam bal karıştırdı ve *sanki* ruhumun derinliklerini görüyormuş gibi bana baktı. "Olanları duydum... artık evli olmadığını."

"Ben 'mutlu dul'u tercih ederim."

Kıkırdadı. " oturdu. Yine de seni korkutacağını düşünmüştüm. Kapalı. Ama... tavırların. Bazı şeyleri kapatmaya çalışmak yerine... yani her şeyi kucaklıyorsun."

Arkama yaslandım ve göğsümü ovuşturdum. Bu kadar açık mıydım? "Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim."

Bir omzunu kaldırdı. "Bu bir hakaret değil ve tehlikeli de değil. Ama sanırım anlamaya başlıyorsun - bazı şeyleri dışarıda bırakıp diğerlerini içeri alamazsın. Kapıyı kapatırsan her şeyi kaybedersin."

Neyi uyuşturacağınızı seçemezsiniz. Duyarsızlaşırsan, iyiyi de kötüyü de kaybedersin. Sanki Ella'yla konuşuyormuş gibiydi.

"Büyün de daha kontrol altında görünüyor." Bakışları parmaklarıma kaydı. "Eldiven yok. Kendine daha çok güveniyor olmalısın."

Kontrolümü test etmeye karar verirse diye ellerimi kucağıma ittim. Sadece tırnaklarım mordu ama yine de bunun birine dokunmak için güvenli olduğum anlamına geldiğine güvenmiyordum. Bir süredir kazara taciz edilmemiş olmam benim için küçük bir gurur meselesiydi. Zaferlerimi alabildiğim yere kadar alırdım. "Tutması biraz daha kolay görünüyor."

Ağzının köşesi kalktı. Bunun eğlenen bir sırıtma mı yoksa bastırmaya çalıştığı mutlu bir gülümseme mi olduğuna karar veremedim. "Dur tahmin edeyim, bunun nedeni biraz kendini bırakmış olman mı?"

Çayıma limon ve bal karıştırmaya odaklanırken homurdanma sırası bendeydi.

"Her şey dengeyle ilgili, Kat." Kafamı kaldırdığımda, çay kaşığına parmağının üzerine yerleştirdiğini ve denge noktasını bulduğunu gördüm.

Bir kaşımı kaldırdım. "Oldukça gerçekçi bir örnek, sence de öyle değil mi?"

Öfkelendi ve kaşığı kaptığı gibi bana doğrulttu. "Ne kadar saygısız bir çocuksun. Peki, sana daha metaforik bir tane vereyim. Bir insan olarak, evrenin nasıl yaratıldığını duyduğundan şüpheliyim."

Çayıma doğru üfledim. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Kör olanlar," diye mırıldandı. "Önceki zamanlarda sadece göklerin sonsuz hiçliği ve Göksel Yılan vardı. Karanlığın içinde bir şey, *herhangi bir* şey aramaya cesaret etti, ama sadece kendisi vardı - gecenin kendisi kadar karanlık."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor." Tırnağımı fincanımın kenarında gezdirdim.

"Bu yüzden aramaya başladı. Bir asır sonra nihayet uzakta bir ışık gördü. Ona ulaşması bir asır sürdü ama tek şey o olduğu için bakışlarını uzaktaki ışığa sabitledi. Yavaş yavaş daha da netleşti, ta ki onun başka bir yılan olduğunu fark edene kadar. Tellurya Yılanı, onun karanlık olduğu kadar parlaktı - onun dengi ve zıttı. O da en az onun kadar sevinçliydi, çünkü onun da benzer bir yolculuk, yalnızlık ve boşluğun ortasında bir şeyler arama hikâyesi vardı."

Bu bir efsane olmasına rağmen -hem de iki yılanla ilgili bir efsane-kendimi gülümserken buldum. Sonsuz uzayı hiç aramamıştım ama yalnızlığın boşluğunu biliyordum.

"Sevinçlerinde kendilerini, oldukları her şeyi, yolculuklarında düşündükleri ve konuşacak kimselerinin olmadığı her şeyi paylaştılar ve sohbetlerinin uzadığı yaşamlarda aşık oldular. Çünkü

Her ne kadar birbirlerine zıt olsalar da -onun neşeli olduğu yerde o öfkeli, onun meraklı olduğu yerde o temkinli- birbirlerinin en iyi yönlerini ortaya çıkarıyorlardı. Kadının merakı onu inşa ettiği duvarların arkasından çekip çıkarıyordu. Onları yalnız bıraktığı için evrene duyduğu öfke ona tutku veriyordu. Bir araya gelmek ikisini de değiştirdi. Adamın pullarında ışık pırıltıları parıldamaya başladı. Karanlık noktalar onunkileri benekledi."

Bastian'ın ofisindeki panel. "Karanlık yıldızlara sahip aydınlık bir yılan ve aydınlık yıldızlara sahip karanlık bir yılan."

Kaliban başını eğdi. "Gerçi o zamanlar yıldızlar yoktu. Sadece iki yılan... onlar çiftleşene kadar."

Seks olmadan bir fae hikayesi neydi ki? Çayımından bir yudum alarak sırtışıma gizledim. "Tellurian Yılanı kalınlaştı ve Göksel Yılan yavaşladı ve ebedi uçuşlarında ona yardım etti. Ama zamanı geldiğinde yumurtlamadı." Kederli bakışlarında bir parça hüznün vardı. "Bedeni ağırlaştı ve parçalandı, parıldayan pulları güneşi ve yıldızları yarattı, bir gözü dünyayı oluşturdu, siyah gözbebeği Yeraltı Dünyası'nı. Diğer gözü ise başka bir dünyayı oluşturdu."

"Her şeyi yaratmak için mi öldü?" Fincanıma sıkıca sarıldım. "Ve... dışarıda başka bir dünya mı var?"

"*Vardı.* Göksel Yılan elinden geleni yaptı, sevgilisinin kırık parçalarını toplamaya çalıştı, onun parçalanmasını durdurmaya çalıştı ama nafile. O gitmişti ve o gezegenlerde yaşam filizlense de, o bir kez daha uzayda yalnızdı. Onun ölümü için yarattıkları şeyi suçladı ve öfkeyle onu yok etmeye koyuldu. Diğer dünyayı yedi ve sonra dünyaya yöneldi, ama onu da yiyemeden durduruldu."

Bütün bir dünya yok oldu ve bizimki de aynı kadere yakın. Tüm o hayatlar bir anda yok oldu. "*Nasıl?*"

"Hikâyenin bazı versiyonlarında büyük bir fae kahramanının onunla savaştığı ve onu geri dönmeye zorladığı söylenir. Diğerleri ise Tellurian Yılanı'nın ruhunun onu ziyaret ederek bunların onların çocukları olduğunu, tüm bunları aşklarının yarattığını ve onu sevdiği kadar bunları da sevdiğini hatırlattığını söylüyor."

Bu sadece bir hikâyeydi. Objektif olarak bunu biliyordum ama yine de gözlerim yaşardı ve kalbim acıdı. Kadın her şeyini vermişti. Ve o her şeyini kaybetmişti.

"Göksel Yılan her akşam sadece güneşi yemeyi ve sabah geri getirmeyi kabul etti. Dünyadaki çocukları bir zamanlar yılanların yaptığı gibi karanlıkta kalmasın diye, ruhu ay şeklinde kıvrılmış olarak geceyi aydınlattı."

"Her zaman ayrılır."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Tutulmayı özel kılan da bu. Tekrar bir araya geldikleri tek zaman."

"Biraz kral ve kraliçe gibi."

"Hımm. Sanırım öyle. Ama çok farklı nedenlerden dolayı. Uyku onlara ve halklarına birbirlerini öldürmeden bu toprakları paylaşma imkanı veriyor."

"Doğru." Düşüncelerimi sessiz tutarak Uyku'nun tehdit altında olduğu gerçeğine yönelmelerine izin vermemeye çalıştım. Kaşlarımı çatarak fincanıma baktım ve boğazımı temizledim. "Yılanların hikâyesi üzücü olsa da."

"Mesele bu değildi. İnsanlar Göksel Yılan'ı bir hain, bir yok edici olarak görme eğilimindeler ama onun da dünyanın yaratılmasına yardım ettiğini unutuyorlar."

Bastian. Babasını öldürdükten sonra ona bu yüzden Yılan demişlerdi. Kendi ailesine ihanet eden biri. Yutkundum, boğazım aniden düğümlendi.

Kaliban çay kaşığını bir kez daha havaya kaldırdı. "Evren, onun karanlığı ve onun aydınlığı sayesinde dengeye sahip. Yıkım, yaratım. Düzen, kaos. Evrenin ikiliğe ve dengeye ihtiyacı vardır."

"Kontrol ve bırakma."

Yüzünde bir gülümseme belirdi; hüzünlü, alaycı ya da hatta eğlenceli değil, sıcak ve gerçek bir gülümseme. "Yukarıdaki yıldızlar, sanırım o aldı."

Ellerimi ters çevirdim, bronz tenime karşı mor tırnaklarım belirgindi. "Bir orta yol bulduğum için ilerleme kaydettiğimi düşünüyorsun. Bazen içimi döküyorum, böylece diğer zamanlarda kontrol bende oluyor." Tıpkı Ella'nın dediği gibi.

"Aynen öyle. Sadece bir parmağa getir."

Derin bir nefes aldım ve odağımı tenimdeki büyüün uğultusuna çevirdim. Yükselenler saldırdığında yaptığım gibi hepsini pençelemek yerine, sadece birazını çekerek Bastian'ın yüzüğünün bulunduğu sağ elimin üçüncü parmağına yönlendirdim. Mor leke tırnağımdan aşağı doğru yayıldı.

Parmağımın dibine ulaştığında, Kaliban'ı zihnimden attığım zamanki gibi sert düşündüm, *Yeter*.

Durdu.

"Bunu duydum." Yüzünü buruşturdu. "Biraz beceriksizce belki ama kontrol ettin. Başka bir parmağını dene, sadece ilk eklemeni."

Kanalize ettiğim büyüü bıraktım ve sol işaret parmağımın ucuna daha fazla büyü yapmadan önce lekenin solmasını sağladım. Bu sefer kafamın içinde *yeterince* bağırmamaya çalıştım ve leke parmak ekleminden biraz daha fazla kanadı, ama...

"Fena değil." Yavaşça başını salladı. "Başka bir yer dene. Zehirli bir öpücüğe ne dersin? Eminim işe yarayabilir."

Alay ettim ve parmağımdaki büyüünün dağılmasına izin verdim. "İşe yarayıp yaramadığını bana söylemen gerekecek." Derin bir nefes daha aldım ve dudaklarıma odaklandım.

"Mükemmel böğürtlen ruju." Kıkırdadı. "Deneyim kazandıkça, herhangi bir renk seni ele vermeden bunu yapabileceğinden şüpheleniyorum, ama emin değilim. Herkesin yeteneği farklıdır ve seninki de eşsiz."

Karıncalanan dudaklarıma dokundum ve büyüünün kaybolmasına izin vermeden önce ona sııttım. "İşe yaradı. Ella haklıydı." Büyümü öğrendiğimden beri ilk kez bunu düşündüm ve göğsüm korkudan başka bir şeyle doldu.

Artık beni kullanan bir şey değil, benim kullanabileceğim bir şeydi. "Gerçekten işe yaradı."

" oldu." Ayağa kalktı, masanın etrafında döndü ve elini uzattı. "Gücünüz üzerinde kontrolünüz var."

Yutkunarak omuzlarımı dikleştirdim. Bunu yapmak için kendime güvenilebilirdim. Onu öldürmezdim.

Yine de elini tuttuğumda kalbim küt küt atıyordu.

Ama derisine yayılan koyu renkli zehir filizleri yoktu.

Nefes almadı ya da acı içinde seğirmedi. Sadece elimi sıktı. "Ben Kaliban ve seninle tanıştığıma memnun oldum Kat."

İçimden hıçkırığa yakın bir kahkaha patladı ve gözlerimden taşan yaşlarla görüşüm bulanıklaştı. "Sen ölmedin."

Kıkırdayarak beni ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. "Hiç de bile." Sırtımı tokatladı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Beni yıkan şey buydu ve bana tekrar tekrar anlatırken arkadaşımın göğsüne hıçkırı hıçkırı ağladım.

"Seninle gurur duyuyorum."

Kütüphaneye hala başarımların tadını çıkarıyordum. Rahat bir koltuğa kıvrılıp yığınınındaki bir sonraki kitabı okumaya koyuldum ve zehirimi kontrol etmeye çalıştım. Devasa alan köşelerde ve gözden uzakta uzanıyordu, ama bugün burada başka kimseyi görmemiştim ve sandalyem bir köşeye sıkışmıştı, bu yüzden denemek güvenliydi.

Tavana kadar uzanan devasa pencereleri olan geniş bir alan olduğu için, giriş bölümünü okurken puslanmayı denedim ama hiçbir şey olmadı. Bir *hmm* ile tekrar denedim, etrafımdaki büyüyü çekerek zehri gözeneklerimden dışarı itmeye çalıştım.

Hiçbir şey.

Diğer seferlerde ya kontrolü tamamen kaybettiğim için ya da tamamen odaklandığım için puslanmıştım. Ya da, açıklık durumunda, her ikisi de.

Kalbim sıkıştı ve sayfaya kaşlarımı çatarak baktım. Ölüm diyarı olan Yeraltı Dünyası hakkında bir şeyler okumak, Bastian'ın ölmekte olduğu, gözlerindeki ışık sönerken Gölge Kılıcı'nın da söndüğü görüntüsünden uzaklaşmama pek yardımcı olmadı.

Bunu düşünmüyorum.

Tutuşumu sıkılaştırdım, kitabın kenarları parmaklarıma batarken başparmağıma ani bir morluk geldi ve aynı hızla kayboldu. Bunu dikkatimi bölerek yapabilirdim.

Bu bölüm Yeraltı Dünyası'nın Ölüm Kralları tarafından yönetildiğini açıklıyordu ki bu kulağa çok karanlık ve dramatik geliyordu. Yedi tane olduğunu söylüyordu ama başka bir kitapta dokuz taneden bahsedildiğini görmüştüm. Bu anlatılar, muhtemelen oraya hiç ayak basmamış olan bu diyarın fae'leri tarafından yazılmıştı, bu yüzden verdikleri bilgilerin doğru olmaması şaşırtıcı değildi - ya da belki bir zamanlar doğrudu ama artık değildi.

Zaman içinde bölünmüş ya da bazıları birleşmiş olabilir. İnsanların unseelie hakkında söylediklerini bildiğimden, fethetmek daha olası görünüyordu.

Bir sonraki paragrafta Vahşi Av'ın bu krallardan birine nasıl sadık olduğundan bahsediliyordu ki bu da kaşlarımı çatmama neden oldu.

Sadık mı? Vahşi Av mı?

Duyduğum tüm hikayelerde, sonsuza dek at sürmek ve avlanmakla lanetlenmiş, tek fikirli ve vahşi, kötü, kadim varlıklardan başka bir şey olarak tanımlanmıyorlardı. İsimleri de buradan geliyor.

Ama bu, sanki bir efendiye hizmet ediyorlarmış gibi bir izlenim yarattı.

Bir sonraki satıra geçmeden önce düşünceli bir ses çıkardım. Ve göz kırptım.

Ve sandalyemde dikleştım. Satırı tekrar okudum.

"Tanrım," diye nefes aldım, notlarımı karalayıp kapıya doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyordu.

Bastian'a göstermem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BASTIAN

(Göz kapaklarım kaydı ve kendimi satırı yeniden okumaya zorlamak zorunda kaldım.

Svçç£ies in /coc...

Kraliyet düğünü için tedarikçilerle ilgili bir rapor daha okumak zorunda kalsaydım, kendi gözbebeklerimi koparacaktım.

Arkama yaslandım ve burun kemiğime masaj yaptım.

Yükselenlerin etkinliği sabote etmeye çalışması çok büyük bir tehlikeydi, bu yüzden her tedarikçide ve muhafızda, şehir kapılarında, aklıma gelen her şeyde casuslarım vardı. Şimdiye kadar Sura'nın adamlarının şehre sızmaya çalıştığına dair bir işaret yoktu.

Yine de bu olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Kat, Korku saldırısının arkasında onların olmadığına ikna olmuştu ama benim gibi mahkemelerimizi bilmiyordu. Sura'yı tanımıyordu. Darbe girişiminde orada değildi.

Pek çok kişi ölecekti - sadece o gece değil, kraliçenin suikastını takip edecek olan savaşta sonraki tüm geceler. Bazıları varis olarak Sura'nın yanında duracaktı ama diğerleri öz annesini öldürdüğü için onu reddedecekti.

Hakkında çok şey bildiğim bir konu. Homurdandım ve bileğimdeki kızarıklığı kaşıdım.

Lanet baldıran otu. Onunla çalışırken eldiven takmıştım ama kolum yukarı kalkmış ve bitki tenime değmişti. Sanırım

iyi, ama daha sonra güneş kırmızı yaraları ortaya çıkardı.

Son birkaç gündür sakinleşmişlerdi ama hâlâ deli gibi kaşınıyorlardı. Zehir Asher'ın uzmanlık alanı değildi -yaralanmalarda daha iyiydi- ve Elthea'ya benden bir iyilik koparması için bir şans daha veremezdim. Yani merhem . Masamdan kavanoz çıkardım ve pembe izlerin üzerine sürdüm.

Ben ona dokunmaya bile zor dayanırken Kat zehir *tüketmeye* nasıl katlanmıştı?

Kapı hızla açıldı ve işte , nefes nefese kalmıştım, bir anda ayağa kalktım. Yarın Elthea'yla randevusu vardı ama bunu öne mi almıştı? Elthea onu yine incitmiş miydi? "Neyin var?"

Başını iki yana salladı, sanki buraya kadar koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı ve bir kitabı havaya kaldırdı. Altın harfler koyu orman yeşili kapağın üzerinde parlıyordu.

Kaslarımın gevşemesine izin verdim ve kıkırdadım. "Yanlış bir şey yok ama kapıyı nasıl çalacağını unuttun mu?"

"Bak." Kitabı masamın üzerine yaydı ve işaret etti. "Bak!"

Kitabın üzerine eğildim. "Araştırmam. Bir referans bulmuşsun."

"Sadece o değil." Yüzünü yelpazeledi, yanakları pembeleşti. "Şimdiye kadar şifreli bir versiyon üzerinde çalışıyorduk, değil mi? Ve muhtemelen Yüksek Valens'ten çevrilmiş şifreli bir versiyon."

Başımı salladım ve pasajı okudum. Bir Ölüm Kralı ile ilişkili olarak Kül Çemberi' sadece kısaca bahsediliyordu. Pek umut verici değil.

"Ve bu notu kim yazdıysa onu kül halkası ya da çemberi olarak çevirmiş, öyle mi?"

"Evet."

Gözlerini kocaman açarak tekrar sayfayı işaret etti. "'*Coronam cineris.*' Görmüyor musunuz? Bu, 'Büyükannemin evinden' olduğunu söylediğin o özel yığındaki kitaplardan biri."

"Oh." Kapağını kontrol ettim. "Bunlar eski kitaplar." Hâlâ bir adım geride olduğumu hissediyordum ama onu hiç bu kadar telaşlı görmediğim gerçeğiyle birlikte heyecanı da içimde alevlendi.

"Eski, *eski* kitaplar. Ya bu orijinaliyse? Ya da en azından Riverton Sarayı'ndaki kitaptan orijinaline daha yakınsa?" Sözcükleri süzgeçten geçirirmiyormuş gibi, sanki bir kez olsun aklından geçenleri söylüyormuş gibi takılıp duruyordu.

"Ne demek bu? Düşünce tarzınızı anlamıyorum."

"*Coronam cineris.*" Sanki her şeyi açıklaması gerekiyormuş gibi tekrar söyledi. "Yüksek Valens kitabına baktım ve Latium ile aynı.

Coronam yüzük, çelenk, diadem, çelenk anlamına gelebilir. Notun yazarı başlangıçta bunu halka veya daire olarak çevirmiştir. Ancak *corona* aynı zamanda *taç* anlamına da gelmektedir."

Doğrudum. "Kral ve kraliçenin uykusuna son verebilecek bir taç. Bu çok mantıklı." Zihnim olasılıklar üzerinde koşuşturdu. Yanlış şeyi aradığımız için gözden kaçırdığımız referanslar var mıydı?

"Hepsi bu kadar değil. Riverton'ın kütüphanesindeki kitaptan orijinal çeviriyi kim yaptıysa berbat bir iş çıkarmış - ya da belki de mesajın ele geçirilmesi ihtimaline karşı bazı şeyleri belirsiz tutmaya çalışıyorlardı." Omuz silkti. "Her iki durumda da *kül* yazmışlar. Biz bunun ağaç ya da odun anlamına geldiğini düşündük. Ama bu Yüksek Valens'de *fraxinus* olurdu."

"Oysa *cinis*, yangından sonra geride kalan kül anlamına gelir."

Kolumdan tuttu ve beni sarstı. "*Aynen öyle. Coronam Cineris* Küllerin Tacı anlamına gelir."

Masanın kenarına oturup önüme baktım. "Lanet olsun." Oda döndü.

Uyandığında Braea'ya söylemek zorundaydım. Bu onun Sepher ve Zita'nın düğünüyle ilgili kötü ruh halini hafifletecekti.

Orijinal bir referansımız ve Ölüm Kralı'yla ilgili potansiyel bir ipucumuz vardı. "Kat. Sen bir dahisin." Kendimi ayağa kaldırdım, göğsüm doluydu. "Benim güzel dahim."

Gözleri büyüdü ve yanaklarındaki o pembe ton derinleşerek hayran tona dönüştü.

Kendime engel olamadım. Onu yakaladım, öptüm, dudaklarımla ona taptım, ta ki beni ateşleyen küçük bir istek iniltisi çıkarana kadar. Gömleğimi kavradı ve bana doğru eğildi, dili benimkine karıştı. Gölgelerim etrafını sardı, elbisesini çekiştirerek onu olabildiğince yakınımaya çalıştım.

Kolumun bir hareketiyle masamdaki kâğıtlar dağıldı, kitaplar yere düştü ve ben onların yerine en önemli şeyi koydum.

Katherine. *Benim Katherine'im.*

Kanımı aletime çekecek şekilde dudağını ısırarak kapıya baktı. Brynan mola vermeye gitmişti ama ofisinin ötesindeki koridorun kapısı açıktı ve korumalar hemen dışarıda bekliyordu. "Birileri görebilir."

"Umurunda mı?" Boğazının sütununu öptüm ve nabzını ısırarak ondan bir nefes aldım. "Artık evli değilsin ya."

Parmakları saçlarımda geziniyor, kafa derimin üzerinde lezzetli bir şekilde geziniyordu. "Anladığımdan emin değilim."

"Güzel. *Güzel*." Önlüğünü omuzlarından sıyırdım ve öpücüklerimi göğsünde . Onu görünce sikim kasıldı; mükemmel, avuçlarından taşan göğüsleri, kahverengi meme uçları sıkı, sivri ve ilgi için yalvarıyordu.

Kolumu beline dolayıp onu kendime çektiğimde, benim için geriye doğru eğildi ve ben de daha fazla direnemedim. Önce birini, sonra diğerini ağzıma aldım, inlediğinde onayımı mırıldandım.

Bunu yaşamak için nasıl bu kadar beklemiştim? Beni affettiğinde ve beni gerçekten istediğini açıkça belirttiğinde, bu inkârın sonu ve bunun başlangıcı olmalıydı.

Beni izledi, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı, gözleri arzuyla kararmıştı. Beni istiyordu. Beni *seviyordu*.

Etine karşı yarı kakhaha attım ve bacaklarını etrafımda dolaştırırken dilimi meme ucunun üzerinde gezdirdim. "Buraya gel," dedi nefes nefese mırıldanarak ve pantolonuma uzandı.

"Aşkım, kendini unutuyorsun." Gölgelerimle bileklerini yakaladım ve ellerini masaya doğru çektim. Kalçalarının üzerinde daha fazla dalın fısıldamasına izin verdim, elbisesini yukarı çektim, ama onları kavramak ve onu masanın kenarına sürüklemek için kullandığım parmaklarımdı.

Bir çığlık attı, geriye düştü, yanakları şimdi onu hemen almak istememe neden olan yanan bir .

"Bu kalçalar... Kahretsin, Katherine, *bu kalçalar*." Onları uzun süre bırakmak istemediğimden, gölgelerimi kullanarak pantolonumun düğmelerini açtım ve gömleğimi olabildiğince çabuk çıkarıp tekrar elime aldım.

Bakışları çıplak göğsümde geziniyor, ensemdeki tüyleri diken diken edecek şekilde yara izimin üzerinde dolaşıyordu.

Bakışı üzerimde böyle bir etki yaratabiliyorsa, ona *dokunma* özgürlüğü verirsem ne olur?

Bu çok fazlaydı. Onunla aynı alanı paylaşmak, işim, bedenim, sırlarım... Bunlar beni bunaltmakla tehdit ediyordu, ama kontrolümü de ele geçirmesine izin vermek? O yakınımdayken yeterince sınırdaki geziniyordum.

İsteyerek teslim etmek.

Kötü bir şey olacaktı. Olmak zorundaydı. Dünya böyle işliyordu.

Kalbim daha da sert çarpıyor, gölgeler pantolonumu aşağı kaydırıp serbest bırakırken aletimin zonklamasına neden oluyordu.

Ben talimat vermeden, gölgeler çoktan bacaklarının arasına kaymış, amını ve arka girişini aynı anda çalıştırmış, klitorisinin üzerinde dalgalanarak onu önümde kıvrılırken ve inlerken bırakmıştı.

"Lanet olsun. Sen bir resim değil misin?" Kalçalarını kaldırıp açtım, gölgelerim içeride kaybolurken kayganlığını daha iyi görebiliyordum. "Seni becermenin tüm farklı yollarını gösteren bir galeriye ihtiyacım ."

Bakışlarımın altında gerildi, dişleri solana kadar dudağına gömüldü. Bir yanı açık kapılar yüzünden sessiz kalmaya çalışıyordu. Bunu aştığını düşünmüştüm ama dünya o adamları onun önüne atmamış mıydı? Kaçmaya çalıştığı her dersin yeni bir hatırlatıcısı.

Sikimi onun üzerinde gezdirdim ve tutmaya çalıştığı sesler daha da yükseldi. "Lütfen," diye nefes nefese kaldı, sonra tekrar dudağını ısırmaya başladı.

"Bunu sen mi istedin, aşkım?" Aletimi tekrar üzerine kaydurdum.

Başını salladı, gölgelerim ve ben onu çalıştırdıkça her kası geriliyordu.

"Ah, ama benim közüm sessiz değil, hatırladın mı?" Başparmağımla alt dudağını dişlerinin arasından nazikçe çektim. "Utanacak hiçbir şeyi yok. O lanet olası bir kraliçe ve duyulmayı hak ediyor, değil mi?"

"Evet." Yüksek sesle, ama yeterince yüksek değil.

"Öyle değil mi?" Gölgelerimin itişleri bu iki kelimeyle daha da derinleşti ve amcığındakiler öne doğru kıvrıldı.

"Evet," diye bağırdı, titreyerek. "Evet!" Tuttuğum yerden ayrılırken göz kapakları titriyor, boyumu tatlı ıslaklığıyla kaplıyordu.

"İşte bu kadar. Mükemmel." Gölgeleleri onun kanalından çektim ve kendimi onun girişine yerleştirdim. "Şimdi orman yangınım istediği şeyi alıyor."

Görüş alanımın kenarındaki kıpırtılar dikkatimi doruğundan aşağı inerken göğsünün kabarmasından uzaklaştırdı, ancak gölgelerimin hala onun içinde ve etrafında gevşemesine izin vermedim.

Koridordan bir muhafız geçti.

"Seyirci toplayabilirsin, aşkım."

Orgazmın etkisiyle yarı sersemlemiş, bir sonrakine doğru yol alırken Kat'in bakışları kapı aralığına yöneldi.

Eğer istediği buysa, gölgelerime kapıyı kapattırmaya hazırdım.

Uzun bir süre başka birinin geçişini izledi ve sırtının kavislenerek kıvrımlarını daha da iyi sergilediğini fark edip etmediğinden emin değildim. "O zaman biz de

onlara bir gösteri yapsak iyi olur."

Onun görüntüsü, sözleri, beni itmeye çalıştığını hissetmek - omurgamdan aşağıya baş döndürücü, sıkı bir zevk sarsıntısı gönderdiler.

"Evet, vardı," diye mırıldandım kendimi toparlayarak. Bir elimi karnına koyarak kalçasını kavrayışımı düzelttim ve gölgelerimi diğerinin etrafına getirdim. "*Yaptık.*" Bu sefer daha sert çıkmıştı ve içine girmek için kendime güveniyordum.

Haykırdı, etrafımda kenetlenirken tüm sessizlik çabaları unutuldu. Sıcak, ıslak ve sıkı bir şekilde ayrılma hissi çıldırtıcı, ruhu parçalayıcı ve yüceydi. Hızlı, derin bir tempo tutturdum, onun ve kendimin zevkini kovaladım, bu zevk çok hızlı yükseldi, kalçalarımı onunkilere geçirdim.

Benimle buluşmak için sallanırken ona "Çok iyisin aşkım," dedim ve yüzünü şaşkın bir gülümseme aydınlattı.

Yukarıdaki yıldızlar, onu çok sevdim. Mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla. Bunu yüksek sesle söylemiş olabilirim, emin değildim.

İçimde kemik kıran bir gerilim yükseldi; her kası daha da geren ve her düşünceyi daha da geçici hale getiren bir karıncalanma.

Her itişte bir çığlık daha atıyordu, her biri bir öncekinden daha nefessizdi, göğüsleri zıplıyordu. Onun görüntüsü ciğerlerimdeki havayı, aklımdaki mantığı çaldı ve gözlerini kapatıp kendini bir başka kıvranan dorukta kaybederken parmaklarım ona saplandı.

"Siktir. Siktir!" Onu takip ettim, içimde elektrik patlarken taşaklarım gerildi ve dünya yok oldu, geriye sadece onun görüntüsü, onun hissi, inlemelerinin sesi kaldı.

Sadece o.

Sadece o vardı.

Onun üzerine yığılmak yerine kendimi masaya zor attım, kaslarım mutluluk verici bir rahatlık içinde eridi. Gölgeleler sanki bitkin düşmüş gibi etrafımızdan çekildi. Serbest kalınca kollarını omuzlarıma doladı ve adımı mırıldandı. Boğazını öptüm, hâlâ onun içindeydim ama kendimi toparlamaya çalışırken daha fazla bağlantı noktasına ihtiyaç duyuyordum.

Nefesimi tuttuğumda alnımı onunkine bastırdım ve uykulu bakışlarıyla karşılaştım. Yeşil gözleri ormanların, çimenlerin ve çok sevdiği güllerin yapraklarının rengindeydi. O bir yaşam şeyiydi, bir tanrıçaydı ve sonunda yaşamaya başlamış gibi hissediyordum.

Yarım bir gülümsemeyle yanağıma dokundu, parmak uçları kulak mememi okşadı ve omurgamdan aşağı bir zevk dalgası gönderdi.

"Aşk," diyebildim, aptalca -tam bir cümle değildi bu.

Ama o beni yok etti. Mümkün olan en iyi şekilde, beni yok etti ve yeniden yarattı.

Başımı sallayarak burnunu okşadım. "Seni seviyorum, benim güzel dahim
-"Seni seviyorum."

OceanofPDF.com

KAT

W Kaliban'ın anılarımı alma ihtimali olmadan, ertesi gün Şifa Salonu'na midemde hastalıklı bir hisle gittim. Sinirlerim uğulduyordu, etrafımdaki büyü de öyle.

Yakın zamanda bırakma şansım olsaydı, ellerim mor lekeye bulanırdı. Hatta kafayı bile bulabilirdim.

"İyi olacağına emin misin?" Rose merdivenlerin dibinde yanımda durdu. "Seninle gelebilirim."

"I..." Mermer binaya göz kırptım. "Bu yolculuğa yalnız başladığımı söyleyecektim ama... bu doğru değil. Uyandığımda Bastian buradaydı. Ve o zamandan beri neredeyse her gün benimle birliktesin." Ona yan gözle baktım. "Yapar mıydın?"

"Teklif ettim, değil mi? Kibarlık olsun diye söylemedim ama... eğer gerçekten senin için bir tedavisi varsa, seni desteklemek için orada olmak istiyorum. Ella'nın geleceğinden eminim ama..."

"Ama kanla arası pek iyi değildir." Alay ettim, Rose'un yanımda olduğunu bilmek midemdeki sıkıntıyı hafifletti.

"Tanrı'nın izniyle kan yok ama..." Omuz silkti, sonra başıyla kapıları işaret etti. "Gidelim mi?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve itiraf etmek istemediğim kadar çok kez kendilerini becermelerini söylediğim tanrılara sessiz bir dua sundum.

Lütfen, lütfen bunu son kez yapmak zorunda kalışım olsun.

ELTHEA ROSE'A DEĞERLENDİRİCİ BİR BAKIŞ ATTI ama onun yanımda oturmasına başka bir tepki vermedi.

"Peki." Not defterini kavradı, parmakları kapağına tedirgin bir ritimle vuruyordu ama başka bir şey söylemedi.

"Tedavimde ilerleme kaydettiğinizi söylemiştiniz?"

Uzun bir nefes aldı, çenesi yükseldi. "Sanırım öyle. Aslında, *eminim*." Kısa bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve bir kahkahayı ısırmak zorunda kaldım.

Zamanın yüzde doksan dokuzunda sakın ve soğukkanlı kalan Elthea *heyecanlıydı*.

"Şimdi hatamı anlıyorum. Tüm 'rahatsızlıklarınızı' tedavi etmeye çalışıyordum ama" -başını salladı ve içini çekti- "büyü bir rahatsızlık, bir hastalık ya da kötü bir şey *değildir*." Elini kaldırdı. "Açık olmak gerekirse iyi de değildir, sadece *öyledir*. Ateş gibi, iyi ya da kötü amaçla kullanılabilir ama kendi başına nötr bir durumdur."

Hızla kurduğu cümlelere gözlerimi kırıştıtarak zar zor ayak uydurdum.

"Ama büyüye sahip olmanız vücudunuz için kötü değil. Sadece zehir sisteminize saldırıyor. Çalışmalarım bana sende iki ayrı şey olduğunu gösterdi. Büyü ve zehir. Kan dolaşımında kalan zehir bir unsur. Ancak sihirden yararlanma yeteneğiniz - sizin durumunuzda zehirli bir dokunuş olarak ortaya çıkan yeteneğiniz - bu tamamen ayrı bir konu. Ve düşündüğüm kadar iç içe geçmiş değiller."

Nefes nefese küçük bir kahkaha attı. "Bu çok açık. Daha önce fark etmeliydim ama daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Aldığın zehir seni her gün öldürmeye çalışan şey. Seni kurtarmak için yapılan tüm girişimler sana sihri veren şey."

Defteri açtı ve işaret etti ama örümcekli yazılardan herhangi birini okumaya fırsat bulamadan tekrar çekti. Sadece dallanan damarlar ya da bir ağaç olabilecek bir taslak gördüm.

"Pekâlâ. Peki tüm bunlar ne anlama geliyor? İki element için ayrı tedaviler mi?" Dudağımı ısırdım.

Elini salladı. "Asıl *ilginç* olan kısım bu değil. Zehrin içine ne koyduğu." Devam etti, Bastian'a Kül Tacı'nı anlatırken benimkiler gibi kelimeler birbirine karışmıştı. "Sadece akonit değil. Büyülü bir element olduğunu biliyordum ama örnek almadığım için tam olarak ne olduğunu çıkaramadım. Seni iyileştiremediğim gerçeği güçlü olduğunu gösteriyordu. Ama şimdi sana iyice baktım ve tüm bulgularımı gözden geçirdim, nedenini anlıyorum."

Sorumu geiştiriyorsun. Bu bymden kurtulmanın bir yolu olmadığı anlamına mı geliyordu?

Rose'la bakıştık, o da gözlerini kocaman açarak benim kadar anladığını söyledi.

"Bütün bunlar nereye gidiyor?" Kollarını kavuşturdu, başı bir yana eğildi.

Elthea ofladı. "Güneş ve Yıldızlar, yüzyıllardır yapılmış en heyecan verici tıbbi-büyüsel keşfi yapıyorum ve bunu aıklayabileceğim tek insanlar çift *insan*." Kollarını iki yana açtı ve derin bir nefes aldı. "Zehri güçlendirmek ve tedavi edilemez hale getirmek, böylece Yılan'ın panzehir tarafından kurtarılamamasını sağlamak için büyük bir güç kaynağı kullandı." Sanki biz özellikle aptal insanlarmışız gibi yavaş ve yüksek sesle konuştu. "Büyük Porsuk'un bir parçasını kullandı."

Kıpırdamadan yere düştüm. Rose'un nefesi kesildi.

Gz kapaklarım çırpındı. "Dusk Court's Great Yew?"

"Başka bir tane biliyor musun?" Elthea dilini şaklattı. "Kabuğu ya da yaprakları belki. Ama kumarbaz bir kadın , sahip olduğum her şey üzerine bir dut kullandığına bahse girerdim - ne de olsa onlar zehirli. En azından şimdi neden her akşam yeniden başladığı anlaşılıyor - ağaçlar, Büyük Pazarlık, kral ve kraliçe arasındaki değişim... hepsi birbiriyle bağlantılı."

"Bu ne anlama geliyor?" Düşüncelerim hızla ilerliyordu, sonunda kendimi toparladım. Ulu Porsuk ağacından yapılmış bir yay beni seçmişti. Ağacın gücünü hissetmiş miydi? *Benzerler benzerlere ulaşır*, ya da araştırmamda öyle okumuştum. "Ulu Porsuk... Elfhame'in büyüsüne bağlı - bana söylenen bu." Meşe ile birlikte, büyük bir gücün işaretiydi. Aldığım zehri bu krklediyse, durdurulabilecek türden bir şey gibi görünmüyordu.

Yükselen hayal kırıklığımla yuttum. "Bir tedavin olduğunu söylemiştin. Bu seviyede bir büyüye nasıl karşı konulabilir ki?"

Doğruldu ve tam olarak ne umduğunu sormuşum gibi gülümsedi. "Sadece eşdeğeri ve karşıtı - Büyük Meşe'den bir meşe palamudu." Bakışları kapıya kaydı, boğazını temizledi ve i cebinden kk bir şişe çıkardı.

İçeride, karanlık bir şey cama karşı kıvranıyordu. Parıldayan altın rengi, yerçekimine *karşı koyan* yosun yeşili sıvının içinde dans ediyordu.

"Resmi olarak, burada olan şey bu değil. Kimsenin iki ağaçtan da bir şey toplaması gerekmiyor ama..." Ellerini iki yana açtı. "Bazen bilim adına kuralların çiğnenmesi gerekir."

Nefes verdim, tam olarak gülmedim. Bilim adına öyle korkunç şeyler yapmıştı ki, onları silmesi için zihnimi bir yabancıya emanet etmişim. Ve şimdi bu

-Bu da çok daha ağır bir cezayla birlikte gelmeliydi.

O anda, sonunda onu anladım.

Bana zarar vermekle ilgilenmiyordu. Bana yardım etmekle de ilgilenmiyordu. Sadece bilim vardı. Anlayış. Çözülmesi gereken bir bulmaca.

Bunun kişisel olmasından daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değildim.

Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu, sonra kaşlarını kaldırdı. "Bunun benim için bir tehlike olduğunun farkındasın. Meşe palamudu ile ne yaptığımı açıklamayacağın konusunda sana güvenmek zorundayım ve sen de bunu alacağım konusunda bana güvenmek zorundasın. Bu her iki taraf için de geçerli. Anlaşıldı mı?"

Çenemi eğdim ve o da şişeyi uzattı. İçindekiler parmaklarımın dokunduğu camı yaladı. "Bunun nasıl çalışması gerekiyor?"

"Daha önce denediğimizin güncellenmiş bir versiyonu. Bu kadar acı vermemesi için onu geliştirdim. Büyün mantikor zehriyle savaşıyor.

-Meşe palamudundan güç alan panzehir ise kan dolaşımınızdaki akonitle başa çıkıyor."

Neden bahsettiğini anlamış gibi başımı salladım. Sildiğim randevulardan biri. "Yani zehir bana zarar vermeyecek mi?"

Kaşlarını çatarak başını eğdi ve bana uzun uzun baktı. "Sana daha önce de söyledim, bağışıklığın var. Hafıza sorunlarınız mı var? Belki de-"

"Hayır, ben sadece... Saldırıdan beri iyi uyuyamıyorum, anlıyor musun?"

"Doğru." Bana hâlâ o tuhaf bakışını atıyordu.

Boğazımı temizledim ve şişeyi eğdim, böylece sıvı parıldadı. "Peki ya benim sihrim?"

Cebinden başka bir şişe çıkarmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Bir seçeneğin var. Bunu tek başına alırsan sana saldıran zehir iyileşir. Bunu sonra alırsan içindeki demir büyünü etkisiz hale getirir."

"Demir mi?" Yüzüğü uzun süre takmanın ne kadar nahoş bir his olduğunu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Ondan uzak durmam gerektiğini söylemiştin."

"Çünkü bu tehlikeli. Yeteneğinizi elinizden alacak. Bu bir tedavi değil ama... bir yaralanma. Normalde ele geçirilmesi zordur ama bunu yapmak için yüzüğünüzü kullandım. Bundan *hemen* sonra içmelisin; meşe palamudu, panzehir ve zehrin birlikte çalışmasına bağlı. Bir hafta içinde içersen işe yaramaz. Bu ya şimdi ya da asla anlaşması."

Pas rengindeki sıvıya baktım.

Uzun zamandır tek istediğim bir tedaviydi. Bu, daha önce kim ve ne olduğuma geri dönmek anlamına geliyordu. İşte bana bunu teklif ediyordu.

Ve yine de...

Geri dönüş yoktu. Artık o kalıba uymuyordum. Hâlâ eski Kat'in derslerinin ve kurallarının hatıraları peşimi bırakmıyor olabilirdi ama ben onlara göre yaşamıyordum.

Rose'a bir bakış attığımda bana güven verici bir gülümseme verdi. Yutkunarak derin bir nefes aldım. "Sadece bunu alacağım." Elthea buna gülümsedi, omuzları çöktü.

Cesaretimi kaybetmeden önce mantarı çıkardım ve güçlendirilmiş panzehiri içtim.

Dilimin üzerinde kayıyor, boğazımın arkasına doğru kıvrılırken öğürmemen neden oluyordu. Değerli bir damlayı öksürmekten korkarak ağzımı kapattım. Aşağı inerken yaktı ve acı çekmeye hazırlandım, ama bir an sonra yeteneğim karşı koyunca acı azaldı. Büyü tenimin üzerinde uğulduyor, bedenim içgüdüsel olarak onu içine çekiyordu.

Sonra, hiçbir şey.

Aslında kendimi aylardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. "Kat?" Rose eğildi.

Gözlerimi kırptırdım ve karnıma dokundum. "O... o gitti." Midemin çukurunda sürekli bir yanlılık hissi vardı; ancak şimdi yok olmuştu ve kendimi onu görmezden gelmeye ne kadar zorladığımı fark ettim.

Elthea köpek dişlerini gösterecek kadar geniş gülümsedi - onları daha önce görmemiştim - ve Rose zaferim onunmuş gibi bir kargayla ayağa fırladı. Gülüp beni kucaklamasına izin verirken gözlerim yaşardı, sihrimi koruyup onu incitmeyeceğimden emindim.

Özgürdüm. Robin'den. Günlük bir panzehire ihtiyaç duymaktan.

Bastian'a bir sihir kazasıyla bağlı değildim. Aramızdaki her dokunuş bizim seçimimizdi.

Bundan sonra olacak her şeye biz karar vereceğiz.

BASTIAN

F Ya da son günlerde ikinci kez Kat ofisime daldı. Başka biri olsa onları yok ederdim ama onun için dün bu masada yaptığım yıkımı tercih ettim.

Başka bir sıkıcı rapordan başımı kaldırdım. Bir muhafız silahı teslimatı kayıptı... ya da belki de değildi. Bunun bir yazım hatası mı olduğu yoksa gerçekten kaybolup kaybolmadıkları belli değildi. Neyse ki bu son rapordu, çünkü düşün yarındı.

Kat kapıyı kapatırken kaşlarımı kaldırdım. "Sakın bana söyleme. bu sefer Küllerin mi? Bunu senden beklemezdim."

Nefesini tutup yaklaşırken başını iki yana salladı. "O yaptı o."

Bir nefesle ayağa fırladım. "Elthea. Randevunuz."

Yarı gülerek, yarı nefes nefese kollarımı kavradı ve onlara biraz Salla. "İyileştim."

Nabzım kulaklarımda çınladı. Büyüsünden ve zehirden kurtulmak istiyordu ve o kadar mutlu görünüyordu ki...

Yutkundum, tutuşunu araştırdım. Tırnakları gömleğime batıyordu, hâlâ mordu. "Ama hâlâ işaretlisin."

Başını salladı, gülümsemesi genişledi. "Sistemimdeki zehir gitti - beni öldürmüyor. Ama ben hediye saklamayı seçtim."

Lekeyi parmaklarının üzerine yayarken, artık zehirlenmediği için olduğu kadar sihrine kavuştuğu için de mutlu görünüyordu.

Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim ve eğilip parmak uçlarını öptüm. Zehri tenimde karıncalanıyordu, zevk almaya başladığım bir acıydı bu. İçimden bir ürperti geçti. "Ve hâlâ ona karşı bağışıklığım var."

Gözleri parlayarak başını salladı. "Zehirli ama zehirli değil. Nihayet."

"Ve artık bana ihtiyacın yok. İstedğin yere gitmekte özgürsün." Bunu söylerken gülümsedim, sanki bu fikir beni parçalamamıştı. Onun dediği gibi, bana bağlı olmasını istemiyordum. Onun özgür olmasını istiyordum.

Ama aynı zamanda onu istiyordum... hatta belki de ona ihtiyacım vardı. Kirpikleri kırışırttı ve yutkundu.

"Ben... Ben."

Uzun bir an geçti ve tamamen mutlu görünmek için elimden geleni yaptım. Belki de beni okuyabiliyordu - belki de çabalarımın rağmen bu gülümsemeyi tutarken çökmekte olduğumu biliyordu.

"Ve..." Çok yumuşak bir sesle konuştu, bakışları bana geri dönmeden önce başka tarafa kayıyordu. "Ya tam burada olmak istersem?"

Sanki sağlam bir zemin bulmuşum gibi nefesim kesildi. Boğazımı temizledim ve gülmeyi başardım. "Yerin ortasında olman biraz rahatsız edici olabilir ama eminim seninle çalışabilirim."

"Bastian!" Koluma vurdu. "Ciddiyim."

Yanaklarım acıyacak kadar sırtarak onu kendime çektim. "Biliyorum. Özür dilerim, ben sadece..." Kulağına doğru eğildim. "Korkuyordum."

Arkasını döndü ve bana geniş gözlerle baktı. "mi?" Başımı salladım, yanaklarım ısındı.

"Aptal Gölge." Sırıttı ve beni sıktı. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum... en azından öngörülebilir bir gelecek için." Yüzünü buruşturdu. "Bir noktada mülkle işleri yoluna koymak için Albion'a gitmem gerekebilir. Yaşayan akrabaları olup olmadığı konusunda hiçbir şey duymadım."

"Yani... eğer yaparsa, onlardan her zaman kurtulabiliriz."

"Bastian." Bir tokat daha. "Biraz rahatsız edici oldukları için rastgele birini öldürmeyeceğiz."

"Çok uygunsuz," diye mırıldandım, elini yakaladım. Avucuna bir öpücük kondurdum. "Eğer o mülkü senden alırlarsa..." Öfkemin cümleyi tamamlamasına izin verdim.

"Biraz şansla, hiç akrabası kalmadı ve kraliçe bunu benim almam gerektiğine karar verecek. Kraliyete hizmet falan." Omuz silkti ama sanki hiç ikna olmamış gibi kısa bir süre yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

"UnCavendish'i durdurdun."

"Hatırladığım kadarıyla, onu öldürdüğünüzde ben yerde yatıyordum."

"Ama sen olmasaydın onu öldüreceğimi bilemezdim. Kraliçeniz size borçlu. Bu temelde mülkü sana vermesi için ona dilekçe vermeliyiz. Bir mektup hazırlayıp Braea'dan imzalamasını isteyebilirim."

Bu kez yüzü kısa bir irkilmeden daha fazlasıyla buruştu. "Belki de."
"Bunu düzelteceğiz." Acele etmeden yüzünü öptüm.

Geri çektiğimde küçük bir şikâyet sesi çıkardı, parmakları sırtıma batıyordu.

Lunden'de kendini bu kadar sıkı tutan kadında gördüğüm şey buydu. Tutku. Zevk. Güzellik için bir susuzluk - kilit altında tutulan tüm ifadeleriyle *yaşam* için.

Ve şimdi buradaydı, tüm bunların içine giriyordu.

Kalbim dolu, burnunun ucunu öptüm. "Madem kalıyorsun, sana bunu gösterebilirim." Kendimi ondan ayırdım ve Brynan'ın ofisine açılan kapıyı kilitledim.

Göksel ve Tellurian Yılanları tasvir eden panellere gidip gizli kapıyı açtığımda kaşları çatık bir şekilde beni izledi. "Gizli bir geçit mi? Sen gerçekten bir casus ustasıydın."

Karanlıkta beni takip etti, ona rehberlik etmeme ve ileride bilmesi için kulağına yönleri fısıldamama izin . Avlu kapısına vardığımızda elini tuttum ve onun için yaptırdığım yüzüğün girintiye nasıl oturduğunu gösterdim ve kapıyı açtım.

Gizli lodosa adım attığımızda, bir düzlemden diğerine geçişte yumuşak bir soluk verdi ve artık büyümüş olmayan avluyu gördüğünde ağzı açık kaldı. Buraya akonit, yüksükotu, baldıran otu ve diğer zehirli bitkileri ekmiştim; büyüüne rağmen dokunabileceğinden oldukça emindim. Kaşınan bileğimin bana hatırlattığı gibi, öldürmenin yanı sıra acıtabilecek olanlar. Fıskiyeyi çalıştırmayı bile başarmıştım ve havuzun kenarları zambaklarla doluydu.

"Bu nedir?" diye sordu, ölümcül itüzümünün mor çanlarının üzerine eğilerek.

Yapraklarını okşarken nefesimi tuttum. Bitki çok fazla sarkmadı.

"Senin."

Birden doğruldu. "Ne?"

"Bu gizli bir mücevher. Onu sana veriyorum. Dawn'ın tarafının anahtarı sadece bir kişide var." Başımla diğer kapıyı işaret ettim. "Ama onu yüzüğünle kilitlersen, sen buradayken içeri girip seni korkutamazlar."

Sanki dillerde konuşuyormuşum gibi bana baktı.

"Bunların hepsini senin için ektim. Şey"-çeşmeyi ve temizlediğim ama bitki bekleyen avlunun diğer tarafını işaret ettim-"yarısını. Geri kalanını senin yapmak isteyebileceğini düşündüm. Artık sihrini kontrol edebiliyorsun, eminim birkaç gül dikebilirsin."

Boş çiçek tarhlarına gözlerini kırıştırdı. "Ben... Ben..." Göğsüne dokundu. "Bunu *benim için* mi yaptın?"

"Elbette. Tedavi olmadan önce bunu sana söylemekte tereddüt ettim. Bu yüzden kendini kalmak zorunda hissetmeni istemedim. Ama şimdi en azından bir süreliğine kalmaya karar verdin, bunun sana biraz zevk vereceğini düşündüm."

Çenesi titredi ve kaşlarını çatarak bitkilere baktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söyleme. Sadece tadını çıkar."

Parmak uçlarıyla bitkilerin, çeşmenin taş kenarının, çalılıkların altından çıkardığım bankın üzerinden geçerek yavaş bir tur atarken geride durdum.

"Bastian," dedi sonunda. Ellerini önünde kavuşturdu. "Bu çok fazla, çok mükemmel. Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk, gerçekten. Onunla ne yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum." "Hmm." Bitkilere bakarak başını salladı. "Burası çok sıcak,

her şey aylar öncesinden çiçek açıyor. Sarayın duvarları, sihirleri bir mikro iklim yaratıyor olmalı." Kendi kendine toprak tipi ve gül çeşitleri hakkında mırıldanarak devam etti.

Gözlerimi kapattım ve Riverton Sarayı'nın bahçelerinde olduğu gibi sesindeki tutkunun üzerime akmasına izin verdim. Sözde bahçıvanla güller hakkında konuşmasını dinlemek, onun korunaklı dış görünüşünün ardındaki ateşi ortaya çıkarmıştı. O andan itibaren lanetlenmişim.

"Biliyorsun..." Dedi, aniden yaklaştı ve gözlerimi açtığımda onu sadece bir adım ötemde buldum. "Bunca aydır panzehirim olduğun için sana minnettarlığımı tam olarak gösteremedim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

"Sana teşekkür etmeyecektim." Kirpiklerinin altından bana baktı. "Zehrimi hissetmek hoşuna gidiyor, değil mi? Sadece hafif bir doz olduğunda."

Onun ses tonuyla sikim seğirdi, ama göğsüm gerildi. Bu bana tehlikeli geldi, sanki kontrolü benden almasına izin verecek bir tuzak olabilirdi. Tereddütle başımı salladım.

Masum masum bana göz kırptı ama dudaklarını yavaşça yalayışı hiç de öyle değildi. "O zaman bana dizlerimin üzerine çökmemi söyle, böylece sana ne kadar minnettar olduğumu gösterebilirim."

Duyamayacağım kadar alçak bir inilti göğsümde yankılandı. Yine de... "Yapmak zorunda değilsin-"

"Biliyorum." Elini göğsüme koydu, dokunuşu gömleğimi ısıtıyordu. "Ben seçtim. Şimdi söyle bana."

Parmaklarımı saçlarına geçirdim, nefeslerim aniden biraz fazla hızlandı. "Dizlerinin üzerine çök, aşkım. O yalancı küçük ağzın neler yapabileceğini göster bana."

Kötü Leydi'yi utandıracak bir sırtışıla itaat etti.

OceanofPDF.com

BASTIAN

I Casuslarımın her biri sarayın etrafına ve şehrin ana yollarına konuşlanmıştı. Eğlendiriciler, aşçılar ve muhafızlardan oluşan bir ordu binayı yabancı yüzlerle doldurmuştu ama bir şekilde Düğün töreninde hiçbir şey ters gitmemişti.

Kraliçenin temsilcisi olarak taht odasının kürsüsünde duruyordum, arkamda her köşede birer tane olmak üzere kraliyet girişleri vardı. Önümdeki koridor iki çift kapıya açılıyordu - Alacakaranlık ve Şafak'taki çoğu halk tarafından kullanılan ana girişler. Kardelenler, nergisler ve altın güneşler Şafak'ın zaferi için alanı süslüyordu - varislerinden birini evlendirmek ve birlikteliklerinden daha fazlasının doğacağı umudu. Tören burada yapılacak, ardından Şafak'ta bir balo düzenlenecek, ardından Braea'nın ortaya çıkıp kralla birlikte bir konuşma yapacağı tutulma için öğleden sonra geç saatlerde buraya dönecektik.

Bir kenarda oturan Lucius ve karısıyla birkaç nazik kelime konuşmuştum. UnCavendish ve Küllerin Tacı hakkındaki sorular onu her gördüğümde aklıma takılıyordu ama bunlar sorulmadan geçilmesi gereken sorulardı.

Sıra sıra dizilmiş koltuklardan, konuklar beklerken odayı sürekli bir sohbet mırıltısı dolduruyordu. Arka tarafa doğru Faolán'ın iri cüssesi göze çarpıyordu ve bakışlarıyla karşılaştım. Kıpırdamadan durdu, kaşları çatıldı. Benimki de ona uyuyordu.

Kat'in kocasından kurtulmasından bu yana onu sadece ikinci kez görüyordum. İlki, güvenlik hazırlıklarının bir parçası olarak ona emirler verdiğim kısa bir görüşmeydi ve sonrasında Rose bana özür dileyen bir bakış atmıştı.

Sanki ondan özür dilemesi gereken benmişim gibi hissettim - ne de olsa aramızda kalan oydu.

Ona başımı sallamak için kendimi zorladım. Suçlu o değildi, tek başına değildi. Ben de eski kurallara çok uzun süre bağlı kalmamış mıydım? Çocukluk derslerinden kaçmak zordu.

Kalabalığı incelemeye devam ederken, henüz burada olmadığını bilmeme rağmen kendimi zengin kızıl saçları ararken yakaladım. Alışkanlık işte.

Zita, Dusk'a bir dostluk teklifi olarak Kat'in onun hizmetkârlarından biri olmasını istemişti. İyi niyetlerine inanmakta zorlandım ama Sepher bana Kat'ten hoşlandığını söyledi.

Beğenilecek çok şey vardı.

Resmi gömleğimin yakasını çekiştirdim, dün Kat'in benim için diz çöküşünü hatırlayınca midem bulandı. Sikimi boğazına kadar alırken bakışlarımı tutmuş, talimatlarıma zarifçe karşılık vermiş ve ben dilinin üzerinde patlayana kadar kendi keşiflerine devam etmişti.

Sonra, belki de iyileşmenin ya da bana yaptıklarının etkisiyle, onu bir piercingciye götürmem için bana yalvardı. Göğüslerini açıp meme uçlarını deldirirken orada oturmuştum. İğneyi batırdıklarında neredeyse hiç irkilmemişti ama dün gece nazik ve titiz davrandım, cildini temizledim ve iyileştirici bir merhem sürdüm.

Tam da onu ve dönüşmekte olduğu her şeyi tanıdığımı düşündüğüm anda beni şaşırttı.

Birkaç saat önce onu odalarımızda hazırlanırken bırakmışım ve şimdi onu görmek için yanıp tutuşuyordum.

"Bütün bunlar için benden daha heyecanlı görünüyorsun." Sepher oturduğu yerden bana bir kaşını kaldırdı. Ayak bileğini dizine dayayarak iki yanındaki sandalyelere yayıldı.

"Müstakbel eşinizi görmek için sabırsızlanmıyor musunuz?"

Dudakları kıvrıldı. "Seninkini görmek için senin kadar hevesli değilim." Bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kaldım. *İşte şimdi aklıma* bir fikir geldi.

Yıllardır şehirden sürgün edilmiş olan bu yeni Sepher'den neredeyse hoşlanıyordum. Ortak geçmişimiz ve bölünmüş mahkemelerimiz , arkadaş olabilirdik.

Kendimi onun önerisine bıraktım. Kat'le evlenmeyi bekleyen bir damat olarak burada dikilmek nasıl bir şey olurdu? Onun sarılmalarından biri gibi sıcak ve sıkı hissettirdi, sanki güvendedim.

O anda çello çalmaya başladı, hemen ardından arp ve flüt çalmaya başladı ve hayallerimi yıktı.

Kaybolan formunun bir parçasını tuttum ve kalbime sıkıştırdım.

Sepher geniş bir sırtış attı ve ayağa kalktı. "Vakit geldi." Ellerini birbirine kenetledi, parmak eklemleri beyazlaştı ve bir an için onun rahat görüntüsünün ardındaki gergin heyecanı görebildim.

Tören için yer açmak üzere bir kenarda bekledim. Sadece küçük bir rolüm vardı-

Sahip olduğum tüm düşünceler
paramparça oldu. Nefes alamıyordum.
Kalbim durabilirdi.

Çünkü koridorun sonunda bir tanrıça duruyordu.

Gevşek kızıl saçları, erimiş altından yapılmış gibi görünen elbisesine dökülüyordu. Straplez korsaj dolgun göğüslerinin üzerine dökülüyor, her kıvrımı, hatta meme uçlarının uçlarını ve her iki yanındaki taze piercingleri vurgulamak için sarılıyor ve kavırıyordu. Etek, yuvarlak kalçalarının üzerinden sıvı metal gibi akmadan önce beline doğru kıvrılıyordu.

Bahar ve büyümeyi, yani yeni başlangıçların potansiyelini simgeleyen sade bir beyaz nergis demeti taşıyordu. Her adımda uzun yırtmacından kalçası görünüyordu ve o görkemli kalçanın üzerinde altın bir yılan oturuyordu.

Bu sefer sadece benimmiş *gibi* değildi, gerçekten öyleydi.

Bir an için, birisinin müziğe bir davul eklediğini düşündüm, ama bu benim nabzımdı, ağır ve çok, çok yüksek sesle dünyayı sarsabilirdi.

Bu mesafeden bile bana kilitlenmiş gözlerinin koyu yeşilini seçebiliyordum. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi -belki de baktığım için.

Sepher'i yoldan çekebilir, yer için onunla dövüşebilir ve bunu düğünümüze dönüştürebilirim.

Ön tarafa varıp Sepher'e başıyla selam verdiğinde yutkundum. *Kendine gel.* Bu bir kraliyet düğünüydü. Profesyonel nedenlerle buradaydım.

Sen Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'sin, aşık bir çocuk değil.

Belki de ikisiydim.

Sepher'e beyaz nergisleri uzatıp ön sıradaki sandalyelerden birine gittiğinde, başımı ona doğru eğecek kadar kendimi toparlamıştım ama bu arada gözlerim elbisesinde bir delik açmış olabilirdi.

Siktir. Yani, *lanet olsun.* Bu kadar güzel görünmeye hakkı yoktu, ben hiçbir şey yapamazken.

Derin bir nefes alarak dikkatimi ondan uzaklaştırdım ama yine de geri dönüp duruyordu. Özellikle de artık oturduğu için eteği açılmış ve bacakları daha da ortaya çıkmıştı.

Bir sonraki görevli olarak uzun boylu, söğüt gibi bir kadın geldi. Onu Sepher'in çocukluk arkadaşlarından biri olarak tanımam bir anımı aldı.

Zita geldiğinde Sepher'i yutkunurken yakaladım, yüzüne bir aşk ifadesi yayılmıştı. Koyu lacivertler içinde çok güzel görünüyordu ama Katherine değildi.

Benim Katherine'im.

Tören başladığında bu iki kelime kafamın içinde dönüp duruyordu ve ancak gölgelerim beni dürttüğü için Dusk'ın evliliği kutsamasını sağlamak üzere sersemliğimden zamanında sıyrılabilirdim. Ben konuşurken Kat'in bakışları içime işledi ve onu kendime çekme ihtiyacım daha da şiddetlendi.

Törenin geri kalanı sanki en az bir yüzyıl sürmüş gibi geldi ve bittiğinde bile Sepher ve Zita'nın gitmesini beklemek zorunda kaldım, ardından diğer görevli ve sonra Kat, kalçaları sallanarak uzaklaştı. Sadece açıkta kalan sırtına ve metalik kumaşla kaplı arka tarafına bakabildim.

Kaygan olup olmadığını merak ederek parmaklarımı birbirine sürttüm.

O odadan çıktıktan ve konuklar arkasından sıraya girmeye başladıktan sonra, asma katta konuk kılığına girmiş iki ajanımı kontrol ettim. Bir anlık göz temasıyla her şeyin yolunda olduğunu teyit ettiler.

Tören bitti. Şimdi balo zamanı.

BASTIAN

I Sarayın Dawn'ın tarafına açılan kapısından geçmek tuhaf gelmişti ama onlar bizim ev sahiplerimizdi. Kat'e yetişmeye çalıştım ama bir muhafız silahlarla ilgili bir soruyla beni kenara çekti.

Konuklar Şafak'a girmeden önce büyük salonda bunları teslim etmek zorundaydı.

Shadowblade'imi ofisimde bırakmıştım. Eğer bir şey olursa, çok uzakta değildi ve başka kimseye de güvenmiyordum. Kat'in yayı ve hançeriyle birlikte masamın üzerinde duruyordu - yüzüğü, gerektiğinde içeri girip onları almasına izin verecekti.

İnşallah yapmaz.

Ben partiye girdiğimde müzik ve sohbet geniş giriş salonunu doldurmuştu bile; insanlar içkilerini alıp konuşmak için durmuş ya da balo salonuna doğru ilerliyordu. Herkesin üzerinde yükselen Faolán'ı ve onun yanında Rose'un çilek sarısı başının tepesini gördüm. Gruplarından birine coşkuyla başını salladı ve kalabalık yer değiştirirken koyu kıvıll saçları ve erimiş altın rengi gözüme ilişti. Ben daha onun Kat olduğunu fark etmeden bacaklarım hareket etmeye başlamıştı bile.

Grubun diğer tarafında Kral Lucius geçti ve Kat'i başıyla onayladı. İçimde küçük bir huzursuzluk seğirmesi bıraktı. UnCavendish ona Kat hakkında ne söylemişti? Ona yaklaşmak için casusuma baskı yapmam gerekecekti.

Ama bu başka bir günün konusuydu.

Yanına sokuldum, grubun geri kalanına -Ella, Asher ve Perry- başımı sallarken elimi beline doladım. Boynuna bir fiyonk bağlanmış olan Fluffy gelip yanıma oturdu. Ariadne ve Lysander çoktan dans etmeye başlamışlardı.

Doğruldu ve benim olduğumu görünce Kat'in göğsü inip kalktı. "Bu Gece Kraliçesi'nin Gölgesi değil mi?" Elinde iki içki tutarak sahte bir selam verdi, bu da bana göğüs dekoltesinin mükemmel bir görüntüsünü verdi. "Bu onuru neye borçluyuz?"

"Burada bir tanrıça olduğumu duydum ve kendim görene kadar inanmadım ama..." Bakışlarımın onun üzerinde kaymasına izin verdim. "Raporların abartı olmadığını görüyorum."

Ella şarap kadehinin üzerinden kıkırdadı. "Altınla boyanmış, daha az değil. Ari bunu nasıl yaptı, hiçbir fikrim yok."

Kat'in yanakları sevdiğim o pembe tona büründü. "O bir dahi. Ben sadece bir tuvalim." Ağzının kenarındaki bir titreşim, takdir edilmekten duyduğu memnuniyeti ortaya koydu.

Kat'in sırtında küçük bir daire çizdim ve onu saran ürpertiği içime çektim. "Ari'nin sanat malzemeleri konusunda iyi bir zevki olduğu belli."

Asher sırtıttı ve başını sallayarak başka tarafa baktı. Perry'nin yanında durdu ama ona tam olarak dokunmadı. Rose, Faolán'ın kolunu sıkarken o da özür dileyen bir gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı. Konuşmamız gerekiyordu ama şimdi zamanı değildi.

Diğerleri tören hakkında sohbet etmeye başladığında, Kat şarap bardaklarından birini uzattı - büyüüne rağmen onu sarhoş edebilecek türden. "Sana bir içki getirdim."

"İstemiyor musun?" Diğeri neredeyse boştu.

Başını sallayarak başka tarafa baktı. "Bugün sadece bir tane içmeye karar verdim."

Elfhame'de uyandığından beri göğsümde taşıdığım gerginlik hafifledi. Bardağı aldım ve Asher'a uzattım. "Bunu dansımızdan sonraya saklayacağım." Elimi uzattım. "Eğer bu ilah bana bir tane lütfederse tabii?"

"Burada bir sürü insan var."

Omuz silktim. "Eh, artık evli değilsin ve benim için önemli olduğun gerçeğine gelince, kedinin çantadan çıktığını söyleyebilirim. *Lütfen*, ilahi olan. Yoksa beni yalvartacak mısın?"

Ağzının kenarı seğirdi. "Böyle dindar bir adama nasıl hayır diyebilirdim ki?" İçkisini Ella'ya uzattı, sonra elimi tuttu.

Bir sonraki şarkı başladığında ona balo salonuna kadar eşlik ettim; tıpkı ilk dansımız gibi bir vals. Daha az resmi olan dans daha sonra, Braea'nın güneş tutulmasında görünmesinden sonra başlayacaktı. Odanın uzak ucunda Lucius, Sepher'e katıldı.

ve Zita'yı kürsüde gördüm. Sert bir gülümseme takındı ama Sepher'in yumuşak kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanırken dudağının kıvrıldığını fark ettim.

Ama ilgilenmem gereken çok daha önemli bir iş vardı. Kirpiklerini indirdi, elini ve belini tutup onu olabildiğince yakınımı çekerken Kat bakışlarımı tuttu. Kumaş kaygandı, masaj için yağlanmış bir cilt gibiydi ve bunu deneyeceğimiz şeyler listeme ekledim, özellikle de ne kadar hassas olduğunu düşününce.

Yerde ilerlerken eğildim ve kulağına mırıldandım, "İnanılmaz görünüyorsun. Sana her türlü lezzetli şeyi yapmak istiyorum."

Nefesi kesildi ve göğüslerinin elbiseye çarpmasına neden oldu. Bu şeyin nasıl üzerinde durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Ariadne yaptığına göre sihirle ilgili olduğundan şüpheleniyordum. İlginçti. Belki de düşmesini sağlayacak bir kelime vardı.

"Ne gibi?" Kat sordu, kalçası benimki boyunca kayarken sesi boğuktu.

"İkiye bölünmek ve aynı anda her iki parçamla da seni becermek gibi."

Tam da beklediğim gibi, adımları Lunden'deki gibi duraksadı. Ve tıpkı o zaman yaptığım gibi, onu yakaladım ve sorunsuzca kaldırdım.

Ama geçen yıl olduğu gibi skandala uğramak yerine hevesli görünüyordu. Geniş gözleri benimkilerin arasında geziniyor, sanki bunun nasıl işe yarayacağını, nasıl görüneceğini ve nasıl hissettireceğini hesaplıyordu.

Onu indirirken hınzırca sııttım ve yumuşaklığının tadını çıkararak onu kendime doğru bastırdım. "Bunun için hazır olup olmadığını soracaktım ama yüzündeki ifade çoktan cevabını verdi." Kulağına eğildim, parmak uçlarım omurgasında gezinerek bana doğru eğilmesini sağladı. "Közüm bundan hoşlanır mıydı?"

Boğazı düğümlendi. "Az önce önümüzdeki birkaç saati işkenceye dönüştürdün."

Onu tekrar dans pistine götürürken kıkırdadım. "Ben bunu ön sevişme olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Artık ne zaman gözüme çarpsan, içine iki sik gömüldüğünü düşünüyor olacaksın."

Gözbebekleri irileşirken omzumdaki tutuşu sıkılaştı. "Nerede?" "Hmm, közüm detaylara aç, değil mi? Cevap vermelisin

Önce sorularımdan birini sorayım. Bu güzel elbisenin altına bir şey giyiyor musun Katherine? Belki bir parça dantel?"

"Bir şey değil."

Onu döndürürken inledim. Onu kendime doğru çektiğimde, kollarım beline dolanmıştı, arka tarafı seğiren sikimin üzerindeydi. "Çok iyisin, aşkım. Cevabını fazlasıyla hak ettin." Dudaklarımı boynunda gezdirdim ve tenine doğru mırıldandım, "Önce amına ve yaramaz küçük ağzına, sanırım. Sonra belki de aynı anda hem önünü hem de arkasını deneriz.

Gölgelerin sana yaptığı gibi. Ama bunun için biraz çalışmamız gerekebilir. Seni kırmak istemem."

Yumuşak bir isteme sesi çıkardı ve sanki çoktan içine gömülmüşüm gibi doğrudan sikime vurdu. "Artık gidemez miyiz?"

Tüyleri diken diken oldu ve yerde manevra yaparken nabzının boğazında atmasını izledim. "Sonra," diye kulağına nefes verdim ve titremesine neden oldum. "Söz veriyorum."

Dansın geri kalanında onu her zamankinden daha güçlü bir şekilde yönlendirmek zorunda kaldım, çünkü gözlerinde planlarımızdan başka hiçbir şeye odaklanamıyormuş gibi sırlı bir bakış vardı. Bu bana uygundu. Odalarımıza gittiğimizde fazlasıyla hazır olacaktı ve ben de gecenin derinliklerine doğru onu çözerken acele etmeyecektim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onu dans pistinden çıkardığımda ben de biraz sersemlemiştim ve güneş tutulmasına yetişip yetişemeyeceğimizi hesaplıyordum. Ama hayır, bunun için acele etmek istemedim. Eğer ikimi de alacaksa, onun tamamen rahatlamış olmasına ihtiyacım vardı.

Ancak küçük bir nefes çekip önüne baktığında başka birinin daha var olduğunu hatırladım.

Onun görüş alanını takip ettiğimde şaşkınlığım geçti. Amcası. Onu öldürmeyeceğime dair verdiği sözden beni azat etmesini istemem gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Ama bir adım bile atmadı ve kaşlarını hafifçe çatmaktan başka bir şey yapmadan benimle birlikte döndü.

"İyi misin, ilahi olan?" Elini sıktım.

Bana sert bir gülümseme fırlattı ve başını salladı. "Öyleyim ama biraz soluklanmak için tuvalete gidiyorum."

Başımı salladım ve alnından öptüm, sonra da uzaklaşmasını izledim. Anlaşılır bir şekilde yeniden toparlanmak istiyordu ama bu Albion'da ondan kaçan kadın değildi.

KAT

O Bir elimde soba, boğazıma su sıçradı, nefesimi kesecek kadar soğuktu. Bu şok beni mermer banyoya yapıştırdı ve Rufus Amca'nın onaylamayan bakışları kayboldu.

Yukarıdan gelen gün ışığı, çatıya yerleştirilmiş bir dizi kristalden süzülüp kırılıyordu. Kaliban'ın bana söylediği gibi renkleri saydım. Masmavi ve çivit mavisini. Menekşe ve kırmızı. Turuncu, altın ve gerçek, yemyeşil.

Sakinlik üzerime çökerken nabzım yavaşladı.

Rufus Amca'dan eskisi kadar korkmuyordum ama soğuk musluğu bileklerimde gezdirdiğimde sadece tırnaklarımın mor olduğunu görmek içimi rahatlatmıştı. Onu gördüğümde kalbim küt küt atarken, tüm ilerlememe rağmen sihrimin serbest kalmasından korkmuştum.

Sakinleşerek, korsajımdaki orriyeri değiştirdim. Bu elbisenin cebi yoktu ama cömert bir göğüs dekoltesi depolama alanı olarak ikiye katlanabilirdi.

Aynada kendime sıkı bir gülümseme verdim. Kristallerin arasından gelen gökkuşağı ışığı elbisemin üzerinde parıltıyor ve tenimi boyuyordu. Bir o yana bir bu yana dönerek yansımamı ve kumaşın vücuduma altın boya dökülmüş gibi görünmesini izledim.

Belki de Bastian'ın bakışları anlaşılabilirdi.

Gülümsemem daha kendinden emin bir hal aldı. Kötü Leydi'nin veremeyecek kadar çaresiz olduğu bir gülümseme. Riverton Sarayı'ndan Leydi Katherine'in kuralların altında ezilip kendine izin veremediği bir gülümseme.

Altınla kaplanmış bu beden gibi o da benimdi.

Belki de Bastian'ın her zaman gördüğü şey buydu.

Seni kırmak istemem.

O anda, kırılmak istemiştim. Onun tarafından, onun üzerinde, onunla birlikte. Eğer beni iki yanımdan çekip ayırmayı teklif etseydi, o anda elbisemi çıkarıp atardım.

Daha sonra yeterince erken
gelemezdi. Rufus Amca'yı sikeyim.

Banyodan çıkarken, aklımın iki Bastian'ın arasına sıkışmış olma düşüncesiyle oyalanmasına izin verdim, bir çeşit lezzetli kek gibi. Yoksa "lezzetli lanet pasta" mı demeliydim?

Bir köşeyi dönüp kısa bir süre durduğumda kahkahamı bastırıyordum. Koridorun sonunda tilki kırmızısı saçları örgüyle bağlanmış bir fae yürüyordu.

Lunden'den gelen Fae.

Köşede kayboldular ve ben de peşlerinden koştum. "Affedersiniz," diye seslendim. "Hey!"

Koşmak için elbisemi yukarı kaldırmam gerekti ama sonunda yetiştiğimde buna değdi. "Alo?"

Döndüler, dudakları büzüldü, kaşları çatıldı. Kahverengi gözleri bana dikilmişti. "Siz... Siz Lunden'deydiniz, değil mi?"

Kollarını kavuşturarak bir kez başlarını salladılar ve geri dönmeye başladılar.

"Bekle, hayır. Daha bitirmedim." Kolunu tutmaya çalıştım ama onun yerine ceketinin eteğini yakaladım.

Stokları durdurdular.

Ama nefesimin kesilmesinin nedeni bu değildi. Paltosunun altında, kabzası bronz tilki başlı bir kılıç ve ona uygun bir hançer duruyordu.

Bugün saray koridorlarında hiçbir silaha izin verilmiyordu. Konukların kendi silahlarını büyük salonda teslim etmeleri istenmişti. Bastian bile bizimkini ofisinde bırakmıştı. Eski hançerini kalçamdaki deri jartiyerin içine sokmayı denedim ama bu yapışkan kumaşın altına bir şey saklamak imkânsızdı. Bastian'ın botunun içine bir şey sakladığından şüpheleniyordum ama resmi olarak silah yoktu.

Döndüklerinde ceketlerini bıraktım ve yüzümde hiç görmediğim dostça, aptalca bir gülümseme belirdi.

"Ne istiyorsunuz?" diye bağırdılar.

"Yarışta. Bana yardım , değil mi? O ağaç düştüğünde..." Gözleri kısıldı ama bunu inkâr etmediler.

Neden bıçakları vardı? Düşün için giyinmiş gibi görünmüyorlardı, belki de sarayda başka bir işleri vardı. Belki de.

Gözlerimi kırptım ve aramızdaki sessizliğin ne kadar uzun sürdüğünü fark ettim. Şüphelenmeyen biri için çok uzun. Başımı eğerek omuz silkdim. "Sadece nedenini bilmek istiyorum."

Burunlarından uzun bir nefes çektiler ve gözlerini devirdiler. *İnsanlara* nasıl mırıldanmak istediklerini neredeyse duyabiliyordum.

"Beni tuzaktan kurtardın. Sana borçluydum."

Demek tilki *onlardı*.

"O zaman seni şelaleden kurtardım." Bir işlem. Gerçek bir fae gibi söyledi.

Bir adım daha yaklaştılar, üzerimde yükseldiler. Kollarını yanlarına indirdiler ve ellerini gizli silahlarına yaklaştırdılar. "Şimdi, sana hiçbir şey borçlu değilim."

Bir adım geri atarken kalbim tekledi. Gülümsememi boş kafalı ve parlak tutmak bir işti - uzun yıllar süren pratik için tanrılara şükürler olsun. "Teşekkür ederim. Yardımınız olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Koridora bir göz attım. "Kutlamalara geri dönsem iyi olacak."

"Yapmalısın." Ben arkamı dönerken çeneleri gerildi. O bakışın beni takip ettiğini hissedebiliyordum - kürek kemiklerimin arasında bir kaşıntı.

Ancak gözden kaybolduğumda kaşlarımı çatmama izin verdim. Bir şey olmayabilirdi, muhtemelen öyleydi ama Bastian'a silahlı olduklarını ve saraya girdiklerini bildirmem gerekiyordu. Tek bildiğim, Dawn'ın muhafızlarından biri olabilecekleriydi. Bu mantıklı olurdu.

Kaybolduğumu anlamam için birkaç tur daha atmam gerekti. Dawn'ın düzeni Dusk'inkine benziyordu ama tam olarak değil. Tilki saçlı fae'nin peşinden koşarken (ve göğüslerimin elbisemden tamamen fırlamadığından emin olmaya çalışırken) yeterince dikkat etmemiştim.

Yine de fazla uzaklaşmamıştım. Sadece tuvalete giden yolu bulmam gerekiyordu, oradan da balo salonunu bulabilirdim.

Tanıdık bir koridordan sola, sonra sağa. Evet, banyo buradan köşeyi dönünceydi, bundan emindim.

Tam koridorun sonuna ulaştığımda, gri giysili bir figür dışarı çıktı ve dönmek üzere olduğum T kavşağından düz devam etti.

Siyah saçları, arduvaz grisi deri zırhı, yarık çenesiyle bu tarafa baktı, sonra iki kez dönüp yavaşladı. Elini kemerindeki kılıcın kabzasına dayadı. Yanında bir hançer duruyordu.

Nefesimi içime çektim, bakışlarım tekrar yüzüne kaydı ama gözlerinin etrafındaki deri gerildi. Silahlarını fark ettiğimi görmüştü.

Saray muhafızları gri giymezi. En azından o tonda. Ve sarayda yaşayan insanlar da etrafta zırhla dolaşma eğiliminde değildi. *İki* silahlı fae'nin iyi niyetli nedenlerle koridorlarda dolaşma ihtimali neydi?

"Merhaba güzelim." Bu tarafa doğru yürürken yavaşça gülümsedi ama gözleri beni delip geçti, niyetli ve hesapçıydı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Banyo. Ama sanırım biraz kayboldum." Göğsüme dokundum ve "aptal ben" diyen bir kıkırdamayı başardım ama kalp atışlarım attığı her adımda daha da ağırlaştı.

"Çok kayıp. Burada kimsenin olmaması gerekiyordu." Başını eğdi, bakışları üzerimde gezindi. Göğüs dekoltemde durdu.

Parmaklarım karıncalandı ve yanlarımda gevşek yumruklar halinde kıvrıldım, onun göğüslerime odaklanmasından uzaklaştım.

"Seni arkadaşlarına göstermeme ne dersin? Yanlış zamanda yanlış yerde başının ne tür bir belaya girebileceğini asla bilemezsin." Gülümsemesi hafifledi, aydınlandı ve neredeyse buna inanacaktım.

Neredeyse.

Çünkü omuzlarını Bastian'ın kılıcını çekmeden önce yaptığı şekilde açmıştı.

Bana ulaşır ulaşmaz saldıracaktı.

BASTIAN

I Kat çok uzun bir süre yokmuş gibi hissettirdi, ama bunun karasevdamdan kaynaklandığını tamamen kabul ettim - bir dakika sonsuz gibi geldi. Daha fazla içki getirmek ve dans etmeye karar vermek arasında, grubun geri kalanı

Faolán, Rose ve ben balo salonunun arka tarafında kalana kadar filtrelendi.

Gözlerini bir kenara dikmiş, içkisini yudumluyordu. Faolan kendi içkisini inceledi, kaşları çatılmıştı. Kat'ın dönüşü için odayı taramayı bırakamadım.

"Oh, hmm. Evet." Rose kalabalığın üzerinden giriş odasına doğru eğildi. "Sanırım Perry'nin orada yardımına ihtiyacı var." Eliyle işaret etti ama kadından hiçbir iz göremedim. "Birazdan dönerim." Faolán'ın çenesini kaldırıp onu bakışlarıyla buluşmaya zorlamadan önce bana parlak bir gülümseme attı. "Eminim ikinizin konuşacak çok şeyi vardır." Kalabalığın arasına karışmadan önce onun göğsünü dürttü.

O gittikten sonra ona yaklaştım. "Bak, özür dilerim." "Ben de üzgünüm," dedi aynı anda.

Gülüşük ve sanki hiç tartışmamış gibiydik.

"Hayır, özür dilerim." Kaşları daha da çatıldı. "Evlilik yasaları Rose buraya geldiğinde onu güvende tutan tek şeydi; en başta evlenmemizin sebebi de buydu. Eğer olsaydı neler olabileceğini düşünmek beni dehşete düşürdü..." Ürperdi, eli törenin başında sinekkaydı tıraş olmasına rağmen şimdiden sakallı olan çenesine gitti. "Sanırım bu geleneklere çok sıkı sarılmama neden oldu."

"Ben de üzgünüm. Bir parçam, onu neredeyse tamamen kaybedene kadar onları bırakmadı. Ve... kendi suçluluk duygumun acısını senden çıkarıyordum... özellikle de o bu şekilde incinmişken."

Göğsünü ovuşturdu. "Berbat görünüyordu. Çok acı çekiyor olmalı."

"Başkalarının bunu bilmesine izin vereceğinden değil." Yaralarını hatırlayınca kalbim sıkışsa da alay ettim.

"Yine de haklıydı. Konuşmasında yani. Bazı kurallarımızın ve inançlarımızın modası geçmiş." Bardağını tek seferde boşaltmadan önce kaşlarını çatı. "Onu *ya da seni* onun seçmediği bir sözleşmeye bağlı tutmam haksızlıktı." Gözlerimin içine baktı, parmakları bardağını sıkıca kavradı. "Ve bunun için özür dilerim. Yaşadığımız onca şeyden sonra senin kararına güvenmeliydim."

Kaşlarım gevşeyince onu omzundan alkışladım. "Konu Kat olduğunda kendi yargılarıma güvendiğimden emin değilim." Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım Rose tehlikedeyken neden aklını kaçırdığını anlamaya başlıyorum."

Ağzının kenarı seğirdi, sonra bana sarıldı. Sırtıma bir tokat attı ve ciğerlerimdeki havanın patlamasına neden oldu. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Geri çekildi ve kurt gibi sırtı. "Tenebris Yılanı 'insan gelinler' hakkındaki yorumlarından pişmanlık duyuyor."

Kaşlarımı çatarak bardağıma doğru mırıldandım.

"O kadar huysuz görünme-Rose bunun benim işim olduğunu söylüyor." Omzumu sıktı. "Dürüst olmak gerekirse, senin adına mutluyum. Kat... Ondan çok hoşlanıyorum, Rose da öyle. Ben de senden hoşlanıyorum. Bu iyi bir eşleşme."

"Çoğu insandan hoşlanmadığınızı düşünürsek, bu gerçekten de büyük bir övgü."

Homurtu ile kahkaha arasında bir ses çıkardı ve bir süre orada durup dansçıları arkadaşıca bir sessizlik içinde izledik. Artık aramızda bu gerilimin olmaması üzerimizden bir yükün kalkması gibiydi.

"Hmm." Bana yan gözle baktı. "Sence onu *kendi* 'insan gelin' mi?"

Gözlerimi devirdim. "Bunun , değil mi?" "Önümüzdeki birkaç yüzyıl boyunca değil."

"Onun da bu konuda söz hakkı olduğunu , değil mi?"

"Ve eğer sorsaydınız ne diyeceğini bildiğimden oldukça eminim."

O kadar emin değildim. Şimdiye kadarki evlilik deneyiminden sonra değil. "Birkaç yıllık evlisin ve birdenbire ilişkiler konusunda uzman mı oldun?"

Çenesini kaldırarak tam boyuna doğru doğruldu. "Aslında, evet. Rose ve ben çok mutluyuz. Aslında, biz-"

Hızla hareket eden bir şeyin yüksek ıslığı müziği kesti. İki ok tepemden fırlayıp kralın tahtına çarpınca içimdeki adrenalin yükseldi.

Sikeyim.

"Kahretsin," diye homurdandı Faolan.

İçkilerimizi en yakındaki insanlara doğru fırlatarak kürsüye doğru ilerledik.

Kat. İçimi bir ürperti kapladı. Bir saldırı olmuştu ve onun nerede olduğunu bilmiyordum. Kalabalıkta alarm dalgaları yükselirken balo salonunun kapılarına baktım.

Sura'nın tahtı birleştirmekle kastettiği bu olmalıydı. İki tarafa da karşı bir darbe.

Dışarı çıkmak için mücadele eden insanları iterek geçtik ve onlara sakin olmalarını emrettik. İhtiyacımız olan son şey Gündönümü'ndeki gibi bir panikti.

Sert talimatlarımız üzerine birbirlerine sarıldılar, gözlerini kocaman açtılar. Bazıları silah seslerinin geldiği balo salonuna bakan asma kata baktı.

Haber yayıldıkça, kaos patlak verdi.

Müzik durdu, çığlıklar ve haykırışlar ortalığı kapladı. Koyu renk giysili figürler asma kattan düştü, kılıçları parlıyordu ve okçular ilerleyişlerini korurken yan odadan daha fazlası fırladı.

İçeri nasıl girmişler?

Dişlerimi sıktım ve Faolan bir bıçak çıkarırken çizmemdeki hançeri çektim. Elbette onun da aklına aynı fikir gelmişti. Bu yüzden arkadaştık. Her zaman hazır. Her zaman silahlıydık.

Kalbim beni geri sürüklese de yan yana kürsüye doğru ilerledik.

Şu anda tahtın arkasında saklanan kral umurumda bile değildi. Kat'i bulmak istiyordum.

Ama eğer ölürse.

Ve eğer bu Hydra Ascendant olsaydı.

Kaos bu odayla sınırlı kalmayacak, tüm diyara yayılacaktı.

Bir çift zırhlı saldırgan bize ulaştı, açıkça kürsüyü ve oradaki kraliyet ailesini hedef alıyorlardı.

Kaslarım enerjiyle , enerjimi yönlendirecek bir yerim olduğu için mutluydum. Bir bıçak havayı keserken gölgelerimle bir sivili yolumdan iterek

kaçtım. Bir sonraki darbe hançerimde ve kolumda çınladı ve Saldırgan sanki sadece küçük bir bıçağım olmasından memnunmuş gibi sırtıttı.

Aptal.

Gölgelerim ayaklarının etrafına dolandı ve büyüsünden sadece küçük bir dirençle karşılaştı. Daha güçlü fae'ler daha çok mücadele ederdi. Ama o değil.

Ayak bileğinden çekiştirdiklerinde sarsıldı ve ben de açılışını yaptım.

Kılıcının kolunu kavrayarak onu kendime çektim ve hançerimi boğazına sapladım.

Gözleri kocaman oldu. Homurdandı, boynundan ve ağzından kan fokurdadı. Sonra yere yığıldı.

Bir saniye sonra Faolán saldırganın icabına baktı ve saldırgan ayaklarının dibine düştü, omzunda kötü bir yara vardı, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

"Tamam mı?"

Acımasız bir baş hareketiyle cevap verdi ve ilerlemeye devam etmeden önce saldırganların silahlarını aldık.

Kürsüdeki durumu kontrol etmek için başımı çevirdim. Cyrus bir sandalyeyi kendine siper etti ve babasının üzerine eğilerek onu yan kapıdan muhafızlarla birlikte geçirdi. Tahtın önünde kocaman bir sabrecat kükrüyor, yaklaşan herkese dişlerini gösteriyordu. Altın rengi kürkünün üzerinde kırmızı çizgiler vardı.

O değil. Sepher.

Cyrus'un elinde kralın kaçışı vardı ve Sepher onu koruyordu. Hatta Zita'nın elinde hançer, yeni kocasına sinsice yaklaşmaya çalışanlara meydan okuyan bir bakışla tahta yaslandığını bile gördüm.

Silahlarla ilgili kuralları çiğneyenler sadece biz değildik. Faolan'ın kolunu tuttum. "Bize ihtiyaçları yok."

Başını salladı. "Bak." Kıpırdamadan durarak kalabalığı etrafımızda toplanmaya zorladı ve odanın diğer ucundan Asher'in siyah saçlarını ve Lysander'in mor parıltısını seçebildim. Islık çaldı ve bize doğru döndüler, kalabalığın akışı bir damlaya dönüşürken geldiler.

"Perry'yi gördün mü?" Asher solgun bir ifadeyle, muhafızlar içeri girerken çıkışta biriken konukları taradı.

"Hayır," diye mırıldandım ve muhafızlara çift kapının etrafında bir sıra oluşturmalarını işaret ettim. Bir taraftan girerlerse, diğer taraftan çıkan sivillere yardım edebilirlerdi. "Ne de diğerlerine." Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyordu.

Lysander, Faolán'ın yedek kılıcını almak için elini uzattı ve arkasında karanlık lekeler bırakarak gözden kayboldu. Bir an sonra, odanın diğer tarafında elinde hamile bir kadın tutan saldırganın arkasında belirdi. Tek bir hamleyle bıçağı kadının omurgasına sapladı.

O kadına yardım ederken ben de Asher'a hançerimi verdim. "Odaklan." Bunu ona olduğu kadar kendime de söyledim.

İlk muhafız grubu bize ulaştığında balo salonunun zemini kanla yıkanmıştı ve konukların çoğu kaçmıştı. Ancak birkaç muhafız hâlâ saldırganlarla savaşıyordu ve koridorlardan çığlıklar yankılanıyordu. Bu iş daha bitmemişti.

"Kral ve Prens Cyrus şu tarafa gitti." Yan kapıyı işaret ettim. "Peşlerinden gidin ve arkalarını koruyun."

Biri o yöne doğru ilerledi, ama bir diğeri omzundan yakaladı - Kat'i köprüde durduran Amandine. Diğerleri bakışlarını değiştirdi. "Ama Dawn Yükselen," diye mırıldandı biri.

Amandine kaşlarını çatı. "Ve bildiğimiz kadarıyla bu Dusk'ın bir saldırısı. Bizi bir tuzağın içine gönderiyor olabilirsiniz."

Bir iniltiyi bastırdım. Lanet olası gündüz vakti.

Faolan kışlandı ve Asher'in omuzları dikleşti. "Ben kraliçenin kuzeniyim" kartının bu tarafa doğru geldiğini hissedebiliyordum ama hiçbir şey fark etmeyecekti. Bu muhafızların hepsi Şafak'ın soluk grisini giymişti.

Doğrudum ve çenemi kaldırarak Amandine'e ağaçları soldurabilecek bir bakış fırlattım. "Alacakaranlığın bununla hiçbir ilgisi yok. Oklar uçuşmaya başlayana kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Şimdi *git ve kralını koru*."

Burun delikleri alevlendi.

"Dusk ilk defa mantıklı konuşuyor. Aptallığı bırakın ve adamın dediğini yapın." Yanımda Sepher belirdi, fae formunda, çıplak ve kanlar içinde. Kürsünün arkasında yarım düzine saldırgan ölü yatıyordu... ya da en azından bir kısmı.

Onun yanında, Zita hançerini muhafızlara doğrultmuş, gerçek bıçağı kırmızıya boyanmıştı.

Amandine nefesini içine çekti ve başını eğdi. "Derhal, Majesteleri." Muhafızlar kral ve Cyrus'un peşinden gittiler.

Sepher'e başımla teşekkür ettim ve cesetleri ve kan birikintilerini işaret ettim. "Düğününüzün bu hale gelmesine üzüldüm."

Bir kolunu Zita'nın beline doladığında, bana kedigil bir sırtış fırlattı, kıyafetsizliğinden en ufak bir endişe duymuyordu. "Dedikleri gibi, birlikte öldüren çift birlikte kalır."

"Eminim bu bir deyiş değildir," diye mırıldandı Asher, bakışları ölü konukların üzerinde gezinirken.

"Artık öyle." Sepher sırtı. "Ne planlıyorsun?"

Buradaki çatışmanın durduğunu ve yukarıdaki asma katın bir avuç muhafız dışında boş olduğunu fark etmem bir süre aldı.

"Uygun silahları almamız, kraliçenin dairelerini güvence altına almamız, Kat ve diğerlerini bulmamız ve kralın güvende olduğundan emin olmamız gerekiyor." Listenin ne kadar uzun olduğunu görünce içten içe irkildim. "Bu sırayla olması şart değil."

Homurdanarak başını salladı. "Kesinlikle bu sırada *değil* derdim." Zita'nın saçlarını okşadı ve kapıya doğru yürümeye başladılar. "Kurtarmamız gereken arkadaşlarımız var." Bana döndü ve kaşlarını kaldırarak geri çekildi. "Önceliklerini gözden geçirmeni öneririm Marwood. Seni seçecek seç. Diğerlerini siktir et."

Kralın peşinden gitmiyordu; kendisini uzun süredir şehirden sürgün eden babası yerine arkadaşlarını seçiyordu.

"İyi şanslar." Dönüp adımlarının ortasında yer değiştirmeden önce başını salladı, ayakları pençelere, çizgili derisi tüylü bir kürke dönüştü, kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanırken kalın bir kürke büründü.

Faolán onun gidişini izledi, kaşlarının arasına düşünceli bir ifade yerleşmişti. "Eee? Nereye?"

Güzel soru.

KAT

M Kalbim göğüs kafesime çarptı, zırlı fae'nin attığı her adımda daha da sertleşti.

Kusmak istememe rağmen yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Koridor boştu ama zehirimi serbest bırakırsam, bu kapalı alanda kalır ve masumlar da dahil olmak üzere etrafta dolaşan herkesi öldürürdü.

Eğer çok yaklaşmasına izin veririm, silahını çekecek ve ben ona dokunmadan beni ezip geçecekti.

İki boktan seçim ve sadece üç metre duran bir fae.

"Biliyor musun," diye mırıldandım, her parçam bu savunmasızlığa karşı çığlık atsa da boğazımı ortaya çıkarmak için başımı geriye yatırdım, "Buraya senin gibi güçlü bir adam bulmayı umarak geldim." İçgüdülerimi bastırarak ona doğru yürüdüm.

Gözlerini kırptırdı, adımları durakladı, bakışları dişlerimin arasına sıkışmış alt dudağıma kaydı.

"Belki beni partiye geri götürmeden önce başka bir konuda bana yardımcı olabilirsin." Kılıcının menziline girdiğimde nabzımın zonklamasına rağmen yavaşça gülümsedim.

Devam edin. Devam et.

Bana inanmasına ihtiyacım yoktu, sadece dikkatini yeterince uzun süre dağıtmasına ihtiyacım vardı.

Odağımı değiştirdiğimde etrafımdaki büyüün titreşimini hissettim.

Henüz değil. Tenime yayılan morluğu fark etmesini istemiyordum.

Yakında.

Parmak uçlarım köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken saçlarımı geriye ittim ve ellerimin boş olduğunu görmesini sağladım.

Zararsız bir insandan başka bir şey değildi. Büyüsü olduğunu gösteren bir fae işareti bile yok.

Kılıcının kabzasına yakın bir yerden deri bir gıcırta geliyordu; belki de eldiveni hançere kaymıştı. Yakın çalışma için çok daha iyi.

Kontrol etmek için bakışlarımı indirmeye cesaret edemedim.

Ben bir adım daha atınca gözleri kısıldı ama sırtımı öyle bir kamburlaştırdım ki kırılacakmış gibi oldu.

Fae'lerin insan kadınlarının kıvrımlarından hoşlandığını söylerlerdi. Ben de hayatımı ortaya koyuyordum.

Kaşları pişmanlık gibi görünen bir ifadeyle birbirine kenetlendi. "Bunun için zamanımız olduğunu sanmıyorum-"

"Ama eminim vardır." Yaklaşarak bir elimi göğsüne koydum ve diğer elime büyü çağırıp parmak uçlarımda yükselirken ona bakmasına izin verdim.

"Özür dilerim, sevgilim." Başını salladı ve çekilen bir bıçağın çıkardığı o eşsiz ses ağzımı kuruttu.

Yanağını avuçladım, avuç içi mora boyanmıştı. "Ben de."

İlk iğneyi hissetmiş olmalı ki gözleri büyüdü. Nefesimi tuttum, etrafımdaki her şeyden güç çekerek zehri elimden geldiğince yoğunlaştırdım. Acı çekmesini istemiyordum ama ölmesini de istiyordum.

O mu ben mi? Ben kendimi seçtim.

İrkildi ve teması kesti. Çok geç kalmıştı.

Karanlık, yanağındaki elimin şeklini belirledi ve çoktan yayıldı. Kaskatı kesildi, ağzından boğuk bir ses çıktı, dudaklarından tükürükler saçıldı.

Yere yığılmadan bir an önce hançeri mermer zeminde şingırdadı.

Ancak o zaman nefes almama izin verdim - koridorda bir aşağı bir yukarı bakarken içimi titreten büyük nefesler. Hâlâ boştu.

Bu Hydra Ascendant mıydı? Sura *henüz* hazır olmadığını söylemişti. Ve düğün, Gece Kraliçesi uyurken Dawn'ın tüm kraliyet ailesini aynı anda tek bir yerde bir araya getirdi. İnsanları kral ve prenslerin peşinden göndermek, onun gidip annesini uykudayken ve bu "birleşik" taht için sadece onu bırakmasına izin verecekti.

Hançerini ve kılıcını aldım. Birini nasıl kullanacağımı bilmiyordum ama Bastian'a ulaştığımda ona verebilirdim.

Eğilip onu tanımlayacak herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol etmek üzereydim ki -belki de zırhının altında bir hidra amblemi vardı- köşeden yumuşak sesler yükseldi.

Sessiz ve acil - bunlar bir partideki misafirlerin sesleri değildi. Daha fazla saldırgan.

Bastian'a ve arkadaşlarımıza ulaşip onları uyarmam gerekiyordu. Balo salonuna doğru acele ettim.

Çığlıklar duvarlarda yankılandı.

"Bir saldırı!"

"Yardım edin!"

Fae'ler köşeden hücum edince olduğum yerde durdum. Gözleri yuvarlak, ağızları açıktı; tıpkı Gündönümü'nde olduğu gibi.

kapalı bir alanda güçlü fae'lerden oluşan paniklemiş bir kalabalık mı? Zayıf insan bedenim ezilirdi.

Kuyruğumu kısıtırıp kaçtım. Tanrılara şükür, koridorda rahatsız edilmemiştim. Ama bana ulaşırlarsa...

Kör paniğin kaçan fae'leri düz bir çizgiye, yani en hızlı ve en net kaçışa sürükleyeceği üzerine kumar oynayarak bir sonraki dönemece ve bir sonrakine daldım.

Çığlıkları ve haykırışları avuçlarımı terletirken üzerime yuvarlandı, ancak birkaç dönüşten sonra sessizleştiler. Sonunda, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama kalabalıktan hiçbir şey duyamıyordum.

Yavaşladım ve nefesimi tuttum, kalbimin adrenalin ve korkudan oluşan güçlü bir kokteyle gümbür gümbür attığı göğsümü ovuşturdum. Bu beni titretti, nefesim çok hızlı kesilmekle tehdit ediyordu.

Yutkunarak hançeri jartiyerimin içine soktum ve Bastian'ın orrerini göğüs dekoltemden çıkardım. Büyük bir saraya pek yakışmıyordu. Kendi kendime kıkırdadım, benim zevkime göre hıçkırığa çok yakın çaresiz bir ses ve başparmağımı zincirin üzerinde gezdirdim.

Soğuktan ziyade, metali tenim tarafından ısıtılmıştı. Ancak bağlantılarının tanıdık dokusu daha rahat nefes almamı ve etrafımı daha iyi tanımamı sağladı.

İnce nakışlar, karamel ve yeşil, saman sarısı ve kestane kahverengisi saçların arasından altın iplikle dokunmuş kahraman fae'lerin üzerinde yükselen güneşi gösteriyordu. Sarayın Şafak tarafında kaybolmuş. Harika.

Burada olmaması gereken zırhlı bir fae'yi indirmiştim ama korkmuş kalabalığa bakılırsa daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Bastian zaten biliyor olmalıydı. Balo salonuna saldırmış olmalılar. O iyi miydi?

Tilki saçlı Fae de işin içinde miydi? Silahlıydılar ama bana hiçbir şey borçlu olmadıklarını söylemelerine rağmen bana saldırmamışlardı. Bu bir tesadüf *olabilir*.

Eğer onlar da işin içindeyse, bu, saldıran her kimse Şafak Mahkemesi'yle bağlantıları olduğu anlamına geliyordu. Sura casuslardan bahsetmişti. Tilki saçlı fae onlardan biri olabilir. Belki de?

Düşüncelerimden sıyrıldım - bu daha sonrası için bir bulmacaydı.

Şu anda, nasıl kullanacağımı bilmediğim bir kılıç, zar zor kullandığım bir hançer ve yürümekten başka her şey yaptığımda göğüslerimi dökmekle tehdit eden bir elbiseyle sarayın yanlış tarafında tek başıma yürüyordum.

İşler tıkırında gidiyordu.

Köşeyi dönmek üzereyken bir ses duydum; o kadar kısaydı ki ne olduğunu anlayamadım.

Donup kaldım, nefesimi tuttum,

kulaklarım gerildi. Başka bir şey yok.

Sonra bir ses, kelimeleri yakalayamayacağım kadar sessiz. Daha fazla saldırgan. Öyle olmalı.

Orrer'i tekrar göğüs dekoltemin içine koyarak sağa sola bakındım. En yakın kapıyı denediğimde kilitliydi. Aceleyle diğerine gittim. O da kilitliydi.

Bu Şafak Fae'leri çok güvensizdir.

Ciğerlerim nefes almam için yalvarıyordu, gürültülü olacak ve şüphesiz keskin fae kulakları tarafından duyulacak olsa da, başka bir kapı ve başka bir kapı denedim. Hiç şansım yoktu.

Kahretsin.

"Kat?"

Gözlerimi

kırıptım.

"Kat?"

Bekle, biliyordum-

Köşede, kulakları, gözleri ve pençeleri kıvılcık alevlerle kaplı beyaz bir tazi belirdi.

"Fluffy." Hemen ardından köşeden bakan Rose geldi. Fluffy etrafımda dönüp kuyruğunu sallayarak bacaklarıma sürtünürken ben sarktım.

Çok geçmeden Rose, Ari, Ella ve Perry etrafımı sardı. Kısa sarılmalarla onlara iyi olduğumu söyledim, onlar da bana aynı güvenceyi verdiler. Bu bir başlangıçtı.

"Bastian?" Perry ve Ari'ye baktım. "Ya diğerleri?"

Bakışları yere düştü.

Ella dudaklarını büzdü, yanağında bir kan lekesi vardı, onu aceleyle sildim. "Onları görmedik."

"Saldırı başladığında birbirimizden ayrılmıştık." Rose kaşlarını çatarak geldikleri yöne doğru döndü. "Ama Faolán'ın içeri bir bıçak soktuğunu biliyorum, yani bizden daha iyi durumdalar." Silahı yoktu ama parmaklarını değiştirerek uzun ve pençeli hale getirmişti. "Yine de iyi gidiyorsun gibi görünüyor." Başıyla kılıcı işaret etti.

"Nasıl kullanılacağını bildiğimden değil. Ama sanırım eski bir korsan kullanabilir." Onu Perry'ye uzattım. "Bastian'ın da gizlice bir bıçak soktuğunu düşünüyorum."

"Ve onları son gördüğümde birlikteydiler." Perry kılıcı alırken başını salladı. "Ayrıca sanırım Asher ve Lysander konuşuyorlardı."

"Dua edelim de kimse yalnız kalmasın." Rose gülümsedi ve omzuma uzandı. Tereddüt etti.

"Sorun yok, dokunabilirim."

Ofladı ve omzumu sıktı. "Artık seni bulduk, kimse yalnız değil. Peki, şimdi ne olacak?"

Ari geldikleri yoldan geriye doğru baktı. "Balo salonuna geri dönelim mi?"

"Orada hâlâ savaşıyor olabilirler." Perry başını salladı. "Eğer saldırganlar yerleşmişse, muhafızların hatlarını aşması saatler alabilir. Uzak durmamız daha iyi olur."

Başparmağımı alışılmadık deri kaplı kabzanın üzerinde gezdirdim. "Dusk'ın tarafında da savaş olup olmadığını biliyor muyuz?"

Ella başını salladı. "Olaylar patlak verdiğinden beri kimseden pek bir şey anlamadık. Kalabalık biraz..." Ürperdi ve ben de anladım.

"Uzak durmak için bir sebep daha." Ona güven verici bir gülümseme verdim. "Bu durumda, bir lodestone bulmaya çalışalım ve Dusk'a geri dönelim. Oraya vardığımızda daha güvende oluruz, en azından kendi insanlarımızla birlikte. Belki diğerlerinden de haber gelir."

Dört çift göz bana döndü ve teker teker arkadaşlarım bir planları olduğu için rahatlamış gibi başlarını salladılar.

Aksiyon her zaman daha iyiydi.

Planım en karmaşık ve hatta en iyisi olmayabilir, ancak elimizdeki bilgi ve kaynaklarla doğru seçim gibi görünüyordu.

Perry bir pencereden dışarı bakarak güneşin konumunu teyit etti ve en iyi tahminiyle hangi yönün güney olduğuna karar verdi; sarayın en güneyinde büyük salon vardı ve bu bize Alacakaranlık'a dönüş yolunu gösterecekti.

Fluffy yanımda, tetikte ve gergin bir şekilde yola koyulduk. Başka bir ana koridora girmemiz uzun dakikalar aldı ve kulakları diken diken olarak usulca sızlandı.

Rose başını eğdi ve elini kaldırarak bizi durmaya çağırdı. "İleride biri var," diye nefes aldı.

Yutkundum ve geldiğimiz yöne doğru başımı salladım, ama döndüğümüzde eli tekrar havalandı. "Ve bu taraftan."

Köşeye
sıkıştırılm
ış.
Kahretsın.

BASTIAN

I kraliçeye gitmeli. Odalarının güvende olduğundan emin olmalıyım. Sarayın bizim tarafına da saldırıp saldırmadıklarını kontrol etmeliyim. Olmalı. Olmalı. Olmalı.

Ama Kat'i bulmak . Onun güvende olduğunu bilmem .

"İhtiyacınız varsa silahlarınızı alın." Lysander bize dönerken başımı salladım.

"Bir saniye içinde döneceğim."

Yan odaya geçtim ve gözden uzakta olduğumdan emin oldum. Sadece Kat, Faolán, babalarım ve birkaç sevgili yeteneğimi biliyordu ve bunu böyle tutmayı planlıyordum. Yıldızlara şükürler olsun ki, bir yarımın Sura'nın askerleriyle savaşırken ölmesinin üzerinden birkaç hafta geçmişti ve ikiye ayrılacak kadar gücümü geri kazanmıştım.

Mükemmel bir uyum içinde birbirimize başımızı salladık. Bana bağlı olan Shadowblade'imın aksine, bu sıradan silahlar ikiye bölündüğümde ikiye katlanmıyordu. Bu odadan çıktıktan sonra başka bir silah bulmamız gerekecekti.

Birimiz yan odada kalırken, diğerimiz balo salonuna dönüp diğerlerine katıldı. Asher ve Lysander kınlı kemerlerini takarken ben de bir kılıcın nerede kaldığını not ettim ki diğer ben ortaya çıktığında onu al.

"Hmm." Faolán kaşlarını çattı ve yere düşen saldırganlardan birinden aldığı uzun bıçağı çevirdi. "Koruma sorunu."

Gözlerimi kısarak kılıcımı inceledim. Aynı deri kaplı kabza. Bıçağın üzerinde aynı damga. Çenemi sıktım ve başımı salladım. "Yükselenler'in baskınlarında aldıkları gibi."

"Ve..." Asher saldırganlardan birinin üzerindeki hasarlı deri zırhı çekerek altındaki gömlekte bir nişan olduğunu ortaya çıkardı.

Üç başlı bir hidra.

Hem balo salonunda hem de yan odada kanım kaynadı. Sura'yı öldürmeliydim. Son on beş yılımı bu suçluluk duygusuyla uğraşarak geçirmiştım; bunu gerçekten yaptığım bir şey için de hissedebilirdim.

O zaman bunu yapamazdı. Bir düzine düğün davetlisi kana bulanmış bir dans pistinde yatıyor olmazdı.

Solstice saldırısının arkasında da o olmalı.

Ama onu *ya da* kendimi suçlayacak zamanımız yoktu. Yapacak işlerimiz vardı.

Çenemi kapılara doğru salladım, iki Bastian aynı anda fark edilmeden yan odadan sürünerek çıkmak için kendime bir şans vermek istiyordum. "Hadi. Diğerlerini bulalım."

Kapıdaki bir aralıktan, zemini geçerken kendi gözlerimin içini görebiliyordum.

Derin bir nefes alarak farkındalığının o tarafını uzaklaştırdım ve onu çevresel görüşüm kadar silik hale getirdim. İki farkındalık, ikimiz de aynı şekilde görüyor ve hissediyorduk, ama birimiz buraya odaklanmıştı.

Ve içimizden biri buraya odaklandı.

Siyah ceketimi çıkarıp yerine bir sandalyenin arkasında bulduğum mavi ceket giymeden önce gidişimi izledim. Saçlarımı yüzüme doğru çektim. Çok iyi bir kılık değiştirme değildi ama işimi görecekti - beni çıkarken görenlerin Bastian değil de başka bir Dusk misafiri olduğumu düşünmesi için yeterli olacaktı.

Çıkışımı izleyen muhafız arkasını döner dönmez balo salonuna girdim ve aceleyle koridora çıktım.

Bir tarafım Kat'i ararken, diğer tarafım kraliçenin peşine düşebilirdi.

Tek başıma koridorlarda hızla ilerleyerek en yakındaki lojmana, yani ortak yemek salonuna yöneldim. Artık nadiren kullanılan bu yer, Alacakaranlık ve Şafak'ın daha yakın müttefik olduğu zamanlarda ziyafetlerin verildiği bir yerdi.

Beni tanıdıklarında başlarını sallayan muhafızların yanından geçtim ve birkaç çatışmaya denk geldim. Ben de katılınca her çatışma sona erdi ve saray muhafızları üstünlüğü ele geçirerek Yükselenler'in dağılmasına neden oldu.

Dikkat dağıtıcı gibi geldi.

Sura'nın kraliçeye ulaşmasını sağlamak için bir dikkat dağıtma mı? Kaşlarımı çattım ve hızımı artırdım.

Lodestone'un koridoruna ulaştığımda nefesimi içime çektim ve köşeden geriye doğru eğildim. Yükselenler girişi koruyordu.

"Daha fazlası yolda, efendim," diye soluk soluğa bağırdı biri, sanki buraya koşmuş gibi.

"Güzel. Bu pozisyonu talimat verildiği şekilde koruyabileceğiz." Haberciye bakarak alay etti. "Çok gülünç görünüyorsun. Ama sanırım ihtiyaçlar bunu gerektiriyor." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve birkaçı kıkırdayarak birbirlerine baktı.

Bu ne anlama geliyor olabilir? Bekledim ama başka bir şey söylemediler ve benim de kaybedecek zamanım yoktu.

Hepsiyle savaşamazdım, özellikle de bu kadar geniş bir koridorda. Kat ya da yayı olan başka biri beni koruyabilseydi, o zaman belki.

Ama bir yerlerde ölü yatıyor olabilir.

O değil. Diğer tarafımdan bir koridorun parıltısı. Onu henüz bulamadık ama bulacağız. Görevimize odaklan.

Derin bir nefes aldım ve diğer tarafımın görüş ve düşüncelerini bir kenara ittim. Kat'i güvende ve iyi bulacaktık. *Bulacaktık.* Zehri vardı: kendi başının çaresine bakabilirdi.

Bir elimde hançer, diğerinde kılıç, boynumu iki uzattım. Hepsiyle savaşmama gerek yoktu, sadece onları geçmem gerekiyordu.

Gölgelerimi fark etmeyecekleri bir yere, ayaklarının dibine doğru sürünerek gönderdim. Sonra, Iodosa açılan kapıda, bir şekle dönüşmelerine izin verdim.

Gölge formum belirirken biri sözsüz bir şokla haykırdı.

Alarm gruplarına yayılınca döndüler.

Gölgelerimi kestiklerinde çelik parladı ve gölgelerim parçalanıp yeniden oluştu. Gölge benliğim çözüldü ve bir adamın bacaklarının arasından geçerek arkasından yükseldi.

Yuvarlak gözler bir o yana bir bu yana bakıyor, gölgelerin bir sonraki adımında nerede belireceğinden emin olamıyordu.

"Ne oldu?"

"Kim o?"

"Görünmez bir iblis."

Onlar sırtlarını bana dönerek karanlıkla savaşmaya çalışırken, ben koridorda hızla ilerledim.

Hançerim sırtına saplanınca biri ofladı. Bir sonraki de kılıcım böğrüne saplanıp kan ve bağırsaklarını dökene kadar benzer şekilde habersizdi. Yere yığılırken acı dolu bir inilti çıkardılar.

Arkadaşları döndü.

Bir bıçağı savuşturdum, diğerinden kaçtım. Bir adam gölge figürle benim aramda boşlukta duruyordu. Ona doğru omuz attım, hançerimle başka bir saldırıyı engelledim ve koridoru çeliğin çelik üzerindeki çınlamasıyla doldurdum.

Kapı ile aramda iki kişi kaldı. Arkada sekiz tane daha.

Gölgenin ince dallarını geriye doğru gönderdim. Omzumun üzerinden bir bakış bile atamıyordum ama zemini karanlık tuzak telleriyle tehlikeli hale getirebilirdim.

Gölgelerimin ana kütlesi öndeki saldırganlardan birinin arkasında şekillendi.

Diğeri gözlerini kocaman açarak işaret etti. "Arkanda!"

Dönmesine fırsat kalmadan gölgeler boynunu çevreledi.

Acı kürek kemiğimi dağladı ama homurdanarak en kötü darbeden uzaklaştım. En azından öyle umuyordum.

"Takviye kuvvetler geldi!"

Hasarı değerlendirecek zaman yoktu. Kılıcımı yakalamak için silahını kaldırdığında kılıcım kalan saldırganın gardını açtı ve ben de saldırdım, onu koltuk altından bıçaklarken omzum ağlıyordu.

Yere yığıldı ve takviye birliklerinin okları kapıya saplanırken ben de kapıya doğru hamle yaptım.

Dünya yerinden oynadı, yaralı omzumu sarsarak lodosun içine yuvarlandım. Göğsüm kabararak yere uzandım ve kendimi bir düzine kıldan mızrakla karşı karşıya buldum.

BASTIAN

"Marwood?" Evin'in gözleri büyüdü ve çekti. "Sorun yok. Bu Kraliçe'nin Gölgesi. Geri çekilin."

Nefesimi tutarak başımı salladım.

"Bu işte yatacak zaman yok, Yılan." Gözlerini bana dikti ama elini uzattı.

"Her şey kontrolün altında gibi görünüyordu." Ses tonundan rahatsız olmamış gibi sııttım ve doğruyu söylemek gerekirse buna alışmıştım. Evin babamı Veraset Savaşları'ndan çok önce tanımişti ve onun ölümünü kişisel olarak algılamıştı. Belki de beni eğitmeye yardım ettiği için daha da fazla.

Ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Omzumu kontrol ettiğimde - sadece çok acıyan sığ bir kesik - inilti ve hıçkırıklar beni vurdu.

Bir başka derme çatma revir. Ancak Hydra Ascendant'inki düzenli yatak sıraları içerirken, burası kaosun vücut bulmuş haliydi. İnsanlar uzun yemek masasının üzerinde yatıyor, kanamalarını durdurmaya ya da kırılan kemiklerini atellemeye çalışıyorlardı. Yaralanmamış konuklar, başlarını öne eğmiş, acil bir konuşma yapmak için bir arada durmuş ya da oturmuşlardı. Bazıları ise birbirlerine sokulup ağlıyor, giysileri gözyaşlarını ve kanı aynı ölçüde emiyordu.

"Onları idare etmeye çalışıyoruz ama..." Evin başını salladı. "Panikten bir sivrisinek kadar uzaktalar."

"Bu çok hoş bir görüntü."

"Bunlar keyifli zamanlar. Alacakaranlık muhafızları kapımızı diğer taraftan tutuyor. Görünüşe göre saldırganlar buraya girmeye çalışıyor." Çenesini odanın uzak ucuna doğru salladı.

Bunun muhtemel olduğunu biliyordum ama teyit edilmesi midemin sıkışmasına neden oldu. "Bizim taraftaki savaştan haber var mı? Kraliçe hakkında?"

"Orada durum Dawn'da olduğu kadar kötü değil. Kraliçe Muhafızları Majestelerinin dairelerini güvence altına aldı."

"Güzel." Sadece Braea uykusunda güvende olduğu için değil, aynı zamanda her iki parçamın da Kat'i arayabileceği anlamına geldiği için.

Diğer benliğim, odağımı ona doğru kaydırđıđımda *hâlâ bir şey olmadığını doğruladı*. Kılıcı kanlıydı, kasları sıcaktı. Yine de acı yoktu.

"Git ve kendine bir bandaj yaptır, Marwood. Tam teşekküllü bir şifacımız yok ama yaranla ilgilenilir." Çenesini bir tarafa doğru salladı.

"Sadece bir ."

Ağzı düzleşti. "Omzunda. Seni ürkütmek için mükemmel. Biz sana bundan daha iyisini öğrettik."

Babam her zaman küçük kesiklerin insanı tereddüde düşürdüğünü ve bu tereddüdün de ölümüne neden söylerdi. Saraydaki çatışmalar ve Evin'in derslerini yinelemesiyle göğsümde ani bir ağırlık oldu.

Başımı eğip el hareketini takip ettim ve kendimi Caelus'la yüz yüze buldum.

Birbirimizin bakışlarını tutarak hareketsiz kaldık. Pırıl pırıl parlayan güneş ışığı saçları terli alnına yapışmıştı ve yanağını bir kan lekesi kaplamıştı. Her zamanki mükemmel hali değildi.

Yumuşak bir onay sesi çıkardım ve yüzümü buruşturarak ceketimi silktim. "İyi misin?"

Başını salladı. " sen değilsin." Beni daha yakına çağırdı. "Göster bana. Ben onunla ilgilenirken sen de bana Katherine'in nerede olduğunu söyleyebilirsin."

Dişlerimi sıkarak omzumu ona doğru çevirdim ve gömleğimin düğmelerini açtım. "Bunu sana neden söyleyeyim ki?"

"Çünkü onu burada görmüyorum ve bunun onun-" "O değil." O . Bunun için çok fazla şey yaşamıştık. olur.

Öfkelendi. "İradenizin dünyayı değiştirebileceğine ne kadar inandığınızı unutmuşum."

"Sadece devam et." Büyüsünün karıncalanması aktı, altın rengi ve sıcak. "Şifacı olduğunu bilmiyordum."

"Pek . Cesetleri onarmak benim birincil yeteneğim değil." Kederli bir gülümseme yerine anlamlı bir sırıtma yaptı.

"Peki ne?" Nezaket sınırlarını aşarak büyüsünü sordum, ama bir şey olduğunu ima ederek bu boşluğun bir kısmını doldurdu.

Başka.

"Bedenlerle her türlü şeyi yapabilirim, Bastian." Elime baktı ve tenimde hiç de hoş olmayan bir karıncalanma hissi belirdi. "Ne yazık ki Kat bunu daha önce keşfetme şansı bulamadı. Sanırım farklı bir seçim yapabilirdi. Ama gerçek bir şifacının buraya gelmesini ya da tüm bunların sona ermesini beklerken küçük yaralanmalarla ilgilenebilir ve büyük yaralanmalardaki kanamayı durdurabilirim." Dawn'ın girişiyle kaşlarını çattı.

Belki de o ve ben o kadar da farklı değildik.

Büyüsünün sıcaklığı değişti, şimdi acıtıyordu. İyileşme her zaman böyle olurdu; etin ya da kemiğin birbirine geçmesi hoş bir his değildi. Yaralanma ne kadar kötü olursa, acı da o kadar kötü olurdu.

"... kaçmak için." Yakındaki bir çiftten bir ses yükseldi.

"Saraydan çıkmalıyız." Altın saçlı bir kadın ellerini göğsünde kavuştururken birkaç muhafız daha yanaştı.

"Sadece saray değil, lanet olası şehir." Yanındaki uzun boylu ve ince yapılı adam onu omuzlarından tutup salladı ve bakışlarını etraflarında toplanan grubun geri kalanına dikti. "Önce Korkular, şimdi de bu mu?"

Caelus'un büyüü geri çekilince iç çekerek omzumu döndürdüm. Dilimlenmiş et çekilmedi. Tereddüt yoktu. Evin ve babam haklıydı.

"Aptal olmayın," diye seslendim gruba. "Burada kalın." Adam kaşlarını çattı. "Neden yapalım, Yılan?"

"Ya da yapma." Gömleğimin düğmelerini ilikledim. "Benim için hepsi aynı. Ama yaşamak istiyorsan burada olman daha iyi. Düşmanların saldırabileceği sadece iki giriş var, bu yüzden muhafızların savunması daha kolay. Şu tarafa gidersen" -Şafak'ın kapısını işaret ettim- "son gördüğümde neredeyse bir düzine muhafız vardı ve daha fazlası da geliyordu. Ve şu tarafta"- Alacakaranlık'ın kapısını gösterdim-"daha fazla savaş var."

Ben mavi ceketini çekerken Caelus kollarını kavuşturdu. "Orada daha güvende değilsin."

Uzun boylu adamın omuzları çöktü.

Sırtını sıvazlayan sarışın kadın bize titrek bir gülümseme verdi. "Biz kalacağız." Çenesini eğmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Uyarınız için teşekkürler."

Etraflarındaki grup dağıldı.

"Bunun için teşekkürler." Caelus ofladı. "Buraya geldiğinden beri kıpırdanıyor ve onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama..." Etrafımızdaki yaralıları işaret etti.

"Ve bunun için teşekkürler." Omzumu kaldırdım. "Al." Ödünç aldığım kılıcı ona uzattım. Her şey plana uygun giderse, yakında onu Gölge Kılıcımla değiştirecektim. "Ne olur ne olmaz."

Sıkı bir gülümsemeyle başını eğdi. "İyi şanslar, Marwood."

Döndüğümde Dusk'ın kapısı açıldı ve gri kanatları vücuduna yapışmış bir şahin içeri süzüldü. Yavaşlayarak büyüdü, bacakları uzadı, tüyleri geri çekildi. Bir saniye sonra bir fae yere indi ve diğer muhafızlardan birinden bir pelerin aldı.

Evin, nefes nefese kalan şekil değiştiriciye raporunu vermesini emrederken yanlarına yaklaştım.

"Taht odasına ulaşmaya çalıştık ama yol kapalıydı." Sesi hırıltılıydı. Biri eline bir içki sıkıştırdı ve o da bir yudum aldı. "Kral ve Kral Muhafızları savaşıyorlar geçerken görüldüler ama daha fazla Yükselen onların bulunduğu yere yaklaştı."

"Kahretsin." Evin düşüncelerimi yankıladı.

Hydra Ascendant'ın büyük planı ne olursa olsun, şimdilik kralın peşindeydiler - belki de Dawn'ın kraliyet ailesinin geri kalanının da.

Kraliçenin güvende olduğunu bildiğim için sarayın Dawn tarafına dönüp Kat'i arayabilirdim... ya da taht odasına yönelip kralı koruyabilirdim.

İki varisi olduğu için ölümü Braea'nınki kadar büyük bir felaket olmazdı ama Hydra Ascendant'ın Alacakaranlık Sarayı fae'lerinden oluştuğu açıktı - gördüğüm herkesin gece yarısı saçları vardı- ve içlerinden biri Lucius'u öldürürse bu diplomatik bir olaydan daha fazlası olurdu. Cyrus'un Dusk tarafından suikasta uğradığını iddia etmesine ihtimal vermiyorum - teknik olarak doğru ama resmin tamamı değil.

"Majestelerine takviye gönderildi mi?" diye sormadan önce Evin'le baktık.

Habercinin gözleri bana dikilince irileşti. "Denedik, efendim." Sesi titriyordu. "Ama saldırganlar Dawn'a giden tüm girişleri tuttular. Kendi başlarınıalar."

Evin yine küfretti. "Bütün taşlar mı? Emin misin?" "Her biri, ser."

Her taşı değil.

KAT

A Fluffy yaklaşan saldırganların sesleri karşısında dişlerini sıkarken, Rose bir kapıdan geri çekildi ve omuzlayarak açmaya hazırlandı.

"Dur, hayır," diye tısladı Ella. "Eğer kırarsan kilitleyemeyiz. onu. Bana bir saniye verin." Diz çöktü ve elini uzattı. "Saç tokası var mı hanımlar?"

Ari saçından yarım düzine koparıp Ella'nın avucuna bıraktı.

Ella yığına gözlerini kırıştırdı. "Sadece iki taneye ihtiyacım vardı ama... teşekkürler?" Kilidi el yordamıyla açarak işe koyuldu.

Rose yumruklarını bir sıkıp bir açarak iki koridor arasında sıkışıp kaldığımız yere baktı. "Acele edin," diye mırıldandı.

Buna karşılık Perry kıpırdamadan duruyordu, kılıcı havadaydı, nefesleri son derece sakin ve tamamen hazırmış gibi eşitti. Bu, kız kardeşimin mürettebatında görev yapmış olan Perry'ydi. Onu sarayda güzel elbiseler içinde gördüğümde, hepimizin toplamından daha fazla savaş gördüğünü neredeyse unutuyordum.

Yaklaşan sesler, nabzım gibi daha da yükseldi. Pusumu kullanırsam arkadaşlarımı öldürebilirdi. Zehri vücudumun farklı bölgelerine çağırma kontrolüne sahiptim ama bir kez kaçtıktan sonra sisi manipüle etmeyi başaramamıştım. Belki saldırganların üzerine koşabilirdim ama bu da diğer seti ve benim-

"İşte." Ella kapıyı açtı ve içeri daldık.

Rose kapıyı hafifçe araladığında kendimizi şafak bulutlarının renginde, tereyağı sarısıyla dekore edilmiş küçük bir salonda bulduk. Rose kapıya yaslanırken Ella tekrar kapıya eğilmiş, kilitlemeye çalışıyordu.

"Dışarıdalar mı?" Fısıldadım.

Rose başını eğdi. "Koridorda," diye mırıldandı.

Herkes aniden çok sessiz nefes aldı. Fluffy bile sessizlik içinde çömelmiş, sanki içeri girmeye çalışacak birine meydan okurcasına dişlerini kapıya doğru gösteriyordu.

Kilidin yerine otururken çıkardığı tıkırtı kulakları sağır ediyordu.

Ella yüzünü buruşturdu, ben de yutkundum ama ona güven verici bir gülümseme vermeyi başardım. Bizi burada her zaman bulacaklardı; bir şekil değiştirici kokumuzu takip edebilir ya da konsantre olan herhangi bir fae çıkardığımız bir sesi algılayabilirdi.

Ari zarif koltuğa oturdu ve cebini karıştırmaya başladı. "Buraya gelin, her biriniz sırayla."

Kapı menteşeleri üzerinde
sıçradı. Kalbim boğazıma
sıçradı.

"Çabuk ol," diye seslendi Ari ve arkamı döndüğümde onu elinde iplik geçirilmiş bir iğne tutarken buldum. "Giysilerimize büyü ekleyeceğim. Kendimizi saklamak için çok geç ve karmaşık bir şey için zamanım yok ama bizi vurmayı zorlaştırabilirim."

Saldırganlar tekrar kapıya çarptı.

İrkildim, kolyemi tuttum ve başparmağımı pürüzsüz iksir şişesinin üzerine sürttüm.

Odaklan. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onlar içeri giriyorlar. Hoşunuza gitse de gitmese de bu güvenli değil. Bir plana ihtiyacın var.

Bizi hayatta tutmak için sebze ekimini planlamıştım. Topların Kötü Kadın'ın avını güzel ve geç saatlerde ortaya çıkaracağı gecelerde en iyi rotaları planlamıştım.

Dövüşemiyordum, ama bu? Bunu yapabiliyordum.

"Perry, Rose'a yardım et." İçimizde en güçlü ikinci kişiydi. "Ella, bırak Ari elbisen üzerinde çalışsın."

İtaat ettiklerinde gözümü kırptım. Soru yok, sadece hareket. Perry ve Rose kapıya bir saldırı daha olunca homurdandılar.

Pencereleri denedim ama sadece bir aralık açılıyordu ve zemin birkaç kat aşağıdaydı. Bu bir seçenek değil.

"Doğru." Döndüğümde Ari'yi Ella'nın elbisesinin eteklerini dikerken buldum. "Yakında o kapıdan geçecekler, bir saldırıya dayanacak şekilde yapılmamış. Ama nasıl ve ne zaman olacağını kontrol edebiliriz. Ari, Fluffy'nin havlamasını sağlayabilir misin lütfen?"

Dikiş dikerken kaşlarını çattı ve dikişlerine büyü mırıldandı. "Ah, evet... Konuş. Fluffy, konuş!"

Tazı havladı ve bu sesin örtüsü altında arkadaşlarıma doğru dönerek kulaklarına talimatlar fısıldadım.

"Oraya gireceğiz," diye bağırdı biri kapıdan, "ve sonra senin küçük köpeğini ipe çekeceğiz."

Yukarıdaki yıldızlar, onları bir sürpriz bekliyordu.

Kapı parçalanmaya başlamadan önce ARI'nın sadece üç kıyafetimizi dikecek zamanı vardı. Rose omuz silkti, dişlerini sıktı. "Bana bir şey olmaz." Ari'nin elbisesinin içinde zaten koruma vardı. Dikiş payında küçük dağları diktiği etek ucunu parmakladım. Ella ve Perry'nin elbiseleri de benzer tasarımlar taşıyordu.

Kapının bir tarafında pozisyonumu alırken kalbim güm güm atıyordu. Tekrar gümbürdedi ve ben nefesimi tutup kafamda saymaya başladım. Vuruşları artık sabit bir ritim almıştı ve kapı kırılmaya başlamıştı.

Bunun tam o anda olması gerekiyordu.

Ella çoktan kapının kilidini açmıştı ve Rose ile Perry kapının önünde duruyordu.

-Kapıyı kapalı tutan tek şey. Ari ve Ella geride durdular, biri ateşten bir çubuk, diğeri ağır bir şamdan tutuyordu, Fluffy onları koruyordu.

Bir saniye daha.

"Şimdi."

Perry geri sıçradı ve Rose kolu çevirerek kapıyı açtı, vücudundan tüyler fıskırdı.

Gri zırhlı üç adam, omuzlayarak açmaya çalıştıkları kapı *orada olmadığı için* düştüler.

Bulabildiğim en yakın deri parçasına daldım ve sarayın taşından büyü çektim. Sıcak et, sonra öğüren bir nefes ve seğiren bir vücut.

Perry ikinci adamın boğazını delmek için hamle yaptığında çelik parladı, Rose ise kadınla kurt arasında bir yerde, cesetlerin üzerinden atladı.

Bir çığlık havayı parçaladı, ardından bir kan püskürmesi koridorun halısını kapladı.

Perry Rose'a yardım etmek için dışarı fırladı ve ben de üçüncü adamın açıkta kalan boğazına uzandım; eldivenleri hedeflerimi daraltıyordu.

Ama bir homurtuyla, piç kurusu dönüp gitti.

Ve onu yakalamak yerine sadece ince havayı buldum. Zemin ellerime ve dizlerime çarptı, her kemiğim sarsıldı. Dilimi ısırđıęımda ağzıma kan doldu.

 elik, daralan görüş alanımı doldurdu, bu tarafa doğru geliyordu, sert, hızlı, ardından alaycı yüzü. "Seni zehirli küçük fahi e."

Kaçmaya çalıştım ama cesetler zemini tehlikeli hale getirdi ve düştüm. Sikeyim.

Sikeyim.

Sırt  st  dönerek tekme attım ve sert bir şeye temas ettim ama saldırısı durmadı.

Sonra bir altın parıltısı ve bir çığlık duyuldu ve ağzı açık kaldı.

Kılıç kaydı. Düştü.

Ve Ella onun üzerine eğilerek şamdanını kafasının arkasına indirdi. "Fahi e mi o? *Fahi e* mi?"

Kadın kafatasını kanlı bir posaya çevirirken adam seğirdi ve hareketsiz kaldı.

Ella'yı ve onun amansız saldırısını çevreleyen sessizliği belli belirsiz fark ettim; kavga bitmişti.

Ari izledi, gözleri geniş, çenesi gevşekti. Perry kapının pervazına yaslanmış, kaşları neredeyse sa  hizasına gelmişti. Rose bir canavar-kadın olarak bile şok olmuş görünüyordu, bakarken nefes nefese kalmıştı.

"Ella?" Sihirle onu bileğinden yakaladım. "Onu yakaladın."

  ine dolan nefesler bir yana, hareketsiz kaldı ve kanlı şamdana gözlerini kırpıştırdı. Yavaşça başını salladı ve yutkund , kremsi teni ve karamel saçları kan içindeydi. "Yaptım, değil mi?"

"Sen yaptın." Kolunu okşadım ve elindeki derme çatma silahı çektim.

Gözleri kısıldı ve bana sert bir şekilde başını salladı. "*Güzel*. Hepimiz zehirli olsaydık, lanet dillerine dikkat ederlerdi."

Bir kakhaha attım. ". "

Rose dişlerini gösterdi. "Gerçekten yaparlardı."

Solan  fke Ella'yı titrer ve solgun bıraktı, bu yüzden onu kanepeye ittim ve elimden geldiğince üzerindeki kanı sildim.

Perry ve Rose saldırganları kontrol etti. Oldukça  l  görünüyorlardı. Sorgulama için faydalı olabilirdi ama bizim hayatta kalmamız daha önemliydi.

Üçü salonda, beşi de koridorda olmak üzere toplam sekiz kişi. Sadece ikimizin eğitimli savaşılar olduğunu düşünürsek, çok da kötü bir iş çıkarmamıştık. "Hayır. Bir kapı çivisi kadar ölü." Perry sonuncusunu kontrol ederken yüzünü buruşturdu.

ve onu kalçasını tutarken yakaladım. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Onun kanı, düşmanın değil.

"Kahretsin, Perry." Rose'la aynı anda içeri daldım ve onu aramızda yakaladık.

"Ben iyiyim." Bize el salladı ve biz de kendi başına ayakta duramayacağını kanıtlayacak kadar uzun süre bıraktık.

"İyi değilsin. Asıl soru *ne kadar* iyi değilsin?" Rose daha yakından bakmak için Perry'nin eteklerini yukarı çekip tekrar insan haline dönerken kalbim sıkışmıştı.

"Temiz bir kesik ama derin." Kaşları birbirine yaklaştı. "Büyük kan damarları yok ama hiçbir yere gitmiyorsun, bu sadece daha fazla kanamana neden olur. Ari, kanamayı durdurmak için geçici bandajlar işleyebilir misin?"

Ari - yumuşak huylu, utangaç Ari - Ella'nın öldürdüğü adamın yanında diz çöktü, deri zırhını çıkardı ve altındaki kanlı giysilere baktı.

"Ari? Cesetlerle ilgilendiğini fark etmemiştim ama... yardımın işimize ." Yüzü kızaran Ari bana döndü. "Bunu görmek isteyeceksin."

BASTIAN

A Dusk'a ayak basar basmaz nefesimi verdim. Okçular yüzünden derme çatma barikat görevi gören ters çevrilmiş masaların arkasında toplanmak zorunda kaldım ama burası yine de Evime en yakın yer olan saray. Ve raporlar bu tarafta daha az çatışma olduğunu söylüyordu, bu da diğer yarım Kat'i ararken benim rahatça hareket etmeme ve kralı bulmak için Dawn'a geri dönmeme izin verecekti.

Kapıyı açtığım andan itibaren yağın düşman oklarının azalmasını beklerken alacakaranlık muhafızları beni onayladı.

"İyi misin?" Benimle aynı masayı paylaşan menekşe saçlı kadına sordum, yüzeye ardı ardına gümbürtüler çarpıyordu.

"İşte başka bir gün daha." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Yakında takviye kuvvet bekliyoruz. Habercinin söylediği de buydu zaten." Başıyla taşa doğru işaret etti.

"Güzel. O zamana kadar bekle ve onları güzelce kuşat. Ayrıca, burası sizin eviniz, onların değil. Bilinmeyen bir bölgedeler."

O başını sallayınca oklar sustu; tüm cephanelerini boşa harcamanın bir anlamı yoktu.

Ona kadar bekledim, sonra Dawn'ın kapısında yaptığım gibi gölgelerimi gönderdim.

Bu kez, tam hücum ettiğim sırada, toplanan saldırganların karşı tarafından cevap niteliğinde bir çığlık geldi. Takviye kuvvetlerimiz.

"Benden," diye bağırdım kapıdaki muhafızlara ve saldırganlar dönerken sııttım.

Dikkatleri dağılınca bizim dalgamızın altına düştüler.

Hançerimle kesip sapladım ve sallanan bir altından kayarak düşen bir saldırgandan bir kılıç aldım.

Yükselenler kılıçlarımızı çalmıştı; onları geri almak en doğrusu gibi görünüyordu.

Haklı öfke içimi yakıp kavuruyor, darbe üstüne darbe ıskalarken ya da silahlarımın üzerine düşerken devam etmemi sağlıyordu.

Ben savuşturmaya ve saldırmaya odaklanırken, gölgelerim düşmanlara çelme takıyor ve dengelerini bozuyordu - fazla güç gerektirmeyen hassas eylemler kolaydı.

Son saldırgan düştüğünde, nefesler içime işliyordu. Ama yorgunluk için zamanım yoktu.

Yanağında yara izi olan geniş omuzlu bir kadın olan en yüksek rütbeli gardiyana yetiştim. "Durumumuz nedir?"

"Majesteleri güvende. Lodestonlardan birkaç saldırı oldu, ancak gerçekten geçmeye çalışmaktan ziyade savunmamızı test ediyor gibi görünuyorlar."

Düşündüğüm gibi. Sura, Şafak'ı ele geçirmek ve Kral Lucius'a suikast düzenlemek istiyordu. Asıl soru, kraliçe için mi gelecekler yoksa başka bir güne kadar bekleyecekler miydi? Bana kalsa, krala karşı başarılı olamazlardı. Ve eğer o buradaysa.

Ona zarar vermemem için beni bir anlaşma yok, değil mi?

"İyi işti." Başımı muhafıza doğru eğdim. "Yemek odasında yaralıları var ve saldırganlar Dawn'ın kapısının hemen içinde. Herkesi tahliye edin."

O cevap veremedi tekrar yola koyuldum. Hâlâ koşamayacak kadar yorgun olduğum için, ofisime ulaşana kadar tanıdık koridorlarda koştum.

Girişteki korumalar sağlamdı. Ya Sura'nın adamları henüz buraya ulaşmamıştı ya da sırlarımın peşinde değillerdi. Küllerin Tacı'na olan ilgisinden dolayı ilkinden şüphelendim.

Kapıları arkamdan kilitledim, masadan Shadowblade'imi ve Kat'in silahlarını aldım, taktım ve gizli geçide doğru yürüdüm.

Ona karanlığı göstermeme gerek olmadığına göre, avluya koşabilirdim.

Bankın üzerinde Kat'in bahçe eldivenleriyle birlikte bir mala ve bir trug duruyordu.

Bunun basit evcilliği göğsüme çarptı. Güvende olmalıydı. *Olmak zorundaydı*. Bir gün burada bahçeyle uğraşırken ertesi gün gidemezdi.

Ben buna izin vermezdim.

Omuzlarımı dikleştirerek diğer kapıyı dinledim. Casusum dışında Dawn'dan kimsenin burayı bilmemesi gerekiyordu ama her ihtimale karşı kapıyı açtım.

Başka bir karanlık geçit daha . Yaşam belirtisi yok.

Güzel.

İlerledim, kulaklarım herhangi bir ses yakalamak için zorlanıyordu. Ara sıra bağırışlar ve savaşın metalik çınlamaları duvarların arasından ulaşıyordu. Diğer zamanlarda, gözetleme deliklerinden geçerken, saklanan insanların fısıltılı konuşmalarını yakaladım.

İşe yarar bir şey yok.

Sonunda küçük bir ofise açılan bir kapıya ulaştım ve yavaşça dışarı çıktım. Burada kimse yoktu. Kapıyı arkamdan kapattığımda, bir kitaplığın parçası gibi görünüyordu.

Koridorlardan gizlice geçerek yönümü bulmaya çalıştım. Sarayın Dawn tarafında çok az zaman geçirmiş olmama rağmen, muhbirimim eskizlerine ve yıllar boyunca çeşitli yenileme projelerinden kısmi tasarımlara dayanarak planları bir araya getirdim. Mimar eskizlerinde bulabilecekleriniz inanılmazdı. Kısa süre sonra nerede olduğumu ve taht odasına nasıl ulaşacağımı anladım.

Birkaç kez, genellikle çiftler halinde Yükselenlerle karşılaştım. Görünüşe göre daha çok lodestonları tutmaya ve koridorları temiz tutmaya odaklanmışlardı, böylece serbestçe hareket edebiliyorlardı.

Bu işimi kolaylaştırdı.

Köşeye saklanır, gölgelerimi gönderip bir vazoyu devirtir, sonra onlar dikkatlerini dağıtırken gizlice dışarı çıkar ve ilkinin boğazını keserdim. Geriye sadece ikincisi kalmıştı ve gölgelerim yanımdayken teke tek dövüşte hiç şansları yoktu.

Belki kibirliydim ama çocukluğumun yıllarını eski bir generalin yanında eğitim alarak geçirmiştım. Bazı günler öyle oldu. O zaman bile çok az merhamet göstermişti.

Bu sadece beni çenemden karnıma kadar kestiğinde oldu.

Ondan sonra bir darbe indirmeme izin verdi.

Bırak beni. Sanki beni incitmenin tadını almış ve daha fazlasını istemediğini fark etmiş gibi.

Yutkundum ve anıyı bastırdım. Bu Sura'nın bir başka darbe girişimi olabilirdi ama babamın ölümü üzerinde durmanın zamanı değildi.

Yıllar bizi ayırdı. Tıpkı suçluluk ve nefretin beni *athair*.

İkinci muhafızın cesedine ve göğsündeki yarığa kaşlarımı çatarak baktım. Gölge Kılıcım deri zırhını temiz bir şekilde kesmiş, canlı bir şey olduğu zamandan kalan azıcık gücü de tüketmişti. Kesik kenarlar kül gibi ufalanmış, gömleğindeki hidra işlemesi ortaya çıkmıştı.

Gözlerimi kırptırdım, şimdi bir şeyler ters gidiyordu, daha yakından bakmak için bir an ayırdım.

Kırmızı dikişler ve kan arasında altın parlıyordu, Gündönümü'nde yakalanan mahkûmun yamasıyla aynıydı.

Hançerimin bir hareketiyle işlemeyi kestim. Sura'nın sarayında gördüğüm tüm nişan ve sancaklarda altın gözlü kırmızı hidralar tasvir edilirken, altın ve kırmızı iplik iç içe geçmişti.

Eğer Gündönümü saldırısı hakkında doğruyu söylüyorsa.

Tırnağımla pürüzsüz, düzgün dikişlerin üzerini kazıdım. Ari'nin dediği gibi kaliteli.

Yükselenler baskınlarında kılıç çalmışlardı... ama potansiyel olarak "kayıp" bir muhafız silahı düzeni de vardı.

Tüm bunlar Hydra Ascendant gibi görünmek için miydi, yoksa aslında arkasında başka biri mi vardı?

Anlatmak için bulmacanın yeterli parçasına sahip değildim.

Her kimse, hâlâ buradaydı ve benim hâlâ krala ulaşmam gerekiyordu. Onu kimin öldürdüğü önemli değil, sonuç aynı olacaktı.

Dusk'ı suçlayacaklar.

KAT

Ari nişanı havaya kaldırdı. "Gündönümü saldırısından sonra bana getirdiğinle aynı. Bunlar aynı insanlar mı?"

İşıltılı hidraya göz kırptım. Çoğu bilgiye dayanarak insanlar vardı, bu güvenli bir varsayım gibi görünüyordu. Ne de olsa iki ayrı tehdit olması mümkün değildi.

Ancak Ari de dahil olmak üzere çoğu insan tüm bilgilere sahip değildi.

Sura bana şehre saldırmadığını söylemişti ve Bastian da ben ona inanmıştım. Başka biri kendi kimliğini ve amaçlarını örtbas etmek için onun isyancı grubundan faydalanıyordu.

Ve eğer bu o değilse, bu da olmadığı anlamına geliyordu. Ari yamayı elime sıkıştırırken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Perry'nin bandajları için perdeleri yırtan Ella'ya yardım etmeye gitti. Bu arada, Rose kapıyı incelerken Fluffy nöbet tuttu ve Perry hareket ettirilemediği için kendimize nasıl barikat kurabileceğimizi yüksek sesle planladı.

Diğer cesetleri kontrol ettim ve rütbelerini çıkardım. Bu saldırı Hydra Ascendant tarafından yapılmadıysa, kim yapmış olabilirdi?

Kraliçe Braea mı? Belki de Sura'nın bana kız kardeşinin ölümü hakkında söyledikleri yüzünden zihnim oraya biraz fazla hızlı atladı. Bunun ona nasıl bir faydası olabilirdi? Acımasız mı davranıyordum?

Başka kim olacak?

Kral Lucius mu? İnsanları korkutup ona daha fazla güç vermelerini sağlamak için bir yol mu? Dusk halkına zulmetmenin bir yolu, tıpkı o idamlarda olduğu gibi?

Ama Perry balo salonundaki okçuların onu hedef aldığını söylemişti. Gerçi ıskalamışlardı. Ve Fae'ler iyi nişancılarıydı... Bu onu kurban gibi göstermek için bir oyun olabilirdi.

Prens Cyrus kaçışını korumuştı, arkasında o olabilir miydi? Onu bir kahraman gibi mi gösteriyordu? Bu, onun yaptığını görebileceğim türden kendini yücelten bir şeydi.

Ama hayır, Lucius daha olası görünüyordu. UnCavendish'in arkasındaydı. Küllerin Tacı'nı istiyordu. Tüm bunlar onu ele geçirmesine ya da nerede olduğuna dair bilgi edinmesine yardımcı olacak bir dikkat dağıtma olabilir. Ya da belki kraliçeye suikast bile düzenleyebilirdi.

Başım olasılıklarla uğulduyor, gözlerimin arkası ağrıyordu.

"Sanırım bunun arkasında kral var." Ella bana iri gözlerle bakınca ekledim: "Belki. Ama eğer öyleyse Bastian tehlikede demektir."

Ari acil durum dikiş setini kullanarak derme çatma bandajları dikti ve sihrini fısıldadı. Söylediği ilahinin ritmini hiç kaçırmadan başını soru sorarcasına eğdi.

Ella ona yırtık kumaştan bir şerit daha uzattı. "Sanırım Ari sana bunu düşündüren şeyin ne olduğunu merak ediyor."

"Bastian bunun Hydra Ascendant olduğuna inanırsa, kraliçe ve kralın güvende olmasını sağlayacaktır. Saldırı burada patlak vermiş gibi görüldüğünden, kral daha olası bir hedef gibi görünüyor, bu yüzden Bastian ona gidecek." Gerçi büyük ikiye ayrılacaktı, böylece ikisini de kontrol edebilecekti ama sırrını açıklayamazdım. "Ve eğer bunun arkasında kral varsa..." Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülürken yutkundum ve ellerimi sıktım. "UnCavendish daha önce Bastian'ı tahtadan indirmeye çalışmıştı. Vezirin en önemli varlığından kurtulmak için 'asi saldırısı'ndan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Bu Asher'ın tehlikede olduğu anlamına gelmiyor mu?" Perry kanepede yattığı yerden doğruldu. "Ve diğerlerinin de, yani."

Ari onu geri bastırdı ama bana korkulu bir bakış fırlattı. Bu "diğerleri" arasında kocası da vardı.

"Belki de. Ama bence kraldan ziyade seni arayacaklardır." Bastian görevini seçecekti ama diğerlerinin önemsedikleri insanların peşinden gelmesine engel olamayacaktı.

Ella bir kaşını kaldırdı. "Planın nedir? Bir planın olduğunu varsayıyorum."

"En yakın taşı bul ve sarayın Dusk'ın tarafına git. Ya da

"Kraliçenin dairesinde olacak ya da oradaki biri nerede olduğunu bilecek." Ya

da kraliçeyi koruyan bir tarafını bulurdum - en azından o zaman kral diğer yarısını öldürmeyi başardıysa, bunun bir önemi olmazdı. Sırrını ifşa etmeden görünürdeki ölümünü açıklamak zor olabilir ama dönüşenler mükemmel bir bahane oldu.

"İyi plan." Rose ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Perry'ye barikat kurmasına yardım edelim, sonra da yola koyulalım."

"Ben kalacağım." Perry, Ella'nın elini sıkarken Ari başını kaldırıp Perry'nin bacağına bandaj sarıyordu. "Ben savaşçı değilim, sadece seni yavaşlatırım. Burada güvende olacağım."

"Ben de." Perry acı dolu bir homurtu çıkarırken Ella yüzünü buruşturdu. "Sanırım bir gün için bu kadar kavga yeter." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, bakışları kan lekeli halıya kaydı. Cesetleri köşeye yığmıştık.

Bu her şeyi çözdü. Sarı salonun kapısı hasarlı olduğu için Perry'yi koridordaki bir sonraki odaya taşıdık. Ella bizden sonra kapıyı kilitleyecekti, o ve Ari'nin tek yapması gereken birkaç mobilyayı kapıya doğru kaydırmak ve Fluffy'nin onları korumasıyla saldırının geri kalanını beklemektir.

İdeal değil ama ideal bir seçeneğimiz de yoktu.

Ben gitmeye hazırlanırken Rose avucunu uzattı. Dışarıdan metal şingirtisi geçerken sessizliğe gömüldük. Ses azalırken burnunu kaldırdı ve kokladı.

"Kalabalık bir gruptu." Kaşları çatıldı. "En az on, belki de bir düzine."

Kahretsin.

Dışarıdayken onlarla Rose ve benim için çok fazla.

Ama eğer kızdırırsam.

Kalbim göğsümde ağırlaştı. "Neden şu dolabı getirmiyorsun, böylece Ari ve Ella onu uzağa taşımak zorunda kalmazlar? Bu, biz yola çıkmadan önce grubun uzaklaşması için bir dakika verir."

"İyi düşünmüşsün."

Rose ağır mobilyaya doğru yöneldi ve arkası dönük olduğu anda ben de dışarı çıktım.

Kapıyı kapatırken "Bekle" diye seslendi. "Kat?"

Çalıntı hançerimi kilide soktum ve yumruğumu kabzasına vurdum. Ucu hançerden pırıldadı, ben de daha ileri ittim ve tekrar çekiçledim. Kilit takırdadı. Sıkışmış ya da kırılmış.

Rose, "Kat?" diye biri kapının kolunu tıkırdattı. Ne halt ediyorsun sen?"

"Katherine Ferrers." Ella'nın sesi parçalanmış anahtar deliğinden yükseldi. "Bizi *hemen* dışarı çıkar."

"Özür dilerim." Koridor boyunca göz gezdirdim ama askerlerin döndüğüne dair bir işaret yoktu. "Eğer tek başımaysam, korkmadan zehrimi serbest bırakabilirim."

seni incitmekten."

Rose, "Siktir," diye homurdandı ve ardından kapıdan aşağı kayıyormuş gibi bir ses duyuldu. "Siktir!"

"Özür dilerim. Ama bunu yapmam gerek."

Sinirli bir hıçkırık içeri süzülürken elimi kapıya bastırdım. "Güvende kalsan iyi olur," diye tısladı Ella, sesi çatlayarak.

"Her zaman öyle değil miyim?"

"Hayır! ."

"Şey... belki bu sefer farklı olur."

Bununla birlikte omuzlarımı dikleştirdim ve koridorda ilerlemeye başladım. Perry'nin hesabına göre sarayın batı tarafında, kabaca ortasına doğru ilerliyorduk. Taht odası buradan doğuda olmalıydı, bu yüzden beni o tarafa götürecek bir dönüşü hedefledim.

Bu sefer farklıydı.

Ben farklıydım.

O zehri içtiğim ve hayatta kalmaktan vazgeçtiğim anda kimliğimin silindiğini düşünmüştüm.

Ama ben kim olduğumu biliyordum.

Tam olarak kim olduğumu biliyordum.

Korkuları öldürdüm. Gölün Hanımefendilerinden biriyle, öldüğü sanılan bir prensesle ve beni kandırıp istismar eden bir Dönüşen'le karşılaştım.

Hatırlayamadığım kadar çok kez bana haksızlık eden bir kocayı öldürmüştüm.

Elthea'nın tedavilerine katlanmışım, hatta işkence sınırını aştıklarında bile.

Bana dayatılan gücü nasıl *lehime* çevireceğimi öğrenmişim. Zehri bir hediyeye dönüştürmüştüm.

Ve bugün o zehri arkadaşlarımı korumak için kullandım.

Hediyem ölüm olabilir. Ama ben ölümü kullandım.

Şifa Salonu'nda uyanan güçsüz kadın ben değildim.

Ben Katherine Ferrersdim ve gidip sevdiğim adamı kurtaracaktım.

BASTIAN

Faolán'ın burun delikleri başını kaldırdığında alevlendi.
"Bir koku mu?" Geniş koridordan geçerken mırıldandım. "Onlar.
Hepsi bir arada." O önden gitti, biz de onu takip ettik.
Her dönüş kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.
Onlara sahibiz, dedim diğer benliğime. Birkaç kez, farkındalığımız bir
araya geldiğinde ve Kat'i bulup bulmadığımızı kontrol ettiğinde hafif bir baş
dönmesi hissettim. *Onu bulduğumuzda sana göstereceğim. Sen krala odaklan.*
Homurdandığını ama aynı zamanda rahatladığını da hissettim.
İyi olacaktı. Olmak zorundaydı. Ve eğer o ya da diğerlerinden biri
yaralanırsa, Asher yanımızdaydı.
İzler bizi kan lekeli bir halıya ve kırılmış bir kapıya götürdü. Midem
bulandı.
Faolan havayı kokladı. "Onların değil." Kılıcı hazır, odaya süzüldü.
Halıya daha fazla kan ve etli bir şey yapıştı. Lysander burnunu kırıştırdı.
Faolan başını salladı. "Hala değil..." Kıpırdamadan durdu, sonra aceleyle
kanepeye doğru ilerledi. "Hmm."
Bu *hmm* damarlarımın donmasına neden oldu. "Faolán?"
Lysander ve Asher bana sorgulayan bakışlar atarken nefes vererek
koridora doğru yürüdü. Omuz silktim ve onu takip ettim. Onun farklı
hmm'lerini anlamıyorlardı ve daha fazlasını öğrenene kadar önlerine kötü
haberler koymayacaktım.
Onu yan kapıyı koklarken buldum. Anahtar deliği tanınmayacak kadar
ezilmişti.
Kaşlarımı çatarak hasarlı metale dokundum. "Birisi kilidi sıkıştırmış."

"Rose," diye bağırdı, kapıyı yumruklayarak. "Faolán?"

Başını eğdiğinde düzensiz bir nefes verdi ve bir an için tüm bunları aşmaya ne kadar yakın olduğunu gördüm. Sonra doğruldu. "Geri çekil."

Bir saniye sonra kapıyı menteşelerinden kırdı ve biz de içeri daldık. Faolán Rose'u yakaladı ve yüzünü çilek sarısı saçlarına gömdü.

Lysander Ariadne'yi kollarının arasına aldı ve etrafında döndürdü. "Tanrılara şükürler olsun ki iyisin."

Asher bir koltuğa oturmuş, bacağı yukarıda, kalçasında kanlı bandajlar olan Perry'nin yanına koştu. Uzun ve derin öpüştüler, ilişkilerini gizlemek için yaptıkları tüm girişimler unutulmuştu.

Ella tüm bunların ortasında durmuş, garip bir gülümseme takınmıştı.

Rahatlamış bir şekilde gülerek döndüm ve *onu* aradım. Tam tur döndüğümde kalbim daha da sıkışmaya başladı. "Kat nerede?"

Bizi içeri kilitledi ve taht odasına yöneldi. Senin peşinden gitti.

Ella'nın diğer benliğime söylediği sözler, bitkiler ve rahat koltuklarla dolu camlı bir bahçe odasından geçerken zihnime ulaştı. İlerideki taş koridordan alçak sesler geliyordu.

Lanet olsun. Eğer orada kalsaydı şimdi onunla birlikte olurduk. Güvende olduğunu bilirdim.

Bunun yerine, hem Kat'i hem *de* kralı bulmak için taht odasına ulaşmak için daha fazla nedenim vardı.

Tüm bunlar Lucius'un işi olabilir miydi? UnCavendish'in arkasında o vardı, o yüzden belki de o kadar büyük bir sıçrama değildi.

Eğer öyleyse, Alacakaranlık'a geçebilir ve bu saldırıdan korunmak için yalvarabilirdi. Sonra o ve halkı bunu kraliçeye ulaşmak için bir fırsat olarak kullanabilirdi.

Kaslarım gerginlikten titrerken, kaideler üzerinde büstlerin sıralandığı koridora girdim ve köşeden baktım. Bir düzine sahte Ascendant.

Kahretsin. Taht odasından birkaç dakika uzaktaydım ve uzun bir dolambaçlı yoldan geri dönmeden oraya ulaşmanın tek yolu buydu.

İşin iyi tarafı, bu dar koridor sayesinde sadece birkaçı aynı anda bana ulaşabilecekti ve gölgelerim...

Gölge Kılıcımın kabzasını ayarladım ve ileriye gölge demetleri gönderdim. Cisimsiz halleriyle, nesnelere ve insanlara dokunabilen konsantre formdan daha fazla yer kaplayabiliyorlardı. Her ne kadar bu şekilsiz gölgeler kimseye çelme takamıyor ya da onların yaşamlarını boğamıyor olsalar da, neredede olduklarını hissedebiliyordum.

Saldırganlara ulaştıklarında, yayılmalarına izin verdim ve askerler yükselen karanlığa saldırırken haince bir sırıtiş attım.

"Ne-?"

". Kör müyüm ben?"

Kılıç ve hançer hazır, . "Hayır, yapamam-"

Boğazını kestim.

Göremesem de koridorun şeklini, kaideleri ve gölgelerimin olmadığı her yeri hissedebiliyordum. O fae şeklindeki boşluk ceplerine nişan aldım, bir kesik şuraya, bir bıçak oraya.

"Gölgeler saldırıyor!"

Homurtu. Bir gurgle. Ayağımın dibine iki tane daha düştü.

Biri vahşice savurdu. Zar zor zamanında düştüm, bıçak başımın yanından ıslık çalarak geçti.

"Ow! Siktir! Bu-?"

Tek dizimin üzerinde dönerek hançerimi kalçasına sapladım. Ayağa kalkarken gölgelerimden kan fişkırı.

"Siktir. Siktir! Bacağım." Kanlar içinde yere düşerken, panik içindeki sesi diğerlerinden iniltiye yükselmesine ve karanlığa doğru daha fazla çırpınmasına neden oldu.

Vahşi bir kesik kolumu yakaladı. Acımı geri çektim.

Çömelip yaralı kadının boğazını keserken, "Sırtlar duvara dönük," diye sert bir ses yükselen korkuyu böldü. "Merkezdeki herkes düşmandır."

"Dua et de seni duymasınlar." Doğrulurken sesime bir karıştı. "Oh, bekle, *duyabilirim.*"

Ama ben duvara ulaşmadan biri bana doğru hamle yaptı. İçgüdüsel olarak bir tarafa savruldu ama ayağım ölü kadına takıldı ve başka bir yarığın altında tökezledim.

Görüşümü beyaz bir ışık kapladı ve bir kaideye çarpmamla birlikte kafatasımdan acı fişkırı.

Karanlık. Belirsiz, dönen şekiller. Gölgeleer azalıyor.

Göz kırptım.

Gelen, içimden bir ses fisıldadı.

Bir an önce omzumun olduğı yere kaideden kıvılcımlar yağarken bir tarafa yuvarlandım.

"Onu görüyorum! Bu Yılan!"

Gölgeleer. Kaldırın onları. Diğer tarafım kafamın içinde tısladı.

Nabzım yükseldi, dünya aniden berraklaştı. Şaşkınlığımla gölgelerimin batmasına izin vermiş ve tek avantajımı kaybetmişim.

Kılıcımla yakaladığım bir darbe kolumu sarstı. İki saldırgandan daha fazlası üzerime doğru uçu ve tek yapabildiğim kaçmak ve savuşturmak, geri çekilmek oldu. Ter omurgamdan aşağı süzölüyordu.

Beni bahçe odasına girmeye zorlarlarsa, etrafımı sarabilirlerdi ve ben de mahvolurdum. Diğer tarafım hayatta kalacaktı ama Kat'ten önce taht odasına gitmem gerekiyordu. Eğer oraya yalnız giderse.

Dişlerimi gıcırdatarak düzgün bir hamle yaptım ve düşmanımın kılıcını tokatlayarak uzaklaştırdım. Elin direnci bana vurduğumu söylüyordu, ama diğeri bastırdı ve kılıcı hançerim boyunca kayarken dikkatimi çaldı.

İlki düştüğünde, bir diğeri onun yerini aldı.

Savuştur. Atlat. Kaydır. Eğil. Gölgeleerimi geri getirmeye odaklanacak bir an bile olmadan devam edip gidiyor.

Karnımda bir saniyeliğine kör edici bir acı belirdi, ardından ılık bir kan sızıntısı geldi.

Siktir. Kötü.

Mücadele ederken ciğerlerim şişti ve ter cildimi yıkadı, gücüm azaldı. Gerçekten kötüydü. Bahçe odasındaki bitkilerden tatlı keskin bir koku, belki parfüm ya da başka bir şey aldığımı düşündüm. Ölmek üzereyken duyuların arttığını söylememişler miydi?

Ölmek için zamanım yoktu.

Blokladım, kestim ve kestim, kaslarım yanıyor, başım dönüyordu.

Sonra savaştığım Yükselen kaşlarını çattı. Biri aşağı baktı. Bir anlık dikkat dağınıklığını fırsat bilip onu ezdim.

Arkadaşının gözleri büyüdü. "Ne...?" Boğuk bir nefes çekti ve düştü.

Hepsi teker teker düştü, gölgelerime karışan mor bir sisin içinde kayboldular.

"Biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

O ses.

Topuğumun üzerinde döndüm.

Tanrıçam. Sadece bir adım . *Beni* kurtarıyor.

Aradaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma çektiğimde silahlarım yere çarptı. "Katherine." Sıcak, yumuşak ve tatlı zehirli. Onu içime çektim-nergis ve baharın tazeliği, ayrıca büyüünün tatlı-keskin tınısı. "O sendin. İyi misin?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Üzgünüm, gözlerden uzak durmak zorundaydım. Kafam bulanıkken başka hiçbir şeye odaklanamıyorum." Beni sıktı, acıdan çıkardığım homurtuyu tutamayınca nefes nefese kaldım. "Kanaman var."

"Fark etmiştim." Gülümsemeye çalıştım ama son gücüm de tükenmişti ve beni yere indirmesine yardım etmek zorunda kaldı.

"Bastian!" Gözleri kocaman açılmış bir halde gömleğimi geri çekti. "Ne yapacağım ben? Nasıl-?"

"Yapamazsın." Parmaklarını yakaladım ve güven verici bir şekilde sıktım. "Yayını al. Diğer tarafım yakında burada olacak."

Çenesi titredi. "Ama sen..."

"Pek sayılmaz." Parmaklarım karıncalandı ve görüşümün kenarları .

Gözleri parlayarak başını salladı. "Gerçek gibi geliyor. Kalbim... aynı şekilde acıyor." Uzun bir nefes aldı ve yüzümdeki saçları düzeltti.

Teni o kadar sıcaktı ki, zamanın geri kalanı boyunca onu içime çekebilirdim. "Beni rahatlatmak için bunu yapmana gerek yok."

"*Bunun neresi gerçek hissettiriyor* anlamıyor musun?" Dudaklarıma bir öpücük kondururken gözyaşları yanaklarındaki kanın arasından süzülüyordu.

"Bu gerçek değil. Bu..."

BASTIAN

I onu kucagında ölü benliğimin başıyla otururken buldum. Yanakları sıırılsıklamdı ama yayını çekmiş, okunu bana doğrultmuştu. "Bastian." Sarktı.

"Bana sırt çevirmek için iyi bir gün değil, aşkım." O alçalırken ben de gülümsedim.

yayını. "Ama eğer birinin ellerinde öleceksem, seninkileri seçerdim. Yine de, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kalçalarını tercih ederim."

Saçlarını okşayıp kalkmasına yardım ettiğimde ne gülme ne de hıçkırık gibi bir ses çıkardı. "Bundan daha önce bahsetmiş olabilirsiniz." Bakışları cesedin üzerinde oyalandı. "Onu terk etmek doğru gelmiyor."

"Başka bak." Mermer bir büstü kaidesinden kaldırdım. "Nesin sen-?"

Diğer benliğimin kafasını parçaladım. "Kimse bilmemeli. Bu beni tanımlarını engelleyecek." Ayağa kalkarak onu bu manzaradan korudum. "Yine de temizlik sırasında cesedi ele geçirdiğinden emin olmalıyım. İşte..." Kalçasından güve saplı hançeri çıkardım ve eline tutuşturdum. "Silahlarınıza ihtiyacınız olabileceğini hissetmiştim. Kötü Leydi bir darbe girişimi sırasında bile saklanmaz."

Hançeri yerine bağladı. "Sadece Katherine." Başını salladı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı. "Kötü Kadın. Kor. Hepsi benim. Her zaman öyleydim. Sadece... daha önce tüm bu parçaları bir araya getiremiyordum. Sanırım şimdi, neredeyse oradayım."

Göğsüm doldu. Yukarıdaki yıldızlar. O gerçekten bir tanrıçaydı, kan ve altın içinde karşımda duruyordu, cesur olmadığını, sadece çaresiz olduğunu söylemeden savaşa girmeye hazırdı. Başkalarının kurallarını çiğnemek için bir maske ya da sahte bir isim takmaya gerek duymadan.

Çenesini kaldırdım ve onu öptüm. Bunu uzun tutmak istiyordum, onu hayatının bir santimetresine kadar öpmek istiyordum. Ama zaman bizim tarafımızda değildi.

Gözlerini kırıştıtararak bana baktı. "Bu ne içindi?" "Sana göstermek için."

"Bana neyi göstereceksin?"

"Senden sürekli ne kadar etkilendiğimi."

Gözlerini kaçırdı ama gülümsemesini ilk ben yakaladım. "Dalkavuk. Yine de krala ulaşmamız gerekiyor." Göğüs dekoltesinden bir tomar kumaş çıkardı. "Bak. Bu Sura değil. Bunların hepsinde o karışık iplik var. Biri farklı olsa anlayabilirdim."

Kanlı rütbe işaretleri koleksiyonuna göz kırptım. "Ama hepsi mi? Bu çok büyük bir tesadüf olurdu."

"Aynen öyle." Bana yalvaran bir bakış attı.

"Haklısın. Bunun arkasında Sura'nın olduğunu sanmıyorum. Lucius ya da ona suikast düzenlemeye çalışan biri olabilir."

"Sizi gafil avladıysa, bunu sizi öldürmek ve Hydra Ascendant'ı suçlamak için bir fırsat olarak kullanabilir."

Benim için endişelenmesine gülümseyerek Gölge Kılıcımı geri aldım. "Sayende gafil avlanmadım. En son taht odasına doğru giderken görülmüş. Gel hadi."

Kaşlarını çatarak ellerine baktı, mor lekeler soluklaşırken ellerini sıkıp gevşetti. Bakışları cesetlere kayarken omuzlarında gerginlik . Artık ne gölgeler ne de mor sis onları saklıyordu.

Omuzlarını tuttum. "Gücün bunun için var, kullanman için. İnkâr edilmemen için. Seni izole etmek için değil, sonunda iradeni dünya üzerinde kullanabilmen için." Gözlerimin içine bakana kadar sıktım. "Kontrol sende."

Çenesini kaldırdı, sırtını dikleştirdi, çenesini dikleştirdi, kararlılığında muhteşem bir şey vardı. "Öyleyim."

KAT

I Büyümle bu kadar çok saldırganı öldürmenin bu kadar kolay karşısında rahatlasam mı yoksa dehşete mi kapılsam bilemedim. Ama yorgunluktan o karmaşayı çözecek enerjim yoktu.

Taht odasına giden koridora yaklaştığımızda
Savaş bize ulaştı: metal ve çığlıklar, ölenlerin iniltileri.

Bastian köşeden bakarken, "Kral Muhafızları ve Cyrus'un özel muhafızları," diye mırıldandı. "Cyrus ya da Lucius'tan iz yok, çoktan içeri girmiş olmalılar."

Eğer bu sahte Yükselenler kral için çalışıyorlarsa, neden onun ve Prens Kiros'un muhafızlarıyla savaşıyorlardı? Aldatmacaya bağlılık mı? Ona sırtlarını mı dönmüşlerdi?

Odaklanın. Bu pratik açıdan ne anlama geliyordu?

"O zaman pus yok." Bu onu güvende tutmayı zorlaştıracaktı, ki diğer benliği öldüğüne göre bu daha da önemliydi. Yayımı vücudumdan geçen kayıştan çözdüm.

Sırtıma dokundu, avuç içi çıplak tenimde sıcacıktı, o dövüşte başına gelebilecekler yerine beni buraya bağladı. "Ben içeri gireceğim, sen burada kal. Eğer karşılık verirlerse köşeden sıvış."

Tam arkasını dönecekken elini tuttum. "Ölmemeni istiyorum, Bastian. Anlıyor musun? Seni gördüğümde..."

Parmaklarımı kavradı. "Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum." Bakışları göğsümde bir yara izi olması gereken yere kaydı. "Bugün ben ölmüyorum, sen de ölmüyorsun." Başını sallayarak koridora çıktı.

O hücum ederken, bıçaklar hazır, gölgeler hızla ilerlerken, ateş ettim.

Okum gri deri zırhı delip geçti ve ilk avım düştüğünde, onunla dövüşen deniz mavisini saçlı kadın başını kaldırıp baktı. Gözleri önce Bastian'a, sonra da bana kaydı. Sert bir gülümsemeyle başını eğdi ve bir sonraki düşmanına döndü.

İçime bir sıcaklık dolduğunda, bir ok daha yerleştirmiştim bile ama hedefimi seçmem acı dolu saniyelerimi aldı. Bedenler sağa sola itişip kakışıyor, sürekli hareket halindeydiler, bu yüzden bir an düşmanın boğazına net bir atış yapabilirken, bir an sonra Cyrus'un muhafızlarından biri önümde duruyordu.

Bastian gölgeleri kadar sessiz ve karanlık bir şekilde düşmanın üzerine sürdü. Birini indirdi, sonra bir başkasını -kendi tarafında bir sürpriz. Ve bu benim için bir atış fırsatı yarattı.

Onu aldım ve başka bir sahte Yükselen düştü.

Gölgelerin sağa sola süzüldüğü ve düzinelerce cesedin taht odasının kapısının önündeki açık alana doluştuğu kaostan içinde Bastian'ı yarı yarıya izleyebiliyordum.

Dövüşü bir dans gibi değildi - danslarda çok fazla güzel süsleme vardı.

Burada her hareket bir amaca hizmet eder.

Bir mızrak ucundan kaçarak tek dizinin üzerine çöktü, sonra da dizinin üzerinde dönerek hançeri kullananın siperine girdi. Ayağa kalkarken hançerini kaburgalarının altına sapladı. Her şey öylesine hassas bir şekilde akıyordu ki, sanki tek bir hareketmiş gibi görünüyordu.

Ancak mızrak kullanıcısı düştüğünde, yerini başka bir sahte Yükselen aldı.

Çok fazla. Ateş ettim, ateş ettim, kendi payıma düşeni aldım ama her zaman bir tane daha vardı. Neyse ki gölgeleri yerde sekmeye devam ediyor ve okları bana geri getiriyordu.

Ben bir sonraki okumu yerleştirirken Bastian çelik gibi parlayarak bir başka saldırıyı engelledi. Arkasında bir Yükselen düşen mızrağı kapıp hazırlarken, bir diğeri hançerlerle yaklaştı.

Sikeyim.

Yay kirişini gerdim, kalbim boğazımda, eğer iki parçası da öldürülürse öleceğini, gerçekten *öleceğini* biliyordum.

Hala nefes alabiliyorken olmaz.

Çenemi sıkarak, karıncalanan yayımı sıktım. Nefes ver. Bırak.

Bu ok mızraklı kadının elinde patlamadan önce bir sonraki okumu yerleştirmeye başlamıştım bile. Acı dolu çılgınlığı savaş gürültüsünün üzerine yükselirken

Mızrak yere çarptı.

Hançer kullananı gözünden vurdum ve mızraklı kadın dönüp beni gördüğünde, bir sonraki okumu hazırladım ve kalbine nişan aldım.

üstüne atış. Sanki ıskalayamazdım.

Etrafımdaki hava uğulduyordu ve gözeneklerimden zehir sızıp sızmadığını kontrol etmek zorunda kaldım.

Zehir yok. Sadece Bastian'ı hayatta tutma isteğim.

Nefes nefese ve vızıldayarak ateş ettim ve ateş ettim.

Ve sonra başka hedef kalmadı.

O kadar çalışmanın tüm yakıcılığı kaslarıma çarptığında omuzlarım çöktü. Bastian'ın gölgelerine rağmen sadağımda sadece bir ok kalmıştı.

Aceyle yanına gittim ve hayatta olduğuna emin olmak için kolunu tuttum.

Aynı güvenceye ihtiyacı varmış gibi sırtımı okşadı. "Etkileyici atış."

"Çok etkileyici." Kral Muhafızları'nın başı, koyu bronz saçları ve teni olan bir fae, beni inceledi. "Bir işe ihtiyacın var mı acaba? Eminim Yılan saray değiştirmene aldırmayacaktır ve sayım aniden azaldı." Yerdeki cesetlere bakarak dudaklarını büzdüler.

"Ne oldu?"

Dudakları birbirine daha da sıkıca yapıştı ve bir an için cevap vermeyeceklerini düşündüm. "Yükselenler bizi ayırmayı başardı. Majesteleri Kral Muhafızları'nın diğer yarısıyla birlikte içeri girmeyi başardı, ardından Prens Cyrus geldi. Onlar kapıyı kapatmadan önce bir başkası içeri sızdı; kızıl saçlı biri. Onları tanıyamadım."

"Fae mi insan mı?" ince bir korku kaplayarak sordum. "Fae."

Kesik derinleşirken, tilki saçlı fae'nin kısa bir tanımını yaptım.

"İşte o. Onları tanıyor musun?"

Bastian'la bakiştık. "Tam olarak değil."

Kral Muhafızlarından biri yaklaştı. "Hazırsınız, efendim."

"Tamam. Yardımın için teşekkürler. Biz gidiyoruz."

"Biz gidiyoruz." Bastian onların etrafında dönerek beni taht odasının çift kapısına götürdü.

"Sen ve..." Koridora göz gezdirdiler. "Sadece siz ikiniz mi?"

Güven verici bir gülümseme verdim. "Dost ateşi konusunda endişelenmezlerse gölgeleri büyük grupları daha kolay öldürebilir."

Bastian başını salladı, eli sırtımın alt kısmına kaydı. "Ortalık sakinleştğinde senin için geri geleceğiz."

"Pekâlâ." Gözleri kısıldı. "Daha fazla adamımı kaybetmek istemem, özellikle de dost ateşiyle. İşaretinizi bekleyeceğiz."

Devasa kapılara yaklaştık. Diğer taraftan hiç ses gelmiyordu ama lodos taşları böyleydi; onlardan ne görüntü ne de ses kaçardı.

"Hazır mısın?"

Omuzlarımı , sihir tenimde uğulduyordu, şimdilik kontrol altındaydı, başımı salladım.

OceanofPDF.com

KAT

I Yayını çekmiş, zehri odaya yaymaya hazır bir halde içeri girdim ve bir katliam sahnesiyle karşılaştım. Kürsünün arkasındaki kraliyet kapılarının yakınında bir hareketlenme oldu, ama başımı kaldırdığımda sadece daha fazlasını buldum

aynı.

Kan ve cesetler.

Güzel zırhlarıyla Kral Muhafızları. Serulean mavisî pelerinleriyle prensin muhafızları. Gri deri giyen sahte Ascendantlar. Elbiseden başka bir şey giymemiş hizmetkârlar; zırh yok, silah yok. En yakınları boğazları kesilmiş, kıpkırmızı havuzlarda yatıyordu.

Toplamda seksen, belki yüz kişi, hepsi hareketsiz ve sessiz.

Katliamın büyüklüğü karşısında gözlerim yandı. Çünkü bu buydu - hizmetkârlar. Hiç şansları yoktu. "Burada ne oldu?"

Bastian'ın kaşları alçalmış, gözleri gölgelenmişti. "Onları kontrol etmemiz gerek. Hayatta olan biri varsa bize söyleyebilir."

Arkama baktım. "Diğerlerini de çağıralım mı?"

Odayı incelerken çenesi seğırdi ve başını salladı. "Senin büyüünü kullanmamıza gerek olmadığını öğrenene kadar olmaz. Sahte Yükselenler ölülerin arasında saklanıyor olabilir."

Yutkundum ve başımı salladım, sonra cesetlerin arasından yolumu bulmaya başladım. Törenden kalan sandalyeler, tutulma sırasında kral ve kraliçeyi birlikte görme şansını elde etmek isteyen daha fazla insanın içeri girmesi için boşaltılmıştı. Artık çok uzakta olamazdı.

İnsanlara gelince, onların cam gibi bakışları bana yeterince şey anlattı.

Görünüşe göre çatışmaların en yoğun olduğu yer Alacakaranlık'a açılan ana kapıydı; çoğu insan bu girerken, kraliçe ve

Yetkililer kürsünün arkasındakini kullandı. Cesetler cesetlerin üzerine yığılmış, neredeyse kapıyı kapatıyordu. Kan, mermer zemini tamamen gizlemiş, kaygan ve tehlikeli hale getirmişti.

"Bir şey var mı?" Odanın diğer tarafında çalışırken Bastian'a seslendim.

"Hayır."

Bu kelime yüksek tavanda yankılanarak ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Saatler önce, beni güzel bir elbise içinde gören Bastian'ın gözlerindeki ateşten bir şey için endişelenmeden buraya doğru yürüyordum.

Ve şimdi.

Tanıdığım bir adamla göz göze geldim. Geldiğimde kapıyı benim için açmış ve bana cesaret verici bir gülümseme verdikten sonra fısıldamıştı: "Çok güzel görünüyorsunuz Alacakaranlığın Leydisi. Sarayınızda bir yıldız."

Şimdi, altın yeşili saçları gözlerine oturmıştı ve gözlerini kırpmaması içimi burktu.

"İyi misin?"

Eğildim ve nazik adamın gözlerini kapattım.

"Evet." "Yapmak zorunda değilsin."

"Ben biliyorum." Bunun arkasında her kim varsa, bu insanlar mahkeme oyununun bir parçası olarak öldürülmüşlerdi ve tanık olmayı hak ediyorlardı.

Geniş kürsüye ulaştığımızda gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Parlak sarı saçlar bir sonraki cesedin üzerinde parılıyordu. Hâlâ karnına gömülü olan bir hançerin kabzası bronz renginde parlıyordu.

Gözleri kapalı, yüzü gevşek, neredeyse huzurlu görünüyordu ve Prens Cyrus'u tanımam bir anımı aldı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, eğilerek.

Bastian kürsünün arkasından "Kat," diye seslendi. "Kral. Yaşıyor."

Midem bulanıyordu, koştum.

Bastian onu sırt üstü yatırmış, başını kucaklamıştı. Yaşıyor. Sadece.

Biri boğazını keserken kötü bir iş çıkarmış gibi boğazından kan sızıyordu. Kırpikleri dalgalanıyordu ama gözleri cam gibiydi -neredeyse kontrol ettiğim cesetlerinki kadar cam gibiydi.

Hareket ettikçe dudaklarından hırıltılı, fokurdayan bir ses geliyordu.

"Ne oldu?" Daha yüksek sesle konuşmasını sağlayacak kadar kendine getirebileceğini umarak elini sıktım.

Hırıltılar yükseldi ve kulağımı dudaklarına dayadım.

"Fox."

En azından kulağa öyle . Bu şu anlama mı geliyordu...? Bunu tilki saçlı fae yapmıştı.

Sonra korkunç bir iniltiyle kral hareketsiz kaldı.

Boş gözleri Dusk'a açılan kapıya dikilmişti.

OceanofPDF.com

BASTIAN

S Kat, Lucius'un cesedine bakarak, "Cyrus da öldü," diye fısıldadı.
vuruldu. *Kahretsin.*

Boku yemiştik.

Şafak'ın ikinci bir varisi olduğu gerçeği küçük, çok *küçük* bir teselliydi. Sepher bugün hayatta kalmak zorundaydı, ölmeyecek kadar kibirliydi. Bunun arkasında o mu vardı?

Düşüncelerimden sıyrıldım ve kralı yere indirdim. "Sura'yı buldun mu?"

Kat Lucius'un gözlerini kapattı. "Hayır. Ne ondan ne de tilki saçlı fae'den bir iz var. Bunu Sura'nın yapmadığına eminim."

"Belki de sen-"

Bir inilti sessizliği bozdu.

Sesi takip ettik ve Cyrus'u kürsüde karnını tutarken bulduk. İçine gömülü hançere rağmen hâlâ hayattaydı.

"Düşündüm de..." Kat öylece baktı, yüzünde kemiklerimi sızlatan bir gerginlik vardı. "Üzgünüm, sen aradığında onu kontrol etmek üzereydim ve-"

"Her şey yolunda." Bize kaşlarını çatacak kadar iyi durumda olan Cyrus'un yanına çömelmeden önce onu rahatlatmak için yanağına dokundum. Muhafızlarından birinin pelerininin bir parça kopardım ve yaranın etrafına baskı uygulamadan önce onu paketledim. Kanamayı durdurmak için hazır bir şifacı olmadan yarayı açmayacaktım - bir acemi erin talim sahasında yaptığı kazada bu hatayı yapan bir kadının öldüğünü görmüştüm. "Pek iyi görünmüyor, Majesteleri."

"Eminim kan kıyafetimi mahvetmiştir." Dudağındaki alaycı kıvrım, gözleri genişlerken kayboldu. "Babam. Nerede o?" Oturmaya çalışırken bir homurtu çıkardı ve Kat onu geriye düşerken yakaladı.

"." Saçlarını adamın yüzünden itti.

İçimdeki her şey gerildi ve yaraya kesinlikle gerekenden daha fazla baskı uyguladım. O haykırırken g l msememeye çalıştım.

Bu jestle hiçbir şey kastetmemişti ama Cyrus onun rahatlığını hak etmiyordu.

Böyle bir hıyar olduğu zaman değil.

Derin bir nefes aldım. "O  ld ." Başı Kat'in kucağındayken kendimi yumuşatmaya ikna edemedim.

"Hayır." Tekrar homurdandı ama Kat'in desteğiyle oturmayı başardı. "Olamaz... O tam arkamdaydı... o zaman..." Hançerin kabzasına dokundu. Bakışları babasının cesedinin yattığı kürsünün arkasındaki boşluğa kayarken göz kapakları titredi.

Büyük Gündüz Kralı kürsünün arkasındaki o küçük alana sıkışmış, Dusk'ın kapısına uzanıyordu. Onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, bu müstehcen bir şeydi.

Cyrus'un gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Babam. Benim... benim babam." Ağzını kapatırken eli titredi. "Krae burada mı?" Yakınlardaki boşluğu taradı. "Beni bıkladılar. Bu insanlarla birlikte çalışıyorlardı." Yakındaki bir Yükselen'in cesedini işaret etti. "Hepsinin içeri girmesine yardım ettim. Onlara güvendim ve..." Başını iki yana salladı.

Kat ile bakıştık.

Saldırganların istediği bu muydu? Lucius'un ölmesini mi? İttifak kurmuş gibi yapıp sonra da ona ihanet mi ettiler? Sepher ile mi çalışıyorlardı? Cyrus hayatta olduğu için şanslıydı, eğer biz gelmeseydik daha fazla dayanamazdı.

Kat'e başımı salladım. "Ben yardım getirene kadar sen devral."

Bıağımı çektim, kaslarım gerildi, Dusk'ın kapısından içeri s z ld m.

Alacakaranlık muhafızlarının içeri girmeye hazırlandığını gördüğümde rahatlayarak yere yığılabilirdim.

"Bastian!" Faolan ilerledi, onu Asher izledi.

"Ben iyiyim. Taht odası da temiz." Asher'a ulaşır ulaşmaz kolundan tuttum. "Tam da ihtiyacım olan kişi. Açıklamalar sonra."

İkisini de taht odasına s r kledim ve Faolan Kat'in yanına geldi. "Yaşıyorsun!" Cyrus'u iyileştirmek için Asher'ın yanımda olması iyi olmuştu çünkü Faolan onu kanamayı durdurmaktan uzaklaştırdı ve kucakladı.

Asher'ı Cyrus'u iyileştirmesi için görevlendirdim. Kral için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Muhafızlar içeri girdi ve ben birini Dawn'ın tarafındaki diğer Kral Muhafızlarını getirmesi için gönderirken, Kat kendini Faolán'dan kurtardı.

"Rapor ver," diye emrettim.

"Bizim tarafımızda bitti. En az kayıp var. Sonuncusu da kaçtı ama emin olmak için sarayı tarıyoruz." Faolán omuz silkti. "İstedikleri her neyse, onu elde ettiler."

"Kral öldü."

Gözleri büyüdü. "Ah." Yavaşça başını salladı ve çenesini okşadı; sakalları tüm gücüyle geri gelmişti. "Hmm. Anlıyorum."

Sarayın her iki tarafından da yeni haberler geliyordu; Şafak'ta da çatışmalar sona ermişti. Yine de kayıpları çok az değildi.

Daha fazla muhafız geldiğinde kralın ölüm haberi odada dalgalandı. Cyrus'a başsağlığı dilediler ve birinin babasını korumaya çalıştığı için ondan bir kahraman olarak bahsettiği bir konuşma yakaladım.

"İyi misin?" Ben şakaklarıma masaj yaparken Kat mırıldandı.

"Daha kötülerini de yaşadım." Ona yorgun bir gülümseme verdim. "Ama kötülere rahat yok. Neredeyse tutulma zamanı geldi. Ve uyandığında Majesteleri için müthiş bir rapor hazırlayacağım."

BASTIAN

A Birkaç saat sonra, Asher yanımda olduğu halde taht odasına geri döndüm. Cesetler kaldırılmış ve zemin temizlenmişti, neredeyse normal görünüyordu.

Prens hariç - hayır, *Kral* Cyrus Güneş Tahtı'nda oturuyordu. Onun yanında, gümüş Ay Tahtı boş duruyordu.

Diğer tarafında ise Sepher ve Zita duruyordu - Şafak'ın kraliyet ailesinin saldırıdan kurtulduğunun kanıtı. Kraliçe Meredine kürsünün kenarında oturuyordu, yüzü kül rengi, ifadesi boştu. Yakında Braea da bize katılacak ve onun da hayatta ve iyi olduğunu kanıtlayacaktı. Bu, her iki kraliyet ailesinin de öldüğüne dair söylentileri bastırmak için yeterli olacaktır.

İhtiyacımız olan son şey, birilerinin hizip kurma ve güç boşluğuna atlama fikirlerine kapılmasıydı.

Güven tazelemek için kalabalığın içinde Kat'i aradım. Hâlâ altın rengi elbisesinin içindeydi ve üzerindeki kan aceleyle temizlenmişti, bana başıyla hızlıca selam verdi.

Toplanan saray mensupları düğün kıyafetlerini değiştirmemişlerdi ama sayıları daha da artmıştı. Düğüne davet edilmemişlerdi ama bu birlik gösterisi için burada olmaları gerekiyordu.

Kalabalık tedirgin bir şekilde yer değiştirdi ve her iki mahkemenin muhafızları da tetikte bekledi. Kürsünün arkasında duran devasa, kemerli pencerelere baktım. Camları Şafak için altın sarısına boyanmıştı ve güneş içinden parılıyordu, ama yakında ay diskini kesecek ve karanlığı ve Gece Kraliçesi'ni getirecekti.

Son birkaç saat hem gergin hem de bir şekilde Kat'i ararken hissettiğim tüm korkuyu ve çatışmadan kaynaklanan yorgunluğumu atmam için bir fırsat olmuştu.

Gardiyanlar hakkında hiçbir şey bilmedikleri koridorları tarayamadıkları için bu süreyi gizli geçitleri kontrol ederek geçirdim. Kat'i de yanımda götürdüm, çünkü bir grup Yükselen'le karşılaşsam onun zehrinin işime yarayacağını düşündüm.

Ve olurdu.

Ama aynı zamanda zayıf bir aptaldım ve bütün gün yaşadığım belirsizlikten sonra ondan ayrılmaya dayanamıyordum.

Krae dahil hiç kimseden iz bulamadık. Ve muhafızlar sorgulamak için hiçbir Yükselen'i canlı ele geçirmemişti. Bazıları şehirden kaçarken görülmüştü ama izleri nehirde kaybolmuş ve Fluffy bile onları tekrar yakalayamamıştı.

Aramadan sonra, saldırıdan yara bere dışında bir şey almadan kurtulan Cyrus ve yeni evli çiftle bir araya gelmenin mutluluğunu yaşadık.

Bunun üzerine gözlerimi kısıtım ama şüphelerimi kendime sakladım. Sepher ile babası arasında kaybolmuş bir sevgi yoktu. Lucius'un onun kuyruğu ve her şeyiyle şehre dönmesine göz yummasını hâlâ şaşırtıcı buluyordum. Yaşayan iki varis ve torun vaadi, Dusk'ı alt etme arzusunu gıdıklamaya yetmiş olmalıydı.

Dawn'ın yanına gidip diğer benliğimin cesedini almak için ne zamanım ne de bahanem vardı. Nereye götürüldüklerini öğrenmeli ve *benim olduğum* anlaşılmadan önce onu çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım.

Dağınık. Çok dağınık.

Suçlunun Alacakaranlık mı yoksa Şafak mı olduğunu bile bilmiyordum.

Emin değildim. Saldırganlar Dusk'tanmış gibi görünüyorlardı ama buna inanmakta güçlük çekiyordum. Kalabalığın içinde Kat'in bakışlarıyla karşılaştım. Bu nişanlara çok önem verirdi ama şimdi burada dururken içime bir kuşku düştü. Daha yeni ve daha parlak olabilirlerdi, Sura'nın birleşik bir tahta yükselişini kutlamaya hazır olabilirlerdi.

her şey plana uygun gitti.

Tek bildiğimiz, Kral Lucius'a Braea'yı aradan çıkarma sözü vererek bir ittifak teklif etmiş ve ona sırt çevirmişti. Krae bahsettiği casuslardan biri miydi? İki saraydan insanların ilk kez birlikte çalışması değildi bu. Ne de olsa Dawn'da benim de bir casusum vardı.

Cevaptan çok soru var.

Başım ağrıyordu, dağınık düşüncelerimi topladım.

Konuşma toplantısının uzun ve kısa özeti şuydu: Dawn Dusk'ı suçladı. Dusk bunun bir Dawn numarası olduğunu düşündü.

Ve Cyrus bıçaklandığı için "tam bir kahraman "dı.

Ben, Cyrus ve Sepher arasında, Konvansiyon üyeleri arasında huzursuz bir barış sağlamayı başardık. Müttefik olacağımı hiç düşünmediğim iki kişi ama ne olursa olsun. Birbirimizi hemen öldürmeye çalışmadığımız sürece, bu bize araştırmak için zaman kazandırdı.

Bu fikir başımı daha çok zonklattı.

Brynan yanımda belirdi. "Majesteleri burada. Her an uyanabilir."

Gökyüzünden geçen aya baktım -güneşe dokunduğunda, tutulmanın tamamlanması için gereken yedi dakika kadar bir süre için uykusu sona erecekti. "Teşekkür ederim." Omzunu okşadım. "Git ve Gael'e katıl. Zor bir gün geçirdiğini biliyorum."

Minnettar bir gülümsemeyle kalabalığın arasına karıştı ve Gael'e sıkıca sarıldı.

Dusk'ın kapısından geçmeden önce Kat'e bir gülümseme ayırdım. Karşıdaki küçük hazırlık odasında Braea'yı gösterişli bir sandalyede poz verirken buldum. Görevlileri onu giydirmiş ve tutulmanın değerli bir anı bile koridorlarda boşa gitmesin diye bir sedyeyle buraya taşımışlardı.

Sanki uykusunda bile bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi kaşları birbirine düğümlenmişti.

Geçen bir saat boyunca olanları açıklamak için yüzlerce yol düşünmüştüm ama o kıpırdanıp siyah giysilerimi daha da siyahlaştıran kana göz kırptığında, açık sözlü olmaya karar verdim.

"Hydra Ascendant amblemi takan insanlar saldırdı. Lucius öldü ve onunla birlikte yüzden fazla kişi daha öldü - muhafızlar ve siviller. Cyrus Güneş Tahtında oturuyor ve herkese senin de hâlâ hayatta olduğunu göstermemiz gerekiyor. Barış içindeyiz ama bu huzursuz bir barış."

Kaşları yavaşça kalktı ve uzun saniyeler boyunca sessizce oturdu.

"Ay güneşe daha yeni değdi ama fazla vaktimiz yok."

Yutkundu ve yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Yeni kral bana gelsin. Sadece bir dakika sürer ama eminim bu huzursuz barışı daha iyi bir hale getirebiliriz."

Hiç vakit kaybetmeden Cyrus'a koştum. Artık kral olduğu için kendisine emir verilmesine başını sallayıp homurdanmasını bekliyordum ama hemen kabul etti. Bronz tenine kül rengi bir solgunluk çökmüştü; belki de kan kaybından dolayı ağırlığını ortaya koyamayacak kadar bitkin düşmüştü.

"Beni taht odasında bekleyin." Braea gergin bir gülümsemeyle kapıyı işaret etti. "Bu iş sadece bir kral ve kraliçeye göre."

Arkamdan kapıyı tıklatmadan önce ona hızlı olmasını hatırlatmamak için dilimi ısırđım.

Kürsüye çıktığımda kalabalık mırıldanarak güneş i yarı yarıya geçen aya baktı. Tutulmanın çeyreğini tamamlamış tık.

Kat sessiz bir soruyla baş ını bana doğru eğ di.

Omuz silkerek, "Sonra açıklarım," dedim.

Braea ve Cyrus ortaya çıktığında belki de beş dakikamız kalmış tı. Oda toplu bir nefes verdi.

Gece Kraliçesi yaşı yordu ve bir Gündüz Kralımız vardı. Saldırının kaynağı na inebildiğimiz sürece istikrar güvence altındaydı.

"Tenebris'in iyi insanları," dedi Braea, Ay Tahtı'nın önünde yerini alırken ellerini açarak.

"Ve Luminis'in iyi insanları," diye ekledi Cyrus benzer bir hareketle.

"Anladığım kadarıyla bugün hem Alacakaranlık hem de Şafak için trajik bir gün olmuş ; Majesteleri Kral Lucius'un ölümü nedeniyle baş sağı lığı diliyor ve üzüntülerimi iletiyorum. Bin yıl önce gaspç ıları bu tahtlardan indirmek için ittifak yapmış tık ve onu iyi tanırdım."

Cyrus ona gülümsedi. "Dawn da bu zor zamanda verdiğiniz destek için size şükranlarını sunuyor."

Görünüş e göre bu toplantıyı değerlendirmiş ler ve ortak bir yaklaş ım üzerinde anlaş mış lardı. Omuzlarım gevş edi. Bu iş biter bitmez yatağı ma yığı lacak ve milyonlarca yıl uyuyacaktım.

"Bu saldırganların çoğı aslen Dusk'ın ailelerinden olabilir, ancak emin olun ki eylemlerini tüm kalbimizle reddediyoruz - Şafak'a duyduğumuz yüksek saygının bir yansıması değ iller."

Kalabalıktaki Alacakaranlık Sarayı fae'leri baş larını salladı, ama Şafak'tan bazıları hâlâ kaş larını çatıyor ve onlara şüpheli bakış lar fırlatıyordu.

"Her iki tarafın da iyi niyetinin bir göstergesi olarak," diye devam etti Cyrus, "Majesteleri ve ben konuklarımız ı değ iş tokuş etmeyi kabul ettik."

Yorgunluk kendimi kontrol etmemi engellese de bir homurtuyu bastırdım ve anonsla irkildim. "Misafirler" demek "rehineler" demekti. Alış ılmadık bir çözümdü ama eşi benzeri görülmemiş değ ildi. Barış ı korumak için gereken buysa, öyle olsun.

"Şafaktan itibaren sahip olacaksın..." Cyrus yarım düzine isim saydı. Çoğunlukla düşük rütbeli saray mensupları -özlenmeyecek kişiler- ama aralarında

yakın arkadaşlarından biriydi. Belki de onu casus olarak kullanmayı planlıyordu. Orpha'ya onu takip ettirirdim.

Teker teker Braea'ya yaklaştılar ve sarayına girerken bağlılıklarını göstermek için elinin tersini öptüler.

Tam tutulma o anda gerçekleşti ve bizi karanlığa gömdü. "Ve Dusk'tan," dedi Braea, "Katherine Ferrers..."

Diğer isimleri duymadım.

Kalbim yerinden fırladı. Göğsümdeki sarsıntının tek açıklaması buydu.

Katherine... *Benim Katherine'im*. Dawn'a rehine olarak gönderildi.

Hayır. *Hayır*.

Her yerim ağrıyordu, buz gibi suya dalmışım gibi halsiz ve yavaşım. Asher omzumu tuttu ve kalabalık Kat'in geçmesine izin vermek için ayrılırken dönmemi sağlayacak kadar beni uyandırdı.

Solgun gözlerle bana baktı ve ellerini kavuşturdu. Buradan bile parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu görebiliyordum.

Braea'ya bir bakış attım, yanlış duyduğumu ya da yanlışlıkla yanlış ismi söylediğini umuyordum.

Çenesini kaldırdı, profili asıl ve güçlüydü.

Bunu kastediyordu. Kat'i seçmişti ya da Cyrus'un onu seçmesine izin vermişti. Bunu kabul etmişti.

Bu.

Onun için öldürdüm. Onun için kemiklerime kadar çalıştım. Onun hayatını kurtarmak için babamın hayatını aldım.

Karşılığında da bunu yaptı.

KAT

"A "Alacakaranlıktan, Katherine Ferrers."

Dünya çukurlaştı. Kraliçenin sesi kulaklarımda bozuldu, diğer isimleri saçmalığa dönüştürdü.

Vücudumu uzun, çok uzun bir ipte tutulan bir kukla gibi hissettim. Kilometrelerce öteden kuklaya ellerini kavuşturmasını, büyüüne kapılmasını ve iyi bir kız gibi yüz ifadesini kontrol etmesini söyledim, bu sırada kalabalık dağıldı.

Kürsüye giden yolda Bastian bana baktı. Başka birine sakın ve ağırbaşlı görünebilirdi ama bana öyle görünmüyordu.

Yüzü boştu.

Kraliçe bunu yapacağını ona söylememişti.

Bu, küçük kuklanın küçük kukla kalbinin göğsünde aptal bir davul gibi çarpmasına neden oldu.

Bu, birlikte hazırladıkları bir planın parçası değildi... Bilmiyorum... Beni casusluk yapmam için Dawn'a gönderdiler, sonra da evliliğimizi açıklamadan önce beni Bastian'la gizlice evlendirdiler, böylece eve, onun yanına gitmeme izin vermek zorunda kaldılar.

Home.

Gözlerim yandı.

Home.

Evindeydi.

"Yaklaşın." Emredici bir ses, parçalanmış düşüncelerimi böldü ve Kral Cyrus bana gülümseyerek elini uzattı.

Biri beni arkamdan dürttü. Bir ayak, ağırlık ileri, sonra diğeri. Sanki daha önce hiç yürümemişim gibiydi; bedenime hareketin her parçasını yapmasını söylemek zorundaydım.

"Kat, yapma." Ella kolumu tuttu ama biri durması için tısladı ve Perry ellerini çekti.

Ön tarafa yakın bir yerde, nefret dolu kızıl saçlı bir adam gördüm ve Rufus Amca bana geniş, kocaman bir gülümseme verdi.

Ama yanından süzülerek geçtim, ipler beni kürsüye çekti.

Bastian'a sadece kısa bir bakış attım. Ona bir an daha bakacak olsam, kendimi kollarına atar ve gitmeyi reddederdim.

Acınası ama tek istediğim buydu.

Çenemi sıktım, tırnaklarımı avucuma geçirdim.

Bunu yapmam gerekiyordu. Barışı sağlamaya yardım edebilirdim. Ve geri dönmenin bir yolu olacaktı. Eninde sonunda.

Kürsüye bir adım. İki.

Kraliçenin ağzı kıvrıldı.

Bunu kasten yapmıştı. Benden kurtulmak için beni Dawn'a göndermekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Bastian sarayın o tarafına adım atmamam konusunda beni hep uyarmamış mıydı? Düşmanlarının onun için önemli olduğumu öğrendiklerinde yapabileceklerinden korkmamış mıydı? Artık herkes biliyordu ve kraliçe beni onların ellerine teslim etmişti.

Dünya, kafamdaki çarpıntıyla aynı anda zonkluyordu. Nabzımın değil, etrafımdaki gücün nabzının attığını fark ettiğimde büyümü çektim. Bugün ihtiyacımız olan son şey bir kralın daha öldürülmesiydi.

Yeni Gündüz Kralı'na yaklaşırken bu düşünceye -güzel ve pratik bir düşünceye- sımsıkı sarıldım.

Gözleri yumuşaktı, gülümsemesi neredeyse nazikti, sanki yaşadığım şoku ve dehşeti anlamış gibiydi. Elini bir santim daha yukarı kaldırdı ve elini tutmadan önce bir anlığına aptalca göz kırptım.

Teni sıcak ve pürüzsüzdü ve ben daha da yaklaştıkça burnuma hafif bir erkek kokusu yayıldı.

İçimden bir bana bağırdı ama ne dediğini anlamadım. Alarm.

Tehlike. O kadarını biliyordum. hep anlamamış mıydım?

Tutulmanın son evresine girerken ayın karanlığı güneşin üzerinden kaydı. Işık kralın manşetine vurdu ve Şafak Sarayı'nın yükselen güneşinin karmaşık dikişlerinde parıladı.

Dudaklarımı parmak eklemlerine değdirdiğimde nefesim kesildi.

İşlemeli ambleme altınla sarmalanmış kırmızı iplik parılıyordu.

Kralın gülümsemesi keskin dişlerini göstererek genişledi. "Dawn'a hoş geldin, Katherine. Seni ağırlamak büyük bir zevk olacak."

*Kat ve Bastian'ın hikâyesi [Yalanların Sözünde](#) 'devam ediyor.
Ön sipariş verin ve satın alma belgenizi claresagerauto@gmail.com adresine
ilk bölümleri yayınlanmadan önce alın ve ciltli bir kitap kazanma şansını
yakalayın.*

Yazardan bir not için okumaya devam edin...

OceanofPDF.com

YAZAR NOTU

Geçen sefer yazar notuma "Tenebris-Luminis'e hoş geldiniz!" diye başlamıştım. Sanırım bu sefer şöyle diyeceğim: *Dawn Court'a hoş geldiniz!*

Yeeeeeah. Bunun için üzgünüm. Ama yemin ederim bir planım var. (Yeni başlayanlar için, şimdi size bunun neden her zaman bir üçleme olarak tasarlandığını söyleyebilirim-üç mahkeme, üç kitap, anladınız mı?)

Kat'i Dawn'a bırakmak bir yana, umarım Kat ve Bastian'ın hikâyesinin bu ikinci bölümünü okumaktan keyif almışsınızdır.

Onlar için olduğu kadar benim için de gerçek bir yolculuk oldu.

A Kiss of Iron'ı yayınlarken çok gergindim. İçine o kadar çok şey koydum ki -kendimi, dünyanın beni rahatsız eden yönlerini, başkalarının başına gelen karanlık şeyleri... ve başkalarının beğenmeyeceğinden korktum.

Elbette herkes için değil, hiçbir hikâye öyle değildir.

Ama vay canına, bu kitap birçoğunuz içindi. Aldığım tepkiler mümkün olan en iyi şekilde oldu. Bu yüzden bu yazar notuna, bu yolculukta bana katıldığınız ve Kat ile Bastian'a gösterdiğiniz tüm sevgi için teşekkür ederek başlamam gerekiyor.

Birçoğunuz bana mesaj ya da e-posta göndererek Kat'ten ne kadar etkilendiğinizi söylediniz... Bunu daha önce de söyledim ama yine söyleyeceğim...

Hem duygulandım hem de üzüldüm.

Üzüldüm çünkü hiç kimsenin onun yaşadığı travma ve sonrasıyla ilişki kuramamasını diliyorum. İdeal bir dünyada (ki bunun gerçekten böyle olmasını dilerdim), onun yaşadıkları tamamen kurgu olurdu.

Ne yazık ki pek çok kişi bunu anlayabilir.

Ancak, bazı insanların diğerlerine korkunç şeyler yaptığı bu pek de ideal *olmayan* dünyada yaşadığımız için, birçok insanın

kendilerini Kat'te.

Zeyna gibi savaşçı bir kahraman değil. Kıç tekmelemiyor ve isim almıyor.
Ama o gl.

Ve onu, "gl kadın karakterler" gibi olmayan, ancak BOK'tan geçen ve yine de devam edebilen ve başkalarına karşı nazık, arkadaşlarına sadık ve bıçaksız *savaşabilen* tüm gerçek kadınlar ve NB halkı için yazdım.

Bu başlı başına bir g ve ben her birinize hayranlık ve sevgi duyuyorum.

Birçoğunuz bana Kat gibi bir kadın kahraman görmeyi ne kadar çok sevdiğinizi de söylediniz-günlük kalçaları olan bir kadın!

Ve umarım Bastian'ın, *A Kiss of Iron*'ın (zgnm!!!) kenarlarından sonra o kalçalara gereken tapınmayı yaptığını görmek hoşunuza . (Birisi bana Kenar Kraliçesi demiş olabilir. Unvan olarak kabul ediyorum!)

Umarım artık beni affedebilirsiniz.

Ve bir hatırlatma olarak, ana iftlerime her zaman bir HEA sözü veririm... eninde sonunda. Bu yüzden Kat ve Bastian'ı iki mahkeme arasında bırakmış olsam da, birbirlerine geri döneceklerini biliyorsunuz.

Hikyelerinin son bölümü için çok heyecanlıyım ve 2024'te sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Bu arada, lütfen Amazon ve/veya Goodreads'te A Touch of Poison (ve henüz yapmadıysanız KOI) için bir yorum bırakmayı düşünün. , kitabın yayılmasına yardımcı olmak için çok önemli. Diğer okurların sevecekleri kitapları bulmalarına yardımcı oluyorlar, da Sizden haber almayı her zaman çok seviyorum - sevdiğiniz sahneler hakkında bana bir satır (clare@claresager.com) bırakmaktan çekinmeyin veya beni sosyal medyada etiketleyin (dayımsize kitaplar hakkında sohbet edebileceğiniz yeni insanlar kazandırıyor! <3 enInstagram'da en çok [@claresager](https://www.instagram.com/claresager/)'). Tüm mesajlara cevap vermeye çalışıyorum, ancak

Eğer biraz zaman alırsa ya da sizi bir şekilde kaçırırsam özür dilerim.

İletişimde kalmanın bir başka yolu da,yanı sıra sahne arkası paylaştığım bltenime (<https://claresager.com/freebook/>) katılmaktır. sadece abonelere sunulan bazı ücretsiz öykülerin haberleri ve çekilişler haber *Yalanların Sözü* hakkında lansman bilgilerini burada bulabilirsiniz.

Son olarak, tüm bilgileri ilk öğrenen, yeni çizimleri gören, NSFW izimleri elinize alan, silinmiş sahneleri ve bonusları okuyan ilk kişi olmak istiyorsanız, beni [Ream](https://www.patreon.com/claresager)'de desteklemek isteyebilirsiniz. şöyle ki

Patreon, ancak özellikle yazarlar ve okuyucular için yapılmıştır ve baharat dostudur.

Bu macerada bana, Kat'e ve Bastian'a katıldığınız için tekrar teşekkür ederim - sizinle birlikte olmaktan heyecan duyuyorum ve sabrecat'lerimizde sizinle birlikte ilerlemeyi dört gözle bekliyorum! <3

En iyi dileklerle,

Clare, Eylül 2023 x

Not - Çalma listeleri ve indirilebilir harita gibi bonusları şu adreste bulabilirsiniz: <https://claresager.com/koibonuses/>

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitapta emeği geçen herkese çok teşekkür ederim. Sizden çok var, çünkü kitap yazmak zaman zaman tek başına olsa da, tek başımıza yaptığımız bir şey değil.

Carissa, Lasairiona ve Tracie - benim harika yazar eşlerim. Beni dinlediğiniz, tavsiyelerde bulunduğunuz ve gerektiğinde kıcıma tekmeyi basmanıza yardımcı olduğunuz için çok ama çok teşekkür ederim.

Alyssa - sağ kolum, asistanım ve arkadaşım, Asana'da yüksek sesle düşünerek bilinç akışı karar vermemi çok fazla dinlemek zorunda kalan ve unuttuğum her şeyi toplayan kişi. Tanrım, sensiz nasıl idare ettim ben?!

Alyssa (tekrar) ve Andrew, Andra, Clare, Karolina, Laura, Mariëlle, Marie-Lyne ve Noah - beta okuma/editörlük rüya takımı! Zamanınız ve ilginiz, ayrıca gerçek zamanlı tepkileriniz için çok teşekkür ederim - onlar için yaşadığımı biliyorsunuz!

Bibi - menajerim ve her yönüyle çok hoş bir insan. KOI'ye olan sevginiz ve onu daha fazla dilde daha fazla okuyucunun eline ulaştırdığınız için teşekkür ederim.

Yazar arkadaşlarım, siz bu yolda yürümeyi çok daha kolay ve çok daha az yalnız kılıyorsunuz.

Muhteşem Nate Medeiros - çıplak ciltli kapağın güzel çizimi için teşekkür ederim. Bu ayakkabılara bayıldım!

Maria Spada'ya bu kitabın çarpıcı kapağı için teşekkür ederim. Serinin son kapağını yakında paylaşacağım için çok heyecanlıyım!

[BookishAveril](#) ve [Wictoria Nordgårdiçin](#), bu kitabın basılı versiyonunda yer alan güzel karakter çizimleri . Sanat çalışmalarınız ilham verici ve

sizinle çalışmak mutlak bir ayrıcalıktı! <3

Arkadaşlarım ve ailem - her zaman sevginiz ve desteğiniz için... burada, Sabreversedede hayali insanlarla takıldığım için beni gerçekten buluşmaya ikna edemediğinizde bile.

Deedee ve Dash - istemediğim zamanlarda bile bana eşlik ettikleri için benim küçük sabrecat'lerim ve kedi efendilerim. (Cidden, ben yazmaya çalışırken kollarımın üzerinde yatmak hiç yardımcı olmuyor!)

Tüm okuyucularım - bu kadar çok sıkıcı mesaj ve OMG WHAT DID I JUST READ mesajları, e-postalar, hayran sanatı, incelemeler ve her yönden harika insanlar olduğunuz için. Bunu yapmaya devam etmeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Ne kadar büyük bir fark yarattığınızı anlatamam.

[Ream](#) destekçilerine sahip olmaktan büyük onur ve gurur duyuyorum. Yaptığım işi bu kadar beğeniyor olmanız beni çok şaşırtıyor. Hepinize sevgiler ve kucaklamalar ve Bastian'ın SILF'lerine özel teşekkürler: Tracy, Brenna ve Laura. <3 <3 <3

Her zaman en iyisini sona saklarım, bu yüzden son olarak Russ'a teşekkür ederim. Dünya çapında bir numaralı insanım (evren çapında... aslında *çoklu* evren çapında). Beni klavyenin başından kaldıran ve bana yaşamamın ne olduğunu hatırlatan kişi. TEŞEKKÜRLER. <3

OceanofPDF.com

AYRICA CLARE SAgER
TARAFINDAN -
SABREVERSE'DE GEÇİYOR

OceanofPDF.com

TENEBR'IN GÖLGELERİ S COURT

Aldatma, arzu ve karanlık sırlarla dolu, yürek burkan bir romantizm.

Kitap 1 - *[Demirden Bir Öpücük](#) - Şimdi Sesli*

Kitap 2 - *[Bir Tutam Zehir](#)*

Kitap 3 - *[Yalanların Sözü](#)*

OceanofPDF.com

BİR FAE BARGA TARAFINDAN BAĞLANMIŞ NI

Zeki fae'lerle pazarlık yapan farkında olmayan insanların yer aldığı ateşli fantastik romanlar. Karakterler birbiriyle bağlantılı olsa da her kitapta farklı bir çift yer alıyor.

Çalıntı İplikçi Gelin (Ariadne & Lysander)

Bu Nazik Kurtlar (Rose & Faolán)

OceanofPDF.com

ÖLÜMLÜ ENEMİ ES CANAVARSEVERLERE

Her biri farklı yazarlara ait, kendi dünyalarında geçen beş fantastik aşk romanı. Bu düşmandan aşığa hikayeler, "seni öldürmeye geldim" endişesi, insanlık dışı, ahlaki açıdan gri kahramanlarla kavurucu aşklar ve sonsuza dek mutlu sonlar sunma vaadinde birleşiyor.

Şekil Değiştiren Prensi Öldürmek, yazar Clare Sager (Zita ve Sepher ile birlikte)

Serinin tamamını buradan keşfedin:

www.mortalenemiestomonsterlovers.com

OceanofPDF.com

SIYAH SA'NIN ALTINDA LSI

Korsanlık, sihir ve ihanet üzerine düşmandan aşığı bir hikâye. Kat'in kız kardeşi Vice'ı da içeriyor.
Serinin tamamı.

Kitap 0 - [*Across Dark Seas - Ücretsiz*](#)

Kitap 1 - [*Beneath Black Sails*](#)

Kitap 2 - [*Against Dark Tides*](#)

Kitap 3 - [*Kara Gökler Altında*](#)

Kitap 4 - [*Karanlık Fırtınaların İçinden*](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Clare Sager aksiyon, entrika ve romantizm dolu fantastik maceralar yazıyor. Robin Hood'un ülkesi Nottingham'da yaşıyor, bu yüzden her zaman kurallara göre oynamayan karakterler hakkında yazması şaşırtıcı değil.

Kendisini www.claresager.com adresinde bulabilir veya aşağıdaki bağlantılardan sosyal medyada ya da clare@claresager.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçebilirsiniz

OceanofPDF.com

Bir Tutam Zehir
tarafından Clare Sager

İlk olarak 2023 yılında Büyük Britanya'da yayımlandı
CLARE SAGER, T/A WICKED LADY PRESS tarafından
İlk olarak 2023 yılında CLARE SAGER, T/A WICKED LADY PRESS tarafından yayınlanan
e-kitap Telif Hakkı © Clare Sager 2023
Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitabın hiçbir bölümü, satın alındığı form dışında ve yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz. Bu e-kitabın hiçbir bölümü yapay zeka eğitim verilerinde kullanılamaz. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına tüm lisans haklarını saklı tutar.

www.claresager.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Maria Spada'ya aittir.
Map Effects Fantasy Map Builder'daki fırçalar kullanılarak oluşturulmuş harita.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.